

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi eläinten hyvinvoinnista ja eräksi siihen liittyviksi laeiksi

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki eläinten hyvinvoinnista. Samalla nykyinen eläinsuojelulaki ehdotetaan kumottavaksi. Esityksen tarkoituksena on eläinten hyvinvoinnin edistäminen ja suojelu sekä eläinten kunnioituksen ja hyvän kohtelun lisääminen.

Eläinten pitopaikkaa, hoitoa ja kohtelua koskevia säännöksiä tarkennettaisiin ja täydennettäisiin siten, että niissä otetaan entistä paremmin huomioon eläimen kokonaisvaltaisen hyvinvoinnin edistäminen ja hyvä kohtelu. Nykytiedon mukaan eläinten hyvinvointiin vaikuttaa merkittävästi eläimen mahdollisuus toteuttaa sille lajityypillistä käyttäytymistä. Lakiin ehdotetaan lisättäväksi vaatimus siitä, että ihmisen hoidossa olevan eläimen tulisi voida toteuttaa eräitä olennaisia käyttäytymistarpeitaan.

Laissa säädettäisiin niistä eläinlajeista ja eläimistä, joita voidaan pitää tuotantoeläimenä, seura- ja harrastuseläimenä, sirkuseläimenä tai kiertävässä eläinnäytelyssä. Säännösten tarkoituksena olisi varmistaa, että mainittuihin tarkoituksiin pidettäisiin vain sellaisia eläimiä, joiden pito voidaan käytännössä järjestää kyseisessä pitomuodossa lain edellyttämällä tavalla.

Eläimen pitopaikkaa koskevat säännökset jaettaisiin yleisiin, kaikkia pitopaikkoja koskeviin säännöksiin ja pysyviä pitopaikkoja koskeviin säännöksiin. Uudistuksen tarkoituksena on selkeyttää nykyistä sääntelyä siten, että pysyville pitopaikoille voitaisiin asettaa tiukempia vaatimuksia kuin tilapäisille pitopaikoille. Eläimen jatkuva paikalleen kytkeminen pysyvässä pitopaikassa kiellettäisiin tietyin poikkeuksin. Eläimen liikkumista ei myöskään saisi jatkuvasti rajoittaa siten, että eläimellä ei ole mahdollisuutta kääntyä ympäri. Viiden vuoden siirtymäajalla kiellettäisiin muiden nautojen kuin maidontuotantoa varten pidettävien lehmien ja hiehojen sekä hevosten jatkuva kytkettyinä pitäminen. Maidontuotantoa varten pidettävien lehmien ja hiehojen jatkuvaa kytkettyinä pitämistä ei sen sijaan ehdoteta kiellettäväksi. Emakoiden ja ensikoiden pidempiaikainen pito tiineytyshäkeissä kiellettäisiin 15 vuoden siirtymäajalla. Tuotannollisista ja taloudellisista syistä emakoiden ja ensikoiden pitoa porsitushäkeissä ei ehdoteta kiellettäväksi.

Nisäkkäillä ja linnuilla tulisi pysyvissä pitopaikoissaan olla jatkuvasti vettä eläimen saatavilla. Laissa säädettäisiin eräistä kaikkia eläintenpitomuotoja koskevista poikkeuksista tähän pääsääntöön. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin lisäksi säätää poikkeus sellaisia pysyviä pitopaikkoja koskien, joissa veden jatkuva saatavilla pito on kohtuuttoman vaikea järjestää eläinten pitomuodosta ja sääolosuhteista johtuvista syistä. Valtioneuvoston asetuksella on tarkoitus säätää niin sanottujen igluvasikoiden, ammattimaisilla rekikoiratarhoilla pidettävien koirien ja eräiden turkiseläinten pitopaikkoja koskevista poikkeuksista jatkuvan veden vaatimukseen.

Eläimille tehtävien kivuliaiden toimenpiteiden yhteydessä tulisi jatkossa käyttää kivunlievitystä. Kivunlievitysvaatimuksesta voitaisiin poiketa ainoastaan, jos toimenpiteestä aiheutuu vain lievää tai hetkellistä kipua tai jos on kyse hätätilanteesta.

Eläinjalostusta koskevaa sääntelyä tarkennettaisiin ja selkeytettäisiin nykyisestä. Eläinten jalostuksella tulisi pyrkiä elinvoimaisten, toimintakykyisten ja terveiden eläinten tuottamiseen. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi jalostuksessa tulisi käyttää fyysisesti ja psyykkisesti terveitä eläimiä, joiden voidaan olettaa periyttävän näitä ominaisuuksia myös jälkeläisilleen.

Loukkaantuneiden tai muutoin avun tarpeessa olevien luonnonvaraisten eläinten hoitoa koskevia säännöksiä täsmennettäisiin ja sääntelyä laajennettaisiin. Laissa säädettäisiin kaikkia kansalaisia koskevasta avun tarpeessa olevan luonnonvaraisen eläimen auttamisvelvollisuudesta nykyiseen tapaan. Kansalaisten oikeutta ottaa haltuunsa tällainen eläin kuitenkin rajoitettaisiin nykyisestä koskemaan vain ensiavun antamista tai hoitoon toimittamista varten kuluvaa aikaa. Ensiavun jälkeen eläin olisi joko palautettava luontoon, toimitettava asiantuntevaan jatkohoitoon tai lopetettava. Luonnonvaraisten eläinten hoitolatoiminnan harjoittaminen olisi ilmoituksenvaraista toimintaa.

Eläimen luovutuksen yhteydessä annettavia tietoja koskevaa vaatimusta laajennettaisiin siten, että sairauden tai vahingoittumisen lisäksi eläimen vastaanottajalle olisi ilmoitettava myös muut eläimen hyvinvoinnin kannalta oleelliset tiedot. Myös eläinten luovutusta rajoitettaisiin tietynlaisissa tilaisuuksissa tai paikoissa. Laissa säädettäisiin nykyiseen tapaan liikkuvan kaupan kiellosta ja kielletäisiin eläinten luovuttaminen arpajais- tai kilpailuvoittona. Uutta olisi kiellon laajentaminen koskemaan myös toreilla ja markkinoilla sekä muissa kuin eläinten esittelyyn tarkoitetuissa yleisötapahtumissa harjoitettavaa selkärankaisten ja pääjalkaisten eläinten kauppaa. Myös eräiden eläinlajien myynti eläinkaupoista sekä myytävien eläinten pito näytteikkunoissa kielletäisiin. Kiellettyä olisi myös eläimen pysyvä luovuttaminen alle 16-vuotiaalle ilman huoltajan suostumusta.

Eläinkilpailut, joissa eläin voi joutua alttiiksi kohtuuttomalle rasitukselle tai muulle kivulle taikka kärsimykselle, olisivat ilmoituksenvaraista toimintaa. Laissa olisi myös säännökset yleisistä periaatteista eläinkilpailussa ja -näyttelyssä, kilpailun ja näyttelyn järjestäjän pätevydestä sekä kilpailun ja näyttelyn järjestämisestä.

Eräistä toiminnan harjoittamista koskevista luvista luovuttaisiin ja päällekkäisiä ilmoitusvelvollisuuksia karsittaisiin. Niin sanotut kotieläinpihat eivät enää tarvitsisi lupaa toiminnalleen. Ilmoitusta edellyttävässä toiminnassa ilmoitus tulisi tehdä vain siltä osin kuin sitä ei tehdä jo muun lainsäädännön perusteella.

Eläinten teurastusta koskevaa sääntelyä muutettaisiin siten, että eläin olisi aina tainnutettava ennen verenlaskua. Muutos koskisi uskonnollisista syistä noudatettavaa erityistä teurastustapaa, myös yksityiskäyttöön teurastettavaa siipikarjaa. Eläinten lopetus viihdemuotona kielletäisiin. Lisäksi sukupuoliyhteys ihmisen ja eläimen välillä olisi kielletty.

Eläinten hyvinvoinnin valvontaa koskevaa sääntelyä tarkennettaisiin ja lisättäisiin valvonnan tehostamiseksi. Erityisesti valvontaviranomaisen keinoja puuttua eläinten hyvinvointia koskeviin epäkohtiin lisättäisiin ja täsmennettäisiin. Teurastamoissa valvontaa voitaisiin toteuttaa teurastamon tiloihin asennettavalla kamerajärjestelmällä.

Rikoslakiin, eläinten kuljetuksesta annettuun lakiin, metsästyslakiin, tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annettuun lakiin, luonnonsuojelulakiin ja eläinjalostustoiminnasta annettuun lakiin tehtäisiin ehdotetusta laista johtuvat teknisluonteiset muutokset.

Lait on tarkoitettu tulemaan voimaan vuoden 2021 alusta samanaikaisesti maakuntauudistuksen kanssa.

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ.....	1
SISÄLLYS.....	3
YLEISPERUSTELUT.....	6
1 JOHDANTO.....	6
2 NYKYTILA.....	6
2.1 Lainsäädäntö ja käytäntö.....	6
2.1.1 Yleistä eläinsuojelulainsäädännöstä.....	6
2.1.2 Eläinsuojelulaki ja -asetus.....	7
2.1.3 Eräät muut eläinsuojelulain nojalla annetut asetukset.....	14
2.1.4 Muu asiaa koskeva keskeinen lainsäädäntö.....	15
2.2 Kansainvälinen kehitys sekä ulkomaiden ja EU:n lainsäädäntö.....	18
2.2.1 Lainsäädäntö eräissä maissa.....	18
2.2.2 Euroopan unioni ja Euroopan neuvoston sopimukset.....	21
2.3 Nykytilan arviointi.....	23
2.3.1 Eläimen asema yhteiskunnassa.....	23
2.3.2 Eläinlajien pitoa koskevat rajoitukset.....	23
2.3.3 Eläinten pitopaikka, hoito ja kohtelu.....	24
2.3.4 Eläinjalostus.....	25
2.3.5 Luonnonvaraisten eläinten hoito.....	25
2.3.6 Löytöeläimet.....	26
2.3.7 Eläinten luovutus.....	26
2.3.8 Eläinkilpailut ja -näyttelyt.....	27
2.3.9 Luvan- ja ilmoituksenvarainen eläinten pito.....	27
2.3.10 Eläinten lopetus.....	28
2.3.11 Viranomaiset ja valvonta.....	29
2.3.12 Hallinnolliset pakkokeinot.....	30
3 ESITYKSEN TAVOITTEET JA KESKEISET EHDOTUKSET.....	30
3.1 Esityksen tavoitteet ja toteuttamisvaihtoehdot.....	30
3.2 Keskeiset ehdotukset.....	31
3.2.1 Eläinten hyvinvoinnin edistäminen.....	31
3.2.2 Eläinten kunnioitus.....	32
3.2.3 Eläinlajien pitoa koskevat rajoitukset.....	32
3.2.4 Eläinten pitopaikka, hoito ja kohtelu.....	33
3.2.5 Eläinjalostus.....	35
3.2.6 Luonnonvaraisten eläinten hoito.....	36
3.2.7 Löytöeläimet.....	36
3.2.8 Eläinten luovutus.....	37
3.2.9 Luvan- ja ilmoituksenvarainen eläinten pito.....	38
3.2.10 Eläinkilpailut ja -näyttelyt.....	38
3.2.11 Eläinten lopetus.....	39
3.2.12 Viranomaiset ja valvonta.....	39
3.2.13 Hallinnolliset pakkokeinot.....	41
3.2.14 Rekisterit ja henkilötietojen käsittely.....	41
4 ESITYKSEN VAIKUTUKSET.....	43
4.1 Taloudelliset vaikutukset.....	43

HE 154/2018 vp

4.1.1	Yritysvaikutukset	43
4.1.2	Vaikutukset kotitalouksiin	51
4.1.3	Vaikutukset julkiseen talouteen	52
4.2	Vaikutukset viranomaisten toimintaan.....	55
4.2.1	Yleistä	55
4.2.2	Ruokavirasto	55
4.2.3	Luonnonvarakeskus	57
4.2.4	Maakunnat.....	57
4.2.5	Poliisi	62
4.2.6	Muut vaikutukset viranomaisten toimintaan.....	62
4.3	Ympäristövaikutukset	62
4.4	Yhteiskunnalliset vaikutukset	63
5	ASIAN VALMISTELU.....	64
5.1	Valmisteluvaiheet ja -aineisto.....	64
5.2	Lausunnot ja niiden huomioon ottaminen.....	66
5.2.1	Lausuntokierros.....	66
5.2.2	Lausuntokierroksen yleiset huomautukset	66
5.2.3	Lausuntokierroksen yksityiskohtaiset huomautukset.....	67
5.2.4	Lainsäädännön arviointineuvoston lausunto	76
6	RIIPPUVUUS MUISTA ESITYKSISTÄ	77
	YKSITYSKOHTAISET PERUSTELUT.....	78
1	LAKIEHDOTUSTEN PERUSTELUT.....	78
1.1	Laki eläinten hyvinvoinnista.....	78
	1 luku Yleiset säännökset.....	78
	2 luku Yleiset periaatteet ja vastuu eläimistä.....	84
	3 luku Eläinten kohtelu	92
	4 luku Eläinten hoito	104
	5 luku Eläinten pitopaikka	122
	6 luku Eläinten luovutus	129
	7 luku Eläinkilpailut ja -näyttelyt.....	132
	8 luku Luvan- ja ilmoituksenvarainen eläinten pito.....	141
	9 luku Eläinten lopetus.....	149
	10 luku Viranomaiset ja niiden tehtävät.....	152
	11 luku Valvonta ja tietojen julkisuus.....	156
	12 luku Hallinnolliset pakkokeinot.....	169
	13 luku Muutoksenhaku ja päätöksen täytäntöönpano	178
	14 luku Maksut ja palkkiot.....	179
	15 luku Rekisterit.....	180
	16 luku Rangaistussäännökset.....	183
	17 luku Voimaantulo ja siirtymäsäännökset	193
1.2	Rikoslaki	195
	17 luku. Rikoksista yleistä järjestystä vastaan	195
1.3	Laki eläinten kuljetuksesta.....	196
1.4	Metsästyslaki.....	196
1.5	Laki tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta.....	196
1.6	Luonnonsuojelulaki.....	197
1.7	Laki eläinjalostustoiminnasta.....	197
2	TARKEMMAT SÄÄNNÖKSET JA MÄÄRÄYKSET	197

HE 154/2018 vp

3	VOIMAANTULO.....	200
4	SUHDE PERUSTUSLAKIIN JA SÄÄTÄMISJÄRJESTYS.....	201
	LAKIEHDOTUKSET	214
	1. Laki eläinten hyvinvoinnista.....	214
	2. Laki rikoslain 17 luvun 14 ja 23 §:n muuttamisesta	258
	3. Laki eläinten kuljetuksesta annetun lain 3 §:n muuttamisesta	259
	4. Laki metsästyslain 1 ja 33 §:n muuttamisesta.....	260
	5. Laki tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annetun lain 4 §:n muuttamisesta	261
	6. Laki luonnonsuojelulain 38 ja 41 §:n muuttamisesta.....	262
	7. Laki eläinjalostustoiminnasta annetun lain 2 §:n muuttamisesta	263
	LIITTEET	264
	RINNAKKAISTEKSTIT	264
	2. Laki rikoslain 17 luvun 14 ja 23 §:n muuttamisesta	264
	3. Laki eläinten kuljetuksesta annetun lain 3 §:n muuttamisesta	266
	4. Laki metsästyslain 1 ja 33 §:n muuttamisesta.....	267
	5. Laki tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annetun lain 4 §:n muuttamisesta	268
	6. Laki luonnonsuojelulain 38 ja 41 §:n muuttamisesta.....	269
	7. Laki eläinjalostustoiminnasta annetun lain 2 §:n muuttamisesta	270
	ASETUSLUONNOKSET	271
	Valtioneuvoston asetus nautojen suojelusta annetun valtioneuvoston asetuksen 13 ja 17 §:n muuttamisesta	271
	Valtioneuvoston asetus koirien, kissojen ja muiden pienikokoisten seura- ja harrastuseläinten suojelusta annetun valtioneuvoston asetuksen 7 §:n muuttamisesta ..	273
	Valtioneuvoston asetus turkiseläinten suojelusta annetun valtioneuvoston asetuksen 11 §:n muuttamisesta	274

YLEISPERUSTELUT

1 Johdanto

Eläinsuojelulaki (247/1996) tuli voimaan vuoden 1996 heinäkuun alusta. Lakia on muutettu tämän jälkeen 21 kertaa. Muutokset ovat johtuneet suurelta osin Euroopan unionin lainsäädännön täytäntöönpanosta tai toteutetuista yleisistä kansallisen lainsäädännön uudistuksista.

Eläinsuojelulain säätämisen jälkeen käsitykset eläinten asemasta ja suojelutarpeesta yhteiskunnassa ovat muuttuneet voimakkaasti. Eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevista tieteellisistä tutkimuksista on saatu uutta tietoa eläinten psyykkisen ja fyysisen hyvinvoinnin edellytyksistä. Myös kansalaisten näkemykset eläimille kuuluvasta arvosta sekä eläinten kohtelusta ovat muuttuneet paljon parin viime vuosikymmenen aikana.

Ehdotetulla lailla parannettaisiin eläinten hyvinvoinnin tilaa ja tehostettaisiin eläinten hyvinvoinnin valvontaa sekä viranomaisten keinoja puuttua epäkohtiin. Hyvinvointivaatimuksia koskevaa sääntelyä täsmennettäisiin ja luotaisiin nykyaikainen, rakenteeltaan ja kieliasultaan selkeä laintasoinen sääntely.

Ehdotetulla lailla saatettaisiin eläinten hyvinvointia koskeva lainsäädäntö perustuslain mukaiseksi. Lailla myös varmistettaisiin Euroopan unionin lainsäädännön tehokas täytäntöönpano kansallisessa lainsäädännössä.

2 Nykytila

2.1 Lainsäädäntö ja käytäntö

2.1.1 Yleistä eläinsuojelulainsäädännöstä

Eläinsuojelulaki on keskeinen eläinsuojelua ja eläinten hyvinvointia koskeva säädös. Laki on luonteeltaan puitelaki, joka sisältää eläinten pitoa, hoitoa, kohtelua ja käsittelyä koskevat yleiset perusvaatimukset. Lakiin sisältyy myös eläinsuojelun valvontaa koskevat säännökset. Lain soveltamisala kattaa kaikki eläimet, joten laissa on varsin laajat asetuksenantovaltuudet. Eläinsuojeluasetuksessa (396/1996) täsmennetään eläinsuojelulain yleisiä eläinten pitoa, hoitoa ja kohtelua koskevia vaatimuksia. Lisäksi asetukseen sisältyy muun muassa ilmoituksenvaraista toimintaa koskevia määrittelyjä ja toimijaa koskevia velvoitteita. Asetus sisältää tarkempia säännöksiä myös muun muassa siitä, mitä on pidettävä tarpeettoman kivun tai tuskan tuottamisena eläimelle ja luettelon sallituista eläimelle tehtävistä toimenpiteistä.

Yksityiskohtaisemmat eri eläinlajeja ja erilaisia eläimillä harjoitettavia toimintoja koskevat säännökset sisältyvät eläinsuojelulain nojalla annettuihin valtioneuvoston ja maa- ja metsätalousministeriön asetuksiin.

Tiettyjä toimintoja varten on eläinsuojelulain lisäksi tai sen sijasta sovellettava myös erityissäädöksiä tai -säännöksiä, joita on annettu muun muassa koskien eläinten kuljetusta, eläinten käyttöä tieteellisiin tai opetustarkoituksiin, metsästystä, kalastusta ja luonnonsuojelua.

2.1.2 Eläinsuojelulaki ja -asetus

Yleiset periaatteet

Eläinsuojelulain 3 §:n mukaan eläimiä on kohdeltava hyvin, eikä niille saa aiheuttaa tarpeetonta kärsimystä. Tarpeettoman kivun ja tuskan tuottaminen eläimille on kielletty. Lisäksi eläintenpidossa on edistettävä eläinten terveyden ylläpitämistä sekä otettava huomioon eläinten fysiologiset tarpeet ja käyttäytymistarpeet. Pykälän yksityiskohtaisten perustelujen mukaan ihmisellä on moraalinen velvollisuus kunnioittaa kaikkia eläimiä ja ottaa huomioon niiden kyky muistaa ja tuntea kärsimystä. Toisaalta todetaan, että eläintenpito esimerkiksi tuotantotarkoituksia varten sisältää aina tekijöitä, jotka aiheuttavat eläimelle kärsimystä, eikä tätä kärsimystä voida kokonaan välttää. Kärsimys voi kuitenkin olla tarpeetonta esimerkiksi silloin, kun kasvatusjärjestelmä ei ota riittävällä tavalla huomioon eläinlajin tarpeita tai eläimellä ei ole mahdollisuutta toteuttaa oleellisia käyttäytymistarpeitaan.

Eläinsuojeluasetuksen 14 §:ään sisältyy esimerkinomainen luettelo siitä, mitä on pidettävä lain 3 §:ssä kiellettyinä tarpeettoman kärsimyksen, kivun ja tuskan tuottamisena. Säännöksen mukaan tällaista toimintaa on muun muassa elävän eläimen käyttäminen maalina harjoitus- tai kilpa-ammunnassa, piikkikannusten, piikkipannan tai piikkikuolaimen käyttö, elävän kalan suomustaminen tai suolistaminen taikka eläimen elävänä kyniminen tai nylkeminen.

Eläinten pitopaikka

Eläimen pitopaikan on oltava lain 4 §:n mukaan oltava riittävän tilava, suojaava, valoisa puhdas ja turvallinen sekä muutoinkin tarkoituksenmukainen ottaen huomioon kunkin eläinlajin tarpeet. Eläimen pitäminen tarpeetonta kärsimystä tuottavalla tavalla on kielletty. Säännöksen tarkoituksena on turvata eläimen lähiympäristön luominen sellaiseksi, että eläimen voidaan arvioida siinä eläessään pystyvän tyydyttämään tärkeimpiä fysiologisia tarpeitaan ja käyttäytymistarpeitaan.

Eläinsuojeluasetuksen 1 lukuun sisältyy eläinten pitopaikkaa ja sen olosuhteita sekä pitopaikan puhtaana- ja kunnossapitoa koskevia tarkempia säännöksiä. Asetuksen 2 luku koskee tuotantoeläinten ulkokasvatusta.

Eläimen pitopaikka sekä pitopaikan rakenteet ja laitteet on suunniteltava, rakennettava ja huollettava siten, että se on eläimelle turvallinen ja että pitopaikan palovaara ja eläimen karkaisuvaara ovat mahdollisimman vähäisiä. Pitopaikassa tulee voida ylläpitää puhtautta ja hyvää hygieniaa ja siellä olevat eläimet on voitava tarkastaa ja hoitaa vaikeuksitta. Pitopaikka ei saa vahingoittaa eläintä eikä vaarantaa sen terveyttä. Pitopaikan tulee tarjota riittävä suoja epäsuotuisia sääoloja sekä liiallista kylmyyttä, lämpöä ja kosteutta vastaan. Pitopaikan tulee olla kunkin eläinlajin erityistarpeet huomioon ottaen riittävän tilava.

Eläimen on voitava pitopaikassaan seistä ja levätä luonnollisessa asennossa sekä liikkua. Eläimen tulee voida pitopaikassaan nousta makuulta luonnollisella tavalla. Samassa pitopaikassa pidettävien eläinten tulee voida pitopaikassaan asettua yhtä aikaa makuulle.

Eläimen pitopaikassa on huolehdittava riittävästä ilmanvaihdosta siten, etteivät haitalliset kaasut, pöly, veto tai liiallinen kosteus vaaranna eläimen terveyttä tai hyvinvointia. Pitopaikassa ei saa esiintyä jatkuvaa eläintä häiritsevää tai sille haittaa aiheuttavaa melua. Pitopaikan valaistuksen tulee olla sellainen, että se on sopiva eläimen fysiologisten tarpeiden ja käyttäytymistarpeiden tyydyttämiseen ja että eläin voidaan tarkastaa ja hoitaa asianmukaisesti.

Eläinsuojan seinien ja lattian on oltava rakenteiltaan ja materiaaleiltaan siellä pidettävillä eläimillä sopivia. Eläinsuojan lattia ei saa olla liukas ja se on voitava pitää helposti kuivana. Rakolattiassa, reijitetyssä tai verkkopohjaisessa lattiassa aukkojen on oltava reunoiltaan sileitä ja kooltaan ja muodoltaan sellaisia, että eläimelle ei aiheudu vahingoittumisen vaaraa. Eläimellä on oltava käytettävissä sopiva makuupaikka. Eläinsuojalla tarkoitetaan tässä navettaa, sikalaa, tallia, kanalaa ja muuta vastaavaa eläinten pitoon tarkoitettua rakennusta sekä eläimen pitoon liittyvää rakennusta tai rakennelmaa, joka on tarkoitettu eläimelle säänsuojaksi.

Eläimen pitopaikka on pidettävä puhtaana. Pitopaikka ja siihen liittyvät sellaiset laitteet, joista eläinten terveys ja hyvinvointi riippuvat, on tarkastettava vähintään kerran päivässä. Eläinten terveyttä tai hyvinvointia vaarantavat viat on korjattava välittömästi ja, jollei se ole mahdollista, on ryhdyttävä muihin tarpeellisiin toimiin, jotta eläinten terveys ja hyvinvointi voidaan turvata vikojen korjaamiseen saakka.

Ulkona saa ympärivuotisesti kasvattaa vain sellaisia tuotantoeläinlajeja ja -rotuja, jotka soveltuvat ulkokasvatukseen. Tuotantoeläimellä tarkoitetaan tässä eläintä, jota pidetään elintarvikkeiden, villan, nahan, höyhenten tai turkisten tuotantoa varten, sekä eläintä, jota pidetään tai kasvatetaan muuhun maataloustuotantoon.

Myös ulkotarhan on oltava eläimelle turvallinen. Tarhan maapohjan on oltava sellainen, että eläimet eivät vahingoita itseään eivätkä tarpeettomasti likaannu. Tarhan aitauksen tulee olla rakenteiltaan ja materiaaleiltaan tarhattavalle eläinlajille sopiva ja sellainen, että se estää eläintä karkaamasta. Ulkotarhassa olevilla eläimillä on oltava riittävä suoja epäsuotuisia sääoloja vastaan. Säänsuojassa on oltava sopivat makuupaikat kaikille eläimille. Ulkotarhassa olevien eläinten eristämistä ja hoitoa varten tulee olla asianmukaiset tilat.

Eläinten hoito ja kohtelu

Lain 5 §:n mukaan hoidossa olevaa eläintä ei saa jättää hoidotta tai hylätä. Eläimen on saatava riittävästi sille sopivaa ravintoa, juotavaa ja muuta sen tarvitsemaa hoitoa. Eläimen sairastuessa sen on saatava asianmukaista hoitoa. Eläimen hyvinvointi on tarkistettava riittävän usein.

Laissa on säädetty myös eläimille suoritettavista sallituista toimenpiteistä. Leikkauksen tai muun siihen verrattavan kipua aiheuttavan toimenpiteen saa eläimelle lain 7 §:n mukaan suorittaa pääsääntöisesti vain, jos se on eläimen sairauden tai muun siihen verrattavan syyn vuoksi tarpeellista. Lähtökohtaisesti toimenpiteen saa suorittaa vain eläinlääkäri.

Sellaisen jalostusmenetelmän käyttö, josta voi aiheutua eläimelle kärsimystä taikka merkittävää haittaa eläimen terveydelle tai hyvinvoinnille, on 8 §:n mukaan kielletty. Myös geeniteknikan käyttö eläinten tuotannon määrälliseksi tai laadulliseksi muuttamiseksi on kielletty, jos se voi vaikuttaa haitallisesti eläinten terveyteen tai hyvinvointiin. Eläinten suorituskykyyn ja tuotantokykyyn vaikuttaminen keinotekoisesti sekä eläinten pakolla syöttäminen on lähtökohtaisesti kielletty.

Eläinsuojeluasetuksen 3 luku koskee eläinten hoitoa, 4 luku eläinten kohtelua ja käsittelyä ja 6 luku eläimille suoritettavia toimenpiteitä ja eläinjalostusta.

Hoidossa olevan eläimen terveydestä ja yleisestä hyvinvoinnista sekä eläimen puhtaudesta ja sen tarvitsemasta muusta keuhkohoidosta on huolehdittava. Hoidossa olevalle eläimelle on annettava sille sopivaa hyvälaatuista ruokaa ja juomaa. Ruokinnassa on otettava huomioon kunkin eläimen tarpeet ja varmistettava, että jokainen eläin saa ravintoa riittävästi. Eläimen terveydelle tiettävästi vaarallisen ruoan, juoman tai muun ravinnon antaminen hoidossa olevalle

eläimelle on kiellettyä, samoin kuin sellaisten ravintoaineiden antamatta jättäminen, joiden puuttumisen tiedetään aiheuttavan eläimen sairastumisen.

Jos hoidossa oleva eläin on ihmisen välittömässä valvonnassa tai tavoitettavissa, eläimen kunto ja terveydentila sekä hyvinvointi on tarkastettava vähintään kerran päivässä ja tarvittaessa useamminkin.

Eläimen sairastuessa tai vahingoituessa sille on viipymättä annettava tai hankittava asianmukaista hoitoa. Sairas tai vahingoittunut eläin on tarvittaessa sijoitettava asianmukaiseen tilaan erilleen muista eläimistä. Sairauden tai vamman laadun niin edellyttäessä eläin on lopetettava tai teurastettava.

Eläimen liiallinen rasittaminen ja kohtuuttoman ankara kurissa pitäminen ja kouluttaminen sekä liian kovakourainen käsittely on kielletty. Eläimen sitominen tarpeetonta kärsimystä tuottavalla tavalla on kielletty. Eläimen on annettava levätä kunnolla ja lisäksi sen on saatava liikua.

Eläintä on kohdeltava rauhallisesti, eikä sitä saa tarpeettomasti pelotella tai kiihdyttää. Eläintä ei saa vahingoittaa tai käsitellä väkivaltaisesti. Eläimen potkiminen sekä lyöminen kuritus-, koulutus- tai muussa sellaisessa tarkoituksessa eläintä vahingoittavalla välineellä on kielletty. Eläintä ei saa raahata sarvista, jaloista, hännästä, turkista tai suoraan päästä vetäen taikka käsitellä muutoin sillä tavalla, että sille aiheutetaan tarpeetonta kärsimystä. Eläintä ei saa kouluttaa tai käyttää siten, että vahingoitetaan sen terveyttä tai hyvinvointia. Eläintä ei saa pakottaa yrittämään luonnollisten kykyjensä tai voimiensa ylittämistä.

Eläinsuojelulain 7 §:n estämättä ovat tietyt eläimille suoritettavat toimenpiteet sallittuja. Tällaisia ovat muun muassa sian, naudon, lampaan, poron, vuohen ja muun tuotantoeläimen korvien reijittäminen, loveaminen, tatuointi sekä korvamerkin tai mikrosirun asettaminen eläimeen ja edellä mainittujen eläinten merkitseminen muulla lyhytaikaista ja vähäistä kipua aiheuttavalla tavalla, hevosen tatuointi ja mikrosirun asettaminen hevoselle sekä hevosen merkitseminen kylmäpoltolla. Sallittua on myös kissan ja koiran tatuointi sekä mikrosirun asettaminen kissalle tai koiralle ja muiden eläinten merkitseminen lyhytaikaista ja vähäistä kipua aiheuttavalla tavalla.

Sallittua on lisäksi enintään seitsemän päivän ikäisen porsaan kastrointi avoimella leikkausmenetelmällä kudoksia repimättä, alle kuuden viikon ikäisen lampaan kastrointi Burdizzon-pihdeillä, poron kastrointi Burdizzon-pihdeillä sekä vuohen, hevosen, naudon, yli seitsemän päivän ikäisen porsaan ja yli kuuden viikon ikäisen lampaan kastrointi eläinlääkärin suorittamana käyttäen asianmukaista anestesiaa ja kivunlievitystä, kissan, koiran tai muun seura- ja harrastuseläimen kastrointi tai sterilointi eläinlääkärin suorittamana käyttäen asianmukaista anestesiaa ja kivunlievitystä, naudon, lampaan ja vuohen sarvien poistaminen kirurgisin toimenpitein eläinlääkärin suorittamana sekä naudon sarven aiheen tuhoaminen alle neljän viikon ikäiseltä eläimeltä.

Eläinsuojeluasetuksessa kielletään sellaisen luonnollisen tai keinollisen lisäämisen ja sellaisen jalostusmenetelmän käyttö, joka aiheuttaa tai saattaa aiheuttaa eläimelle kärsimystä tai vahingoittaa sitä. Eläintä ei myöskään saa pitää tuotantotarkoituksia varten, jollei sen ilmiänsä tai perimän perusteella voida kohtuudella olettaa, että eläintä voidaan pitää ilman että eläimen pitäminen aiheuttaa haittaa sen terveydelle tai hyvinvoinnille.

Eläinkilpailut

Jos eläin voi kilpailuissa joutua alttiiksi kivulle, tuskalle tai kohtuuttomalle rasitukselle, kilpailujen järjestäjän on lain 16 §:n mukaan omalla kustannuksellaan kutsuttava kilpailutilaisuuteen eläinlääkäri valvomaan, että lakia ja sen nojalla annettuja säännöksiä ja määräyksiä noudatetaan. Aluehallintovirasto voi tarvittaessa kilpailujen järjestäjän kustannuksella määrätä eläinlääkäriin kilpailutilaisuuteen valvomaan eläinsuojelusäännösten ja -määräysten noudattamista. Se, mitä laissa säädetään kilpailuista ja niiden valvomisesta, koskee myös tilaisuuksia, joissa eläimen jalostuksellista arvoa, käyttöarvoa tai muuta ominaisuutta testataan siten, että siitä voi aiheutua eläimelle kipua, tuskaa tai kohtuutonta rasitusta.

Kilpailuja valvovan eläinlääkäriin on kiellettävä eläimen käyttäminen kilpailuissa, jos hänellä on perusteltua aihetta epäillä, että eläintä käytetään lain tai sen nojalla annettujen säännösten tai määräysten vastaisesti. Jos eläimen omistaja tai haltija ei noudata eläinlääkäriin antamaa kieltoa, kilpailujen järjestäjä on velvollinen estämään eläimen osallistumisen kilpailuihin. Kilpailujen järjestäjä voi keskeyttää kilpailut tai ottaa eläimen haltuunsa kilpailujen ajaksi.

Luvan- ja ilmoituksenvarainen toiminta

Eläintarhojen ja pysyvien eläinnäyttelyiden perustaminen on lain 20 a §:n mukaan viranomaisen lupaa edellyttävää toimintaa. Myös sirkusten ja kiertävien eläinnäyttelyiden toiminta on luvanvaraista. Lupaviranomaisena on aluehallintovirasto.

Siitä, mihin luonnonvaraisiin nisäkäs- ja lintulajeihin kuuluvia eläimiä saadaan ottaa tarhattavaksi lihan, munien tai niiden tuottamiseen tarkoitettujen siitoseläinten tuotantotarkoituksessa, säädetään lain 21 §:n mukaan valtioneuvoston asetuksella. Luonnonvaraisten nisäkkäiden tai lintujen taikka niiden vankeudessa syntyneiden, luonnonvaraiseen lajiin kuuluvien jälkeläisten tarhaamisesta lihan, munien tai niiden tuottamiseen tarkoitettujen siitoseläinten tuottamiseksi toiminnanharjoittajan on tehtävä ilmoitus aluehallintovirastolle.

Mainitun säännöksen yksityiskohtaisten perusteluiden mukaan tuotantotarhoihin saisi ottaa vain sellaisia luonnonvaraisia nisäkäs- ja lintulajeja, jotka pystyvät eläinsuojelullisesti hyväksyttävällä tavalla tulemaan toimeen tarhaolosuhteissa. Eläinsuojelullisista syistä voidaan myös kieltää eläinten tarhaaminen tuotannollisessa tarkoituksessa, jos eläinlajia tai -rotua ei voida nykyisen tiedon mukaan kohtuudella tarhata Suomessa eläinsuojelullisesti hyväksyttävällä tavalla. Riistanhoidollista tarhausta harjoittavan toimijan on ilmoitettava tarhauksesta aluehallintovirastolle samaan tapaan kuin tuotantotarhan pitäjän.

Eläinsuojeluasetuksen 25 §:n mukaan lihan, munien tai niiden tuottamiseen tarkoitettujen siitoseläinten tuottamiseksi saadaan Suomessa luonnonvaraisina tavattavista nisäkäs- ja lintulajeista tarhata valkohäntäpeuraa, kuusipeuraa, metsäpeuraa, metsäkaurista, metsäjänistä, rusakkoa, muflonia ja villisikaa sekä fasaania, heinäisorsaa, peltopyytä, metsoa, teeriä, riekkoa, metsä- ja merihanhia sekä kanadanhanhia. Lisäksi saadaan tarhata rämemajavia, japaninpeuroja, saksanhirviä, vesipuhveleita, amerikanbiisoneita, strutseja, emuja ja amerikannanduja.

Myös ammattimaisella tai muutoin laajassa mitassa seura- tai harrastuseläimiä pitävällä toimijalla on lain 24 §:n mukaan ilmoitusvelvollisuus. Velvoite koskee eläinten myymisen lisäksi myös eläinten välittämistä, vuokraamista, kasvattamista, valmentamista ja kouluttamista sekä säilytettäväksi tai hoidettavaksi ottamista sekä opetuksen antamista eläinten käytössä.

Ammattimaiseksi tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvaksi seura- ja harrastuseläinten pidoksi katsotaan asetuksen 26 §:n mukaan koirien, kissojen tai muiden seura- ja harrastuseläinten säännöllinen kaupanpitäminen tai välittäminen, kun koirien tai kissojen omistajalla tai haltijalla on kasvatettavanaan vähintään kuusi siitosnarttua, jotka ovat penikoineet ainakin yhden ker-

ran, koirien tai kissojen hoitoon, säilytykseen tai koulutukseen ottaminen, jos samanaikaisesti ja säännöllisesti otetaan vähintään kuusi yli viiden kuukauden ikäistä koira tai kissaa, kun ravi- tai ratsuhevosia tai muita vastaavia seura- tai harrastuseläiminä pidettäviä eläimiä kasvatetaan, vuokrataan, otetaan säilytettäväksi tai hoidettaviksi, valmennettaviksi tai kouluttaviksi tai kun annetaan opetusta näiden eläinten käytössä ja käsittelyssä, jos täysikasvuisia eläimiä on yhteensä vähintään kuusi, sekä muu vastaava ammattimainen tai laajamittainen seura- ja harrastuseläinten pito.

Eläinten lopetukseen liittyvää toimintaa koskeva ilmoitusvelvollisuus on lain 33 c §:n mukaan toiminnanharjoittajalla, joka harjoittaa eläinten lopetustoimintaa sekä sellaisella eläinten omistajalla tai haltijalla, joka lopettaa suuria määriä eläimiä kerralla säännöllisesti. Ilmoitusvelvollisuus ei kuitenkaan koske ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinten lopetusta.

Eläinsuojeluasetuksen 7—9 luku koskee ilmoituksenvaraista toimintaa.

Eläinsuojeluasetuksen 9 luvussa säädetään tarkemmin ilmoituksenvaraista toimintaa koskevan ilmoituksen sisällöstä ja ilmoituksen tekemisestä. Ilmoituksenvaraista toimintaa koskevan ilmoituksen tulee sisältää toiminnanharjoittajan yksilöimiseksi tarvittavat tiedot, selvitys eläinten hoidosta vastaavan henkilön koulutuksesta ja muusta toiminnassa tarvittavasta kokemuksesta. Lisäksi ilmoituksesta tulee käydä ilmi missä ja minkälaisista toimintaa aiotaan harjoittaa sekä milloin toiminta on tarkoitus aloittaa, tiedot eläinlajeista ja eläinmääristä, joita toiminta koskee tai tulee koskemaan, selvitys toiminnassa käytettävistä tiloista ja käytettävistä tai käytettäväksi aiotuista laitteista sekä selvitys siitä, miten eläinten hoito on tarkoitus järjestää.

Eläinten lopetus

Lain 32 §:n mukaan eläin on lopetettava mahdollisimman nopeasti ja kivuttomasti sen lopetukseen soveltuvalla menetelmällä ja tekniikalla. Eläimen saa lopettaa vain se, jolla on riittävät tiedot kyseisen eläinlajin lopetusmenetelmästä ja lopetustekniikasta sekä riittävä taito toimenpiteen suorittamiseksi. Eläimen lopettavan henkilön on varmistettava, että eläin on kuollut ennen kuin sen hävittämiseen tai muihin toimenpiteisiin ryhdytään.

Lain 33 §:ssä säädetään eläimen teurastuksessa noudatettavista yleisistä periaatteista. Eläin on pääsääntöisesti tainnutettava tai lopetettava ennen verenlaskun aloittamista. Siipikarjaan kuuluva eläin saadaan kuitenkin teurastaa katkaisemalla kaula nopeasti terävällä aseella, jos eläimen omistaja teurastaa eläimen teurastamon ulkopuolella omaan kulutukseensa yksityistaloudessa. Siipikarjaa koskeva poikkeus ei koske sileälästäisiä lintuja, kuten strutseja ja emuja.

Uskonnollisista syistä noudatettavasta erityisestä teurastustavasta säädetään lain 33 b §:ssä. Sen mukaan uskonnollisista syistä noudatettava teurastustapa, jossa verenlasku aloitetaan samanaikaisesti eläimen tainnuttamisen kanssa, on sallittua. Siipikarjaan kuuluva eläin sileälästäisiä lintuja lukuun ottamatta saadaan lisäksi teurastaa katkaisemalla kaula nopeasti terävällä aseella. Uskonnollista syistä tapahtuva erityinen teurastustapa on sallittua vain teurastamossa ja tarkastuseläinlääkäriin läsnä ollessa.

Eläinsuojeluviranomaiset

Lain 3 luvussa on säädetty eläinsuojeluviranomaisista. Maa- ja metsätalousministeriö ohjaa ja valvoo ylimpänä viranomaisena eläinsuojelua koskevien säädösten täytäntöönpanoa ja noudattamista. Ministeriö ohjaa eläinsuojelulain mukaista keskusvirastoa eli Elintarviketurvallisuusvirastoa (Evira) muun muassa tulossopimuksella. Evira ohjaa ja valvoo eläinsuojelua koskevien säädösten täytäntöönpanoa ja noudattamista koko maan alueella. Lisäksi Evira ohjaa alu-

eellisiä eläinsuojeluviranomaisia, aluehallintovirastoja, muun muassa tulossopimuksin. Aluehallintovirastojen tehtävänä on huolehtia säädösten täytäntöönpanosta ja noudattamisen valvonnasta toimialueillaan.

Paikallisia viranomaisia ovat kunnaneläinlääkäri, kunnan terveydensuojeluvalvontaa hoitava viranhaltija sekä poliisi, jotka valvovat säädösten noudattamista kunnan alueella. Kunta ei sen sijaan ole eläinsuojelulain tarkoittama valvontaviranomainen, vaikka sillä onkin eläinlääkintähuoltolain (765/2009) 10 §:n nojalla velvollisuus laatia suunnitelma muun muassa eläinten hyvinvoinnin valvonnan järjestämisestä alueellaan. Eläinlääkintähuoltolain 15 §:n 3 momentin nojalla kunnalla on lisäksi velvollisuus huolehtia kunnaneläinlääkärille eläinsuojelulaissa säädettyjen tai sen nojalla määrättyjen valvontatehtävien hoidon edellytysten järjestämisestä alueellisen suunnitelman ja valtakunnan ohjelman mukaisesti. Lain 23 §:ssä säädetään valtion varoista korvauksen maksamisesta kunnalle.

Poliisi on paitsi eläinsuojelulain mukainen paikallinen eläinsuojeluviranomainen myös virkaavun antaja. Poliisilla on velvollisuus tarvittaessa antaa virka-apua muille valvontaviranomaisille sekä eläinsuojeluvalvojalle valvonnassa, jos heitä estetään suorittamasta valvontatehtäväänsä ja esteen poistaminen edellyttää poliisin toimivaltuuksien käyttöä. Viranomaisten lisäksi poliisilla on velvollisuus antaa tarvittaessa virka-apua eläinkilpailujen järjestäjälle. Kunnaneläinlääkäri on velvollinen antamaan tarvittaessa virka-apua poliisille eläimeen kohdistuvan menettämisseuraamuksen täytäntöönpanossa.

Valvontaviranomaisia ovat lisäksi tarkastuseläinlääkäri, lihantarkastaja ja rajaeläinlääkäri. Tarkastuseläinlääkäri ja lihantarkastaja valvovat säädösten noudattamista teurastamossa ja protourastamossa. Rajaeläinlääkäri valvoo säädösten noudattamista rajanylityspaikan, maastapoistumispaikan ja eläinlääkinnällisen rajatarkastusaseman alueella.

Valvontaviranomaisten lisäksi eläinsuojelutarkastuksia voi tehdä eläinsuojeluvalvoja, jolle oikeuden myöntää aluehallintovirasto. Edellytyksenä on, että henkilöllä on koulutuksen tai käytännön kokemuksen kautta hankittu riittävä perehtyneisyys tarkastuksen kohteena olevaan eläinlajiin ja sen pidolle asetettaviin eläinsuojeluvaatimuksiin. Aluehallintovirasto harkitsee kussakin yksittäistapauksessa, onko alueella tarvetta eläinsuojeluvalvojalle.

Eläinsuojeluvalvonta

Valvontaviranomaisella ja eläinsuojeluvalvojalla on lain 39 §:n nojalla oikeus tehdä tarkastus, jos on aihetta epäillä, että eläintä hoidetaan, kohdellaan tai käytetään eläinsuojelusäädösten vastaisesti. Lähtökohtana voidaan pitää sellaista epäilyä, että tapauksesta saatujen tietojen perusteella normaalille huolelliselle ihmiselle syntyy järvevä ja perusteltavissa oleva epäily siitä, että kyseessä olevan eläimen tai eläinlajin pitoa koskevaa lainsäädäntöä rikotaan.

Ilman epäilyäkin valvontaviranomaisella ja eläinsuojeluvalvojalla on oikeus tehdä tarkastus sirkuksessa, eläintarhassa, pysyvässä ja kiertävässä eläinnäyttelyssä, eläinkilpailuissa ja niitä vastaavissa tilaisuuksissa sekä esityksessä ja näytöksessä, jossa eläimiä on mukana, sekä sielä, missä harjoitetaan tuotannollista tai riistanhoidollista tarhausta tai ammattimaista tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvaa seura- tai harrastuseläinten pitoa tai eläinten lopetustoimintaa. Kyseessä on siis eläinkilpailuja lukuun ottamatta lupaa tai ilmoitusta edellyttävästä eläintenpidosta tai toiminnasta. Ilman epäilyäkin tarkastuseläinlääkärillä ja lihantarkastajalla on oikeus tehdä tarkastus kaikissa eläintiloissa teurastamon tai protourastamon alueella.

Tarkastuksen suorittajalla on oikeus päästä tiloihin, joissa eläintä pidetään, ja ottaa korvausta tarkastusta varten tarvittavia näytteitä. Tarkastuksessa voidaan tarkastaa eläin, sen pito-

HE 154/2018 vp

paikka sekä eläintä varten tarkoitetut ravinto, juotava, varusteet ja välineet. Tarkastaa voidaan myös luettelo, jota luvan- tai ilmoituksenvaraista toimintaa harjoittavan on pidettävä eläinlajeista ja eläimistä, tuotantoeläimille annettua lääkinnällistä hoitoa ja kuolleiden eläinten lukumäärää koskeva kirjanpito ja lopetusasetuksessa edellytetyt asiakirjat.

Kotirauhan piirissä tarkastuksen saa suorittaa ja näytteen ottaa vain viranomaisen ja tarkastuksen saa suorittaa ja näytteen ottaa vain, jos se on välttämätöntä tarkastuksen kohteena olevien seikkojen selvittämiseksi ja on aihetta epäillä eläimen omistajan tai haltijan syyllistyvän rangaistavaksi säädettyyn menettelyyn. Eläinsuojeluvalvoja voi tarkastusoikeutensa rajoissa tarvittaessa avustaa viranomaista kotirauhan piiriin kohdistuvan tarkastuksen suorittamisessa.

Selvityksiä ja tutkimuksia voidaan tehdä eräissä tapauksissa myös Eviran tai aluehallintoviraston antaman määräyksen perusteella.

Hallinnolliset pakkokeinot

Eläinsuojelulain mukaisia hallinnollisia pakkokeinoja, joita valvontaviranomainen voi käyttää epäkohtien korjaamiseksi, ovat 42 §:n tarkoittamat määräykset ja kiellot ja 44 §:ssä säädetty kiireelliset toimenpiteet.

Valvontaviranomainen voi kieltää sitä, joka rikkoo eläinsuojelusäädöksiä, jatkamasta tai toisintamasta virheellistä menettelyä taikka määrätä tämän asian laatuun nähden riittävissä määräajassa täyttämään velvollisuutensa. Jos eläinsuojelulliset syyt kuitenkin niin vaativat, valvontaviranomainen voi ryhtyä välittömiin toimenpiteisiin eläimen hyvinvoinnin turvaamiseksi. Tässä tarkoituksessa eläimelle voidaan hankkia hoitoa muualta tai hoitaja taikka rehua tai muita eläimen hyvinvoinnin kannalta ehdottoman välttämättömiä aineita taikka, jos se ei ole mahdollista tai tarkoituksenmukaista, eläin voidaan lopettaa tai toimittaa teurastettavaksi taikka myydä huutokaupalla tai käyvistä hinnasta muuten. Eläinsuojelulain mukaisessa viranomais-toiminnassa sovelletaan hallintolain (434/2003) menettelysäännöksiä. Lisäksi eläinsuojelulaisessa on erityissäännös kuulemisesta sekä velvollisuudesta pyrkiä suorittamaan tarkastukset, selvitykset ja tutkimukset ilman tarpeetonta häiriötä.

Broilereiden pitoa koskee lisäksi erityissäännös lain 42 §:n 3 momentissa. Aluehallintovirasto voi määrätä broilereiden omistajan tai pitäjän tekemään broilereiden pitopaikassa broilereiden hyvinvoinnin kannalta tarvittavat korjaavat toimenpiteet, jos broilereiden hyvinvointia kuvaavat tekijät osoittavat niiden hyvinvoinnin heikentyneen kasvatusaikana. Jos broilereiden hyvinvointia kuvaavat tekijät osoittavat hyvinvoinnin heikentyneen kasvatusaikana toisiaan välittömästi seuraavassa kolmessa parvessa vähintään kahdesti tai jos broilereiden omistajan tai pitäjän todetaan rikkoneen lakia tai sen nojalla annettuja säännöksiä, aluehallintovirasto voi määrätä broilereiden kasvatustiheyden alennettavaksi.

Valvontaviranomaisen toimenpiteistä säädetään myös ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden virallisen valvonnan järjestämistä koskevista erityissäännöistä annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 854/2004 5 artiklassa, rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritettua virallisesta valvonnasta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 882/2004 54 artiklassa ja eläinten suojelusta lopetuksen yhteydessä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1099/2009, (*lopetusasetus*) 22 artiklassa.

Eläimen omistajan tai haltijan on lain 58 §:n mukaan suoritettava toimenpiteistä aiheutuvat kustannukset. Jos eläin on myyty tai toimitettu teurastettavaksi tai eläimestä on saatu muuta tuloa, kustannukset on vähennettävä eläimen kauppahinnasta tai eläimestä saadusta muusta tu-

losta ja jäännös annettava eläimen omistajalle tai haltijalle. Kiiretoimenpiteistä aiheutuvat kustannukset voidaan erityisistä syistä maksaa etukäteen myös valtion talousarviossa eläinlääkintähuoltoon varatuista määrärahoista. Eläimen omistaja tai haltija on vastuussa näidenkin kustannusten lopullisesta suorittamisesta. Kustannukset saadaan periä ilman tuomiota ja päätöstä siinä järjestyksessä kuin verojen ja maksujen perimisestä ulosottoin säädetään. Jollei kustannuksia saada perityksi, ne korvataan valtion varoista.

Rangaistussäännökset

Lain 54 §:ään sisältyy eläinsuojelurikkomusta koskeva rangaistussäännös. Eläinsuojelurikkomuksesta tuomitaan se, joka tahallaan tai huolimattomuudesta kohtelee eläintä tiettyjen lain säännösten taikka niiden nojalla annettujen säännösten tai määräysten tai lopetusasetuksen säännösten vastaisesti, käyttää kiellettyä välinettä, laitetta tai ainetta, suorittaa laissa kielletyn toimenpiteen tai tuo tai yrittää tuoda maahan eläimen laissa säädetyn kiellon vastaisesti. Rangaistuksena on sakkoa. Tuomitseminen eläinsuojelurikkomuksesta edellyttää lisäksi, että teko ei ole rikoslain nojalla rangaistava tai siitä muualla laissa säädetä ankarampaa rangaistusta. Eläinsuojelurikkomuksesta tuomitaan myös se, joka tahallaan tai huolimattomuudesta rikkoo tai laiminlyö eräitä muita eläinsuojelulaissa tai lopetusasetuksessa asetettuja kieltoja tai velvoitteita. Myös eläintenpitokiellon rikkominen tai toimiminen toisen välikätenä kiellon kiertämiseksi on tahallisena tai huolimattomuudesta eläinsuojelurikkomuksena rangaistavaa.

2.1.3 Eräät muut eläinsuojelulain nojalla annetut asetukset

Eläinsuojelulain nojalla annetut valtioneuvoston asetukset sisältävät yksityiskohtaisia tiettyjen eläinlajien pitoa koskevia säännöksiä. Asetuksilla on pantu täytäntöön Euroopan unionin eläinten hyvinvointia koskevia direktiivejä, mutta ne sisältävät myös kansallista sääntelyä.

Keskeisiä säädöksiä ovat valtioneuvoston asetukset:

- 1) lampaiden suojelusta (587/2010);
- 2) hevosten suojelusta (588/2010);
- 3) vuohien suojelusta (589/2010);
- 4) tarhattavien peurojen suojelusta (590/2010);
- 5) tarhattavien biisonien suojelusta (591/2010);
- 6) nautojen suojelusta (592/2010);
- 7) kanojen suojelusta (673/2010);
- 8) koirien, kissojen ja muiden pienikokoisten seura- ja harrastuseläinten suojelusta (674/2010);
- 9) ankkujen ja hanhien suojelusta (675/2010);
- 10) strutsieläinten suojelusta (676/2010);
- 11) kalkkunoiden suojelusta (677/2010);

HE 154/2018 vp

12) viljeltävien kalojen suojelusta (812/2010);

13) broilereiden suojelusta (375/2011);

14) turkiseläinten suojelusta (1084/2011);

15) sikojen suojelusta (629/2012).

Lisäksi maa- ja metsätalousministeriö on antanut säännöksiä:

1) eläinten käyttämisestä sirkuksessa ja muussa siihen verrattavassa näytöksessä (595/1996);

2) kiellosta käyttää kilpailuissa tai pitää näytteillä koiria, joille on suoritettu eläimen ulkonäön muuttamiseksi leikkaus (1070/2000);

3) eläintarhassa ja pysyvässä eläinnäyttelyssä pidettävien eläinten pidolle asetettavista eläin-suojeluvaatimuksista (236/2003).

2.1.4 Muu asiaa koskeva keskeinen lainsäädäntö

Yleistä

Eläinsuojelulain ja sen nojalla annettujen säädösten lisäksi eläinten suojelua koskevia yksityiskohtaisia säännöksiä sisältyy myös eräisiin eläinten suojelua koskeviin erityissäädöksiin ja muihin lakeihin sisältyviin eläimiä koskeviin säännöksiin. Ensiksi mainituista merkittävimpiä ovat laki eläinten kuljetuksesta (1429/2006) ja laki tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettyjen eläinten suojelusta (497/2013).

Laki eläinten kuljetuksesta

Lain tarkoituksena on suojella eläviä eläimiä kuljetuksessa ja sen yhteydessä vahingoittumiselta ja sairastumiselta sekä kaikelta vältettävissä olevalta kivulta, tuskalta ja kärsimykseltä. Lakia sovelletaan elävien selkärankaisten eläinten ja soveltuvin osin elävien selkärangattomien eläinten kuljetukseen. Lakia sovelletaan myös eläinten suojelusta kuljetuksen ja siihen liittyvien toimenpiteiden aikana sekä direktiivien 64/432/ETY ja 93/119/EY ja asetuksen (EY) N:o 1255/97 muuttamisesta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2005, (*eläinkuljetusasetus*) valvontaan ja muuhun niiden edellyttämään täytäntöönpanoon. Lain 2—4 luvussa säädettyjä kuljetuksen yleisiä edellytyksiä, kuljetusvälinettä sekä eläinten kuormaamista ja kuorman purkamista koskevia säännöksiä sovelletaan kuljetukseen, johon ei sovelleta eläinkuljetusasetusta. Lisäksi kuljetettavien eläinten hoidossa, kohtelussa ja käsittelyssä on noudatettava, mitä eläinsuojelulaissa tai sen nojalla säädetään.

Laki tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta

Lain tarkoituksena on varmistaa, että eläimiä pidetään ja käytetään tieteellisiin tai opetustarkoituksiin vain tarpeellisista ja tärkeistä syistä. Lisäksi lain tarkoituksena on varmistaa, että eläimiä käytetään tieteellisiin tai opetustarkoituksiin mahdollisimman vähäinen määrä ja että eläimille aiheutetaan mahdollisimman vähän kipua, tuskaa, kärsimystä tai pysyvää haittaa.

Lakia sovelletaan käytettäessä tai kasvatettaessa eläviä pääjalkaisia tai selkärankaisia eläimiä tieteellisiin tai opetustarkoituksiin sekä kasvatettaessa näitä eläimiä niiden elinten tai kudosten luovuttamiseksi tieteellisiin tai opetustarkoituksiin. Laissa säädetään muun muassa tieteellisiin

tai opetustarkoituksiin pidettävien eläinten pitovaatimuksista sekä toiminnassa tarvittavista luvista. Tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annettu laki on niin sanottu erityislaki, jolla poiketaan eläinsuojelulain säännöksistä. Jollei tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annetussa laissa tai sen nojalla toisin säädetä tai lain nojalla annetusta luvasta muuta johdu, tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävienkin eläinten pidossa, hoidossa, kohtelussa ja käsittelyssä noudatetaan eläinsuojelulaissa säädettyjä vaatimuksia.

Metsästyslaki

Metsästyslakia (615/1993) sovelletaan metsästyksen ja rauhoittamattomien eläinten pyydystämiseen ja tappamiseen sekä riistanhoitoon, riistaeläinten aiheuttamien vahinkojen korvaamiseen ja koiran pitämiseen. Laki koskee soveltuvin osin myös luonnonsuojelulain (1096/1996) nojalla rauhoitettujen nisäkkäiden ja lintujen pyydystämistä tai tappamista.

Metsästystä on harjoitettava siten, että eläimelle ei tuoteta tarpeetonta kärsimystä. Laissa on lisäksi säännökset riistanhoidollisista tai eläinsuojelullisista syistä kielletyistä pyyntivälineistä ja pyyntimenetelmistä. Tällaisia ovat esimerkiksi räjähteet, kaasulla tai savulla tappaminen, elävien eläinten käyttö houkuttimena, linnunliimat, lintuverkot ja -koukut, sekä raudat, jotka eivät tapa heti.

Laissa säädetään myös eläinten pyydystämisestä riistanhoidollisiin tarkoituksiin ja poikkeamisesta riistalajien rauhoitussäännöksistä sekä metsästyslailla rauhoittamattomien eläinlajien pyydystämistä koskevista säännöksistä. Suomen riistakeskus voi riistanhoidollisia toimenpiteitä tai eläinten tarhaamista varten antaa metsästyoikeuden haltijalle luvan pyydystää riistaeläimiä elävänä käyttämällä pyydystämisessä muutoin kiellettyjä pyyntivälineitä tai pyyntimenetelmiä. Tähän tarkoitukseen voidaan myöntää myös lupa pyydystää eläimiä rauhoitusajana ja ottaa munia. Lakiin sisältyy myös eräitä muita mahdollisuuksia luvan myöntämiseen tarkoituksena poiketa laissa säädetystä eläimen rauhoituksesta tai toimenpiteistä koskevasta kiellostä tai rajoituksesta.

Sairasta, vahingoittunutta tai muutoin avuttomassa tilassa olevaa laissa tarkoitettua eläintä on metsästyslain mukaan pyrittävä auttamaan tai asiasta on pyrittävä ilmoittamaan alueen omistajalle, metsästyoikeuden haltijalle tai poliisille. Jos eläin on sellaisessa tilassa, että sen hengissä pitäminen ilmeisesti tuottaa sille kohtuutonta kärsimystä, löytäjä saa lopettaa eläimen, vaikka hänellä ei olisi alueella kyseisen eläimen pyydystämistä tai tappamisoikeutta tai eläin olisi tuona ajankohtana rauhoitettu. Sen lisäksi, mitä laissa säädetään, on noudatettava, mitä luonnonsuojelulaissa ja eläinsuojelulaissa säädetään.

Kalastuslaki

Kalastuslain (379/2015) tarkoituksena on parhaaseen käytettävissä olevaan tietoon perustuen järjestää kalavarojen ekologisesti, taloudellisesti ja sosiaalisesti kestävä käyttö ja hoito siten, että turvataan kalavarojen kestävä ja monipuolinen tuotto, kalakantojen luontainen elinkierto sekä kalavarojen ja muun vesiluonnon monimuotoisuus ja suojelu.

Laissa kielletään tietyt kalastustavat, pyyntimenetelmät ja kalastusvälineet. Tällaisia ovat muun muassa räjähdyksellä tai muulla tavalla aikaansaatu paine, ampuma-aseet, huumaavat, myrkylliset tai muutoin vettä pilaavat aineet, sähkövirta ja koukun tahallinen tartuttaminen kalaan ulkopuolelta.

Elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus voi siirtoistutusta, kalanviljelytoimintaa, tutkimustyötä, kalastusperinteen ylläpitämistä, kalataloudellisten velvoitteiden toimeenpanemista tai hyödyntämistä taikka muuta kalavarojen käyttöön ja hoitoon liittyvää tarkoitusta varten perustellusta syystä myöntää poikkeusluvan muun muassa kielletyn kalastustavan, pyyntimenetelmän tai kalastusvälineen käyttöön, kielletyn ajankohtana kalastamiseen, vapautettavaksi määrätyn kalan pyytämiseen ja ottamiseen, kalastamiseen kalastuskieltoalueella tai rauhoitetun kalalajin tai -kannan kalastamiseen.

Luonnonsuojelulaki

Luonnonsuojelulailla pyritään muun muassa ylläpitämään luonnon monimuotoisuutta, vaalimaan luonnonkauneutta ja maisema-arvoja sekä tukemaan luonnonvarojen ja luontoympäristön kestävää käyttöä. Lailla on pantu täytäntöön neuvoston direktiivi 79/409/ETY luonnonvaraisten lintujen suojelusta ja neuvoston direktiivi 92/43/ETY luontotyyppien ja luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta. Luonnonsuojelulain mukaan muut kuin metsästyslaissa tarkoitettuihin riistaeläimiin tai rauhoittamattomiin eläimiin kuuluvat Suomessa luonnonvaraisesti esiintyvät nisäkkäät ja linnut ovat rauhoitettuja. Rauhoitettuja eläimiä ei saa vahingoittaa eikä niiden pesintää tai poikasia häiritä. Laissa myös säädetään kansallisesti rauhoitettujen eläinlajien ja Euroopan unionissa rauhoitettujen eläinlajien hallussapitoa koskevista poikkeusluvista.

Sairaana, vahingoittuneena tai muutoin avuttomassa tilassa tavattua rauhoitettua eläintä on luonnonsuojelulain mukaan pyrittävä auttamaan. Eläin voidaan ottaa haltuun hoitoon kuljetamista ja tilapäistä hoitoa varten. Muutoin on noudatettava, mitä eläinsuojelulaissa säädetään.

Laki eläinten lääkitsemisestä

Eläinten lääkitsemisestä annetun lain (387/2014) tarkoituksena on ehkäistä ja vähentää eläinten lääkitsemisestä ihmisille, eläimille ja ympäristölle aiheutuvia haittoja sekä edistää tarkoituksenmukaista lääkkeiden käyttöä eläinlääkinnässä. Lakia sovelletaan lääkkeiden ja muiden eläinten käsittelyssä käytettävien aineiden sekä eläinlääkinnässä käytettävien laitteiden ja tarvikkeiden käyttöön eläimille. Lakia sovelletaan myös näiden aineiden, laitteiden ja tarvikkeiden käytön valvontaan.

Lääkkeitä ja muita eläinten käsittelyssä käytettäviä aineita on käytettävä niin, että ne edistävät eläimen terveyttä ja hyvinvointia. Lääke ja muu eläinten käsittelyssä käytettävä aine on annettava eläimelle siten, että siitä aiheutuu mahdollisimman vähän haittaa eläimelle. Tuotantoeläimelle lääke ja muu eläinten käsittelyssä käytettävä aine on lisäksi annettava siten, ettei eläimestä saatavien elintarvikkeiden turvallisuus tai laatu tarpeettomasti heikkene. Lääkkeen tai muun eläinten käsittelyssä käytettävän aineen antamisesta ei myöskään saa aiheutua merkittävää haittaa ihmiselle tai ympäristölle.

Eläinlääkinnässä käytettäviä laitteita ja tarvikkeita on käytettävä siten, etteivät ne aiheuta eläimelle tarpeetonta haittaa, kipua tai tuskaa, ja siten, ettei eläimestä saatavien elintarvikkeiden turvallisuus tai laatu tarpeettomasti heikkene.

Laki eläintunnistusjärjestelmästä

Eläintunnistusjärjestelmästä annetussa laissa (238/2010) säädetään eläimistä vastuussa olevien toimijoiden, eläinten pitopaikkojen sekä eläinten tunnistamisesta, rekisteröimisestä ja jäljittämisestä. Lain perusteella pidetään muun muassa eläintenpitäjä- ja pitopaikkarekisteriä. Laissa tarkoitetuilla toimijoilla on velvollisuus ilmoittaa viranomaiselle rekisteriin merkittäviä tietoja.

Laissa säädetään myös toimijoiden velvollisuudesta pitää luettelo omistuksessaan tai hallinnassaan olevista, tiettyihin lajeihin kuuluvista eläimistä eläinlaji- ja pitopaikkakohtaisesti.

Rikoslaki

Rikoslakiin (39/1889) sisältyvät säännökset eläinsuojelurikoksesta, törkeästä ja lievistä eläinsuojelurikoksesta, eläintenpitokiellosta ja eläinsuojelurikokseen liittyvästä menettämisseuraamuksesta.

Eläinsuojelurikoksesta tuomitaan lain 17 luvun 14 §:n mukaan se, joka tahallaan tai törkeästä huolimattomuudesta pahoinpitelemällä, liiallisesti rasittamalla, jättämällä tarpeellista hoitoa tai ravintoa vaille tai muuten eläinsuojelulain tai sen nojalla annetun säännöksen, eläinten kuljetuksesta annetun lain tai sen nojalla annetun säännöksen, eläinten suojelusta kuljetuksen ja siihen liittyvien toimenpiteiden aikana sekä direktiivien 64/432/ETY ja 93/119/EY ja asetuksen (EY) N:o 1255/97 muuttamisesta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2005 liitteen I taikka eläinten suojelusta lopetuksen yhteydessä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1099/2009 vastaisesti kohtelee eläintä julmasti tai tarpeetonta kärsimystä, kipua tai tuskaa aiheuttaen. Rangaistuksena on sakkoa tai enintään kaksi vuotta vankeutta.

Lain 17 luvun 15 § sisältää säännökset lievistä eläinsuojelurikoksesta. Jos eläinsuojelurikos, ottaen huomioon aiheutetun kärsimyksen, kivun tai tuskan vähäisyys tai muut rikokseen liittyvät seikat, on kokonaisuutena arvostellen vähäinen, rikoksentekijä on tuomittava lievästä eläinsuojelurikoksesta sakkoon. Lain 17 luvun 14 a § sisältää säännökset törkeästä eläinsuojelurikoksesta. Törkeästä tekemuodosta tuomitaan, jos eläinsuojelurikos tehdään erityisen raa'alla tai julmalla tavalla, rikoksen kohteena on huomattavan suuri määrä eläimiä tai rikoksella tavoitellaan huomattavaa taloudellista hyötyä ja rikos on myös kokonaisuutena arvostellen törkeä. Rangaistuksena on vankeutta vähintään neljä kuukautta ja enintään neljä vuotta.

Lain 17 luvun 23 §:ssä säädetään eläintenpitokiellosta. Se, joka tuomitaan törkeästä eläinsuojelurikoksesta, on samalla tuomioistuimessa määrättävä eläintenpitokieltoon. Tuomioistuin voi kuitenkin jättää kiellon määräämättä, jos siihen on erityisen painavia syitä. Joka tuomitaan eläinsuojelurikoksesta tai lievästä eläinsuojelurikoksesta, voidaan samalla määrätä eläintenpitokieltoon. Eläintenpitokielto voidaan määrätä myös henkilölle, joka tuomitaan eläinsuojelulain 54 §:n 1 momentin nojalla eläinsuojelurikoksesta ja jota voidaan pitää soveltumattomana tai kykenemättömänä huolehtimaan eläinten hyvinvoinnista. Eläintenpitokielto voidaan määrätä myös henkilölle, joka jätetään laissa tarkemmin säädetyissä tapauksissa rangaistukseen tuomitsematta. Eläintenpitokielto määrätään syyttäjän vaatimuksesta.

Eläinsuojelurikokseen liittyvästä menettämisseuraamuksesta säädetään lain 23 a §:ssä.

2.2 Kansainvälinen kehitys sekä ulkomaiden ja EU:n lainsäädäntö

2.2.1 Lainsäädäntö eräissä maissa

Ruotsi

Ruotsin eläinsuojelulaki (1988:534) on vuodelta 1988, mutta sitä on uudistettu useasti sen voimaantulon jälkeen. Eläinsuojelulakia täydentää eläinsuojeluasetus (1988:539). Ruotsin eduskunta hyväksyi kesäkuussa 2018 uuden eläinsuojelulain, jonka on tarkoitus tulla voimaan huhtikuussa 2019¹. Ruotsin hallitus tilasi vuonna 2009 selvityksen (SOU 2011/75) nykyisen

¹ Regeringens proposition 2017/18:147 Ny djurskyddslag

eläinsuojelulain sisällöstä ja kehittämiskohteista. Selvitys valmistui vuonna 2011 ja sitä on hyödynnetty uuden lain valmistelussa. Uuden eläinsuojelulain tavoitteena on hyvän eläinsuojelun turvaaminen sekä eläinten hyvinvoinnin ja kunnioittamisen edistäminen. Lakia sovelletaan kaikkiin ihmisen hoidossa oleviin eläimiin sekä eräin poikkeuksin myös tieteellisissä tutkimuksissa käytettäviin luonnonvaraisiin eläimiin. Eräitä säännöksiä sovelletaan myös hylätyihin ja villiintyneisiin kesyeläinlajeihin kuuluviin eläimiin. Uuden lain peruserätyytenä on, että eläimiä on pidettävä ja hoidettava hyvässä eläintenpitoympäristössä siten, että niiden hyvinvointia edistetään. Eläimillä on oltava mahdollisuus toteuttaa sellaisia käyttäytymistarpeitaan, joiden toteuttamiseen niillä on voimakas tarve ja jotka ovat tärkeitä niiden hyvinvoinnille (ns. luonnollinen käyttäytyminen). Eläinten pidon ja hoidon tulee ennalta ehkäistä eläinten käyttäytymishäiriöitä. Uutena vaatimuksena säädetään, että eläinten pitäjällä ja muulla eläinten hoitajalla on oltava riittävä osaaminen eläimestä huolehtimiseksi. Lisäksi lakiin selvennetään, että kesyeläimiä ei saa hylätä. Uutta olisi myös säännös siitä, että kilpailuihin ja kokeisiin harjoitettavia ja osallistuvia eläimiä ei saa altistaa kärsimykselle. Tarkoituksena on myös kieltää norsujen ja merileijonien käyttö sirkuksissa asetustasolla. Uuden eläinsuojelulain sääntämisen yhteydessä muutetaan myös julkisuuslainsäädäntöä siten, että sosiaali- ja terveydenhuollon henkilöstöllä on salassapitosäännösten estämättä jatkossa mahdollisuus ilmoittaa vakavista eläinsuojeluongelmista eläinsuojeluviranomaisille.

Ruotsissa koirien tunnistusmerkintä ja rekisteröinti on jo nykyään pakollista. Uutta lakia varten laaditussa selvityksessä ehdotettiin myös kissojen pakollista tunnistusmerkintää ja rekisteröintiä. Vaatimusta ei kuitenkaan sisälly uuteen lakiin, sillä hallituksen näkemyksen mukaan ennen asiasta sääntämistä tarvitaan lisäselvityksiä säännöksen vaikutuksista sekä siitä, miten henkilötietoja tulisi käsitellä rekisteröinnin yhteydessä.

Ruotsissa emakoiden ja ensikoiden pito porsitus- ja tiineytyshäkeissä on kielletty. Uusien parsinavetoiden ja hevospilttuiden rakentaminen on kielletty vuonna 2007. Yli kuuden kuukauden ikäisten sonnien pitäminen pysyvästi kytkettynä on ollut kiellettyä vuodesta 2017. Parsinavetoista ja hevospilttuista luopumiselle ei säädetty siirtymäaikaa vuonna 2007, eikä sitä sisälly myöskään uuteen eläinsuojelulakiin. Vuoden 2016 tilaston, joka kattoi noin 82 % Ruotsissa pidettävistä lypsylehmistä, mukaan lähes 70 % lypsylehmistä pidettiin pihatoissa ja 54 % navetoista oli edelleen parsinavetoita. Hevospilttuut ovat edelleen yleisiä etenkin ratsastuskouluissa ja retkiratsastustalleilla. Hallituksen näkemyksen mukaan siirtymäajasta ei voida säätää, ennen kuin sen taloudellisia vaikutuksia maidontuotantoon ja hevostalouteen on selvitetty tarkemmin.

Norja

Norjan voimassa oleva eläinsuojelulaki (LOV-2015-06-19 nr 97) tuli voimaan vuonna 2010. Lain tavoitteena on eläinten hyvinvoinnin ja kunnioituksen edistäminen. Lakia sovelletaan kaikkiin tilanteisiin, jotka vaikuttavat nisäkkäiden, lintujen, matelijoiden, sammakkoeläinten, kalojen, rapujen ja kymmenjalkaisten, mustekalojen sekä hunajamehiläisten hyvinvointiin tai näiden eläinten arvostukseen. Lakia sovelletaan myös niihin eläinten kehitysasteisiin, joiden hermoston kehitystaso vastaa elävän eläimen kehitystasoa. Lain mukaan eläimillä on luontainen itseisarvo (*egenverdi*), joka on riippumaton niiden hyötyarvosta ihmisille.

Eläimiä tulee kohdella hyvin ja suojella vaaralta, sekä tarpeettomalta kärsimykseltä ja kuormitukselta. Eläimiä voidaan pitää vain, jos ne kykenevät hyväksyttävällä tavalla sopeutumaan pitomuotoonsa. Eläimiä saa pitää vain sellaisessa elinympäristössä, joka mahdollistaa eläimelle hyvän hyvinvoinnin ja vastaa eläimen tarpeisiin laji- ja yksilötasolla. Eläimillä tulee olla viirikeitä, niiden täytyy pystyä lepäämään ja toteuttamaan muuta luonnollista käyttäytymistään.

HE 154/2018 vp

Eläinten pitäjän vastuulla on huolehtia siitä, että eläimistä huolehtii riittävä määrä päteviä hoitajia. Jokaisella eläinten kanssa toimivalla on oltava tehtäviensä kannalta riittävä osaaminen. Alle 16-vuotias ei voi yksin vastata eläimestä. Eläinten pitäjä ei saa luovuttaa eläintä, jos tällä on syytä olettaa, että vastaanottaja ei kykene huolehtimaan eläimestä.

Eläimen omistajan on huolehdittava siitä, että eläimelle käytettävät välineet, laitteet ja teolliset menetelmät eivät vaaranna eläimen hyvinvointia. Vastaava velvollisuus on myös näiden välineiden, laitteiden ja menetelmien markkinoijilla ja myyjillä. Kivunlievitystä on käytettävä kaikkien kivulioiden toimenpiteiden yhteydessä.

Eläinten jalostuksen tavoitteena tulee olla kestävien, toimintakykyisten ja terveiden eläinten tuottaminen. Sellainen jalostus on kielletty, jossa eläin periyttää toimintakykyä heikentäviä geenejä jälkeläisilleen. Samoin kiellettyä on jalostus, jonka seurauksena eläimen mahdollisuudet toteuttaa luonnollista käyttäytymistä heikentyvät. Kiellettyä on myös jalostus, joka herättää yleisesti eettistä paheksuntaa.

Norjassa seksuaaliset teot eläinten kanssa on kielletty. Kiellettyä on myös eläinten lopettaminen viihdetarkoituksessa.

Lain esitöiden mukaan laista ilmenevän yhteiskunnassa tapahtuneen asennemuutoksen suhteessa eläimiin tulisi näkyä ankarampina rangaistuksina erityisesti törkeissä eläimiin kohdistuvissa rikoksissa. Norjan korkein oikeus on viitannutkin esitöihin ratkaisussaan HR-2016-00295-A, jossa henkilö tuomittiin kahdesta törkeästä eläimeen kohdistuneesta rikoksesta ehdottomaan vankeusrangaistukseen.

Norjassa emakoiden ja ensikoiden pito porsitus- ja tiineytyshäkeissä on kielletty. Uusien parsinavetoiden rakentaminen on myös kielletty. Parsinavetoista luopumiselle säädetty siirtymäaika päättyy vuonna 2034.

Tanska

Tanskan eläinsuojelulaki on vuodelta 1991 (ajantasainen versio LBK nr 20 11/01/2018). Vuonna 2016 perustettiin työryhmä pohtimaan ehdotusta uudeksi eläinten hyvinvointilaiksi. Tarkoituksena on yksinkertaistaa ja selkeyttää olemassa olevaa lainsäädäntöä ja siirtää yksityiskohtaista sääntelyä asetustasolle.

Tanskan voimassa olevan eläinsuojelulain mukaan eläimiä tulee kohdella vastuullisesti ja suojella parhaalla mahdollisella tavalla kivulta, ahdistukselta, kärsimykseltä ja rasitukselta. Eläimen pitäjän on huolehdittava, että eläin saa tarpeeksi ravintoa ja vettä, sillä on riittävä suoja ja sen tarpeet otetaan huomioon. Eläimen pitopaikan on tyydytettävä eläimen tarpeet. Eläimellä on oltava riittävä liikkumisvapaus ja sen on saatava tarpeeksi lepoa, ravintoa ja vettä. Eläimiä on suojattava riittävästi kylmyydeltä ja tuulelta. Eläimiä tulee pitää hyvässä elinympäristössä, jossa ne voivat käyttäytyä lajilleen luontaisesti.

Tanskassa emakoiden ja ensikoiden tiineytyshäkeistä luopumiselle säädetty siirtymäaika päättyy vuonna 2034. Uusissa sikaloissa tiineytyshäkit tulivat kielletyksi vuonna 2015. Porsitushäkkien käyttöä ei ole kielletty. Uusien parsinavetoiden rakentaminen on myös kielletty. Parsinavetoista luopumiselle säädetty siirtymäaika päättyy vuonna 2022.

Alankomaat

Alankomaiden voimassa oleva eläinsuojelulaki (stb-2011-345) tuli voimaan vuonna 2013. Alankomaiden lain mukaan eläimillä on itseisarvo. Eläinten itseisarvon tunnustamisella tarkoitetaan eläinten arvokkuuden tunnustamista tuntevina olentoina. Laadittaessa määräyksiä eläinsuojelulain perusteella ja tehtäessä päätöksiä niiden perusteella, tulee eläinten itseisarvo aina ottaa huomioon. Eläinten itseisarvon tunnustaminen ei kuitenkaan rajoita muita tuomioistuimissa tunnustettuja periaatteita ja käytäntöjä. Eläinten itseisarvoa ei saa rikkoa enempää kuin on tarpeen, ja eläinten edellyttämä tarpeellinen hoito tulee aina taata. Eläinten pidossa on varmistuttava siitä, että eläimet eivät kärsi tarpeettomasti nälästä, janosta tai puutteellisesta ravinnosta, fyysisestä rasituksesta, kivuista, vammoista tai sairauksista, pelosta, kroonisesta stressistä tai luonnollisen käyttäytymisen rajoitteista.

Alankomaissa sirkuseläimiä ja tuotantoeläimiä koskeva positiivilista tuli voimaan tammikuussa 2015. Seura- ja harrastuseläinlajeja koskevaa listaa on laadittu nyt useiden vuosien ajan. Tässä yhteydessä on tehty laajaa tieteellistä selvitystyötä ja riskinarviointia siitä, mitä nisäkkäitä tulisi saada pitää seura- ja harrastuseläiminä.

Alankomaissa emakoita ja ensikoita voidaan pitää tiineytyshäkissä neljän päivän ajan siemennyksen jälkeen. Porsitushäkkien tai parsinavetoiden käyttöä ei ole kielletty.

2.2.2 Euroopan unioni ja Euroopan neuvoston sopimukset

Euroopan unioni

Eläimen määritelmä tuntevana olentona kirjattiin Euroopan unionin perustamissopimuksen (EUTS) yleiseen osaan vuonna 2009 Lissabonin sopimuksen myötä. Perustamissopimuksen 13 artikla edellyttää, että unioni ja jäsenvaltiot ottavat eläinten, jotka ovat tuntevia olentoja, hyvinvoinnin vaatimukset täysimääräisesti huomioon laatiessaan ja pannessaan täytäntöön unionin maatalous-, kalastus- ja liikennepolitiikkaa, sisämarkkinoita sekä politiikkaa tutkimuksen, teknologisen kehittämisen ja avaruuden aloilla. Unionin ja jäsenvaltioiden on kuitenkin samalla kunnioitettava erityisesti uskonnollisiin rituaaleihin, kulttuuriperinteeseen ja alueelliseen perintöön liittyviä jäsenvaltioiden lakeja ja hallinnollisia määräyksiä sekä tapoja. Perustamissopimuksen 13 artikla on nostanut eläinten hyvinvoinnin asemaa EU:n politiikassa entistä näkyvämmälle tasolle. Samanlaisia perustamissopimuksessa tunnustettuja unionin arvoja ovat esimerkiksi yhdenvertaisuus, kuluttajansuoja, ympäristön suojeleminen ja kestävä kehitys. Artiklaa 13 onkin pidetty lainsäädäntöön tuotuna eettisenä arvona, joka kuvaa yhteiskunnan lisääntyttä huolta eläinten hyvinvoinnista. Sen on arvioitu voivan toimia myös eläinten hyvinvointia parantavien lainsäädäntö- ja muiden aloitteiden lähtökohtana ja perusteena unionin toiminnassa.

Euroopan komissio on ehdottanut strategiassaan² EU:n laajuisen eläinten hyvinvointilain säätämistä. Lain tulisi yksinkertaistaa eläinten hyvinvointilainsäädäntöä, vähentää hallinnollisia tehtäviä ja edistää EU-lainsäädännön täytäntöönpanoa. Laissa asetettavat vaatimukset perustuisivat eläinten hyvinvoinnista kertoviin indikaattoreihin eikä niinkään eläinten olosuhteita ja käsittelyä koskeviin vaatimuksiin. Lisäksi laki painottaisi eläinten kanssa toimivien tahojen koulutusta ja pätevyysvaatimuksia. Ehdotusta ei ole toistaiseksi annettu. Hyvinvointilain lisäksi komissio on esittänyt myös muita suuntaviivoja. EU-lainsäädännön täytäntöönpanoa jäsenvaltioissa olisi tarpeen tehostaa ja lisätä kansainvälistä yhteistyötä eläinten hyvinvointia koskevissa asioissa. Kuluttajille tulisi tarjota asianmukaista tietoa eläinten hyvinvoinnista.

²Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle ja Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle eläinten suojelua ja hyvinvointia koskevasta Euroopan unionin strategiasta vuosille 2012-2015. Bryssel 15.2.2012.

HE 154/2018 vp

Tarkoituksena on myös pohtia yhteisen maatalouspolitiikan mahdollisuuksia edistää eläinten hyvinvointia muun muassa täydentävien ehtojen, maatalouden kehittämisrahaston ja laatu politiikan keinoin.

Eläinten hyvinvointia koskevalla tutkimustyöllä on saatu uutta tietoa eläinten tarpeista ja hyvän hyvinvoinnin vaatimuksista. Tutkimusta on tehty EU:n jäsenvaltioissa ja myös laajemmin kansainvälisellä tasolla. Euroopan komissio on elintarviketurvallisuusviraston (EFSA) tieteellisen komitean raporttien avulla koonnut yhteen ja analysoinut olemassa olevaa tutkimustietoa ja laatinut EU:lle suosituksia säädösten muutostöiden valmistelua varten.

Euroopan unioni on antanut eläinten hyvinvointia koskevaa lainsäädäntöä asetuksina ja direktiiveinä. Keskeistä unionin lainsäädäntöä ehdotetun lain kannalta on tällä hetkellä:

- eläinten suojelusta lopetuksen yhteydessä annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1099/2009 (*lopetusasetus*)
- rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 882/2004 (*valvonta-asetus*)
- lihantuotantoa varten pidettävien kanojen suojelua koskevista vähimmäisvaatimuksista annettu neuvoston direktiivi 2007/43/EY (*broileridirektiivi*)
- luonnonvaraisten eläinten pitämisestä eläintarhassa annettu neuvoston direktiivi 1999/22/EY (*eläintarhadirektiivi*)
- munivien kanojen suojelun vähimmäisvaatimuksista annettu neuvoston direktiivi 1999/74/EY
- sikojen suojelun vähimmäisvaatimuksista annettu neuvoston direktiivi 91/630/ETY
- tieteellisiin tarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/63/EU
- tuotantoeläinten suojelusta annettu neuvoston direktiivi 98/58/EY
- vasikoiden suojelun vähimmäisvaatimuksista annettu neuvoston direktiivi 2008/119/EY.

Euroopan neuvoston eläinsuojelua koskevat sopimukset

Euroopan neuvosto on tehnyt eräitä eläinten suojelua koskevia sopimuksia, joista ehdotetun lain kannalta keskeisimpiä ovat:

- eurooppalainen yleissopimus tuotantoeläinten suojelusta (SopS 47/1992)
- eurooppalainen yleissopimus teuraseläinten suojelusta (SopS 48/1992)
- eurooppalainen yleissopimus lemmikkieläinten suojelusta (SopS 49/1992).

2.3 Nykytilan arviointi

2.3.1 Eläimen asema yhteiskunnassa

Yhteiskunnassa on tapahtunut asenneilmapiirin muutos suhtautumisessa eläimiin ja niiden hyvinvointiin. Eläinsuojelu ja eläinten hyvinvointi ovat olleet aiempaa huomattavasti vahvemmin esillä yhteiskunnallisena ja poliittisena teemana. Teollisuusmaissa eläinten asema on noussut keskeiseksi eettiseksi kysymykseksi ja yhteiskunta on alkanut ottaa eläinsuojeluasiat entistä vakavammin. Voimistuneen yhteiskunnallisen keskustelun taustalla vaikuttaa ristiriitojen syveneminen eläinten asemassa ja eläimiin liitetyissä merkityksissä. Yhtäältä lemmikkieläinten suosio on kasvanut ja niiden ihmismäinen rooli perheessä on korostunut. Toisaalta eläintuotannossa on koettu rakennemuutos kohti suurempia tilakokoja ja entistä ammattimaisempaa toimintaa. Tuotantoeläimiin on liitetty mielikuva hyödykkeistä, joihin voi soveltaa samanlaista liiketoiminnallista ajattelua kuin mihin tahansa tuotantohyödykkeeseen. Myös kaupungistuminen ja kuluttajien etäännyminen eläintuotannosta vaikuttavat eläinten asemaan ja eläimistä käytävään keskusteluun.

Eläinten aseman muuttuessa myös eläinsuojelulainsäädäntöä on nykyaikaistettava. Eläinten hyvinvoinnista saatava tieto on lisääntynyt jatkuvasti ja laajentanut käsitystämme eläinten kyvyistä ja tarpeista. Lain tavoitteiden ja sisällön tulisi peilata yhteiskunnassa vallitsevaa tahotilaa suhtautumisessa eläimiin ja niiden hyvinvointiin. Sen lisäksi laissa tulisi pyrkiä myös ennakoimaan tulevaa ja valmistautua eläintenpidossa meneillään oleviin muutoksiin ja trendeihin.

Eläinten hyvinvointiin liittyvän keskustelun lisäksi nyky-yhteiskunnassa keskustellaan yhä enemmän myös eläinten arvosta ja kunnioittamisesta. Voimassa olevan lain ja eläintensuojelun yleisenä peruslähtökohtana on, että ihmisellä on moraalinen velvollisuus kunnioittaa kaikkia eläimiä ja ottaa huomioon niiden kyky muistaa ja tuntea kärsimystä. Eläin tuntevana olentona on tunnustettu myös EU:n perustamissopimuksessa ja se on otettava huomioon EU-lainsäädännön täytäntöönpanossa. Eläinten kunnioittamisen taustalla on ajatus siitä, että eläimellä on itseisarvo, joka on riippumaton eläimen arvosta ihmiselle. Eläinten itseisarvo on kirjattu tieteellisiin tarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annettuun direktiiviin (2010/63/EU). Eläinten arvosta ja kunnioittamisesta on otettu maininta myös esimerkiksi Ruotsin, Norjan, Alankomaiden ja Sveitsin eläinsuojelulakeihin. Eläimen arvoon ja kunnioitukseen liittyvät kysymykset ovat nousseet esiin esimerkiksi luonnonvaraisten eläinten käytöstä sirkuksissa ja muissa esityksissä käydyissä keskusteluissa.

2.3.2 Eläinlajien pitoa koskevat rajoitukset

Voimassa olevassa laissa ei rajata oikeutta eläinlajien pitoon lukuun ottamatta luonnonvaraisia lajeja, joita tarhataan lihan, munien tai niiden tuottamiseen tarkoitettujen siitoseläinten tuottamiseksi, sekä sirkuksessa pidettäviä eläimiä. Tuotantotarkoituksessa tarhattavia eläinlajeja koskeva luettelo sisältyy eläinsuojeluasetuksen 25 §:ään. Sirkuksessa pidettävistä eläinlajeista säädetään eläinten käyttämisestä sirkuksessa ja muussa siihen verrattavassa näytöksessä annetussa maa- ja metsätalousministeriön päätöksessä. Tilannetta, jossa pidettäviä lajeja ei ole arvioitu laajemmin ja yleisesti kattavammalla tavalla, ei voida pitää tyydyttävänä. Eläintenpidon tulisi perustua tieteelliseen tai kokemusperäiseen tietoon siitä, mitä eläinlajeja voidaan pitää ja millaisissa olosuhteissa.

Tuotantoeläinten, tuotantotarkoituksiin tarhattavien eläinten, seura- ja harrastuseläinten sekä sirkuseläinten lajien kirjo olisi perusteltua rajata vain niihin eläinlajeihin, joiden hoito ja pito kyseisessä pitomuodossa voidaan järjestää ehdotetussa laissa tarkoitettulla tavalla. Tiettyyn eläinlajiin kuuluvalla yksilöllä olisi siis voitava järjestää käytännössä sellaiset olosuhteet, joissa se voi toteuttaa olennaisia käyttäytymistarpeitaan ja joissa myös eläimen fysiologiset tarpeet voidaan täyttää. Eläimen sairastuessa tai vahingoittuessa sille olisi voitava antaa asianmukaista hoitoa. Arvioitaessa eläinlajin sopivuutta kuhunkin tarkoitukseen tulisi tukeutua kulloinkin saatavilla olevaan tieteelliseen tietoon ja eläinlajin pidosta karttuneeseen käytännön kokemukseen. Arvioinnissa tulisi ottaa huomioon myös eläintenpidon tarkoitus ja siitä mahdollisesti aiheutuvat käytännön rajoitukset. Esimerkiksi tiettyyn eläinlajiin kuuluvalla eläimelle voi olla mahdollista luoda hyväksyttävät pito-olosuhteet, kun sitä pidetään seura- ja harrastuseläimenä, kun taas vastaavien olosuhteiden luominen olisi mahdotonta tuotantotarkoituksessa pidettäville eläimille.

2.3.3 Eläinten pitopaikka, hoito ja kohtelu

Voimassa olevan lain eläinten pitopaikka, hoitoa ja kohtelua koskevat säännökset ovat varsin suppeita. Näitä vaatimuksia on kyllä täsmennetty eläinsuojeluasetuksessa ja eri eläinlajeja koskevissa valtioneuvoston tai ministeriön asetuksissa, mutta tämä on johtanut osittain sääntelyn päällekkäisyyteen ja osin myös tulkinnanvaraisuuteen. Eläinten pitopaikkaa, hoitoa ja kohtelua koskevia säännöksiä olisi tarpeen nostaa lakiin asetustasolta nykyistä laajemmin ja kattavammin. Tällöin saataisiin luotua riittävä perussääntely, jonka nojalla voitaisiin antaa asetus tai asetuksia perustuslain edellyttämällä tavalla.

Voimassa olevan lain perusteella ei ole esimerkiksi täysin selvää, mitä eläimen pitopaikalla ylipäänsä tarkoitetaan. Sääntelyä onkin tarpeen selkeyttää ennen kaikkea pitopaikan osalta. Eläimen pitopaikka voi olla sen pysyvä pitopaikka, jossa eläin viettää pääosan ajastaan, tai tilapäinen pitopaikka, jossa eläintä pidetään vain väliaikaisesti. Eläimen pysyvälle pitopaikalle voitaisiin asettaa tiukempia tila- ja varusteluvaatimuksia kuin sellaiselle tilalle, jossa eläintä pidetään vain väliaikaisesti.

Voimassa olevan lain 7 §:n mukaan eläimelle saa tehdä leikkauksen tai muun kipua aiheuttavan toimenpiteen pääsääntöisesti vain, jos toimenpide on tarpeen eläimen sairauden tai muun siihen verrattavan syyn vuoksi. Lähtökohtaisesti kaikki muut kipua aiheuttavat toimenpiteet ovat kiellettyjä, ellei toimenpidettä ole erikseen säädetty sallituksi eläinsuojeluasetuksessa. Kiellettyjä ovat esimerkiksi sellaiset kipua tai kärsimystä aiheuttavat toimenpiteet, joiden tarkoituksena on ensisijaisesti eläimen ulkonäön tai käyttäytymisen muuttaminen.

Epäselvyyttä on liittynyt siihen, mitä voimassa olevassa laissa tarkoitetaan sairauteen verrattavalla muulla syyllä. Säännöksiä onkin tältä osin tarpeen selkeyttää. Kivuliaiden toimenpiteiden osalta etenkin vasikoiden nupoutus eli sarvenaiheiden tuhoaminen sekä porsaiden kastratio ovat herättäneet keskustelua. Voimassa olevan lain mukaan muun muassa näiden toimenpiteiden tekeminen on sallittua ilman kivunlievitystä. Eläinten hyvinvoinnin edistämiseksi sääntelyä olisikin tarpeen kehittää niin, että kivuliaiden toimenpiteiden yhteydessä edellytettäisiin kivunlievityksen käyttämistä. Kivunlievityksellä tarkoitettaisiin kipulääkitystä, puudutteen tai anestesian käyttöä. Kivunlievityksen vaatimuksista kunkin toimenpiteen yhteydessä voitaisiin säätää tarkemmin asetustasolla.

Voimassa olevassa eläinsuojelulaissa ja -asetuksessa ei ole säädetty yleisiä vaatimuksia eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitetuille laitteille ja välineille. Sen sijaan eläinsuojelulain 12 §:ssä kielletään sellaisten välineiden, laitteiden ja aineiden valmistus, maahantuonti, myynti, luovutus ja käyttö, joiden käyttö ilmeisesti aiheuttaa eläimelle tarpeetonta kipua tai tuskaa.

Pykälän mukaan maa- ja metsätalousministeriö määrää, minkälaisia välineitä, laitteita ja aineita on pidettävä sellaisina, että niiden käyttö aiheuttaa eläimille edellä mainituin tavoin tarpeetonta kipua tai tuskaa. Pykälän yksityiskohtaisten perusteluiden mukaan tällaisia välineitä olisivat esimerkiksi koiran piikki- ja sähköpannat sekä sellaiset rotanloukut, joissa eläin tukehtuu tai kuolee nälkään. Ministeriö ei ole säätänyt kielletyistä välineistä, laitteista ja aineista. Sen sijaan eläinsuojeluasetuksen 14 §:n 2 kohdassa on kielletty piikkikannusten, piikkipannan ja piikkikuolaimen käyttö.

Etenkin koirien sähköpannat ovat aiheuttaneet käytännössä ongelmia sen suhteen, onko niiden käyttö kiellettyä vai ei. Säännöksiä onkin toivottu tarkennettavan siltä osin, mitä laitteita ja välineitä kieltä käytännössä koskee. Lisäksi on esitetty kysymyksiä siitä, miten markkinoilla jo olevien, eläimille vaarallisten tuotteiden myyntiä voitaisiin rajoittaa tai ennaltaehkäistä. Viime vuosina eteen on tullut tilanteita, joissa markkinoilla jo myynnissä olevien tuotteiden käyttö on todettu eläinsuojelulain vastaiseksi. Säännöksiä eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitettuja laitteista, välineistä ja aineista tulisikin näiltä osin täydentää.

2.3.4 Eläinjalostus

Eläinjalostuksesta ja geenitekniikan käytöstä säädetään voimassa olevan lain 8 §:ssä. Säännös on jäänyt käytännön jalostustyössä vain vähäiselle huomiolle. Eläinjalostukseen liittyvät ongelmat ovatkin nousseet voimakkaasti myös yhteiskunnalliseen keskusteluun.

Eläinjalostusta tulisi ohjata yhä enemmän eläinten hyvinvointia huomioon ottavaan suuntaan. Tiettyjen ulkonäköpiirteiden liiallinen korostaminen jalostustavoitteissa on johtanut sellaisten ääripiirteiden suosimiseen, jotka aiheuttavat hyvinvointiongelmia seura- ja harrastuseläimille. Vastaavaa kehitystä on tapahtunut myös tuotantoeläinten jalostuksessa, etenkin jos tuotantokykyä on pyritty lisäämään äärimmilleen kiinnittämättä tarpeeksi huomiota eläinten hyvinvointiin. Näiden ääripiirteiden suosimisen sijaan eläinjalostuksessa tulisi pyrkiä ennen kaikkea hyvinvoivien eläinten tuottamiseen. Hyvinvointihaittaa aiheuttavia ääripiirteitä omaavia eläimiä ei tulisi käyttää jalostukseen, ellei voida varmistaa, että ominaisuudet eivät periä jälkeläisille.

2.3.5 Luonnonvaraisten eläinten hoito

Voimassa olevan lain 13 §:n mukaan luonnonvarainen nisäkäs tai lintu voidaan ottaa elätettäväksi sille annettavaa tilapäistä sairaanhoitoa tai muuta hyväksyttävää tilapäistä tarvetta varten. Hoitoon otettu eläin on sen tilan salliessa vapautettava, jos on oletettavissa, että se vaikeuksitta sopeutuu luonnonvaraiseen elämään. Jos eläintä ei voida vapauttaa eikä sen hoitoa voida järjestää, eläin on lopetettava.

Luonnonvaraisten eläinten hoito ei eläinlääkintähuoltolain mukaan kuulu kunnan järjestämän eläinlääkintähuollon piiriin. Epäselvyyttä on kuitenkin aiheuttanut se, miten ja kenen toimesta eläimelle voidaan antaa hoitoa ja kuinka pitkään eläimelle annettava tilapäinen hoito voi jatkua. Voimassa olevassa lainsäädännössä ei aseteta vaatimuksia loukkaantuneiden luonnonvaraisten eläinten hoitajien osaamiselle, hoidossa käytettävillä tiloilla tai hoidolle ylipäätään. Siitä, milloin ja miten eläimet tulisi palauttaa takaisin luontoon, ei liioin säädetä. Käytännössä tilanne on johtanut siihen, että hyvää tarkoittavat yksityishenkilöt saattavat pitää luonnonvaraisia eläimiä hoidossaan pitkiäkin aikoja puutteellisin tiedoin ja taidoin. Eläinten hoitoon on harvoin käytettävissä riittäviä tiloja ja eläimille annettava ravinto saattaa olla vääränlaista. Eläimet saattavat myös kesyntyä tarpeettomasti hoidon aikana. Hyvää tarkoittava auttaminen saattaa aiheuttaa eläimelle vain turhaa kärsimystä. Myös eläimen luontoon palauttaminen edellyttäisi asiantuntemusta sen suhteen, milloin eläin on riittävän kuntoutunut selvitäkseen

luonnossa. Luontoon palauttaminen tulisi myös tapahtua sellaisessa paikassa, jossa vapauttaminen ei aiheuta haittaa muille eläimille, ihmisille eikä ympäristölle.

Luonnonvaraisten eläinten hoitoa koskevaa sääntelyä on tarpeen täsmentää ja selkeyttää. Eläinsuojelullisesti olisi lisäksi tärkeää, että ainakin loukkaantuneiden luonnonvaraisten eläinten lopettamisesta aiheutuvat kustannukset voitaisiin korvata apua antaneelle taholle.

2.3.6 Löytöeläimet

Kunnan on lain 15 §:n mukaan huolehdittava alueellaan irrallaan tavattujen pienikokoisten seura- ja harrastuseläinten (löytöeläimet) tilapäisen hoidon järjestämisestä. Kunnan on säilytettävä eläintä vähintään 15 päivän ajan, minkä jälkeen kunnalla on oikeus myydä, muutoin luovuttaa tai lopettaa eläin. Eläimen omistaja on viimekädessä vastuussa talteenotosta aiheutuneista kustannuksista. Maakuntauudistuksen yhteydessä talteenottoaikojen järjestäminen tulisi maakunnan tehtäväksi.

Löytöeläintoiminnan keskeiseksi ongelmaksi on koettu se, että eläinten kuljetusta kiinniottopaikalta kunnan osoittamaan talteenottoaikaan ei ole osoitettu minkään tahon tehtäväksi. Käytännössä tämä on vaikeuttanut eläinten talteenottoa ja johtanut tilanteisiin, joissa kiinni otettua eläintä ei ole saatu toimitettua talteenottoaikaan. Osa kunnista onkin järjestänyt eläinten kuljetuksen vapaaehtoisesti sopimalla kuljetuksesta esimerkiksi talteenottoaikojen pitäjän tai paikallisen eläinsuojeluyhdistyksen kanssa.

Nykyään tietoa talteenotetuista eläimistä voidaan jakaa ja etsiä muun muassa internetistä. Voimassa olevan lain mukaista eläimen säilytysaikaa voidaan näin ollen pitää tarpeettoman pitkänä. Lemmikkieläimensä kadottaneella eläimen omistajalla on velvollisuus eläimen aktiiviseen etsimiseen. Tähän kuuluu eläimen tiedustelu löytöeläinten talteenottoaikasta. Myös talteenottoaikalle tulisi säätää aktiivinen toimintavelvollisuus eläimen omistajan löytämiseksi esimerkiksi selvittämällä mahdollisen tunnistusmerkinnän olemassaolo ja ilmoittamalla talteenotosta julkisesti jollain sopivalla tavalla. Lakiin olisi perusteltua ottaa perussäännökset myös siitä, mitä kaikkea talteenottoaikassa annettavan hoidon tulisi kattaa.

2.3.7 Eläinten luovutus

Etenkin seura- ja harrastuseläinten kauppa on kokenut suuria muutoksia viimeisten vuosikymmenten aikana. Koiran- ja kissanpentuja epämääräisissä oloissa tuottavat pentutehtaat aiheuttavat eläinsuojeluongelmia. Eläinten hankinta on entistä helpompaa ja nopeampaa. Tulisiikin pohtia, miten eläinten vastuullista hankintaa ja pitämistä voitaisiin lainsäädännön keinoin edistää.

Eläinsuojelulain 14 §:n 1 momentin mukaan eläimen luovuttajan on ilmoitettava vastaanottajalle eläimen sairaudesta tai vahingoittumisesta. Säännöstä olisi tarpeen laajentaa siten, että sairauden tai vahingoittumisen lisäksi eläimen vastaanottajalle olisi ilmoitettava myös muut eläimen hyvinvoinnin kannalta oleelliset tiedot eläimen luovutuksen yhteydessä. Tällä menettelyllä voitaisiin ehkäistä ennalta tiedonpuutteesta johtuvia virheitä eläimen hoidossa ja varmistaa, että vastaanottaja on tietoinen eläinyksilön tarvitsemasta erityisestä hoidosta. Tiedonpuutteesta johtuvat virheet eläimen hoidossa ovat yleisiä ja ne aiheuttavat eläimille tarpeetonta kärsimystä.

Eurooppalaisen lemmikkieläinsopimuksen 6 artiklassa kielletään eläinten myynti alle 16-vuotiaille ilman holhoojan lupaa. Suomi on tehnyt artiklaan aikoinaan varauksen, joka olisi perusteltua poistaa lainsäädännöstä. Eläimen hankintaan liittyy aina vastuu ja velvollisuus eläin-

mestä huolehtimiseen. Eläimen pitäjällä tulisi olla riittävät tiedot ja taidot eläinlajeista ennen sen hankkimista. Alle 16-vuotiaalla ei välttämättä ole edellytyksiä täyttää näitä eläintenpidolle asetettuja velvoitteita. Alaikäisellä ei liioin yleensä ole määrättävänä sellaisia taloudellisia resursseja, että hän kykenisi huolehtimaan esimerkiksi eläimen äkillisestä sairastumisesta aiheutuvista hoitokustannuksista. Tämän vuoksi eläimen pysyvään luovutukseen alle 16-vuotiaalle tulisi olla aina huoltajan suostumus.

Eläinsuojelulain 27 §:ssä säädetään eläinten liikkuvan kaupan kiellosta. Säännöksellä on aikoinaan puututtu tuotantoeläinten kaupitteluun maataloille. Suomessa eläinten myynti yleisillä toreilla, markkinoilla tai muissa vastaavissa yleisötapahtumissa ei ole ollut tapana. Tätä myyntikeinoa käytetään kuitenkin monissa muissa Euroopan maissa etenkin epämääräisissä olosuhteissa tuotettujen koiran- ja kissanpentujen markkinoinnissa. Liikkuvan kaupan kieltä tulisi uudistaa tätä kehitystä silmällä pitäen. Samalla tulisi tarkastella myös sitä, pitäisikö esimerkiksi koirien ja kissojen myyminen eläinkaupoissa kieltää.

2.3.8 Eläinkilpailut ja -näyttelyt

Voimassa olevan lain 16 ja 17 §:ssä säädetään eläinkilpailuista ja eläinkilpailujen valvomisesta. Säännökset koskevat kilpailuja, joissa eläin voi joutua alttiiksi kivulle, tuskalle tai kohtuuttomalle rasitukselle. Tällaiseen kilpailutilaisuuteen on kutsuttava eläinlääkäri valvomaan, että eläinsuojelulakia ja sen nojalla annettuja säännöksiä ja määräyksiä noudatetaan. Mitä kilpailuista säädetään, koskee myös tilaisuuksia, joissa eläimen jalostuksellista arvoa, käyttöarvoa tai muuta ominaisuutta testataan siten, että siitä voi aiheutua eläimelle kipua, tuskaa tai kohtuutonta rasitusta. Voimassa olevassa laissa ei sen sijaan säädetä erikseen muista kilpailuista tai eläinnäyttelyistä.

Kaikenlaiseen toimintaan eläinten kanssa voi yleensä liittyä jonkinlainen riski eläinten hyvinvoinnille aiheutuvasta haitasta. Riskin suuruus ja todennäköisyys vaihtelevat kuitenkin toiminnan luonteen mukaan. Myös muihin kuin eläinsuojelulaissa tarkoitettuihin eläinkilpailuihin ja eläinnäyttelyihin voi liittyä jonkinlainen riski eläinten hyvinvoinnille aiheutuvasta haitasta. Tämä riski voi olla esimerkiksi kilpailussa vaadittavan fyysisen suorituksen tai ylipäänsä kilpailuasetelman vuoksi normaalia suurempi verrattuna eläimen pitämiseen yleensä. Eläinten kilpailuttaminen ja näytteillä pitäminen ovat kuitenkin lähtökohtaisesti hyväksytyjä toimintoja yhteiskunnassamme. Harrastusmuotona niillä voi olla monenlaisia positiivisia vaikutuksia niin eläimille kuin ihmisillekin. Lisäksi eläinkilpailut ja -näyttelyt palvelevat eläinjalostusta.

Eläimiä on tarpeen suojella niiden hyvinvoinnille aiheutuvalta haitalta eläinkilpailussa ja -näyttelyssä. Eläinten hyvinvointiin kilpailussa ja näyttelyssä vaikuttavat paitsi kilpailuttajan ja näytteille asettajan toimenpiteet kyseisissä tilaisuuksissa myös kilpailun ja näyttelyn järjestäjän toimenpiteet. Eläimen kilpailuttaja ja näytteille asettaja vastaavat siitä, miten he eläintä kilpailussa ja näyttelyssä kohtelevat. Lisäksi eläimen tulisi olla asianmukaisessa kunnossa tällaista tilaisuutta varten, joten toimenpiteet ennen kilpailua ja näyttelyä ovat myös merkityksellisiä. Kilpailun ja näyttelyn järjestäjän toimenpiteet taas vaikuttavat siihen, ovatko kilpailu- tai näyttelyolosuhteet turvallisia eläimille. Kilpailu- ja näyttelytoiminnan erityispiirteiden vuoksi yleiset säännökset esimerkiksi eläinten kohtelusta eivät ole riittäviä, minkä vuoksi kilpailuista ja näyttelyistä olisi tarpeen säätää erikseen. Sääntelyä olisikin tarpeen täsmentää ja laajentaa koskemaan näyttelytoimintaa ja kaikkia eläinkilpailuja. Kilpailun järjestäjän vastuuta olisi myös tarpeen korostaa ja selkeyttää.

2.3.9 Luvan- ja ilmoituksenvarainen eläinten pito

Voimassa olevan lain 20 §:n mukaan eläintarhat ja pysyvät eläinnäyttelyt edellyttävät viranomaisen lupaa. Sama koskee lain 20 a §:n nojalla sirkuksia ja kiertäviä eläinnäyttelyitä. Ilmoituksenvaraista toimintaa on lain 21 ja 23 §:n nojalla tuotanto- tai riistanhoidollisessa tarkoituksessa tapahtuva eläinten tarhaaminen sekä lain 24 §:n nojalla ammattimainen tai laajamittainen eläintenpito.

Eläintarhan luvanvaraisuus perustuu eläintarhadirektiiviin. Myös eläinnäyttelyissä voidaan pitää luonnonvaraisia eläimiä. Sirkuksessa eläimet joutuvat kestämaan muuttuvia olosuhteita ja kuljetusta, joka voi vaarantaa niiden hyvinvointia. Näistä lähtökohdista edellä mainitut toiminnot on perusteltua säilyttää edelleen lupaa edellyttävänä. Eläintarhaa ja eläinnäyttelyä koskevaa rajanvetoa olisi kuitenkin tarpeen täsmentää. Voimassa olevan lain määrittelysäännöksestä johtuen pysyvänä eläinnäyttelynä on käsitelty myös toimintaa, jossa näytteillä pidetään vain tavallisia kotieläimiä, esimerkiksi nautoja, sikoja ja kanoja. Tällaiset niin sanotut kotieläinpihat voitaisiin poistaa pysyvän eläinnäyttelyn määrittelystä, jolloin ne siirtyisivät luvanvaraisen toiminnan piiristä ilmoituksenvaraiseksi toiminnaksi. Pidettäviä eläimiä koskeva ilmoitusvelvollisuus on myös osin päällekkäinen eläintunnistusjärjestelmästä annetun lain kanssa. Sääntelyä olisi tarpeen selkeyttää myös tältä osin, jolloin voitaisiin vähentää toimijan ja viranomaisten hallinnollista taakkaa.

2.3.10 Eläinten lopetus

Lain 33 b §:ssä säädetään niin sanotusta uskonnollisista syistä noudatettavasta erityisestä teurastustavasta. Sen mukaan uskonnollisista syistä noudatettava teurastustapa, jossa verenlasku aloitetaan samanaikaisesti eläimen tainnuttamisen kanssa, on sallittua. Voimassa olevaa säännöstä yhtäaikaista tainnuttamisesta ja verenlaskun aloittamisesta on kritisoitu sen vuoksi, että näiden toimintojen yhtäaikainen suorittaminen on käytännössä vaikeaa, ellei mahdotonta. Tämän vuoksi uskonnollisista syistä erityisellä teurastustavalla teurastettavat lampaat ja naudat käytännössä tainnutetaan aina ennen verenlaskun aloittamista.

Siipikarjaan kuuluva eläin sileälästäisiä lintuja lukuun ottamatta saadaan teurastaa ilman tainnutusta katkaisemalla kaula nopeasti terävällä aseella, jos kyseessä on 33 b §:ssä tarkoitettu uskonnollisista syistä noudatettava erityinen teurastustapa tai jos eläimen omistaja teurastaa eläimen omaan kulutukseensa yksityistaloudessa.

Uskonnollisista syistä tapahtuvassa teurastamisessa (muslimien halal-lihan ja juutalaisten kosher-lihan tuotanto) peruseriaatteena on se, että eläimen on oltava elävä, kun verenlasku aloitetaan kaulasuonet viiltämällä.³ Sekä halal-lihan että kosher-lihan tuotannossa on tärkeää, että eläin on terve ja vahingoittumaton, kun se teurastetaan. Halal-teurastuksessa kaulan viiltäjän tulee olla muslimi ja jumalan nimi on mainittava viiltämisen yhteydessä. Tainnuttamisen hyväksyttävyydestä halal-teurastuksessa on kiistelty pitkään. Osa muslimeista hyväksyy tainnuttamisen, osa ei hyväksy. Osa muslimeista hyväksyy vain sellaisen tainnutusmenetelmän käytön, joka ei aiheuta eläimen sydämen pysähtymistä tainnutuksen yhteydessä. Kosher-lihan tuottamiseksi tehtävässä shechita-teurastuksessa tainnuttamista ei sallita ennen verenlaskun aloittamista. Teurastajana toimii erityisen koulutuksen ja hyväksynnän saanut juutalainen oppinut. Kaulasuonten katkaisu tehdään erityisen terävällä veitsellä tiettyjen tarkkojen vaatimusten mukaisesti.⁴

³ Religious rules and requirements – Halal slaughter. Anil H., Miele M., Luy J., von Holleben K., Bergeaud-Blackler F. ja Velarde A. Dialrel-project 2010.

⁴ Religious rules and requirements – Judaism. Zivotofsky A.Z, Bar Ilan University, Israel, Dialrel-project 2010.

Ilman tainnutusta tapahtuvassa teurastamisessa eläimen hyvinvointi voi käytännössä vaarantua. Tällä tavoin teurastettavaa eläintä on pidettävä riittävän pitkään paikallaan, jotta kaulasuonien viiltäminen ja verenlasku voidaan suorittaa asianmukaisesti. Tästä saattaa aiheutua eläimelle ylimääräistä kärsimystä. Ihon, lihasten ja verisuonten viiltäminen aiheuttaa kipua, jonka eläin tuntee ennen tajunnan menetystään. Tainnuttamatta teurastamisessa tajuttomuus seuraa asteittain eläimen menettäessä verta. Aika tajuttomuuteen vaihtelee yksilöittäin ja eläinlajeittain. Tajuiissaan oleva eläin tuntee veren laskusta johtuvan verenpaineen äkillisen laskun ja tästä saattaa aiheutua pelkoa ja paniikkia. Tajuiissaan olevat eläimet saattavat kokea myös tukehtumisen tunteen vetäessään verta henkitorveen. Euroopan elintarviketurvallisuusviraston (EFSA) tieteellinen komitea suositteli vuonna 2004 julkaistussa kannanotossaan⁵ eläinten tainnuttamista aina ennen verenlaskua, koska tainnuttamatta teurastamiseen liittyy vakavia riskejä eläimen hyvinvoinnille.

Pohjoismaista Ruotsissa tainnuttamatta teurastus on ollut kiellettyä vuodesta 1937 lähtien. Norjassa tainnuttamatta teurastuksen kiellosta säädettiin vuonna 1929. Ruotsissa ja Norjassa tainnutuksen on tapahduttava ennen verenlaskua ja vaatimus koskee myös siipikarjaa. Tanska kielsi tainnuttamatta teurastamisen vuonna 2014.

Eläinten hyvinvointi on tunnustettu arvo suomalaisessa yhteiskunnassa ja sen tulisi näkyä myös lainsäädännössä. Euroopan elintarviketurvallisuusviraston tieteellisen komitean kannanotto ja muiden Pohjoismaiden linjaukset tukisivat säännöksen muuttamista siten, että eläimet on aina tainnutettava ennen verenlaskun aloittamista.

2.3.11 Viranomaiset ja valvonta

Maakuntauudistuksen johdosta aluehallintoviraston, kunnaneläinlääkäriin ja kunnan terveys- ja eläinlääkintöviraston johtamien eläinlääkintövirastojen valvontatehtävät siirtyisivät maakunnan tehtäviksi.

Lisääntyvän hevosten ja seura- ja harrastuseläinten pidon myötä yhä suurempi osa valvonnan kohteena olevista tahoista on harrastajia ja tavallisia kansalaisia. Myös tarve kotirauhan piirissä suoritettavalle valvonnalle lisääntyy seura- ja harrastuseläinten määrän kasvaessa. Viranomaisilta edellytetään entistä enemmän osaamista hevosten ja erilaisten seura- ja harrastuseläinten pidon vaatimuksista. Seura- ja harrastuseläiminä pidettävien eläinlajien kirjo on kasvanut, eikä viranomaisella voi olla kaikkia eläinlajeja kattavaa riittävää asiantuntemusta.

Voimassa olevan eläinsuojelulain 38 §:ssä säädetään eläinsuojeluvalvojasta. Eläinsuojeluvalvojalla on lain 39 §:n nojalla oikeus suorittaa tarkastus muualla kuin kotirauhan piirissä. Kotirauhan piiriin kohdistuvan tarkastuksen suorittamisessa valvoja voi kuitenkin tarkastusoikeutensa rajoissa tarvittaessa avustaa viranomaisista. Eläinsuojeluvalvojina on toiminut viime aikoina käytännössä vain muutama henkilö. Toimintaa olisi tarkoituksenmukaista kehittää niin, että viranomaisen apuna voisi toimia erityinen asiantuntija ja käytännön toimenpiteissä avustaja. Eläinsuojeluvalvojien käyttäminen nyky muodossa voitaisiin lopettaa. Koska eläintenpito monimutkaistuu, viranomaiset saattavat tarvita valvontatehtävässä ennen kaikkea erityistä asiantuntija-apua. Asiantuntija-avun saaminen valvonnassa onkin valvonnan laadun kannalta välttämätöntä. Tarkastukseen liittyvät avustavat tehtävät olisivat sen sijaan luoteeltaan tarkas-

⁵ Opinion of the Scientific Panel on Animal Health and Welfare on a request from the Commission related to welfare aspects of the main systems of stunning and killing the main commercial species of animals, The EFSA Journal (2004), 45, 1-29.

tukseen liittyviä käytännön tehtäviä. Tällaisia tehtäviä olisivat esimerkiksi eläinten kiinni ottaminen tai eläinten lopettaminen.

Tehokas eläinten hyvinvoinnin valvonta edellyttää riittävien valvontaresurssien ja valvonnan suunnittelun lisäksi muun muassa sitä, että viranomaisella on tietoa avun tarpeesta olevista eläimistä. Voimassa olevassa laissa ei ole esimerkiksi säännöstä muun viranomaisen velvollisuudesta tai oikeudesta salassapitosäännösten estämättä ilmoittaa eläinsuojelulain tarkoittamalle viranomaiselle havaitsemastaan avun tarpeesta olevasta eläimestä tai mahdollisesta eläinsuojelurikoksesta. Nyky-yhteiskunnassa ei voi olla hyväksyttävää, että apua tarvitsevalle eläimelle ei saada hankittua apua sen vuoksi, ettei viranomaisella voi salassapitosäännösten vuoksi kertoa eläinten hyvinvointia valvovalle viranomaiselle tällaisesta eläimestä. Lakiin olisi perusteltua ottaa säännökset, jotka velvoittavat ja mahdollistavat ilmoituksen tekemisen. Muutoinkin valvontaa ja tarkastuksen tekemistä koskevia säännöksiä ehdotetaan monilta osin täsmennettäväksi.

2.3.12 Hallinnolliset pakkokeinot

Voimassa olevan lain keskeisinä pakkokeinoina ovat määräykset, kiellot ja niin sanotut kii-reelliset toimenpiteet. Lisäksi pakkokeinoina ovat luvanvaraista toimintaa koskevien lupien peruuttaminen sekä ilmoituksenvaraisen toiminnan kieltäminen. Voimassa olevassa laissa pakkokeinoja koskeva sääntely on toteutettu osittain hajanaisesti siten, että pakkokeinoja sisäl-tyy laissa eri lukuihin. Selkeyden vuoksi kaikki viranomaisten käytössä olevat pakkokeinot olisi tarpeen keskittää yhteen pakkokeinoja koskevaan lukuun. Pakkokeinojen valikoimaa olisi samalla tarpeen lisätä ja kehittää niin, että viranomaisilla olisi käytettävissään erilaisiin tilan-teisiin parhaiten sopiva ja tehokas keino epäkohtiin puuttumiseen.

3 Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

3.1 Esityksen tavoitteet ja toteuttamisvaihtoehdot

Ehdotetulla lailla uudistettaisiin eläinten hyvinvointia koskeva sääntely vastaamaan nyky-yhteiskunnassa vallitsevaa käsitystä eläinten asemasta ja suojelutarpeesta. Samalla sääntelyä täsmennettäisiin ja luotaisiin nykyvaatimuksia vastaava rakenteeltaan ja kieliasultaan selkeä laintasoinen sääntely. Ehdotetulla lailla saatettaisiin eläinten hyvinvointia koskeva lainsäädän-tö perustuslain mukaiseksi. Lailla myös varmistettaisiin Euroopan unionin lainsäädännön te-hokas täytäntöönpano kansallisessa lainsäädännössä. Eläinten hyvinvoinnin tilaa parannettaisiin uusilla säännöksillä ja lisäksi tehostettaisiin eläinsuojelun valvontaa ja viranomaisten kei-noja puuttua epäkohtiin.

Eläinten hyvinvointia koskevan sääntelyn uudistaminen edellyttää lainsäädäntöä, mikä merkitsisi useiden uusien säännösten sisällyttämistä eläinsuojelulakiin. Lukuisista lain muutoksista johtuen eläinsuojelulain rakenne ja systematiikka on jo kuitenkin kärsinyt niin, että edellä tarkoitettujen sääntelyn asianmukainen toteuttaminen osittaisuudistuksena olisi erit-täin vaikeaa. Eläinsuojelulain uudistaminen on toisaalta välttämätöntä myös sen vuoksi, että sääntely tulee saattaa kaikilta osin vastaamaan perustuslain vaatimuksia. Käytännössä tilannet-ta ei voida korjata muutoin kuin lain kokonaisuudistuksella. Lain nojalla uudistettaisiin tarvit-tavilta osin myös alemman asteinen eläinten hyvinvointia koskeva sääntely.

3.2 Keskeiset ehdotukset

3.2.1 Eläinten hyvinvoinnin edistäminen

Eläinten hyvinvoinnin edistämistä pidettiin nykyaikaisen eläinsuojelun lähtökohtana jo voimassa olevaa lakia säädettäessä. Käytännössä hyvinvoinnin edistäminen on jäänyt merkitykseltään vähäisemmälle huomiolle kuin varsinainen eläinten suojelu tarpeettomalta kivulta, tuskalta ja kärsimykseltä. Eläinsuojelulain voimaantulon jälkeen eläimen asema yhteiskunnassa on muuttunut ja eläinten hyvä hyvinvointi koetaan entistä tärkeämmäksi. Muutoksen myötä lain painopistettä ehdotetaan muokattavaksi siten, että eläinten hyvinvoinnin edistäminen olisi lain ensisijainen tavoite ja päämäärä.

Eläimen hyvinvoinnilla tarkoitetaan eläimen kokemusta sen omasta psyykkisestä ja fyysisestä olotilasta. Eläimen hyvinvointiin vaikuttavat eläimen mahdollisuudet sopeutua ympäristön tapahtumiin ja olosuhteisiin. Jos sopeutuminen ei onnistu tai aiheuttaa eläimelle jatkuvaa tai voimakasta stressiä, rasisusta, käyttäytymishäiriöitä tai terveyshaittoja, eläimen hyvinvointi heikkenee. Eläinten hyvinvointitutkimuksen kautta on saatu paljon uutta tietoa siitä, mitkä tekijät vaikuttavat eläinten hyvinvointiin. Eläimen pitopaikka ja olosuhteet, eläimen hoito, kohdeltu ja esimerkiksi eläinjalostus ovat kaikki tällaisia tekijöitä. Eläimen hyvinvointiin vaikuttaa myös merkittävästi eläimen mahdollisuus toteuttaa sille lajityypillistä käyttäytymistä. Eläintenpidossa on vaikeaa tai epätoivottavaa tyydyttää kaikkia eläinten lajityypilliseen käyttäytymiseen kuuluvia tarpeita, kuten lisääntymistarvetta tai esimerkiksi reviirin puolustamiseen liittyvää käyttäytymistä. Eläimellä tulisi kuitenkin olla mahdollisuus toteuttaa riittävässä määrin sellaisia sisäsyntyisiä käyttäytymistarpeitaan, joiden estyminen aiheuttaa eläimelle stressiä ja turhautumista. Sen vuoksi lakiin ehdotetaan lisättäväksi vaatimus siitä, että eläimellä tulisi olla mahdollisuus toteuttaa tiettyjä olennaisia käyttäytymistarpeitaan. Olennaisten käyttäytymistarpeiden tyydyttäminen tulisi ottaa huomioon eläinten hoidossa, kohtelussa ja eläinten pitopaikkojen suunnittelussa.

Eläimiä olisi pyrittävä suojelemaan niiden hyvinvoinnille aiheutuvilta haitoilta. Eläinten pidosta ja käytöstä aiheutuu kuitenkin yleensä jonkinlaista haittaa eläinten hyvinvoinnille, eikä näitä haittoja ole aina mahdollista välttää. Esimerkiksi eläinten liikkumista ja lisääntymistä joudutaan yleensä rajoittamaan, jotta eläintenpito olisi mahdollista. Eläinten hyvinvoinnille aiheutuvan haitan hyväksyttävyyttä edellyttää kuitenkin aina eettistä pohdintaa sen suhteen, millainen haitta on hyväksyttävissä suhteessa eläinten pidosta ja käytöstä saatavaan hyötyyn. Tuotantoeläinten pidossa yhteiskunnalliset ja taloudelliset tekijät vaikuttavat tähän punnintaan. Myös muiden eläinten pidossa on otettava riittävästi huomioon vallitsevat yhteiskunnalliset ja taloudelliset olot.

Eläinten hoitajalla on yleensä ratkaisevan suuri merkitys eläinten hyvinvoinnille. Osaava hoitaja kykenee arvioimaan hoitamiensa eläinten käyttäytymistä, terveyttä ja ympäristön vaikutuksia eläinten hyvinvointiin. Eläinten hyvinvoinnin arviointi ja mahdollisiin ongelmiin puuttuminen edellyttävät kuitenkin tietoa eläinten normaalista käyttäytymisestä ja tietoa siitä, miten ongelmia voidaan ennaltaehkäistä ja ratkaista. Tämän vuoksi lakiin ehdotetaan lisättäväksi vaatimus eläinten pitäjän ja muun hoitajan riittävästä osaamisesta. Samalla voimassa olevassa laissa tuotantoeläinten pitäjiä koskeva pätevyysvaatimus laajennettaisiin koskemaan kaikkia muitakin eläinten ammattimaisia pitäjiä.

3.2.2 Eläinten kunnioitus

Eläinten kunnioittaminen ehdotetaan lisättäväksi lain tavoitteisiin ja yleisiin periaatteisiin. Eläinten kunnioittamisen taustalla on ajatus siitä, että eläimellä on itseisarvo, joka on riippumaton eläimen arvosta ihmiselle. Eläimen itseisarvo tarkoittaa sitä, että eläin itsessään on arvokas. Ajatus eläimen arvosta ja kunnioittamisesta ei sinänsä ole uusi. Eläinten itseisarvoon perustuvaa kunnioitusta voidaan pitää yhtenä lähtökohtana sille, miksi eläimiä ylipäätään halutaan yhteiskunnassa suojella omalla lainsäädännöllään. Lakiin kirjattu eläimen itseisarvoon perustuva eläinten kunnioittaminen ei sellaisenaan estäisi eläinten käyttöä nykyisin hyväksyttävillä tavoilla esimerkiksi tuotantoeläiminä, seura- ja harrastuseläiminä tai koe-eläiminä. Eläimen käyttäminen erilaisiin tarkoituksiin ja eläimen kohtelu edellyttävät kuitenkin hyötyjen ja haittojen arviointia sen suhteen, onko eläimen tietynlainen käyttö tai kohtelu perusteltua vai ei. Tämäkään ei ole uutta, sillä tällainen hyöty-haittapunninta on eräs eläinsuojelulainsäädännön kulmakivistä. Lain tulisikin heijastaa kulloinkin yhteiskunnassa vallitsevaa tahtotilaa siitä, miten ja mihin tarkoituksiin eläimiä käytetään. Lakiin kirjattu eläimen itseisarvoon perustuva kunnioittaminen ei tekisi eläimestä oikeussubjektia, ei muuttaisi eläimen esineoikeudellista asemaa eikä lähtökohtaisesti suojaisi eläimen elämää. Eläimen kunnioituksen taustalla oleva itseisarvon käsite eroaisi ainakin jossain määrin filosofiassa omaksutusta itseisarvon käsitteestä. Eläimen arvo ja kunnioittamisen tarve on tunnustettu myös uudessa EU-lainsäädännössä ja useissa uudemmissa Euroopan maiden kansallisissa eläinsuojelusäädöksissä.

Eläinten kunnioittaminen, samoin kuin muut ehdotetut lain tavoitteet, on pyritty ottamaan huomioon lakiehdotuksen säännösten valmistelussa. Eläinten kunnioittaminen liittyy omalta osaltaan kaikkiin eläimen hyvinvointia edistäviin säännöksiin. Velvoite eläinten kunnioittamisesta konkretisoituu kuitenkin erityisesti tietyissä säännöksissä. Eläinten käyttö tavoilla, josta ei aiheudu eläimelle suoranaista hyvinvointihaittaa mutta joka koetaan yleisesti eläimen arvoa alentavana, on yleensä ristiriidassa eläinten kunnioittamisen kanssa. Eläinten kunnioittamiseen liittyviä säännöksiä ovat esimerkiksi luonnonvaraisten eläinten käyttöön ja elätettäväksi ottamiseen liittyvät rajoitukset. Esimerkiksi luonnonvaraisten eläinlajien käyttöön viihteellisissä esityksissä suhtaudutaan nykyään varsin torjuvasti. Eläinten kunnioittamisen liittyisi myös eläinten värjäämisen kieltö niiden ulkonäön muuttamiseksi sekä kieltö lopettaa eläimiä viihdetarkoituksissa. Eläinten turkin tai ihon värjäämistä harjoitetaan yleisesti monissa muissa maissa, mutta Suomessa siihen on suhtauduttu varsin pidättyväisesti, eikä sitä juurikaan meillä esiinny. Seura- ja harrastuseläinten pidon lisääntyessä lienee kuitenkin odotettavissa, että tämäkin trendi tulee jossain vaiheessa myös Suomeen. Ihmisen ja eläimen välinen seksuaalinen toiminta on myös ristiriidassa eläinten itseisarvoon perustuvan kunnioittamisen kanssa ja näin ollen sukupuolilyhteys eläimen kanssa ehdotetaan kiellettäväksi.

3.2.3 Eläinlajien pitoa koskevat rajoitukset

Laissa ehdotetaan säädettäväksi, että tuotantoeläimenä, seura- ja harrastuseläimenä, sirkuseläimenä tai kiertävässä eläinnäyttelyssä voidaan pitää vain sellaisia eläinlajeja, joiden pito voidaan järjestää lain vaatimusten mukaisesti. Kussakin tarkoituksessa voitaisiin pitää vain sellaisia eläinlajeja, joilla olisi pitomuodossa mahdollisuus toteuttaa liikkumiseen, lepoon, kehön huoltoon, ravinnon etsintään ja muuhun vastaavaan toimintaan sekä sosiaalisiin suhteisiin liittyviä olennaisia käyttäytymistarpeita. Eläinten fysiologiset tarpeet tulisi voida tyydyttää ja niille tulisi voida järjestää asianmukaiset pitopaikat. Eläinten sairastuessa tai vahingoittuessa niille tulisi voida antaa asianmukaista hoitoa.

Tuotantoeläiminä, sirkuseläiminä tai kiertävissä eläinnäyttelyissä pidettävistä eläinlajeista säädettäisiin lain liitteessä 1. Liitteessä lueteltaisiin ne nisäkäs- ja lintulajit, joita tällä hetkellä

pidetään tuotantoeläiminä tai tarhataan tuotantotarkoituksiin. Muiden eläinten, kuten kalojen ja selkärangattomien eläinten pitoa tuotantoeläimenä ei tässä vaiheessa rajoitettaisi. Sirkuksissa ja kiertävissä eläinnäyttelyissä pidettävien eläinlajien listalla olisi pääsääntöisesti kesyeläimiä. Valtioneuvoston asetuksella säädettäisiin niistä eläimistä ja eläinlajeista, joita voidaan pitää seura- ja harrastuseläiminä. Eläin- ja eläinlajilistoja voitaisiin täydentää tai sieltä voitaisiin poistaa eläinlajeja eri lajien pidosta kulloinkin saatavilla olevan tieteellisen näytön tai käytännön kokemuksen perusteella. Tarkastelussa tulisi ottaa huomioon ajantasainen tieteellinen tieto eläinten ja eläinlajien tarpeista, hoidosta ja pito-olosuhteista. Käytännön kokemukset eläinten pidosta esimerkiksi muissa maissa voitaisiin myös ottaa tarkastelussa huomioon. Myös kansalaisille ja sidosryhmille varattaisiin mahdollisuus laatia ehdotuksia eläinlajien lisäämiseksi tai poistamiseksi listoilta.

Laissa säädettäisiin myös joistain poikkeuksista eläinlajien pitoa koskeviin rajoituksiin. Eläimen omistaja tai pitäjä voisi pitää kiellettyyn eläinlajiin kuuluvan tuotanto-, sirkus- tai näyttelyeläimen hallussaan sen luonnolliseen kuolemaan saakka, jos eläin on ollut omistajan tai pitäjän hallussa lain tullessa voimaan. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin säätää vastaavasta poikkeuksesta seura- ja harrastuseläimenä pidettävien eläinyksilöiden osalta. Eläimen omistajan tai pitäjän olisi tehtävä ilmoitus eläimen hallussapidosta maakunnalle kuuden kuukauden kuluessa lain voimaantulosta. Lisäksi säädettäisiin poikkeusluvasta, jolla voitaisiin yksittäistapauksessa sallia muun kuin eläinlajilistalla olevan eläinlajin tai eläinyksilön pito tuotantoeläimenä tai seura- ja harrastuseläimenä. Lupa voitaisiin myöntää sellaisissa yksittäistapauksissa, joissa hakija osoittaa pystyvänsä pitämään muuta kuin eläinlajilistalla olevaa eläinlajia tai eläinyksilöä niin, että pykälässä säädetyt vaatimukset täyttyvät. Poikkeuslupamenettely voisi tulla kyseeseen esimerkiksi tilanteessa, jossa yksittäinen harrastaja pitää sellaista harvinaisempaa eläinlajia, jonka ominaisuuksia ja tarpeita vastaava eläinlaji on hyväksytty listalle. Poikkeuslupamenettelyä voitaisiin mahdollisesti käyttää myös uusien tuotantoeläinlajien pitoon silloin, kun niitä on menestyksekkäästi pidetty esimerkiksi muissa maissa vastaavissa olosuhteissa.

3.2.4 Eläinten pitopaikka, hoito ja kohtelu

Eläinten pitopaikkaa, hoitoa ja kohtelua koskevia säännöksiä ehdotetaan tarkennettavaksi ja täydennettäväksi siten, että niissä otetaan entistä paremmin huomioon eläimen kokonaisvaltaisen hyvinvoinnin edistäminen ja hyvä kohtelu. Eläimen pitopaikka ja hoito tulisi järjestää siten, että eläimellä on mahdollisuus toteuttaa sellaisia olennaisia käyttäytymistarpeitaan, jotka liittyvät liikkumiseen, lepoon, mukavaan olotilaan, ravinnon etsintään ja muuhun vastaavaan toimintaan sekä sosiaalisiin suhteisiin. Keskeisinä käyttäytymistarpeina pidettäisiin sellaisia tarpeita, joiden suorittamiseen eläimellä on vahva sisäsyntyinen tarve siitä riippumatta, millaisessa ympäristössä eläintä pidetään. Monilla eläinlajeilla on esimerkiksi voimakas tarve tietynlaiseen syömiskäyttäytymiseen, joka puolestaan edellyttää rehun tarjoamista eläimelle oikeassa muodossa. Esimerkkinä ravinnon etsintään liittyvästä käyttäytymistarpeesta voidaan mainita sikojen tonkimiskäyttäytyminen, jonka mahdollistaminen edellyttää sopivan tonkimismateriaalin antamista eläimille. Eläimellä tulisi olla myös mahdollisuus lajille tyypilliseen sosiaaliseen kanssakäymiseen. Laumaeläimillä on usein tarve toteuttaa tiettyä käyttäytymistä, kuten syömistä tai lepäämistä, samaan aikaan lauman muiden jäsenten kanssa ja ne stressaantuvat helposti yksin ollessaan.

Eläimen pitopaikkaa koskevat säännökset ehdotetaan jaettavaksi yleisiin, kaikkia pitopaikkoja koskeviin säännöksiin ja pysyviä pitopaikkoja koskeviin säännöksiin. Pysyvällä pitopaikalla tarkoitettaisiin esimerkiksi hevosen kotitallia, sen karsinaa ja ulkotarhaa. Tilapäinen pitopaikka olisi sen sijaan esimerkiksi raviradan valjastuskarsina, jossa hevosta pidettäisiin vain tilapäisesti ravikilpailujen aikana. Uudistuksen tarkoituksena on selkeyttää nykyistä sääntelyä si-

ten, että pysyville pitopaikoille voitaisiin asettaa tiukempia vaatimuksia kuin tilapäisille pitopaikoille.

Eläimen jatkuva paikalleen kytkeminen pysyvässä pitopaikassa kiellettäisiin tietyin poikkeuksin. Eläimen liikkumista ei liioin saisi jatkuvasti rajoittaa siten, että eläimellä ei ole mahdollisuutta kääntyä ympäri pysyvässä pitopaikassaan. Varsinaiseen liikkumiseen liittyvien tarpeiden lisäksi myös muiden käyttäytymistarpeiden tyydyttäminen vaikeutuu, jos eläimen liikkumisvapautta rajoitetaan voimakkaasti. Eläin tarvitsee riittävästi liikkumavapautta esimerkiksi kehon hoitoon ja sosiaalisiin suhteisiin liittyvien käyttäytymistarpeidensa tyydyttämiseen. Ehdotuksen mukaan hevosten pito pilttuussa karsinan sijaan kiellettäisiin viiden vuoden siirtymäajalla. Viiden vuoden siirtymäajalla kiellettäisiin myös muiden nautojen kuin maidontuotantoa varten pidettävien lehmien ja hiehojen jatkuva kytkettynä pitäminen. Emakoiden ja ensikoiden pito tiineytysikäisissä kiellettäisiin 15 vuoden siirtymäajalla. Peruskorjattavissa ja uusissa pitopaikoissa edellä mainittuja rajoituksia olisi noudatettava ehdotetun lain voimaantuloa alkaen. Tuotannollisista ja taloudellisista syistä maidontuotantoa varten pidettävien lehmien ja hiehojen jatkuva kytkettynä pitäminen sallittaisiin jatkossakin. Investointitukea ei kuitenkaan enää myönnetä vuoden 2019 alusta lähtien sellaisten navetoiden rakentamiseen, joissa lemmiä pidetään kytkettynä. Näin maidontuottajia ohjataan siihen, että jatkossa rakennettavat navetat ovat pihattoja, eikä varsinaiselle kiellolle ole tarvetta. Kytkettynä pidettävien lypsylehmien ja –hiehojen jaloitteluvollisuutta on tarkoitus laajentaa asetusmuutoksella, joka tulisi voimaan samaan aikaan lain kanssa. Velvoitteen voisi jatkossa täyttää myös talviaikaan tapahtuvalla jaloittelulla, joka kannustaisi tuottajia järjestämään lehmille ja hiehoille ympärivuotista jaloittelua kesäaikaan tapahtuvan laiduntamisen tai jaloittelun lisäksi. Samalla säädettäisiin myös siitä, että jaloitteluvolvoitteeseen liittyvästä vapautusmenettelystä luovuttaisiin 15 vuoden siirtymäajalla. Myös emakoiden ja ensikoiden pito porsitushäkeissä olisi jatkossakin sallittua. Toimialaa kannustetaan siirtymään vapaaseen porsitukseen maatalouspolitiikan keinoin. Nykyisessä maaseutuohjelmassa oleva vapaan porsituksen toimenpide on maa- ja metsätalousministeriön keskeinen prioriteetti myös tulevilla ohjelmakaudella. Lisäksi investointituen tukikelpoista kustannusta korotetaan tiineytys- ja porsitushäkeistä luopumiseen tähtävien investointien osalta.

Nisäkkäillä ja linnuilla tulisi pysyvissä pitopaikoissaan olla jatkuvasti vettä eläimen saatavilla. Laissa säädettäisiin eräistä kaikkia eläintenpitomuotoja koskevista poikkeuksista tähän pääsääntöön. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin lisäksi säätää poikkeus sellaisia pysyviä pitopaikkoja koskien, joissa veden jatkuva saatavilla pito on kohtuuttoman vaikea järjestää eläinten pitomuodosta ja sääolosuhteista johtuvista syistä. Valtioneuvoston asetuksella on tarkoitus säätää niin sanottujen igluvasikoiden, ammattimaisilla rekikoiratarhoilla pidettävien koirien ja eräiden turkiseläinten pitopaikkoja koskevista poikkeuksista jatkuvan veden vaatimukseen.

Eläimelle kipua tai kärsimystä aiheuttavien toimenpiteiden tekemistä koskevia säännöksiä tarkennettaisiin. Kuten voimassa olevassa laissa, eläimelle saisi pääsääntöisesti tehdä leikkauksen tai muun kipua aiheuttavan toimenpiteen vain, jos toimenpide on tarpeen kyseisen eläinyksilön hyvinvoinnin turvaamiseksi. Eläimen sairauden tai vamman ennaltaehkäisemiseksi tai hoitamiseksi tarvittavat eläinlääketieteelliset toimenpiteet olisivat näin ollen sallittuja. Lähtökohtaisesti kaikki muut kipua aiheuttavat toimenpiteet olisivat kiellettyjä, ellei toimenpidettä olisi erikseen säädetty sallituksi joko pykälässä tai sitä täydentävässä valtioneuvoston asetuksessa. Kiellettyä olisi myös sellaisten eläinten näytteillä pitäminen ja kilpailuttaminen, joille on tehty pykälässä kielletty toimenpide eläimen ulkonäön muuttamiseksi.

Uutena vaatimuksena kivulioiden toimenpiteiden yhteydessä edellytettäisiin kivunlievityksen käyttämistä. Kivunlievitystä ei kuitenkaan tarvitsisi antaa, jos toimenpiteestä aiheutuva kipu on lievää ja hetkellistä tai jos toimenpide ei esimerkiksi hätätilanteen takia siedä viivytystä.

Kivunlievityksellä tarkoitettaisiin kipulääkitystä, puudutteiden tai anestesian käyttöä. Kivunlievityksen vaatimuksista kunkin toimenpiteen yhteydessä säädettäisiin tarkemmin asetustasolla. Asetuksella on tarkoitus säätää esimerkiksi vasikoiden nupoutuksen ja porsaiden kastroation yhteydessä annettavasta kivunlievityksestä. Kuten voimassa olevassakin laissa, toimenpiteen saisi tehdä vain eläinlääkärimäisen harjoittaja tai muu sellainen henkilö, jolla on tarvittava koulutus tai riittävä muu osaaminen toimenpiteen tekemiseksi. Näitäkin vaatimuksia tarkennettaisiin toimenpidekohtaisesti asetustasolla.

Laissa ehdotetaan säädettäväksi yleiset vaatimukset eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitettuille välineille, laitteille ja aineille. Sen lisäksi säädettäisiin välineiden, laitteiden ja aineiden valmistajille, maahantuojille ja -viejille, myyjille ja muille luovuttajille velvollisuus varmistua siitä, että välineet, laitteet ja aineet ovat turvallisia eläimille. Säännöksen tarkoituksena olisi ennalta ehkäistä vaarallisten välineiden, laitteiden ja aineiden aiheuttamia haittoja eläinten hyvinvoinnille. Lisäksi säädettäisiin eläimille ilmeistä tarpeetonta kipua tai kärsimystä aiheuttavien välineiden ja laitteiden kiellosta. Tällaisia laitteita ja välineitä olisivat esimerkiksi koirien piikki- ja sähköpannat. Näiden välineiden ja laitteiden markkinointi, valmistus, maahantuonti, luovutus, käyttö ja hallussapito olisi kiellettyä.

3.2.5 Eläinjalostus

Eläinjalostusta koskevaa säännöstä ehdotetaan tarkennettavaksi ja selkeytettäväksi nykyisestä. Uutena vaatimuksena säädettäisiin nisäkkäiden omistajan tai pitäjän velvollisuudesta estää pitämiensä eläinten hallitsematon lisääntyminen. Pykälän tarkoituksena olisi ohjata eläinjalostusta yhä enemmän eläinten hyvinvointia huomioon ottavaan suuntaan.

Eläinten jalostuksella tulisi pyrkiä elinvoimaisten, toimintakykyisten ja terveiden eläinten tuottamiseen. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi jalostuksessa tulisi käyttää fyysisesti ja psyykkisesti terveitä eläimiä, joiden voidaan olettaa periyttävän näitä ominaisuuksia myös jälkeläisilleen. Jalostuksen seurauksena syntyvien eläinten tulisi kyetä ominaisuuksiensa puolesta elämään lajilleen tyypillistä elämää. Eläinten tulisi kyetä liikkumaan, käyttämään aistejaan sekä suoriutumaan kyseiselle eläinlajille tyypillisistä, normaaleista käyttäytymisen muodoista. Eläinten elimistön tulisi toimia normaalisti, eivätkä eläimet saisi kärsiä sellaisista pitkäaikaisista sairauksista tai vioista, jotka heikentävät elämänlaatua pysyvästi. Eläimellä ei saisi olla sellaisia psyykkisiä ääripiirteitä, jotka heikentävät sen elämänlaatua.

Laissa kiellettäisiin sellaisten jalostusyhdistelmien käyttäminen, jotka todennäköisesti periyttäisivät jälkeläisilleen merkittävää hyvinvointihaittaa aiheuttavia sairauksia tai muita ominaisuuksia. Säännöksen tarkoituksena on estää sellaisten jalostusyhdistelmien käyttäminen, joiden todennäköisenä tuloksena syntyy psyykkiseltä tai fyysiseltä toimintakyvyltään sairauden tai muun syyn takia heikentyneitä eläimiä tai eläimiä, joiden mahdollisuudet lajityypilliseen käyttäytymiseen ovat muusta syystä heikentyneet.

Kiellettyä olisi myös sellaisen eläimen käyttäminen jalostukseen, joka ei perinnöllisen ominaisuuden tai sairauden takia kykene lisääntymään luonnollisesti tai jonka hyvinvoinnille lisääntymisestä todennäköisesti aiheutuisi merkittävää haittaa. Säännöksen tarkoituksena on suojata jalostukseen käytettävien eläinten hyvinvointia. Säännöstä sovellettaisiin sekä naaras- että urospuolisiin eläimiin. Lisääntymisellä tarkoitettaisiin kaikkia siihen liittyviä toimintoja, kuten astutusta, tiineyttä, synnytystä ja jälkeläisten hoitoa.

Lisäksi säädettäisiin nisäkkäiden omistajan tai pitäjän velvollisuudesta estää pitämiensä eläinten hallitsematon lisääntyminen. Säännös olisi uusi ja sen tavoitteena olisi vähentää hallitsemattomasti lisääntyvistä eläinpopulaatioista aiheutuvia hyvinvointiongelmia. Esimerkiksi ul-

kona vapaasti liikkuvien kissojen hallitsematon lisääntyminen johtaa helposti puolivillien kisasapopulaatioiden syntymiseen. Myös koirien ja kissojen pentutehtailussa syntyvien pentujen määrää saatetaan maksimoida antamalla eläinten lisääntyä rajoituksetta keskenään. Hallitsemattomasti lisääntyvissä populaatioissa hyvinvointiongelmia aiheuttavat usein eläinten sisäsiittoisuus, eläimistä toisiin leviävät taudit ja loiset sekä eläinten tottumattomuus ihmisiin. Jatkuvasti lisääntyvät emot rasittuvat helposti liikaa ja jälkeläisiä syntyy ympäristöön, jossa synnyttäneiden emojen ja jälkeläisten hoitoon ei ole kunnollisia edellytyksiä.

3.2.6 Luonnonvaraisten eläinten hoito

Loukkaantuneiden tai muutoin avun tarpeessa olevien luonnonvaraisten eläinten hoitoa koskevia säännöksiä ehdotetaan tarkennettavaksi. Laissa säädettäisiin kaikkia kansalaisia koskevasta avun tarpeessa olevan luonnonvaraisen eläimen auttamisvelvollisuudesta samaan tapaan kuin voimassa olevassa laissa. Käytännössä luonnonvaraisen eläimen auttaminen tarkoittaisi esimerkiksi vaaralliseen paikkaan joutuneen eläimen siirtämistä tai opastamista pois alueelta, aitaan tarttuneen eläimen irrotusta tai sairaan tai loukkaantuneen eläimen hoitoon toimittamista tai lopettamista.

Uutena vaatimuksena säädettäisiin maakunnan velvollisuudesta huolehtia maakunnan järjestämälle eläinlääkäriin vastaanotolle tuodun sairaan tai vahingoittuneen luonnonvaraisen eläimen lopetuksesta. Kunnaneläinlääkärit ovat käytännössä tarjonneet tällaista palvelua tähänkin asti. Sairaiden ja loukkaantuneiden luonnonvaraisten eläinten kärsimysten välttämiseksi kansalaisille tulisi osoittaa taho, jonne pienikokoinen avun tarpeessa oleva luonnonvarainen eläin voidaan toimittaa hoidon tarpeen arviointia varten. Käytännössä maakunta voisi halutessaan järjestää myös eläinten ensiavun luonteista hoitoa vastaanotolla. Pykälään ehdotettu velvollisuus koskisi kuitenkin vain eläinten lopetuksen järjestämistä, joka ei edellytä luonnonvaraisten eläinten hoitoon liittyvää erityisosaamista ja jonka kustannukset ovat kohtuullisen pienet.

Lisäksi ehdotetaan, että avun tarpeessa olevien luonnonvaraisten eläinten muu kuin ensiavun luonteinen hoito olisi jatkossa ilmoituksenvaraista toimintaa. Pidempiaikaista hoitoa vaativat, vahingoittuneet tai sairaat eläimet sekä orvot poikaset olisi tarkoituksenmukaista toimittaa mahdollisimman pian osaavaan hoitoon, jolloin niiden selviämismahdollisuudet olisivat paremmat eikä eläimelle aiheutettaisi osaamattomuudesta johtuvaa tarpeetonta kärsimystä. Ehdotuksen mukaan kansalaiset voisivat ottaa luonnonvaraisen eläimen haltuunsa vain eläimelle annettavan ensiavun tai hoitoon toimittamisen ajaksi. Ensiavun jälkeen eläin olisi joko palautettava luontoon, toimitettava asiantuntevaan jatkohoitoon tai lopetettava. Eläin olisi lopetettava, jos sitä ei voida palauttaa luontoon eikä sen jatkohoitoa ole mahdollista tai tarkoituksenmukaista järjestää. Ennen luonnonvaraisen eläimen pidempiaikaiseen vangitsemiseen ryhtymistä olisi tarkkaan pohdittava, voidaanko kyseisen eläimen hyvinvointi turvata vankeudessa riittävällä tavalla. Lisäksi olisi selvitettävä, tarvitaanko eläimen hallussapitoon luonnonsuojelulain tai metsästyslain mukainen poikkeuslupa. Myös vieraslajien hallussapitoon liittyvät rajoitukset tulisi ottaa huomioon. Jos hoitoon ottamiseen päädytään, sen kesto tulisi rajoittaa eläimen hyvinvoinnin kannalta lyhyimpään mahdolliseen. Jos eläintä ei voida hoidon päättyessä palauttaa luontoon tai sijoittaa eläintarhaan, se tulisi lopettaa.

3.2.7 Löytöeläimet

Löytöeläinten hoidon järjestämistä koskevan säännöksen eläinsuojelullinen tavoite ei toteudu kovin hyvin, jos talteenotettua eläintä ei saada kuljetettua kiinniottopaikasta turvaan hoitopaikkaan. Tämän epäkohdan korjaamiseksi uutena vaatimuksena ehdotetaan, että maakunnan tulisi huolehtia myös kiinni otettujen eläinten kuljetuksen järjestämisestä talteenottopaikkaan. Osa kunnista tarjoaa jo nyt tällaista palvelua.

Uutta olisi myös maakunnan velvollisuus laatia ja julkaista vuosittain tilasto toimialueensa löytöeläimistä. Löytöeläinhoitolat ovat käytännössä ehdotetun lain 59 §:ssä tarkoitettua ammattimaista tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvaa seura- ja harrastuseläinten pitoa, jolloin niiden on pidettävä 62 §:ssä tarkoitettua luetteloa toiminnan kohteena olevista eläinlajeista ja eläimistä. Ehdotettu tilastointivaatimus edellyttäisi tämän olemassa olevan tiedon keräämistä ja julkaisemista vuosittain. Tilastotietojen avulla voitaisiin seurata löytöeläinten määrän kehitystä alueellisesti ja valtakunnallisesti. Tiedot olisivat tarpeen vastuullisen eläintenpidon edistämiseen ja löytöeläinten määrien vähentämiseen tähtäävien toimien suunnittelemiseksi ja kohdentamiseksi.

Löytöeläinten nopeaa palautumista takaisin omistajilleen tai pitäjilleen pyrittäisiin tehostamaan säätämällä talteenottoaikaan pitäjän velvollisuudesta tarkastaa eläimen tunnistusmerkintä ja velvollisuudesta ryhtyä kohtuullisiin toimiin tämän tavoittamiseksi. Ellei eläimen omistaja tai pitäjää tavoiteta, eläimen talteenotosta olisi tiedotettava talteenottoaikaan internetsivulla ja tarvittaessa muulla sopivalla tavalla. Samalla eläinten säilytysaikaa lyhennettäisiin siten, että löytöeläintä olisi säilytettävä aiemman 15 päivän sijaan 10 päivää.

Selvyyden vuoksi lakia tarkennettaisiin myös sairaiden ja vahingoittuneiden löytöeläinten hoidon osalta. Sairaalle tai vahingoittuneelle löytöeläimelle olisi järjestettävä sen tarvitsema ensiapu ja muu kohtuullinen hoito sairauden tai vamman hoitamiseksi. Käytännössä ensiavulla ja hoidolla tarkoitettaisiin sellaista välttämätöntä ensiapua ja muuta eläinlääketieteellistä hoitoa, joka eläimelle on annettava sen hyvinvoinnin turvaamiseksi, kunnes eläimen omistaja tai pitäjä tavoitetaan tai 10 päivän määräaika umpeutuu.

Koirien pakollisesta tunnistusmerkinnästä ja rekisteröinnistä on tarkoitus säätää eläintunnistusjärjestelmästä annetun lain nojalla annetuissa alemman asteisissa säädöksissä. Kissojen pakollisesta tunnistusmerkinnästä ja rekisteröinnistä ei ehdoteta säädettävän tämän lakiuudistuksen yhteydessä. Kissoja koskevat säännökset voidaan sisällyttää myöhemmässä vaiheessa eläintunnistusjärjestelmästä annetun lain nojalla annettuihin alemman asteisiin säädöksiin.

3.2.8 Eläinten luovutus

Eläimen luovutusta koskevien säännösmuutosten tarkoituksena olisi eläinten vastuullisen pitämisen ja kaupan edistäminen.

Eläimen pitäjällä tulisi olla riittävät tiedot ja taidot eläimestä ennen sen hankkimista. Voimassa olevan lain 14 §:n 1 momentin mukaan eläimen luovuttajan on ilmoitettava vastaanottajalle eläimen sairaudesta tai vahingoittumisesta. Säännöstä ehdotetaan laajennettavaksi siten, että sairauden tai vahingoittumisen lisäksi eläimen vastaanottajalle olisi ilmoitettava myös muut eläimen hyvinvoinnin kannalta oleelliset tiedot eläimen luovutuksen yhteydessä. Uutena säädettäisiin myös kiellosta luovuttaa eläin pysyvästi alle 16-vuotiaalle ilman huoltajan suostumusta. Alle 16-vuotiaalla ei välttämättä ole riittäviä tietoja, taitoja eikä resursseja eläimestä huolehtimiseen. Säännöstä sovellettaisiin pysyvään luovutukseen eli tilanteisiin, joissa eläimen omistajuus siirretään vastaanottajalle esimerkiksi kaupan tai lahjoituksen kautta.

Eläimiä ei tulisi hankkia heräteostoksena eikä muutenkaan ilman riittävää harkintaa. Myytävien eläinten hyvinvoinnin kannalta tiettyihin eläinkaupan muotoihin liittyy myös erityisiä riskejä ja haasteita. Liikkuvan kaupan kieltoa ehdotetaan laajennettavan siten, että se koskisi myös toreilla ja markkinoilla sekä muissa kuin eläinten esittelyyn tarkoitetuissa yleisötapahtumissa harjoitettavaa selkärankaisten ja pääjalkaisten eläinten kauppaa. Lisäksi ehdotetaan, että koirien, kissojen, frettien sekä isojen papukaijojen myynti eläinkaupoissa kiellettäisiin. Voimassa olevassa lainsäädännössä eläinkaupassa myytävien eläinlajien kirjoa ei ole rajoitet-

tu. Kiellettyä olisi myös myytävien eläinten pito näyteikkunoissa. Eläinten luovuttaminen arpais- ja kilpailuvoitoina kiellettäisiin ilman poikkeusmahdollisuutta.

3.2.9 Luvan- ja ilmoituksenvarainen eläinten pito

Luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvien eläinten tarhaamista tuotantotarkoituksiin, riistan tarhausta ja ammattimaista hevoseläinten pitoa harjoittavia toimijoita koskevaa sääntelyä ehdotetaan muutettavan siten, että eläintunnistusjärjestelmästä annetun lain kanssa päällekkäisistä ilmoituksista luovuttaisiin. Jatkossa toiminnanharjoittaja tekisi toiminnastaan ilmoituksen ainoastaan eläintenpitäjä- ja pitopaikkarekisteriin. Muutos ei vaikeuttaisi toiminnan valvontaa, sillä valvontaviranomaisilla on pääsy näihin rekistereihin.

Pysyviä eläinnäyttelyitä koskevasta luvasta ehdotetaan luovuttavan kotieläinpihojen osalta. Toiminnasta olisi kuitenkin tehtävä ilmoitus eläintenpitäjä- ja pitopaikkarekisteriin. Muutoksen ei odoteta vaikeuttavan toiminnan valvontaa. Eläinnäyttelytoimintaa voitaisiin edelleen valvoa ilman epäilyä lainsäädännön rikkomisesta. Valvontaviranomaisen käytössä olevia pakkokeinoja koskevia säännöksiä ehdotetaan myös täydennettäväksi siten, että valvontaviranomaisella olisi tarvittaessa mahdollisuus kieltää ilmoituksenvarainen toiminta tai sen osa, jos toiminnalle säädetyt edellytykset eivät täytyisi.

3.2.10 Eläinkilpailut ja -näyttelyt

Laissa ehdotetaan edelleen säädettäväksi kilpailuista, joissa eläin voi joutua alttiiksi kohtuuttomalle rasitukselle tai muulle kivulle taikka kärsimykselle. Tällaisten eläinkilpailujen järjestäminen ehdotetaan säädettäväksi ilmoituksenvaraiseksi toiminnaksi, jotta valvontaviranomaisella olisi tietoa kilpailujen järjestämisestä. Kilpailun järjestäjän olisi edelleen nimettävä kilpailueläinlääkäri tällaisiin kilpailuihin, mutta eläinlääkärin tehtäviä ehdotetaan muutettavaksi. Kilpailueläinlääkärin tehtävien muuttaminen liittyisi kilpailujen valvonnan uudelleenjärjestämiseen. Eläinlääkäri ei valvoisi viranomaisen sijaan lainsäädännön noudattamista kilpailussa, vaan hän avustaisi kilpailun järjestäjää osana tämän omavalvontaa huolehtimaan siitä, ettei kilpailu vaaranna eläinten hyvinvointia. Omavalvontaan kuuluisi olennaisena osana kilpailun järjestäjän velvollisuus pitää kirjaa eläinten hyvinvointiin vaikuttavista olosuhteista ja tapahdumista kilpailussa. Kilpailuraporttien laatiminen on jo tänä päivänä käytössä joissakin eläinkilpailuissa.

Valvonnan järjestäminen omavalvontana olisi perusteltua viranomaisten resurssien käytön kannalta. Näin myös silloin, kun valvontaa voisi nykyiseen tapaan tehdä yksityinen eläinlääkäri ja voimassa olevaan eläinsuojelulakiin tehtäisiin vain perustuslain 124 §:n edellyttämät muutokset. Nämä muutokset lisäisivät kuitenkin viranomaisten hallinnollista taakkaa ja edellyttäisivät muutoinkin ehdotettua järjestelmää enemmän viranomaisresursseja. Ottaen lisäksi huomioon, että laissa ehdotetaan säädettäväksi nykyistä tarkemmin eläinkilpailun järjestämisestä järjestäjän vastuuta korostaen ja lisäksi kilpailueläinlääkärin ilmoitusvelvollisuudesta valvontaviranomaiselle, säännökset olisivat riittäviä turvaamaan eläinten hyvinvointia kilpailuissa, joissa eläin voi joutua alttiiksi kohtuuttomalle rasitukselle tai muulle kivulle taikka kärsimykselle.

Uutena ehdotetaan säädettäväksi yleisistä periaatteista eläinkilpailussa ja -näyttelyssä, kilpailun ja näyttelyn järjestäjän pätevydestä sekä kilpailun ja näyttelyn järjestämisestä. Nämä säännökset koskisivat siis kaikkia eläinkilpailuja ja myös eläinnäyttelyjä.

3.2.11 Eläinten lopetus

Eläinten teurastusta koskevia pykäläiä ehdotetaan muutettavaksi siten, että eläin olisi aina tainnutettava ennen verenlaskua. Muutos koskisi paitsi uskonnollisista syistä noudatettavaa erityistä teurastustapaa myös yksityiskäyttöön teurastettavaa siipikarjaa.

Eläinten lopetus viihdetarkoituksessa kiellettäisiin. Kiellettyjä olisivat sellaiset esitykset tai kilpailut, joissa eläimen lopetuksen tarkoituksena olisi nimenomaan viihteen tai kulttuurikokemuksen luominen yleisölle. Kielto ei estäisi esimerkiksi opetustoiminnan yhteydessä tapahtuvaa eläinten lopetusta eikä liioin esimerkiksi normaalin teurastuksen dokumentointia.

3.2.12 Viranomaiset ja valvonta

Eläinten hyvinvoinnin valvontaan liittyvät aluehallintoviraston, kunnaneläinlääkärin ja kunnan terveydensuojeluvalvontaa hoitavan viranhaltijan tehtävät siirtyisivät maakuntauudistuksen myötä maakunnan tehtäviksi. Poliisin ja rajaeläinlääkärin tehtävät eläinten hyvinvoinnin valvonnassa säilyisivät ennallaan. Tarkastuseläinlääkärit ja lihantarkastajat ovat Ruokaviraston palveluksessa, joten näiden tehtävät säädettäisiin Ruokaviraston tehtäviksi.

Eläinten hyvinvoinnin valvonnasta maakunnassa vastaisi maakunnan hallintosäännön mukaan määräytyvä viranhaltija, jonka tulee olla eläinlääkäri. Maakunnalla tulisi olla eläinten hyvinvoinnin valvontaa varten riittävä määrä eläinlääkäreitä ja muuta valvonnan kannalta pätevää ja ammattitaitoista henkilöstöä. Euroopan unionin säädös saattaa kuitenkin edellyttää, että tietyt tehtävät tekee nimenomaisesti virkaeläinlääkäri. Muilta osin maakunta päättäisi hallintosäännössään tehtävien tarkoituksenmukaisesta delegoinnista viranhaltijalle. Virallista valvontaa koskevassa asetuksessa edellytetään toimivaltaisten viranomaisten henkilöstöltä soveltuvaa pätevyyttä ja kokemusta. Lisäksi eläinlääkärinammatin harjoittamisesta annettu laki (29/2000) edellyttää oikeutta eläinlääkärinammatin harjoittamiseen henkilöltä, joka suorittaa eläinlääketieteellistä päätöksentekoa, kuten eläinten terveydentilan ja sairauksien toteamista.

Maakunta veloitettaisiin järjestämään eläinten hyvinvoinnin valvontaan liittyvien kiireellisten tehtävien hoitaminen myös virka-ajan ulkopuolella. Päivystysvelvollisuus olisi tarpeen, jotta tehtävien hoito saataisiin turvattua kaikkina vuorokaudenaikoina. Tällä hetkellä kunnilla on velvollisuus järjestää eläinlääkintähuollon tehtävistä virka-ajan ulkopuolella vain kiireellisen eläinlääkäriavun antaminen. Kuntien ja jatkossa maakuntien on kuitenkin mahdollista hankkia eläinlääkäripalvelut yksityisiltä palveluntuottajilta, joilla ei ole toimivaltaa julkisen vallan käyttöön. Päivystävä virkasuhteessa oleva kunnaneläinlääkäri on sen sijaan voinut tarvittaessa hoitaa myös kiireellisiä eläinten terveyden ja hyvinvoinnin valvontaan liittyviä viranomaistehtäviä, esimerkiksi kärsivien eläinten lopettaminen tai kiireellisen hoidon järjestäminen eläinsuojeluyksistä, mutta tämän tyyppinen toiminta ei voi olla vapaaehtoisuuden varassa.

Ehdotuksen mukaan voimassa olevan lain 38 §:ssä tarkoitetuista eläinsuojeluvalvoista luovutaisiin. Sen sijaan säädettäisiin valvontaviranomaisen oikeudesta käyttää asiantuntijaa ja avustajaa valvontaa ja tarkastusta tehtäessä. Ehdotuksen mukaan valvontaviranomainen voisi valvontaa ja tarkastusta tehdessään käyttää apunaan muutakin kuin virkamiehen tai viranhaltijan asemassa olevaa henkilöä. Tällainen henkilö voisi antaa asiantuntija-apua tai tehdä tarkastukseen liittyviä avustavia tehtäviä, mutta hänellä ei olisi oikeutta tehdä itsenäisesti tarkastuksia eikä myöskään itsenäistä ratkaisuvalltaa. Asiantuntijan ja avustajan käyttämiselle olisi aina oltava asiallinen peruste. Asiantuntija-apu voisi olla tarpeen esimerkiksi silloin, kun tarkastetaan

sellaisen eläinlajin pitämistä, jonka osalta viranomaisella itsellään ei ole riittäväksi katsottavaa asiantuntemusta. Viranomaisella voisi paitsi pyytää asiassa lausuntoa asiantuntijalta myös pyytää tätä mukaan tarkastukselle, jos valvontatehtävän suorittaminen tätä edellyttäisi. Asiantuntija-avun saaminen valvonnassa on valvonnan laadun turvaamisen kannalta välttämätöntä. Tarkastukseen liittyvät avustavat tehtävät olisivat sen sijaan luonteeltaan tarkastukseen liittyviä käytännön tehtäviä, kuten eläinten kiinni ottaminen tai eläinten lopettaminen. Tämäntyyppinen tosiasiallinen toiminta on tarkoituksenmukaista siirtää viranomaiskoneiston ulkopuolelle. Mahdollisuus käyttää asiantuntijoita ja avustajia vaikuttaa myös valvonnan tehokkuuteen.

Ehdotuksessa säädettäisiin uutena myös tiettyjen viranomaisten ja muiden tahojen ilmoitusvelvollisuudesta tilanteissa, jossa he havaitsevat avun tarpeessa olevia eläimiä tai jossa heillä on syytä epäillä, että eläimeen on kohdistettu rikoslaisia tarkoitettu eläinsuojelurikos. Ilmoitusvelvollisuus koskisi muun muassa lomittajia, sosiaali- ja terveydenhuollossa, palo- ja pelastustoiminnassa sekä seurakunnassa tai muussa uskonnollisessa yhdyskunnassa toimivia henkilöitä. Käytännössä on esiintynyt tilanteita, joissa esimerkiksi lastensuojelun asiakaskäynnillä perheessä havaitaan avun tarpeessa oleva eläin. Jos viranomaisen palveluksessa oleva ilmoitaisi lastensuojelun asiakaskäynnillään tekemästä havainnosta eläinsuojeluviranomaiselle, hän tulisi paljastaneeksi salassa pidettävän tiedon sosiaalihuollon asiakkuudesta. Nyky-yhteiskunnassa ei voi olla hyväksyttävää, että apua tarvitsevalle eläimelle ei saada hankittua apua sen vuoksi, ettei viranomaisella voi salassapitosäännösten vuoksi kertoa eläinten hyvinvointia valvovalle viranomaiselle tällaisesta eläimestä. Eläinten hyvinvointia valvovalla viranomaisella on vaitiolovelvollisuus salassa pidettävästä tiedosta.

Uutena ehdotetaan säädettäväksi, että valvontaviranomaisella olisi oikeus tehdä tarkastus rikoslain nojalla määrätyn eläintenpitokiellon noudattamisen valvomiseksi. Eläintenpitokiellon noudattamista valvotaan tänä päivänä normaalin eläinsuojeluvalvonnan yhteydessä. Epäselvää kuitenkin on, onko viranomaisella oikeutta tehdä tarkastusta pelkän eläintenpitokiellon rikkomisepäilyn vuoksi, ellei samalla ole aihetta epäillä, että eläintä hoidetaan, kohdellaan tai käytetään säädösten tai määräysten vastaisesti. Säännöstä on tältä osin syytä selvittää. Lisäksi on syytä säätää valvontaviranomaisen oikeudesta valvoa eläintenpitokiellon noudattamista myös ilman epäilyä. Tarkastuksen tekemistä sekä epäilyn perusteella, että ilman epäilyä voidaan perustella paitsi eläinten hyvinvoinnin myös rikosoikeudellisen järjestelmän uskottavuuden näkökulmasta.

Uutta olisi myös mahdollisuus teurastamoiden kameravalvontaan. Vaikka Ruokaviraston palveluksessa oleva tarkastuseläinlääkäri valvoo eläinten hyvinvointimääräysten noudattamista teurastamossa, valvontaa on mahdollista oleellisesti tehostaa ottamalla lisäksi käyttöön kameravalvonta, jolla voitaisiin seurata eläinten hyvinvoinnin kannalta kriittisiä teurastamon tiloja ja toimia. Tarkastuseläinlääkäri ei ole jatkuvasti läsnä, kun eläimiä käsitellään teurastamossa. Esimerkiksi ilta- ja yöaikaan useimmissa teurastamoissa ei nykyään ole tarkastuseläinlääkäriä paikalla, jolloin kuitenkin yleisesti tuodaan eläimiä teurastamon navettaan. Toisaalta pienemmissä teurastamoissa ei myöskään varsinaisen teurastuksen aikana ole yleensä tarkastuseläinlääkäriä paikalla. Kameravalvonta olisi kustannustehokas tapa parantaa teurastamoiden eläinten hyvinvoinnin valvontaa nykytilanteeseen verrattuna, jossa valvonnassa on selkeitä puutteita. Ehdotuksen mukaan Ruokavirasto huolehtisi kustannuksellaan kameroiden asentamisesta ja ylläpidosta sekä toimivaltaisena valvontaviranomaisena seuraisi tallenteita ja vastaisi siitä, että tallenteet poistetaan määräajan kuluttua. Teurastamo olisi velvollinen hyväksymään kameroiden asentamisen ja kameravalvonnan, jos Ruokavirasto sitä vaatii.

Ehdotuksessa säädettäisiin selvyuden vuoksi myös valvontaviranomaisen velvollisuudesta ryhtyä viipymättä toimenpiteisiin sen varmistamiseksi, että eläinten hyvinvointimääräyksiä rikkonut toimija ryhtyy niitä noudattamaan. Viranomaisella on toki jo hallintolain 23 §:n no-

jalla velvollisuus käsitellä hallintoasia ilman aiheetonta viivytystä, mutta ehdotetun säännöksen tarkoituksena olisi korostaa viranomaisen toimimisvelvollisuutta eläinten hyvinvoinnin valvonnassa. Käytännössä viranomainen joutuu usein asettamaan tehtäviään tärkeysjärjestykseen, mutta eläinten hyvinvoinnin valvonta on lähtökohtaisesti aina luonteeltaan kiireellistä.

Uutena ehdotuksena säädettäisiin myös valvontaviranomaisen mahdollisuudesta antaa toimijalle kehoitus, jos havaittu rikkomus on vähäinen ja viranomainen harkitsee kehotuksen olevan riittävä toimenpide lainvastaisen tilanteen korjaamiseksi. Kehotus olisi käyttökelpoinen toimenpide esimerkiksi silloin, kun laissa säädetty ilmoitus on jäänyt tekemättä tai lupa hakematta ja voidaan olettaa, että valvonnan kohde tekee ilmoituksen tai hakee lupaa kehotuksen saatuaan. Kehotus voisi olla riittävä toimenpide myös esimerkiksi silloin, kun eläimen hoitoa on laiminlyöty vähäisessä määrin ja kyse on ennemminkin valvonnan kohteen tietämättömydestä kuin piittaamattomuudesta eläinten hyvinvointia kohtaan ja kehotuksen turvin voidaan saada pikainen ja pysyvä parannus tilanteeseen. Kehotuksen noudattaminenkin olisi tarvittaessa varmistettava uusintatarkastuksin, jos sen noudattamisesta ei voida muulla tavoin varmistua. Luonteeltaan ei-sitovalla kehotuksella olisi näin ollen oikeusvaikutuksia, minkä vuoksi siitä olisi tarpeen säätää laissa.

Ehdotuksessa säädettäisiin myös mahdollisuudesta periä maksu tietyistä eläinten hyvinvoinnin valvonnassa tehtävistä tarkastuksista. Voimassa olevassa laissa ei ole säädetty valvonnan maksullisuudesta. Valvontaviranomainen voisi jatkossa periä toimijalta maksun tarkastuksesta, joka joudutaan tekemään sen takia, että toimijan toiminta ei ole täyttänyt sille asetettuja vaatimuksia, ja tämän johdosta joudutaan tekemään kehotuksen, määräyksen tai kiellon antamisen jälkeinen uusintatarkastus.

3.2.13 Hallinnolliset pakkokeinot

Ehdotuksessa hallinnollisia pakkokeinoja koskevaa sääntelyä selkeytettäisiin siten, että pakkokeinot keskitettäisiin lain samaan lukuun. Samalla sääntelyä kehitettäisiin niin, että viranomaisilla olisi käytettävissään kulloinkin sopivat ja tehokkaat keinot epäkohtiin puuttumiseen. Ehdotuksessa säädettäisiin määräyksestä, kiellosta ja kiireellisistä toimenpiteistä pitkälti voimassa olevan lain 42 §:n ja 44 §:n tapaan. Säännöksiä kuitenkin selkeytettäisiin nykyisestään. Uusia pakkokeinoja säädettäisiin muun muassa eläinten hyvinvointia vaarantavan toiminnan keskeyttämiseen, ehdotuksen 8 §:ssä tarkoitettujen eläinten haltuunottoon ja ilmoituksenvaraiseen toimintaan puuttumiseen. Luvanvaraisen toiminnan luvan peruuttamiseen tai muuttamiseen liittyvää sääntelyä selkeytettäisiin.

3.2.14 Rekisterit ja henkilötietojen käsittely

Eläinten hyvinvoinnin varmistamiseksi pidetään nykyisin rekistereitä esimerkiksi eläintarhatai eläinnäyttelyluvan saaneista toimijoista ja toimipaikoista. Rekistereitä pidetään lisäksi eräistä toimijoille annettuja hallintopäätöksiä koskevista valvontatiedoista. Eläinsuojelulaissa ei ole säännöksiä rekistereistä tai rekisterinpitäjistä. Ehdotuksen mukaan rekisterisäännökset kytkettäisiin maaseutuelinkeinohallinnon tietojärjestelmästä annetussa laissa (284/2008) tarkoitettuun tietojärjestelmään säätämällä, että rekisterit ovat osa maaseutuelinkeinohallinnon tietojärjestelmää ja että niihin sovelletaan mainittua lakia. Rekisterit sekä niiden tietosisältöä koskevat säännökset täydentäisivät tietojärjestelmälain säännöksiä. Eläinten hyvinvoinnin varmistamiseen liittyvät rekisterit olisivat näin ollen osa maaseutuelinkeinohallinnon tietojärjestelmää, johon sisältyvät myös eläinten tunnistamiseen ja jäljitettävyyteen sekä eläinten terveyden, elintarviketurvallisuuden ja kasvinterveyden varmistamiseen liittyvät rekisterit samoin kuin maatilojen omistajuuteen ja hallintaan sekä maataloustukien maksuun ja valvontaan liittyvät rekisterit. Tietojärjestelmän rakenteesta, sisällöstä ja käyttötarkoituksesta, tietojärjes-

HE 154/2018 vp

telmään sisältyvien rekistereiden pitämisestä, rekisteritietojen luovuttamisesta sekä rekisteritietojen säilyttämisaikasta ja poistamisesta säädettäisiin tietojärjestelmälaissa.

Edellä tarkoitettua rekisteriä koskevissa ja muissa henkilötietojen käsittelyä koskevissa säännöksissä otettaisiin huomioon luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EÜ) N:o 2016/679, jäljempänä *tietosuoja-asetus*. Asetusta on ryhdytty soveltamaan 25.5.2018. Eduskunnan käsiteltävänä on myös ehdotus tietosuojalaiksi, jota sovellettaisiin tietosuoja-asetuksen rinnalla (HE 9/2018 vp).

Tietosuoja-asetuksen 5 artiklassa säädetään henkilötietojen käsittelyä koskevista periaatteista. Niitä ovat henkilötietojen käsittelyn lainmukaisuus-, kohtuullisuus- ja läpinäkyvyysvaatimus, käyttötarkoitussidonnaisuus, tietojen minimointi, henkilötietojen täsmällisyys ja henkilötietojen säilytyksen rajaaminen.

Tietosuoja-asetuksen 6 artiklassa säädetään henkilötietojen käsittelyn lainmukaisuudesta. Artiklan 1 kohdassa säädetään niistä perusteista, joihin henkilötietojen käsittely voi perustua. Viranomaisen ja julkista hallintotehtävää hoitavien organisaatioiden osalta keskeisimmät henkilötietojen käsittelyn perusteet ovat lakisääteisten velvoitteiden noudattaminen (c alakohta), yleistä etua koskevan tehtävän suorittaminen (e alakohta) ja rekisterinpitäjälle kuuluvan julkisen vallan käyttäminen (e alakohta). Tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 3 kohdan mukaan vain kyseisiin henkilötietojen käsittelyn perusteisiin liittyvistä seikoista voi säätää tarkemmin Euroopan unionin tai jäsenvaltion lainsäädännössä. Tältä osin kansallinen lainsäädäntö voi koskea:

yleisiä edellytyksiä, jotka koskevat rekisterinpitäjän suorittaman tietojenkäsittelyn lainmukaisuutta; käsiteltävien tietojen tyyppiä;

asianomaisia rekisteröityjä;

yhteisöjä, joille ja tarkoituksia, joihin henkilötietoja voidaan luovuttaa;

käyttötarkoitussidonnaisuutta;

säilytysaikoja; sekä

käsittelytoimia ja -menettelyjä, mukaan lukien laillisen ja asianmukaisen tietojenkäsittelyn varmistamiseen tarkoitetut toimenpiteet.

Asetuksen 6 artiklan 3 kohdan mukaan jäsenvaltion lainsäädännön on täytettävä yleisen edun mukainen tavoite ja oltava oikeasuhteinen sillä tavoiteltuun oikeutettuun päämäärään nähden.

Henkilötietojen käsittelyn oikeusperusta

Ehdotetussa henkilötietojen käsittelyä sisältävässä sääntelyssä on kyse henkilötietojen käsittelystä, joka liittyy rekisterinpitäjän lakisääteisen velvoitteen hoitamiseen (tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohta ja e alakohdan tarkoittama yleistä etua koskevan tehtävän suorittaminen ja rekisterinpitäjälle kuuluvan julkisen vallan käyttäminen). Mainituista henkilötietojen käsittelyn oikeusperustoista on mahdollista säätää tarkemmin kansallisessa lainsäädännössä. Esityksessä säädettäisiin edellä tarkoitettua valvontarekisterin lisäksi valvontaviranomaisen oikeudesta saada eläinten hyvinvoinnin valvontaa varten välttämätöntä tietoa eläinten omistajalta ja pitäjältä sekä muilta viranomaisilta salassapitosäännösten estämättä ja tällaisten

tietojen luovuttamisesta salassapitosäännösten estämättä. Esityksessä säädettäisiin myös ulkopuolisen asiantuntijan ja avustajan oikeudesta tehtävän hoitamiseksi välttämättömien tietojen saantiin. Perustuslain 124 §:n mukaan julkisten hallintotehtävien antamisesta muulle kuin viranomaiselle tulee säätää lailla ja tehtävän antamisen tulee täyttää kyseisessä säännöksessä asetetut vaatimukset. Esityksessä ehdotettavat henkilötietojen käsittelyä koskevat säännökset ovat sellaisia käsittelytoimia, joita tietosuojasetuksen 6 artiklan 3 kohdassa tarkoitetaan ja joilla varmistetaan henkilötietojen käsittelyn lainmukaisuus ja asianmukaisuus. Ehdotettu sääntely olisi näin ollen myös tietosuojasetuksen salliman liikkumavaran mukaista.

4 Esityksen vaikutukset

4.1 Taloudelliset vaikutukset

4.1.1 Yritysvaikutukset

Maatalouden rakennekehitys

Maatalouden rakennekehityksen ennustetaan jatkuvan nopeana. Vuonna 2005 maataloja oli lähes 70 000 tuhatta, vuonna 2018 hieman alle 50 000 ja TNS Kantarin keväällä 2018 tekemän kyselyn⁶ mukaan jatkuvia tiloja vuonna 2025 olisi noin 36 000. Tällä hetkellä toinen peräkkäinen heikko satovuosi saattaa nopeuttaa joidenkin tilojen lopettamissuunnitelmia. Nopeinta tuotannosta luopuminen on kotieläintiloilla ja usein kotieläintuotannosta luopuvat tilat jatkavat viljantuotannossa.

Maidontuotannossa, joka on Suomen maatalouden tärkein tuotantosuunta, tilojen lukumäärä suunnilleen puolittuu 10 vuoden välein. Vuonna 2010 maitotiloja oli yli 10 000, TNS Kantarin kyselyn perusteella vuonna 2020 noin 5000 ja 2025 tilojen määrä olisi laskenut noin 3300 tilaan. Tuotantomäärät eivät kuitenkaan ole merkittävästi laskeneet, vaan tilakoon kasvu ja tuottavuuden paraneminen ovat kompensoineet tilamäärän vähenemisen. Tuottajien investointisuunnitelmien mukaan kokonaistuotanto säilyisi jatkossakin lähellä nykyistä. Tuotannon säilyminen merkitsee huomattavaa investointitarvetta.

Sikatilojen lukumäärä on vähentynyt 2010 vuoden yli 2000 tilasta tämän vuoden alle 1000 tilaan ja kyselyn perusteella vuonna 2025 sikatalous olisi päätuotantona 520 tilalla. Sikataloudestakin tilojen keskikoko kasvaa ja tuottavuus paranee eikä tuotantoon ennusteta merkittävää muutosta. Tuottajien suunnitelmien perusteella TNS Kantar ennustaa, että vuonna 2025 emakoista yli puolet on yli 300 sian yksiköissä ja samoin lihasioista puolet on tiloilla, joissa on yli 2000 sikaa.

Kanaloiden rakennekehitystä vauhditti perinteisten häkkien kieltäminen vuonna 2012, jolloin monet pienemmät häkkikanalat lopettivat tuotannon. Kanatilojen määrä onkin pudonnut neljännekseen 2000-luvulla ja yli 100 kanan tiloja on vajaa 300. Vuoteen 2025 kanatilojen määrän ennustetaan laskevan alle 250 tilaan. Häkkikanaloitten määrä näyttäisi vähenevän ja siirtyminen luomu- ja ulkokanojen tuotantoon lisää suosiotaan.

Lammastaloudessa yli 10 uuhua pitävien tilojen määrä on jopa lievästi kasvanut 2010-luvulla. Tämän vuoden noin 900 tilasta määrän ennustetaan vähenevän noin 750 tilaan. Vaihtuvuus lammassektorilla on poikkeuksellisen suurta. Tilojen koon kasvu riittää korvaamaan tilamäärän vähenemisen ja tuotanto säilynee lähivuodet vakaana.

⁶ Maidontuotannon kehitysnäkymät 2025, Kantar TNS Agri Oy, 2018.

Kivunlievitys

Ehdotuksen 16 §:ssä edellytettäisiin uutena vaatimuksena kivunlievityksen käyttöä kivuliaiden toimenpiteiden yhteydessä, ellei toimenpiteestä aiheutuva kipu ole lievää ja hetkellistä tai jos toimenpide ei siedä viivytystä. Käytännössä tämä vaatimus edellyttäisi kivunlievityksen käyttämistä esimerkiksi tuotantoeläinten kastraatioissa ja nupoutuksessa eli sarvenaiheiden tuhoamisessa. Tarkempia säännöksiä siitä, millaista kivunlievitystä kunkin toimenpiteen yhteydessä edellytettäisiin ja voisiko toimenpiteen tehdä vain eläinlääkäri vai muukin pätevä henkilö, annettaisiin asetuksessa. Selvää kuitenkin on, että kivunlievityksen käyttö lisäisi kaikissa muodoissaan toimenpiteiden tekemisestä tuottajalle aiheutuvia kustannuksia.

Vuonna 2016 Suomessa oli noin 7300 lypsykarjatilaa. Emolehmätiloja vuonna 2016 oli noin 1500. Suomessa syntyy vuosittain noin 300 000 vasikkaa, joista voidaan arvioida olevan lypsyroutuisia noin 245 000 kappaletta ja liharoutuisia noin 55 000 kappaletta. Lypsyroutuisista vasikoista nupoutetaan 85 % lehmävasikoista ja 100 % sonnivasikoista. Valtaosa emolehmäkarjoista on luonnonnupuja, joten emolehmätiloilla vain 13 % vasikoista nupoutetaan. Näin ollen vuodessa tehdään arviolta vajaat 234 000 vasikan nupoutusta. Vasikat nupoutetaan ihmisten työturvallisuuden parantamiseksi sekä eläimille aiheutuvien vammojen ehkäisemiseksi. Asianmukaisena kivunlievityksenä nupoutuksessa pidetään vasikan rauhoitusta, paikallispuudutusta ja tulehduskipulääkkeen antoa. Rauhoituksen ja paikallispuudutuksen teko edellyttää sellaista osaamista, jota on käytännössä vain eläinlääkäriammattin harjoittajalla. Eläinlääkäri veloittaa nupoutustoimenpiteestä enintään 27,84 euroa per vasikka, sen lisäksi veloitetaan käyntimaksu 31,91 eurosta ylöspäin riippuen matkan pituudesta sekä kilometrikorvaus ja toimenpiteessä käytetyt tarvikkeet⁷. Suurin osa kunnista subventoi käyntimaksuja ja kilometrikorvauksia. Subventiolla tasataan eläinlääkäriin toimipisteen ja tilan sijainnin välisestä etäisyydestä aiheutuvaa vaihtelua eläinlääkäritaksassa.

Käytännössä kivunlievityksen kustannus vasikkaa kohden vaihtelee huomattavasti. Kustannukseen vaikuttaa etenkin se, tehdäänkö toimenpide muun eläinlääkärikäynnin yhteydessä ja kuinka monta vasikkaa samalla kerralla nupoutetaan. Yleensä vasikoita nupoutetaan kerralla useita tai toimenpide tehdään muun eläinlääkäriin käynnin yhteydessä, jolloin kustannus on selvästi edellä esitettyä alhaisempi. Syntymätilalla nupoutetaan yleensä vain lehmävasikat. Sonnivasikat nupoutetaan vasikkakasvattamossa ryhmänä, joten kerralla nupoutettavien vasikoiden määrä on useita kymmeniä. Terveystieteiden tutkimuksissa on osoitettu, että eläinlääkäriin terveydenhuoltokäynnin yhteydessä yleensä noin kahden kuukauden välein. Tilakoon kasvaessa kustannus vasikkaa kohden laskee. Jos eläinlääkäriin tekemän nupoutuksen hinta olisi 27,84 euroa per vasikka ja arvioitaisiin, että käyntimaksu ja matkakulut olisi maksettava joka viidennestä nupoutuksesta, nupoutuksen kokonaiskustannukset olisivat noin 8 miljoonaa euroa vuodessa koko maan tasolla. Lisäksi osalla tiloista kivunlievitystä käytettäisiin, vaikka sitä ei olisi laissa säädettykään. Näin nettokustannuksien nousu lakimuutoksen perusteella jäisi todennäköisesti arvioitua pienemmäksi. Vuonna 2015 nautakarjatalouden markkinoilta saama kokonaistuotto oli noin 1,25 miljardia euroa.

Lainmuutoksen myötä pakolliseksi tulevasta kivunlievityksestä, ei makseta eläinten hyvinvointikorvausta. Tällä hetkellä viljelijöille maksetaan eläinten hyvinvointikorvausta vasikoiden pito-olosuhteiden parantamisesta, missä nupoutus eläinlääkäriin antamaa kivunlievitystä käyttäen on osa toimenpidettä (vasikoiden pito-olosuhteiden parantaminen, kohta 1.2 a ja 1.2 b). Edellytyksenä korvauksen saamiselle on kivunlievityksen ohella myös muita vaatimuksia

⁷ Yleiskirje 5/2016, liite 4, Kunnallinen eläinlääkäritaksa 1.1.2017.

liittyen karsinan pinta-alaan, vasikan maakuualustaan ja juottoon. Eläinten hyvinvointikorvauksen asianomaisten toimenpiteiden korvaustasoa tarkennetaan lainsäädännön muuttuessa siten, ettei lainsäädännön edellyttämästä kivunlievityksestä enää makseta korvausta.

Suomessa kastroidaan kirurgisesti käytännössä kaikki karjuporsaat siitokseen tarkoitettuja eläimiä lukuun ottamatta. Joissakin EU-maissa kirurgisesta kastraatiosta on osittain luovuttu eläinten hyvinvointisyyistä. Porsaat kastroidaan emakkotiloilla, joita Suomessa on noin 600. Porsaita syntyy Suomessa vuosittain 2,6 miljoonaa, joista puolet on karjuporsaita. Kastraation yhteydessä annettava kivunlievitys edellyttää vähintään tulehduskipulääkkeen antoa joko injektiona tai suun kautta toimenpiteen yhteydessä sekä jälkikivun hoitoon vähintään seuraavana päivänä. Suurimmat suomalaiset liha-alan yritykset edellyttävät sopimustuottajiltaan kivunlievityksen käyttöä. Suomessa sianlihan tuotanto on pääosin sopimustuotantoa.

Luonnonvarakeskuksen laskelman mukaan kivunlievityksestä (kivunlievitys sekä ennen että jälkeen toimenpiteen) aiheutuu 1,52 euron kustannuksen porsasta kohden, joka korvataan hyvinvointikorvauksessa. Jos lainsäädäntö edellyttää kivunlievitystä, ei hyvinvointikorvausta makseta. Jos kivunlievityksestä aiheutuvat kustannukset ovat 1,52 euroa porsasta kohti, kokonaiskustannukset olisivat hieman vajaa 2 miljoonaa euroa vuodessa koko maan tasolla. On kuitenkin huomattava, että osa tiloista käyttää joka tapauksessa kivunlievitystä, lainsäädännöstä riippumatta. Vuonna 2015 sikatalouden markkinoilta saama kokonaistuotto oli noin 300 miljoonaa euroa.

Tiineytyshäkeistä luopuminen

Emakoiden ja ensikoiden tiineytyshäkeistä luopumisen eli ryhmäkasvatukseen siirtymisen taloudelliset vaikutukset muodostuvat rakennuskustannuksista sekä sikojen hoidossa tarvittavasta lisääntyneestä työajasta⁸. Tutkimustulosten perusteella ryhmäkasvatuksella ei ole vaikutusta emakon vuosituotokseen. Onnistunut siirtyminen ryhmäkasvatukseen edellyttää kuitenkin sekä eläimiltä että niiden hoitajilta totuttelua. Tiineytyshäkeistä luopuminen voi alentaa tiinehtyvyyttä. Sen tiedetään kuitenkin parantavan emakoiden kestävyyttä ja laskevan porsaskuolleisuutta, koska emakon parempi kunto vähentää porsaiden tallaantumista.

On arvioitu, että huomattava osa tiloista pitää emakoita jo nykyisin häkissä lainsäädännön minimipituuden alittavan ajan. Tehtyjen selvitysten perusteella voidaan arvioida, että neljännes tiloista ei pidä emakoita tiineytyshäkeissä ollenkaan ja alle puolet tiloista lainsäädännön sallimat neljä viikkoa.

Tiineytyshäkeistä luopumisesta aiheutuvia investointikustannuksien karkeakin arviointi on hankalaa, koska häkeistä luopuminen edellyttää muutoksen sikalarakennuksen rakenteisiin. Samaa eläinmäärää varten tarvitaan suurempi pinta-ala tai vaihtoehtoisesti samassa rakennuksessa on mahdollista pitää aiempaa vähemmän sikoja. Lisätilan rakentaminen lisää luonnollisesti sikalarakentamisen kustannuksia kerran rakennuksen käyttöjakson aikana. Kustannusarvio rakenteiden investoinneista koko maassa on n. 8,8 miljoonaa euroa laskettuna n. 400 emakkotilalle, joilla on n. 250—300 emakkopaikkaa. Lisäkustannus investointeihin olisi tehdyn selvityksen mukaan tämän kokoisessa sikalassa n. 22 000 euroa. Lisäksi summa jakaantuisi siirtymäajalle, eli 15 vuodelle. Tarvittavien investointien kustannuksessa on keskeistä, ovatko sikalan rakenteet käyttöikänsä päässä. Sikalainvestoinnit ovat olleet melko vähäisiä viimeisen 10—15 vuoden aikana. Voidaan olettaa, että osa sikaloista on pian siinä vaiheessa, että korjausinvestointeihin tulee ryhtyä. Sikatalouden uudisrakennus-, perusparannus- ja laa-

⁸ Tiineytyshäkeistä luopuminen tuotannolliset ja taloudelliset vaikutukset. Jääskeläinen, T., Eläinten hyvinvointikeskus, 2015.

jennusinvestointeihin kuten myös sikojen hyvinvointia edistävien investointien tekoon voidaan myöntää investointitukea.

Ryhmäkasvatukseen siirryttäessä sikalan työtavat muuttuvat. On arvioitu, että viljelijälle tulee lisätyötä puoli tuntia kymmentä emakkoa ja siemennyskertaa kohden, koska emakoiden ja ensikoiden siirtoon siemennykseen soveltuviin tiloihin on varattava työaika. Lisäksi arvioidaan, että kuivitusyö lisääntyy, koska kuivitettavaa makuualustaa tulee enemmän väljempien tilavaatimusten vuoksi. Karkea arvio vuotuisista lisäkustannuksista lisääntyneen työn ja kuivikkeiden johdosta arvioidaan olevan 10 euroa emakkoa kohti. Vuoden 2017 lopussa emakoita oli noin 100 000 kappaletta. Tästä aiheutusi yhteensä noin yhden miljoonan euron kustannukset vuosittain koko maan tasolla. Työstä ja kuivikkeista aiheutuvia kustannuksia voitaisiin todennäköisesti ja jos näin sovitaan, korvata maksamalla täysimääräistä hyvinvointikorvausta siirtymäaikana vuoteen 2036 asti ja kustannus realisoituisi vasta tämän jälkeen. Tästä aiheutuva osuus maataloustukiin liittyvissä hyvinvointikorvauksissa olisi 15 vuoden aikana n. 15 miljoonaa euroa.

Eläinten hyvinvoinnilla on enenevässä määrin merkitystä kuluttajien ostopäätöksille eläintuotteita ostettaessa. Tiineytyshäikeistä luopuminen on merkittävä eläinten hyvinvointikriteeri, joka vaikuttaa sianlihan tuotannon hyvinvointitilastukseen kilpailijamaihin verrattaessa ja näin ollen suomalaisen sianlihan asemaan markkinoilla.

Porsitushäkit

Emakoiden ja ensikoiden pito porsitushäkissä olisi jatkossakin sallittua. Toimialaa kannustetaan siirtymään vapaaseen porsitukseen maatalouspolitiikan keinoin. Nykyisessä maaseutuohjelmassa oleva vapaan porsituksen toimenpide on maa- ja metsätalousministeriön keskeinen prioriteetti myös tulevilla ohjelmakaudella. Lisäksi investointituen tukikelpoista kustannusta on tarkoitus korottaa tiineytys- ja porsitushäikeistä luopumiseen tähtävien investointien osalta.

Häkkiporsitus on edelleen vallitseva tuotantomuoto suomalaisilla sikatiloilla ja Euroopassa yleisemminkin. Häkkiporsimisesta luopumisella voidaan arvioida olevan vaikutuksia koko suomalaisen sikasektorin kilpakykyyn. Muutoksen vaikutuksesta on tehty selvitys Eläinten hyvinvointikeskuksessa vuonna 2013⁹. Laskelman laadintaa vaikeuttaa se, että tuotantomuodosta ei ole olemassa laajaa käytännön kokemusta. Eläinten hyvinvointikeskuksen laskelman mukaan kustannus olisi noin 80—130 euroa emakkopaikkaa kohti. Tämä tarkoittaisi nykyisellä 100 000 emakon määrällä noin 8—13 miljoonaa euroa vuodessa.

MTK on arvioinut lausunnossaan, että vapaa porsitus aiheuttaisi 8—11 euron kustannuslisän teurastettua sikaa kohti. Vuonna 2017 sikoja teurastettiin noin 1,94 miljoonaa kappaletta. Jos kustannus olisi vaihteluvälin alapäästä, kustannus vuosi tasolla olisi 15—16 miljoonaa euroa. Jos kustannus olisi vaihteluvälin yläpäässä kustannus olisi 21—22 miljoonaa euroa.

Tällä hetkellä tiloille on tarjolla eläinten hyvinvointikorvauksen tukimuoto, jossa vapaaporsituksessa tuki on 349 euroa per eläinyksikkö eli 174,5 euroa/emakko vuodessa. Tämän tukimuodon perusteella tukea maksetaan 6400 emakolle (eli vain hieman yli 6 % koko emakkomäärästä). Tulevalla ohjelmakaudella vapaaporsituksen hyvinvointikorvausta on tarkoitus nostaa 436 euroon per eläinyksikkö vapaaporsituksesta aiheutuvan suuren työmäärän korvaamiseksi. Lisäksi tarkoituksena on muuttaa toimenpiteen ehtoja siten, että jatkossa tilalla olisi

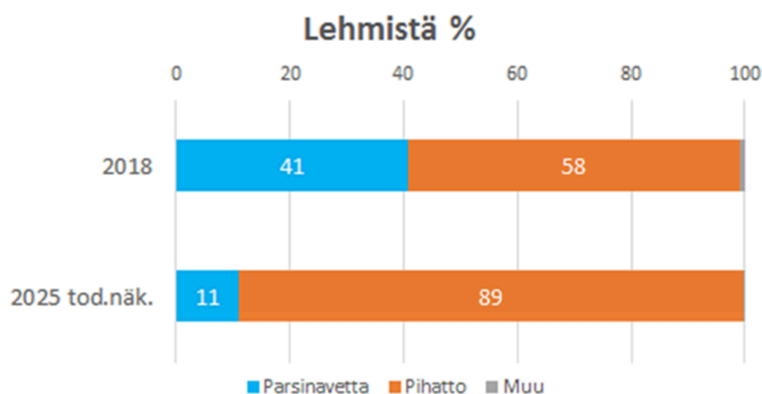
⁹ Häkkiporsituksesta luopumisen tuotannolliset ja taloudelliset vaikutukset. Jääskeläinen T., Niemi J. ja Karhula T., Eläinten hyvinvointikeskus, 2013.

mahdollisuus hakea korvaus vain osalle tilan emakoista, jolloin kynnys vapaaporsituksen kokeymiseen madaltuisi.

Kytkeytynä pitämisen kiello

Ehdotuksen mukaan muiden kuin maidontuotantoa varten pidettävien lehmien ja hiehojen jatkuva kytkeytynä pitäminen kiellettäisiin viiden vuoden siirtymäajalla. Lihanautatioja Suomessa oli vuonna 2014 noin 3500. Vuonna 2010 parsinavetoissa oli kaikista lihanaudoistamme noin 23 %. Lihanautojen kasvatukseen erikoistuneilla tiloilla osuus oli 13 %. Lisäksi on huomattava, että parsinavetassa olevista lihanaudoista osa on karsinassa eikä parressa. Rakennekehitys vähentää parressa pidettävien lihanautojen määrää ilman erityisiä toimenpiteitäkin. Rakennekehityksen johdosta arvioidaan lihanaudoista vuonna 2023 pidettävän parsinavetoissa 3,5 %. Näistä parressa pidetään arviolta 40 % eli noin 1500 nautaa. Parsipaikan korvaavan pihattoaikan hinnaksi arvioidaan noin 3000 euroa. Jos muutoksen seurauksena joudutaan rakentamaan 1 500 uutta eläinpaikkaa ja yhden paikan kustannus on 3000 euroa, kokonaiskustannukset olisivat noin 4,5 miljoonaa euroa. Mikäli käyttöaika oletetaan 20 vuodeksi ja pääoman kustannus 5 % vuodessa, syntyy kustannuksia noin 340 000 euroa vuodessa. Navettainvestointeihin myönnetään investointitukea.

Maidontuotantoa varten pidettävien lehmien ja hiehojen jatkuva kytkeytynä pitäminen sallittaisiin jatkossakin. Investointitukea ei kuitenkaan enää myönnetä vuoden 2019 alusta lähtien sellaisten navetoiden rakentamiseen, joissa lehmia pidetään kytkeytynä. Näin maidontuottajia ohjataan siihen, että jatkossa rakennettavat navetat ovat pihattoja. Uusimpien arvioiden mukaan vuonna 2025 89 % lypsylehmistä pidetään pihatoissa parsinavetoiden sijaan (kuva 1). Vuonna 2025 arviolta 71 % navetoista on pihattoja.

Kuva 1. Lypsylehmien pito parsinavetoissa ja pihatoissa vuonna 2018 ja 2025. (Lähde: Maidontuotannon kehitysnäkymät 2025, Kantar TNS Agri Oy)

Jos lehmien ja hiehojen jatkuva kytkeytynä pitäminen kiellettäisiin siirtymäajalla, tällä olisi vaikutuksia niille tiloille, jotka olisivat ilman kielloa jatkaneet eläinten pitoa parsinavetassa. Tällä hetkellä parsinavetta on noin 4400 tilalla, joka on 67 % kaikista maitotiloista. Lypsylehmistä parsinavetoissa on 41 % koko lehmämäärästä. Yleisesti voidaan arvioida, että useat tällä hetkellä maitoa parsinavetassa tuottavat tilat eivät muuttaisi navettaansa pihatoksi. Pihatto vaatii pääsääntöisesti uuden rakennuksen. Lypsykarjanavetassa eläinpaikan hinta on huomattavasti lihanautakasvattamoa suurempi (noin 10 000 eurosta ylöspäin). Parsinavettaa ei

olisi ainakaan pienimmissä karjoissa taloudellisesti mielekästä korvata samankokoisella pihattonavetalla. Lisäksi tiloilla ei välttämättä ole riittävästi peltoa suuremman karjan rehuntarvetta ja lannan levitykseen tarvittavaa pinta-alaa varten. Lisämaata ei kaikkialla Suomessa ole saatavilla sopivalla etäisyydellä navetasta ja osassa maata lisämaan hankintaan ei ole olemassa taloudellisia edellytyksiä. Parsinavetoiden kieltäminen olisi siis johtanut osalla tiloista tuotannon loppumiseen, koska tiloilla ei olisi ollut mahdollisuutta muuttaa tuotantoaan vastaamaan muuttuneen lainsäädännön edellyttämää tuotantotapaa. Edellä esitettyä voidaan pitää sellaisena tuotannollisena tai taloudellisena syynä, jonka vuoksi parsinavetoiden kieltämistä ei voida pitää kohtuullisena muutoksena. Parsinavetoiden kieltämisessä tulisi arvioida tilannetta yksittäisen yrittäjän kannalta sen sijaan, että kieltäminen arvioidaan koko sektorin näkökulmasta.

Kytkeytyneenä pidettävien lypsylehmien ja –hiehojen jaloitteluvollisuutta on tarkoitettu laajentaa asetusmuutoksella, joka tulisi voimaan samaan aikaan ehdotetun lain kanssa. Jaloitteluvollisuutta pidennettäisiin nykyisestä 60 päivästä 90 päivään. Velvoitteen voisi jatkossa täyttää myös talviaikaan tapahtuvalla jaloittelulla, joka kannustaisi tuottajia järjestämään lehmiä ja hiehoille ympärivuotista jaloittelua kesäaikaan tapahtuvan laiduntamisen tai jaloittelun lisäksi. Jaloitteluvollisuuden pidentämisen ei arvioida aiheuttavan investointikustannuksia, sen sijaan kustannuksia syntyy lisääntyneestä työstä ja jaloittelutarhan tai laitumen kunnossapidosta. Hyvinvointikorvauksen laskennassa käytettyjen kustannusarvioiden mukaan 30 päivän pidennetty laidunnselvointivollisuus aiheuttaa 40 lypsylehmiä tilalle noin 1600 euron lisäkustannukset/vuosi. Asetuksella säädettäisiin myös siitä, että jaloitteluvollisuuteen liittyvästä vapautusmenettelystä luovutettaisiin 15 vuoden siirtymäajalla. Vapautus on tällä hetkellä myönnetty 22 tilalle. Voidaan arvioida, että suurin osa näistä tiloista on lopettamassa tuotantoaan seuraavan 15 vuoden aikana, jolloin toimenpiteistä ei aiheudu merkittäviä lisäkustannuksia.

Ehdotuksessa esitetään myös hevosten jatkuvan kytkeytyneenä pidon kieltämistä viiden vuoden siirtymäajalla. Vuonna 2016 oli hevosia Suomessa 16 000. Hevosia pidetään yleisesti karsinoissa. Lakiuudistuksen yhteydessä tehdyn selvityksen¹⁰ mukaan hevosia pidettiin kytkeytyneinä pilttuissa ainoastaan neljässä tallissa. Hevosten pitäminen pilttuissa on voimakkaasti väistytävä hevosten pitomuoto Suomessa lainsäädännöstä riippumatta, joten kiellosta ei arvioida aiheuttavan merkittäviä kustannuksia.

Jatkuva vedensaanti

Uutena vaatimuksena säädettäisiin nisäkkäiden ja lintujen jatkuvasta vedensaannista eläinten pysyvissä pitopaikoissa. Vaatimusta ei kuitenkaan sovellettaisi vastasyntyneisiin tai –kuoriutuneisiin eläimiin, eläinlääketieteellisistä syistä tapahtuvaan veden rajoittamiseen, laajoilla alueilla luonnonmukaisissa olosuhteissa tarhottaviin, luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluviin eläimiin eikä silloin, kuin poikkeukselliset ja vaikeat sääolosuhteet estävät sulan veden jatkuvan saatavilla pidon. Lisäksi asetustasolla säädettäisiin poikkeuksista, jotka koskisivat niin sanottuja igluvasikoita, ammattimaisilla tarhoilla pidettyjä rekikoiria sekä turkiseläimistä samana vuonna syntyneiden vieroitettuja pentuja sekä siitoksesta poistettuja eläimiä. Asetuksen poikkeussäännöksiä sovellettaisiin vain silloin, kun vesi sääolosuhteiden takia jäätyy, ja silloinkin eläimet olisi juotettava vähintään kolme kertaa päivässä.

Voimassa olevassa lainsäädännössä jatkuvaa vedensaantia edellytetään asetustasolla kanojen, kalkkunoiden, strutsien, lypsytävien kuttujen ja yli kahden viikon ikäisten sikojen sekä sairaiden ja kuumalla säällä kaikkien alle kuuden kuukauden ikäisten nautojen osalta. Käytännössä ehdotettu vaatimus jatkuvasta vedensaannista tarkoittaisi sitä, että nisäkkäisiin tai lintuihin

¹⁰ Selvitys hevosten pidosta pilttuissa, Airaksinen S., Autio E. ja Heiskanen, M-L., Hevostietokeskus ry, 15.5.2014.

kuuluvalla eläimellä on oltava pysyvässä pitopaikassaan jatkuvasti mahdollisuus juoda vettä. Vesi voitaisiin tarjota esimerkiksi vesiastiasta, automaattisesta vesinipasta tai –kupista tai järjestämällä eläimelle pääsy juomaan sopivasta luonnonvesistöstä. Käytännössä vaatimuksesta ei arvioida aiheutuvan suuria lisäkustannuksia. Ne eläintenpitomuodot, joille vaatimuksesta aiheutuisi kohtuuttomia lisäkustannuksia, on pyritty rajaamaan poikkeuksin vaatimuksen ulkopuolelle. Merkittävimmistä tuotantoeläinlajeista voimassa oleva lainsäädäntö ei edellytä jatkuvaa vedensaantia lampaille eikä kaikille naudoille. Muilla tuotantoeläiminä pidettävillä nisäkkäillä ja linnuilla on ainakin isoissa yksiköissä yleensä automaattinen juottojärjestelmä, joka mahdollistaa jatkuvan vedensaannin. Pienissä yksiköissä ja esimerkiksi laitumella vedensaanti on saatettu järjestää esimerkiksi jakamalla vesi vesiastioihin. Lisäkustannuksia arvioidaan aiheutuvan lähinnä silloin, jos vesi jaetaan astioihin ja jaettava vesimäärä on niin pieni, että eläin voi juoda sen ennen seuraavaa juottokertaa. Tällöin juottokertojen määrää on lisättävä tai vaihtoehtoisesti on investoitava suurempiin vesiastioihin. Kylmissä olosuhteissa veden jäätyminen voidaan usein estää käyttämällä eristettyjä juoma-astioita tai lisäämällä veden määrää niin, että se ei ehdi jäätyä ennen seuraavaa juottokertaa. Näistä järjestelyistä arvioidaan aiheutuvan jonkin verran lisäkustannuksia niille yksittäisille tiloille, joilla eläinten jatkuvaa vedensaantia ei ole nykyisin järjestetty.

Iglukasvatuksessa vasikoiden karsinat rakennetaan yleensä kevytrakenteisista, siirrettävistä seinämistä ja pitomuodossa karsinoiden paikkaa piha-alueella siirretään usein kasvatuserien välillä tautipaineen vähentämiseksi. Kiinteän sähkövastuksella sulana pysyvän juottojärjestelmän rakentaminen tällaiseen pitomuotoon on vaikeasti toteutettavissa ilman, että rakenteiden siirrettävyys samalla menetetään. On myös huomattava, että vasikan hyvinvoinnin kannalta olisi tärkeää, että vasikka joisi kylmissä olosuhteissa lämmintä juotavaa, ei kylmää vettä. Yleensä tämä pyritään varmistamaan juottamalla vasikka kylläiseksi useita kertoja päivässä tapahtuvalla lämpimän maidon tai maitojuoman juotolla, jonka lisäksi tarjotaan lämmintä vettä. Ammattimaisilla rekikoiratarhoilla kiinteän sähkövastuksella sulana pysyvän juottojärjestelmän rakentaminen olisi vaikeasti toteutettavissa, eikä se välttämättä olisi tarkoituksenmukaista. Tarhoilla koirat juotetaan talviaikaan yleensä useita kertoja päivässä siten, että veden määrä, juottokertojen määrä ja juoton ajankohta sovitetaan koirien käyttöön sopivaksi. Turkistarhoilla on tällä hetkellä Profur ry:n toimittamien laskelmien mukaan jatkuvan vedensaannin turvaava ympärivuotinen lämpöjuotto noin puolessa siitospeläiminä käytettävien minkkien, supikoerien ja kettujen häkeistä. Jatkuvan vedensaannin vaatimus edellyttää lämpöjuoton rakentamista kaikkiin siitospeläinten häkkeihin, eli rakennustarve koskee noin 250 000 siitospeläimenä pidettävän minkin ja 300 000 siitospeläimenä pidettävän ketun/supikoiran häkkiä. Kustannus yhtä häkkiä kohden on Profurin arvion mukaan noin 10 euroa per minkkihäkki ja 20 euroa per kettu/supikoirahäkki, lisäksi tulevat työkustannukset. Yhteensä siitospeläinten häkkien varustamisesta arvioidaan aiheutuvan noin 8,5 miljoonan euron kustannukset, johon ei sisälly asennustyöstä aiheutuvia työkustannuksia. Jos vastaava lämpöjuotto edellytettäisiin myös samana vuonna nahkottavien eläinten häkkeihin, rakennustarve koskisi Profurin arvion mukaan edellisten lisäksi noin 1,7 miljoonaa häkkiä. Näiden osalta investoinneista aiheutuisi 26 miljoonan euron kustannukset, johon ei ole laskettu mukaan työkustannuksia.

Luvan- ja ilmoituksenvaraista toimintaa koskevat muutokset

Ehdotukseen sisältyy joitain muutoksia myös luvan- ja ilmoituksenvaraiseen toimintaan. Kotieläinpihojen luvanvaraisuudesta ehdotetaan luovuttavan. Voimassa olevan lain mukaan kotieläinpihat ovat pysyviä eläinnäyttelyitä ja tarvitsevat luvan toimintaansa. Kotieläinpihan määritelmän mukaan kotieläinpihana pidettäisiin vain sellaista pysyvää laitosta, jossa pidetään yleisölle näytteillä yksinomaan niitä nisäkä- ja lintulajeja, joita voidaan 8 §:n 2 momentin mukaan pitää tuotantoeläiminä, sekä koira ja kissoja. Näiden eläinlajien pitoon tai näytteillä pitoon normaalissa pitopaikassaan ei liity sellaisia erityisiä riskejä eläinten hyvinvoinnille,

jotka edellyttäisivät toiminnan luvanvaraisuutta. Eläinten hyvinvoinnin turvaamisen kannalta tarvittavat lisätiedot toimitettaisiin jatkossa eläintunnistusjärjestelmälainsäädännön edellyttämän pitopaikkailmoituksen yhteydessä eläintenpitäjä- ja pitopaikkarekisteriin talletettavaksi. Valvontaviranomaiset saisivat valvontaa varten tarvitsemansa tiedot tätä kautta. Pysyviä eläinnäyttelyitä on noin 60, ja suurimman osan näistä arvioidaan olevan kotieläinpihoja. Aluehallintoviraston myöntämän eläinnäyttelyluvan hinta on 525 euroa ja toiminta on tarkastettava ennen sen aloittamista. Muutoksesta aiheutuisi säästöä ja hallinnollisen taakan vähenemistä toimintaa aloittaville toiminnanharjoittajille.

Päällekkäisten ilmoitusvelvollisuuksien karsimiseksi ehdotetaan, että riistatarhojen, tuotanto-tarkoituksiin tarhattavien luonnonvaraisten eläinten tarhojen ja ammattimaisesti hevoseläimiä pitävien toiminnanharjoittajien ilmoitusvelvollisuudesta luovuttaisiin. Eläinten hyvinvoinnin turvaamisen kannalta tarvittavat lisätiedot toimitettaisiin jatkossa eläintunnistusjärjestelmälainsäädännön edellyttämän pitopaikkailmoituksen yhteydessä pitopaikkarekisteriin talletettavaksi. Valvontaviranomaiset saisivat valvontaa varten tarvitsemansa tiedot tätä kautta. Päällekkäisestä ilmoitusvelvollisuudesta luopuminen vähentäisi toiminnanharjoittajille aiheutuvaa hallinnollista taakkaa.

Ehdotuksen mukaan avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten hoito olisi jatkossa ilmoituksenvaraista toimintaa. Toiminnanharjoittajan olisi myös pidettävä luetteloa toiminnan kohteena olevista eläinlajeista ja eläimistä. Säännöksen avulla pyritään varmistumaan siitä, että luonnonvaraisten eläinten pidempiaikainen hoito olisi osaavissa käsissä ja alan toimijat olisivat viranomaisten tiedossa. Tämä mahdollistaisi myös toiminnan nykyistä tehokkaamman valvonnan. Luonnonvaraisten eläinten hoito edellyttää erityisosaamista ja muun muassa toimintaan sopivia tiloja. Osaamaton hoito johtaa helposti eläinten tarpeettomaan kärsimykseen ja esimerkiksi kesyyntymiseen, joka estää eläinten palauttamisen takaisin luontoon. Luonnonvaraisten eläinten hallussapito saattaa edellyttää myös luonnonsuojelulain tai metsästyslain mukaista poikkeuslupaa. Käytännössä luonnonvaraisten eläinten pidempiaikaista hoitoa antavat nykyisin muutamat eläintarhat, eläinhoitolat, yhdistykset ja asiaan perehtyneet yksityishenkilöt. Ilmoitus voitaisiin tehdä sähköisesti viimeistään kahden kuukauden kuluessa lain voimaantulosta. Luetteloa toiminnan kohteena olevista eläinlajeista ja eläimistä voitaisiin pitää sähköisesti tai paperisella lomakkeella. Ilmoitusvelvollisuudesta aiheutuu toimijoille kerta-luontoisesti hallinnollista taakkaa. Vähäistä hallinnollista taakkaa aiheutuu myös edellytettävän eläinluettelon laatimisesta ja ylläpitämisestä.

Ehdotuksessa uutta olisi myös se, että sellaisten eläinkilpailujen, joissa eläin voi joutua alttiiksi kohtuuttomalle rasitukselle tai muulle kivulle taikka kärsimykselle, järjestämisestä tulisi tehdä ilmoitus maakunnalle. Tällaisia eläinkilpailuita ovat esimerkiksi ravikilpailut. On huomattava, että ilmoitusvelvollisuus koskisi kilpailujen järjestämistoimintaa, ei yksittäisistä kilpailuista ilmoittamista. Ilmoituksenvaraisissa eläinkilpailuissa olisi myös pidettävä kirjaa eläinten hyvinvointiin vaikuttavista olosuhteista ja tapahtumista kilpailuissa. Eläinkilpailuista tehtävät ilmoitukset ja olosuhteiden ja tapahtumien kirjaamisvelvollisuus olisivat tarpeen, jotta valvontaviranomaiset voisivat valvoa tällaista pääsääntöisesti omavalvontaan perustuvaa toimintaa tehokkaasti. Ilmoitusten ja kirjaamisvelvollisuuden perusteella saatujen tietojen perusteella tarkastuksia voitaisiin kohdentaa niihin toimintoihin, joissa riskit eläinten hyvinvoinnin vaarantumiselle ovat todennäköisimpiä. Järjestäjä voisi tehdä ilmoituksen itse tai ilmoituksen voisi tehdä sen puolesta esimerkiksi yhdistys, johon kilpailun järjestäjä kuuluu. Eläinkilpailuja järjestävät paikalliset yhdistykset kuuluvat monissa tapauksissa valtakunnalliseen lajia harrastavaan yhdistykseen, joka esimerkiksi julkaisee kilpailukalenteria. Ilmoitusmenettelyn yksinkertaistamiseksi olisi sallittua myös se, että kilpailun järjestäjä voisi valtuuttaa esimerkiksi lajiliiton tekemään ilmoituksen puolestaan. Ilmoitus kilpailujen järjestämisestä voitaisiin tehdä joko määräaikaisena tai toistaiseksi voimassa olevana. Ilmoitusvelvollisuuden ei siten arvioi-

da aiheuttavan kilpailujen järjestäjille kovinkaan merkittävää hallinnollista taakkaa. Eläinten hyvinvointiin vaikuttavien olosuhteiden ja tapahtumisen kirjaamisvelvollisuuden ei sen sijaan arvioida aiheuttavan järjestäjille juurikaan ylimääräistä hallinnollista taakkaa, sillä yleensä lajiliittojen ja yhdistysten kilpailusäännöt edellyttävät jo nykyisin vastaavien asioiden kirjaamista.

4.1.2 Vaikutukset kotitalouksiin

Maatalousyrittäjät pyrkivät mahdollisuuksien mukaan siirtämään tuotannon lisääntyneitä kustannuksia maataloustuotteita jalostavalle teollisuudelle. Teollisuus puolestaan pyrkii siirtämään kustannuksia kaupalle ja kauppa kuluttajille. Käytännössä hintamekanismi kuitenkin toimii toiseen suuntaan ja tuottaja on hinnanottaja. Maataloustuotteista viljelijöille maksettavaan hintaan vaikuttaa kuitenkin erittäin moni muukin tekijä kuin yksittäinen kustannuserä. Maataloustuotteiden hintojen muutokseen vaikuttaa Suomessa erityisesti markkinat muualla Euroopassa.

Useimmissa Euroopan maissa kuluttajilla on vahva usko kotimaiseen elintarviketuotantoon ja omia vahvuuksia nostetaan esiin paikallisille kuluttajille. Suomalaisella tuotannolla on kiistatonta vahvuuksia, mutta menestyvän brändin rakentaminen niiden varaan kansainvälisillä markkinoilla on vaativaa ja vaatii aikaa ja resursseja. Lisäksi arvostukset eri kohdemaissa ovat erilaisia ja yksi brändi ei toimi kaikilla markkinoilla.

Vuonna 2016 yksityiset kulutusmenot elintarvikkeisiin ja alkoholittomiin juomiin olivat yhteensä 13 508 miljoonaa euroa. Lakimuutoksen on arvioitu lisäävän maatalouden kustannuksia, laskutavasta riippuen, enintään muutamalla kymmenellä miljoonalla eurolla. Muutos koskisi vain Suomessa tuotettuja elintarvikkeita. Näin kustannuksien nousu suhteessa tämän hetkisiin yksityisiin kulutusmenoihin elintarvikkeisiin ja alkoholittomiin juomiin olisi liki olematon. Ainakin osittain kustannukset jäisivät tuottajan maksettavaksi, sillä eurooppalainen ja globaali hintakilpailu pitää hinnat melko yhtenäisinä integroituneilla markkinoilla. Kuluttajien vahva kotimaisuuspreferenssi auttaa kustannusten siirtämistä hintoihin, mutta osa kuluttajista valitsee edullisimman tuotteen alkuperästä tai tuotantotavasta riippumatta.

Kustannuksia voi suhteuttaa myös maidon- ja lihantuotannon kokonaismääriin, jotka antavat jonkinlaista karkeaa kuvaa hintojen kustannuspaineista suhteessa tuotannon kustannuksiin. Vuonna 2016 tuotettiin 2359 miljoonaa litraa maitoa, 87 miljoonaa kiloa naudanlihaa ja 190 miljoonaa kiloa sianlihaa. Tuotetulle maitolitralla laskettuna nupoutuskulu olisi 0,3 snt/litra vuositasolla. Tiineytyshäkkien kustannus voitaisiin laskea jakamalla kustannus esimerkiksi 15 vuoden siirtymäajalle, jolloin vuositasolla investointikustannus olisi nykytuotostasolla 1,0 snt/kilo sianlihaa.

Ehdotetut muutokset koskevat vain eläinperäisiä elintarvikkeita, eikä lakimuutoksella olisi vaikutusta kasviperäisiin elintarvikkeisiin. Näin ollen kasvisruokavaliota noudattavilla kuluttajilla muutokset eivät vaikuttaisi ruokamenoihin.

Lakiesityksellä ei anneta suoraa velvoitetta lisätä kotitalouksien mahdollisuuksia saada tietoa siitä, millaisissa olosuhteissa tuotantoeläimiä pidetään. Kun eläinten pito-olosuhteille asetetut vaatimukset lain myötä kuitenkin osittain muuttuvat, voi olettaa, että kuluttajan kiinnostus asiaan lisääntyy ja sen myötä viljelijöiden ja eläinten omistajien motivaatio kertoa olosuhteista vapaaehtoisesti. Maatilatalouden kehittämisrahastosta rahoitetaan parhaillaan hanketta¹¹, jonka

¹¹ Eläinten hyvinvointimerkintä suomalaisen eläintuotannon kilpailukyvyin ja laadun edistäjänä on kolmi-vuotinen hanke, jonka toteuttavat Luonnonvarakeskus ja Pellervon taloustutkimus PTT ry.

tavoitteena on laatia ehdotus ja toimintasuunnitelma hyvinvointimerkin käyttöönottamiseksi Suomessa naudanlihan, maidon, sianlihan, kananmunien, siipikarjan lihan ja lampaanlihan tuotannossa. Hankkeen tulokset valmistuvat vuonna 2020. Hyvinvointimerkin avulla kuluttaja voisi tehdä vapaaehtoisen valinnan ja ostopäätöksellään osoittaa tukensa eläinten hyvinvointia edistäville tuotteille vähimmäisvaatimukset täyttävissä olosuhteissa tuotettujen sijaan. Muun muassa Tanskassa hyvinvointimerkki on saavuttanut suuren suosion. Eläintenpidosta ja eläinten hyvinvointiin vaikuttavista tekijöistä pyritään muutoinkin jakamaan tietoja aktiivisesti, sillä Luonnonvarakeskuksen yhteydessä toimivan Eläinten hyvinvointikeskuksen tehtävänä on seurata, koota ja levittää tutkimukseen perustuvaa tietoa eläinten hyvinvoinnista muun muassa kuluttajille sekä muille tietoa tarvitseville tahoille. Maa- ja metsätalousministeriö on jo aiemmin vakiinnuttanut Eläinten hyvinvointikeskuksen aseman osana Luonnonvarakeskusta.

Eläinten teurastusta koskevia pykäläiä ehdotetaan muutettavaksi siten, että eläin olisi aina tainnutettava ennen verenlaskun aloittamista. Muutos koskisi myös uskonnollisista syistä noudatettavaa erityistä teurastustapaa. Ehdotuksella ei arvioida olevan vaikutusta kotimaisen halal-lihan kysyntään tai saatavuuteen. Eläinsuojelulain mukaan uskonnollisista syistä noudatettava teurastustapa, jossa verenlasku aloitetaan samanaikaisesti eläimen tainnuttamisen kanssa, on sallittua. Käytännössä eläimen tainnuttamisen yhtä aikaa verenlaskun aloittamisen kanssa on kuitenkin vaikeasti toteutettavissa. Sen vuoksi uskonnollisista syistä erityisellä teurastustavalla teurastettavat lampaat ja naudat on nykyisinkin tainnutettu aina ennen verenlaskun aloittamista. Ehdotus ei tältä osin muuta Suomessa nykyisin harjoitettavia teurastuskäytäntöjä.

4.1.3 Vaikutukset julkiseen talouteen

Yleistä

Esityksestä aiheutuvat kustannukset hoidetaan valtiontalouden hyväksytyin kehyksen ja valtion talousarvioiden puitteissa. Esitys ei edellytä lisähenkilötyövuosia eikä muita lisäresursseja, vaan ne kohdennetaan nykyisistä resursseista. Merkittävin muutos tehtävien hoitamisen ja resurssien kannalta liittyy maakuntauudistukseen, jonka yhteydessä alue- ja paikallishallinnon resurssit yhdistettäisiin. Tästä arvioidaan aiheutuvan synergiahyötyjä ja tehokkuuden lisääntymistä, jolla pystytään vastaamaan aiempaa paremmin lisääntyviin eläinsuojeluilmoituksiin. Samalla valtion toimeksiantotehtävien erillisestä korvaamisesta kunnille voidaan luopua ja tästä arvioidaan syntyvän säästöä muutama htv valtakunnantasolla. Tehtävien organisointi maakunnissa vaikuttaa myös niistä aiheutuviin kustannuksiin. Eläinsuojeluvalvonnan toteutusvaihtoehtojen kustannuksista tehdyn selvityksen¹² mukaan hoidettaessa tarkastuskäynti kahden valvontaeläinlääkärin voimin kustannus olisi koko maan tasolla n. 500 000 euroa suurempi kuin silloin, kun tarkastukselle osallistuva on esim. agrologi tai muun vastaavan koulutuksen saanut viranomainen. Jos osa tehtävistä (esim. mittaamista tai elinympäristön arviointia koskevat tehtävät) voidaan osoittaa muun kuin eläinlääkärin koulutuksen saaneille, syntyy kustannussäästöä palkkaerojen suhteessa. Mahdollistamalla eri ammattiryhmien osallistuminen eläinsuojelutehtävien hoitoon heidän ammattitaitonsa ja osaamisensa perusteella, voidaan eläinsuojelutehtävien hoito järjestää tarkoituksenmukaisella, joustavalla ja kustannustehokkaalla tavalla.¹³

Vastaavasti, vaikka ehdotuksessa Ruokavirastolle osoitetaankin eräitä uusia, kuitenkin vähäisiksi katsottavia tehtäviä, voidaan samalla myös ottaa huomioon, että hallituksen esityksessä laiksi Ruokavirastosta sekä eräiksi siihen liittyviksi laeiksi (8/2018) on arvioitu, että 1.1.2019

¹² Selvitys eläinsuojeluvalvonnan toteutusvaihtoehtojen kustannuksista, Niemi, J.K., Karhula, T., Ojanen, H. ja Koikkalainen, K. Luonnonvarakeskus, 30.6.2016.

¹³ Eläinsuojeluvalvonnan järjestämisen vaihtoehdot, Nurminen A., MMM, 2014.

perustettavalla virastolla on jo vuosina 2018—2021 mahdollisuus tehostaa ja modernisoida toimintaansa johtuen tietohallinto- ja hallintotehtävien päällekkäisyyksistä lähtövirastoissa. Uuden viraston tavoitteeksi on asetettu, että toiminta virastossa järjestetään siten, että resurssien uudelleenkohdentaminen vaihtuvien tarpeiden mukaan olisi mahdollisimman joustavaa ja viraston perusprosessit, kuten elintarvikkeiden laatuun ja turvallisuuteen liittyvien ongelmien ennaltaehkäisy ja torjunta, kyettäisiin turvaamaan. Eläinten hyvinvointi liittyy olennaisella tavalla elintarvikkeiden laatuun ja turvallisuuteen.

Ruokavirastolle säädettävästä uudesta tehtävästä ylläpitää sallittujen eläinlajien luetteloita (8 § 2 mom) arvioidaan aiheutuvan vain vähäisiä ja satunnaisia, alle 0,5 htv:n suuruisia kustannuksia vuosittain, jotka voitaisiin osittain kattaa lupamaksuilla. Lisäksi on hyvin mahdollista, että useina vuosina hakemuksia ei lähetetä lainkaan tai uusien säännösten ansiosta syntyy jopa pientä (0,2—0,3 htv) kustannussäästöä tuontilupahallinnon puolelle. Ylimääräistä työtä, jota lupamaksuilla ei voida kattaa, syntyy silloin, kun virasto omasta aloitteestaan tekisi ehdotuksen lajilistan päivittämiseksi. Tämän arvioidaan olevan harvinaista. Myös Luonnonvarakeskukselle aiheutuvan lisätyön määrän arvioidaan olevan kokonaisuutena ottaen vähäinen ja satunnainen (joka tapauksessa alle 0,2 htv/v) ja Luonnonvarakeskuksen arvioidaan selviytyvän siitä nykyisillä resursseillaan.

Ruokaviraston ns. otto-oikeuden käyttö niissä tapauksissa, joissa maakunta ei ryhdy riittäviin toimenpiteisiin tai kyse olisi yhtä maakuntaa laajemmista pakkokeinoista, olisi harvinainen poikkeus eikä siitä katsota aiheutuvan virastolla vähäistä (alle 0,2 htv/vuosi) suurempaa lisätyötä.

Ruokavirastolle ehdotetaan uutena tehtävänä myös ulkomailla hankittujen ammattipätevyksien tunnustamista. Tiedossa ei kuitenkaan ole, että uusista ammattipätevyksistä säädettäisiin EU-tasolla tai kansallisesti lähiaikoina. Jos tällaisesta yksityiskohtaisemmasta veloitteesta myöhemmin säädettäisiin, tulisi sen toimeenpano järjestää joka tapauksessa ja kysymys liittyisi enemmänkin siihen, mikä hallinnonala tästä huolehtisi: opetus- ja kulttuuriministeriö vai maa- ja metsätalousministeriö.

Ehdotuksella mahdollistettaisiin, että Ruokavirasto voisi jatkossa asentaa teurastamoille valvontakameroita valvonnan tehostamiseksi. Tämä tulisi kuitenkin tehdä nykyisten määrärahojen puitteissa. Jos tallenteeseen kohdistuisi tietopyyntö, siitä aiheutuva lisätyö voitaisiin laskea pyytäjältä.

Maakunnat

Lakiehdotuksella ei lisätä viranomaisvalvontaa eikä siten valvonnan kustannuksia, sillä suurin osa valvonnasta perustuu kansalaisten tekemiin eläinsuojelun laiminlyöntiä koskeviin epäilyilmoituksiin.

Uutena tehtävänä maakunnille esitetään kiireellisten eläinsuojelutehtävien hoitamista myös virka-ajan ulkopuolella. Nämä tehtävät on käytännössä hoidettu tähänkin asti poliisin ja päivystävien kunnaneläinlääkäreiden toimesta ilman lakisääteistä veloitetta. Kunnaneläinlääkäreille aiheutunut työ on valtion varoista korvattu kunnille. Tämä määräraha siirretään maakunnille maakuntaudistuksen yhteydessä. Poikkeuksen on muodostanut esimerkiksi Helsinki, jossa kiireellinen eläinlääkäriapu on hoidettu yksityisten eläinlääkäreiden toimesta, jolloin virkatehtävät virka-ajan ulkopuolella ovat jääneet yksinomaan poliisin vastuulle. Päivystys hoituisi siis lähtökohtaisesti nykyisillä resursseilla niissä maakunnissa, jotka eivät ulkoista kiireellisen eläinlääkäriavun antamista yksityisille toimijoille. Jos maakunnat järjestävät viranomaistehtäviä koskevan päivystyksen erillisenä, ne voivat tehdä sen maakuntalain mukaisesti

yhteistyössä laajemmilla päivystysalueilla, eikä tästä tehtävästä katsota aiheutuvan millekään maakunnalle vähäistä (alle 0,2 htv) suurempaa lisäkustannusta. Suurin osa eläinsuojelutarkastuksista pystytään hoitamaan virka-aikana. Löytöeläinten kuljetusvelvollisuuden odotetaan lisäävän maakuntien kustannuksia nykyisestä jonkin verran, vaikka kustannukset voidaankin periä eläimen omistajalta, jos sellainen tavoitetaan. Toisaalta löytöeläinten säilytysajan lyhentämisestä syntyy säästöä maakunnalle. Karkeasti arvioiden kuljettamisesta voisi syntyä valtakunnan tasolla n. 30 000 euron kustannukset vuosittain. Lukuun on päädytty v. 2011 tehdyn selvityksen¹⁴ pohjalta, johon vastasi 44 valvontayksikköä (33 % valvontayksiköistä) ja keskimääräinen löytöeläinten määrä/valvontayksikkö oli 126 kpl vuodessa, joskin vaihtelu oli suurta. Säilytysajan lyhenemisestä on mahdollista saada säästöä suunnilleen saman verran.

Kotieläinpihojen luvanvaraisuudesta luopuminen vähentäisi lupien käsittelystä aiheutuvaa hallinnollista taakkaa viranomaisille. Toimintaa ei liioin tarvitsisi enää tarkastaa ennen luvan myöntämistä. Kotieläinpihoja arvioidaan olevan noin 50—60. Myös riistatarhojen, tuotantotarkoituksiin tarhattavien luonnonvaraisten eläinten tarhojen ja ammattimaisesti hevoseläimiä pitävien toimijoiden ilmoitusvelvollisuudesta luovuttaisiin. Näistä aiheutuisi säästöä arviolta 0,3 htv. Avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten hoitolatoiminnan sekä eläinkilpailutoiminnan ilmoituksenvaraisuudesta arvioidaan aiheutuvan lisätyötä alle 30 htp/vuosi koko maassa.

Sairaiden ja vahingoittuneiden luonnonvaraisten eläinten lopettaminen säädettäisiin maakunnan tehtäväksi. Käytännössä kunnaneläinlääkärit ovat lopettaneet näitä eläimiä tähänkin asti ja kustannukset on korvattu kunnille, jos korvauksia on haettu, vaikka kyse ei ole ollut lakisääteisestä tehtävästä. Aluehallintovirastoille tehdyn kyselyn perusteella nämä kustannukset ovat olleet alle 1000 euroa/vuosi/aluehallintovirasto. Vastaava määräraha siirretään maakunnille maakuntauudistuksen yhteydessä.

Tietojärjestelmät

Ehdotuksesta aiheutuisi vähäisiä muutoksia Ruokaviraston tietojärjestelmiin, joiden kustannusvaikutuksia ei tässä yhteydessä pystytty yksityiskohtaisesti arvioimaan. Muutokset voitaisiin kuitenkin tehdä järjestelmiin niihin lähiaikoina tehtävien muiden muutostöiden yhteydessä.

Vaikutukset maataloustukiin

Eläinten hyvinvointikorvaukset ja maatalouden investointituet ovat osa Euroopan komission hyväksymää Manner-Suomen maaseudun kehittämissuunnitelmaa vuosille 2014—2020. Hyvinvointikorvauksia ja investointitukia voidaan myöntää ja maksaa kehittämissuunnitelman voimassaoloaikana valtion talousarviossa osoitettujen varojen rajoissa ja investointitukea lisäksi kansallisena lisärahoituksena Maken varoin. Komissio on esittänyt lainsäädäntöehdotuksensa tulevan maatalouspolitiikan sisällöstä ja rahoituksesta ohjelmakaudelle 2021—2027. Lainsäädäntöehdotusten osalta eläinten hyvinvointikorvaukset ja maatalouden investointituet ovat mahdollisia myös tulevilla kaudella osana uutta CAP-suunnitelmaa. Näihin kohdistettavat määrärahat ja muut yksityiskohdat eivät ole vielä valmiina uudistuksen tässä vaiheessa.

Vuonna 2017 hyvinvointikorvausta, jonka ehtona on kivunlievitys nupoutuksessa (vasikoiden pito-olosuhteiden parantaminen), sai 2948 tilaa. Voidaan arvioida, että vuonna 2016 kivunlievitykseen on käytetty hyvinvointikorvausta noin 7 miljoonan euron arvosta.

¹⁴ Löytöeläimet - kartoitus nykytilanteesta. Paula Hirsjärvi-Kallioinen, MMM, 14.7.2014.

Vuonna 2017 hyvinvointikorvauksen kautta porsaiden kastraation yhteydessä annettavaan kivunlievitykseen on sitoutunut 323 tilaa ja hyvinvointikorvausta maksettiin noin 1 488 500 euroa.

Hyvinvointikorvausta voidaan maksaa vain lainsäädännön kulloinkin voimassa olevan vaatimustason ylittävistä eläinten hyvinvointia parantavista toimista. Ehdotuksen mukaan kivunlievitys olisi jatkossa pakollista muun muassa vasikoiden nupoutuksen ja porsaiden kastraation yhteydessä. Näin ollen nupoutuksen tai kastraation yhteydessä annettavasta kivunlievityksestä ei enää maksettaisi hyvinvointikorvausta. Vastaavansuuruinen tuki voitaisiin kuitenkin kohdentaa muihin eläinten hyvinvointia edistäviin ei-lakisääteisiin toimenpiteisiin siten, kuin maataloustukijärjestelmää koskevat säännöt ja määrärahat sallivat.

Tiineytyshäkkien käytöllä ei ole nykyisellään vaikutusta tiloille maksettavaan hyvinvointikorvaukseen. Näin ollen lakisääteline vaatimus tiineytyshäkeistä luopumisesta ei tällä hetkellä vaikuttaisi julkiseen talouteen. Ehdotuksen mukaan tiineytyshäkkien käyttö kiellettäisiin siirtymäajalla. Eläinten hyvinvointikorvausta on mahdollista maksaa hyvinvointia parantavasta toimenpiteestä, kuten tiineytyshäkeistä luopumisesta aiheutuvasta ylimääräisestä työstä, myös siirtymäajan aikana.

Maatilan investointitukea voidaan myöntää muun muassa maatalouden tuotantotoimintaan käytettävän rakennuksen tai rakenteen uudisrakentamista, laajentamista ja peruskorjausta sekä välttämättömien koneiden ja laitteiden hankintaa varten. Investointitukea voidaan myöntää esimerkiksi nautojen kytkettynä pidosta sekä tiineytyshäkeistä luopumisesta aiheutuviin rakenteellisiin muutoksiin rakennetusta annettujen säädösten ja määrärahojen puitteissa. Vuonna 2017 kotieläintuotannon investointeihin myönnettiin avustusta yhteensä noin 68 milj. euroa.

4.2 Vaikutukset viranomaisten toimintaan

4.2.1 Yleistä

Ehdotukseen sisältyy eräitä sellaisia uusia tehtäviä, joita ei ole voimassa olevassa laissa säädetty kuntien tehtäväksi. Maakuntaudistuksen johdosta nämä tehtävät siirtyisivät jatkossa maakuntien tehtäväksi. Toisaalta joistain aluehallintovirastoille nykyään säädettyistä tehtävistä luovuttaisiin. Myös Ruokavirastolle esitetään eräitä uusia tehtäviä. Poliisin tehtävät säilyvät ennallaan.

4.2.2 Ruokavirasto

Eläinlajilistauksen ajantasaisuuden arviointi ja poikkeuslupahakemusten käsittely

Ehdotuksessa Ruokavirastolle ehdotetaan säädettäväksi eräitä uusia tehtäviä. Ruokavirasto voisi ehdotetun 9 §:n mukaan tehdä maa- ja metsätalousministeriölle ehdotuksia 8 §:n 2 momentissa tarkoitettujen eläinlajilistojen muuttamiseksi joko omasta aloitteestaan tai sille tehtyjen hakemusten perusteella. Kansalaisilla ja sidosryhmillä olisi siis mahdollisuus laatia ehdotuksia eläinlajien lisäämiseksi tai poistamiseksi listoilta. Käytännössä Ruokavirasto ottaisi asiaan käsittelyyn hallintolain mukaisena hakemusasiaina. Valtioneuvoston asetuksella säädettäisiin tarkemmin hakemuksen sisällöstä ja siihen liitettävistä selvityksistä sekä hakemuksen käsittelystä. Tarkoituksena on, että hakijan tulisi lähtökohtaisesti sisällyttää hakemukseensa asian ratkaisemisen kannalta tarvittavat selvitykset. Hakemuksen perusteella Ruokavirasto tekisi arvion siitä, voidaanko eläinlajia pitää siten, että lain 8 §:n 1 momentin vaatimukset täyttyvät. Ruokavirasto voisi käyttää hakemuksen arvioinnissa apuna Luonnonvarakeskusta, joka antaisi

ehdotuksen mukaan riippumatonta tieteellistä asiantuntija-apua eläinlajilistojen ajantasaisuuden arvioinnissa. Ehdotuksen 10 §:n mukaan Ruokavirasto voisi myöntää myös yksittäistapauksessa luvan muun kuin eläinlajilistoilla sallitun seura- ja harrastuseläimen tai tuotantoeläimen pitämiseen. Myös näiden hakemusten käsittelyyn sovellettaisiin edellä esitettyä toimintatapaa. Eläinlajilistojen muuttamisesta ja poikkeuslupien käsittelystä aiheutuvan lisätyön määrän arvioidaan olevan kokonaisuutena ottaen vähäinen ja satunnainen. Henkilötyövuosia tehtävään käytettäisiin arviolta alle 0,5 htv/v. Toisaalta neuvonnasta aiheutuvasta työstä arvioidaan aiheutuvan säästöä 0,2—0,3 htv/v. Ruokaviraston arvioidaan selviytyvän tehtävästä nykyisillä resursseillaan. Poikkeuslupahakemuksen käsittelystä aiheutuvasta työstä voitaisiin lisäksi periä maksu luvan hakijalta.

Tuotantoeläimiä ja sirkuseläimiä koskevaan eläinlajilistaukseen oletetaan ehdotettavan muutoksia vain satunnaisesti, ei välttämättä edes vuosittain. Tuotantotarkoituksiin käytettävät nisäkäs- ja lintulajit ovat melko vakiintuneita. Sirkuseläinten käytön sirkuksissa ei odoteta lisääntyvän nykyisestä, joten uusien eläinlajien käyttö sirkuksissa ei ole kovinkaan todennäköistä. Seura- ja harrastuseläimiä koskeva lista säädettäisiin asetustasolla ja tarkoituksena on asetuksen päivittäminen vastaamaan kulloinkin saatavilla olevaa tieteellistä tietoa eri eläinlajien pidosta. Suurin työ liittyy kuitenkin listan laatimiseen, ei sen ylläpitoon. Belgiassa, jossa seura- ja harrastuseläimiä koskeva lajilista on ollut voimassa jo useiden vuosien ajan, kansalaiset tai sidosryhmät eivät ole tehneet ehdotuksia eläinlajilistojen muuttamiseksi edes vuosittain. Yksittäistapauksissa seura- ja harrastuseläinten tai tuotantoeläinten pitoa varten tehtävien poikkeuslupahakemusten määrää on vaikeaa etukäteen arvioida, mutta sen oletetaan jäävän pieneksi muun muassa Belgiasta saatujen kokemusten perusteella. Belgiassa poikkeuslupia ei ole haettu edes vuosittain seura- ja harrastuseläimiä koskevan lajilistan voimassa olon aikana.

Ruokaviraston päätös hallinnollisten pakkokeinojen käytöstä

Ehdotuksen 103 §:ssä säädettäisiin päätösvallan siirtämisestä Ruokavirastolle niissä tapauksissa, joissa virastolla olisi perusteltu syy pitää maakunnan toimia riittämättöminä, tai jos kyse olisi yhtä maakuntaa laajempaa aluetta koskevista pakkokeinoista. Menettelyn tulisi olla erittäin poikkeuksellinen ja Ruokavirasto voisi varmistaa riittävät toimet lain vaatimusten toimeenpanemiseksi ohjaamalla ja kouluttamalla maakuntienviranomaisia tehokkaasti. Ruokaviraston lisääntyvä vastuu maakuntien ohjauksessa eläinten hyvinvoinnin valvomiseksi on otettu huomioon siirrettäessä resursseja aluehallintovirastoista Ruokavirastoon maakuntaudistuksen yhteydessä.

Ammattipätevyysien tunnustamismenettelyn laajentaminen

Ruokaviraston tehtäviä ulkomailla hankittujen ammattipätevyysien tunnustamisessa laajennettaisiin eräiltä osin. Ehdotuksen 71 §:n 2 momentin 5 kohdan mukaan Ruokavirasto päättäisi ammattipätevyysien tunnustamisesta annetun lain soveltamisalaan kuuluvissa tapauksissa ulkomailla hankitun ammattipätevyysien tuottamasta oikeudesta tehdä 15 §:ssä tarkoitettuja toimenpiteitä Suomessa. Ruokavirasto päättäisi myös ulkomailla hankitun ammattipätevyysien tuottamasta oikeudesta toimia 30 §:ssä tarkoitettuna eläinten pitäjänä tai muuna hoitajana Suomessa. Käytännössä ammattipätevyysien tunnustamismenettelyssä arvioidaan hakijan toimittamia ulkomailla myönnettyjä pätevyystodistuksia suhteessa lainsäädännössä säädettyihin pätevyysvaatimuksiin. Voimassa olevan lain mukaan Elintarviketurvallisuusvirasto päättää broilereiden pitäjien sekä eläinten keinosiementämistä tai alkionsiirtoa harjoittavien henkilöiden ammattipätevyysien tunnustamisesta. Elintarviketurvallisuusvirastosta saadun tiedon mukaan nämä tehtävät eivät ole työllistäneet virastoa. Mahdollisista uusista pätevyysvaatimuksista, joiden tunnustamisesta Ruokavirasto päättäisi, säädettäisiin laissa tai valtioneuvoston asetuksessa. Ehdotetuista laajennuksista ei siten aiheudu välittömiä vaikutuksia Ruokavi-

raston tehtäviin. Tällä hetkellä EU-tasolla tai kansallisesti ei ole suunnitteilla hankkeita uusien pätevyysvaatimusten säätämiseksi. Eläinten hyvinvointia koskevassa EU-lainsäädännössä on pyritty hallinnollisen taakan vähentämiseen ja pätevyysvaatimuksiin suhtaudutaan tällä hetkellä varsin pidättyväisesti. Jos kansallinen tai EU-lainsäädäntö tässä suhteessa muuttuisi myöhemmin vuosina ja uusia vaatimuksia ammattipätevyyksien tunnustamisesta asetettaisiin, tulisi tunnustamisesta aiheutuva lisätyö Ruokavirastolle arvioida erikseen tässä yhteydessä.

Teurastamoiden kameravalvonta

Ehdotuksen 78 §:n mukaan Ruokavirasto, tai joissain tapauksissa maakunta, voisi tarvittaessa ottaa valvontakamerat käyttöön teurastamon valvonnassa. Ruokavirasto huolehtisi kustannuksellaan kameroiden asentamisesta ja ylläpidosta. Valvontakameroiden käyttö voisi osaltaan korvata valvontaviranomaisen paikalla oloa teurastamolla ja se olisi siten kustannustehokas keino valvonnan tehostamiseen. Laki ei kuitenkaan edellyttäisi kameroiden käyttöä. Ruokavirasto voisi siten ottaa kamerat käyttöön niissä tapauksissa, joissa se arvioi käytön valvonnan kannalta perustelluksi toimenpiteeksi. Tällöin kustannuksia aiheutuisi kameroista, niiden asentamisesta ja huoltamisesta sekä tallenteiden läpikäymisestä aiheutuvasta työstä. Kameroiden käyttöönotto olisi ylipäänsä mahdollista vain nykyisten määrärahojen sallimissa puitteissa. Jos tallenteeseen kohdistuisi tietopyyntö, voitaisiin mahdollisen salassa pidettävän materiaalin poistamisesta aiheutuva lisätyö ennen tallenteen luovuttamista laskuttaa pyytäjältä.

4.2.3 Luonnonvarakeskus

Ehdotuksen mukaan Luonnonvarakeskus antaisi riippumatonta tieteellistä asiantuntija-apua 8 §:n 2 momentissa tarkoitettujen eläinlajilistojen ajantasaisuuden arvioinnissa. Luonnonvarakeskus antaisi Ruokavirastolle asiantuntija-apua myös eläinlajilistoille kuulumattoman eläimen poikkeuslupaa koskevan hakemuksen käsittelyn yhteydessä. Käytännössä tällaista asiantuntija-apua olisi saatavissa Luonnonvarakeskuksen yhteydessä toimivasta Eläinten hyvinvointikeskuksesta, joka toimii kansallisena eläinten hyvinvoinnin asiantuntijaverkostona. Asiantuntija-apua voitaisiin käyttää sen arvioimiseksi, voidaanko eläinlajia tai eläintä pitää siten, että lain 8 §:n 1 momentin vaatimukset täyttyvät. Tehtävä edellyttäisi hakijan toimittaman tieteellisen tutkimustiedon ja muun toimitetun tiedon arviointia sen laadun ja riittävyyden osalta sekä arviointia siitä, voidaanko eläintä pitää 8 §:n 1 momentissa tarkoitettulla hyväksyttävällä tavalla. Voidaan arvioida, että hakemuksia eläinlajilistauksen muuttamiseksi tai poikkeuslupien myöntämiseksi tehtäisiin vain satunnaisesti, ei välttämättä edes kerran vuodessa. Aiheutuvan lisätyön määrän arvioidaan olevan kokonaisuutena ottaen vähäinen ja satunnainen (joka tapauksessa alle 0,2 htv/v). Luonnonvarakeskuksen arvioidaan selviytyvän tehtävästä nykyisillä resursseillaan.

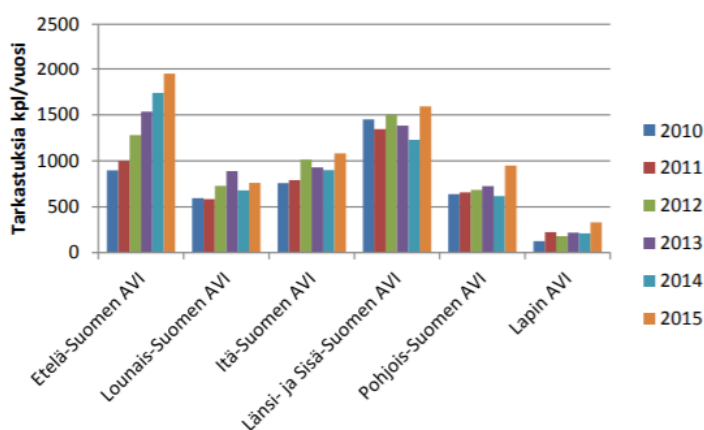
4.2.4 Maakunnat

Eläinten hyvinvoinnin valvonta

Viime vuosina on eläinsuojeluvalvontaan käytetty n. 40 htv/vuosi ympäristöterveydenhuollon yhteistoiminta-alueilla ja aluehallintovirastoissa n. 25 htv (ml. eläinkuljetuslainsäädännön mukainen valvonta). Poliisin tai kunnan terveydensuojeluvalvontaa hoitavan viranhaltijan eläinsuojeluvalvontaan käyttämistä resursseista ei ole tietoa. Arvio on, että varsinkin terveydensuojeluviranomaisten osuus valvonnassa on ollut vähäinen. Maakuntauudistuksen johdosta aluehallintoviraston, kunnaneläinlääkärin ja kunnan terveydensuojeluvalvontaa hoitavan viranhaltijan valvontatehtävät siirtyvät maakunnille resursseineen, siten kuin henkilöstön, aineiden, välineiden ja vastaanottotilojen siirrosta kunnilta ja aluehallinnosta maakuntiin erikseen säädetään maakuntauudistuksen yhteydessä.

Eläinsuojeluvalvonta on ympäristöterveydenhuollon yhteistoiminta-alueilla hoidettu niin kutsuttuna valtion toimeksiantotehtävänä, jolloin kunnalle maksettava korvaus kunnaneläinlääkärin suorittamasta valvonnasta on hoidettu aluehallintovirastojen kautta. Kun tehtävät siirtyvät kunnista maakunnalle, poistuu myös valtion ja kuntien välinen monimutkainen laskutusmenetely. Laskutusmenettelyn poistumisesta syntyy säästöä arviolta muutama htv/v valtakunnan tasolla.

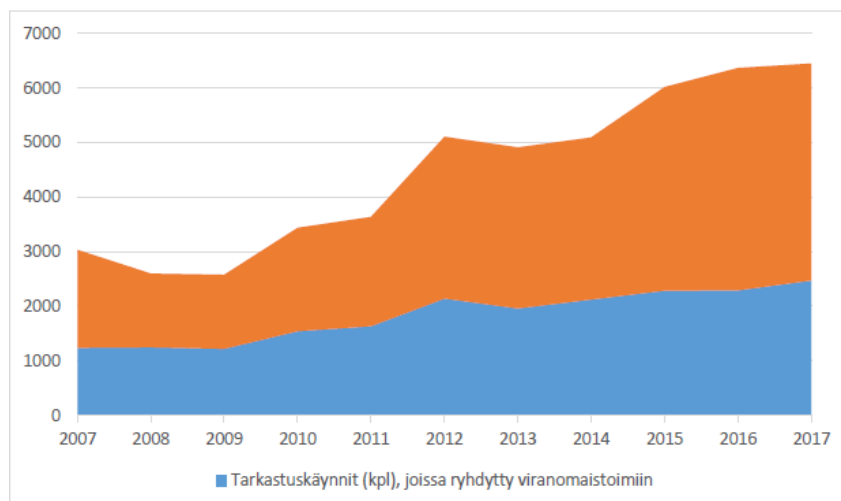
Eläinsuojeluvalvonnan toteutusvaihtoehtojen kustannuksista tehdyn selvityksen¹⁵ mukaan vuosina 2010—2015 tehtiin otantaan tai epäilyyn perustuvia eläinsuojelutarkastuksia alue- ja paikallistasolla keskimäärin 5435 kpl/vuosi. (kuva 2.)

Kuva 2. Eläinsuojeluun liittyvien otantaan ja epäilyyn perustuen tehtyjen tarkastusten lukumäärä aluehallintovirastoittain vuosina 2010—2015 (Ahvenanmaan valtionviraston alueella tehtyjä tarkastuksia ei ole esitetty, koska ne eivät erottuisi kuvan asteikolla) (Lähde: Eviran tietokannat)

Epäilyyn perustuvien tarkastusten määrä on vuosina 2007—2017 jatkuvasti lisääntynyt, ollen vuonna 2017 yhteensä 6448 kpl (kuva 3.). Sen sijaan nk. otantaan perustuva valvonta on vähentynyt johtuen paitsi karjatilojen määrän vähenemisestä, myös valvontaresurssien niukkuudesta. Vuonna 2017 tarkastettiin 360 tuotantoeläimiä pitävää pitopaikkaa otantavalvonnassa.

¹⁵ Selvitys eläinsuojeluvalvonnan toteutusvaihtoehtojen kustannuksista, Niemi, J.K., Karhula, T., Ojanen, H. ja Koikkalainen, K. Luonnonvarakeskus, 30.6.2016.

Kuva 3. Epäilyyn perustuvat eläinsuojelutarkastukset 2007-2017 (Evira)

Lakiehdotuksella ei lisätä otantaan perustuvia valvontoja eikä sillä pitäisi olla erityisiä vaikutuksia myöskään epäilyyn perustuvien tarkastusten määrään. Sen sijaan maakuntauudistuksen yhteydessä keskitetään eläinten hyvinvoinnin tarkastus- ja toimeenpanotehtävät maakuntiin ja ohjaus- ja suunnittelutehtävät Ruokavirastoon, mikä vähentää hallinnollisia portaita. Tämän arvioidaan yksinkertaistavan ja yhtenäistävän valvontaa, parantavan valvonnan ja palvelujen kustannustehokkuutta ja luovan paremmat mahdollisuudet henkilöstön erikoistumiselle ja osaamisen kehittämiseksi. Aluehallinnon ja paikallishallinnon niukkojen resurssien yhdistymisestä maakunnissa odotetaan saatavan synergiahyötyjä ja resurssisäästöjä ainakin siten, että edellä kuvatut epäilyilmoituksiin perustuvat tarkastukset saadaan niiden kasvusta huolimatta nykyistä tehokkaammin hoidettua.

Ehdotuksen 107 §:n mukaan valvontaviranomainen voisi jatkossa periä maksun kehotuksen ja hallintopakkoasian noudattamisen valvomiseksi tehdystä työstä. Käytännössä maakunnat voisivat siis jatkossa periä maksun uusintatarkastuksista, joita joudutaan tekemään hyvinvointimääräysten rikkomistilanteissa. Uusintatarkastusten maksullisuus saattaa osaltaan tehostaa annettujen kehotusten, määräysten ja kieltojen noudattamista. Maksuilla katettaisiin myös uusintatarkastuksista valvontaviranomaiselle aiheutuvia kustannuksia. Toisaalta maksujen periminen lisäisi viranomaisen hallinnollista taakkaa. Valvontaviranomainen voisi harkita, ottaako se maksut käyttöön vai ei.

Kiireellisten valvontatehtävien hoitaminen virka-ajan ulkopuolella

Ehdotuksen 72 §:n 5 momentissa maakunta velvoitettaisiin järjestämään eläinten hyvinvoinnin valvontaan liittyvien kiireellisten tehtävien hoitaminen myös virka-ajan ulkopuolella. Tällä hetkellä kunnilla on velvollisuus järjestää eläinlääkintähuollon tehtävistä virka-ajan ulkopuolella vain kiireellisen eläinlääkäriavun antaminen sairastuneelle eläimelle. Lisäksi aluehallintovirastoilla on ollut velvoitteena järjestää eläintautilain mukainen päivystys tarttuvien eläintautien varalta. Päivystävä virkasuhteessa oleva kunnaneläinlääkäri on kuitenkin nykyiselläänkin tarvittaessa voinut hoitaa myös kiireellisiä eläinten terveyden ja hyvinvoinnin viranomaistehtäviä.

Kunnaneläinlääkäreiden näihin tehtäviin käyttämästä työajasta ja kustannuksista ei ole yksityiskohtaista tietoa käytettävissä, sillä korvausten maksamisesta kunnille huolehtineiden aluehallintovirastojen kirjanpidossa ei ole edellytetty sen selvittämistä, milloin tehtävä on hoidettu virka-ajan ulkopuolella. Maa- ja metsätalousministeriön eläinlääkintähuoltomäärärahoista (TA-tili 30.20.20) on kuitenkin korvattu kunnille eläinten terveyden ja hyvinvoinnin valvonnan aiheutuneet kustannukset riippumatta siitä, onko tehtävä hoidettu virka-aikana tai sen ulkopuolella. Valtion talousarviossa edellä mainitulla momentilla oleva kuntien korvauksiin varattu määräraha siirretään maakuntien käyttöön maakuntaudistuksen yhteydessä, kun valtion korvausjärjestelmästä luovutaan.

Kiireellisten tehtävien järjestämisessä virka-ajan ulkopuolella maakuntien harkintaan jäisi myös se, järjestävätkö ne tehtävien hoidon yksin vai yhteistoiminnassa muiden maakuntien kanssa. Koska myös eläintautilakiin ja eläinten kuljetuksesta annettuun lakiin ehdotetaan maakuntaudistuksen yhteydessä lisättäväksi eräiden kiireellisten viranomaistehtävien hoitaminen virka-ajan ulkopuolella, olisi näiden eri lakien mukainen tehtävien hoito käytännössä mahdollista järjestää yhtenä kokonaisuutena. Näin menetellen toiminta olisi kustannustehokkaampaa ja tarpeeton päällekkäisyys tehtävien hoitamisessa voitaisiin välttää. Myös nykyinen eläintautilain mukainen päivystys on hoidettu aluehallintovirastojen välisenä yhteistyönä. Myös aluehallintovirastojen eläintautipäivystykseen käyttämät resurssit siirretään maakuntiin maakuntaudistuksen yhteydessä.

Löytöeläinten hoidon järjestäminen

Ehdotuksen 26 §:n mukaan maakunnan olisi huolehdittava alueensa löytöeläinten hoidon järjestämisestä. Tämä on ollut kuntien tehtävänä tälläkin hetkellä ja siirtyisi maakuntaudistuksen linjausten mukaisesti maakunnille. Löytöeläinten hoidon järjestämistä koskevan säännöksen eläinsuojelullinen tavoite ei kuitenkaan toteudu kovin hyvin, jos talteenotettua eläintä ei saada kuljetettua kiinniottopaikasta turvaan hoitopaikkaan. Tämän epäkohdan korjaamiseksi uutena vaatimuksena ehdotetaan, että maakunnan tulisi huolehtia myös kiinni otettujen eläinten kuljetuksen järjestämisestä talteenottopaikkaan. Lisäksi maakunnan olisi laadittava ja julkaistava tilasto toimialueensa löytöeläimistä vuosittain. Tilastotietojen avulla voitaisiin seurata löytöeläinten määrän kehitystä alueellisesti ja valtakunnallisesti. Tiedot olisivat tarpeen vastuullisen eläintenpidon edistämiseen ja löytöeläinten määrien vähentämiseen tähtäävien toimien suunnittelemiseksi ja kohdentamiseksi.

Ehdotuksen mukaan löytöeläimen kuljetuskustannukset, samoin kuin muut eläimen hoidosta aiheutuneet kustannukset, voitaisiin periä eläimen omistajalta tai pitäjältä. Maakunnan maksettavaksi kustannukset jäävät siinä tapauksessa, että eläimen omistaja tai pitäjä ei nouda eläintään hoitopaikasta. Eläinten kuljetuksen järjestämisestä maakunnille aiheutuviin lisäkustannuksiin vaikuttavat muun muassa se, miten maakunta löytöeläinten hoidon järjestää ja kuinka monessa pisteessä löytöeläimiä kussakin maakunnassa hoidetaan. Kunnat ovat yleensä järjestäneet löytöeläinten hoidon hankkimalla palvelun ulkopuoliselta palveluntarjoajalta. Ne kunnat, jotka tarjoavat löytöeläinten kuljetusta, ovat yleensä sopineet palvelun tarjoamisesta löytöeläinpalveluiden tuottajan kanssa. Kuljetus järjestetään niissä tapauksissa, joissa esimerkiksi eläimen kiinni ottanut kansalainen ei pysty eläintä hoitopaikkaan kuljettamaan. Kuljetusmatkojen pituuden ja palvelusta laaditun sopimuksen lisäksi kustannuksiin vaikuttaa myös se, kuinka suuri osa löytöeläimistä palautuu omistajilleen. On myös huomattava, että kunnille tehdyn kyselyn mukaan niissäkin kunnissa, joissa kuljetuspalvelua oli tarjolla, suurin osa löytöeläimistä kuljetettiin löytöeläinhoitolaan kansalaisten toimesta. Voidaankin arvioida, että jatkossakin 2/3 löytöeläimistä edelleen kuljetettaisiin hoitolaan löytäjän toimesta. Noudettavien eläinten keskimääräinen noutoetäisyys olisi arviolta 20 km/suunta. Lisäksi voidaan arvioida, että kolmasosa löytöeläimistä jäisi noutamatta hoitolasta, joten näiden osalta kuljetuskus-

tannuksia ei voitaisi periä eläimen omistajalta. Näin arvioiden koko maassa kuljetuskustannuksia aiheutuisi noin 930 eläimen noutamisesta. Tästä aiheutuisi koko maan tasolla noin 15 500 euron kustannukset kilometrikorvauksista ja noin 14 000 euron kustannus työstä, yhteensä 29 500 euroa. Maakuntaa kohden kustannuksia aiheutuisi siten noin 1600 euroa vuodessa. Kustannusten kokonaismäärää on kuitenkin erittäin vaikea arvioida, ennen kuin selviää, miten maakunnat tulevat löytöeläinten hoidon alueellaan järjestämään.

Löytöeläinten tilastointivaatimuksesta ei odoteta syntyvän juurikaan lisäkustannuksia maakunnalle. Käytännössä löytöeläinhuolto toiminta on ehdotuksen 59 §:ssä tarkoitettua ammattimaista tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvaa seura- ja harrastuseläinten pitoa, jossa on 62 §:n mukaan pidettävä ajan tasaista luetteloa toiminnan kohteena olevista eläinlajeista ja eläimistä. Käytännössä tilastointivaatimus edellyttäisi tämän tiedon kokoamista maakunnassa ja tiedon julkaisemista esimerkiksi maakunnan internetsivuilla vuosittain.

Löytöeläinten säilytysaikaa ehdotetaan lyhennettäväksi nykyisestä 15 päivästä 10 päivään. Muutoksen myötä löytöeläintoiminnasta maakunnalle aiheutuvat kustannukset pienenevät. Kustannussäästöön suuruutta on kuitenkin vaikeaa tarkkaan arvioida, koska kuntien sopimuskäytännöt löytöeläintoiminnan järjestämisestä vaihtelevat.

Löytöeläinten määrää voitaisiin vähentää tehostamalla eläinten tunnistusmerkintää ja rekisteröintiä. Kun eläin on tunnistusmerkitty ja ajantasaiset omistajan yhteystiedot löytyvät helposti tavoitettavasta rekisteristä, eläimen palautuminen omistajalleen nopeutuu. Tällä hetkellä eläimen tunnistaminen edellyttää kuitenkin yleensä mikrosirun lukemista, johon tarvitaan erillinen lukulaite. Teknologian kehittyessä merkittyjen eläinten mikrosiru voidaan jatkossa todennäköisesti lukea älypuhelimella ja lähettää omistajalle viesti eläimen talteenotosta. Tällöin eläimen kiinnittäjä ja pitäjä tavoittaisivat toisensa ilman, että eläintä täytyy kuljettaa löytöeläinten hoitopaikkaan mikrosirun lukemista ja omistajan yhteystietojen selvittämistä varten. Arviolta 80 % koirista on jo tunnistusmerkitty ja rekisteröity johonkin rekisteriin, mutta kissojen osalta tunnistusmerkintä ja rekisteröinti on paljon harvinaisempaa¹⁶. Koirien pakollisesta tunnistusmerkinnästä ja rekisteröinnistä on tarkoitus säätää eläintunnistusjärjestelmästä annetun lain nojalla annetuissa alemman asteisissa säädöksissä. Kissojen pakollisesta tunnistusmerkinnästä ja rekisteröinnistä ei ehdoteta säädettävän tämän lakiuudistuksen yhteydessä. Kissoja koskevat säännökset voidaan sisällyttää myöhemmässä vaiheessa eläintunnistusjärjestelmästä annetun lain nojalla annettuihin alemman asteisiin säädöksiin.

Luvan- ja ilmoituksenvaraista toimintaa koskevat muutokset

Eräillä luvan- ja ilmoituksenvaraiseen toimintaan liittyvillä ehdotuksilla olisi myös vaikutusta maakunnan tehtäviin. Kotieläinpihojen luvanvaraisuudesta luopuminen vähentäisi lupien käsittelystä aiheutuvaa hallinnollista taakkaa. Toimintaa ei liioin tarvitsisi enää tarkastaa ennen luvan myöntämistä. Myös riistatarhojen, tuotantotarkoituksiin tarhattavien luonnonvaraisten eläinten tarhojen ja ammattimaisesti hevoseläimiä pitävien toimijoiden ilmoitusvelvollisuudesta luovuttaisiin. Jatkossa nämä toimijat tekisivät ilmoituksen toiminnastaan ainoastaan eläinten pitopaikkarekisteriin. Tämä vähentää maakunnalle ilmoitusten käsittelystä aiheutuvia kustannuksia. Toisaalta uutena vaatimuksena säädettäisiin avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten hoitolatoiminnan sekä eläinkilpailutoiminnan ilmoituksenvaraisuudesta. Käytännössä luonnonvaraisten eläinten pidempiaikaista hoitoa antavat nykyisin muutamat eläintarhat, eläinhuollot, yhdistykset ja asiaan perehtyneet yksityishenkilöt. Tarkkaa arvioita toimijoiden määrästä ei ole. Ilmoituksen voisi tehdä sähköisesti olemassa olevia järjestelmiä

¹⁶ Selvitys koirien ja kissojen pakollisesta tunnistusmerkinnästä ja rekisteröinnistä, Jääskeläinen T., Eläinten hyvinvointikeskus, 2015.

käyttäen. Luonnonvaraisten eläinten hoitolatoiminnasta sekä eläinkilpailutoiminnan ilmoituksenvaraisuudesta arvioidaan aiheutuvan lisätyötä alle 30 htp/vuosi koko maassa.

Ehdotuksen 7 §:n mukaan maakunnan olisi huolehdittava maakunnan järjestämälle eläinlääkärin vastaanotolle tuotujen sairaiden tai vahingoittuneiden luonnonvaraisten eläinten lopettamisesta. Vastaavaa velvoitetta ei sisälly voimassa olevaan lakiin, mutta käytännössä aluehallintovirastot ovat korvanneet vastaavia kuluja kunnille eläinlääkintähuoltoon varatuista määrärahoista, jotka siirretään maakunnille maakuntauudistuksen yhteydessä. Aluehallintovirastoihin tehtyjen kyselyiden perusteella nämä korvaukset ovat jääneet keskimäärin alle 1000 euroon vuosittain kunkin aluehallintoviraston alueella.

4.2.5 Poliisi

Poliisin tehtävät eläinten hyvinvoinnin valvonnassa säilyisivät ennallaan. Esityksessä maakunnalle säädettäisiin velvollisuus järjestää eläinten hyvinvoinnin valvontaan liittyvien kiireellisten tehtävien hoitaminen myös virka-ajan ulkopuolella. Tämän myötä poliisi voisi saada asiantuntija-apua maakunnan päivystävältä viranhaltijalta myös virka-ajan ulkopuolella hoitessaan kiireellisiä tehtäviään, mikä tehostaisi poliisin omaa toimintaa. Tällaista asiantuntija-apua ei välttämättä ole ollut saatavissa sellaisissa kunnissa, joissa kiireellinen eläinlääkäriapu virka-ajan ulkopuolella on järjestetty kokonaan yksityisen eläinlääkäripalvelun tuottajan toimesta, kuten Helsingissä.

4.2.6 Muut vaikutukset viranomaisten toimintaan

Ehdotuksen 8 §:n 2 momenttiin sisältyvän eläinlajien listauksen odotetaan tuovan helpotuksia viranomaisten toimintaan. Nykyisellään useasta eri lainsäädännöstä johtuva eksoottisten eläinten tuontiin ja hallussapitoon liittyvä lupabyrokratia ja siihen liittyvä neuvonta aiheuttaa kustannuksia useille eri viranomaisille. Kansalaisen näkökulmasta nykyinen järjestelmä on sekava ja vaikeasti hallittava kokonaisuus. Tämä aiheuttaa eläinsuojelu-, eläintauti- ja ympäristöviranomaisille paljon kansalaisten ja toimijoiden neuvontaan liittyviä tehtäviä, joiden odotetaan vähentyvän eläinlajilistauksen myötä. Eläinlajien kirjon rajoittamisen odotetaan myös helpottavan valvontaviranomaisten työtä, kun valvottavana ei enää olisi rajaton määrä erilaisia eläinlajeja.

4.3 Ympäristövaikutukset

Ehdotuksessa on pyritty kehittämään avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten hoitoa koskevia säännöksiä monin tavoin. Avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten hoidon ensisijaisena tarkoituksena on eläimen palauttaminen takaisin luontoon. Tavallisten kansalaisten oikeutta pitää avuttomassa tilassa olevia luonnonvaraisia eläimiä rajattaisiin koskemaan vain eläimelle annettavaa ensiapua tai sen toimittamista asiantuntevaan jatkohoitoon. Luonnonvaraisten eläinten pidempiaikainen hoito olisi jatkossa ilmoituksenvaraista toimintaa. Olisi tarkoituksenmukaista, että hoito keskitettäisiin asiantunteville tahoille ja että se saataisiin nykyistä paremmin valvonnan piiriin. Muutosten tavoitteena on vähentää asiantuntemattomasta hoidosta johtuvia kärsimyksiä luonnonvaraisille eläimille. Asiantuntevan hoidon avulla myös mahdollisuudet eläimen palauttamiseen luontoon paranevat. Lisäksi maakunnan velvollisuudeksi säädettäisiin maakunnan järjestämälle eläinlääkärin vastaanotolle tuotujen loukkaantuneiden luonnonvaraisten eläinten lopettaminen, joka puolestaan vähentäisi luonnonvaraisten eläinten kärsimyksiä.

Luonnonvaraisten eläinten elätettäväksi ottamista koskevia säännöksiä tarkennettaisiin ja elätettäväksi ottaminen rajoitettaisiin koskemaan vain niitä tilanteita, joissa sen salliminen on ehdottoman välttämätöntä.

Löytöeläinten kuljetuksen järjestäminen ehdotetaan säädettäväksi maakunnan tehtäväksi. Tämä voisi osaltaan vähentää vapaana luonnossa liikkuvien löytöeläinten määrää, kun talteen otetut eläimet saataisiin tehokkaammin toimitettua löytöeläinten hoitopaikkaan. Maakunnille ehdotettu velvoite tilastoida ja julkaista vuosittain tiedot alueensa löytöeläimistä auttaisi puolestaan suunnittelemaan tarvittavia toimenpiteitä eläinten vastuullisen pidon edistämiseksi valtakunnallisesti ja alueellisesti. Nämä toimet kohdistuisivat todennäköisesti ennen kaikkea vapaana liikkuviin kissoihin. Merkitystä olisi myös lain 25 §:ään ehdotetulla säännöksellä, jonka mukaan nisäkkäiden pitäjän olisi estettävä pitämiensä eläinten hallitsematon lisääntyminen. Erityisesti hallitsemattomasti lisääntyvät ja vapaana liikkuvat kissat voivat aiheuttaa negatiivisia vaikutuksia ympäristöön ja säännöksellä voitaisiin puuttua tällaiseen toimintaan nykyistä tehokkaammin.

Lakiehdotuksen tavoitteena on edistää hyvää eläintenpitoa ja lisätä eläinten hyvinvointia. Nämä tavoitteet edistävät myös eläinten terveyttä ja vähentävät tarvetta käyttää antibiootteja ja muita lääkkeitä. Lääkkeitä käytettäessä ei voida täysin välttyä siltä, että jonkin verran lääkejäämiä kulkeutuu myös ympäristöön lannan, virtsan tai muiden eritteiden mukana. Johanna Muurisen väitöskirjatyössä¹⁷ on selvitetty bakteerien antibioottiresistenssigeenien leviämistä maahan lannan levityksen seurauksena. Tuotantoeläinten lantaa käytetään lannoitteena kaikkialla maailmassa. Lannoitetuilta pelloilta korjataan satoa, joka mm. syötetään eläimille rehuna. Tämä johtaa suolistobakteerien ja maaperäbakteerien jatkuvaan sekoittumiseen ja molempien ympäristöjen bakteerit kantavat resistenssigeenejä. Tutkimuksessa bakteerien antibioottiresistenssigeenit levisivät maahan lannan levityksen seurauksena. Leviämistä vesistöön ei havaittu. Vaikka resistenssigeenit levisivät maahan, niiden lukumäärä ja suhteellinen osuus laskivat selvästi jo kuuden viikon kuluttua lannoituksesta. Työssä huomattiin myös, että bakteerien antibioottiresistenssigeenit rikastuvat lannan talvivarastoinnin aikana kaikilla tuotantotiloilla, mikä tarkoittaa, että lannan varastointi lisää ympäristöön joutuvien antibioottiresistenssigeenien määrää.

4.4 Yhteiskunnalliset vaikutukset

Eläinsuojelulainsäädännön tulisi heijastaa yhteiskunnassa kulloinkin vallitsevaa näkemystä eläinten asemasta. Nykypäivänä eläinten hyvää hoitoa ja kohtelua pidetään itsestään selvänä normina kulttuurissamme. Sen lisäksi keskusteluun on noussut myös eläimen hyvä hyvinvointi laajemmassakin merkityksessä. Esimerkiksi eläinten lajityypillisen käyttäytymisen mahdollistamiseen ja eläinten hyvään elämään kiinnitetään entistä enemmän huomiota. Ollakseen hyväksyttävää eläintuotannon ja kaiken muunkin eläinten käytön onkin oltava eettisesti kestävällä pohjalla. Esityksellä eläinten hyvinvointilainsäädäntö pyritään uudistamaan siten, että se vastaisi nykyisiä käsityksiä eläinten hyvinvoinnista ja sen tärkeydestä.

Eläinten hyvällä hyvinvoinnilla on kuitenkin myös muita vaikutuksia yhteiskuntaan. Hyvinvoivat eläimet, hyvä eläinterveys ja myös ihmisten terveys liittyvät tiukasti toisiinsa. Hyvinvoivat eläimet ovat yleensä myös terveitä eläimiä, jolloin niitä ei tarvitse lääkittää esimerkiksi antibiooteilla kovin usein. Myös eläinten sairastumisesta johtuvat tuotannonmenetykset, varhaiset eläinten poistot sekä eläinten lääkitsemisestä aiheutuvat kustannukset jäävät hyvässä terveystilanteessa vähäisemmiksi. Vähäisellä antibioottien käytöllä hidastetaan myös antibioottiresistenssin syntymistä, joka on merkittävä uhka niin eläinten kuin ihmistenkin terveydel-

¹⁷ Antibiotic resistance in agroecosystems, Muurinen J., Helsingin yliopisto, 2017.

le. Antibioottien käytön vaikutuksia ihmisten ja eläinten terveyteen tutkitaan tällä hetkellä paljon. OECD:n raportin¹⁸ mukaan ihmisten, eläinten ja ympäristön välillä leviävän antibiootiresistenssin leviämistä koskevat tutkimustulokset ovat toistaiseksi jokseenkin rajallisia. Joidenkin mikrobin (esim. salmonella, kampylobakteeri, *E. coli*, *stafylococcus aureus*, ja enterokokki) osalta on kuitenkin olemassa konkreettista näyttöä antibiootiresistenssin leviämistä ihmisten, eläinten ja ympäristön välityksellä. Niin sanotun JIACRA-raportin¹⁹ mukaan antibiootiresistenssin epidemiologia on moniselitteistä ja muutkin tekijät, kuin vain antibioottien kulutus, voivat vaikuttaa antibiootiresistenssin määrään. On kuitenkin todettu, että antibiootiresistenssin määrä kasvaa sekä eläimillä että ihmisillä antibioottien kulutuksen kasvaessa. Raportin suositusten mukaan tarpeetonta antibioottien käyttöä on vähennettävä sekä elintarviketuotantoeläimillä että ihmisillä. Sairauksien ennaltaehkäisy ja eläinten suojaaminen tarttuvilta eläintaudeilta on myös olennainen osa eläinten hyvinvoinnin turvaamista. Hyvinvoivat, terveet tuotantoeläimet luovat perustan turvallisille elintarvikkeille. Korkea hyvinvoinnin taso on myös yksi osa vastuullista elintarviketuotantoa ja tätä voidaan hyödyntää elintarvikkeiden markkinoinnissa.

Seura- ja harrastuseläimillä on myös todettu olevan monia myönteisiä vaikutuksia ihmisten hyvinvoinnille ja kansanterveydelle. Esimerkiksi kotimaisten tutkimusten²⁰ mukaan koiralla on laaja-alainen myönteinen vaikutus ihmisen hyvinvointiin. Koira vaikuttaa etenkin ihmisen elämänhallintaan, emotionaalisuuteen, toiminnallisuuteen ja itsetuntoon. Vastaava vaikutus voidaan arvioida olevan myös muilla eläimillä. Erityisesti suhde hyvinvoivaan eläimeen parantaa ihmisen elämänlaatua, kuten edellä mainitussa tutkimuksessa todettiin koiran osalta. Terveystieteissä erilaisia eläimiä hyödynnetään nykyään myös eläinlääkinnässä.

Vanhentuneen eläinsuojelulainsäädännön uudistamisella vastaamaan perustuslain vaatimuksia selkeytetään myös toimijoiden ja viranomaisten välistä vastuunjakoa eläinten hyvinvoinnin varmistamisessa sekä parannetaan toimijoiden oikeusturvaa ja perusoikeuksia.

5 Asian valmistelu

5.1 Valmisteluvaiheet ja -aineisto

Eläinsuojelulain kokonaisuudistus aloitettiin maa- ja metsätalousministeriössä vuonna 2010, jolloin ministeriössä alettiin kerätä uudistuksessa tarvittavaa materiaalia ja selvittää lain uudistamistarpeita. Vuonna 2012 asetettiin työryhmä, jonka tehtävänä oli laatia esitys uudeksi eläinsuojelulaiksi. Samaan aikaan perustetun ohjausryhmän tehtävänä oli linjata lainsäädäntöä valmistelevan työryhmän työskentelyä. Työryhmässä olivat maa- ja metsätalousministeriön lisäksi edustettuna valtiovarainministeriö, Elintarviketurvallisuusvirasto, Lapin aluehallintovirasto, Tuotantoeläinten hyvinvoinnin neuvottelukunta, Seura- ja harrastuseläinten hyvinvoinnin neuvottelukunta, Suomen Eläinlääkäriliitto ry sekä Suomen Kuntaliitto. Ohjausryhmässä olivat maa- ja metsätalousministeriön lisäksi edustettuina valtiovarainministeriö, oikeusministeriö, Elintarviketurvallisuusvirasto, Eläinten hyvinvointikeskus, Elintarviketeollisuusliitto ry, Eläinsuojeluliitto Animalia ry, Kuluttajaliitto - Konsumentförbundet ry, Maa- ja metsätalous-

¹⁸ Transmission of Antimicrobial Resistance between Animal Agriculture and Humans, OECD background report for official use, Morel, 2018.

¹⁹ ECDC, EFSA and EMA second joint report, JIACRA, 2017.

²⁰ Hyvää elämää koiran kanssa -Koiran vaikutuksesta koiranomistajan hyvinvointiin ja onnellisuuteen, Langinvainio H., Suomen Kennelliitto, 2015. Koiranomistajuus Suomessa - Tutkimus hyvinvointi- ja terveystekijöistä Terveys 2000 -aineiston valossa, Langinvainio H., Joutsenniemi K. ja Pankakoski, M. Suomen Kennelliitto, 2014.

HE 154/2018 vp

tuottajain Keskusliitto MTK ry, Päivittäistavarakauppa ry, Suomen Eläinsuojeluyhdistysten liitto ry, Suomen Eläinlääkäriliitto ry, Suomen Kuntaliitto, Svenska Lantbruksproducenternas Centralförbund SLC sekä Suomen Turkiseläinten Kasvattajain Liitto (STKL) ry. Työryhmän toimikausi päättyi vuoden 2014 lopussa. Ohjausryhmän toimikautta jatkettiin vuoden 2015 loppuun saakka.

Kokonaisuudistuksen yhteydessä on tehty erilaisia selvityksiä ja kyselyitä uudistuksen tueksi. Kokonaisuudistuksen esivalmisteluvaiheessa valmistui kolme selvitystä:

- Eläinten aseman muuntuminen Suomessa – Yhteiskuntatieteellinen selvitys maa- ja metsätalousministeriölle eläinsuojelulain kokonaisuudistusta varten (valmistunut 26.10.2011)
- Oikeustieteellinen selvitys Norjan, Ruotsin, Tanskan, Sveitsin ja Alankomaiden eläinsuojelulainsäädännöstä (valmistunut vuonna 2012)
- Selvitys eläinsuojeluoikeudesta ja sen kehittämistarpeesta (valmistunut 28.10.2011)

Lisäksi vuonna 2012 toteutettiin eläinsuojeluviranomaisille ja eläinsuojeluvalvojille, eläinten pitäjille ja muille sidosryhmille sekä kansalaisille yleisesti osoitettu kysely voimassa olevan eläinsuojelulain uudistamistarpeista.

Eläinsuojelulain kokonaisuudistusta valmistelevien työ- ja ohjausryhmän työskentelyn aikana on valmistunut yhdeksän selvitystä:

- Löytöeläimet – Kartoitus nykytilanteesta (valmistunut 14.7.2014)
- Selvitys hevosten pidosta pilttuussa (valmistunut 15.5.2014)
- Selvitys nautojen parressa ja pihatossa pidon hyvinvointi- ja talousvaikutuksista (valmistunut 30.9.2014)
- Seura- ja harrastuseläinten hyvinvoinnille tärkeät käyttäytymistarpeet (valmistunut syyskuussa 2014)
- Tuotantoeläinten olennaiset käyttäytymistarpeet (valmistunut 16.9.2014)
- Eläinsuojeluvalvonnan valtiollistamisselvitys (valmistunut marraskuussa 2014)
- Eläinkilpailut ja valvonta – kysely järjestöille (valmistunut marraskuussa 2014)
- Selvitys emakoiden tiineytshäikeistä luopumisen tuotannollisista ja taloudellisista vaikutuksista (valmistunut tammikuussa 2015)
- Selvitys koirien ja kissojen pakollisesta rekisteröinnistä ja tunnistusmerkinnästä (valmistunut maaliskuussa 2015).

Eläinsuojelulain kokonaisuudistuksessa on hyödynnetty myös esimerkiksi Eläinten hyvinvointikeskuksen vuonna 2013 valmistunutta selvitystä ”Häkkiporsituksesta luopumisen tuotannolliset ja taloudelliset vaikutukset” sekä Luonnonvarakeskuksen vuonna 2016 valmistunutta selvitystä eläinsuojeluvalvonnan toteutusvaihtoehtojen kustannuksista. Suurin osa edellä mainituista selvityksistä löytyy maa- ja metsätalousministeriön internet-sivuilta osoitteesta <http://mmm.fi/elainsuojelulaki>.

Hallituksen esityksestä on käyty kuntalain (410/2015) 11 §:n mukainen neuvottelu ja asia on käsitelty kuntatalouden ja –hallinnon neuvottelukunnassa.

5.2 Lausunnot ja niiden huomioon ottaminen

5.2.1 Lausuntokierros

Luonnos hallituksen esityksestä oli lausuntokierroksella 21.12.2017—28.2.2018. Lausuntoja pyydettiin yhteensä 118 viranomaiselta, järjestöltä, yritykseltä tai yhteisöltä. Ehdotus oli lausuttavana Lausuntopalvelu.fi-palvelussa, vaihtoehtoisesti lausunnon pystyi toimittamaan myös maa- ja metsätalousministeriön kirjaamoon. Lausuntokierroksesta ja kaikkien mahdollisuudesta lausua luonnoksesta tiedotettiin aktiivisesti lausuntokierroksen alkaessa ja myös sen kuluessa. Esitysluonnoksesta annettiin 385 lausuntoa. Lausunnot ovat kaikkien luettavissa Lausuntopalvelu.fi-palvelussa ja valtioneuvoston hankerekisterissä.

5.2.2 Lausuntokierroksen yleiset huomautukset

Lausunnonantajat ovat suhtautuneet myönteisesti siihen, että eläinsuojelulaki korvataan kokonaan uudella lailla. Lain lähtökohtia ja tavoitteita on pidetty onnistuneina. Uusimman tutkimustiedon huomioimista ja eläimen olennaisten käyttäytymistarpeiden korostamista esityksessä on myös kiiteltä. Toisaalta monissa lausunnoissa on otettu kantaa siihen, että lakiluonnos on sisällöltään ristiriitainen eikä kaikilta osin noudata lakiluonnokseen kirjattuja yleisiä periaatteita. Toisaalta lakiluonnoksen on katsottu ottavan huomioon kotieläintuotannon kannattavuuden asettamat reunaehdot.

Lausunnonantajat ovat yleisesti kannattaneet emakoiden ja ensikoiden pitkäaikaisen tiineytshäkeissä pitämisen kieltoa, muiden nautojen kuin lypsylehmien ja –hiehojen jatkuvan kytkettyä pitämisen kieltoa sekä kieltoa pitää hevosia pilttuussa karsinan sijaan. Kritiikkiä sen sijaan on esitetty siitä, ettei porsitushäkkejä eikä lypsylehmien ja –hiehojen jatkuvaa kytkettyä pitämistä ehdoteta kiellettäväksi. Lausunnoissa on esitetty myös paljon toiveita siitä, että lakiin kirjataan velvoite turvata eläinten jatkuva vedensaanti. Koirien ja kissojen tunnistusmerkintä ja rekisteröinti on nostettu esiin monissa lausunnoissa ja toivottu sen säätämistä pakolliseksi.

Lausunnoissa kiinnitettiin huomiota siihen, että lakiluonnokseen sisältyy lukuisia sellaisia säännöksiä, joista voidaan antaa tarkempia säännöksiä asetuksella. Tarkempien säännösten puuttuessa on vielä osin epäselvää, millaisia muutoksia lain kirjaukset tulevat aiheuttamaan käytännön eläintenpidossa.

Lausuntokierroksen jälkeen ehdotusta on muutettu muun muassa siten, että nisäkkäiden ja lintujen pysyvässä pitopaikassa eläimillä tulisi pääsääntöisesti olla jatkuvasti vettä saatavilla. Lisäksi esitykseen on liitetty kolme asetusluonnosta, joissa säädettäisiin eräistä poikkeuksista jatkuvan vedensaannin vaatimukseen vasikoiden, koirien ja turkiseläinten osalta. Nautoja koskevassa asetuksessa muutettaisiin myös lypsylehmien ja –hiehojen jaloitteluvaatimuksia. Asetusten on tarkoitus tulla voimaan yhtä aikaa ehdotetun lain kanssa. Koirien pakollisesta tunnistusmerkinnästä ja rekisteröinnistä on tarkoitus säätää eläintunnistusjärjestelmästä annetun lain nojalla annetuissa alemman asteisissa säädöksissä. Kissojen pakollisesta tunnistusmerkinnästä ja rekisteröinnistä ei ehdoteta säädettävän tämän lakiuudistuksen yhteydessä. Kissoja koskevat säännökset voidaan sisällyttää myöhemmässä vaiheessa eläintunnistusjärjestelmästä annetun lain nojalla annettuihin alemman asteisiin säädöksiin.

5.2.3 Lausuntokierroksen yksityiskohtaiset huomautukset

Yleiset säännökset

Lausunnonantajat suhtautuvat myönteisesti siihen, että lain tarkoituksena olisi eläinten kunnioituksen ja hyvän kohtelun lisääminen. Osa lausunnonantajista esittää, että eläimen itseisarvo tulisi lisätä pykälään yksityiskohtaisten perusteluiden sijaan. Osa lausunnonantajista pitää puolestaan ehdotettua pykälää tarkoituksenmukaisempana ja helpommin ymmärrettävänä ratkaisuna.

Lakiluonnoksen määritelmäsäännöksessä huomiota kiinnitettiin erityisesti luonnonvaraisen eläinlajin, pysyvän pitopaikan ja pysyvän eläinnyttelyn määritelmiin. Luonnonvaraisen eläinlaji toivottiin joko poistettavaksi kokonaan tai sitä toivottiin tarkennettavan eri tavoin. Pysyvän pitopaikan määritelmää pidettiin vaikeasti tulkittavana. Pysyvän eläinnyttelyn määritelmää pidettiin vaikeaselkoisena ja määritelmän suhdetta kotieläinpihaan toivottiin selkeytettävän. Lausunnoissa toivottiin myös luonnonvaraisten eläinlajien pidon rajoittamista pysyvissä eläinnyttelyissä.

Lausuntokierroksen jälkeen lakiehdotusta on muutettu siten, että luonnonvaraisen eläinlajin ja pysyvän pitopaikan määritelmät on poistettu. Pysyvän eläinnyttelyn määritelmää on selkeytetty ja kotieläinpihan määritelmä on lisätty ehdotukseen.

Yleiset periaatteet ja vastuu eläimistä

Jotkut lausunnonantajat esittivät, että lain yleisiin periaatteisiin kirjattu kielto eläinten hyvinvoinnin tarpeettomasta vaarantamisesta ulotettaisiin myös eläintiloihin luvottomasti tunkeutumiseen ja ehdottivat teon määrittelyä eläinten hyvinvointisäännösten rikkomiseksi. Eräissä lausunnoissa ehdotettiin, että eläinten pidossa ja kohtelussa tulee noudattaa varovaisuusperiaatetta: jos on syytä olettaa tai on mahdollista, että eläimen hyvinvointi vaarantuu sen pitotavasta tai kohtelusta tai sille tehdyistä toimenpiteistä, näistä olisi varovaisuussyistä luovuttava. Näin olisi toimittava, vaikka eläimen hyvinvoinnin vaarantumisesta ei olisi olemassa tieteellistä näyttöä. Ehdotusta on lausuntokierroksen jälkeen muutettu siltä osin, että eläinten kohtelun yleisiä periaatteita koskevan pykälän yksityiskohtaisiin perusteluihin on lisätty maininta siitä, että vieraiden ihmisten liikkuminen eläintiloissa saattaa aiheuttaa eläimissä pelkoa ja rauhatonta käytöstä.

Sairaita, vahingoittuneita tai muutoin avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten hoitoa koskevia säännösmuutoksia pidettiin tarpeellisina tarkennuksina nykytilanteeseen. Maakunnalle esitettyä velvollisuutta huolehtia maakunnan järjestämälle eläinlääkärin vastaanotolle tuodun sairaan tai vahingoittuneen luonnonvaraisen eläimen lopetuksesta pidettiin tarpeellisena uudistuksena, joka osittain virallistaa jo nykyisin käytössä olevia käytäntöjä. Eräissä lausunnoissa esitettiin velvollisuuden ulottamista koskemaan myös yksityisiä eläinlääkäreitä. Joissain lausunnoissa kiinnitettiin huomiota siihen, että eläinlajin uhanalaisuus tulisi kirjata huomioon otettavana seikkana, kun päätetään eläimen hoidosta tai lopettamisesta. Joissain lausunnoissa toivottiin maakunnalle säädettävän lisäksi myös eläinten ensiapuun, hoitoon ohjaamiseen, pidempiaikaiseen hoitoon tai kuljettamiseen liittyviä tehtäviä. Ehdotusta ei ole näiltä osin muutettu. Valtion talousarvioissa ei ole käytettävissä sellaisia varoja, joita voitaisiin kohdistaa lausunnoissa ehdotettuihin luonnonvaraisten eläinten hoitoa koskeviin lisätoimenpiteisiin.

Sallittujen eläinlajien pitoa koskevien eläinlajilistojen sisällyttämistä lakiin pidetään yleisesti myönteisenä ehdotuksena. Ehdotusta vastustetaan muutamissa lausunnoissa. Yleisesti positii-

vilistojen katsotaan ennaltaehkäisevän hyvinvointihaittoja rajoittamalla sellaisten eläinlajien pitoa, joille on vaikeaa järjestää niiden hyvinvointia tukevia olosuhteita ja hoitoa. Ehdotuksen katsotaan myös selkeyttävän valvontaa. Joissain lausunnoissa toivotaan, että tuotantoeläinten positiivilistaa laajennettaisiin sisällyttämällä siihen nisäkkäiden ja lintujen lisäksi myös listaus tuotantoeläiminä sallituista kala- ja matelijalajeista sekä muista selkärangkaisista eläinlajeista ja hyönteisistä. Lausunnoissa ehdotetaan myös turkiseläinten poistamista sallittujen tuotantoeläinten listalta. Monissa lausunnoissa tuodaan esiin turkiseläinten käyttäytymistarpeita ja ongelmia näiden toteutumisessa. Joissain lausunnoissa ehdotetaan muutoksia myös sirkuseläimiä koskevaan listaan. Sirkuksissa ja kiertävissä eläinnäyttelyissä sallittujen eläinlajien listaa ehdotetaan supistettavaksi siten, että eläinten pito näissä tarkoituksissa kielletään joko kokonaan tai ehdotettua eläinlajien kirjoa supistettaisiin. Sirkuseläinlistalta ehdotetaan poistettavaksi esimerkiksi kameli, dromedaari, laama, alpaka, nauta ja kissa. Eräissä lausunnoissa pidetään tärkeänä, että asetustasolla voitaisiin säätää niistä ulkomailla suoraan luonnosta pyydystetyistä eläimistä, joita ei saisi pitää seura- ja harrastuseläimenä. Asetustasolla säädettävään seura- ja harrastuseläinten positiivilistaan liittyen on esitetty epäilyjä siitä, onko akvaariokaloille tai matelijoille ylipäättään tarpeen tai mahdollista laatia positiivilistoja. Lisäksi esitetään toiveita siitä, että suoraan luonnosta pyydystettyjen akvaariokalojen pitoa ei rajoitettaisi ase- tuksella. Eräissä lausunnoissa ehdotetaan, että lakiehdotukseen sisältyvä poikkeuslupamahdol- lisuus yksittäisen positiivilistan ulkopuolisen eläimen tai eläinlajin pitämiseen poistettaisiin kokonaan. Ehdotusta on lausuntokierroksen jälkeen muutettu siten, että sirkuksissa ja kiertä- vissä eläinnäyttelyissä sallittujen eläinlajien listalta on poistettu kameli, dromedaari, laama, alpaka, nauta ja lammas.

Ehdotetussa vastuu eläinten hyvinvoinnista-pykälässä todettaisiin vastuun eläinten hyvinvoin- nista kuuluvan kaikille ja vastuun eläimen pidosta kuuluvan kuitenkin ensisijaisesti eläimen omistajalle ja pitäjälle. Osassa lausunnoista kannatetaan ehdotettua kirjausta kaikkien vastuus- ta, osassa sitä vastustetaan. Osassa lausunnoista toivotaan, että eläimen omistajan ja pitäjän vastuuta eläinten hyvinvoinnista tulisi korostaa. Oikeusministeriö on kiinnittänyt lausunnos- saan huomiota siihen, ettei tavalliseen lakiin ole asianmukaista ottaa ehdotetun säännöksen kaltaisia julistuksenomaisia ja vaille konkreettista sisältöä jääviä vastuusäännöksiä. Ehdotettua kirjausta siitä, ettei alle kuuttatoista vuotta nuorempi lapsi voi olla yksin vastuussa eläimen hyvinvoinnista, pidetään yleisesti hyvänä uudistuksena. Pykälässä ehdotettua valvontaviran- omaisen neuvontavelvollisuutta ja velvollisuutta ryhtyä tarvittaessa toimiin eläinten hyvin- voinnin turvaamiseksi pidetään myös yleisesti hyvinä uudistuksina. Toisaalta kiinnitetään huomiota siihen, että valvontaviranomaisille on turvattava riittävät resurssit ja neuvontavelvol- lisuuden myötä eläinten pitäjän ja omistajan vastuuta ei tule lieventää. Ehdotusta on lausunto- kierroksen jälkeen muutettu siten, että vastuu eläinten hyvinvoinnista –pykälästä on poistettu yleistä vastuuta koskeva säännös. Viranomaisten neuvontavelvollisuutta koskeva säännös on siirretty valvonnan yleisiä periaatteita koskevaan pykälään. Viranomaisten toimintavelvolli- suudesta säädettäisiin viranomaisen toimet lainvastaisen menettelyn johdosta –pykälässä.

Eläinten kohtelu

Eläinten kohtelua koskevissa pykälissä hyvänä uudistuksena pidetään velvoitetta eläimen to- tuttamisesta käsittelyyn ja pito-olosuhteisiin. Lausunnoissa esitetään, että eläimen käsittelyssä ja koulutuksessa olisi pyrittävä käyttämään eläimen lajityypillistä käyttäytymistä ja palkitse- malla tapahtuvaa positiivista vahvistamista. Eräissä lausunnoissa ehdotetaan, että eläimen jäl- keläisten vieroituksesta olisi huolehdittava siten ja siinä iässä, että vieroituksesta aiheutuu sekä emon että jälkeläisten hyvinvoinnille mahdollisimman vähän haittaa. Eläinten värjäämisen kieltoa sen ulkonäön muuttamiseksi pidetään yleisesti myönteisenä uudistuksena. Kiellettyä eläinten kohtelua koskevien säännösten osalta lausunnoissa kiinnitetään paljon huomiota met- sästyksen, kalastuksen ja koiraharrastuksen eri muotoihin. Useissa lausunnoissa esitetään

kieltoa tai rajoituksia pyydystä ja päästä-kalastukseen sekä elävien kettujen käyttöön luolakoirien taipumuskokeissa. Useissa lausunnoissa kiinnitetään huomiota siihen, että koiran normaali koulutus tai koirien käyttö koiraharrastustoiminnassa ei lähtökohtaisesti aiheuta koirille pykälässä tarkoitettua liiallista rasitusta. Ehdotusta on lausuntokierroksen jälkeen täydennetty siten, että eläinten myös eläinten koulutuksessa olisi pyrittävä käyttämään hyväksi eläimen lajityypillistä käyttäytymistä. Eri eläinlajien sopivasta vieroituksesta voitaisiin säätää eläinlajikohtaiset pitovaatimukset sisältävissä valtioneuvoston asetuksissa.

Ehdotettua kieltoa olla sukupuoliyhteydessä eläimen kanssa pidetään yleisesti hyvänä uudistuksena. Oikeusministeriö on kuitenkin kiinnittänyt lausunnoissaan huomiota teon rangaistavuuteen. Oikeusministeriö pitää ongelmallisena sitä, että teko on rangaistava, vaikka siihen ei liittyisi vaaraa eläimen hyvinvoinnille.

Lausunnonantajat suhtautuvat yleisesti myönteisesti siihen, että eläimelle saisi tehdä kipua tai kärsimystä aiheuttavia toimenpiteitä vain eläimen hyvinvoinnin kannalta perustelluista tai lainsäädännössä erikseen hyväksytyistä syistä. Lausunnonantajat kannattavat myös eläimen ulkonäön tai käyttäytymisen muuttamiseen tähtäävät kipua ja kärsimystä aiheuttavien toimenpiteiden kieltoa. Joissain lausunnoissa toivotaan, että esityksen perustelutekstissä mainittaisiin koiranpentujen kannuskynsien poistaminen ja porsaiden kulmahampaiden katkaisu esimerkiksi kielletyistä toimenpiteistä. Joissain lausunnoissa puolestaan toivotaan, että koiranpentujen kannuskynsien poistaminen säädettäisiin sallituksi metsästyskäyttöön tai muuhun aktiivikäyttöön käytettävälle koirille. Eräissä lausunnoissa ehdotetaan, että sellaisten eläinten näytteillä pitäminen, kilpailuttaminen ja myyminen kielletäisiin, joille on tehty ehdotetussa laissa kielletty toimenpide eläimen ulkonäön tai käyttäytymisen muuttamiseksi. Eräissä lausunnoissa puolestaan ehdotetaan, että kilpailu- ja näyttelykieltoa ei tulisi soveltaa niihin metsästyskoiiriin, joiden häntä on tyvistetty ulkomailla kyseisen maan lainsäädännön sallimalla tavalla. Lausuntokierroksen jälkeen ehdotusta on selkeytetty siten, että koiranpentujen kannuskynsien poisto mainitaan eläimille tehtäviä toimenpiteitä koskevan pykälän yksityiskohtaisissa perusteluissa kiellettyinä toimenpiteinä. Sen lisäksi pykälää on täydennetty siten, että sellaisten eläinten, joille on tehty kipua tai kärsimystä aiheuttava toimenpide eläimen ulkonäön muuttamiseksi, ei voitaisi pitää näytteillä eikä käyttää kilpailuissa. Voimassa olevassa lainsäädännössä vastaavasta kiellosta säädetään vain koirien osalta maa- ja metsätalousministeriön asetuksessa.

Vaatus kivunlievityksen käytöstä kivuliaiden toimenpiteiden yhteydessä saa laajaa kannatusta. Monissa lausunnoissa on otettu kantaa siihen, millaista kivunlievitystä olisi edellytettävä eri eläimille tehtävien kivuliaiden toimenpiteiden yhteydessä. Kivunlievityksen muodosta eri toimenpiteiden yhteydessä säädettäisiin valtioneuvoston asetuksella. Lausunnoissa on kiinnitetty paljon huomiota porsaiden kirurgiseen kastraatioon. Useissa lausunnoissa on esitetty, että porsaiden kastraatiossa tulisi käyttää tulehduskipulääkkeen lisäksi myös muuta kivunlievitystä, kuten puudutusta.

Lausunnonantajat pitävät eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitettujen välineiden ja laitteiden valmistajille, maahantuojille, maasta viejille, kuljettajille, kaupanpitäjille, tarjoajille, myyjille ja muille luovuttajille ehdotettua huolellisuusvelvoitetta tarpeellisena uudistuksena. Ehdotettua kiellettyjen välineiden ja laitteiden maahantuontia, valmistusta, luovutusta, käyttöä ja hallussapitoa koskevaa kieltoa kannatetaan. Erityisesti kannatetaan koirien sähköpantojen sisällyttämistä kiellettyjen laitteiden ja välineiden listaan. Lisäksi listalle ehdotetaan lisättäväksi eräitä välineitä, kuten hevosten niin sanotut imppauspannat. Joissain lausunnoissa toivotaan, että valvontaviranomaisella olisi mahdollisuus soveltaa ehdotettua pykälää harkintansa mukaan myös muihin kuin laissa tai sitä tarkentavassa asetuksessa säädettyihin laitteisiin ja välineisiin. Lisäksi ehdotetaan, että myös kiellettyjen laitteiden ja välineiden markkinointi tulisi kieltää.

Lausuntokierroksen jälkeen ehdotusta on muutettu siten, että myös kiellettyjen laitteiden ja välineiden markkinointi kiellettäisiin. Kiellettyjen laitteiden ja välineiden listaa voitaisiin laajentaa valtioneuvoston asetuksella. Valvontaviranomainen voisi puuttua tarpeetonta kipua tai kärsimystä aiheuttavien tai muutoin eläinten hyvinvointia vaarantavien laitteiden ja välineiden käyttöön laitteita, välineitä ja aineita koskevan yleisen pykälän nojalla.

Eläinten hoito

Lausunnonantajat pitävät eläinten olennaisten käyttäytymistarpeiden huomioon ottamista oikeana lähtökohtana eläimen hoitoa koskeville säännöksille. Joissain lausunnoissa ehdotetaan, että olennaisten käyttäytymistarpeiden listaan lisätään myös eläimen pesänrakennuskäyttäytyminen, jälkeläisten hoitotarve, ympäristön tutkimiseen liittyvä käyttäytyminen, leikkikäyttäytyminen sekä ruokailuun liittyvät tarpeet. Lajityypillisten tarpeiden lisäksi toivotaan, että koirien rodunomaiset tarpeet otettaisiin huomioon. Eräissä lausunnoissa eläinten hoitoa koskevia säännöksiä pidetään liian tulkinnanvaraisina. Huomiota kiinnitetään erityisesti siihen, että eläinten puhtauden valvonnan tulisi olla yhdenmukaista. Useat lausunnonantajat ovat kiinnittäneet huomiota siihen, että eläinten tulisi päästä liikkumaan säännöllisesti ja riittävästi. Erityisesti on toivottu naudoille mahdollisuutta jaloitteluun ja laiduntamiseen. Joissain lausunnoissa on kiinnitetty huomiota siihen, että laumaeläimiä tulisi pitää ryhmissä.

Vaatus veden tai muun juotavan riittävästä saannista nousee esiin monessa lausunnossa ja ehdotus saa osakseen sekä kannatusta että vastustusta. Osa lausunnonantajista kannattaa ehdotettua muotoilua ja toteaa ehdotuksen ottavan huomioon eri eläinlajien tarpeet. Eri eläinlajien osalta vedensaannin vaatimuksia ehdotetaan tarkennettavan asetustasolla. Osa lausunnonantajista pitää säännöstä riittämättömänä ja toivoo, että eläimillä tulisi pysyvässä pitopaikassaan olla pääsääntöisesti jatkuvasti vettä saatavilla. Lausunnoissa korostetaan vedensaannin tärkeyttä hyvinvoinnin perusedellytyksenä. Tarvittavista poikkeuksista jatkuvan vedensaannin vaatimukseen ehdotetaan säädettäväksi asetustasolla. Joissain lausunnoissa tuodaan esiin ”riittävän” tai ”sopivassa määrin” annetun veden saannin valvonnan vaikeus: tilanteissa, joissa riittämätön vedensaanti voidaan varmuudella todeta heti, eläin on kärsinyt janosta jo pitkään. Eräissä jatkuvan vedensaannin vaatimusta vastustavissa lausunnoissa puolestaan tuodaan esiin, että ammattitaitoinen valvontaviranomainen pystyy arvioimaan, onko eläintä pidetty janossa. Eräissä lausunnoissa todetaan, että käytännössä esimerkiksi koirien vedensaantia saateen tahallisesti rajoittaa niiden ulkoilutarpeen vähentämiseksi. Useassa lausunnossa veden tarpeen tyydyttämistä lumella tai jäällä toivotaan tarkennettavan tai se toivotaan kokonaan poistettavaksi pykälän yksityiskohtaisista perusteluista. Ehdotettua muutosta, jonka mukaan eläimen tulisi saada sopivassa määrin ravintoa riittävän määrän sijaan pidetään tarpeellisena. Joissain lausunnoissa ehdotetaan, että laissa kiellettäisiin ainakin elävien selkärankaisten eläinten käyttö syöttinä tai toisen eläimen ravintona. Lausuntokierroksen jälkeen ehdotusta on muutettu siten, että nisäkkäiden ja lintujen pysyvässä pitopaikassa eläimillä tulisi pääsääntöisesti olla jatkuvasti vettä saatavilla. Lisäksi esitykseen on liitetty kolme asetustasolla, joissa säädettäisiin eräistä poikkeuksista jatkuvan vedensaannin vaatimukseen vasikoiden, koirien ja turkiseläinten osalta.

Lakiehdotuksen mukaan hoidossa olevan eläimen hyvinvointi olisi tarkastettava vähintään kerran päivässä silloin, kun eläin on ihmisen välittömässä valvonnassa tai tavoitettavissa. Osa lausunnonantajista ehdottaa joko kaikkien ihmisen hoidossa olevien eläinten päivittäistä tarkastamista tai tarkempaa sääntelyä siitä, millaisissa pitopaikoissa pidettäviä eläimiä päivittäinen tarkastusvelvollisuus ei koskisi. Huomiota kiinnitetään myös siihen, että erityistä tarkkailua vaativia eläimiä, kuten heikkokuntoisia tai pian synnyttäviä eläimiä, ei tulisi pitää sellaisissa pitopaikoissa, joita ei kyetä tarkastamaan päivittäin. Lausuntokierroksen jälkeen tarkastusvelvollisuutta koskevaa pykälää on tarkennettu saadun palautteen perusteella.

Lausunnonantajat pitävän hyvänä tarkennusta, jonka mukaan sairaan tai vahingoittuneen eläimen hoidossa tulee pyrkiä turvaamaan eläimen toimintakyky ja elämänlaatu.

Eläinten jalostusta koskevan tavoitteita pidetään hyvinä ja pykälään ehdotettuja tarkennuksia tarpeellisina. Myös eläinten omistajan tai pitäjän velvollisuutta estää pitämiensä nisäkkäiden hallitsematon lisääntyminen pidetään tärkeänä uudistuksena. Samalla lausunnonantajat ovat esittäneet epäilyjä siitä, miten kieltoja kyetään käytännössä valvomaan. Useissa lausunnoissa on toivottu, että jalostuksesta annettaisiin tarkempia säännöksiä asetustasolla. Joissain lausunnoissa esitetään, että eläinlääkäreille olisi säädettävä ilmoitusvelvollisuus sellaisista kirurgisista toimenpiteistä, jotka on jouduttu tekemään eläimen perinnöllisten vikojen takia. Samalla kiinnitetään huomiota siihen, että toimiakseen ilmoitusvelvollisuus edellyttäisi myös eläinten pakollista tunnistusmerkintää ja rekisteröintiä. Lausunnoissa on tehty paljon ehdotuksia pykälän ja sen yksityiskohtaisten perusteluiden tarkentamiseksi. Pykälän yksityiskohtaisia perusteita on pyritty muokkaamaan selkeämmäksi saadun palautteen perusteella. Koirien pakollisesta tunnistusmerkinnästä ja rekisteröinnistä tullaan säätämään eläinten tunnistuslainsäädännön nojalla. Maa- ja metsätalousministeriössä ollaan aloittamassa jalostusta koskevan tarkentavan asetusehdotuksen valmistelu.

Lausunnonantajat suhtautuivat yleisesti myönteisesti siihen, että löytöeläinten kuljettaminen talteenottoaikaan säädettäisiin maakunnalle tehtäväksi. Lausunnoissa kannatettiin myös löytöeläinmäärien tilastointivelvollisuutta sekä velvollisuutta tunnistusmerkinnän tarkistamiseen ja eläimestä ilmoittamiseen esimerkiksi internetsivuilla. Löytöeläinten säilytysaikaa ehdotetaan luonnoksessa lyhennettäväksi 15 päivästä 10 päivään. Varsin moni lausunnonantaja on tuonut esiin, että löytöeläinten säilytysvelvollisuuden lyhentäminen on hyväksyttävissä vain, jos samaan aikaan säädetään koirien ja kissojen pakollisesta tunnistusmerkinnästä ja rekisteröinnistä. Pakollinen tunnistusmerkintä ja rekisteröinti nopeuttaisi löytöeläinten palautumista omistajilleen ja lisäisi vastuullista eläintenpitoa. Se vaikuttaisi todennäköisesti myös kissojen arvostukseen ja vähentäisi löytökissojen suurta määrää. Lausunnoissa tuodaan esiin myös pakollisen tunnistusmerkinnän ja rekisteröinnin myönteisiä vaikutuksia hyvinvointilainsäädännön valvontaan. Tunnistusmerkintä ja rekisteröinti helpottaisi muun muassa pentutehtailun, eläinten hylkäämisen, eläintenpitokieltojen valvonnan ja kielletyn jalostuksen valvontaa. Ehdotusta ei ole lausuntokierroksen jälkeen muutettu näiltä osin. Koirien pakollisesta tunnistusmerkinnästä ja rekisteröinnistä on kuitenkin tarkoitus säätää eläintunnistusjärjestelmästä annetun lain nojalla annetuissa alemman asteisissa säädöksissä. Kissojen pakollisesta tunnistusmerkinnästä ja rekisteröinnistä ei ehdoteta säädettävän tämän lakiuudistuksen yhteydessä. Kissoja koskevat säännökset voidaan sisällyttää myöhemmässä vaiheessa eläintunnistusjärjestelmästä annetun lain nojalla annettuihin alemman asteisiin säädöksiin.

Kieltoa ottaa luonnonvaraisia eläimiä elätettäväksi laajennettaisiin koskemaan kaikkia selkärangaisia eläimiä nisäkkäiden ja lintujen sijana. Lausunnonantajat kannattavat ehdotusta, mutta monissa lausunnoissa ehdotetaan lisäksi, että kielto tulisi laajentaa koskemaan myös ulkomailla suoraan luonnosta pyydystettyjä eläimiä. Loukkaantuneiden tai muutoin avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten hoidon tarkempaa sääntelyä kannatetaan yleisesti. Hyvänä uudistuksena pidetään myös sitä, että avun tarpeessa olevien luonnonvaraisten eläinten hoito olisi jatkossa ilmoituksenvaraista toimintaa. Osa lausunnonantajista kiinnittää kuitenkin huomiota siihen, että luonnonvaraisten eläinten hoitotoiminta on pitkälti vapaaehtoisten toimijoiden varassa. Eläinten lopetuksesta aiheutuneiden kustannusten lisäksi lausunnoissa ehdotetaan muun muassa eläinten kuljetuksesta ja ensiavusta aiheutuvien kustannusten korvaamista maakunnan tai valtion varoista. Lisäksi ehdotetaan julkisin varoin kustannettavan luonnonvaraisten eläinten hoitolaverkoston perustamista. Ehdotusta ei ole näiltä osin muutettu. Valtion talousarvioissa ei ole käytettävissä sellaisia varoja, joita voitaisiin kohdistaa lausunnoissa ehdotettuihin luonnonvaraisten eläinten hoitoa koskeviin lisätoimenpiteisiin.

Eläinten pitäjien ja muiden hoitajien pätevyysvaatimuksia koskevaa säännöstä pidetään lähtökohtaisesti kannatettavana. Lausunnoissa kuitenkin toivotaan, että etenkin pätevyysvaatimuksia ja eläinten hoitajien riittävää määrää tarkennettaisiin joko laissa tai asetuksessa. Joissain lausunnoissa kiinnitetään huomiota siihen, että vaatimusten tulisi koskea myös muun muassa eläinten kouluttajia. Ehdotusta ei ole tältä osin muutettu lausuntokierroksen jälkeen. Lakia alemman asteisissa säännöksissä voidaan tarvittaessa säätää tarkemmin eläinten pitäjien ja muiden hoitajien pätevyysvaatimuksista.

Lausunnonantajat kannattavat ehdotusta, jonka mukaan ammattimaisesti tai muuten laajassa mitassa eläimiä pitävän tulisi varautua häiriötilanteisiin, kuten tulipaloihin ja sähkökatkoksiin. Osa lausunnonantajista pitää kuitenkin vaadittua varautumisen tasoa epäselvänä. Osa lausunnonantajista toivoo, että lainsäädäntöön kirjataan vaatimus automaattisista palohälytysjärjestelmistä tai sammutusjärjestelmistä niihin tiloihin, joissa pidetään suuria eläinmääriä. Ehdotusta ei ole tältä osin muutettu lausuntokierroksen jälkeen.

Eläinten pitopaikka

Eläinten pitopaikkojen turvallisuuden osalta lausunnonantajat ovat kiinnittäneet huomiota ehdotettuun säännökseen, jonka mukaan eläimiä olisi pyrittävä suojaamaan myös pedoilta. Useat lausunnonantajat ovat tuoneet esiin, että omistajan mahdollisuudet suojata eläimiään pedoilta ulkokasvatuksen tai laiduntamisen yhteydessä ovat käytännössä rajalliset. On esitetty myös epäilyksiä siitä, että velvoite pedoilta suojaamiseen vähentäisi eläinten ulkona pitoa. Lausuntokierroksen jälkeen ehdotettu säännös on poistettu, koska sen velvoittavuus oli sellaisenaan epäselvä.

Monissa lausunnoissa on kiinnitetty huomiota eläinten pysyviä pitopaikkoja koskeviin säännöksiin. Useissa lausunnoissa pysyviä pitopaikkoja koskevia yleisiä vaatimuksia pidetään hyvinä. Hevosten ja muiden nautojen kuin lypsylehmien ja hiehojen jatkuvan kytkettynä pidon kieltämistä kannatetaan yleisesti. Kritiikkiä sen sijaan esitetään ehdotetuista poikkeuksista, jotka koskisivat maidontuotantoa varten pidettävien lehmien ja hiehojen jatkuvaa kytkettynä pitoa sekä emakoiden ja ensikoiden pitoa porsitushäkeissä. Lausunnoissa kiinnitetään huomiota siihen, että mainitut pitomuodot rajoittavat voimakkaasti eläinten liikkumista, kehonhuoltoa, sosiaalista kanssakäymistä sekä muuta lajityypillistä käyttäytymistä eivätkä ne siten noudata lain yleisiä periaatteita. Joissain lausunnoissa ehdotuksia kuitenkin myös kannatetaan.

Parsinavetoiden kieltoa siirtymäajalla toivotaan. Monissa lausunnoissa tuodaan esiin jatkuvan kytkettynä pitämisen aiheuttamia hyvinvointihaittoja naudoille, kuten kehonhoidon vaikeutuminen ja liikunnantarpeen patoutuminen. Vedotaan myös siihen, että pitkä siirtymäaika ei aiheuttaisi lisäkustannuksia tuottajille. Toisaalta osassa lausunnoista kannatetaan sitä, ettei parsinavetoita kielletä siirtymäajallakaan. Tuodaan esiin, että maatalouden rakennekehitys johtaa jatkossa parsinavetoista luopumiseen. Parsinavettakiellon pelätään myös aiheuttavan ennenaikaista tuotannosta luopumista. Monissa lausunnoissa ehdotetaan talviaikaisen jaloittelun ja kesäaikaisen laidunnuksen lisäämistä parsinavetoissa pidettäville eläimille. Lausuntokierroksen jälkeen esitykseen on liitetty asetusehdotus, jolla kytkettyinä pidettävien lypsylehmien ja hiehojen jaloitteluvaatimusta pidennettäisiin 60 päivästä 90 päivään vuodessa ja samalla poistettaisiin rajoitus jaloittelun ajoittamisesta kesäaikaan. Mahdollisuus ajoittaa eläinten jaloittelu myös muuhun kuin kesäaikaan joustavoittaisi eläinten jaloittelun käytäntöjä ja mahdollistaisi sääolosuhteiden paremman huomioon ottamisen. Samalla se kannustaisi tuottajia järjestämään lehmille ja hiehoille ympärivuotista jaloittelua kesäaikaan tapahtuvan laiduntamisen tai jaloittelun lisäksi. Samalla säädettäisiin myös siitä, että jaloitteluelvoitteeseen liittyvästä vapautusmenettelystä luovuttaisiin 15 vuoden siirtymäajalla.

Tiineytyshäkkien pitkäaikaisen käytön kieltämistä siirtymäajalla kannatetaan yleisesti. Sen sijaan tiineyshäkkien käytön sallimista jatkossakin neljän päivän ajan tiineytyksen yhteydessä vastustetaan. Ehdotetaan joko säännöksen poistamista tai ajan pidentämistä 10 päivään. Säännöksen poistamista perustellaan sillä, ettei kiinnipidolle ole tieteellisiä perusteluita lisääntymisfysiologian näkökulmasta katsottuna. Eläimen lajityypillisen käyttäytymisen ja fysiologian näkökulmasta parempi vaihtoehto olisi yhdistää emakot ryhmään heti vieroituksen jälkeen. Lisäksi tuodaan esiin, että ryhmän muodostumiseen liittyvä stressi neljä päivää siemennyksen jälkeen on haitallista kehittyville alkioille ja emakoiden tiinehtymiselle. Kiinnipitoajan pidentämistä 10 päivään perustellaan myös ryhmään yhdistämisen aiheuttamalla stressillä ja tämän haitallisesta vaikutuksesta tiinehtyvyyteen, jos yhdistäminen tehdään neljä päivää siementämisen jälkeen. Joissain lausunnoissa todetaan, että kiinnipidon rajoittaminen neljään päivään aiheuttaisi emakoille ja ensikoille yhden ylimääräisen ryhmään siirron ja siten ylimääräistä stressiä. Lausuntokierroksen jälkeen ehdotusta on muutettu siten, että sallittua olisi emakon tai ensikon pitäminen tiineytyshäkissä enintään kahdeksan päivän ajan siemennyksen yhteydessä. Tiineytyshäkkien käyttö enintään kahdeksan päivän ajan tiineytyksen yhteydessä mahdollistaa sen, että emakko voidaan siirtää tiineytyshäkkiin samalla kun porsaas vieroitetaan. Emakko tulee kiimaan normaalisti 4–6 päivää vieroituksesta, jonka jälkeen se keinosiemennetään kahden tai kolmen peräkkäisenä päivänä. Tämän jälkeen emakko siirretään ryhmäkarsinaan.

Porsitushäkkien kieltämistä siirtymäajalla esitetään monissa lausunnoissa. Porsitushäkkien kieltämistä perustellaan sillä, että häkissä pito estää pesänrakennuskäyttäytymistä ja voi aiheuttaa turhautumista ja stereotyyppistä käyttäytymistä, jalkaongelmia ja ihotulehduksia. Lausunnoissa tuodaan myös esiin, että toimivilla karsinaratkaisuilla ja hyvällä ammattitaidolla vapaaporsituksessa päästään samoihin tuotostasoihin kuin häkkituotannossa. Toisaalta joissain lausunnoissa kieltoa vastustetaan. Porsitushäkkien kieltoa vastustavat lausunnonantajat perustelevat kantaansa muun muassa sillä, että tieteellinen tutkimus ei tue porsitushäkeistä luopumista porsaiden turvallisuuden vuoksi. Tältä osin ehdotusta ei ole muutettu lausuntokierroksen jälkeen. Toimialaa kannustetaan siirtymään vapaaseen porsitukseen maatalouspolitiikan keinoin. Nykyisessä maaseutuohjelmassa oleva vapaan porsituksen toimenpide on maa- ja metsätalousministeriön keskeinen prioriteetti myös tulevalle ohjelmakaudella. Lisäksi investointituen tukikelpoista kustannusta korotetaan tiineytys- ja porsitushäkeistä luopumiseen tähtävien investointien osalta.

Eläinten luovutus

Eläimen luovutuksen yhteydessä annettavista tiedoista ehdotetaan säädettävän nykyistä tarkemmin. Lausunnonantajat kannattavat ehdotusta yleisesti. Joissain lausunnoissa ehdotetaan, että eläintä luovutettaessa sen mukana olisi annettava kirjalliset hoito-ohjeet. Ehdotettuja eläinten luovutukseen liittyviä uusia rajoituksia pidetään hyvinä ja tarpeellisina. Eräissä lausunnoissa esitetään lisärajoituksia eläinlajien myyntiin eläinkaupoissa sekä myös eläinten esittelyyn tarkoitetuissa yleisötapahtumissa. Joissain lausunnoissa esitetään rajoituksia myös muun muassa eläinten myyntiä koskevaan ilmoitteluun sekä tunnistusmerkitsemättömien ja rekisteröimättömien kissojen ja koirien myyntiin. Tältä osin ehdotusta ei ole muutettu lausuntokierroksen jälkeen.

Eläinkilpailut ja -näyttelyt

Eläinkilpailuita ja -näyttelyitä koskevien säännösten osalta pidetään hyvänä sitä, että eläinkilpailuiden ja -näyttelyiden järjestäjien velvollisuuksista säädettäisiin ehdotuksessa nykyistä selkeämmin. Myös mahdollisuutta valvoa eläinkilpailuita ja -näyttelyitä ilman epäilyä rikkomuksista pidetään tarpeellisena. Etenkin koiraharrastajat tuovat esiin huolensa siitä, että lain-säädännöllä rajoitettaisiin koirien käyttökokeita. Monet lausunnonantajat toivovat lakiin esi-

merkiksi mainintaa siitä, että metsästys tai koirien käyttökokeet eivät vaaranna eläinten hyvinvointia. Jotkut lausunnonantajat ehdottavat sääntelyn laajentamista koskemaan muun muassa kengitys- ja kerintäkilpailuita, sekä elo- ja valokuvausta. Lausunnoissa toivotaan, että perusteluissa, asetuksessa tai ohjeistuksella tarkennettaisiin sitä, millaisia eläinkilpailuja olisi pidettävä ilmoituksenvaraisina. Useissa lausunnoissa toivotaan, että kilpailueläinlääkärillä olisi jatkossakin mahdollisuus puuttua suoraan eläinten käyttöön kilpailuissa joko estämällä eläimen käyttö tai keskeyttämällä eläinkilpailu. Lausunnoissa ehdotetaan myös, että ilmoitus eläinkilpailuiden järjestämisestä tehtäisiin siihen maakuntaan, jonka alueella kilpailuja on tarkoitus järjestää sen sijaan, että toiminnasta ilmoitettaisiin järjestäjän kotipaikan maakunnalle. Lausuntokierroksen jälkeen ehdotukseen on edelleen selvennetty sitä, että tarkoituksena ei ole puuttua nykyisin sallittujen eläinkilpailujen tai eläinnäyttelyiden hyväksyttävyyteen. Myös eläinkilpailujen järjestäjän ja kilpailueläinlääkärin tehtäviä ja vastuita on pyritty selkeyttämään. Kilpailutoiminnasta ilmoittamista koskevaa säännöstä on muutettu lausuntopalautteessa toivotulla tavalla.

Luvan- ja ilmoituksenvarainen eläinten pito

Lausunnonantajat suhtautuvat myönteisesti siihen, että eläintarhassa tai pysyvässä eläinnäyttelyssä pidettävien luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvien eläinten käyttö muihin kuin niiden hoitoon liittyvien opetetujen taitojen esityksiin ehdotetaan kiellettäväksi. Jotkut lausunnonantajat ehdottavat, että kaikkien eläinten käyttö sirkuksissa ja kiertävissä eläinnäyttelyissä kiellettäisiin.

Lausunnonantaja pitävät hyvänä sitä, että ammattimaisen tai laajamittaisen seura- ja harrastuseläinten pito määriteltäisiin nykyistä selkeämmin lain liitteessä. Lausunnonantajat ovat tehneet paljon yksityiskohtaisia ehdotuksia siitä, miten ehdotettuja eläinmääriin perustuvia rajoja toiminnan määritelmässä tulisi muuttaa. Ehdotusta on lausuntokierroksen jälkeen muutettu siten, että sirkuksissa ja kiertävissä eläinnäyttelyissä sallittujen eläinlajien listalta on poistettu kameli, dromedaari, laama, alpakka, nauta ja lammas. Lisäksi ammattimaisen tai laajamittaisen seura- ja harrastuseläinten pidon määritelmää koskevaa lain liitettä on eräiltä osin tarkistettu.

Eläinten lopetus

Lausunnoissa kannatetaan eläinten viihdetarkoituksessa lopettamisen kieltämistä. Lausunnoissa esitetään eriäviä mielipiteitä siitä, tulisiko pykälässä selkeyden vuoksi poissulkea kiellon soveltaminen metsästykseseen ja kalastukseen. Lausunnoissa kiinnitetään huomiota siihen, että luonnonvaraisten eläinlajien tarhauksessa eläimet tulisi voida lopettaa ampumalla. Muutamassa lausunnossa esitetään, että eläinten metsästys tulisi sallia myös riistatarhoissa. Lausuntokierroksen jälkeen ehdotusta on muutettu siten, että viihdetarkoituksessa lopettamista koskevasta säännöksestä on poistettu viittaus metsästykseseen ja kalastukseen. Säännöstä, joka koskee eläinten lopettamista metsästyksellisin keinoin, on pyritty selkeyttämään.

Eläinten tainnuttamisen vaatimusta ennen verenlaskun aloittamista kannatetaan yleisesti. Eräissä lausunnoissa vastustetaan muutosta muun muassa perustuslain suojaamaan uskonnon ja omantunnon vapauten vedoten. Tältä osin ehdotusta ei ole muutettu lausuntokierroksen jälkeen.

Viranomaiset ja niiden tehtävät

Maakuntaudistuksen myötä paikallisiksi eläinten hyvinvointia valvoviksi viranomaisiksi ehdotetaan maakuntaa, poliisia ja rajaeläinlääkäreitä. Lausunnoissa on käsitelty paljon maakunnan

nimeämistä valvontaviranomaiseksi sen sijaan, että tehtävä delegoitaisiin laissa suoraan tiettyille viranhaltijoille. Tämän epäillään johtavan maakunnittain eroaviin käytäntöihin valvonnan järjestämisessä. Toisaalta joissain lausunnoissa nimenomaan kiitellään maakunnan nimeämistä valvontaviranomaiseksi, jolloin maakunta voi joustavammin päättää valvonnan järjestämisestä alueellaan. Eläinten hyvinvointivalvontaa suorittavien viranhaltijoiden pätevyysvaatimuksista on myös lausuttu paljon. Lausunnonantajat kiinnittävät huomiota siihen, että vain eläinlääkäri voi arvioida eläimen terveydentilaa ja tehdä eläinlääketieteellisiä päätöksiä. Osa lausunnonantajista ehdottaakin valvontaa suorittavan viranhaltijan pätevyysvaatimukseksi eläinlääkäriin pätevyyttä. Osa lausunnonantajista puolestaan ehdottaa, että eläinlääkäreiden lisäksi valvonnassa voitaisiin käyttää myös muun koulutuksen omaavia henkilöitä sellaisissa tehtävissä, jotka eivät edellytetä eläinlääketieteellistä koulutusta. Monet lausunnonantajat ehdottavat, että eläinten hyvinvointivalvontaa tekevien viranhaltijoiden pätevydestä ylipäätään säädettäisiin. Lausunnonantajat kannattavat maakunnalle ehdotettua velvoitetta järjestää eläinten hyvinvoinnin valvontaan liittyvien kiireellisten tehtävien hoitaminen myös virka-ajan ulkopuolella. Useat lausunnonantajat ovat kuitenkin huolissaan tehtävän edellyttämistä resurssitarpeista.

Lausuntokierroksen jälkeen ehdotusta on tarkennettu siten, että eläinten hyvinvoinnin valvonnasta maakunnassa vastaisi maakunnan hallintosäännön mukaan määräytyvä viranhaltija, jonka tulee olla eläinlääkäri. Lisäksi maakunnalla tulee olla eläinten hyvinvoinnin valvontaa varten riittävä määrä eläinlääkäreitä ja muuta valvonnan kannalta pätevää ja ammattitaitoista henkilöstöä.

Valvonta ja tietojen julkisuus

Eläinten hyvinvoinnin valvonnan osalta tarpeellisenä uudistuksena pidetään sitä, että eläintenpitokiellon noudattamista voisi jatkossa valvoa myös ilman epäilyä hyvinvointimääräysten rikkomisesta. Osa lausunnonantajista toivoo, että ilman epäilyä tarkastuksia voitaisiin tehdä kaikkiin sellaisiin paikkoihin, joissa eläimiä pidetään ammattimaisesti tai muutoin laajassa mittassa, myös tuotantoeläintiloille. Lisäksi ehdotetaan, että maakunnalla pitäisi olla mahdollisuus valvoa alueensa tuotantotiloja ilman epäilyä esimerkiksi projektissa, jossa selvitetään nautojen kesäaikaista laiduntamista. Ehdotetussa laissa säädettäisiin nykyiseen tapaan niistä valvontakohteista, joissa tarkastus voidaan tehdä ilman epäilyä. Ruokavirasto voisi määrätä maakunnat tarkastamaan myös tuotantoeläintiloja hyvinvointimääräysten noudattamisen valvomiseksi tai Suomea sitovan kansainvälisen velvoitteen niin edellyttäessä. Maakunta voisi päättää vastaavasta valvonnasta myös omassa valvonnassaan.

Ruokaviraston mahdollisuutta käyttää kameroita teurastamoiden valvonnassa pidetään yleisesti tarpeellisenä uudistuksena. Etenkin ilta- ja yöaikaan tapahtuvan toiminnan sekä pienteurastamoissa ilman tarkastuseläinlääkäriin läsnäoloa tapahtuvan teurastuksen osalta kameravalvonnan katsotaan ennaltaehkäisevän lainsäädännön rikkomista ja tehostavan valvontaa. Epäilyjä esitetään kuitenkin siitä, onko kameravalvontaan käytettävissä riittävästi resursseja. Osassa lausunnoista kameravalvontaa ehdotetaan pakolliseksi kaikille teurastamoille. Ehdotetaan myös sitä, että yrityksen omavalvontakameroiden materiaalia voitaisiin käyttää myös virallisen valvonnan työkaluna. Ehdotusta ei ole tältä osin muutettu lausuntokierroksen jälkeen. Kameravalvontaa toteutettaisiin riskinarvioinnin perusteella ja käytettävissä olevien resurssien puitteissa. Valvontaviranomaisella olisi oikeus saada nähtäväkseen myös teurastamon oma-
valvontakameroiden materiaali.

Valvontaviranomaisen oikeuteen käyttää asiantuntijaa valvonnassa ja tarkastusta tehdessään suhtaudutaan myönteisesti. Asiantuntija-apu voisi olla tarpeen esimerkiksi silloin, kun tarkastetaan sellaisen eläinlajin pitämistä, jonka osalta viranomaisella itsellään ei ole riittävästi kat-

sottavaa asiantuntemusta. Myös mahdollisuus avustajan käyttöön esimerkiksi eläinten kiinnottoon tai lopetukseen kiireellistä apua järjestettäessä pidetään hyvänä ja tarpeellisenä uudistuksena. Lisäksi ehdotetaan, että lakiin kirjattaisiin erityinen säännös eläimen omistajan oikeudesta avustajan käyttöön valvontatilanteessa. Ehdotusta ei ole tältä osin muutettu. Eläimen omistaja voi jo nykyisinkin käyttää avustajaa valvontatilanteessa, jos se on tarkastuksen toteuttamisen kannalta mahdollista. Käytännössä tarkastustoimenpiteitä ei voida kuitenkaan lykätä, jos avustaja ei ole viipymättä saatavissa tarkastustilanteeseen.

Esityksessä säädettäisiin tiettyjen viranomaisten ja muiden tahojen ilmoitusvelvollisuudesta tilanteissa, jossa he havaitsevat avun tarpeessa olevia eläimiä tai jossa heillä on syytä epäillä, että eläimeen on kohdistettu rikoslaissa tarkoitettu eläinsuojelurikos. Ehdotettua säännöstä pidetään tärkeänä ja sen katsotaan selkeyttävän eri toimijoiden vastuita ja mahdollisuuksia ilmoitusten tekemiseen. Joissain lausunnoissa ehdotetaan, että ilmoitusvelvollisuuden valvontaviranomaiselle tulisi koskea myös tuotantotilalle sähköä, vettä ja rehua toimittavaa tahoa tilanteissa, jossa sähkön, veden tai rehun jakelu tai toimittaminen tilalle uhataan lopettaa ja on aiheutta epällä, että eläinten hyvinvointi sen takia vaarantuu. Laissa säädettävä eri tahojen ilmoitusvelvollisuus parantaa valvontaviranomaisten mahdollisuuksia puuttua eläinten hyvinvointia koskeviin ongelmiin nykyistä tehokkaammin ja aikaisemmassa vaiheessa. Valvonnan toteuttamisen kannalta nyt ehdotettujen tahojen ilmoitusvelvollisuutta on pidetty tässä vaiheessa riittävänä.

Hallinnolliset pakkokeinot

Lakiluonnokseen kirjattu mahdollisuus käyttää kehotusta valvonnassa nähdään hyvänä uudistuksena ja sen katsotaan vähentävän myös valvonnan aiheuttamaa hallinnollista taakkaa. Kehotuksen katsotaan voivan vähentää viranomaisten työmäärää tilanteissa, joissa tarkastuksella havaitaan vain pieniä puutteita.

Eläimen hyvinvoinnin turvaamiseksi tarpeellisen kiireellisen hoidon hankkimista koskevia säännöksiä pidetään entistä selkeämpinä. Eläimen myymisen, muun luovuttamisen tai lopettamisen osalta ehdotetaan, että näihin toimenpiteisiin tulisi voida ryhtyä ilman eläimen hyvinvoinnille aiheutettua vakavaa vaaraa. Lausunnonantajat tuovat esiin, että valvonnassa eläinten hyvinvoinnin kannalta ongelmallisiksi ovat muodostuneet tilanteet, joissa eläintenpidon epäkohdat uusiutuvat jatkuvasti viranomaisen useista määräyksistä huolimatta, vaikka tilanne olisi hetkellisesti määräysten antamisen jälkeen korjaantunut. Lausunnoissa ehdotetaan, että valvontaviranomaisen tulisi voida ryhtyä kiiretoimenpiteisiin myös silloin, kun toistuvasti rikotaan eläinten hyvinvointilakia ja sen nojalla annettuja säädöksiä, eikä annettuja määräyksiä tai kieltoja noudateta viranomaisen antamissa määräajoissa. Lausunnonantajat esittävät myös, että pykäliin lisättäisiin selventävä säännös siitä, missä tilanteissa eläimen omistajaa tai haltijaa ei tarvitse kuulla ennen ryhtymistä kiireellisen hoidon hankkimiseen tai ennen eläimen myymistä, muuta luovuttamista tai lopettamista. Lausuntokierroksen jälkeen ehdotusta on selvennetty sen osalta, että myös toistuvat eläintenpidon epäkohdat voivat olla perusteena kiiretoimenpiteisiin ryhtymiselle. Lisäksi kuulemista koskevaa säännöstä on selvennetty toivotulla tavalla.

Maksut ja palkkiot

Lausunnonantajat kiinnittävät huomiota eläinten hyvinvointivalvonnasta perittäviin maksuihin. Osa lausunnonantajista ehdottaa, että vasta toisesta uusintatarkastuskäynnistä voitaisiin periä maksu, jolloin maksu ei koettaisi rangaistuksenomaiseksi. Lisäksi epäillään, että maakuntien päättäessä maksujen määräytymisestä käytännöt saattavat vaihdella eri puolilla maata.

5.2.4 Lainsäädännön arviointineuvoston lausunto

Lainsäädännön arviointineuvosto on antanut lausunnon esitysluonnoksesta. Lausunnon johdosta esityksen vaikutusarviointia on täydennetty arvioimalla esityksestä maatalousyrittäjille aiheutuvia kokonaiskustannuksia sekä selventämällä, miten nämä kustannukset jakautuisivat maatalousyrittäjien ja valtion välillä. Myös vaikutuksia kotitalouksiin on pyritty arvioimaan. Esitykseen on lisätty lypsylehmien kytkettynä pitämiseen ja porsitushäkkien käyttöön liittyviä tuotannollisia ja taloudellisia perusteita. Ulkomaiden lainsäädäntöä koskevaa osiota on täydennetty lisäämällä sinne esityksen keskeisiä linjauksia koskevaa vertailutietoa muiden maiden lainsäädännöstä. Vaikutusarviointia on pyritty täydentämään myös muilta osin arviointineuvoston lausunnon mukaisesti.

6 Riippuvuus muista esityksistä

Eduskunnassa on käsiteltävänä hallituksen esitys eduskunnalle maakuntien perustamista ja sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisen uudistusta koskevaksi lainsäädännöksi sekä Euroopan paikallisen itsehallinnon peruskirjan 12 ja 13 artiklan mukaisen ilmoituksen antamiseksi (HE 15/2017 vp). Esitykseen sisältyvän maakuntalakia koskevan ehdotuksen 6 §:ssä säädettäisiin maakunnan tehtäväaloista. Mainitun pykälän 1 momentin 5 kohdan mukaan maakunta hoitaa sille lailla säädettyjä tehtäviä, joihin kuuluu muun muassa eläinten hyvinvoinnin valvonta. Nyt ehdotetussa laissa eläinten hyvinvoinnista säädettäisiin eläinten hyvinvoinnin valvontaan kuuluvista maakunnan tehtävistä.

Eduskunnan käsiteltävänä on myös hallituksen esitys eduskunnalle maakuntauudistuksen täytäntöönpanoa sekä valtion lupa-, ohjaus- ja valvontatehtävien uudelleenorganisointia koskevaksi lainsäädännöksi (HE 14/2018 vp).

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1 Lakiehdotusten perustelut

1.1 Laki eläinten hyvinvoinnista

1 luku Yleiset säännökset

1 §. *Lain tarkoitus.* Lain tarkoituksena olisi eläinten hyvinvoinnin edistäminen ja niiden suojeleminen parhaalla mahdollisella tavalla eläinten hyvinvoinnille aiheutuvalta haitalta. Eläimen hyvinvoinnilla tarkoitettaisiin eläimen kokemusta sen omasta psyykkisestä ja fyysisestä olotilasta. Käsitteellä eläimen hyvinvointi kuvataan eläimen vointia, joka voi vaihdella hyvästä huonoon. Eläimen hyvinvointiin vaikuttavat eläimen mahdollisuudet sopeutua ympäristön tapahtumiin ja olosuhteisiin. Jos sopeutuminen ei onnistu tai aiheuttaa eläimelle jatkuvaa tai voimakasta stressiä, rasitusta, käyttäytymishäiriöitä tai terveyshaittoja, eläimen hyvinvointi heikkenee. Eläinten hyvinvointiin voidaan vaikuttaa pito-olosuhteilla, hoidolla, käsittelyllä ja eläinjalostuksella. Eläinten hyvinvoinnin tasoa voidaan parantaa myös suomalla eläimille mahdollisuus positiivisten tunnetilojen kokemiseen. Hyvinvoinnille aiheutuvalla haitalla tarkoitettaisiin siten mitä tahansa sellaista tekijää, joka heikentäisi eläimen kokonaishyvinvointia.

Eläimiä olisi pyrittävä suojelemaan niiden hyvinvoinnille aiheutuvilta haitoilta. Eläinten pidosta ja käytöstä aiheutuu kuitenkin yleensä jonkinlaista haittaa eläinten hyvinvoinnille, eikä näitä haittoja ole aina mahdollista välttää. Esimerkiksi eläinten liikkumista ja lisääntymistä joudutaan yleensä rajoittamaan, jotta eläintenpito olisi mahdollista. Eläinten hyvinvoinnille aiheutuvan haitan hyväksyttävyyttä edellyttää kuitenkin aina eettistä pohdintaa sen suhteen, millainen haitta on hyväksyttävissä suhteessa eläinten pidosta ja käytöstä saatavaan hyötyyn. Esimerkiksi tuotantoeläinten pidossa yhteiskunnalliset ja taloudelliset tekijät vaikuttavat tähän punnintaan. Myös muiden eläinten pidossa on otettava huomioon vallitsevat yhteiskunnalliset ja taloudelliset olot.

Lain tarkoituksiksi ehdotetaan lisättäväksi myös eläinten kunnioituksen ja hyvän kohtelun lisääminen. Eläinten kunnioittamisen taustalla on ajatus siitä, että eläimellä on itseisarvo, joka on riippumaton eläimen arvosta ihmiselle. Eläimen itseisarvo tarkoittaa sitä, että eläin itsessään on arvokas. Itseisarvon vastakohta on välinearvo. Eläimellä on välinearvoa ihmiselle, jos ihminen hyötyy eläimestä jollain tavalla. Välinearvoa on esimerkiksi tuotantoeläimillä, seuraaja harrastuseläimillä, koe-eläimillä ja sirkuseläimillä. Eläimen itseisarvo on kuitenkin riippumaton siitä, hyötyykö ihminen eläimestä vai ei. Myös ihmiselle hyödyttömillä eläimillä ja ihmiselle haitallisilla tuhoeläimillä on itseisarvo. Voidaan sanoa, että eläimen itseisarvolla tarkoitetaan eläimen moraalista statusta. Eläin on tunteva olento, jolla on fyysisiä ja psyykkisiä tarpeita sekä kyky tuntea positiivisia ja negatiivisia tuntemuksia. Eläintä tulisikin kunnioittaa eläimenä ja sen itsensä takia, ei sen takia, että ihminen kokee eläinten hyvän kohtelun velvollisuudekseen tai siksi, että eläimen hyvä kohtelu saa aikaan ihmiselle positiivisia kokemuksia ja tyydyttää sitä kautta ihmisen omia tarpeita. Esimerkiksi nuoren luonnonvaraisen eläimen hoitaminen voi tyydyttää yksittäisen ihmisen hoivaamistarvetta. Kuitenkin nuoren eläimen vääränlainen hoito voi estää eläimen palauttamisen takaisin luontoon esimerkiksi käyttäytymisen muuttumisen vuoksi, vaikka eläimen fysiologiset tarpeet sinänsä tyydytettäisiin.

Käytännössä eläinten kunnioitus toteutuisi pääosin toimilla, jotka edistävät eläinten hyvinvointia. Eläinten hyvä hoito ja kohtelu sekä myönteinen suhde hoitajaan edistävät eläinten hyvinvointia, mikä puolestaan osaltaan edistää kunnioitettavaa suhtautumista eläimiin. Hyvinvoiva eläin pystyy toteuttamaan lajityypillistä käyttäytymistään, minkä vuoksi se mielletään helpommin itseisarvon omaavaksi ja siten kunnioitettavaksi olennoiksi. Eläimen kunnioituksella

tarkoitetaan hyvinvointiin liittyvien tekijöiden lisäksi kuitenkin myös eettistä punnintaa siitä, miten yksittäistä eläintä ja eläimiä ylipäätään yhteiskunnassa tulisi kohdella. Etenkin sellainen toiminta, josta ei aiheudu suoranaista hyvinvointihaittaa eläimelle, mutta joka koetaan eläimen arvoa alentavana, voi olla ristiriidassa eläinten kunnioittamisen kanssa. Muissa maissa on käyty keskustelua eläinten itseisarvosta liittyen eläinten käyttämiseen puhtaasti somisteena tai esineen tavoin esimerkiksi taiteessa tai viihteessä. Keskustelua on herättänyt myös esimerkiksi seura- ja harrastuseläinten koristelu värjäten, tatuoiden tai muutoin tavoilla, joilla eläimestä pyritään tekemään jotain muuta kuin mitä se luonnostaan on. Myös eläimen seksuaalisen hyväksikäytön kieltämistä sellaisenaan voidaan perustella eläinten kunnioittamisella. Luonnonvaraisten eläinten kunnioittamisen tarve puolestaan nousee usein esiin, kun pohditaan villieläinten käytön kieltämistä sirkuksissa tai keskustellaan siitä, voidaanko luonnonvaraisia eläimiä vangita luonnosta vaikkapa seura- ja harrastuseläimenä pidettäväksi. Ehdotetun säännöksen pääasiallisena tarkoituksena olisikin vaikuttaa ihmisten ajattelutapaan siten, että se kehittyisi eläinten hyvinvointia edistävään suuntaan ja haastaisi pohtimaan eläinten käyttöä ja kohtelua laajempänä yhteiskunnallisena kysymyksenä.

2 §. Soveltamisala. Lakia sovellettaisiin kaikkiin eläimiin kuten nykyisinkin. Lakia sovellettaisiin ihmisen hoidossa oleviin eläimiin, kuten esimerkiksi tuotantoeläimiin, seura- ja harrastuseläimiin, eläintarhaeläimiin ja sirkuseläimiin. Sen lisäksi lakia sovellettaisiin soveltuvin osin myös luonnonvaraisiin eläimiin. Laissa säädettäisiin esimerkiksi avuttomassa tilassa olevan luonnonvaraisen eläimen auttamisesta ja hoidosta sekä luonnonvaraisten eläinten elätettäväksi ottamisesta. Myös eläinten kohtelua koskevat säännökset koskisivat yhtäläillä niin ihmisen hoidossa olevia kuin luonnonvaraisia eläimiä.

3 §. Euroopan unionin lainsäädäntö. Pykälässä luettelaisiin ne Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset, joiden täytäntöönpanoon lakia sovellettaisiin, sekä ne direktiivit, joiden nojalla annettujen säädösten täytäntöönpanoon laki myös soveltuisi. Lisäksi pykälässä luettelaisiin Euroopan neuvoston jäsenvaltioiden kesken laaditut yleissopimukset, joihin sisältyy tuotantoeläinten, teuraseläinten ja lemmikkieläinten suojelua koskevia vaatimuksia.

4 §. Suhde muuhun lainsäädäntöön. Pykälässä määriteltäisiin ehdotetun lain suhdetta eräisiin muihin lakeihin. Eläinten kuljetuksesta annettu laki ja tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävistä eläimistä annettu laki ovat erityislakeja suhteessa ehdotettuun lakiin. Näin ollen ehdotettua lakia sovelletaan eläinten kuljetukseen tai eläinten käyttöön tieteellisissä tai opetustarkoituksissa vain siinä tapauksessa, että asiasta ei ole säädetty erityislaeissa tai kuljetusasetuksissa.

Edellä mainittujen lakien lisäksi eläinten pitoon ja hyvinvointiin liittyviä säännöksiä sisältyy myös esimerkiksi metsästyslakiin, kalastuslakiin, luonnonsuojelulakiin, eläinten lääkitsemisestä annettuun lakiin, eläintautilakiin (441/2013), eläintunnistusjärjestelmästä annettuun lakiin, eläinjalostustoiminnasta annettuun lakiin (319/2014) ja geenitekniikkalakiin (377/1995).

5 §. Määritelmät. Pykälässä määriteltäisiin eräitä keskeisiä ehdotetussa laissa käytettäviä käsitteitä. Säännös olisi uusi.

Pykälän 1 kohdan mukaan eläinlajilistalla tarkoitettaisiin 8 §:n 2 momentissa tarkoitettuja luetteloita eläimistä ja eläinlajeista. Käytännössä eläinlajilistoilla tarkoitettaisiin ehdotetun lain liitteessä 1 säädettyjä luetteloita eläinlajeista, joita voidaan pitää tuotantoeläiminä, sirkuseläiminä tai kiertävissä eläinnäyttelyissä sekä valtioneuvoston asetuksella säädettyä luetteloa niistä eläinlajeista ja eläimistä, joita voidaan pitää seura- ja harrastuseläimenä.

Pykälän 2 kohdassa määriteltäisiin eläimen pitäjä ja 3 kohdassa eläimen omistaja. Eläimen pitäjällä tarkoitettaisiin sellaista luonnollista tai oikeushenkilöä, joka on vastuussa eläimestä tai huolehtii siitä joko pysyvästi tai väliaikaisesti. Eläimen omistajalla tarkoitettaisiin puolestaan eläimen omistavaa luonnollista tai oikeushenkilöä.

Eläimen pitäjä voisi olla eläinten omistaja tai haltija tai muu sellainen henkilö, jolla on vastuu eläinten päivittäisestä hoidosta. Eläimen pitäjä voisi olla esimerkiksi yksittäisen seura- tai harastuseläimen omistaja tai ammattimaisesti eläimiä pitävä tilallinen. Esimerkiksi ravihevosen omistaja ei kuitenkaan välttämättä ole itse vastuussa eläimen päivittäisestä hoidosta, vaan tämä tehtävä on voitu antaa ulkopuoliselle tallinpitäjälle. Tällöin eläimen pitäjänä pidettäisiin tallinpitäjää hevosen omistajan sijaan. Myös eläinlaitoksen pitäjä olisi ainakin väliaikaisesti eläinten pitäjä silloin, kun hän vastaa hoidossaan olevien eläinten päivittäisestä hoidosta. Tuotantoeläintilan omistajaa ei pidettäisi eläinten pitäjänä, jos eläinten hoidosta vastaa tehtävään palkattu tilanhoitaja. Eläinten pitäjänä ei kuitenkaan pidettäisi sellaista eläinten hoitoon osallistuvaa henkilöä, jonka vastuu eläimen hoidosta rajoittuu tiettyjen hoitotoimenpiteiden suorittamiseen.

Pykälän 4 kohdassa määriteltäisiin valvontaviranomaiset. Valvontaviranomaisilla tarkoitettaisiin maakuntaa, poliisia ja rajaeläinlääkäriä sekä Ruokavirastoa elintarvikelaissa (23/2006) tarkoitetuissa teurastamoissa, riistan käsittelylaitoksissa ja niiden yhteydessä olevien laitojen osalta. Esityksen mukaan näillä viranomaisilla olisi toimivalta suorittaa tarkastuksia ja ryhtyä hallinnollisten pakkokeinojen käyttämiseen.

Pykälän 5 kohdassa määriteltäisiin luonnonvarainen eläin. Luonnonvaraisella eläimellä tarkoitettaisiin sellaista luonnonvaraiseen eläinlajiin kuuluvaa, luonnossa elävää eläintä joka olisi joko syntynyt luonnossa tai kasvatettu luontoon päästämistä varten. Luonnonvaraisena ei kuitenkaan pidettäisi eläintä, joka on karannut ihmisen hoidosta ja joka on erotettavissa luonnossa syntyneistä eläimistä. Luontoon päästettäväksi kasvatettavia eläimiä ovat esimerkiksi riistanhoidollisessa tarhauksessa pidetyt eläimet sekä kalaistutuksia varten kasvatettavat kalat. Luonnonvaraisena eläimenä ei siis pidettäisi kesyeläinlajiin kuuluvaa eläintä, kuten villiintynyt kissa. Luonnonvaraisella eläimellä ei liioin tarkoitettaisi esimerkiksi tarhasta karannutta, tuotantotarkoituksiin tarhattua luonnonvaraiseen eläinlajiin kuuluvaa eläintä niin kauan, kun se on erotettavissa luonnossa syntyneistä lajikumppaneistaan.

Pykälän 6 kohdassa määriteltäisiin eläinten hyvinvointimääräykset. Eläinten hyvinvointimääräyksillä tarkoitettaisiin ehdotettua lakia, sen nojalla annettuja säännöksiä ja määräyksiä sekä Euroopan unionin suoraan sovellettavaa eläinten hyvinvointia koskevaa lainsäädäntöä. Ehdotetun lain nojalla annettuihin säännöksiin kuuluisivat myös eläinsuojelulain nojalla annetut säännökset, jotka ehdotuksen voimaantulosäännöksen mukaan jäisivät voimaan, kunnes ne asianomaisessa järjestyksessä muutetaan tai kumotaan. Eläinsuojelulain nojalla on annettu useita alemman asteisia säädöksiä muun muassa eri eläinlajien suojelusta. Lisäksi eläinten hyvinvointimääräyksillä tarkoitettaisiin ehdotetun lain 3 §:n 1 momentissa tarkoitettuja Euroopan unionin säädöksiä.

Pykälän 7 kohdassa määriteltäisiin tuotantoeläin vastaavalla tavalla kuin eläinsuojelulain 5 a §:n 2 momentissa.

Pykälän 8 kohdassa määriteltäisiin ammattimainen tai laajamittainen eläintenpito. Sen mukaan ammattimaisella tai laajamittaisella eläintenpidolla tarkoitettaisiin 49 ja 56—60 §:ssä tarkoitettua luvan- tai ilmoituksenvaraista toimintaa, sellaista tuotantoeläinten pitoa, johon eläinten pitäjä olisi oikeutettu saamaan kotieläintalouden maataloustukea sekä muuta vastaavaa elinkeinotoimintana pidettävää tuotantoeläinten pitoa.

Pykälän 9 kohdassa määriteltäisiin pitopaikka. Pitopaikalla tarkoitettaisiin pysyvää ja tilapäistä karsinaa, häkkiä, allasta, aitausta, asuntoa, navettaa, tallia ja näiden yhdistelmää sekä muuta vastaavaa rajattua tilaa, jossa eläintä pidetään. Pitopaikalla voitaisiin tarkoittaa asiayhteydestä riippuen joko eläimen käytössä olevaa tilaa, kuten karsinaa tai häkkiä, tai muuta isompaa rajattua tilaa, kuten hevostallia tai navettarakennusta, jonka välittömässä yhteydessä eläimen käytettävissä oleva tila sijaitsee ja joka osaltaan myös vaikuttaa eläimen käytössä olevan tilan ominaisuuksiin. Eläinten pitopaikkana ei pidettäisi eläinten kuljetuslainsäädännön soveltamisalaan kuuluvaa eläimen pitoa kuljetusvälineessä, kuljetuslaatikossa tai muussa vastaavassa tilassa kuljetuksen aikana. Kuljetusväline tai kuljetuslaatikko voisi kuitenkin olla eläimen pitopaikka silloin, kun eläintä pidetään siellä muun syyn kuin kuljetuksen takia esimerkiksi eläinkilpailuun osallistumisen yhteydessä tai rajoitettaessa eläimen liikkumista sairauden takia.

Eläimen pitopaikka olisi tyypillisesti sellainen eläinten pitäjän vaikutuspiirissä oleva tila, jonka ominaisuuksiin eläinten pitäjä voi vaikuttaa. Pääsääntöisesti pitopaikka rajautuisi selkeästi esimerkiksi seiniin tai aitaan. Pitopaikkana voitaisiin kuitenkin joissain tapauksissa pitää myös esimerkiksi aitaamatonta rakennuksen pihaa, joka olisi määriteltävissä tietyksi rajatuksi alueeksi ja jonka turvallisuuteen ja muihin ominaisuuksiin eläinten pitäjä voi vaikuttaa. Aitaamatonta pihaa voisi siten muodostua esimerkiksi siellä pidettävän vahtikoiran tai kanaparven pitopaikaksi. Sen sijaan naapureiden pihoja tai läheistä metsää ei voitaisi pitää vapaana liikkuvan kissan pitopaikkana, koska edellä mainitut eivät ole säännöksessä tarkoitettulla tavalla rajattuja alueita. Eläinten pitäjä ei liioin kykene vaikuttamaan näiden tilojen ominaisuuksiin samalla tavalla kuin esimerkiksi oman pihansa turvallisuuteen.

Eläimen pitopaikka voisi olla sen pysyvä pitopaikka, jossa eläin viettää pääosan ajastaan tai tilapäinen pitopaikka, jossa eläintä pidetään vain väliaikaisesti. Eläimen pysyvälle pitopaikalle voitaisiin asettaa tiukempia tila- ja varusteluvaatimuksia kuin sellaiselle tilalle, jossa eläintä pidetään vain väliaikaisesti. Pysyvällä pitopaikalla tarkoitettaisiin esimerkiksi hevosen kotitalia, sen karsinaa ja ulkotarhaa. Tilapäinen pitopaikka olisi sen sijaan esimerkiksi raviradan valjastuskarsina, jossa hevosta pidettäisiin vain tilapäisesti ravikilpailujen aikana. Samaan tapaan myös hevoskuljetukseen käytettävä traileri olisi hevosen tilapäinen pitopaikka silloin, kun eläintä pidetään siellä muulloin kun eläimen kuljetuksen aikana. Tilapäisiä pitopaikkoja voisivat olla myös esimerkiksi hoitokarsina, jossa nautaa pidetään sille suoritettavan toimenpiteen tai sairauden aikana, teurastamon karsina, jossa teurastettavaa eläintä pidetään vain lyhytaikaisesti ennen sen teurastamista tai kuljetuslaatikko, jonne jyrsiä siirretään sen pysyvän pitopaikan siivoamisen ajaksi.

Pykälän 10 kohdassa määriteltäisiin eläinkilpailu. Eläinkilpailuista ja eläinkilpailujen valvomisesta säädetään eläinsuojelulain 16—17 §:ssä. Laissa ei sen sijaan määritellä, mitä eläinkilpailulla tarkoitetaan. Yleiskielessä kilpailulla tarkoitetaan paremmuudesta kilpailemista. Lain 16 §:n 4 momentissa säädetään, että mitä kyseisessä pykälässä ja 17 §:ssä säädetään kilpailuista ja niiden valvomisesta, koskee myös tilaisuuksia, joissa eläimen jalostuksellista arvoa, käyttöarvoa tai muuta ominaisuutta testataan siten, että siitä voi aiheutua eläimelle kipua, tuskaa tai kohtuutonta rasitusta.

Kilpailun määritelmästä säädetään maa- ja metsätalousministeriön asetuksessa kiellosta käyttää kilpailuissa tai pitää näytteillä koiria, jolle on suoritettu eläimen ulkonäön muuttamiseksi leikkaus (1070/2000). Asetuksen 1 §:n 1 kohdan mukaan kilpailulla tarkoitetaan koetta, testiä ja muuta kilpailutarkoituksessa järjestettävää tilaisuutta, jossa arvioidaan koirien ominaisuuksia, taipumuksia tai taitoja. Säädos koskee eläinlajeista ainoastaan koiria.

Lakiin ehdotetaan otettavaksi selvyyden vuoksi eläinkilpailun määritelmä. Tarkoituksena ei olisi muuttaa sitä, mitä eläinkilpailulla tänä päivänä eläinsuojelulainsäädännössä ymmärretään tarkoitettavan.

Ehdotuksen mukaan eläinkilpailulla tarkoitettaisiin ensinnäkin tilaisuutta, joka järjestetään eläinten tai eläinten ja ihmisten asettamiseksi paremmuusjärjestykseen suorituksensa perusteella. Tällainen eläinkilpailu edellyttäisi siten aina vähintään kahta osallistujaa ja kilpailutarkoitusta. Määritelmän ulkopuolelle jäisivät esimerkiksi harjoitukset. Harjoitusta ei pidettäisi eläinkilpailuna silloinkaan, kun eläimen suoritusta mitataan ajanotolla, virhepisteiden laskennalla tai muulla kullekin lajille ominaisella mittaamistavalla, kun mittaamisen tarkoituksena ei ole kilpaileminen. Mittaaminen voisi tällöin palvella eläimen harjoittamista ja antaa eläimen omistajalle tietoa eläimen senhetkisestä suoritustasosta. Eläinkilpailun määritelmän mukainen kilpailusuoritus voisi koostua paitsi eläimen suorituksesta myös eläimen ja ihmisen yhteissuorituksesta. Ensimmäisestä olisivat esimerkkinä viestikyyhkykilpailut ja vinttikoirien juoksu- kilpailut. Kilpailusta, jossa lopputulokseen vaikuttaa eläimen ja ihmisen yhteissuoritus, esimerkkinä olisivat esteratsastuskilpailu ja koirilla käytävä valjakkohiihtokilpailu. Sen sijaan sellainen kilpailu, jossa suorittajana olisi nimenomaan ihminen ja jossa eläintä vain käytettäisiin apuna kilpailussa, ei olisi lain tarkoittama eläinkilpailu. Tällaisesta esimerkkinä olisivat pilkkikilpailu sekä kilpailu, jossa keritään lampaita tai trimmataa koiria. Näitäkin kilpailuja koskisivat kuitenkin esimerkiksi ehdotetun lain eläinten lopettamista ja kohtelua koskevat säännökset.

Kilpailutarkoitus ei olisi ehdoton edellytys tilaisuuden pitämiseksi lain tarkoittamana eläinkilpailuna. Ehdotuksen mukaan eläinkilpailuna pidettäisiin myös eläinten ominaisuuksien, taipumusten tai taitojen arvioimiseksi järjestettyä tilaisuutta. Näitä tilaisuuksia pidettäisiin lain tarkoittamina eläinkilpailuina, vaikka eläimiä ei asetettaisikaan paremmuusjärjestykseen. Tällaisen tilaisuuden tarkoituksena voisi olla esimerkiksi arvioida eläimen ominaisuuksia mahdollista jalostuskäyttöä ajatellen. Harjoitukset jäisivät tämänkin määritelmän ulkopuolelle. Ehdotuksen mukaan eläinkilpailun määritelmän soveltamisalan ulkopuolelle jäisivät myös pääsääntöisesti eläinten ulkomuotoon perustuva arviointia varten järjestettävät tilaisuudet. Nämä tilaisuudet sisältyisivät eläinnäyttelyn määritelmään.

Eläinkilpailun määritelmän kannalta ei olisi merkitystä sillä, mikä taho kilpailun järjestää. Kilpailun järjestäjänä voisi olla paitsi eläinkilpailuja harrastava yhdistys myös muu taho, kuten esimerkiksi luonnollinen henkilö. Merkitystä ei myöskään olisi sillä, kuuluuko eläinkilpailujen järjestäminen kilpailun järjestäjän säännönmukaiseen toimintaan vai ei. Esimerkiksi messu- tai hyväntekeväisyystapahtuman yhteydessä järjestettävä yksittäinenkin eläinkilpailu olisi ehdotetun lain tarkoittama kilpailu, jos muut eläinkilpailun määritelmän edellytykset täyttyisivät. Eläinkilpailuna ei sen sijaan pidettäisi esimerkiksi messutapahtuman yhteydessä järjestettyä näytösluonteista taikka leikkimielistä tapahtumaa, jonka varsinaisena tarkoituksena ei ole kilpailuttaa eläimiä ja jossa eläinten ominaisuuksia, taipumuksia tai taitoja ei muutoinkaan arvioida. Tällaisessa toiminnassa olisi kuitenkin kyse lain tarkoittamasta eläinnäyttelystä.

Eläinkilpailun määritelmä edellyttäisi järjestettyä tilaisuutta. Järjestetylle tilaisuudelle on ominaista muun muassa etukäteen tapahtuva suunnittelu ja ilmoitus tilaisuudesta mahdollisille osallistujille. Määritelmän soveltamisalan ulkopuolelle jäisi siten ennemminkin spontaanisti kuin suunnitelmallisesti tapahtuva toiminta. Tällaisesta toiminnasta voisi olla kyse esimerkiksi silloin, kun ulkoilulenkillä päätetään juoksupaikkaa eläimiä. Määritelmän kannalta merkitystä ei sen sijaan olisi osallistujajoukon lukumäärällä.

Pykälän 11 kohdassa määriteltäisiin eläinnäyttely. Eläinsuojelulakiin ei sisälly eläinnäyttelyn määritelmää. Määritelmä on tarpeen, koska uusista eläinnäyttelyistä koskevista vaatimuksista

ehdotetaan säädettäväksi lain 7 luvussa. Eläinnäyttelyitä olisivat esimerkiksi koiranäyttelyt, eläinmessut, muiden tapahtumien yhteydessä järjestettävät eläinesitykset sekä esimerkiksi kotieläinpihan eläinten esillä pito markkinoilla. Eläinnäyttely olisi tyypillisesti lyhytaikainen tilaisuus, jossa eläimiä esitellään muualla kuin niiden normaalissa elinympäristössä. Eläinnäyttelyssä voitaisiin esitellä erilaisia eläimiä tai eläinrotuja tai se voisi olla tilaisuus, jonka tarkoituksena on eläimen taipumusten tai opetettujen taitojen esittely, kuten paimenkoiranäytös. Eläinnäyttelynä pidettäisiin myös tilaisuuksia, joiden pääsääntöisenä tarkoituksena on eläinten ulkonäköön perustuva arviointi, kuten esimerkiksi koira- tai kissanäyttelyitä. Eläinnäyttelynä ei sen sijaan pidettäisi esimerkiksi eläintarhan tai kotieläinpihan jatkuvaa toimintaa. Eläinnäyttelynä ei liioin pidettäisi sirkustoiminnan yhteydessä järjestettäviä eläinesityksiä.

Eläinlilpailujen tapaan myös eläinnäyttelyn järjestäjänä voisi toimia esimerkiksi yritys, harastusyhdistys tai luonnollinen henkilö. Eläinnäyttelyille tunnusomaista olisi vastaavanlainen suunnitelmallinen järjestäminen kuin eläinlilpailuillekin.

Pykälän 12 kohdassa määriteltäisiin eläintarha ja 13 kohdassa pysyvä eläinnäyttely. Eläintarhadirektiivin 2 artiklan mukaan eläintarhalla tarkoitetaan kaikkia pysyviä laitoksia, joissa luonnonvaraisten eläinlajien eläviä yksilöitä pidetään näytteillä yleisölle seitsemän tai sitä useamman päivän ajan vuodessa, lukuun ottamatta sirkuksia, lemmikkieläinkauppoja ja laitoksia, joille jäsenvaltiot myöntävät vapautuksen direktiivin vaatimuksista sillä perusteella, että ne eivät pidä huomattavaa määrää eläimiä tai lajeja näytteillä yleisölle ja että vapautus ei vaaranna direktiivin tavoitteita. Direktiivin pääasiallisena tavoitteena on luonnonvaraisten eläinten ja luonnon monimuotoisuuden suojeleminen.

Eläintarhalla tarkoitettaisiin nykyiseen tapaan sellaista pysyvää laitosta, jossa pidetään yleisölle näytteillä pääasiassa luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvia eläimiä. Eläintarhassa eläimiä esitellään oloissa, jotka vastaavat mahdollisimman hyvin niiden luonnollista elinympäristöä. Pysyvällä eläinnäyttelyllä puolestaan tarkoitettaisiin pysyvää laitosta, jossa pidetään näytteillä pääasiassa muita kuin luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvia eläimiä tai jossa näytteillä pidettävä luonnonvaraisten eläinten tai eläinlajien määrä on vähäinen, ei kuitenkaan kotieläinpihaa. Rajanveto siitä, minkälaisesta toiminnasta on kysymys, määräytyisi näin ollen nykyiseen tapaan laitoksessa pidettävien muiden kuin luonnonvaraisten eläinlajien suhteesta luonnonvaraisiin eläinlajeihin tai laitoksessa pidettävien luonnonvaraisten eläinlajien tai eläinten lukumäärän perusteella.

Eläinlajien tai eläinten lukumäärää arvioitaessa olisi otettava huomioon myös näytteillä pidettävä eläinlaji. Eläintarhadirektiivin tavoitteiden mukaisesti harkinnassa olisi otettava huomioon ennen kaikkea pidettävän eläinlajin suojelustatus. Laitokset, joissa pidetään luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta annetulla neuvoston direktiivillä (92/34/ETY, *luontodirektiivi*) tai luonnonvaraisten lintujen suojelusta annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (2009/147/EY, *lintudirektiivi*) tiukasti suojeltuihin tai kansallisella lainsäädännöllä uhanalaiseksi määriteltyihin eläinlajeihin kuuluvia eläimiä, tulisi pääsääntöisesti luokitella eläintarhoiksi, jotta eläintarhadirektiivin tavoitteet luonnonvaraisten eläinten ja luonnon monimuotoisuuden suojelemiseksi voitaisiin täyttää.

Pykälän 14 kohdassa määriteltäisiin kotieläinpiha. Kotieläinpihalla tarkoitettaisiin sellaista pysyvää laitosta, jossa pidetään yleisölle näytteillä yksinomaan sellaisia nisäkäs- ja lintulajeja, joita voidaan 8 §:n 2 momentin mukaan pitää tuotantoeläimenä, sekä koiria (*Canis familiaris*) ja kissoja (*Felis silvestris catus*).

Pykälän 15 ja 16 kohtaan ehdotetut kiertävän eläinnäyttelyn ja sirkuksen määritelmät olisivat uusia. Kiertävällä eläinnäyttelyllä tarkoitettaisiin kiertävää laitosta, jossa pidetään yleisölle

näytteillä eläimiä ja sirkuksella kiertävää tai pysyvää laitosta, jossa eläimet esittävät yleisölle toistuvasti niille opetettuja taitoja. Sirkuksen määritelmän täytyminen edellyttäisi näin ollen toimijalta jonkinlaista pysyväisluonteista organisoitumista ja sitä, että eläimet esittäisivät oppimiaan taitoja säännönmukaisesti katsottavalla tavalla. Määritelmän ulkopuolelle jäisi näin ollen esimerkiksi ihmisen ja koiran tanssiesityksen järjestäminen yksittäisessä tilaisuudessa.

2 luku Yleiset periaatteet ja vastuu eläimistä

6 §. Yleiset periaatteet. Pykälässä säädettäisiin lain yleisistä periaatteista siten, että pykälän 1 momentin säännökset koskisivat kaikkia eläimiä siitä riippumatta, ovatko ne ihmisen hoidossa vai eivät. Pykälän 2 momenttia sovellettaisiin sen sijaan vain ihmisen hoidossa oleviin eläimiin.

Pykälän 1 momentin mukaan eläimiä olisi kohdeltava hyvin ja niitä kunnioittaen. Säännös perustuisi ehdotetun lain tarkoituksena ilmaistuun tavoitteeseen eläinten kunnioituksen ja hyvän kohtelun lisäämisestä. Eläinsuojelulain 3 §:n mukaan eläimiä on kohdeltava hyvin. Pykälän yksityiskohtaisissa perusteluissa eläimen hyvää kohtelua ei kuitenkaan ole tarkemmin selvennetty. Hyvää kohtelua on vaikea yksiselitteisesti määritellä, sillä siihen vaikuttavat niin eläimen tarpeet, eettiset näkökohdat kuin kulloinkin yhteiskunnassa vallitseva käsitys siitä, mitä eläimen hyvällä kohtelulla tarkoitetaan. Ehdotettu velvoite eläinten hyvään kohteluun perustuisi ajatukseen eläimen itseisarvosta ja sen aiheuttamaan velvollisuuteen kunnioittaa ja kohdella eläintä sen arvon edellyttämällä tavalla. Eläimen kohtelua olisi arvioitava myös eläinyksilön näkökulmasta ottaen huomioon sen fyysiset ja psyykkiset tarpeet sekä sen kyky kokea myönteisiä ja kielteisiä tunteita.

On huomattava, että eläimen itseisarvoon perustuva eläimen kunnioittaminen ei muuttaisi eläimen asemaa oikeustieteellisessä ajattelussa: eläimelle voidaan antaa suojelun arvoinen itseisarvo, vaikka siihen edelleen sovellettaisiin esineoikeudellisia säännöksiä. Eläin voisi siis olla nykyiseen tapaan omistusoikeuden ja vaihdannan kohteena. Itseisarvoon perustuva kunnioittaminen ei liioin muuttaisi eläintä oikeussubjektiksi, eläimelle ei näin ollen voitaisi säätää oikeuksia tai velvollisuuksia. Säännöstä ei liioin tulisi tulkita siten, että se estäisi eläinten käytön nykyisin hyväksyttävillä tavoilla esimerkiksi tuotantoeläiminä, seura- ja harrastuseläiminä tai koe-eläiminä. Eläimen itseisarvo edellyttää kuitenkin hyöty-haittapunnintaa sen suhteen, onko eläimen tietynlainen käyttö tai kohtelu perusteltua vai ei. Tämäkään ei ole uutta, sillä lainsäädännössä otetaan nykyisinkin kantaa siihen, mikä on yhteiskunnassa kulloinkin hyväksyttävänä pidettyä eläinten pitoa ja kohtelua. Eläimen itseisarvoon perustuva kunnioitus ei muuttaisi tätä perusasetelmaa, eläimelle voitaisiin edelleenkin aiheuttaa kipua ja kärsimystä, kunhan tähän on olemassa hyväksyttävissä oleva syy. Säännöstä ei liioin tulisi tulkita siten, että se suojelisi eläimen elämää sellaisenaan ja estäisi siten eläimen lopettamisen hyväksyttävästä syystä. Eläimen elämää tulisi kunnioittaa, mutta eläimen kunnioittaminen ei kuitenkaan estäisi ihmistä päättämästä eläimen elämää tarpeen vaatiessa.

Hyvän ja kunnioittavana kohteluna ei lähtökohtaisesti voitaisi pitää sellaista toimintaa, jossa eläin esimerkiksi asetetaan puhtaasti somisteen asemaan tai jossa eläin esitetään täysin jonain muuna kuin eläimenä esimerkiksi viihteen vuoksi. Ehdotettuun lakiin sisältyy useita säännöksiä, jotka osaltaan tarkentavat eläinten kunnioittamisen vaatimusta. Esimerkiksi ehdotuksen 13 §:ssä kielletäisiin eläinten värjäminen niiden ulkonäön muuttamiseksi ja 14 §:ssä sukupuoliyhteys eläimen kanssa. Kiellettyä olisi myös eläinten lopetus viihdetarkoituksessa 63 §:n nojalla sekä luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvien eläintarhaeläinten käyttö viiheellisissä esityksissä 49 §:n nojalla.

Pykälän 1 momentissa kiellettäisiin tarpeettoman kivun ja kärsimyksen aiheuttaminen eläimille. Eläinsuojelulain 3 §:ssä kielletään tarpeettoman kivun, kärsimyksen ja tuskan tuottaminen eläimille. Ehdotuksessa kivulla tarkoitettaisiin sekä fyysistä kiputuntemusta että sen aiheuttamaa psyykkistä tuntemusta. Kipu voi olla lyhytaikaista tai pitkäaikaista kipua. Kärsimyksellä tarkoitettaisiin puolestaan epämiellyttävää tunnetta tai tuntemusta, kuten tuskaa, pelkoa, ahdistusta ja turhautumista. Eläinsuojelulaissa tarkoitettu tuska sisältyisi siten ehdotuksessa tarkoitettuun kärsimykseen, eikä sitä enää erikseen mainittaisi pykälässä. Myös esimerkiksi pitkittynyt jano tai nälkä, olennaisten käyttäytymistarpeiden patoutuminen, pitkittynyt kuumuuden tai kylmyyden tunne, jatkuva melu tai muu ulkoisista olosuhteista aiheutuva, eläimen hyvinvointia haittaava tekijä voi aiheuttaa eläimelle kärsimystä.

Ehdotuksen mukaan eläinten hyvinvointia ei liioin saisi tarpeettomasti vaarantaa. Säännös olisi uusi ja sen tarkoituksena on ennaltaehkäistä tilanteita, joissa eläimelle ei ole vielä aiheutunut kipua tai kärsimystä mutta jossa riski tarpeettoman kivun tai kärsimyksen aiheutumisesta on ilmeinen. Säännös liittyisi ehdotetun lain tarkoituspäykälässä ilmaistuun tavoitteeseen eläinten hyvinvoinnin edistämisestä sekä eläinten suojelusta parhaalla mahdollisella tavalla niiden hyvinvoinnille aiheutuvalta haitalta. Arvioitaessa sitä, aiheuttaako toiminta tai tilanne tarpeettonta vaaraa eläinten hyvinvoinnille, olisi pohdittava eläinten hyvinvoinnille aiheutuvia riskejä ja mahdollisuuksia niiden poistamiseksi. Riskin suuruuteen vaikuttavat sekä vaaran aiheuttamien seurausten vakavuus, että niiden todennäköisyys. Etenkin silloin, kun hyvinvoinnille aiheutuva riski on suuri ja se olisi toisaalta helposti poistettavissa, tulisi ryhtyä tarvittaviin toimenpiteisiin riskin poistamiseksi. Harkinnassa tulisi kiinnittää huomiota myös siihen, onko hyvinvoinnin vaarantamiselle olemassa hyväksyttävä syy. On huomattava, että eläimen hyvinvointi vaarantuu jollain tavalla lähes kaikissa eläimen käyttö- ja pitomuodoissa, eikä säännöksen tarkoituksena olekaan rajoittaa eläinten käyttöä yhteiskunnallisesti hyväksyttävillä tavoilla. Esimerkiksi ehdotetun lain 13 §:n mukaan eläimen tarpeettomana vahingoittamisena ei pidettäisi koiran tai muun eläimen käyttämistä sellaisissa viranomaistehtävissä, joihin tehtävän luonteen vuoksi liittyy vaara eläimen vahingoittumisesta. Säännöksen perimmäisenä tarkoituksena olisikin täydentää tarpeettoman kivun ja kärsimyksen aiheuttamisen kieltoa niissä tilanteissa, joissa on ilmeistä, että tarpeettoman kivun ja kärsimyksen kieltoa tullaan rikkomaan, ellei tilanteeseen puututa ennakkoon. Ehdotuksen 42 §:n yksityiskohtaisissa perusteluissa tarkennettaisiin, mitä eläinten hyvinvoinnin tarpeettomalla vaarantamisella tarkoitetaan eläinkilpailuiden ja näyttelyiden yhteydessä.

Pykälän 2 momentissa kiellettäisiin hoidossa olevan eläimen hoidotta jättäminen ja hylkääminen. Pykälä vastaisi eläinsuojelulain 5 §:n 1 momentissa olevaa säännöstä. Hoidotta jättämisellä tarkoitettaisiin tilannetta, jossa eläimen pitäjä ei huolehtisi eläimen hoidosta, kuten ruokinnasta, terveydestä, yleisestä hyvinvoinnista, puhtaudesta tai muusta eläimen tarvitsemasta keuhkohoidosta. Eläimen hylkäämisellä tarkoitettaisiin puolestaan sellaista eläimen heitteille jättämistä, jossa eläimen pitäjä ei enää millään tavoin huolehdi eläimen hyvinvoinnista eikä hän ole siirtänyt eläimen hoitovastuuta millekään muulle tähän suostumuksensa antaneelle taholle. Esimerkiksi kissan pitämistä vapaana ei sellaisenaan pidettäisi eläimen hylkäämisenä, jos kissan pitäjä huolehtii kissan muusta hoidosta tai jos hän on siirtänyt kissan hoitovastuun tilapäisesti toiselle taholle. Lisäksi on huomattava, että kielto ei estäisi esimerkiksi metsästyslaissa säänneltyä riistanhoitotarkoitukseen tarhattavien eläinten vapautusta luontoon eikä kalastuslaissa tarkoitettujen kalanpoikasten istutusta luonnonvesistöön. Ehdotetun lain 29 §:ssä säädettäisiin avuttoman tilan takia hoitoa saaneen luonnonvaraisen eläimen vapauttamisesta takaisin luontoon.

7 §. Sairaana ja vahingoittuneen eläimen auttaminen. Pykälässä säädettäisiin jokaisen kansalaisen velvollisuudesta auttaa sairasta, vahingoittunutta tai muutoin avuttomassa tilassa olevaa eläintä. Säännös vastaisi pääpiirteittäin eläinsuojelulain 14 §:n 2—4 momenteissa säädettyjä

velvollisuuksia. Jokaiselle kansalaiselle säädetty velvollisuus auttaa avun tarpeessa olevaa eläintä tukee osaltaan lakiehdotuksen tavoitetta eläinten suojelemisesta niiden hyvinvoinnille aiheutuvilta haitoilta sekä tavoitetta eläinten itseisarvoon perustuvan kunnioituksen lisäämisestä.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin velvollisuudesta auttaa kotieläintä tai muuta ihmisen hoidossa olevaa hädänalaista eläintä. Sairauden tai vahingoittumisen lisäksi eläimen avuntarve voi johtua myös lukuisista muista ulkoisista tekijöistä, kuten eläimen hoitoon ja kohteluun liittyvistä epäkohdista. Myös esimerkiksi pitopaikastaan karanteen eläimen hyvinvointi voi olla sillä tavoin vaarantunut, että eläintä voidaan pitää säännöksessä tarkoitettulla tavalla avuttomana. Avuttoman eläimen kohdanneen henkilön tulisi ensisijaisesti pyrkiä auttamaan eläintä itse. Aina tämä ei kuitenkaan ole mahdollista tai tarkoituksenmukaistakaan esimerkiksi puutteellisten tietojen, taitojen tai turvallisuuteen liittyvien seikkojen vuoksi. Tällöin eläimestä tulisi ilmoittaa eläimen omistajalle tai pitäjälle tai, jos tätä ei tunneta tai tavoiteta tai ilmoittaminen ei ole muutoin tarkoituksenmukaista, valvontaviranomaiselle. Kansalaisen avunantovelvollisuus rajoittuisi eläimen ensiavun luonteiseen auttamiseen, kuten esimerkiksi avun antamiseen tai hankkimiseen liikenneonnettomuuteen joutuneelle eläimelle tai vaikkapa aitaan takertuneen eläimen irrottamiseen.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin kansalaisen oikeudesta lopettaa eläin, jos 1 momentissa mainittujen henkilöiden tavoittaminen on kohtuuttoman vaikeaa ja jos eläin on sellaisessa tilassa, että sen hengissä pitäminen on julmaa sitä kohtaan. Säännöksessä tarkoitettu lopettaminen tulisi kysymykseen vain sellaisissa tilanteissa, joissa avun saaminen eläimelle on käytännössä mahdotonta ja eläin on niin kivulias ja tuskainen, että sen hengissä pitäminen on tarpeettoman kivun ja kärsimyksen tuottamista eläimelle sekä odotettavissa olevan kuoleman tarpeetonta pitkittämistä. Ihmisen hoidossa olevien eläinten osalta tulisi aina ensisijaisesti pyrkiä tavoittamaan eläimen omistaja tai pitäjä ennen lopetuspäätöksen tekemistä, ellei tästä aiheudu kohtuutonta haittaa eläimen hyvinvoinnille. Jos on epäselvää, onko eläimellä omistajaa, tulisi asia pyrkiä selvittämään ennen eläimen lopettamista. Jos eläimen omistajaa tai pitäjää ei tavoiteta, tulisi olla yhteydessä valvontaviranomaiseen. Ellei edellä mainittuja henkilöitä tavoiteta ennen eläimen lopetusta, tulisi lopetuksesta ilmoittaa viipymättä jälkikäteen.

Säännöksessä tarkoitettu eläimen lopetus tulisi tehdä tarpeetonta kipua ja kärsimystä välttämällä. Käytännössä eläimen lopetuksen voisi tehdä sen osaava henkilö. Myös poliisi tai metsästäjät voivat usein antaa apua eläinten lopetukseen.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin kaikkia kansalaisia koskevasta hädänalaisen luonnonvaraisen eläimen auttamisvelvollisuudesta. Säännös velvoittaisi kansalaista toimimaan moraalisesti vastuullisella tavalla tämän kohdatessa avun tarpeessa olevan luonnonvaraisen eläimen. Toisaalta tarpeeton puuttuminen luonnonvaraisten eläinten elämään ei ole tarkoituksenmukaista eikä toivottavaa. Säännös ilmentää lain tavoitetta eläinten kunnioittamisesta itseisarvoisina olentoina. Velvoitteella on yhteys myös laajemmin luonnon kunnioittamiseen, koska luonnonvaraiset eläimet ovat osa luontoa. Eläinsuojelullisesti säännöksen tavoitteena on välttää luonnonvaraiselle eläimelle aiheutuvaa tarpeetonta kipua ja kärsimystä niissä tilanteissa, joissa se tavalla tai toisella kohtaa ihmisen. Luonnonvaraisen eläimen auttamisen tavoitteena tulisi olla eläimen palauttaminen takaisin luontoon. Muuhun kuin luontoon palauttamiseen tähtäävä väliaikainen hoito tulisi lähtökohtaisesti rajoittaa vain niihin eläinyksilöihin, jotka voidaan hoidon jälkeen sijoittaa eläintarhaan. Jos eläintä ei voida palauttaa luontoon tai sijoittaa eläintarhaan, se tulisi lopettaa.

Luonnonvaraisia eläimiä loukkaantuu esimerkiksi liikenteessä, törmäyksissä rakennuksiin, aitoihin tai muihin rakennelmiin sekä eläinten joutuessa esimerkiksi kotieläinten, kuten koirien

tai kissojen, saaliiksi. Loukkaantumisen lisäksi luonnonvaraiset eläimet voivat joutua muutoin avuttomaan tilaan esimerkiksi eksyessään rakennusten sisälle tai poikasen joutuessa eroon emostaan. Käytännössä luonnonvaraisen eläimen auttaminen voisi tarkoittaa esimerkiksi vaaralliseen paikkaan joutuneen eläimen siirtämistä tai opastamista pois alueelta, aitaan tarttuneen eläimen irrotusta tai sairaan tai loukkaantuneen eläimen lopettamista. Luonnon normaaliin kiertokulkuun kuuluu myös luonnonvaraisten eläinten sairastuminen ja toisinaan esimerkiksi nälkiintyminen. Selkeästi avuttomassa tilassa olevaa luonnonvaraista eläintä voitaisiin näissäkin tilanteissa auttaa esimerkiksi siten, että ihmisasutuksen liepeille hakeutuva kapista kärsivä kettu lopetetaan. Samaan tapaan kuin ihmisten hoidossa olevien eläintenkin kohdalla, säännöksen auttamisvelvollisuus rajoittuisi ensiavun luonteiseen auttamiseen ja vain sellaiseen apuun, jota kansalainen kykenee omien taitojensa ja kykyjensä rajoissa antamaan.

Säännös velvoittaisi lopettamaan luonnonvaraisen eläimen tai huolehtimaan siitä, että eläin lopetetaan, jos eläimen hengissä pitäminen olisi julmaa sitä kohtaan. Luonnonvaraisten eläinten kohdalla lopetuskyvyn tulisi olla selkeästi matalampi kuin ihmisen hoidossa olevien eläinten kohdalla. Luontoon palautettava eläin ei saa olla sillä tavoin sairas tai vammautunut, että se todennäköisesti menehtyy saamiinsa vammoihin tai sairauteen myöhemmin tai ettei se kykene esimerkiksi hankkimaan enää ravintoaan luonnosta. Lisäksi on huomattava, että etenkin aikuisen luonnonvaraisen eläimen pyydystäminen, käsittely, kuljetus ja vangittuna pitäminen aiheuttaa sille lähtökohtaisesti aina jonkinasteista kärsimystä. Luonnonvaraisten eläinten poikaset puolestaan saattavat hoidon aikana kesyyntyä ja tottua ihmiseen, mikä usein vaikuttaa niiden selviytymiseen luonnossa. Edellä mainitut seikat tulisikin ottaa huomioon päätettäessä avun tarpeessa olevan luonnonvaraisen eläimen hoidosta tai lopettamisesta.

Asianmukaisella tavalla suoritettu lopetus on eläinsuojelullisesti perusteltu vaihtoehto, jos on epäily siitä, että eläin muutoin joutuisi kärsimään, tai jos eläintä ei todennäköisesti voida enää palauttaa luontoon. Luonnonvarainen eläin tulisi lopettaa mahdollisimman nopeasti ja kivuttomasti. Etenkin isokokoisten luonnonvaraisten eläinten lopetuksessa apua voidaan usein saada poliisilta, metsästäjiltä tai Metsähallituksen erävalvonnasta annetussa laissa (1157/2005) tarkoitetuilta erätarkastajilta. Metsästyslain 84 §:n mukaan riistaeläimen ja rauhoittamattoman eläimen saa lopettaa eläinsuojelullisista syistä siitä riippumatta, onko lopettajalla alueella kyseisen eläimen pyydystämisen- tai tappamisoikeutta tai onko eläin tuona ajankohtana rauhoitettu. Säännöstä sovellettaisiin myös luonnonsuojelulaisilla rauhoitettuihin eläimiin.

Jossain tapauksissa luonnonvaraisen eläimen hoitoon ottaminen voi olla perusteltua. Avuttomassa tilassa olevan luonnonvaraisen eläimen hoidosta säädettäisiin ehdotetun lain 29 §:ssä ja 60 §:ssä. Ennen luonnonvaraisen eläimen pidempiaikaiseen vangitsemiseen ryhtymistä olisi tarkkaan pohdittava, voidaanko kyseisen eläimen hyvinvointi turvata vankeudessa riittävällä tavalla. Olisi arvioitava, pystytäänkö eläimelle tarjoamaan esimerkiksi oikeanlaista ravintoa, mahdollisuuksia liikua lajille tyypillisellä tavalla ja mahdollisuuksia toteuttaa muita käyttäytymistarpeita, kuten sosiaalisia tarpeita vankeuden aikana.

Uutena vaatimuksena säädettäisiin maakunnan velvollisuudesta huolehtia maakunnan järjestämälle eläinlääkärin vastaanotolle tuodun sairaan tai vahingoittuneen luonnonvaraisen eläimen lopetuksesta. Kunnaneläinlääkärit ovat käytännössä tarjonneet tällaista palvelua tähänkin asti. Sairaiden ja loukkaantuneiden luonnonvaraisten eläinten kärsimysten välttämiseksi kansalaisille tulee osoittaa taho, jonne pienikokoinen avun tarpeessa oleva luonnonvarainen eläin voidaan toimittaa. Käytännössä maakunta voisi halutessaan järjestää myös eläinten ensiavun luonteista hoitoa vastaanotolla. Pykälään ehdotettu velvollisuus koskisi kuitenkin vain eläinten lopetuksen järjestämistä, joka ei edellytä luonnonvaraisten eläinten hoitoon liittyvää erityisosaamista ja jonka kustannukset ovat kohtuullisen pienet. Tarvittaessa eläin voitaisiin ohjata jatkohoitoon ehdotetun lain 60 §:ssä tarkoitettuun eläinhoitolaan.

8 §. *Eläinlajien ja eläinten pitoa koskevat rajoitukset.* Pykälässä säädettäisiin niistä eläinlajeista ja eläimistä, joita voidaan pitää tuotantoeläimenä, seura- ja harrastuseläimenä, sirkuseläimenä ja kiertävässä eläinnäyttelyssä. Säännöksen tarkoituksena olisi varmistaa, että edellä mainittuihin tarkoituksiin pidettäisiin vain sellaisia eläimiä, joiden pito voidaan käytännössä järjestää kyseisessä pitomuodossa lain edellyttämällä tavalla. Samalla eri eläinlajien pitoa koskevaa lainsäädäntöä selkeytettäisiin siten, että kansalaisen olisi nykyistä helpompaa selvittää, mitä eläimiä ylipäätään on sallittua pitää missäkin tarkoituksessa. Sallittujen eläinlajien listaus sisällytettäisiin pitotarkoituksesta riippuen joko lakiin tai asetustasolle. Voimassa olevassa eläinsuojelulainsäädännössä on rajoitettu sirkuseläinten sekä tuotantotarkoituksiin tarhattavien luonnonvaraisten eläinten lajikirjoa. Muita tuotantoeläiminä, seura- ja harrastuseläiminä sekä kiertävissä eläinnäyttelyissä pidettäviä eläinlajeja koskevat rajoitukset olisivat sen sijaan uusia. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön tuotantoeläinindirektiivin liitteen 21 kohta, jonka mukaan eläintä ei saa pitää tuotantoeläimenä, jollei sen perimän tai ilmiänsä perusteella voida kohtuudella olettaa, että pitäminen ei vahingoita eläimen terveyttä tai hyvinvointia.

Pykälän 1 momentin mukaan tuotantoeläiminä, seura- ja harrastuseläiminä, sirkuseläiminä ja kiertävissä eläinnäyttelyissä voitaisiin pitää vain niitä eläimiä ja, joiden pito kyseisessä pitomuodossa voidaan käytännössä järjestää siten, että lain vaatimukset täyttyvät. Eläinten hoidon yleisistä vaatimuksista, ruokinnasta ja juotosta sekä sairaiden tai vahingoittuneiden eläinten hoidosta säädettäisiin lain 4 luvussa. Eläinten pitopaikoista säädettäisiin lain 5 luvussa. Selkeyden vuoksi keskeisimmät eläinten pidon edellytykset luettelaisiin ehdotetun pykälän 1 momentissa.

Eläimelle olisi voitava järjestää käytännössä sellainen hoito, pitopaikka ja olosuhteet, että se voi toteuttaa liikkumiseen, lepoon, kehon huoltoon, ravinnon etsintään ja muuhun vastaavaan toimintaan sekä sosiaalisiin suhteisiin liittyviä olennaisia käyttäytymistarpeita ja joissa myös eläimen fysiologiset tarpeet voidaan tyydyttää. Eläimen sairastuessa tai vahingoittuessa sille olisi voitava antaa asianmukaista hoitoa. Arvioitaessa eläinlajin sopivuutta kuhunkin pitotarkoitukseen tulisi tukeutua kulloinkin saatavilla olevaan tieteelliseen tietoon ja eläinlajin pidosta karttuneeseen käytännön kokemukseen. Arvioinnissa tulisi ottaa huomioon myös pidon tarkoitus ja siitä mahdollisesti aiheutuvat käytännön rajoitukset. Esimerkiksi tiettyyn eläinlajiin kuuluvalla eläimelle voi olla mahdollista luoda hyväksyttävät pito-olosuhteet, kun eläintä pidetään seura- ja harrastuseläimenä, vaikka vastaavien olosuhteiden luominen olisi mahdotonta esimerkiksi tuotantotarkoituksessa pidettävälle eläimelle.

Eksoottisten, kesyntyntymättömien eläinten fysiologiset tarpeet ja käyttäytymistarpeet vastaavat pitkälti niiden luonnossa elävien lajitoverien tarpeita. Näitä tarpeita ei aina tunneta riittävästi, jotta eläimelle voitaisiin luoda sen hyvinvoinnin turvaavat elinolosuhteet. Oikeanlaisen ravinnon tarjoamiseen voi myös liittyä omat haasteensa. Eläimen lääketieteellinen hoito saattaa olla vaikeaa, jos lajista ei ole saatavilla riittävästi tietoa. Joidenkin lajien kohdalla eläimen pitkä elinikä, suuri aikuiskoko, haastava elinympäristö, eläimen aggressiivisuus tai eläimen pidosta aiheutuvat suuret kustannukset saattavat käytännössä vaikeuttaa sen pitämistä. Vastavasti myös monen kesyeläinlajin kohdalla voidaan esittää kysymys siitä, kuinka niiden fysiologiset ja käyttäytymistarpeet toteutuvat nykyisessä eläinten pidossa. Kesyeläimet ovat kuitenkin lähtökohtaisesti jollain tavoin sopeutuneet ihmisen pidettäväksi ja näiden eläinten tarpeista ja hoidosta on yleensä saatavilla laajemmin tietoa kuin monista kesyntyntymättömistä eksoottisista eläinlajeista.

Pykälän 2 momentin mukaan ne eläinlajit, joita voidaan pitää tuotantoeläiminä, sirkuseläiminä tai kiertävissä eläinnäyttelyissä luettelaisiin lain liitteessä 1. Valtioneuvoston asetuksella säädettäisiin puolestaan niistä eläimistä ja eläinlajeista, joita voidaan pitää seura- ja harras-

tuseläiminä. Etenkin tuotantoeläinten pitoa koskevat rajoitukset muodostuvat helposti perustuslaissa tarkoitetuiksi elinkeinon harjoittamisen rajoituksiksi, koska eläintuotannon eri muodoissa keskitytään yleensä joko yksittäisten tai muutamien eläinlajien pitoon. Näin ollen eläinlajin pidon kieltäminen tuotantoeläimenä saattaa käytännössä tarkoittaa koko elinkeinon harjoittamisen kieltä. Tuotantoeläinlajien pidon rajoituksista olisikin tarkoituksenmukaisinta säätää suoraan laissa asetustason sijaan. Sirkuseläinten osalta eläinlajirajoitusten yhteys elinkeinovapauden rajoittamiseen saattaisi muodostua ongelmaksi etenkin silloin, jos sirkustoinnin harjoittaminen edellyttää juuri tietynlaisen eläimen pitämistä tai jos eläimellä on toiminnassa muutoin keskeinen merkitys.

Ehdotetun lain liitteen 1 kohdassa 1 lueteltaisiin ne nisäkäs- ja lintulajit, joita voidaan pitää tuotantoeläimenä. On huomattava, että tuotantoeläimen määritelmästä säädettäisiin 5 §:n 7 kohdassa. Liitteen tuotantoeläimiä koskevalla lajilistalla ei määriteltäisi kaikkia tiettyyn eläinlajiin kuuluvia eläimiä tuotantoeläimiksi, vaan säädettäisiin siitä, mitä eläinlajeja on ylipäättään hyväksyttävää pitää tuotantoeläimenä. Listalle on pyritty sisällyttämään kaikki ne nisäkäs- ja lintulajit, joita Suomessa tällä hetkellä pidetään tuotantotarkoituksessa. Listaan sisältyisi perinteisten kesyeläinlajien lisäksi eläinsuojelulain 21 §:ssä ja eläinsuojeluasetuksen 25 §:ssä tarkoitettuja lihan, munien ja siitoseläinten tuotantotarhoissa pidettyjä nisäkäs- ja lintulajeja. Ehdotetun lain määritelmä säännöksen mukaan myös nämä tuotantotarhattavat luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvat eläimet olisivat tuotantoeläimiä. Muiden kuin nisäkkäisiin tai lintuihin kuuluvien eläinlajien pitoa tuotantoeläimenä ei tässä vaiheessa ehdoteta rajoitettavaksi. Menettelystä eläinlajilistojen muuttamiseksi säädettäisiin ehdotuksen 9 §:ssä.

Liitteen 1 kohdassa 2 lueteltaisiin myös ne eläinlajit, joita saadaan pitää sirkuksissa ja kiertävissä eläinnäyttelyissä. Voimassa olevassa lainsäädännössä sirkuksissa ja muissa siihen verrattavissa näytöksissä pidettävistä eläinlajeista säädetään maa- ja metsätalousministeriön päätöksessä 22/EEO/96. Päätöksen mukaan kiellettyä on apinoiden, petoeläinten, luonnonvaraisten märehäijöiden, kavioiden, pussieläinten, hylje-eläinten, norsujen, sarvikuonojen, virtahepojen, petolintujen, strutsilintujen ja krokotiilieläinten käyttö. Tämän estämättä kuitenkin koirien ja kotikissojen, merileijonien, ponien, kesyhevosten ja -aasien käyttö on sallittu. Liitteessä ehdotetulle listalle on sisällytetty lähinnä kesyeläimiä ja muita sellaisia eläimiä, joiden pito voidaan järjestää sirkuksessa tai muussa kiertävässä laitoksessa pykälän 1 momentissa edellytetyllä tavalla. Voimassa olevasta lainsäädännöstä poiketen esimerkiksi merileijonia ei enää saisi pitää sirkuksessa. Utta olisi myös se, että lista rajoittaisi kiertävissä eläinnäyttelyissä pidettävien eläinlajien kirjoa. Tämä olisi tarkoituksenmukaista, sillä kiertävässä eläinnäyttelyssä eläinten pidon haasteet liittyvät pitkälti samoihin seikkoihin kuin sirkuksessa. Kummankin toiminnan kohteena olevia eläimiä joudutaan toistuvasti kuljettamaan paikkakunnalta toiselle. Kuljetuksessa eläimet joutuvat kestämään muuttuvia olosuhteita ja tavanomaista vaikeammin säänneltävää lähiympäristöä. Eläinten tarpeiden tyydyttäminen pysähdyspaikoilla voi myös olla haasteellista muuttuvien olosuhteiden ja eläinten pitopaikkojen rajallisen koon vuoksi. Ehdotetun lain 49 §:ssä kielletäisiin myös eläintarhassa tai pysyvässä eläinnäyttelyssä pidettävien luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvien eläinten käyttö eräisiin viihteellisiin esityksiin. Ehdotetut säännökset rajoittaisivat luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvien eläinten käyttöä viihteellisiin esityksiin niin sirkuksissa, pysyvissä eläinnäyttelyissä kuin eläintarhoissakin. Käytännössä esimerkiksi delfiinien käyttö tällaiseen toimintaan ei olisi jatkossa enää sallittua.

Seura- ja harrastuseläinten osalta yksittäisen eläinlajin pidon rajoittaminen ei välttämättä ole samalla tavoin yhteydessä elinkeinovapautteen, etenkin jos sallittujen eläinlajien listalle lähitökohtaisesti lisättäisiin kaikki perinteisesti seura- ja harrastuseläiminä pidettävät kesyeläinlajit. Eksoottisempien seura- ja harrastuseläinten ammattimaista pitoa harjoittavat lähinnä eläintukkurit ja eläinkauppiat, joiden toiminta ei yleensä ole riippuvaista yksittäisen eksoottisen eläinlajin pidosta. Seura- ja harrastuseläinten lajikirjo on myös huomattavasti suurempi kuin

tuotantoeläiminä pidettävien eläinten lajikirjo ja siihen kohdistuu enemmän muutospainetta kuin muihin tarkoituksiin pidettäviin eläinlajeihin. Seura- ja harrastuseläimiä koskevat lajikohtaiset listaukset olisi tarkoituksenmukaista sisällyttää lakia alemman asteisiin säädöksiin, jotta listauksia voidaan tarpeen mukaan muuttaa lain tasoa joustavammin.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin myös säätää eläinyksilöiden pidosta seura- ja harrastuseläimenä. Säännöksen nojalla voitaisiin säätää esimerkiksi suoraan luonnosta elätettäväksi otettujen eläinyksilöiden pidosta seura- ja harrastuseläimenä. Luonnonvaraisten selkärankaisten eläinten elätettäväksi ottaminen seura- ja harrastuseläimiksi olisi ehdotuksen 28 §:n nojalla kiellettyä. Säännös koskisi kuitenkin vain Suomen luonnossa eläviä eläimiä. Seura- ja harrastuseläimiksi tuodaan ulkomailta eläimiä, jotka on pyydystetty suoraan luonnosta esimerkiksi Afrikassa tai Etelä-Amerikassa. Luonnonvaraisten eläinten elätettäväksi ottamiseen liittyy usein hyvinvointihaittoja, koska eläimet eivät ole tottuneet vankeudessa elämiseen. Esimerkiksi suoraan luonnosta elätettäväksi otetuille papukaijoille on usein erittäin vaikea luoda sellaisia olosuhteita, että pykälän 1 momentissa säädetty vaatimukset täyttyisivät. Tällaisten lintujen kuolleisuus vankeudessa voi olla varsin suuri, joka usein kertoo merkittävistä hyvinvointiongelmista. Myös iso osa Suomeen tuotavista akvaariokaloista pyydystetään suoraan luonnosta. Suoraan luonnosta elätettäväksi otettujen akvaariokalojen pitoon ei kuitenkaan välttämättä liity vastaavia hyvinvointihaittoja kuin esimerkiksi papukaijojen pitoon. Lähempi tarkastelu sen suhteen, mitä eläimiä tai eläinlajeja rajoitusten tulisi koskea, olisi tarkoituksenmukaista tehdä asetustasolla samalla, kun tarkastellaan seura- ja harrastuseläiminä pidettävien eläinlajien kirjoa.

Ehdotetun lain 118 §:ssä säädettäisiin siirtymäsäännöksestä, jota sovellettaisiin lain voimaantullessa hallussa oleviin tuotantoeläiminä, sirkuseläiminä sekä kiertävissä eläinnäyttelyissä pidettäviin eläinyksilöihin.

Eläinlajien pitoa rajoitetaan myös vieraslajeja koskevassa lainsäädännössä. Vieraslajeista säädetään unionin tasolla haitallisten vieraslajien tuonnin ja leviämisen ennalta ehkäisemisestä ja hallinnasta annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1143/2014. Kansallisista vieraslajeista säädetään vieraslajeista aiheutuvien riskien hallinnasta annetussa laissa (1709/2015). Unionissa ja kansallisella tasolla vieraslajeiksi määriteltujen eläinlajien maahantuonti, myynti, kasvatusta, käyttö ja ympäristöön päästäminen on kielletty. Unionin tasolla vieraslajeiksi määritellyistä eläinlajeista supi eli pesukarhu, siperianmaarava, iso-orava, nutria, punakorvakilpikonna ja muutamat sammakkoeläimet ovat sellaisia, joista ainakin osaa pidetään myös seura- ja harrastuseläiminä. Kansalliseen luetteloon on sisällytetty kaikki nisäkkäisiin kuuluvat petoeläimet (*Carnivora*) metsästyslaissa tarkoitettuja riistaeläimiä sekä koira, kissa ja frettiä lukuun ottamatta. Sen lisäksi listalla ovat kaikki lepakot sekä linnuista päiväpetolinnut, pöllölinnut ja varikset. Luetteloon kuuluu myös eräitä sammakkolajeja. Kesykoiran ja suden tai kesykoiran ja toisen koira-eläinlajin risteymät sukupolvissa F1–F4 on myös sisällytetty kansalliseen vieraslajiluetteloon, mutta näihin sovelletaan vain maahantuontikieltoa ja kieltoa päästää niitä ympäristöön. Ehdotetun lain eläinlajilistoja laadittaessa tulisi ottaa huomioon vieraslajeja koskeva lainsäädäntö siten, että listoihin ei sisällytettäisi vieraslajeja.

9 §. Eläinlajilistojen muuttaminen. Ehdotetussa pykälässä säädettäisiin eläinlajilistojen muuttamisesta ja kansalaisten mahdollisuudesta ehdottaa listalle uutta lajia. Sallittuja seura- ja harrastuseläinlajeja koskevan listan käyttöön ottaminen edellyttää EU-tuomioistuimen määrittelyjen reunaehtojen täyttämistä (C-219/07 *Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW ja Andibel VZW vs. Belgia*, ns. *Andibel-tuomio*). Käytännössä rajoitusten tulisi olla syrjimättömiä, niiden tulisi perustua tieteelliseen tietoon eläinten hyvinvoinnista ja käytössä tulisi olla menettely, jossa kansalaiset voivat ehdottaa listalle lisättäväksi uusia lajeja. Jos kan-

salaisen ehdotus lajin lisäämiseksi listalle evätään, tulisi asia voida saattaa tuomioistuimen käsiteltäväksi. Pykälässä ehdotettua menettelyä sovellettaisiin myös muita kuin seura- ja harrastuseläimiä koskevien eläinlajilistojen muuttamiseen.

Pykälän 1 momentin mukaan eläinlajilistoihin voitaisiin lisätä tai niistä voitaisiin poistaa eläinlaji sen pidosta kulloinkin saatavilla olevan tieteellisen tiedon tai käytännön kokemuksen perusteella. Pykälän 2 momentin mukaan Ruokavirasto voisi tehdä maa- ja metsätalousministeriölle ehdotuksia eläinlajilistojen muuttamiseksi omasta aloitteestaan tai sille tehtyjen hakemusten perusteella. Näin ollen esimerkiksi kansalaisilla ja muilla sidosryhmillä olisi mahdollisuus laatia ehdotuksia eläinlajien lisäämiseksi tai poistamiseksi listoilta. Käytännössä Ruokavirasto ottaisi ehdotuksen käsittelyyn hallintolain mukaisena hakemusasiana, josta hakija saisi valituskelpoisen hallintopäätöksen. Eläinlajilistojen muuttamista varten laadittavassa hakemuksessa tulisi esittää perusteet sille, että listalle lisättäväksi ehdotetun eläinlajin pito täyttää pidolle 8 §:n 1 momentissa säädetyt edellytykset. Hakemukseen tulisi liittää viittaukset keskeiseen saatavilla olevaan tieteelliseen tietoon eläinlajin pidosta sekä muut asiaan vaikuttavat seikat, kuten kokemusperäinen tieto eläinten pidosta. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä hakemuksen sisällöstä ja siihen liitettävistä selvityksistä sekä hakemuksen käsittelystä. Hakemusten arvioinnissa tulisi ottaa huomioon ajantasainen tieteellinen tieto eläinlajien tarpeista, hoidosta ja pito-olosuhteista. Myös käytännön kokemukset eläinten pidosta esimerkiksi muissa maissa voitaisiin ottaa huomioon. Jos Ruokavirasto päätyisi arvioinnissaan siihen, että listalle lisättäväksi ehdotetun eläinlajin pito täyttää pidolle 8 §:n 1 momentissa säädetyt edellytykset, sen tulisi tehdä maa- ja metsätalousministeriölle ehdotus listan muuttamisesta. Vastaavasti Ruokaviraston tulisi ehdottaa myös eläinlajin poistamista listalta, jos arvioinnin tulos sitä edellyttäisi.

Pykälän 3 momentin mukaan Luonnonvarakeskus antaisi riippumatonta tieteellistä asiantuntija-apua eläinlajilistojen ajantasaisuuden arvioinnissa. Tällaista tukea olisi saatavissa Luonnonvarakeskuksessa toimivasta Eläinten hyvinvointikeskuksesta. Ruokavirasto voisi näin ollen käyttää Luonnonvarakeskuksen asiantuntijoita apunaan hakemusten arvioinnissa. Tarvittaessa Luonnonvarakeskus antaisi asiantuntija-apua myös maa- ja metsätalousministeriölle sen valmistellessa muutoksia eläinlajilistojen koskevaan lainsäädäntöön.

10 §. Eläinlajilistasta poikkeaminen. Pykälässä säädettäisiin poikkeusluvasta, jolla voitaisiin yksittäistapauksessa sallia muun kuin 8 §:n 2 momentissa tarkoitettuun eläinlajiin kuuluvan eläimen tai eläinten pito tuotantoeläimenä tai seura- ja harrastuseläimenä. Lupa voitaisiin myöntää sellaisissa yksittäistapauksissa, joissa hakija osoittaa pystyvänsä pitämään muuta kuin eläinlajilistalla olevaan eläinlajiin kuuluvaa eläintä tai eläimiä siten, että 8 §:n 1 momentin vaatimukset täyttyvät. Tällöin hakijan tulisi todentaa, että hänellä on tarjota eläimelle pito-olosuhteet, joissa eläin kykenee toteuttamaan 8 §:ssä tarkoitettuja olennaisia käyttäytymistarpeitaan ja joissa myös eläimen fysiologiset tarpeet voidaan täyttää. Eläimelle olisi myös voitava saada riittävää eläinlääketieteellistä hoitoa. Poikkeuslupamenettely voisi tulla kyseeseen esimerkiksi tilanteessa, jossa yksittäinen harrastaja haluaa pitää sellaista harvinaisempaan eläinlajiin kuuluvaa eläintä, jonka ominaisuuksia ja tarpeita vastaava eläinlaji on hyväksytty listalle. Poikkeuslupamenettelyä voitaisiin mahdollisesti käyttää myös uusien tuotantoeläinlajien pitoon silloin, kun niitä on menestyksekkäästi pidetty esimerkiksi muissa maissa vastaavissa olosuhteissa.

Poikkeuslupaa haettaisiin Ruokavirastolta. Luonnonvarakeskus antaisi riippumatonta tieteellistä asiantuntija-apua sen arvioimisessa, täyttyvätkö luvan myöntämisen perusteet. Luonnonvarakeskuksessa tällaista apua voi antaa Eläinten hyvinvointikeskus. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin säätää tarkemmin poikkeuslupahakemuksen sisällöstä ja sen tueksi tarvittavista selvityksistä sekä hakemuksen käsittelystä.

11 §. *Vastuu eläinten hyvinvoinnista eräissä tapauksissa.* Pykälässä säädettäisiin lapsen ja lapsen vanhempien tai muiden huoltajien vastuusta eläinten hyvinvoinnista. Pykälän 1 momentin mukaan kuuttatoista vuotta nuorempi lapsi ei voisi olla yksin vastuussa eläimen hyvinvoinnista. Säännös liittyisi ehdotetun lain 41 §:n 4 momenttiin, jonka mukaan eläintä ei saisi pysyvästi luovuttaa alle 16-vuotiaalle ilman huoltajan suostumusta. Alle 16-vuotiaalla ei välttämättä ole edellytyksiä täyttää eläintenpidolle asetettuja velvollisuuksia, minkä vuoksi hän ei myöskään voisi olla yksin vastuussa eläimen hyvinvoinnista. Säännös ei kuitenkaan estäisi alle 16-vuotiasta hoitamasta eläintä. Vastuu eläinten hyvinvoinnista merkitsee kokonaisvaltaista vastuuta eläimestä ja on käsitteenä laajempi kuin eläimen hoitaminen.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin lisäksi alle 15-vuotiaan lapsen vanhempien tai muiden huoltajien taikka muiden henkilöiden, joilla on valvottavanaan tämän ikäinen lapsi, valvontavelvoitteesta. Heillä olisi velvollisuus huolehtia siitä, ettei lapsi kohtele eläimiä eläinten hyvinvointimääräysten vastaisesti. Pykälä vastaisi pienistä kielellisistä eroavaisuuksistaan huolimatta eläinsuojelulain 64 §:ssä säädettyä ja liittyisi rikosoikeudelliseen vastuukäsitteeseen. Eläinsuojelulain tapaan valvontavelvollisuuden laiminlyönti tahallaan tai huolimattomuudesta ehdotetaan säädettäväksi 114 §:ssä rangaistavaksi eläinsuojelurikkomuksena.

3 luku Eläinten kohtelu

12 §. *Kohtelun yleiset vaatimukset.* Pykälässä säädettäisiin eläinten kohtelun yleisistä vaatimuksista. Lakiehdotuksen yleisten periaatteiden mukaan eläimiä on kohdeltava hyvin niitä kunnioittaen. Eläimille ei saa aiheuttaa tarpeetonta kipua tai kärsimystä eikä niiden hyvinvointia saa tarpeettomasti vaarantaa. Eläinten kohtelulla on keskeinen merkitys eläimen hyvinvoinnille kaikissa niissä tilanteissa, joissa ihminen on tekemisissä eläimen kanssa. Hyvällä kohtelulla voidaan myös osaltaan ennalta ehkäistä eläinten loukkaantumista esimerkiksi eläimiä siirrettäessä tai muun käsittelyn yhteydessä. Pykälää sovellettaisiin ihmisen hoidossa olevien eläinten lisäksi myös luonnonvaraisiin eläimiin silloin, kun nämä ovat tekemisissä ihmisten kanssa.

Pykälän 1 momentin mukaan eläintä olisi kohdeltava rauhallisesti. Eläimen käsittelyssä ja koulutuksessa olisi pyrittävä käyttämään hyväksi sen lajityypillistä käyttäytymistä. Pykälässä käsittelyllä tarkoitettaisiin esimerkiksi eläinten siirtämistä paikasta toiseen, erilaisia hoitotoimenpiteitä, eläinten merkintää ja eläinten lopetusta. Eläimen rauhallinen kohtelu sekä pelottelun ja kiihdyttämisen välttäminen edistävät luottamuksen ja positiivisen suhteen muodostumista ihmisen ja eläimen välille. Eläin kokee rauhallisesti käyttäytyvän ihmisen usein vähemmän uhkaavaksi, jolloin voidaan vähentää eläimen äkillisiä pako- ja puolustusreaktioita, jotka saattavat aiheuttaa vahinkoa sekä eläimelle että ihmiselle. Monet eläinlajit oppivat tuntemaan eläintiloissa säännöllisesti liikkuvat ihmiset. Eläimet tottuvat yleensä myös säännöllisesti toistuviin tapahtumiin, kuten päivittäisiin ruokinta- ja muihin hoitotilanteisiin. Vieraiden ihmisten liikkuminen eläintiloissa saattaa aiheuttaa eläimissä pelkoa ja rauhatonta käytöstä, erityisesti, jos tiloissa liikutaan normaaleista päivärutiineista poikkeavaan aikaan. Erityistä huomiota tulisi kiinnittää siihen, että eläintiloissa liikkuvat vieraat ihmiset käyttäytyvät rauhallisesti ja välttävät eläinten pelästyttämistä.

Joskus eläinten käsittelyssä ja koulutuksessa käytetään apuna myös toisia eläimiä, kuten paimentavia koiria lampaiden käsittelyssä tai lampaita paimentavien koirien koulutuksessa. Näissä tilanteissa tulisi huolehtia siitä, että eläimet eivät aiheuta toisilleen tarpeetonta pelkoa tai muuta kärsimystä.

Lajityypillistä käyttäytymistä voidaan käyttää hyväksi erilaisissa eläimen käsittely- ja koulutustilanteissa. Esimerkiksi laumaeläinten siirroissa voidaan usein hyödyntää lauman sisäistä

arvojärjestyä ja eläinten laumavaistoa siirtämällä arvojärjestyksessä korkealla oleva eläin paikasta toiseen, jolloin muut lauman jäsenet seuraavat vapaaehtoisesti perässä. Koiran koulutuksessa voidaan puolestaan usein käyttää hyväksi koiran kykyä lukea ihmisen kehonkieltä sekä eläimen omia luontaisia liikkeitä. Koira voidaan esimerkiksi opettaa istumaan siten, että kohotetaan kädessä oleva makupala koiran pään yläpuolelle, jolloin koira käden liikettä seurattaessaan samalla istuu.

Pykälän 2 momenttiin sisältyisi uutena vaatimuksena säännös eläimen totuttamisesta käsittelyyn ja pito-olosuhteisiin, jos se on pidettävän eläinlajin ja eläinten pitomuodon kannalta tarkoituksenmukaista. Uutta olisi myös vaatimus siitä, että jos eläin ei ole totunut käsittelyyn, tämä tulisi ottaa huomioon eläintä käsiteltäessä. Ihmisen hoidossa olevien eläinten totuttaminen käsittelyyn helpottaa eläinten käsittelytilanteita ja vähentää eläinten käsittelyn yhteydessä kokemaa stressiä. Totuttaminen parantaa myös eläimen suhdetta hoitajaansa. Positiivisen suhteen muodostuminen hoidettavien eläinten ja hoitajan välille on tärkeää eläimen kokonaishyvinvoinnin kannalta. Eläinten suhdetta hoitajaansa käytetäänkin usein yhtenä hyvinvointi-indikaattorina mitattaessa eläinten hyvinvoinnin yleistä tasoa. Käsittelyyn totuttamisella tarkoitettaisiin paitsi varsinaisiin käsittelytilanteisiin totuttamista, myös hoitajan läsnäoloon totuttamista. Totuttamisen tarkoituksenmukaisuutta arvioitaessa olisi otettava huomioon eläimen laji, pitomuoto ja eläimen käsittelyyn liittyvät tarpeet, kuten käsittelyjen toistuvuus ja käsitte-lystä eläimen hyvinvoinnille mahdollisesti aiheutuvat haitat. Esimerkiksi lypsylehmän kohdalla totuttaminen erilaisiin käsittelytoimenpiteisiin, kuten lypsyyeen, eläinten siirtoon ja ylipäättään hoitajan läheisyyteen, on välttämätöntä eläimen hyvinvoinnin turvaamisen ja päivittäisen hoidon sujumisen kannalta. Turkiiseläimistä siitoseläiminä käytettäviä yksilöitä joudutaan käsittelemään toistuvasti, kun taas ensimmäisen elinvuotensa aikana nahkottavia yksilöitä käsitellään vain muutamia kertoja elämänsä aikana. Vapaana luonnossa elävä poro tai kalanviljelylaitoksessa elävä kala joutuvat hoitajan käsittelyn kohteeksi varsin harvoin. Myös harvemmin käsiteltävien eläinten totuttaminen ihmisen läsnäoloon saattaa vähentää eläinten kokemaa pelkoa ihmistä kohtaan ja parantaa siten eläinten hyvinvointia käsittelytilanteissa. Aina ihmisen läsnäoloon totuttaminen ei kuitenkaan ole tarkoituksenmukaista. Esimerkiksi loukkaantuneiden luonnonvaraisten eläinten hoidossa pyritään nimenomaan välttämään eläimen totuttamista ihmisiin, jos eläin on tarkoitus myöhemmin vapauttaa takaisin luontoon.

Eläimen totuttaminen pito-olosuhteisiin helpottaa eläinten fyysistä ja psyykkistä sopeutumista ympäristöönsä ja edesauttaa siten eläinten hyvää hyvinvointia. Totuttaminen on usein tarpeen siirrettäessä eläimiä kokonaan uuteen ympäristöön, mutta myös silloin, kun eläinten ympäristössä tehdään pienempiä muutoksia, kuten otetaan käyttöön uusia ruokinta- tai juottolaitteita tai muita eläinten hoitoon liittyviä järjestelmiä. Asteittain tehtävät muutokset saattavat auttaa eläintä sopeutumaan ympäristöönsä esimerkiksi siirrettäessä eläimiä sisältä ulkokasvatukseen. Totuttamisessa myös varmistetaan siitä, että eläin oppii käyttämään ympäristön resursseja, kuten uutta juomalaitetta tai lypsykonetta, jotta eläimen hyvinvointi ei tämän takia vaarantuisi.

Eläinten totuttaminen käsittelyyn ja pito-olosuhteisiin on yleensä tehokkainta, kun se aloitetaan eläimen ollessa vielä nuori. Esimerkiksi lattiakanalassa kasvaneilla kananuorikoilla on paremmat valmiudet sopeutua elämään lattiakanalassa myös munintavaiheessa kuin niillä kananuorikoilla, jotka on kasvatusvaiheessa pidetty virikehakeissa. Koiran- ja kissanpentujen kasvatuksessa on puolestaan tärkeää, että pennut saavat riittävästi positiivisia kokemuksia ihmisistä. Ilman riittävästi ihmiskontaktia kasvaneet pennut eivät välttämättä koskaan täysin luota ihmiseen, mikä saattaa aiheuttaa eläimille jatkossa merkittäviäkin hyvinvointiongelmia. Hevosten osalta käsittelyyn ja erilaisiin ympäristöolosuhteisiin totuttaminen olisi tärkeää varsana jo senkin takia, että ison eläimen kanssa pystytään myöhemmin toimimaan turvallisesti eri tilanteissa.

Erityistä huomiota tulisi kiinnittää sellaisen eläimen kohteluun, joka ei ole tottunut käsittelyyn esimerkiksi nuoren ikänsä, eläinten pitomuodon tai eläimen luonnonvaraisuuden vuoksi. Käsittelyyn tottumattomalle eläimelle käsittelytilanne saattaa olla hyvin stressaava kokemus. Tämä tulisi ottaa huomioon käsittelymenetelmien valinnassa ja suunnittelemalla käsittely mahdollisuuksien mukaan ennakoon, jotta itse käsittelytilanne sujuisi rauhallisesti eikä eläin siinä turhaan hätäntyisi.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä eläinten käsittelystä eri tilanteissa sekä käsittelyyn ja pito-olosuhteisiin totuttamisesta. Asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä esimerkiksi niistä toimista, joita on toteutettava eri eläinlajien poikasten totuttamiseksi tulevaan ympäristöönsä.

13 §. Kielletty kohtelu. Pykälän tarkoituksena on selventää, millainen kohtelu aiheuttaa eläimelle tarpeetonta kipua tai kärsimystä ja on siten kiellettyä. Pykälää sovellettaisiin ihmisen hoidossa olevien eläinten lisäksi myös luonnonvaraisiin eläimiin silloin, kun nämä ovat tekemisissä ihmisten kanssa.

Pykälän 1 momentin mukaan kiellettyä olisi eläinten kovakourainen ja muu tarpeetonta kipua tai kärsimystä aiheuttava käsittely ja koulutus. Myös eläimen sitominen tarpeetonta kipua tai kärsimystä aiheuttavalla tavalla olisi kielletty. Kovakouraisesta käsittelystä tai koulutuksesta voi aiheutua eläimelle kipua ja kärsimystä, kuten pelkoa tai ahdistusta, vaikka tarkoituksena ei olisikaan eläimen vahingoittaminen. Kovakouraisesta käsittelyä saattaa esiintyä esimerkiksi tilanteissa, joissa käsiteltävänä on suuri määrä eläimiä ja aikaa eläinten käsittelyyn on rajallisesti. Esimerkiksi eläimen raahaamista sarvista, jaloista, siivistä, hännästä, turkista tai suoraan päästä vetäen olisi aina pidettävä liian kovakouraisena kohteluna. Vastaavasti kovakouraisesta käsittelyä tai koulutusta saattaa esiintyä tilanteissa, jossa eläin käyttäytyy epätoivotulla tavalla ja eläinten käsittelijä purkaa tästä aiheutuvaa turhautumistaan eläimeen. Eläintenpidossa vaikiintuneetkin eläinten käsittely- ja koulutustavat voivat aiheuttaa tarpeetonta kipua tai kärsimystä ja olla liian kovakouraisia, jos eläinten käsittelyssä tai koulutuksessa voitaisiin vaihtoehtoisesti käyttää muuta, eläimen hyvinvoinnin kannalta vähemmän haittaavaa tapaa. Eläinten koulutuksessa voidaan yleensä saavuttaa parempia tuloksia palkitsemalla eläin toivotusta käyttäytymisestä sen sijaan, että eläintä rankaistaan epätoivotusta käyttäytymisestä.

Eläinten hoitoon ja käsittelyyn käytettävistä laitteista, välineistä ja aineista säädettäisiin 17 §:ssä. Asianmukaisiakin laitteita, välineitä ja aineita saatetaan kuitenkin käyttää tavalla, joka aiheuttaa eläimelle tarpeetonta kipua tai kärsimystä. Esimerkiksi ratsupiiskan käyttö voi joissain tilanteissa olla perusteltua, mutta sen liiallinen tai vääränlainen käyttö olisi kiellettyä. Eläinten käsittelyyn ja koulutukseen voidaan käyttää myös monia sellaisia laitteita, välineitä ja aineita, joita ei lähtökohtaisesti ole lainkaan tarkoitettu tähän tarkoitukseen. Tällöinkin huomio olisi kohdistettava nimenomaan siihen, millä tavoin laitetta, välinettä tai ainetta käytetään ja aiheutuuko siitä tarpeetonta kipua tai kärsimystä. Kiellettyä olisi esimerkiksi hevosen jalkojen käsitteleminen chilijauheella tai muulla herkistävällä aineella sen varmistamiseksi, että hevonen välttää koskettamasta estepuomia esteen yli hypätessään.

Erikseen kiellettäisiin sellainen eläimen sitominen, josta aiheutuu eläimelle tarpeetonta kipua tai kärsimystä. Tällaisena olisi pidettävä esimerkiksi eläimen jalkojen sitomista yhteen sen liikkumisen rajoittamiseksi. Eläinten liikkumista ei liioin saisi rajoittaa sitomalla eläimet toisiinsa.

Pykälän 2 momentissa kiellettäisiin eläimen liiallinen rasittaminen ja kohtuuttoman ankara kurissa pitäminen. Eläimen koulutuksessa ja käytössä olisi otettava huomioon eläimen suorituskyky ja osaamistaso. Eläimen suorituskykyyn vaikuttavat muun muassa eläimen ikä, tervey-

dentila ja fyysinen kunto. Osaamistasolla puolestaan tarkoitettaisiin niitä taitoja, joita eläimen voidaan olettaa omaavan sen iän ja aiemman koulutuksen tai harjoittamisen perusteella. Rasittamisella tarkoitettaisiin sekä henkistä että fyysistä rasittamista. On huomattava, että esimerkiksi hevosen tai koiran koulutus, harrastus- tai työkäyttö aiheuttaa eläimelle aina jonkinasteista henkistä ja fyysistä rasitusta eikä säännöksellä ole tarkoitus puuttua tällaiseen normaalisti koulutuksesta ja käytöstä aiheutuvaan rasittumiseen. Liian vaativana olisi sen sijaan pidettävä esimerkiksi sellaista fyysistä suoritusta, jossa eläimen loukkaantuminen on ennalta arvatavaa sen heikosta fyysisestä kunnosta johtuen. Eläintä ei liioin tulisi altistaa niin voimakkaalle fyysiselle eikä henkiselle rasitukselle, että eläin ei kykene palautumaan siitä kohtuullisessa ajassa suorituksen jälkeen. Sairaana tai vahingoittuneena eläimen koulutuksessa ja käytössä olisi otettava huomioon lakiehdotuksen 23 §, jossa säädetään sairaan tai vahingoittuneen eläimen asianmukaisesta hoidosta. Sairauden tai vamman laadusta riippuen eläimen asianmukaiseen hoitoon kuuluu yleensä myös riittävä lepo. Sairaana tai vahingoittuneen eläimen suorituskyky on usein sillä tavoin alentunut, että eläimen normaali koulutus tai käyttäminen aiheuttaa sille liiallista rasitusta. Eläimen koulutusta ja käyttöä tulisi välttää ainakin niissä tilanteissa, joissa koulutus tai käyttö voi hidastaa eläimen toipumista tai johtaa jopa eläimen terveydentilan heikentymiseen entisestään.

Myös eläimen kohtuuttoman ankara kurissa pitäminen olisi kiellettyä. Eläimen kurissa pitämisen ei tulisi olla niin ankaraa, että eläimellä ei ole riittävästi mahdollisuuksia toteuttaa olennaisia käyttäytymistarpeitaan. Esimerkiksi koiran tulisi voida välillä liikkua ja tutkia ympäristöään ilman, että se on jatkuvasti suorittamassa sille annettua tehtävää. Eläimen kurissa pitämisen kohtuullisuutta arvioitaessa tulisi pohtia sitä, voitaisiinko haluttu vaikutus saada aikaan jollain muulla, eläimelle vähemmän kärsimystä aiheuttavalla tavalla. Eläimen kouluttamisessa tulee ottaa huomioon myös 12 §:n vaatimus eläinten rauhallisesta kohtelusta ja 13 §:n 1 momentin kieltö käsitellä ja kouluttaa eläintä kovakouraisesti.

Pykälän 2 momentissa kiellettäisiin myös eläimen pakottaminen yrittämään luonnollisten kykyjensä tai voimiensa ylittämistä. Säännöksellä tarkoitetaan tilanteita, joissa eläin toimiessaan suorituskykynsä ääriarajoilla tietoisesti pakotetaan yrittämään vielä astetta vaativampaa suoritusta. Luonnollisten kykyjen ja voimien ylittämiseen pakottamisessa olisi kyse jo eräänlaisesta ääritilanteesta, jossa eläimen yllirasittuminen olisi hyvin todennäköistä. Tällainen pakottaminen olisi aina kiellettyä ja asettaisi selkeän ylärajan eläimen liialliselle rasittamiselle.

Pykälän 3 momentissa kiellettäisiin eläinten tarpeeton vahingoittaminen. Eläimen tarpeettomalla vahingoittamisella tarkoitettaisiin sellaista eläimen vahingoittamista, josta eläimelle jää väliaikainen tai pysyvä vamma ja jota ei ole erikseen säädetty sallituksi. Väkivaltainen kohtelu, kuten eläimen potkiminen tai lyöminen, olisi kiellettyä. Tarpeettomana vahingoittamisena ei kuitenkaan pidettäisi koiran tai muun eläimen käyttämistä viranomaistoiminnassa eläimen käyttötarkoitukseen liittyvissä tehtävissä, joihin tehtävän luonteen takia liittyy vaara eläimen vahingoittumisesta. Poikkeuksen piirissä olisivat esimerkiksi poliisin, tullin, puolustusvoimien tai rajavartiolaitoksen käytössä olevat koirat, joiden työtehtäviin saattaa liittyä vakavakin vaara eläimen vahingoittumisesta. Säännös vastaisi eläinsuojeluasetuksen 13 §:n 2 momentissa säädettyä poikkeusta.

Pykälän 4 momentissa kiellettäisiin eläimen värjääminen sen ulkonäön muuttamiseksi. Säännös olisi uusi, ja sen tavoitteena olisi sekä eläinten hyvinvointihaittojen välttäminen, että eläinten kunnioittavan kohtelun edistäminen. Eläimen värjäämisellä sen ulkonäön muuttamiseksi tarkoitettaisiin esimerkiksi eläimen ihon, turkin, nokan, kynsien, sulkapeitteen tai suomujen kosmeettista värjäämistä joko väliaikaisesti tai pysyvästi. Eläinten kosmeettinen värjääminen ei ole meillä yleistä, ja siihen on yleensä suhtauduttu pidättyväisesti. Kuitenkin muualla maailmassa eläinten värjäämistä esiintyy melko yleisestikin. Esimerkiksi eläinten valokuvauksen

ja näyttelyiden yhteydessä eläinten turkkia saatetaan värjätä ”kauneusvirheiden” peittämiseksi. Sen lisäksi lemmikkieläimiä värjätään esimerkiksi juhlien ja tapahtumien yhteydessä tai muutoin vaan omistajan mieltymysten mukaan. Esimerkiksi koiran turkki saatetaan värjätä vaaleanpunaiseksi tai vaikka sateenkaaren väreihin. Akvaariokalojen värjääminen on myös maailmalla hyvin tunnettu ilmiö. Kosmeettisella värjäämisellä ei tarkoitettaisi eläimen merkintää sen hoitoon liittyvistä syistä, kuten eläimen turkkiin tehtävää merkintää sen tunnistamiseksi tai eläinryhmien erottelemiseksi toisistaan.

Kipua tai kärsimystä aiheuttavat toimenpiteet eläimen ulkonäön muuttamiseksi kiellettäisiin ehdotuksen 15 §:ssä. Esimerkiksi ihon lävistämällä tehtävä tatuointi aiheuttaa kipua eläimelle, ja kosmeettinen tatuointi olisi siten kielletty 15 §:n nojalla. Eläimen värjäämisessä ei kuitenkaan yleensä ole kyse 15 §:ssä tarkoitettusta kipua aiheuttavasta toimenpiteestä. Värjäämisessä käytetyt aineet saattavat toki ärsyttää eläimen ihoa ja aisteja. Epäluonnollinen väritys voi myös vaikeuttaa eläinten keskinäistä viestintää. Nyt ehdotettu säännös estäisi kuitenkin myös sellaisen eläimen kosmeettisen värjäämisen, josta ei aiheudu eläimelle osoitettavissa olevaa kipua tai kärsimystä. Värjäämisen kiellolla pyritäänkin edistämään myös eläinten kunnioitusta. Eläimen värjäämisellä pyritään tekemään eläimestä jotain sellaista, mitä se ei luonnostaan ole. Eläimen kosmeettinen värjääminen tehdään yleensä viihdetarkoituksessa, eikä sitä voida perustella eläimen hoitoon tai hyvinvointiin liittyvillä syillä. Tällainen kohtelu on omiaan väristämään ihmisten suhdetta eläimiin eikä se edistä eläinten kunnioitusta elävinä olentoina, minkä vuoksi siitä tulisi pidättäytyä.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä siitä, millaista kohtelua olisi pidettävä liian kovakouraisena tai muuna tarpeetonta kipua tai kärsimystä aiheuttavana kohteluna. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä esimerkiksi siitä, mitä olisi pidettävä tarpeetonta kipua tai kärsimystä aiheuttavana eläimen sitomisena. Asetuksella voitaisiin kieltää myös esimerkiksi eläinsuojeluasetuksen 14 §:ssä tarkoitettuja toimintatapoja, kuten elävien selkärankaisten eläinten syöttäminen hoidossa oleville eläimille.

14 §. *Sukupuoliyhteys eläimen kanssa.* Pykälässä kiellettäisiin sukupuoliyhteys eläimen kanssa. Säännös olisi uusi.

Sukupuoliyhteyttä tai muuta seksuaalista kanssakäymistä ihmisen ja eläimen välillä ei ole sellaisenaan säädetty rangaistavaksi Suomessa. Tällainen teko voi kuitenkin tulla rangaistavaksi rikoslain 17 luvun 14, 14 a tai 15 §:n mukaisesti eläinsuojelurikoksena, törkeänä eläinsuojelurikoksena tai lievänä eläinsuojelurikoksena. Edellytyksenä on, että eläintä kohdellaan julmasti tai tarpeetonta kärsimystä, kipua tai tuskaa aiheuttaen. Lisäksi muiden kyseisissä säännöksissä säädettyjen rangaistavuuden edellytysten on täytyttävä. Lievimät eläimiin kohdistuvat teot säädetään eläinsuojelulain 54 §:ssä rangaistaviksi eläinsuojelurikkomuksena. Sukupuolisiveellisyyttä loukkaavan kuvan - kuten eläimiin sekaantumista esittävän kuvan - levittäminen on rangaistavaa rikoslain 17 luvun 18 §:ssä.

Eläimiin sekaantuminen ja sen yritys olivat rikoslain 20 luvun 12 §:n 2 momentin nojalla rangaistavia aina vuoteen 1971 saakka. Eläimeen sekaantumisella on perinteisesti tarkoitettu nimenomaan sukupuoliyhteyden rinnastettavaa yhteyttä ihmisen ja eläimen välillä (HE 6/1997 vp). Säännöstä oli sovellettu lähinnä sukupuolisesti yleisesti estyneisiin ja vajaamielisiin nuoriin sekä vanhuuden tylsyyttä poteviin henkilöihin. Rikoslain käyttämistä tällaisten henkisesti vajavaisten käsittelyssä pidettiin kuitenkin kohtuuttomana, minkä vuoksi rangaistavuus poistettiin. Uudistus liittyi siveellisyyteen kohdistuvia rikoksia koskevan lainsäädännön uudistamiseen ja sen taustalla olivat sukupuolimoraalia koskevissa käsityksissä ja asenteissa tapahtuneet muutokset. Rangaistavuuden poistamisen jälkeenkin sukupuoliyhteys ihmisen ja eläimen

välillä saattoi kuitenkin tuolloin joissakin tapauksissa tulla rangaistavaksi eläinräkkäyksenä rikoslain 43 luvun 5 §:n nojalla.

Suhtautumisessamme eläimiin ja niiden hyvinvointiin on tapahtunut suuria muutoksia. Yhteiskunnallisen asenneilmapiirin muutokseen on vaikuttanut se, että tietomme eläimistä ja niiden hyvinvoinnista on lisääntynyt valtavasti. Tämä on johtanut muun muassa ihmisen ja eläimen välisen sukupuoliyhteyden tai muun seksuaalisen kanssakäymisen kieltämiseen monissa Euroopan maissa. Teko on eri tavoin säädetty rangaistavaksi esimerkiksi Alankomaissa, Isossa-Britanniassa, Ranskassa, Ruotsissa, Saksassa ja Tanskassa sekä lisäksi Norjassa ja Sveitsissä.

Ihmisen ja eläimen välisen seksuaalisen kanssakäymisen voidaan katsoa olevan ristiriidassa ehdotetun lain 1 §:ssä säädetyn tarkoituksen kanssa. Lain tarkoituksena olisi muun muassa edistää eläinten hyvinvointia ja lisätä eläinten kunnioitusta. Lisäksi lain yleisiä periaatteita koskevassa 6 §:ssä ehdotetaan säädettäväksi paitsi kiellosta aiheuttaa tarpeetonta kipua tai kärsimystä eläimille myös kiellosta tarpeettomasti vaarantaa eläinten hyvinvointia. Jälkimmäisen kiellon tarkoituksena olisi ennaltaehkäistä tilanteita, joissa eläimelle ei ole vielä aiheutunut kipua tai kärsimystä mutta joissa riski tarpeettoman kivun tai kärsimyksen aiheutumisesta on ilmeinen. Eläimen käyttäminen ihmisen seksuaalisiin tarkoituksiin voi tutkimusten valossa olla riski eläimen fyysiselle ja/tai psyykkiselle terveydelle ja hyvinvoinnille (esimerkiksi Ny djurskyddslag, SOU 2011:75, s. 759). Riskin suuruuteen vaikuttavat useat eri tekijät. Merkitystä on muun muassa teon luonteella. Teko voi vaihdella hyväilystä aina sukupuoliyhteyteen asti. Jälkimmäisessä toiminnassa on ensiksi mainittua suurempi vaara eläimen vahingoittumisesta. Eläimen tarve seksuaaliseen käyttäytymiseen on usein ajallisesti hyvin rajattua ja voi kestää vain lyhyen aikaa. Ihminen ei myöskään lähtökohtaisesti ole luontainen seksikumppani eläimelle, sillä eläimet parittelevat yleensä omanlajisensa yksilön kanssa. Ihmisen käyttäessä eläintä seksuaalisten tarpeidensa tyydyttämiseen eläin on alisteinen ihmisen mielihaluille. Eläin ei voi valita, ja sitä on suojeltava sen hyvinvoinnille aiheutuvalta haitalta tai tällaisen haitan riskiltä. Eläimen suojeleminen on perusteltua erityisesti silloin, kun on kyse ihmisen ja eläimen välisestä sukupuoliyhteydestä. Tällaisen toiminnan salliminen olisi myös ristiriidassa ehdotetun lain 6 §:ssä säädetyn velvollisuuden, jonka mukaan eläimiä olisi kohdeltava paitsi hyvin myös kunnioittaen, kanssa. Edellä sanottu huomioon ottaen sukupuoliyhteys eläimen kanssa ehdotetaan säädettäväksi kielletyksi.

Pykälän 1 momentin mukaan ihminen ei saisi olla sukupuoliyhteydessä eläimen kanssa. Sukupuoliyhteydellä tarkoitettaisiin ihmisen sukupuolielimellä tehtävää taikka eläimen sukupuolielimeen tai peräaukkoon kohdistuvaa tunkeutumista eläimen kehoon taikka eläimen sukupuolielimen ottamista ihmiskehoon. Sukupuoliyhteys voisi olla vaginaalista, anaalista tai oraalista ja edellyttäisi aina sukupuolielimen tai peräaukon kontaktia.

Sukupuoliyhteyden määritelmä vastaisi pitkälti rikoslain seksuaalirikoksia koskevan 20 luvun 10 §:n 1 momentissa olevaa sukupuoliyhteyden määritelmää. Eläinsuojelulain mukaisessa määritelmässä teon ei kuitenkaan edellytettäisi olevan luonteeltaan seksuaalinen. Teon seksuaalisella motiivilla ei olisi merkitystä, vaikka usein tämäntyyppisessä teossa onkin kyse ihmisen seksuaalisen tarpeen tyydyttämisestä. Kuitenkin myös muussa kuin seksuaalisessa tarkoituksessa tapahtuva määritelmän mukainen teko katsottaisiin sukupuoliyhteydeksi. Mikäli ihminen esimerkiksi provosoidakseen toista ihmistä tunkeutuisi sukupuolielimellään eläimen kehoon, tällainenkin teko katsottaisiin lain tarkoittamaksi sukupuoliyhteydeksi. Eläimen hyvinvoinnin ja eläimen kunnioittamisen kannalta sillä, minkä vuoksi teko tehdään, ei ole merkitystä. Lain tarkoittamaa sukupuoliyhteyttä eläimen kanssa olisi paitsi miehen sukupuolielimellä myös muulla ruumiinosalla taikka esineellä tehtävä tunkeutuminen eläimen sukupuolielimeen tai peräaukkoon. Sukupuoliyhteyttä ei sen sijaan olisi vielä esimerkiksi se, että sukupuol-

lielimet koskettavat toisiaan. Myöskään pelkkä sukupuolielimen taikka peräaukon koskettelu ei olisi sukupuoliyhteyttä.

Pykälän 2 momentissa ehdotetaan säädettäväksi poikkeuksia pykälän 1 momenttiin. Säännös olisi tarpeen sen vuoksi, että esimerkiksi eläimen hoitaminen voi joissain tilanteissa edellyttää toimenpiteitä, jotka olisivat ilman poikkeussäännöstä 1 momentin nojalla kiellettyjä. Ehdotuksen mukaan pykälän 1 momentin soveltamisalan ulkopuolelle jäisivät toimenpiteet, jotka ovat tarpeen eläinlääkinnällisestä tai jalostuksellisesta syystä taikka muusta vastaavasta hyväksyttävästä syystä.

Eläimen sairastuessa sille on annettava asianmukaista hoitoa. Eläinlääkinnällisistä syistä annettava hoito saattaa edellyttää eläimen sukupuolielimen tai peräaukon tutkimista taikka niihin kohdistuvaa muuta toimenpidettä. Eläimen omistaja tai pitäjä taikka muu henkilö voi esimerkiksi mitata lämpötilan eläimen peräsuolesta. Mikäli hoidossa on kyse eläinlääkäriammattin harjoittamisesta annetun lain 2 §:n tarkoittamasta eläinlääkäriammattin harjoittamisesta, oikeus ammatinharjoittamiseen on vain kyseisen lain tarkoittamalla eläinlääkärillä tai muulla eläinlääkäriammattin harjoittamiseen oikeutetulla henkilöllä. Myös eläinjalostus saattaa edellyttää 1 momentin mukaista tekoa. Poikkeussäännös on tarpeen esimerkiksi eläimen keinosiemennyksen mahdollistamiseksi. Myös muusta vastaavasta hyväksyttävästä syystä kuin eläinlääkinnällisestä tai jalostuksellisesta syystä tehtävät toimenpiteet olisivat säännöksen nojalla sallittuja.

15 §. Eläimille tehtävät toimenpiteet. Pykälässä säädettäisiin eläimille tehtävistä toimenpiteistä. Voimassa olevassa lainsäädännössä eläimille tehtävistä toimenpiteistä säädetään eläinsuojelulain 7 §:ssä ja eläinsuojeluasetuksen 23 §:ssä. Ehdotetun pykälän 1 momentin mukaan eläimille saisi tehdä leikkauksen tai muun kipua tai kärsimystä aiheuttavan toimenpiteen vain, jos se on eläimen hyvinvoinnin kannalta perusteltua. Eläimen sairauden tai vamman ennaltaehkäisemiseksi tai hoitamiseksi tarvittavat eläinlääketieteelliset toimenpiteet olisivat näin ollen sallittuja. Lähtökohtaisesti kaikki muut kipua tai kärsimystä aiheuttavat toimenpiteet olisivat kiellettyjä, ellei toimenpidettä olisi erikseen säädetty sallituksi joko pykälässä tai sitä täydentävässä valtioneuvoston asetuksessa. Tärkeimmistä poikkeuksista tähän pääsääntöön säädettäisiin pykälän 2 momentissa. Sen lisäksi valtioneuvoston asetuksella säädettäisiin sellaisista leikkauksista ja muista kipua tai kärsimystä aiheuttavista toimenpiteistä, jotka ovat tarpeen eläinten käsiteltävyyden parantamiseksi, ihmisten tai muiden eläinten terveyden ja turvallisuuden varmistamiseksi, eläimen jalostusarvon määrittämiseksi tai muun vastaavan eläinten pitoon liittyvän välttämättömän syyn takia. Valtioneuvoston asetuksella säädettäisiin myös eläinten keinosiemennyksestä ja muiden keinolliseen lisäämiseen liittyvien toimenpiteiden tekemisestä. Lisäksi pykälän 3 momentissa kiellettäisiin sellaisten eläinten näytteillä pitäminen ja kilpailuttaminen, joille on tehty kielletty toimenpide eläimen ulkonäön muuttamiseksi.

Leikkauksella tai muulla kipua aiheuttavalla toimenpiteellä tarkoitettaisiin toimenpidettä, johon liittyy ihon tai limakalvojen lävistäminen tai muun kipua tuntevan kudoksen manipulointi siten, että eläimelle aiheutetaan tuntemus kivusta. Kirurgisten toimenpiteiden lisäksi kipua aiheuttavalla toimenpiteellä tarkoitettaisiin siten myös injektioiden antamista sekä muuta ihon lävistämistä esimerkiksi rokotusten, näytteenoton tai lääkkeiden antamisen yhteydessä. Myös esimerkiksi kudosten murskaaminen, polttaminen, jäädyttäminen tai leikkaaminen aiheuttaa yleensä tunnettavaa kipua. Kipua aiheuttava toimenpide olisi sallittu vain, jos sen tarpeellisuus voitaisiin perustella kyseisen eläinyksilön hyvinvointiin liittyvällä syyllä. Sallittua olisi esimerkiksi kissan kynnen poisto silloin, kun kynsi on vahingoittunut ja aiheuttaa kissalle kipua ja tulehdusriskin. Sen sijaan kissan kynsien amputaatio sen takia, että kissa raapii omistajansa sohvaa rikki, ei olisi hyväksyttävää. Kiellettyä olisi myös sellaisten leikkausten tai muuta kipua tai kärsimystä aiheuttavien toimenpiteiden tekeminen, joiden tarkoituksena on eläimen ul-

konäön muuttaminen. Tällaisia toimenpiteitä olisivat esimerkiksi koiran korvien tai hännän typistäminen sekä kosmeettisten lävistysten ja tatuointien tekeminen eläimille. Kiellettyjä ovat myös sellaiset toimenpiteet, joiden tarkoituksena on eläimen muuttaminen tuotanto-oloihin sopivammaksi esimerkiksi typistämällä sikojen hännät hännänpurennan vaikutusten vähentämiseksi tai typistämällä kanojen nokat niin, että kanat aiheuttavat vähemmän vahinkoa kohdistuessaan nokkimiskäyttäytymisen toisten kanojen höyhenpeitteeseen. Vastaavasti kiellettyä olisi myös esimerkiksi koiran äänijänteiden katkaiseminen eläimen mykistämiseksi sekä ruttiinomainen kannuskynsien poistaminen koiranpennuilta. Tarkempia säännöksiä siitä, mitä toimenpiteitä olisi pidettävä ulkonäön muuttamiseen tähtävinä tai muutoin kiellettyinä toimenpiteinä, voitaisiin antaa valtioneuvoston asetuksella.

Leikkausten ja muiden kipua aiheuttavien toimenpiteiden lisäksi kiellettyä olisi myös kivuttomien, mutta eläimelle muutoin kärsimystä aiheuttavien toimenpiteiden tekeminen. Toimenpiteellä tarkoitettaisiin tässäkin yhteydessä invasiivisia, eläimen kudoksiin kohdistuvia toimenpiteitä. Tällaisena toimenpiteenä pidettäisiin esimerkiksi linnun siipisulkien leikkaamista, kun toimenpiteen tarkoituksena on tehdä linnusta lentokyvytön.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin tärkeimmistä poikkeuksista 1 momentissa lueteltuihin pääsääntöihin. Sallittua olisi eläimen merkitseminen lyhytaikaista ja vähäistä kipua aiheuttavalla menetelmällä, muussa lainsäädännössä edellytettävien veri- ja kudospöytien ottaminen, naudat ja vuohen sarvenaiheen tuhoaminen tai sarvien poistaminen sekä eläinten kastraatio ja sterilisaatio. Eläinten merkitsemisellä tarkoitettaisiin eläinten tunnistamiseksi tarvittavaa merkintää, kuten mikrosirun tai korvamarkin asettamista. Muun lainsäädännön edellyttämällä veri- ja kudospöyillä tarkoitettaisiin esimerkiksi eläintauti- ja eläinjalostuslainsäädännön nojalla otettavia pöyitä. Tarkempia säännöksiä toimenpiteissä käytettävistä menetelmistä voitaisiin antaa valtioneuvoston asetuksella. Asetuksella on tarkoitus säätää esimerkiksi eläinlajikohtaisesti sallituista merkintämenetelmistä sekä niistä menetelmistä, joita voidaan käyttää naudat ja vuohen sarvenaiheen tuhoamisessa.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin sallia myös sellaisten toimenpiteiden tekeminen, joiden tarkoituksena on eläinten käsiteltävyyden parantaminen, ihmisten tai muiden eläinten terveyden tai turvallisuuden varmistaminen, eläimen jalostusarvon määrittäminen tai muu vastaava eläinten pitoon liittyvä vastaava syy. Eläinten pidon jatkuvasti muuttuessa ja kehittyessä asetuksenantovaltuus on tarpeen, jotta näihin muutoksiin voidaan reagoida riittävän nopeasti ja säätää kulloinkin eri pitomuodoissa välttämättöminä pidettävistä toimenpiteistä. Toimenpiteiden hyväksyttävyyttä ja välttämättömyyttä tulisi arvioida kulloinkin saatavilla olevan tieteellisen tiedon ja käytännön tiedon perusteella. Arvioinnissa olisi otettava huomioon myös muut ehdotetun lain säännökset. Eläinsuojeluasetuksen 23 §:ssä on sallittu esimerkiksi nenärenkaan asettaminen naudalle eläimen käsiteltävyyden parantamiseksi. Eläinten jalostusarvon määrittämisessä käytetään nykyään apuna erilaisia DNA-määryksiä esimerkiksi eläimen polveutumisen varmistamiseksi tai tiettyjen tautigeenien kantajuuden selvittämiseksi. Määryksiä varten eläimestä otetaan yleensä joko poskisolu-, karva- tai verinäyte. Eläimille joudutaan toisinaan tekemään toimenpiteitä myös muiden eläinten terveyden ja turvallisuuden varmistamiseksi. Eläinsuojeluasetuksen mukaan sallittua on esimerkiksi porsaiden kulmahampaiden hioneminen tai katkaisu emakon nisävaurioiden estämiseksi sekä siitokseen käytettävän kukon taakse- tai sisäänpäin osoittavan varpaan katkaiseminen. Eläinten terveyden varmistamiseksi eläimistä saattaa olla tarpeen ottaa myös kudospöyitä ja verinäytteitä esimerkiksi vapaaehtoisen tautiseurannan toteuttamiseksi. Tällöin näytteenotto ei välttämättä ole tarpeen juuri kyseisen eläinyksilön hyvinvoinnin turvaamiseksi, vaan tarve perustuu laajemman eläinjoukon terveyden turvaamiseen. Valtioneuvoston asetuksella on tarkoitus säätää myös eläinten keinosiementämisestä ja muista keinolliseen lisäämiseen liittyvistä toimenpiteistä, kuten munasolujen ja alkioiden keräämisestä sekä alkionsiirtojen tekemisestä.

Pykälän 3 momentin mukaan kiellettyä olisi sellaisten eläinten käyttäminen kilpailuissa tai näytteillä pito, joille on tehty sellainen leikkaus tai muu kipua tai kärsimystä aiheuttava toimenpide, jonka tarkoituksena on eläimen ulkonäön muuttaminen. Voimassa olevassa lainsäädännössä työstettykorvaisten ja -häntäisten koirien osallistumista kilpailuihin ja näyttelyihin on rajoitettu maa- ja metsätalousministeriön asetuksella (1070/2000). Ehdotettu säännös laajentaisi kiellon koskemaan kaikkia sellaisia eläimiä, joille on tehty kipua tai kärsimystä aiheuttava toimenpide tai toimenpiteitä eläimen ulkonäön muuttamiseksi. Eläinten, joille on tehty kosmeettisista syistä kipua tai kärsimystä aiheuttavia toimenpiteitä, esillä pitämisen kilpailuissa tai näyttelyissä voidaan katsoa olevan ristiriidassa ehdotetun lain tavoitteena olevan eläinten kunnioituksen ja hyvän kohtelun lisäämisen kanssa. Tällaisten eläinten esillä pitäminen saattaa lisätä eläimille tehtyjen kosmeettisten toimenpiteiden hyväksyttävyyttä yleisön silmissä, mitä ei voida pitää lain tavoitteiden mukaisena kehityksenä. Ei liioin ole hyväksyttävää, että esimerkiksi eläinten ulkomuodon arvioimiseksi järjestetyissä näyttelyissä kilpailuetua voisi saada eläin, jolle on tehty kipua tai kärsimystä aiheuttava kosmeettinen toimenpide. Säännöksen soveltamisen kannalta merkitystä ei olisikaan sillä, onko eläimelle tehty toimenpide Suomessa vai ulkomailla ja onko kyseisen toimenpiteen tekeminen ollut tuolloin sallittua vai ei.

16 §. Toimenpiteiden tekijä ja kivunlievityksen käyttö. Pykälässä säädettäisiin edellä 15 §:ssä tarkoitettujen toimenpiteiden tekijöistä sekä uutena vaatimuksena kivunlievityksen käytöstä merkittävää kipua aiheuttavien toimenpiteiden yhteydessä. Toimenpiteen tekijällä tulisi olla joko koulutuksen tai kokemuksen kautta hankitut riittävät tiedot ja taidot toimenpiteen tekemiseksi asianmukaisella tavalla. Tiettyjen toimenpiteiden tekeminen edellyttää sellaisten tietojen ja taitojen omaamista, joita katsotaan olevan vain eläinlääketieteellisen koulutuksen saaneella henkilöllä. Toimenpiteistä, joita vain eläinlääkäriammattin harjoittaja voi suorittaa, säädetään eläinlääkäriammattin harjoittamisesta annetussa laissa. Valtioneuvoston asetuksella on tarkoitus säätää esimerkiksi nautojen, sikojen, lampaiden, vuohien, hevoseläinten, kettujen ja supikoirien keinosiementäjien kelpoisuusvaatimuksista sekä nautojen ja hevoseläinten alkionsiirtoa tekevien henkilöiden kelpoisuusvaatimuksista.

Kivuliaiden toimenpiteiden yhteydessä edellytettäisiin kivunlievityksen käyttämistä. Kivunlievitystä ei kuitenkaan tarvitsisi antaa, jos toimenpiteestä aiheutuva kipu on lievää ja hetkelistä tai jos toimenpide ei sietäisi viivytystä esimerkiksi hätätilanteen vuoksi. Kivunlievityksellä tarkoitettaisiin kipulääkityksen, puudutteiden, anestesian tai näiden yhdistelmien käyttöä. Kivunlievityksen vaatimuksista kunkin toimenpiteen yhteydessä voitaisiin säätää tarkemmin asetustasolla. Asetustasolla on tarkoitus säätää esimerkiksi vasikoiden ja kilien nupoutuksen ja porsaiden kastration yhteydessä annettavasta kivunlievityksestä. Asianmukainen kivunlievitys vasikan ja kilin nupoutuksessa tarkoittaa eläimen rauhoitusta, sarven alueen paikallispuudutusta sekä tulehduskipulääkitystä. Rauhoitus helpottaa vasikan käsittelyä nupoutustilanteessa sekä estää vasikalle kiinnipidosta ja toimenpiteestä aiheutuvaa kärsimystä. Paikallispuudutus poistaa nupoutuksen aiheuttamaa kipua nupoutushetkellä ja muutaman tunnin ajan toimenpiteen jälkeen. Tulehduskipulääkkeellä hoidetaan toimenpiteestä aiheutuvaa kipua pidempiaikaisesti. Porsaiden kastration yhteydessä on tarkoitus edellyttää vähintään tulehduskipulääkityksen antamista porsaille toimenpiteen yhteydessä.

17 §. Välineet, laitteet ja aineet. Pykälässä säädettäisiin eläinten hoitoon, käsittelyyn ja lopettamiseen tarkoitettujen välineiden, laitteiden ja aineiden yleisistä vaatimuksista. Sen lisäksi säädettäisiin välineiden, laitteiden ja aineiden valmistajille, maahantuojuille ja -viejille, Suomen kautta kuljettajille, kaupan pitäjille, tarjoajille, myyjille ja muille luovuttajille velvollisuus varmistua siitä, että välineet, laitteet ja aineet ovat turvallisia eläimille. Pykälän tarkoituksena on ennalta ehkäistä vaarallisten välineiden, laitteiden ja aineiden aiheuttamia haittoja eläinten hyvinvoinnille.

Välineillä ja laitteilla tarkoitettaisiin säännöksessä esimerkiksi ruoka- ja juoma-astioita, kyt-kentävälineitä, turkinhoitoon ja muuhun kehonhoitoon käytettäviä välineitä, koulutuksessa apuna käytettäviä välineitä ja laitteita sekä virike-esineitä. Välineillä ja laitteilla tarkoitettaisiin myös eläimen pitopaikkaan kuuluvia kiinteitä laitteita ja välineitä, kuten vesinippoja tai lypsy-konetta. Pitopaikan rakenteiden, kuten parrenerotajien tai virikehäkkien vaatimuksista säädet-täisiin pitopaikkaa koskevassa luvussa. Eläimille annettavilla aineilla tarkoitettaisiin eläimelle suun kautta annettavien aineiden lisäksi myös esimerkiksi injektiona annettavia tai ulkoisesti käytettäviä aineita. Eläinten hoidossa käytetyistä lääkkeistä säädetään eläinten lääkitsemisestä annetussa laissa.

Pykälän 1 momentin mukaan eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitettujen välineiden, laitteiden ja aineiden tulisi olla tarkoitukseensa sopivia, eivätkä ne saisi aiheuttaa eläimelle tarpeetonta kipua, kärsimystä tai vahingon vaaraa. Asianmukaisten välineiden ja laitteiden käyttö on tuloksellista ja turvallista. Esimerkiksi eläimen kytkemiseen käytettävät laitteet ja välineet tulisi sovittaa ja säätää kyseiselle eläimelle sopivaksi siten, että ne eivät hankaa ihoa tai estä tarpeettomasti eläimen liikkumista ja kehonhoitoa. Kyt-kentävälineiden tulisi olla turvallisia siten, että ne estävät eläimen sotkeutumisen kytkeyseen tai vastaavaan välineeseen ja toisaalta estävät eläintä karkaamasta. Hyväksyttävänä ei voida pitää esimerkiksi sellaista hevosen kuolainta, joka aiheuttaa haavaumia hevosen suuhun tai eläinten merkintään käytettävää ainetta, joka aiheuttaa selvää ihoärsytystä. Välineiden ja laitteiden ominaisuuksien lisäksi niiden turvallisuuteen vaikuttaa yleensä myös puhtaana- ja kunnossapito. Joissain tapauksissa eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitetuilla laitteilla ja välineillä aiheutettava vahinko on hyväksyttävää niiden käyttötarkoituksesta johtuen: esimerkiksi vasikoiden nupoutukseen käytettävällä polttokolvilla aiheutetaan kudostuhoa toimenpiteen yhteydessä. Tällöinkään laite ei saisi aiheuttaa eläimelle muuta kuin toimenpiteeseen liittyvää, ei vältettävissä olevaa kipua tai kärsimystä. Polttokolvi ei esimerkiksi saa olla liian heikkotehoinen tai sellainen, että se aiheuttaa sähköiskun vaaran sitä käytettäessä. Eläimen lopetukseen käytettävien välineiden ja laitteiden tulisi olla sellaisia, että lopetus onnistuu mahdollisimman nopeasti ja kivuttomasti.

Pykälän mukaan eläimille ei saisi antaa aineita, jotka ovat vaarallisia niiden hyvinvoinnille. Säännöstä ei kuitenkaan sovellettaisi eläinlääketieteellisen hoidon, lopetuksen tai muualla lainsäädännössä hyväksytyyn muun käsittelyn yhteydessä eläimille annettaviin aineisiin. Eläinlääketieteellisellä hoidolla tarkoitettaisiin paitsi sairauden hoitoa myös sairauksien ennaltaehkäisyä ja eläinten lisääntymisen hallintaan liittyviä käsittelyjä, kuten hormonien käyttöä eläinten kiimakierroksen hallinnassa. Säännöstä sovellettaisiin myös muihin kuin eläimille hoidon ja käsittelyn yhteydessä annettaviin aineisiin. Näin ollen esimerkiksi myrkyt tai muun tietävästi vaarallisen aineen antaminen eläimelle olisi lähtökohtaisesti kiellettyä. Eläinten kasvua ja tuotantoa edistävien lääkeaineiden käytön kiellosta tuotantoeläimille säädetään valtioneuvoston asetuksessa eräiden lääkeaineiden käytön kieltämisestä eläimille (1054/2014).

Pykälän 2 momentissa säädetäisiin eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitettujen välineiden, laitteiden ja aineiden maahantuojien ja -viejien, Suomen kautta kuljettajien, kaupan pitäjien, tarjoajien, myyjien ja muiden luovuttajien velvollisuuksista. Näiden toimijoiden olisi olosuh-teiden vaatiman huolellisuuden ja ammattitaidon edellyttämällä tavalla varmistauduttava siitä, että välineet, laitteet ja aineet täyttävät tässä laissa ja sen nojalla annetut vaatimukset.

Yksityiseen kulutukseen tarkoitettuja kulutustavaroita luovuttavan tahon huolellisuusvelvollisuudesta säädetään vastaavalla tavalla kuluttajaturvallisuuslain (920/2011) 5 §:ssä. Sen mukaan kulutustavaroita luovuttavan tahon on varmistettava, että kulutustavarasta ei aiheudu vaaraa kenenkään terveydelle tai omaisuudelle. Lain 10 §:n mukaan omaisuudelle vaarallisena pidetään sellaista kulutustavaraa, joka rakenteessaan tai koostumuksessaan olevan vian tai puutteellisuuden, tavarasta annettujen totuudenvastaisten, harhaanjohtavien tai puutteellisten

tietojen taikka harhaanjohtavan ulkomuotonsa vuoksi vahingoittaa toista esinettä tai muuta omaisuutta. Kuluttajaturvallisuuslain huolellisuusvelvoite koskee myös eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitettuja välineitä, laitteita ja aineita, jotka on tarkoitettu käytettäväksi tai jota olennaisessa määrin käytetään yksityiseen kulutukseen. Ehdotuksella luovuttajan huolellisuusvelvoite laajennettaisiin koskemaan vastaavalla tavalla myös elinkeinonharjoittamisessa käytettäviä välineitä, laitteita ja aineita. Eläinten hyvinvoinnin turvaamisen kannalta merkitystä ei ole sillä, käytetäänkö välinettä, laitetta tai ainetta yksityistaloudessa vai elinkeinonharjoittamisen yhteydessä. Ehdotettua huolellisuusvelvoitetta sovellettaisiin sekä luonnollisiin henkilöihin että julkisiin ja yksityisiin oikeushenkilöihin vastaavalla tavalla kuin kuluttajaturvallisuuslaissa. Huolellisuusvelvoitteen laajuutta arvioitaessa olisi otettava huomioon luovutustilanteen olosuhteet ja toisaalta myös luovuttajan asema: jos myyjä on ammattimainen toimija, hänen tulisi pystyä tältä pohjalta arvioimaan myymiensä tuotteiden turvallisuutta ja soveltuvuutta.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä eri eläinlajeille käytettävien välineiden, laitteiden ja aineiden vaatimuksista sekä rajoituksia sellaisten välineiden, laitteiden ja aineiden käyttöön, jotka aiheuttavat eläimille tarpeetonta kipua, kärsimystä tai vahingon vaaraa. Asetuksella on tarkoitus säätää tarkemmin esimerkiksi lampaiden keritsemiseen käytettävien välineiden ominaisuuksista sekä hevosen ja koiran kytkemiseen käytettävistä välineistä.

18 §. Kielletyt välineet ja laitteet. Pykälässä säädettäisiin eräiden eläimille ilmeistä tarpeetonta kipua, kärsimystä tai vahingon vaaraa aiheuttavien välineiden ja laitteiden kiellosta. Näiden välineiden ja laitteiden markkinointi, maahantuonti, valmistus, myynti ja muu luovutus, käyttö ja hallussapito olisi kiellettyä. Säännös vastaisi eläinsuojelulain 12 §:ssä säädettyä kielloa kuitenkin niin, että myös kiellettyjen välineiden ja laitteiden markkinointi ja hallussapito kiellettäisiin. Tämä olisi tarpeen kiellon tehokkaan valvonnan mahdollistamiseksi. Useita ehdotuksessa mainituista kielletyistä välineistä ja laitteista käytetään esimerkiksi eläinten koulutuksessa, joka tapahtuu usein muualla kuin julkisilla paikoilla ja joka on kestoltaan rajattua toimintaa. Valvonnalla voi olla hyvin vaikea todentaa näitä tilanteita, jolloin pelkällä välineiden ja laitteiden käytön kieltämisellä ei välttämättä saavutettaisi haluttua lopputulosta. Ehdotettu kiello rajoittuisi koskemaan vain sellaisia eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitettuja laitteita ja välineitä, jotka ilmeisesti aiheuttavat eläimille tarpeetonta kipua, kärsimystä tai vahingon vaaraa ja joiden käyttö siten olisi muutoinkin ehdotetun lain vastaista. Järjestyslaissa (612/2003) säädetään eräiden ihmisille vaarallisten esineiden valmistuksen, maahantuonnin ja kaupan kielloista vastaavalla tavalla. Lisäksi järjestyslaissa on kielletty näiden esineiden hallussapito yleisellä paikalla.

Pykälän 1 momentissa kiellettäisiin eräitä sellaisia välineitä ja laitteita, jotka aiheuttavat eläimelle tarpeetonta kipua, kärsimystä tai vahingon vaaraa. Tällaisia olisivat ensinnäkin piikkipanta, -kuolaimet ja -kannukset sekä muut vastaavat eläimelle kipua aiheuttavat ohjaus- ja hallintavälineet. Näiden välineiden vaikutus perustuu eläimen ihoon tai limakalvoille aiheutettavaan pistotuntemukseen ja kipuun. Kohdassa mainittujen välineiden lisäksi kiellettyä olisi esimerkiksi sellaisten valjaiden käyttäminen, joiden sisäpuolelle on lisätty piikkejä ohjaustehon parantamiseksi. Kiellettyä olisi myös esimerkiksi piikeillä varustetun pääntangon käyttäminen hevosella. Piikkipantojen, -kuolainten ja -kannusten käyttö on kielletty eläinsuojeluasetuksen 14 §:ssä.

Uutena pykälässä ehdotetaan kiellettäväksi koirien sähköpannat ja muut eläimeen kiinnitettävät, eläimelle sähköiskun antavat laitteet, ellei kyseessä ole eläinlääketieteellisessä tai eläimen fysikaalisessa hoidossa käytettävä laite. Sähköpannan toiminta koiran koulutuksessa perustuu sähköiskuun, jonka koira saa toimiessaan epätoivotulla tavalla. Sähköpantoja käytetään joko

kauko-ohjauksella, jolloin koiran ohjaaja määrittää sähköiskun ajankohdan, tai ilman ohjaajan vaikutusta, jolloin sähköpanta aktivoituu koiran lähestyessä ennalta määrättyä näkymätöntä rajaa (elektroninen koira-aita, näkymätön sähköaita) tai koiran haukkuessa (sähköllä toimiva haukunestopanta). Tutkimusten mukaan sähköpinnan käyttö aiheuttaa koirille kipua ja optimaalisissakin olosuhteissa käytettynä se aiheuttaa koirissa enemmän negatiivisia tunteita kuin vastaavat, yhtä tehokkaat koulutusmenetelmät, jotka eivät perustu sähkön käyttöön. Sähköpinnan toimintahäiriöihin tai pinnan asiantuntemattomaan käyttöön voi liittyä merkittäviäkin riskejä koiran hyvinvoinnille. Sähköpantojen käyttö on kielletty kokonaan muun muassa Ruotsissa ja Tanskassa. Tanskassa myös sähköpantojen myynti ja mainostaminen on kielletty. Sähköpantojen lisäksi sähköä voidaan käyttää tehosteena myös muissa eläimiin kiinnitettävissä välineissä, kuten niin sanotussa hevosen imppauspannassa, jolla estetään hevosta toteuttamasta erästä stereotyyppisen häiriökäyttäytymisen muotoa.

Myös sähköistetyt parsivahdit kiellettäisiin. Sähköistetyn parsivahdin käyttö on kielletty voimassa olevassa nautojen suojelusta annetussa valtioneuvoston asetuksessa. Parsivahdin tarkoituksena on estää nautaa sotkemasta parttaan. Nauta köyristää selkäänsä virtsatessaan ja parsivahdilla pyritään ohjaamaan nauta oikeaan kohtaan partta, jotta virtsa päättyy parren takana olevaan lantakouruun parren sijaan.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin tarvittaessa täydentää laissa säädettyä listaa kielletyistä välineistä ja laitteista. Eläinten pito muuttuu jatkuvasti, ja esiin nousee uusia eläinten pitoon liittyviä suuntauksia ja trendejä. Eläinten hoitoon ja käsittelyyn kehitetäänkin jatkuvasti uusia välineitä ja laitteita. Lainsäädännöllä tulisi voida puuttua välineitä ja laitteita koskevaan ei-toivottavaan kehitykseen nopeallakin aikataululla ja riittävän aikaisessa vaiheessa ennen kuin eläinten hyvinvoinnin kannalta vaaralliset laitteet ja välineet ovat levinneet laajasti käyttöön.

19 §. Kiellettyjen välineiden ja laitteiden keräily. Pykälässä säädettäisiin historiallisesti tai taiteellisesti arvokkaiden 18 §:ssä kiellettyjen välineiden ja laitteiden keräilystä. Järjestyslain 12 §:ssä säädetään vastaavalla tavalla järjestyslaissa kiellettyjen vaarallisten esineiden keräilystä.

Ehdotuksen 18 §:n mukaan muun muassa piikkipantojen, -kannusten ja -kuolainten sekä sähköpantojen ja sähköistettyjen parsivahtien markkinointi, maahantuonti, valmistus, luovutus, käyttö ja hallussapito on kielletty. Kiellettyjen välineiden ja laitteiden listaa voitaisiin tarvittaessa laajentaa valtioneuvoston asetuksella. Keräilyä koskeva poikkeus välineitä ja laitteita koskevaan kieltoon mahdollistaisi taiteellisesti arvokkaiden esineiden valmistuksen ja maahantuonnin sekä historiallisesti arvokkaiden esineiden maahantuonnin niin yksityisessä kuin kaupallisessa tarkoituksessa. Tällaisten esineiden markkinointi, luovutus ja hallussapito olisi myös sallittua. Historiallisesti tai taiteellisesti arvokkaana esineenä on pidettävä ainoastaan alkuperäistä esinettä, ei tällaisen esineen teollisesti valmistettuja jäljitelmiä. Esimerkiksi historiallisesti merkittävässä elokuvassa käytetty esine voi olla historiallisesti arvokas, mutta tällaista arvoa ei ole katsottava olevan saman valmistussarjan muilla esineillä. Esineen maahantuojan, valmistajan tai kaupanpitäjän tehtävänä olisi osoittaa esineen historiallinen yhteys tai sen taiteellinen arvo. Selvittäminen voisi tapahtua esineen historialliseen taustaan, valmistamiseen taikka hankkimiseen liittyvällä asiakirjadokumentaatiolla.

Historiallisesti arvokkaana esinettä voitaisiin säännöksen mukaan pitää ainoastaan silloin, kun sillä olisi jokin pykälässä mainituista historiallisista liittymäkohdista. Esineen voidaan katsoa liittyvän tässä pykälässä tarkoitettulla tavalla huomattavaan henkilöön ainakin silloin, kun se on ollut henkilön käytössä siinä tehtävässä tai muussa yhteydessä, joka on aikaansaanut henkilön historiallisen merkityksen. Tapahtumaan, paikkaan tai aikakauteen esine liittyy ainakin silloin, kun sen käytöllä tai olemassaololla on ollut kyseiselle tapahtumalle, paikalle tai aikakau-

delle olennainen merkitys. Ikänsä johdosta esineellä on historiallista merkitystä, jos esine on oman esinetyyppinsä edustajana iäkäs tai jos se on aikakaudelta, jolta peräisin olevia esineitä jo lähtökohtaisesti on pidettävä historiallisesti arvokkaina.

Taiteellisesti arvokkaana esinettä on pidettävä silloin, kun se on valmistettu nimenomaisesti taiteellisessa tarkoituksessa. Pelkästään se, että esine on valmistettu koriste-esineeksi, ei tee siitä taiteellisesti arvokasta.

4 luku Eläinten hoito

20 §. Hoidon yleiset vaatimukset. Pykälässä säädettäisiin eläinten hoidon yleisistä periaatteista. Pykälää sovellettaisiin ihmisen hoidossa oleviin eläimiin. Eläimen hoidolla tarkoitettaisiin sitä huolenpitoa, jota ihmisen pitämälle eläimelle on annettava sen hyvinvoinnin turvaamiseksi. Hoitoon kuuluu eläimen fyysisistä tarpeista huolehtimisen lisäksi myös eläimen henkisestä hyvinvoinnista huolehtiminen. Uutta olisi vaatimus siitä, että eläimellä tulisi olla mahdollisuus toteuttaa tiettyjä olennaisia käyttäytymistarpeitaan. Ehdotuksessa myös yleiset eläinten ryhmässä pitoa koskevat säännökset nostettaisiin lain tasolle niitä samalla tarkentaen. Voimassa olevassa lainsäädännössä nämä on sisällytetty eläinlajikohtaisiin valtioneuvoston asetuksiin.

Pykälän 1 momentin mukaan eläimiä olisi hoidettava siten, että niillä on mahdollisuus tyydyttää sellaisia olennaisia käyttäytymistarpeitaan, jotka liittyvät liikkumiseen, lepoon, kehonhuoltoon, syömiseen, ravinnon etsintään ja muuhun vastaavaan toimintaan sekä sosiaalisiin suhteisiin. Eläintenpidossa eläinten käyttäytymistä olisi käytännön syistä rajoitettava koskemaan vain pykälässä mainittuja tarpeita. Eläintenpidossa olisi vaikeaa tai epätoivottavaa tyydyttää kaikkia eläinten lajityypilliseen käyttäytymiseen kuuluvia tarpeita, kuten lisääntymistarvetta tai esimerkiksi reviirin puolustamiseen liittyvää käyttäytymistä. Tarkoituksena olisi sen sijaan turvata eläimelle sellaiset käyttäytymismahdollisuudet, jotka turvaavat eläimen fyysisen ja psyykkisen hyvinvoinnin ja joiden toteuttamiseen eläimellä on tarve siitä riippumatta, millaisessa ympäristössä se elää. Keskeisinä käyttäytymistarpeina pidettäisiin sellaisia tarpeita, joiden suorittamiseen eläimellä on vahva motivaatio ja joiden estyminen aiheuttaisi eläimelle voimakasta turhautumista. Käyttäytymistarpeen toteuttamisen olisi myös vähennettävä eläimen tarvetta sen suorittamiseen.

Esimerkkeinä pykälässä tarkoitetuista olennaisista käyttäytymistarpeista voidaan mainita vaikkapa lintujen tarve levätä orrella istuen sekä monien eläinlajien levon edellytyksenä oleva puhdas ja kuiva makuupaikka. Monilla eläinlajeilla on voimakas tarve tietynlaiseen syömisikäyttäytymiseen, joka edellyttää esimerkiksi rehun pureskelun mahdollistamista. Nisäkkäiden poikasilla on usein voimakas imemistarve. Monilla eläinlajeilla mahdollisuus olennaisten käyttäytymistarpeiden toteuttamiseen edellyttää näiden seikkojen huomioon ottamista eläimen hoidossa. Esimerkiksi sioilla ja kanoilla on todettu voimakas ympäristön tutkimisen tarve, joka sioilla ilmenee tonkimisen tarpeena ja kanoilla kuopimisen ja nokkimisen tarpeena. Näiden käyttäytymistarpeiden toteuttamiseksi eläimillä on oltava sellaista sopivaa materiaalia saatavilla, johon ne voivat käyttäytymisensä kohdistaa. Olennaisena käyttäytymistarpeena voidaan pitää myös tilapäistä tarvetta käyttäytyä tietyllä tavalla, esimerkkinä tästä vaikkapa monella eläinlajilla esiintyvä tarve rakentaa pesä ennen jälkeläisten syntymistä. Kissoilla metsästyskäyttäytymiseen liittyvien käyttäytymistarpeiden toteuttaminen saattaa edellyttää esimerkiksi sitä, että kissalla on mahdollisuus leikkiä saaliin takaa-ajoa ja kiinniottamista.

Eläimellä tulisi olla myös mahdollisuus lajille tyypilliseen sosiaaliseen kanssakäymiseen. Laumaeläimillä on usein tarve toteuttaa tiettyä käyttäytymistä, kuten syömistä tai lepäämistä, samaan aikaan lauman muiden jäsenten kanssa. Laumaeläimet stressaantuvatkin helposti joutuessaan eroon ryhmästään. Myös kehonhuoltoon, leikkiin ja jälkeläisten hoitoon liittyy vas-

taavia sosiaalisia käyttäytymistarpeita. Toisaalta esimerkiksi koira kykenee muodostamaan tyydyttävän sosiaalisen suhteen vaikkapa ihmisen kanssa, jolloin lajitoverin seura ei ole aina välttämätöntä. Eläimen sosiaaliset tarpeet saattavat vaihdella myös lajin sisällä eläimen sukupuolen ja iän mukaan.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin hoidossa olevan eläimen yleisestä hyvinvoinnista sekä puhtaudesta ja muusta sen tarvitsemasta kehonhoidosta huolehtimisesta. Muulla kehonhoidolla tarkoitettaisiin esimerkiksi sorkkien, kavioiden tai kynsien, karvapeitteen, ihon, hampaiden tai muiden kehonosien tarvittavaa huoltamista. Eläimen puhtaudesta ja kehonhoidosta olisi huolehdittava sillä tavoin, että eläimen hyvinvointi ei likaisuuden tai kehonhoidon puutteen takia vaarannu. Eläimen likaisuus, karvapeitteen takkuisuus ja muu kehonhoidon laiminlyönti saattaa aiheuttaa eläimelle kärsimystä ja johtaa lopulta eläimen sairastumiseen. Eläimen likaisuus samoin kuin esimerkiksi ylipitkäsi kasvanut turkki saattaa myös heikentää eläimen mahdollisuuksia normaaliin lämmönsäätelyyn ja vaikeuttaa siten eläimen sopeutumista ympäristön olosuhteisiin.

Eläimen hoidossa olisi huolehdittava myös asianmukaisista toimista eläimen sairastumisen ja vahingoittumisen ennalta ehkäisemiseksi. Säännös edellyttäisi aktiivista toimintaa ihmisen hoidossa olevien eläinten terveyden ja turvallisuuden varmistamiseksi. Eläimen sairastumista voidaan usein ennaltaehkäistä tarkkailemalla eläinten terveydentilaa säännöllisin väliajoin ja ryhtymällä tarvittaviin toimiin riittävän nopeasti, kun viitteitä heikentyneestä terveydentilasta havaitaan. Sairaudella tarkoitettaisiin esimerkiksi tulehduksia, tarttuvia tauteja, tuotantosairauksia, loistauteja ja myrkytyksiä. Eläinten sairastumista voidaan ennaltaehkäistä muun muassa säännöllisen ennaltaehkäisevän terveydenhuollon avulla ja pyrkimällä suojautumaan tarttuvilta eläintaudeilta. Ennaltaehkäisevään terveydenhuoltoon voi sisältyä esimerkiksi eläinten säännönmukaisia terveystarkastuksia, rokotuksia ja loistartuntojen ennaltaehkäisyä ja hoitoa. Eläintautien ennaltaehkäisystä säädetään eläintautilaissa. Myös eläimen pitopaikan olosuhteet, ruokinta ja juotto sekä muu hoito vaikuttavat eläimen riskiin sairastua.

Eläinten vahingoittumista voidaan ennaltaehkäistä huolehtimalla siitä, että eläinten pitopaikat, aidat, välineet ja laitteet ovat eläimille turvallisia. Eläinten turvallisuus tulisi ottaa huomioon myös eläinten ryhmittelyssä ja hoitokäytännöissä. Eläinten pitämisestä ryhmissä säädettäisiin tarkemmin pykälän 3 momentissa. Hoitokäytännöissä, kuten eläinten siirroissa tai kiinnipidos-
sa, olisi suosittava sellaisia menetelmiä, joissa eläinten vahingoittuminen on epätodennäköistä.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin eläinten pitämisestä ryhmissä. Ryhmien kokoonpanossa olisi otettava huomioon eläinten sosiaaliset suhteet, ikä, sukupuoli ja koko. Laumaeläimet muodostavat usein tarkan arvojärjestyksen, joka tulisi ottaa huomioon eläinten hoidossa. Arvojärjestyksen ylläpitäminen edellyttää, että eläimet tuntevat ja muistavat toisensa. Tämä tulisi ottaa huomioon eläinten ryhmittelyssä. Arvojärjestyksessä alempana olevalla eläimellä tulisi aina olla mahdollisuus väistää arvojärjestyksessä ylempänä olevaa eläintä. Erityisesti silloin, kun ryhmiä yhdistetään tai ryhmään tuodaan uusi eläin, eläimiä olisi tarkkailtava tehostetusti arvojärjestyksen muodostuessa uudelleen. Huomattavan eri-ikäisten, erikokoisten tai eri sukupuolta olevien eläinten pitäminen samassa ryhmässä saattaa aiheuttaa eläimille tarpeetonta stressiä ja voi myös altistaa eläimet suurista kokoeroista johtuville loukkaantumisille. Myös saaliseläinlajeihin kuuluvien eläinten pito siten, että niillä on näkö-, kuulo- tai hajuyhteys petoeläinlajeihin kuuluviin eläimiin, voi aiheuttaa saaliseläimille kärsimystä. Toisiinsa vihamielisesti suhtautuvat eläimet sekä eläimet, jotka voivat muuten vahingoittaa toisiaan, olisi pidettävä erillään toisistaan niin, että ne eivät pääse vahingoittamaan toisiaan. Vaihtoehtoisesti samassa tilassa pidettävillä eläimillä tulisi olla riittävästi tilaa paeta ja piiloutua toisiltaan. Ryhmässä pidettävien eläinten pysyvän pitopaikan erityisistä vaatimuksista säädettäisiin ehdotuk-

sen 37 §:n 3 momentissa. Eläinten omistajan tai pitäjän velvollisuudesta estää pitämiensä nisäkkäiden hallitsematon lisääntyminen säädettäisiin ehdotuksen 25 §:n 4 momentissa.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin eläimen liikunnantarpeen tyydyttämisestä ja mahdollisuudesta riittävään lepoon. Riittävällä liikunnalla on merkittävä vaikutus eläimen terveydelle ja kokonaisvaltaiselle hyvinvoinnille. Eläimillä on sisäsyntyinen tarve liikkua. Vaikka liikkuminen usein liittyy eläimen muuhun käyttäytymiseen, kuten ravinnon hankintaan, eläimellä tällaisesta käyttäytymisestä riippumaton tarve päästä liikkumaan lajilleen ominaisella tavalla. Liikkumisella voidaan tarkoittaa lajista riippuen esimerkiksi kävelemistä, lentämistä, hyppimistä, kiipeämistä tai uimista. Mahdollisuus riittävään lepoon rauhallisessa ympäristössä on myös tärkeää eläimen psyykkiselle ja fyysiselle hyvinvoinnille. Eläimellä tulisi olla mahdollisuus lajille ja eläinyksilön kehitystasolle ominaisen lepo- ja unirytmien noudattamiseen. Nuorella eläimellä tarve lepoon ja uneen on aikuista eläintä suurempi. Myös sairaan eläimen suurempi levon ja unen tarve tulisi ottaa huomioon eläinten hoidossa. Sairaana tai vahingoittuneen eläimen hoidosta säädettäisiin ehdotuksen 23 §:ssä. Eläinten lepäämiseen liittyvistä pitopaikan vaatimuksista säädettäisiin ehdotuksen 33 §:n 1 momentissa ja 37 §:n 4 momentissa.

Pykälän 5 momentin mukaan valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä eläinten olennaisten käyttäytymistarpeiden tyydyttämiseksi ja eläimen hyvinvoinnin turvaamiseksi tarvittavista hoitotoimista sekä eläinten ryhmässä pidosta.

21 §. Ruokinta ja juotto. Pykälässä säädettäisiin hoidossa olevien eläinten ruokinnasta ja juottamisesta. Säännöksiä olisi noudatettava myös silloin, kun eläimet hankkivat pääosan ravinnostaan luonnon laitumelta. Pykälällä pantaisiin täytäntöön tuotantoeläindirektiivin liitteen 14—16 kohdat.

Pykälä vastaisi sisällöltään pääosin eläinsuojelulain 5 §:n 1 momentissa ja eläinsuojeluasetuksen 9 §:ssä säädettyjä vaatimuksia. Uutena vaatimuksena säädettäisiin nisäkkäiden ja lintujen jatkuvasta vedensaannista eläinten pysyvissä pitopaikoissa. Voimassa olevassa lainsäädännössä jatkuvaa vedensaantia edellytetään asetustasolla kanojen, kalkkunoiden, strutsien, lypsättävien kuttujen ja yli kahden viikon ikäisten sikojen sekä sairaiden ja kuumalla säällä kaikkien alle kuuden kuukauden ikäisten nautojen osalta. Uutta olisi myös vaatimus ruokinnan ja juoton järjestämisestä siten, että eläimillä on mahdollisuus toteuttaa syömiseen ja juomiseen liittyviä olennaisia käyttäytymistarpeitaan. Lisäksi pykälässä otettaisiin huomioon eläinten liialliseen ravinnonsaantiin liittyvät ongelmat. Ehdotuksen mukaan eläimen ruokinnassa tulisi varmistua siitä, että eläin saa sopivassa määrin ravintoa, kun voimassa olevassa laissa edellytetään eläimen riittävän ravinnonsaannin varmistamista. Tarkempia säännöksiä eri eläinlajien ruokinnasta ja juotosta annettaisiin asetustasolla.

Pykälän 1 momentin mukaan hoidossa olevien eläinten ruokinnassa ja juotossa olisi otettava huomioon eläimen fysiologiset tarpeet ja varmistettava, että eläin saa sopivassa määrin hyvälaatuista ravintoa ja vettä tai muuta juotavaa. Ruokinta ja juotto tulisi sopeuttaa eläimen lajiin, ikään, elämänvaiheeseen, käyttötarkoitukseen ja kuntoon sopivaksi. Tuotantoeläimillä ruokinnan suunnittelussa tulisi ottaa huomioon myös eläimen tuotantovaihe ja -määrä. Myös muut fyysistä rasitusta aiheuttavat suoritukset, kuten eläimen työ- tai harrastuskäyttö, tulisi ottaa huomioon eläimen ruokinnassa ja juotossa. Kunkin eläimen tulisi saada riittävästi ravintoa energiantarpeensa tyydyttämiseksi. Toisaalta liiallinen energiansaanti ja siitä johtuva, eläimen hyvinvoinnille haitallinen ylipainon kertyminen tulisi estää sopeuttamalla ruokinta eläimen tarpeiden mukaiseksi. Eläimille annettavan ravinnon tulisi kuitenkin antaa eläimille kylläisyyden tunne. Eläimelle annettava ravinto tai juotava ei saisi sisältää myrkyjä tai muita eläimen hyvinvoinnille haitallisia aineita tai epäpuhtauksia. Kiellettyä olisi myös sellaisten ravintoainesten antamista jättäminen, joiden puuttumisen tiedetään aiheuttavan eläimen sairastumisen.

Riittävä vedensaanti on eläimen fysiologinen perustarve ja siitä huolehtiminen on olennainen osa eläintenpitoa. Vesi on välttämätön aine muun muassa kudosten ylläpidossa, ruuansulatuksessa, kasvussa ja lisääntymisessä. Eläin tarvitsee vettä myös elimistön säätelymekanismien ylläpitoon, kuten lämmönsäätelyyn, vierasaineiden eritykseen ja suolatasapainon säätelyyn. Riittämätön nesteensaanti johtaakin yleensä nopeasti eläimen hyvinvoinnin heikkenemiseen. Eläimen lajista, iästä, elämänvaiheesta ja kunnosta riippuen juomavettä tai muuta juotavaa olisi oltava joko jatkuvasti saatavilla tai sitä tulisi antaa eläimelle säännöllisin väliajoin.

Eläinlajeista riippuen myös sopiva veden tarjoamistapa voi vaihdella. Useimmat eläimet juovat vetensä esimerkiksi astiasta tai luonnon lammikosta, kun taas monet niveljalkaiset saavat tarvitsemansa nesteen ainoastaan riittävän ilmankosteuden takia pinnoille tiivistyneistä vesipisaroista. Annettavan ravinnon ja juotavan tulisikin olla koostumukseltaan ja tarjoamistavaltaan sellaista, että eläin voi syödä ja juoda sitä vaikeuksitta. Ravinto ja juotava tulisi tarjota eläimelle siten, että eläin kykenee syömään ja juomaan sille luonnollisessa asennossa.

Useilla eläinlajeilla syömiseen liittyy 20 §:n 1 momentissa tarkoitettuja olennaisia käyttäytymistarpeita, joiden estyminen johtaa eläimen turhautumiseen. Ehdotetun pykälän mukaan eläinten ruokinta tulisikin järjestää siten, että eläimillä on mahdollisuus toteuttaa syömiseen liittyviä olennaisia käyttäytymistarpeitaan. Useille laumaeläimille, kuten naudoille, mahdollisuus yhtäaikaiseen ruokailuun on tärkeää turhautumisen estämiseksi. Naudalle ja muille märehtijöille karkearehun pureskelu on olennainen osa syömiskäyttäytymistä. Nisäkäslajien poikasilla puolestaan on voimakas tarve imemiseen, mikä tulisi ottaa huomioon poikasten ruokintaa järjestettäessä. Ryhmässä pidettävien eläinten ruokinta tulisi järjestää siten, että kaikilla eläimillä on mahdollisuus rauhalliseen ruokailuun ja juomiseen. Ruokailutilanteissa tapahtuva kilpailu ruuasta saattaa aiheuttaa kiistaa vakiintuneessakin eläinryhmässä. Ryhmässä pidettävän eläimen tulisi päästä syömään ja juomaan ilman, että muut ryhmän eläimet estävät sitä.

Kullekin eläimelle annettavan ravinnon ja juotavan tulisi sisältää kaikkia niitä välttämättömiä ravintoaineita, joita eläin tarvitsee kasvua, elintoimintojen ylläpitoa ja fyysistä toimintaa varten. Luonnon laitumelta ravintonsa hankkiville eläimille olisi tarvittaessa annettava lisäravintoa tai lisäravinteita, jos laidun yksinään ei riitä täyttämään eläimen ravitsemustarpeita. Eläimille annettavan ravinnon ja juotavan tulisi olla hygieeniseltä laadultaan sellaista, että niistä ei aiheudu vaaraa eläimen sairastumisesta. Eläinten ruokintaan tarkoitettujen tuotteiden laatuvaatimuksista säädetään rehulainsäädännössä.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin tarkemmin nisäkkäiden ja lintujen vedensaannista. Sen mukaan nisäkkäiden ja lintujen pysyvissä pitopaikoissa tulisi olla jatkuvasti vettä eläimen saatavilla. Vedellä tarkoitettaisiin sulaa vettä. Jatkuvasti saatavilla olevaa vettä ei kuitenkaan edellytettäisi vastasyntyneelle tai -kuoriutuneelle eläimelle tai eläimelle, jonka vedensaantia on eläinlääketieteellisestä syystä rajoitettava tai laajoilla alueilla luonnonmukaisissa olosuhteissa tarhattaville, luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluville eläimille, eikä silloin, kun poikkeukselliset ja vaikeat sääolosuhteet estävät sulan veden jatkuvan saatavilla pidon. Jatkovaa veden saatavilla oloa ei liioin edellytettäisi sellaisissa eläinten pysyvissä pitopaikoissa, joissa sulan veden jatkuva saatavilla pito on kohtuuttoman vaikea järjestää eläinten pitomuodosta ja sääolosuhteista johtuvista syistä.

Eläimistä erityisesti nisäkkäät ja linnut ovat herkkiä rajoitetun vedensaannin aiheuttamille ongelmille. Juomaveden jatkuvaa saatavilla oloa ei kuitenkaan ole tarpeen edellyttää esimerkiksi lyhytaikaisen tarhaamisen, kuljetuksen tai muun vastaavan lyhytaikaisen säilytyksen aikana, jolloin vaatimus olisi tarkoituksenmukaista rajoittaa koskemaan vain nisäkkäiden ja lintujen pysyviä pitopaikkoja. Eräille eläimille juomaveden jatkuvaa saatavilla oloa ei kuitenkaan edellytettäisi. Nisäkkäiden poikaset ja vastakuoriutuneet linnunpoikaset eivät tarvitse juomavettä

ennen sellaisen kehitysvaiheen saavuttamista, jolloin ne alkavat harjoitella ravinnon ja veden hankkimista ympäristöstään. Juomaveden saantia voi olla tarpeen rajoittaa myös eläinlääketeellisistä syistä esimerkiksi sairauden hoidon yhteydessä. Rajoituksen tulisi tällöin olla eläinlääkärin määräämä. Laajoilla alueilla luonnonmukaisissa olosuhteissa tarhattavien luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvien eläinten, kuten tarhattujen riistaeläinten, pito-olosuhteet muistuttavat siinä määrin luonnon olosuhteita, ettei jatkuvan sulan juomaveden saatavilla olemista ole tarkoituksenmukaista edellyttää. Jatkuvan sulan veden vaatimuksesta voitaisiin poiketa myös poikkeuksellisten ja vaikeiden sääolosuhteiden vallitessa. Poikkeuksellisilla ja vaikeilla sääolosuhteilla tarkoitettaisiin lähinnä tavanomaista merkittävän paljon kylmempää pakkasjaksoa, jonka aikana esimerkiksi normaalioloissa sähkövastuksella sulana pysyvät vesijohdot jäätyisivät ja estäisivät näin automaattisen juottojärjestelmän käytön. Käytännössä eläimet olisi tällöin juotettava riittävän usein muulla tavoin jaettavalla vedellä. Vuosittain toistuvia pakkasjaksoja ei pidettäisi pykälässä tarkoitettuina poikkeuksellisina olosuhteina.

Tarkempia säännöksiä hoidossa olevien eläinten ruokinnasta ja juotosta voitaisiin antaa valtioneuvoston asetuksella. Valtioneuvoston asetuksella annettaisiin myös tarkempia säännöksiä 2 momentin 5 kohdassa tarkoitetuista pysyvistä pitopaikoista, joissa sulan veden jatkuva saatavilla pito on kohtuuttoman vaikea järjestää eläinten pitomuodosta ja sääolosuhteista johtuvista syistä. Tällainen pitomuoto olisi esimerkiksi vasikoiden talviaikainen pito ulkona niin sanotussa iglukasvatuksessa. Iglukasvatuksessa vasikoiden karsinat rakennetaan yleensä kevytrakenteisista, siirrettävistä seinämistä ja pitomuodossa karsinoiden paikkaa piha-alueella siirretään usein kasvatuserien välillä tautipaineen vähentämiseksi. Kiinteän sähkövastuksella sulana pysyvän juottojärjestelmän rakentaminen tällaiseen pitomuotoon on vaikeasti toteutettavissa ilman, että rakenteiden siirrettävyys samalla menetetään. On myös huomattava, että vasikan hyvinvoinnin kannalta olisi tärkeää, että vasikka joisi kylmissä olosuhteissa lämmintä juotavaa. Käytännössä tämä tulisi varmistaa juottamalla vasikka kylläiseksi useita kertoja päivässä tapahtuvalla lämpimän maidon tai maitojuoman juotolla, jonka lisäksi tarjotaan lämmintä vettä. Jatkuvan veden saantia koskevasta poikkeuksesta olisi tarpeen säätää myös talviaikana eräiden turkiseläinten ja ammattimaisilla rekikoiratarhoilla pidettävien rekikoirien osalta. Kiinteän sähkövastuksella sulana pysyvän juottojärjestelmän rakentaminen aiheuttaisi rekikoiratarhoille ja turkistiloille huomattavia kustannuksia. Rekikoiratarhoilla ja turkistiloilla eläimet juotetaan talviaikaan yleensä useita kertoja päivässä siten, että veden määrä, juotokertojen määrä ja juoton ajankohta sovitetaan eläinten tarpeisiin sopivaksi.

22 §. Eläinten hyvinvoinnin ja pitopaikan tarkastaminen. Pykälässä säädettäisiin hoidossa olevan eläimen hyvinvoinnin, pitopaikan ja siihen liittyvien sellaisten laitteiden, joista eläimen hyvinvointi riippuu, tarkastamisesta. Pykälä vastaisi eläinsuojelulain 5 §:n 1 momentin sekä eläinsuojeluasetuksen 4 §:n 2 momentin ja 10 §:n säännöksiä sillä tarkennuksella, että erityistä huomiota eläinten tarkastuksessa olisi kiinnitettävä myös synnyttäviin eläimiin. Pykälällä pantaisiin täytäntöön tuotantoeläindirektiivin liitteen 2 kohta.

Pykälän 1 momentin mukaan hoidossa olevan eläimen hyvinvointi, pitopaikka ja siihen liittyvät sellaiset laitteet, joista eläinten hyvinvointi riippuu, olisi tarkastettava riittävän usein. Riittävää tarkastustiheyttä arvioitaessa tulisi ottaa huomioon eläintenpitomuoto, eläinlaji, eläimen fysiologinen tila sekä olosuhteet eläinten pitopaikassa ja elinympäristössä.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin ihmisen välittömässä valvonnassa tai tavoitettavissa olevien eläinten hyvinvoinnin ja pitopaikan tarkastamisesta päivittäin tai tarvittaessa useamminkin. Esimerkiksi sairaat, heikkokuntoiset tai lähiaikoina synnyttävät eläimet tulisi tarkastaa riittävän tihein väliajoin, jotta niiden kunnossa tapahtuvat muutokset havaittaisiin ja niiden edellyttämiin toimenpiteisiin voitaisiin ryhtyä riittävän nopeasti. Tarvittaessa eläinten tarkkailussa voidaan käyttää apuna myös teknisiä apuvälineitä, kuten esimerkiksi eläinsuojaan sijoitettuja

valvontakameroita. Tuotantomuodoissa, joissa suurien eläinmäärien hyvinvointi on täysin riippuvainen ihmisen hoidosta tai joihin liittyy esimerkiksi pitopaikan olosuhteista johtuvia erityisiä riskejä, eläinten hyvinvointi ja olosuhteet tulisi pääsääntöisesti tarkastaa useammin kuin kerran päivässä. Tällaisia tuotantomuotoja ovat esimerkiksi broilereiden pito ja nautojen pito paikalleen kytkettynä. Tuotantoeläintiloilla käytetään nykyisin yhä enenevässä määrin teknisiä laitteita eläinten hoidossa ja eläintilojen ympäristötekijöiden sääntelyssä. Eläinten hyvinvoinnin kannalta välttämättömiä laitteita käytetään yleisesti esimerkiksi tilojen ilmastoinnin, valaistuksen, eläinten ruokinnan ja juoton sekä lehmien lypsyn järjestämisessä. Laitteet voivat toimia joko eläinten hoitajan apuna eläinten hoidossa tai ne voivat huolehtia toiminnoista automaattisesti. Automaattisten laitteiden toimintaa valvotaan usein teknisten valvontaja hälytyslaitteistojen avulla. Toisaalta myös monia seura- ja harrastuseläimiä pidetään terrarioissa ja akvaarioissa, joiden ympäristötekijöiden sääntely toteutetaan teknisten laitteiden avulla. Esimerkiksi akvaariossa veden kierrättäminen ja puhdistaminen toteutetaan yleensä sähköllä toimivan suodattimen avulla. Tällaisten eläinten hyvinvoinnin kannalta välttämättömien laitteiden toiminnan tarkastaminen vähintään kerran päivässä olisi tarkoituksenmukaista, jotta mahdollisiin toimintahäiriöihin voitaisiin puuttua mahdollisimman pian niiden ilmettyä. Tarkastaminen voitaisiin käytännössä toteuttaa myös sellaisten teknisten valvontajärjestelmien avulla, joihin on liitetty toimintahäiriöstä kertova hälytys, jos hälytys on eläinten pitäjän vastaanotettavissa kaikkina vuorokaudenaikoina.

Päivittäinen tarkastusvelvollisuus ei koskisi laajoilla alueilla luonnonmukaisissa olosuhteissa tarhattavia, luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvia eläimiä, vaikeasti tavoitettavilla laitumilla kesäaikaan pidettäviä eläimiä eikä viljelykaloja, joiden päivittäinen tarkastaminen on mahdollonta vaikeiden sääolojen, jääpeitteen tai käytettävän kasvatustekniikan vuoksi. Päivittäisen tarkastusvelvollisuuden ulkopuolelle jäävät eläimet olisi tarkastettava säännöllisesti, jotta eläinten hyvinvointi ei tarpeettomasti vaarannu. Näiden eläinten pidossa olisi erityisen tärkeää pyrkiä varmistumaan siitä, että eläimillä on jatkuvasti riittävästi ravintoa ja vettä saatavilla ja että niillä on mahdollisuus päästä suojaan säältä. Poikkeuksellisten sääolosuhteiden tai muiden, eläinten hyvinvoinnille vaaraa aiheuttavien olosuhteiden vallitessa eläimet tulisi tarkastaa tavanomaista useammin. Samoin tulisi menetellä, jos eläinten joukossa on pykälän 3 momentissa tarkoitettuja erityistä seurantaa edellyttäviä eläimiä.

Pykälän 3 momentin mukaan eläinten tarkastuksessa on kiinnitettävä erityistä huomiota synnytystä odottaviin, synnyttäviin, juuri synnyttäneisiin, vastasyntyneisiin, sairaisiin, heikkokuntoisiin ja vahingoittuneisiin eläimiin.

Tarkempia säännöksiä eläinten hyvinvoinnin ja pitopaikan tarkastamisesta voitaisiin antaa valtioneuvoston asetuksella.

23 §. *Sairas tai vahingoittunut eläin.* Pykälässä säädettäisiin hoidossa olevan sairaan tai vahingoittuneen eläimen auttamisvelvollisuudesta. Säännös vastaisi pääsääntöisesti eläinsuojelulain 5 §:n 1 momentissa ja eläinsuojeluasetuksen 11 §:ssä säädettyjä vaatimuksia. Ehdotuksessa eläimen asianmukaisen hoidon selvennettäisiin tarkoittavan myös tarvittaessa hankittavaa eläinlääketieteellistä hoitoa. Lisäys olisi tarpeen, koska EU-komissio on tarkastuksissaan kiinnittänyt huomiota tuotantoeläindirektiivin liitteen 4 kohdan puutteelliseen täytäntöönpanoon tältä osin. Uutta olisi myös vaatimus siitä, että sairaan tai vahingoittuneen eläimen hoidossa tulisi pyrkiä turvaamaan eläimen toimintakyky ja elämänlaatu.

Hoidossa olevalle sairaalle tai vahingoittuneelle eläimelle olisi viipymättä annettava tai hankittava asianmukaista hoitoa. Kun eläimen havaitaan olevan sairaan tai vahingoittunut, eläinten omistajan tai pitäjän tulisi ryhtyä viipymättä toimenpiteisiin sairauden tai vamman laadun ja vakavuuden selvittämiseksi. Vamman tai sairauden laadusta ja vakavuudesta riippuen tarvitta-

vaa hoitoa voisi antaa joko eläinten omistaja, pitäjä tai muu taho tai tarvittaessa eläinlääkäri. Eläinten omistajan tai pitäjän tulisi ottaa yhteyttä eläinlääkäriin, jos eläimen sairaus tai vamma sitä edellyttää, eikä eläintä heti lopeteta sairauden tai vamman vuoksi. Eläinlääkäriin antaman hoidon tarvetta arvioitaessa tulisi kiinnittää erityistä huomiota eläimen kokemaan kipuun ja kärsimykseen. Hoitotoimenpiteisiin tai hoidon hankkimiseen olisi ryhdyttävä viipymättä, kun eläimen sairaus tai vamma on havaittu ja sen laadusta ja vakavuudesta on saatu riittävä selvitys.

Sairaalla tai vahingoittuneella eläimellä olisi oltava riittävää mahdollisuus lepoon ja tarvittaessa eläin olisi sijoitettava asianmukaiseen tilaan erilleen muista eläimistä. Riittävän levon mahdollistaminen sairaalle tai vahingoittuneelle eläimelle on tärkeä osa eläimen hoitoa. Eläimen tarvitseman levon määrä riippuu sairauden tai vamman laadusta. Joissain tapauksissa riittävän levon mahdollistaminen edellyttää eläimen siirtämistä sairaskarsinaan tai muuhun rauhalliseen tilaan, kun taas joissain tapauksissa levoksi riittää esimerkiksi eläimen työ- tai harrastuskäytön tilapäinen rajoittaminen. Eläimen sijoittaminen sairaskarsinaan tai muuhun soveltuvaan tilaan saattaa olla tarpeen myös eläimen tarkkailun ja hoitotoimenpiteiden tekemisen kannalta. Erilään pidolla voidaan myös ennaltaehkäistä tarttuvien tautien leviämistä muihin eläimiin. Sairaiden tai vahingoittuneiden eläinten hoitoa ja eristämistä varten tarvittavista tiloista säädettäisiin ehdotuksen 39 §:ssä. Sairaskarsinan tai muun tilan, jossa sairasta tai vahingoittunutta eläintä pidetään, tulisi olla sellainen, että se edistää eläimen parantumista. Tilan pitäisi olla mahdollisimman rauhallinen ja eläimellä tulisi olla siellä sopiva lepopaikka. Tilan lisälämmityksestä olisi tarvittaessa huolehdittava. Sosiaalisen eläimen siirtäminen erilleen toisista eläimistä voi aiheuttaa eläimelle huomattavaa stressiä. Tällaiselle eläimelle olisi erillään pidon aikakin pyrittävä järjestämään mahdollisuus sosiaaliseen kanssakäymiseen muiden eläinten kanssa, jos se ei ole mahdotonta esimerkiksi tarttuvien tautien leviämisen estämiseksi. Eläimen näkö- ja hajuyhteys muihin eläimiin voidaan usein järjestää, vaikka eläinten kosketusyhteys ei olisikaan suotavaa.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin sairaan tai vahingoittuneen eläimen hoidosta ja lopetuksesta. Sairaan tai vahingoittuneen eläimen hoidossa tulisi pyrkiä turvaamaan eläimen toimintakyky ja elämänlaatu. Sairaan tai vahingoittuneen eläimen hoidosta päätettäessä ja hoitoa annettaessa lähtökohtana tulisi olla eläimen hyvinvoinnista huolehtiminen ja asiaa olisi tarkasteltava ensisijaisesti eläimen näkökulmasta. Hoitopäätöksiä tehtäessä ja hoitoa annettaessa tulisi pyrkiä turvaamaan eläimen fyysinen ja psyykinen toimintakyky siten, että eläimen hyvinvointi ei tarpeettomasti vaarannu. Tavoitteena tulisi olla eläimen hyvän elämänlaadun turvaaminen niin hoidon aikana kuin sen jälkeenkin. Säännös liittyisi ehdotetun lain 6 §:n säännöksiin eläinten kunnioittamisesta sekä tarpeettoman kivun ja kärsimyksen tuottamisen sekä hyvinvoinnin tarpeettoman vaarantamisen kieltoihin.

Sairas tai vahingoittunut eläin olisi lopetettava, jos sairauden tai vamman laatu sitä edellyttää. Arvioinnissa keskeisellä sijalla olisi sen pohtiminen, millaista kipua ja tuskaa sairauden tai vamman sekä sairauden tai vamman hoidon arvioidaan eläimelle aiheuttavan. Arvioinnissa olisi otettava huomioon fyysisen kivun lisäksi myös eläimelle sairaudesta tai vammasta ja hoidosta aiheutuva henkinen kärsimys, kuten hoitotoimenpiteiden ja toipilasajan aiheuttama stressi ja ahdistus. Arvioinnin kannalta merkittävää olisi myös sen arvioiminen, kuinka todennäköisesti eläin toipuisi sairaudesta tai vammasta ja millaisia pysyviä muutoksia ne aiheuttaisivat eläimen hyvinvoinnille. Eläin tulisi lopettaa, jos on todennäköistä, että eläimelle aiheutuva kipua ei voida riittävästi lievittää. Eläin tulisi lopettaa myös silloin, jos on odotettavissa, että eläimen elämänlaatu heikkenee merkittävästi sairauden tai vamman seurauksena. Arvioinnissa olisi luonnollisesti otettava huomioon myös se, voidaanko eläimelle käytännössä järjestää sen tarvitsema hoito. Esimerkiksi eläimen hoitoon liittyvät taloudelliset rajoitukset ja hoidon käytännön järjestämiseen liittyvät ongelmat saattavat estää hoidon antamisen. Eläin

olisi lopetettava, jos sille ei voida antaa sen tarvitsemaa hoitoa ja tästä aiheutuu sille pykälässä tarkoitettua kipua tai kärsimystä. Eläimen kipua ja kärsimystä ei tule pitkittää taloudellisista eikä sosiaalisista syistä.

24 §. Pakkosyötön ja -juoton kieltö. Pykälässä säädettäisiin pakkosyötön ja -juoton kiellosta. Pakkosyötön kiellosta säädetään eläinsuojelulain 11 §:ssä. Selvyyden vuoksi pakkosyöttämisen kieltöä täydennettäisiin kiellolla eläinten pakkojuottamisesta.

Kiellettyä olisi eläimen pakolla syöttäminen ja juottaminen esimerkiksi eläimen lihottamiseksi tai tuotannon lisäämiseksi. Säännöksen perusteella esimerkiksi hanhien pakkosyöttäminen on kiellettyä. Säännös ei koskisi eläinlääketieteellisistä syistä tapahtuvaa pakolla syöttämistä tai pakolla juottamista. Esimerkiksi ravinnonpuutteesta kärsivän vastasyntyneen eläimen pakkojuottaminen olisi siten sallittua. Sen sijaan esimerkiksi kaikkien vastasyntyneiden vasikoiden rutiininomainen pakkojuottaminen ei olisi hyväksyttävää.

25 §. Eläinjalostus. Pykälässä säädettäisiin eläinjalostuksessa noudatettavista yleisistä vaatimuksista sekä kielletystä jalostuksesta ja jalostusmenetelmistä. Eläinsuojelulaissa eläinjalostuksesta säädetään 8 §:ssä. Uutena vaatimuksena säädettäisiin nisäkkäiden omistajan tai pitäjän velvollisuudesta estää pitämiensä eläinten hallitsematon lisääntyminen. Pykälän tarkoituksena olisi ohjata eläinjalostusta yhä enemmän eläinten hyvinvointia huomioon ottavaan suuntaan. Esimerkiksi tiettyjen ulkonäköpiirteiden liiallinen korostaminen jalostustavoitteissa on johtanut sellaisten ääripiirteiden suosimiseen, jotka aiheuttavat hyvinvointiongelmia seura- ja harrastuseläimille. Vastaavaa kehitystä on tapahtunut myös tuotantoeläinten jalostuksessa, etenkin jos tuotantokykyä on pyritty lisäämään äärimmilleen kiinnittämättä tarpeeksi huomiota eläinten hyvinvointiin. Näiden ääripiirteiden suosimisen sijaan eläinjalostuksessa tulisi pyrkiä ennen kaikkea hyvinvoivien eläinten tuottamiseen. Hyvinvointihaittaa aiheuttavia ääripiirteitä omaavia eläimiä ei tulisi käyttää jalostukseen, ellei esimerkiksi geenitestauksen avulla tai muutoin voida varmistaa, että haitta ei periidy jälkeläisille tai ellei tarkoituksena ole esimerkiksi roturisteytyksen kautta parantaa jälkeläisten ominaisuuksia tältä osin. Tällöin on kuitenkin aina varmistettava, että lisääntymisestä ei aiheudu eläimelle itselleen näistä ääripiirteistä johtuvaa hyvinvointihaittaa.

Eläimillä esiintyy myös perinnöllisiä sairauksia ja vikoja, joiden periytymisestä on viime vuosina saatu tutkimuksen kautta paljon uutta tietoa. Perinnöllisten sairauksien esiintyvyys lisääntyy usein etenkin sisäsiirteisissä eläinkannoissa. Perinnöllisten sairauksien ja vikojen esiintymistä voidaan ennaltaehkäistä sulkemalla niitä periyttävät eläimet pois jalostuksesta. Tärkeää on myös huolehtia eläinkannan riittävästä geneettisestä koosta sairauksien lisääntymisen ja elinvoiman heikkenemisen estämiseksi. Sairauksien ja vikojen periytymistä voidaan joissain tapauksissa ennakoida tarkastelemalla eläimen polveutumistietoja tai tutkimalla itse eläintä sairauden tai vian varalta. Myös geenitestejä käytetään sen selvittämiseksi, mikä on jalostukseen aiotun eläimen geeniperimä sairauden suhteen. Eläinten jalostuksessa myös tavoiteltuihin ominaisuuksiin, kuten turkin väriin, voi liittyä geneettisesti epätoivottuja piirteitä, kuten aistipuutteita tai letaalitekijöitä. Näidenkin vikojen suhteen tulisi välttää sellaisia jalostusyhdistelmiä, joiden tuloksena vika periytyy jälkeläisille.

Pykälän säännöksiä sovellettaisiin laajasti kaikkeen sellaiseen eläinten pidon yhteydessä tapahtuvaan eläinten lisäämiseen, jossa ihminen päättää, mitkä eläimet lisääntyvät ja siten periyttävät geenejään ja ominaisuuksiaan tuleville sukupolville. Eläinjalostuksella tarkoitetaan yleensä tavoitteellista eläinten kasvatusta siten, että pyritään tuottamaan perimältään ja ominaisuuksiltaan tietynlaisia eläimiä. Pykälässä jalostuksella tarkoitettaisiin tämän lisäksi myös sellaista ihmisen hoidossa olevien eläinten lisääntymistä, jolla ei ole selkeästi määriteltyä tavoitetta perimän tai ominaisuuksien suhteen. Tällaisesta toiminnasta voi olla kyse esimerkiksi

silloin, kun tietyn, ihmisen hoidossa olevan eläinryhmän annetaan lisääntyä suunnittelemattomasti keskenään. Pykälää sovellettaisiin sekä puhtas- että sekarotuisen eläinten lisäämiseen ja myös rotu- tai lajiristeytysten tuottamiseen. Jalostuksella tarkoitettaisiin niin luonnollista kuin keinollistakin lisäämistä, mukaan lukien geenitekniiikan menetelmien käyttäminen. Keinollisella lisäämisellä tarkoitetaan esimerkiksi keinosiemennystä ja alkionsiirtoja. Geenitekniiikan menetelmillä puolestaan voidaan muuttaa eläimen perimää tavoilla, joita ei esiinny luonnossa. Esimerkkinä geenitekniiikan käytöstä voidaan mainita siirtogeeniset eläimet. Koe-eläintoiminnassa tapahtuvasta eläinten jalostuksesta säädetään koe-eläinlainsäädännössä.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin eläinjalostuksen tavoitteista. Eläinten jalostuksella tulisi pyrkiä elinvoimaisten, toimintakykyisten ja terveiden eläinten tuottamiseen. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi jalostuksessa tulisi käyttää fyysisesti ja psyykkisesti terveitä eläimiä, joiden voidaan olettaa periyttävän näitä ominaisuuksia myös jälkeläisilleen. Jalostuksen seurauksena syntyvien eläinten tulisi kyetä ominaisuuksiensa puolesta elämään lajilleen tyypillistä elämää. Eläinten tulisi kyetä liikkumaan, käyttämään aistejaan sekä suoriutumaan kyseiselle eläinlajille tyypillisistä, normaaleista käyttäytymisen muodoista. Eläinten elimistön tulisi toimia normaalisti, eivätkä eläimet saisi kärsiä sellaisista pitkäaikaisista sairauksista tai vioista, jotka heikentävät elämänlaatua pysyvästi. Eläimellä ei saisi olla sellaisia psyykkisiä ääripiirteitä, jotka heikentävät sen elämänlaatua.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin kielletystä jalostuksesta. Momentin 1 kohdassa kiellettäisiin sellaisten jalostusyhdistelmien käyttäminen, jotka todennäköisesti periyttäisivät jälkeläisilleen merkittävää hyvinvointihaittaa aiheuttavia sairauksia tai muita ominaisuuksia. Säännöksen tarkoituksena on estää sellaisten jalostusyhdistelmien käyttäminen, joiden todennäköisenä tuloksena syntyy psyykkiseltä tai fyysiseltä toimintakyvyltään sairauden tai muun syyn takia heikentyneitä eläimiä tai eläimiä, joiden mahdollisuudet lajityypilliseen käyttäytymiseen ovat muusta syystä heikentyneet. Hyvinvointihaittoja voitaisiin pitää todennäköisinä, jos jalostusyhdistelmän käyttö olemassa olevan tiedon perusteella sisältäisi keskimääräistä suuremman riskin periyttää jälkeläisilleen pykälässä tarkoitettuja sairauksia tai muita ominaisuuksia.

Säännöksessä tarkoitettuja hyvinvointihaittaa aiheuttavia perintötekijöitä voivat olla letaalitekijät tai tiettyihin sairauksiin tai muihin hyvinvointihaittoihin, kuten anatomisiin ääripiirteisiin tai rakenteellisiin heikkouksiin liittyvät perintötekijät. Jälkeläisten kuolemaan tai vakaviin epämuodostumiin johtavia letaalitekijöitä esiintyy esimerkiksi tietyillä hännättömillä tai töpöhäntäisillä koira- ja kissaroduilla. Belgian sininen -nautarodulla on lihahypertrofia-sairautta aiheuttava geenimutaatio, joka aiheuttaa eläimelle normaalia huomattavasti suuremman lihaksiston. Suuren lihassmassan vuoksi näillä naudoilla esiintyy muun muassa sydänongelmia, eikä luonnollinen poikiminen yleensä ole mahdollista. Anatomisina ääripiirteinä pidetään esimerkiksi koirilla ja kissoilla liioitellun lyhyttä kuonoa ja siitä johtuen rakenteellisesti ahtaita hengitysteitä, josta voi aiheutua eläimelle jatkuvia hengitysvaikeuksia. Liialliset ihopoiмут puolestaan aiheuttavat useilla eläinlajeilla silmävaurioita ja kroonisia ihotulehduksia. Silmien tai silmäluomien epänormaali koko ja muoto saattavat aiheuttaa silmäluomien virheasentoja sekä altistaa silmät vaurioille, ulospullahtamiselle ja toistuville silmätulehduksille. Esimerkiksi kulkakalojen jalostuksessa on kehitetty muunnoksia, joilla silmien virheasento johtaa asteittaiseen sokeutumiseen. Rakenteelliset heikkoudet, kuten esimerkiksi raajojen virheasennot, epänormaali purenta ja pysyvä aukile kallon luissa saattavat myös aiheuttaa merkittävää haittaa eläimen hyvinvoinnille. Esimerkiksi kääpiökaniroduilla esiintyy periytyviä purentavikoja, jotka ovat yhteydessä liian lyhyeksi jalostettuun kallonmuotoon. Tarhatuilla ketuilla puolestaan esiintyy jalkojen virheasentoja, joiden taustalla on perinnöllinen taipumus.

Edellä mainitun kaltaiset letaalitekijät, perinnölliset sairaudet sekä anatomisista ääripiirteistä aiheutuvat sairaudet ja rakenteelliset heikkoudet aiheuttavat eläimelle yleensä fyysisen toimin-

takyvyn heikkenemistä. Sen lisäksi monet sairaudet ja viat heikentävät eläimen kykyä käyttäytyä lajityypillisellä tavalla. Esimerkiksi monet tuki- ja liikuntaelimestön sairaudet ja viat heikentävät eläimen mahdollisuuksia liikkua lajille tyypillisellä tavalla ja toteuttaa esimerkiksi lajille tyypillistä tutkimiskäyttäytymistä tai sosiaalista käyttäytymistä. Psykkistä toimintakykyä heikentävät esimerkiksi erilaiset käyttäytymishäiriöt, joista osan on todettu olevan perinnöllisiä. Myös eläimen luonteen periytyminen olisi otettava huomioon jalostuseläinten valinnassa. Erityisen arkoja tai aggressiivisia eläimiä ei tulisi käyttää jalostukseen. Liiallinen arkuus ja aggressiivisuus aiheuttavat eläimelle stressiä, ja eläimen on usein vaikea sopeutua ympäristöönsä ja elämään ihmisten ja toisten eläinten kanssa. Arat ja aggressiiviset eläimet voivat käyttäytymisellään aiheuttaa turvallisuusriskin myös muille eläimille sekä hoitajilleen ja muille eläinten kanssa tekemisissä oleville henkilöille.

Pykälän 2 momentin 1 kohdan soveltamisen kannalta merkityksellistä on sen arvioiminen, milloin edellä mainittujen sairauksien tai muiden ominaisuuksien katsotaan aiheuttavan merkittävää haittaa eläimen hyvinvoinnille. Tällaisina olisi pidettävä ainakin sellaisia pitkäaikaisia sairauksia tai ominaisuuksia, jotka aiheuttavat eläimelle jatkuvaa tai toistuvaa kipua tai kärsimystä tai jotka estävät eläintä esimerkiksi liikkumasta lajityypillisellä tavalla. Jos sairaudesta tai viasta kärsivän eläimen hyvinvoinnin turvaaminen edellyttää esimerkiksi kirurgisia korjaustoimenpiteitä tai eläimen jatkuvaa tai usein toistuvaa lääkitsemistä, kyseessä on todennäköisesti säännöksessä tarkoitettu merkittävää hyvinvointihaittaa aiheuttava muutos. Aistipuutoksia, kuten synnynnäistä tai etenevää sokeutta ja kuuroutta olisi myös pidettävä tällaisena merkittävänä hyvinvointihaittaa aiheuttavana vikana. Myös sellaisesta eläimen ulkonäön muuttamisesta, joka aiheuttaisi huomattavia vaikeuksia eläinten välisessä sosiaalisessa käyttäytymisessä, olisi pidättäydyttävä. Esimerkiksi kalalajeilla tiettyjen huomiovärien poistaminen jalostuksella saattaa vaikeuttaa huomattavasti kalojen välistä sosiaalista kanssakäymistä.

Säännöksen soveltamisen kannalta on lisäksi huomattava, että merkityksellistä olisi nimenomaan jälkeläisten odotettavissa oleva hyvinvointi. Jos eläin on ulkoasultaan terve, mutta sen tiedetään esimerkiksi kantavan perinnöllistä yhden geenin aiheuttamaa sairautta geeniperimässään, sitä ei tulisi lisätä toisen tunnetun kantajan kanssa, jos yhdistelmä tuottaisi todennäköisesti sairaita jälkeläisiä. Usein tällaisen sairauden kantaja voidaan kuitenkin parittaa ulkoasultaan ja geeniperimältään terveen eläimen kanssa ilman riskiä jälkeläisten sairastumisesta. Tällainen jalostusyhdistelmä olisi mahdollinen, koska se ei aiheuttaisi haittaa jälkeläisten hyvinvoinnille. Ulkoasultaan sairaankaan eläimen käyttäminen jalostukseen ei säännöksen pohjalta olisi välttämättä kiellettyä, jos voidaan varmistaa, että se ei periytä sairautta tai vikaa jälkeläisilleen. Toki tällaisen eläimen käyttäminen jalostukseen edellyttäisi sen harkitsemista, täyttyvätkö tilanteessa muut eläinsuojelulainsäädännön vaatimukset ja aiheuttaako jalostuskäyttö 2 momentin 3 kohdassa tarkoitettua haittaa eläimen hyvinvoinnille.

Pykälän 2 momentin 2 ja 3 kohtien nojalla kiellettyä olisi myös sellaisen eläimen käyttäminen jalostukseen, joka ei perinnöllisen ominaisuuden tai sairauden takia kykene lisääntymään luonnollisesti tai jonka hyvinvoinnille lisääntymisestä todennäköisesti aiheutuisi merkittävää haittaa. Säännöksen tarkoituksena on suojata jalostukseen käytettävien eläinten hyvinvointia. Osaltaan se myös estäisi vaikeille synnytyksille altistavien piirteiden ja muiden lisääntymisvaikeuksien periytyminen seuraaville sukupolville. Säännöstä sovellettaisiin sekä naaras- että urospuolisiin eläimiin. Lisääntymisellä tarkoitettaisiin kaikkia siihen liittyviä toimintoja, kuten astutusta, tiineyttä, synnytystä ja jälkeläisten hoitoa. Hyvinvointihaittaa pidettäisiin todennäköisenä, jos hyvinvointihaitan syntymiselle on olemassa olevan tiedon mukaan keskimääräistä suurempi riski. Perinnöllisellä ominaisuudella tai sairaudella tarkoitettaisiin sellaista periytyvää rakenteellista tai muuta vikaa tai sairautta, joka estää luonnollisen lisääntymisen. Sen sijaan esimerkiksi onnettomuudesta tai ei-perinnöllisestä sairaudesta aiheutuva lisääntymiskyvyttömyys ei estäisi eläimen käyttöä jalostukseen 2 momentin 2 kohdan nojalla. Tällöin olisi

kuitenkin varmistettava, ettei lisääntymisestä aiheudu 2 momentin 3 kohdassa tarkoitettua haittaa eläimen hyvinvoinnille.

Eläintä, joka ei esimerkiksi ruumiinrakenteensa takia kykene synnyttämään jälkeläisiään ilman keisarinleikkausta, ei tulisi käyttää jalostukseen. Eläintä ei tulisi liioin käyttää jalostukseen silloin, kun on odotettavissa, että jälkeläisten suuri koko tai rakenteelliset ääripiirteet estävät luonnollisen synnytyksen. Myös jalostukseen käytettävän urospuolisen eläimen tulisi kyetä lisääntymään luonnollisesti. Käytännössä eläimellä ei saisi olla esimerkiksi sellaista perinnöllistä ominaisuutta, joka estää normaalin astumiskäyttäytymisen. Tällaisissa tapauksissa myös keinosiemennyksen käyttö eläimen jalostuskäytön mahdollistamiseksi olisi kiellettyä.

Liian tiheästi toistuva tai liian nuorena tai vanhana tapahtuva lisääntyminen voi vaarantaa erityisesti naaraspuolisen eläimen hyvinvoinnin. Tiineys, synnytys ja usein myös jälkeläisten hoitaminen rasittavat eläintä, mikä tulisi ottaa huomioon eläimen hoidossa ja jalostuskäytössä. Narttujen tiheä pennuttaminen on aiheuttanut ongelmia etenkin niin sanotuissa pentutehtaissa, joissa tuotetaan koiranpentuja maksimaalisen taloudellisen hyödyn saavuttamiseksi. Säännöstä voitaisiin tarvittaessa tarkentaa eläinlajikohtaisissa asetuksissa säätämällä esimerkiksi koirien osalta siitä, kuinka usein nartulla saa teettää pentuja ja mikä on kunkin eläinlajin kohdalla nuorin sallittu astutusikä.

Pykälän 3 momentissa kiellettäisiin sellaisten jalostusmenetelmien käyttäminen, joista voi aiheutua merkittävää haittaa eläimen hyvinvoinnille. Jalostusmenetelmillä tarkoitettaisiin esimerkiksi sukuolujen keräämisessä sekä eläinten astutuksessa käytettäviä menetelmiä. Eläinten jalostuksessa yleisesti käytetty keinosiemennys ja alkionsiirtomenetelmät eivät aiheuta eläimille säännöksessä tarkoitettua merkittävää hyvinvointihaittaa. Kielletyistä menetelmistä voitaisiin säätää tarkemmin valtioneuvoston asetuksella. Kiellettyä olisi esimerkiksi elektrojakulaation käyttö siemennesteen keräämiseksi sekä jalostusmenetelmät, joissa turvauduttaisiin keisarinleikkauksiin eläinten tuottamiseksi. Asetuksella voitaisiin säätää myös esimerkiksi niin sanotun pakkoastutuksen kiellosta.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin nisäkkäiden omistajan ja pitäjän velvollisuudesta estää pitämiensä eläinten hallitsematon lisääntyminen. Säännös olisi uusi ja sen tavoitteena olisi vähentää hallitsemattomasti lisääntyvistä eläinpopulaatioista aiheutuvia hyvinvointiongelmia. Esimerkiksi ulkona vapaasti liikkuvien kissojen hallitsematon lisääntyminen johtaa helposti puolivillien kissapopulaatioiden syntymiseen. Myös koirien ja kissojen pentutehtailussa syntyvien pentujen määrää saatetaan maksimoida antamalla eläinten lisääntyä rajoituksetta keskenään. Hallitsemattomasti lisääntyvissä populaatioissa hyvinvointiongelmia aiheuttavat usein eläinten sisäsiittoisuus, eläimistä toisiin leviävät taudit ja loiset sekä eläinten tottumattomuus ihmisiin. Jatkuvasti lisääntyvät emot rasittuvat helposti liikaa ja jälkeläisiä syntyy ympäristöön, jossa synnyttäneiden emojen ja jälkeläisten hoitoon ei ole kunnollisia edellytyksiä. Nisäkkäiden hallitsematonta lisääntymistä voidaan estää eläinten ryhmittelyllä, valvonnalla ja esimerkiksi steriloidulla ulkona vapaasti liikkuvat kissat. Yksittäisiä vahinkoastumisia tapahtuu vastuullisessakin eläintenpidossa, eikä tällaisia yksittäisiä tapauksia olisi pidettävä pykälässä tarkoitettuna hallitsemattomana lisääntymisenä. Kiellettyä sen sijaan olisi sellainen eläintenpito, jossa eläimet lisääntyvät keskenään jatkuvasti tai suunnittelemattomasti ja josta aiheutuu selkeää haittaa eläinten hyvinvoinnille. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin säätää tarkemmin siitä, millaisiin toimenpiteisiin eläinten omistajan tai pitäjän olisi ryhdyttävä estääkseen eläinten hallitsematon lisääntyminen.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin tarvittaessa säätää tarkemmin myös siitä, millaisia eläimiä ei saa käyttää jalostukseen.

26 §. Löytöeläimet. Pykälässä säädettäisiin maakunnan velvollisuudesta järjestää alueellaan irrallaan tavattujen ja kiinni otettujen koirien, kissojen ja muiden pienikokoisten seura- ja harrastuseläinten tilapäinen hoito. Pykälän tarkoituksena on suojella pitäjiltään karkuun päässeitä seura- ja harrastuseläimiä hyvinvointiongelmilta ja toisaalta myös estää irrallaan liikkuvista eläimistä aiheutuvaa häiriötä yleiselle järjestykselle ja turvallisuudelle. Uutena vaatimuksena maakunnan tulisi pykälän 1 momentin mukaan huolehtia myös kiinni otettujen eläinten kuljetuksen järjestämisestä talteenottoaikaan. Nykyisen löytöeläintoiminnan keskeiseksi ongelmaksi on koettu se, että eläinten kuljetusta kiinniottopaikalta kunnan osoittamaan talteenottoaikaan ei ole säädetty minkään tahon tehtäväksi. Käytännössä tämä on vaikeuttanut eläinten talteenottoa ja johtanut tilanteisiin, joissa kiinni otettua eläintä ei ole saatu toimitettua talteenottoaikaan. Osa kunnista onkin järjestänyt eläinten kuljetuksen vapaaehtoisesti sopimalla kuljetuksesta esimerkiksi talteenottoajan pitäjän tai paikallisen eläinsuojeluyhdistyksen kanssa.

Löytöeläimen nopeaa palautumista takaisin pitäjälleen tai omistajalleen pyrittäisiin tehostamaan säätämällä ehdotetun pykälän 2 momentissa talteenottoajan pitäjän velvollisuudesta tarkastaa eläimen mahdollinen tunnistusmerkintä tai muu tunnistus ja velvollisuudesta ryhtyä kohtuullisiin toimiin omistajan tai pitäjän tavoittamiseksi. Ellei eläimen omistajaa tai pitäjää tavoiteta, ilmoitus eläimen talteenotosta ja tuntomerkeistä olisi tiedotettava joko talteenottoajan internetsivuilla ja lisäksi tarvittaessa muulla sopivalla tavalla, kuten paikallislehdessä julkaistavalla ilmoituksella. Samalla eläinten säilytysaikaa lyhennettäisiin siten, että löytöeläintä olisi säilytettävä aiemman 15 päivän sijaan 10 päivää. Suurin osa talteen otettavista seura- ja harrastuseläimistä on kissoja ja koiria. Ministeriön teettämän selvityksen mukaan suurin osa koirista on jo nykyisin tunnistusmerkitty joko mikrosirulla tai tatuoinnilla. Jatkossa koirien tunnistusmerkintä ja rekisteröinti on tarkoitus säätää pakolliseksi eläinten tunnistamislainsäädännössä. Myös osa kissoista tunnistusmerkittään, joskin tunnistusmerkittyjen kissojen osuuden arvioidaan olevan huomattavasti vähäisempi kuin tunnistusmerkittyjen koirien. Tunnistusmerkityn eläimen omistaja voi jo nykyisin rekisteröidä yhteystietonsa esimerkiksi koiratai kissajärjestöjen, eläinsuojeluyhdistyksen tai muiden yksityisten toimijoiden ylläpitämiin rekistereihin. Talteenottoajan pitäjän tulisi tarkistaa talteenotetun eläimen tunnistusmerkintä ja pyrkiä selvittämään, löytyvätkö eläimen omistajan yhteystiedot yleisesti käytössä olevista rekistereistä. Selvyyden vuoksi 2 momentissa säädettäisiin myös sairaiden ja vahingoittuneiden löytöeläinten hoidosta. Sairaalle tai vahingoittuneelle löytöeläimelle olisi viipymättä järjestettävä sen tarvitsema ensiapu ja muu kohtuullinen hoito sairauden tai vamman hoitamiseksi. Käytännössä ensiavulla ja hoidolla tarkoitettaisiin sellaista välttämätöntä ensiapua ja muuta eläinlääketieteellistä hoitoa, joka eläimelle on annettava sen hyvinvoinnin turvaamiseksi, kunnes eläimen omistaja tai pitäjä tavoitetaan tai eläin myydään, muutoin luovutetaan tai lopetetaan. Kohtuullisena hoitona voitaisiin pitää esimerkiksi eläimen murtuneen raajan lastoitusta ja kipulääkitystä, sen sijaan murtuman kirurgista korjaamista ei voitaisi edellyttää. Hoidon kohtuullisuutta arvioitaessa huomioon tulisi ottaa tarvittavan hoidon kustannukset ja eläimen jatkohoidon tarve.

Pykälän 3 momentin mukaan löytöeläintä olisi säilytettävä vähintään 10 päivän ajan siitä, kun eläimen omistajalle tai pitäjälle on ilmoitettu eläimen talteenotosta, tai talteenotosta on julkaistu 2 momentissa tarkoitettu ilmoitus. Tämän jälkeen maakunnalla olisi oikeus myydä, muutoin luovuttaa tai lopettaa eläin. Jos eläin myytäisiin ja myynnistä saatava tulo olisi suurempi kuin eläimen hoidosta aiheutuvat kustannukset, maakunnan olisi säilytettävä yli jääviä varoja eläimen omistajan lukuun kolmen kuukauden ajan eläimen toimittamisesta talteenottoaikaan, mikä jälkeen varat siirtyisivät maakunnan omaisuudeksi.

Pykälän 4 momentin mukaan maakunnalla olisi oikeus periä eläimen pitäjältä tai omistajalta korvaus eläimen talteenotosta, hoidosta ja mahdollisesta lopettamisesta aiheutuneista tarpeelli-

sista ja kohtuullisista kustannuksista. Talteenottokustannuksilla tarkoitettaisiin myös eläimen kuljetuksesta sen kiinniottopaikasta löytöeläinten talteenottoipaikkaan aiheutuneita kustannuksia.

Sen varmistamiseksi, että tieto metsästyslain nojalla kiinniotetuista koirista olisi myös maakunnan löytöeläinten talteenottoipaikassa, pykälän 5 momentissa ehdotetaan säädettäväksi poliisille velvollisuus ilmoittaa metsästyslain 55 §:n 1 momentissa tarkoitetuista talteenottoilmoituksista maakunnan löytöeläinten talteenottoipaikkaan.

Uutta olisi maakunnan velvollisuus laatia ja julkaista vuosittain tilasto toimialueensa löytöeläimistä. Löytöeläinlaitokset ovat käytännössä ehdotetun lain 59 §:ssä tarkoitettua ammattimaista tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvaa seura- ja harrastuseläinten pitoa, jolloin niiden on pidettävä 62 §:ssä tarkoitettua luetteloa toiminnan kohteena olevista eläinlajeista ja eläimistä. Ehdotettu tilastointivaatimus edellyttäisi tämän olemassa olevan tiedon keräämistä ja julkaisemista vuosittain. Tilastotietojen avulla voitaisiin seurata löytöeläinten määrän kehitystä alueellisesti ja valtakunnallisesti. Tiedot olisivat tarpeen vastuullisen eläintenpidon edistämiseen ja löytöeläinten määrän vähentämiseen tähtävien toimien suunnittelemiseksi ja kohdentamiseksi.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä löytöeläinten tilapäisen hoidon järjestämisestä ja löytöeläimiä koskevan tilaston laatimisesta.

27 §. *Ulkopuolinen palveluntuottaja löytöeläinten tilapäisen hoidon järjestämisessä.* Ehdotetun pykälän 1 momentin mukaan maakunta voisi hankkia löytöeläimiä koskevan palvelun ulkopuoliselta palveluntuottajalta. Käytännössä kunnat ovat nykyisinkin hankkineet palvelun ulkopuoliselta toimijalta, esimerkiksi koirahoitolalta. Tilannetta selkeytettäisiin asettamalla toiminnan ulkoistamiselle vaatimuksia sen varmistamiseksi, että löytöeläintoiminta järjestetään asianmukaisesti kaikissa tapauksissa. Palvelu voitaisiin hankkia ehdotetun lain 59 §:ssä tarkoitettua ammattimaista tai muutoin laajamittaista seura- ja harrastuseläinten pitoa harjoittavalta toimijalta. Nämä toimijat olisivat jo muutoinkin velvollisia tekemään toiminnastaan ilmoituksia valvontaviranomaiselle, ja toiminnan harjoittamiseen sisältyisi jo myös tiettyjä erityisiä velvoitteita, kuten pidettävien eläinlajien ja eläinten luettelointi.

Palveluntuottajalla tulisi olla nimetty vastuuhenkilö, jonka tulisi huolehtia siitä, että toimintaa harjoitetaan sitä koskevien vaatimusten mukaisesti. Vastuuhenkilöltä edellytettäisiin täysikäisyyttä eli 18 vuoden ikää. Lisäksi edellytettäisiin, että henkilö ei ole konkurssissa eikä hänen toimintakelpoisuuttaan ole rajoitettu. Löytöeläinten talteenottoipaikassa säilytetään ja käsitellään muille kuuluvaa omaisuutta, irralleen päässeitä pienikokoisia seura- tai harrastuseläimiä. Tunnearvon lisäksi eläimen rahallinenkin arvo saattaa joissain tapauksissa olla varsin merkittävä. Toimintaan liittyy velvollisuuksia muun muassa talteenottoipaikan asiakkaita ja viranomaisia kohtaan. Esimerkiksi maakunnan näkökulmasta on tärkeää, että toimijalla on riittävät resurssit suoriutua ulkoistetuista tehtävistä luotettavasti ja asianmukaisesti. Maistraatin holhousasiain rekisteristä annetaan muun muassa todistuksia, joista käy ilmi, onko henkilölle määrätty edunvalvoja tai onko hänen toimintakelpoisuuttaan rajoitettu. Oikeusrekisterikeskuksen konkurssirekisteristä puolestaan saa tiedon konkurssista. Toiminnan luonteesta johtuen vastuuhenkilöllä ei saisi olla myöskään eläintenpitokieltoa.

Pykälän 2 momentin mukaan talteenottoipaikka voisi periä eläimen talteenotosta aiheutuneet kustannukset eläimen pitäjältä tai omistajalta. Yleensä kustannukset maksetaan samalla kun eläin noudetaan talteenottoipaikasta. Koska toiminnan järjestämistä koskevat sopimukset maakunnan ja palveluntuottajan kesken voivat olla moninaisia, perimisestä tulisi sopia nimen-

omaisesti palvelun tuottamista koskevassa sopimuksessa. Samoin tulisi sopia korvauksen tilitämisestä maakunnalle tai säilyttämisestä tai muusta käytöstä.

Pykälän 3 momentti sisältäisi rikosoikeudellista virkavastuuta ja vahingonkorvausvastuuta koskevan säännöksen. Ulkoistetussa palvelun tuottamisessa on kysymys maakunnan tehtävien hoitamisesta. Sen vuoksi viranomaiskoneiston ulkopuolisen toimijan rikosoikeudellisesta virkavastuusta on tarpeen ottaa lakiin erityinen säännös. Virkavastuu kohdistuisi ehdotetussa 1 momentissa tarkoitettuun vastuuhenkilöön. Vahingonkorvausvastuun osalta viitattaisiin lisäksi vahingonkorvauslakiin.

28 §. *Luonnonvaraisen eläimen elätettäväksi ottaminen.* Pykälässä säädettäisiin luonnonvaraisten selkärankaisten eläinten elätettäväksi ottamisesta. Elätettäväksi ottamisella tarkoitettaisiin eläimen pyydystämistä ja pitämistä vankeudessa. Esimerkiksi lintujen rengastus, jossa eläin vapautetaan heti toimenpiteen jälkeen takaisin luontoon, ei olisi säännöksessä tarkoitettua eläimen elätettäväksi ottamista. Elätettävänä ottamiselle ei liioin tarkoitettaisi esimerkiksi kalastuksen yhteydessä tapahtuvaa elävien kalojen tai rapujen lyhytaikaista säilyttämistä esimerkiksi sumpussa.

Luonnonvaraisten selkärankaisten eläinten elätettäväksi ottaminen olisi pykälän 1 momentin nojalla lähtökohtaisesti kiellettyä. Säännöstä sovellettaisiin kaikkiin Suomen luonnossa eläviin luonnonvaraisiin selkärankaisiin eläimiin, kun voimassa olevassa laissa kiellettyä on vain luonnonvaraisten nisäkkäiden ja lintujen elätettäväksi ottaminen. Kieltoa ei kuitenkaan sovellettaisi tilanteissa, joissa eläinten pyydystämiseen ja hallussapitoon on myönnetty luonnonsuojelulain, metsästyslain tai kalastuslain mukainen poikkeuslupa. Luonnonsuojelulain 48 §:ssä säädetään kansallisesti rauhoitettujen eläinlajien ja 49 §:ssä Euroopan yhteisössä rauhoitettujen eläinlajien hallussapitoa koskevista poikkeusluvista. Metsästyslain 40 §:ssä säädetään eläinten pyydystamisestä riistanhoidollisiin tarkoituksiin ja 41 §:ssä poikkeamisesta riistalajien rauhoitussäännöksistä sekä metsästyslailla rauhoittamattomien eläinlajien pyydystämistä koskevista säännöksistä. Kalastuslain 47 §:ssä säädetään puolestaan kalastuslailla rauhoitettujen kalalajien ja -kantojen kalastamista koskevasta poikkeusluvasta.

Luonnonsuojelulain, metsästyslain ja kalastuslain poikkeusmahdollisuudet koskevat lähinnä kussakin laissa rauhoitettuja eläinlajeja. Näiden lisäksi on tarpeen säätää niistä poikkeuksista, jotka ovat tarpeen muiden kuin 1 momentissa lueteltujen poikkeuslupien piirissä olevien eläinten elätettäväksi ottamiseksi. Näistä säädettäisiin pykälän 2 momentissa. Ensinnäkin sallittua olisi eläinten elätettäväksi ottaminen eläintarhassa pitoa varten myös niissä tilanteissa, joissa elätettäväksi ottaminen ei edellytä 1 momentissa tarkoitettua poikkeuslupaa. Eläintarha määriteltäisiin 5 §:ssä. Sallittua olisi myös kalojen elätettäväksi ottaminen kalanviljely-, istutus- tai koulutustarkoituksiin taikka muihin vastaaviin kalastuslaissa tarkoitettuihin kalataloudellisiin tarkoituksiin. Eläinten elätettäväksi ottaminen sallittaisiin tieteellistä tutkimustyötä varten myös niiden eläinlajien osalta, joita eivät koske 1 momentissa luetellut poikkeusmahdollisuudet. On huomattava, että tieteellinen tutkimustyö saattaa edellyttää myös tieteellisiin tai opeustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annetun lain 24 §:ssä tarkoitettua hankeluvan hakemista. Avuttomassa tilassa oleva luonnonvarainen eläin voitaisiin ottaa elätettäväksi myös sille annettavaa hoitoa varten. Hoidosta säädettäisiin tarkemmin 29 §:ssä.

Voimassa olevasta laista poiketen luonnonvaraisten eläinten elätettäväksi ottaminen ei enää olisi sallittua niiden tarhaamiseksi lihan, munien tai niiden tuottamiseen tarkoitettujen siitoseläinten tuottamiseksi. Riistaeläinten elätettäväksi ottaminen riistanhoidollisiin tarkoituksiin olisi sen sijaan edelleen mahdollista metsästyslain 40 §:n mukaisella luvalla. Eläinsuojelulain 13 §:ssä on sallittu luonnonvaraisten eläinten elätettäväksi ottaminen myös muuta tilapäistä hyväksyttävää tarkoitusta varten. Pykälän esitöiden mukaan tällainen tarve voisi olla esi-

merkiksi tärkeä opetustilanne tai avun antaminen orvolle eläimelle. Ehdotetun pykälän 2 momentin 4- kohdassa tarkoitettu tilapäinen hoito voisi tarkoittaa myös orvolle eläimelle annettavaa apua. Sen sijaan vastaavaa kaikkia eläinlajeja koskevaa, opetusta koskevaa poikkeusmahdollisuutta ei ole sisällytetty nyt ehdotettavaan pykälään, koska sitä ei ole pidetty enää tarpeellisenä. Pykälän soveltamisalan laajentaminen koskemaan kaikkia selkärankaisia eläimiä tarkoittaisi käytännössä myös sitä, että esimerkiksi luonnonsuojelulaille rauhoittamattomien matelijoiden, kuten kyyn, elätettäväksi ottaminen olisi kiellettyä muissa kuin ehdotetun pykälän 2 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa.

On huomattava, että joidenkin eläinlajien, kuten haitallisten vieraslajien, hallussapito on kielletty muussa lainsäädännössä. Haitallisista vieraslajeista säädetään vieraslajeista aiheutuvien riskin hallinnasta annetussa laissa. Ehdotettavan pykälän 2 momentin poikkeusmahdollisuuksia ei sovellettaisi tilanteessa, jossa se olisi ristiriidassa toisaalla lainsäädännössä säädetyn kiellon kanssa.

29 §. *Avuttomassa tilassa olevan luonnonvaraisen eläimen hoito.* Pykälässä säädettäisiin loukkaantuneen tai muutoin avuttomassa tilassa olevan eläimen hoidosta. Ehdotuksen 7 §:n 3 momentissa säädettäisiin velvollisuudesta auttaa sairasta, vahingoittunutta tai muutoin avuttomassa tilassa olevaa luonnonvaraista eläintä. Ehdotuksen 28 §:n 2 momentin 4 kohdan mukaan avuttomassa tilassa oleva luonnonvarainen eläin voidaan ottaa elätettäväksi sille annettavaa hoitoa varten, ellei muu lainsäädäntö sitä estä. Pykälässä säädettäisiin eläimen lyhytaikaisesta haltuunotosta ensiavun antamiseksi tai hoitoon toimittamiseksi. Ehdotuksen 60 §:ssä säädettäisiin eläinten pidempiaikaisesta hoidosta, joka olisi ilmoituksenvaraista toimintaa.

Eläinsuojelulain 13 §:n mukaan luonnonvarainen nisäkäs tai lintu voidaan ottaa elätettäväksi sille annettavaa tilapäistä sairaanhoitoa tai muuta hyväksyttävää tilapäistä tarvetta varten. Hoitoon otettu eläin on sen tilan salliessa vapautettava, jos on oletettavissa, että se vaikeuksitta sopeutuu luonnonvaraiseen elämään. Jos eläintä ei voida vapauttaa eikä sen hoitoa voida järjestää, eläin on lopetettava. Käytännössä on kuitenkin ollut epäselvää, kuinka pitkään eläimelle annettava tilapäinen hoito voi jatkua. Epäselvyyttä on aiheuttanut myös se, miten ja kenen toimesta eläimen pidempiaikainen hoito sille annetun tilapäisen hoidon jälkeen voidaan järjestää. Voimassa olevassa lainsäädännössä ei aseteta vaatimuksia loukkaantuneiden luonnonvaraisten eläinten hoitajien osaamiselle, hoidossa käytettävillä tiloilla tai hoidolle ylipäätään. Siitä, milloin ja miten eläimet tulisi palauttaa takaisin luontoon, ei liioin säädetä. Käytännössä tilanne on johtanut siihen, että hyvää tarkoittavat kansalaiset saattavat pitää luonnonvaraisia eläimiä hoidossaan pitkiäkin aikoja puutteellisin tiedoin ja taidoin. Eläinten hoitoon on harvoin käytettävissä riittäviä tiloja ja eläimille annettava ravinto saattaa olla vääränlaista. Eläimet saattavat myös kesyntyä tarpeettomasti hoidon aikana. Hyvää tarkoittava auttaminen saattaa aiheuttaa eläimelle vain turhaa kärsimystä. Myös eläimen luontoon palauttaminen edellyttää asiantuntemusta sen suhteen, milloin eläin on riittävän kuntoutunut selvitäkseen luonnossa. Luontoon palauttamisen tulisi myös tapahtua sellaisessa paikassa, jossa vapauttaminen ei aiheuta haittaa muille eläimille, ihmisille eikä ympäristölle.

Ehdotetun pykälän mukaan kansalaiset voisivat ottaa loukkaantuneen tai muutoin avuttomassa tilassa olevan luonnonvaraisen eläimen haltuunsa vain lyhytaikaisesti eläimelle annettavan ensiavun tai hoitoon toimittamisen ajaksi. Ensiavun jälkeen eläin olisi joko sen tilan salliessa vapautettava luontoon, toimitettava hoitoon 60 §:ssä tarkoitettuun hoitopaikkaan tai lopetettava. Eläin olisi lopetettava, jos sitä ei voida vapauttaa luontoon eikä sen jatkohoitoa ole mahdollista tai tarkoituksenmukaista järjestää. Käytännössä kansalaisten antama ensiapu rajoittuu yleensä esimerkiksi vahingoittuneen eläimen lyhytaikaiseen tarkkailuun vankeudessa tai vaikkapa eläimen pyydystämiseen sen siirtämiseksi vaarallisesta ympäristöstä turvallisempaan paikkaan. Pidempiaikaista hoitoa vaativat, vahingoittuneet tai sairaat eläimet sekä orvot poika-

set olisi tarkoituksenmukaista toimittaa mahdollisimman pian osaavaan hoitoon, jolloin niiden selviämismahdollisuudet olisivat paremmat eikä eläimelle aiheutettaisi osaamattomuudesta johtuvaa tarpeetonta kärsimystä. Jos kansalainen haluaisi itse antaa eläimelle tällaista muuta kuin ensiavunomaista hoitoa, hänen tulisi tehdä toiminnastaan 60 §:ssä tarkoitettu ilmoitus maakunnalle.

30 §. Eläinten hoitajien pätevyys ja riittävyys. Pykälässä säädettäisiin eläinten pitäjän ja muun eläinten hoitoon osallistuvan henkilön yleisistä pätevyysvaatimuksista. Ammattimaisesti tai muutoin laajassa mitassa eläimiä pitävällä olisi myös velvollisuus huolehtia siitä, että eläimiä hoitamassa on riittävästi päteviä henkilöitä. Ammattimaisella eläinten pitäjällä olisi sen lisäksi velvollisuus ohjata ja opastaa palveluksessaan olevia eläinten hoitoon ja käsittelyyn osallistuvia henkilöitä. Eläinsuojelulain 5 a §:ssä säädetään tuotantoeläinten omistajan tai pitäjän vastaavista velvollisuuksista.

Ihmisen hoidossa olevien eläinten hyvinvointiin vaikuttavista tekijöistä eläinten hoitajalla on yleensä ratkaisevan suuri merkitys. Eläinten päivittäiseen hoitoon osallistuvat henkilöt ovat säännöllisesti tekemisissä eläinten kanssa ja heidän tulisi huomata ja puuttua eläinten hyvinvoinnissa tapahtuviin muutoksiin. Eläinten hyvinvoinnin arviointi ja mahdollisiin ongelmiin puuttuminen edellyttävät kuitenkin tietoa eläinten normaalista käyttäytymisestä ja siitä, miten ongelmia voidaan ennaltaehkäistä ja ratkaista. Osaava hoitaja kykenee arvioimaan hoitamien eläinten käyttäytymistä, terveyttä ja ympäristön vaikutuksia eläinten hyvinvointiin. Havaitessaan eläinten hyvinvointiin liittyviä ongelmia osaava hoitaja kykenee ratkaisemaan ne joko itse tai hakemalla ulkopuolista apua ongelmien ratkaisemiseksi.

Pykälän 1 momentin mukaan eläimen pitäjällä ja muulla eläinten hoitoon osallistuvalla henkilöllä tulisi olla riittävä osaaminen sen asianmukaiseksi hoitamiseksi. Eläinten päivittäisestä hoidosta vastaavan eläinten pitäjän lisäksi momenttia sovellettaisiin myös muihin eläinten hoitoon osallistuviin henkilöihin, kuten eläinten hoidosta huolehtivaan henkilöstöön. Kaikilla eläinten hoitoon osallistuvilla henkilöillä tulisi olla sellaista osaamista, että he kykenisivät huolehtimaan asianmukaisella tavalla eläinten hyvinvoinnista tehtäviään suorittaessaan. Osaamisella tarkoitettaisiin eläinten hoidon kannalta oleellista teoreettista tietoa pidettävän eläinlajin käyttäytymisestä ja hoidon vaatimuksista sekä käytännön taitoja eläimen käsittelystä ja hoidosta. Henkilön osaamiselle asetettavat vaatimukset olisivat riippuvaisia henkilön tehtävistä: eläinten kokonaisyhyvinvoinnista vastaavalta eläinten pitäjältä voitaisiin vaatia laajempaa osaamista kuin eläimille yksittäisiä hoitotoimenpiteitä suorittavilta henkilöiltä. Toisaalta myös pidettävien eläinten laji ja pitomuoto vaikuttaisivat vaadittavaan osaamiseen. Eläinten pitäjä tai muu hoitaja voisi hankkia tarvitsemansa osaamisen käytännön kokemuksen kautta, koulutautumalla esimerkiksi erilaisilla kursseilla tai hankkimalla tarvitsemansa tiedot ja taidot muilta eläinten pitäjiltä.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin ammattimaisesti tai muutoin laajassa mitassa eläimiä pitävien velvollisuuksista ja vaatimuksista. Ammattimaisena tai muutoin laajamittaisena eläintenpitona pidettäisiin lakiehdotuksen 49 § ja 56—60 §:ssä tarkoitettua luvan- ja ilmoituksenvaraista toimintaa sekä sellaista tuotantoeläinten pitoa, johon eläinten pitäjä olisi oikeutettu saamaan kotieläintalouden maataloustukea tai muuta vastaavaa elinkeinotoimintana pidettävää tuotantoeläinten pitoa.

Ammattimaisilla tai muutoin laajassa mitassa eläimiä pitävillä tulisi olla soveltuva koulutus tai muilla keinoin hankittu riittävä pätevyys tehtäviensä hoitamiseen. Laajamittaisessa eläintenpidossa eläinten pitäjä on yleensä vastuussa suuresta määrästä eläimiä, jolloin myös eläinten hyvinvoinnille aiheutuva riski kasvaa. Elinkeino toiminnassa taloudelliset seikat ja voiton tavoittelu voivat aiheuttaa ristiriitaa eläinten hyvinvoinnin turvaamisessa. Ammattimaiselta eläinten

pitäjältä voidaankin lähtökohtaisesti edellyttää enemmän eläintenpitoon liittyvää osaamista kuin esimerkiksi yksittäisen seura- ja harrastuseläimen omistajalta. Säännöksessä edellytetty koulutus tai muu pätevyys voisi käytännössä vaihdella eri eläinlajien osalta ja eri eläintenpito-työmuodoissa sen mukaan, millaisia riskejä eläinten hyvinvoinnille aiheutuu. Koulutus- ja pätevyysvaatimukset voisivat olla tiukempia silloin, kun hoitajan erityisellä osaamisella on eläinlajista tai pitomuodosta johtuen ratkaiseva vaikutus eläinten hyvinvointiin. Tällainen voi tulla kyseeseen esimerkiksi tilanteissa, joissa eläimiä on hyvin suuri määrä suhteessa hoitajien määrään ja olosuhteiden hallinta eläinten pitkälle koneellistetussa pitopaikassa vaatisi erityistä osaamista.

Pätevyysvaatimuksen lisäksi ammattimaisesti tai muutoin laajamittaisesti eläimiä pitävien vastuulla olisi huolehtia siitä, että eläinten hoidosta huolehtii riittävä määrä pätevää henkilökuntaa. Henkilökunnan riittävyys on edellytys sille, että eläimet voidaan hoitaa asianmukaisesti. Eläinten ruokintaan, juottoon, pitopaikan olosuhteiden hallintaan ja puhtaanapitoon sekä eläinten terveydenhoitoon liittyvät tehtävät voidaan näin hoitaa eläinten kannalta riittävässä ajassa. Hoitajien määrä riippuisi hoidettavien eläinten määrästä ja pidettävän eläinlajin hoitovaatimuksista. Siinä tapauksessa, että ammattimaisesti tai muutoin laajamittaisesti eläimiä pitävän palveluksessa olisi palkattua henkilökuntaa tai eläinten hoitoon osallistuisi muutoin muita henkilöitä, heitä tulisi neuvoa ja opastaa eläinten hoitoon ja käsittelyyn liittyvistä vaatimuksista. Eläinten hoitoon osallistuvien henkilöiden opastus ja neuvonta voitaisiin suhteuttaa henkilölle annettavan hoitotehtävän vaativuuteen. Tällöin esimerkiksi lyhytaikainen ja tehtäviltään suppea hoitajaksoon opastaminen voisi olla rajatumpaa kuin pitkäkestoiseen ja laajaan tehtäväkokonaisuuteen liittyvä opastus.

Pykälän 3 momentin mukaan valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä 1 ja 2 momentissa tarkoitettujen eläinten pitäjien ja muiden hoitajien koulutus- ja pätevyysvaatimuksista sekä 2 momentissa tarkoitettujen eläinten hoitajien riittävästä määrästä. Asetuksella säädettäisiin esimerkiksi eläinsuojelulain 26 b §:ssä tarkoitettua broilereiden pitäjän pätevyysvaatimuksista. Pääsääntöisesti 2 momentissa asetettu vaatimus ei edellyttäisi lisäkoulutautumista niiltä ammattimaisilta eläinten pitäjiltä, jotka ovat hankkineet toiminnassa tarvittavan pätevyyden käytännön kokemuksen kautta. Säädettäessä tarkempia vaatimuksia eri eläintenpito-työmuotoja koskevista pätevyysvaatimuksista tulisi välttää eläinten pitäjille aiheutuvia kustannuksia ja ylimääräistä hallinnollista taakkaa. Virallisen todistuksen vaatiminen joko suoritettua koulutuksesta tai käytännön kokemuksesta lisäisi sekä eläinten pitäjien että todistuksia myöntävien viranomaisen hallinnollista taakkaa. Sitä tulisikin pääsääntöisesti pyrkiä välttämään tarkempia säännöksiä annettaessa, ellei EU-lainsäädännöstä muuta johdu.

31 §. *Ammattimaisesti tai muutoin laajassa mitassa eläimiä pitävän velvollisuus varautua häiriötilanteisiin.* Pykälässä säädettäisiin häiriötilanteisiin, kuten tulipaloihin ja sähkökatkoksiin, varautumisesta. Pykälää sovellettaisiin ammattimaisesti tai muutoin laajassa mitassa eläimiä pitäviin eläinten pitäjiin. Ammattimaisena tai muutoin laajamittaisena eläintenpitona pidettäisiin lakiehdotuksen 49 § ja 56—60 §:ssä tarkoitettua luvan- ja ilmoituksenvaraista toimintaa sekä sellaista tuotantoeläinten pitoa, johon eläinten pitäjä olisi oikeutettu saamaan kotieläintalouden maataloustukea tai muuta vastaavaa elinkeinotoimintana pidettävää tuotantoeläinten pitoa.

Käytännössä eläinten pitäjän tulisi pohtia, millaisia häiriötilanteita omaan eläintenpitoon saattaa liittyä ja millaisia riskejä näistä aiheutuu pidettävien eläinten hyvinvoinnille. Häiriötilanteilla tarkoitettaisiin esimerkiksi tulipaloja, sähkön- tai vedenjakelun häiriöitä, poikkeuksellisia sääolosuhteita ja tietoliikennekatkoksia. Etenkin silloin, kun eläimiä on suuri määrä, niiden ruokinta, juotto ja muu välttämätön hoito voi olla haasteellista järjestää poikkeavissa olosuhteissa, joissa esimerkiksi sähköä tai vesijohtovettä ei yllättäen olekaan käytettävissä. Tulipalon

tai muun syyn takia eläimiä voidaan myös joutua yllättäen siirtämään pois eläintiloista, jolloin olisi hyvä etukäteen pohtia, minne ja miten eläimet hätätilanteessa siirretään.

Tuotantoeläintiloilla on yleensä olemassa kirjallinen palo- ja pelastussuunnitelma, jota usein on täydennetty myös muissa häiriötilanteissa toimimisen osalta. Pelastuslaissa (379/2011) ja pelastustoimesta annetussa valtioneuvoston asetuksessa (407/2011) säädetään maatilojen oma-toimisesta varautumisesta onnettomuuksiin. Kaikkiin ympäristönsuojelulain (527/2014) nojalla ympäristölupaa edellyttäviin eläinsuojeliin on laadittava pelastussuunnitelma, josta käyvät ilmi keskeiset ennaltaehkäisevät toimenpiteet ja toimintaohjeet vaara- ja onnettomuustilanteissa. Pelastussuunnitelmavaatimus koskee muun muassa vähintään 50 lypsylehmän, 100 lihanaudan, 250 lihasian tai 100 emakon eläinsuojia. Hyvinvointikorvausta saavilla nauta- ja sikatiloilla on puolestaan oltava ajantasainen eläintiloja koskeva varautumissuunnitelma. Palontorjunta- ja pelastussuunnitelman lisäksi suunnitelmaan on sisällyttävä suunnitelma niistä toimenpiteistä, joihin ryhdytään sähkökatkoksen tai vesihuollon katkoksen aikana.

Tuotantoeläintilojen lisäksi myös muiden ammattimaisesti tai laajamittaisesti eläimiä pitävien tulisi varautua eläinten hyvinvointia uhkaaviin häiriötilanteisiin. Pelastuslain nojalla pelastussuunnitelmaa edellytetään esimerkiksi eläintarhoilta ja vähintään 60 hevosen tai ponin eläinsuojalta. Ammattimaiseen tai muutoin laajamittaiseen eläinten pitoon sisältyy kuitenkin paljon sellaista toimintaa, jonka varautumisvelvollisuudesta ei ole säädetty. Sähkö- ja vesikatkot aiheuttavat helposti ongelmia myös edellä esitettyä pienemmissä hevostalleissa ja muissa yksiköissä, joissa esimerkiksi eläinten juomavettä tarvitaan suuria määriä eläinten hyvinvoinnin turvaamiseksi. Pykälän 1 momentissa ehdotetaankin säädeettäväksi ammattimaisesti tai muutoin laajassa mitassa eläimiä pitävän eläinten pitäjän velvollisuudesta varautua eläinten hyvinvointia uhkaaviin häiriötilanteisiin, kuten tulipaloihin ja sähkökatkokiin.

Pykälän 2 momentissa säädeettäisiin eläinten hyvinvoinnin turvaamisesta sellaisissa eläintiloissa, joissa eläinten hoito tai tilojen ympäristötekijöiden sääntely ja valvonta riippuu sähköisistä tai mekaanisista laitteista. Eläinten pysyvässä pitopaikassa tulisi aina olla mahdollisuus pitää yllä eläinten hyvinvoinnin kannalta välttämättömät toiminnot myös yksittäisten laitteiden toimintahäiriöiden aikana. Käytännössä tämä tarkoittaisi joko teknisten varajärjestelmien olemassaoloa tai muita varajärjestelyjä muun muassa koneellisesti tai mekaanisesti järjestetyn ilmanastoinnin, valaistuksen, eläinten ruokinnan ja juoton sekä esimerkiksi lehmien lypsytämisen. Koneellisen ilmanvaihtojärjestelmän toimintahäiriön aikana eläintilassa olisi oltava mahdollisuus järjestää riittävä ilmanvaihto esimerkiksi ovia tai ikkunoita avaamalla, ellei käytössä ole varsinaista ilmanvaihdon varajärjestelmää.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä siitä, millaisiin toimenpiteisiin eläinten pitäjän olisi ryhdyttävä häiriötilanteisiin varautumiseksi. Asetuksella voitaisiin säätää esimerkiksi siitä, millaisia häiriötilanteita varten eri eläintenpitomuodoissa on varauduttava ja millaisessa eläintenpidossa varautuminen edellyttäisi kirjallisen varautumissuunnitelman laatimista.

32 §. *Tuotantoeläimiä koskeva kirjanpito.* Pykälässä säädeettäisiin tuotantoeläinten omistajan tai pitäjän velvollisuudesta pitää kirjaa tuotantoeläinten lääkinnällisestä hoidosta sekä kuolleiden eläinten lukumääristä. Valvontaviranomaisen oikeudesta saada valvontaa varten tarvittavat asiakirjat nähtäväkseen säädeettäisiin ehdotetun lain 79 §:ssä. Muuten säännös vastaisi eläinsuojelulain 26 a §:n vaatimuksia. Ehdotetulla säännöksellä pannaan täytäntöön tuotantoeläinlainsäädännön liitteen 5 ja 6 kohta. Vaatimus elintarviketuotantoa varten pidettävien tuotantoeläinten lääkehoitoa koskevan kirjanpidon säilyttämisestä viiden vuoden ajan on yhtenäisen eläinlääkälainsäädännön vaatimusten kanssa. Vaatimus perustuu eläinlääkkeitä koskevista yhteisön säännöistä annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 2001/82/EY.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä kuolleiden eläinten lukumääriä koskevasta kirjanpidosta.

5 luku Eläinten pitopaikka

33 §. *Pitopaikan yleiset vaatimukset.* Pykälässä säädettäisiin niistä perusvaatimuksista, jotka eläimen pitopaikan olisi täytettävä. Pitopaikan yleisistä vaatimuksista säädetään eläinsuojelulain 4 §:ssä ja eläinsuojeluasetuksen 1 §:ssä. Eläimen pitopaikka määriteltäisiin ehdotetun lain 5 §:ssä. Pykälää sovellettaisiin sekä pysyviin että tilapäisiin eläinten pitopaikkoihin.

Pykälän 1 momentin mukaan eläimen olisi voitava pitopaikassaan seistä ja levätä luonnollisessa asennossa sekä vaihtaa asentoaan vaikeuksitta. Samassa pitopaikassa pidettävillä eläimillä olisi oltava mahdollisuus yhtäaikaiseen lepoon. Pitopaikassa tulisi olla riittävästi tilaa ja sen tulisi olla rakenteiltaan sellainen, että siellä pidettävä eläin voi seistä ja levätä lajilleen ominaisessa asennossa sekä vaihtaa asentoaan vaikeuksitta. Eläimen levon- ja unentarpeen tyydyttämisen kannalta on tärkeää, että kaikilla pitopaikassa pidettävillä eläimillä on mahdollisuus yhtäaikaiseen lepoon. Laumaeläimille yhtäaikainen lepääminen kuuluu usein lajityypilliseen käyttäytymiseen.

Pitopaikan tulisi olla rakenteiltaan ja muilta ominaisuuksiltaan sellainen, että se ei vaaranna eläinten hyvinvointia ja siellä pidettäviä eläimiä voidaan hoitaa asianmukaisesti. Pykälän 2 momentin mukaan pitopaikassa tulisi voida ylläpitää eläimen hyvinvoinnin kannalta riittävää puhtautta ja hygieniää. Pitopaikan puhtaanapidolle ja hygieenisyydelle asetettavat vaatimukset riippuisivat paitsi pidettävästä eläinlajista myös eläinten iästä ja terveydentilasta. Eläinten pitomuoto olisi myös otettava huomioon pitopaikan puhdistettavuutta ja hygieenisyyttä arvioitaessa. Pääosin laidunolosuhteissa pidettävien eläinten pitopaikalta ei voida lähtökohtaisesti edellyttää samantasoista puhdistettavuutta ja hygieenisyyttä kuin sisätiloissa olevalta pitopaikalta. Toisaalta olisi otettava huomioon, että eläintaudit leviävät helpommin sellaisissa pitopaikoissa, joissa eläinten määrä ja eläintiheys ovat suuria ja tällöin tilojen puhdistettavuudelle ja hygieenisyydelle voidaan asettaa erityisiä vaatimuksia. Pitopaikan rakenteiden ja materiaalien tulisi tarvittaessa olla pestävissä ja desinfioitavissa. Pitopaikan puhdistettavuuden arvioinnissa keskeistä on se, voidaanko pitopaikka pitää sillä tavoin puhtaana ja hygieenisenä, että siinä pidettävien eläinten hyvinvointi ei vaarannu. Pykälän 2 momentin mukaan pitopaikassa pidettävä eläin olisi myös voitava tarkastaa ja hoitaa vaikeuksitta. Säännös tulisi ottaa huomioon jo eläinten pitopaikkaa suunniteltaessa ja rakennettaessa tai eläimille sopivaa pitopaikkaa valittaessa. Tarvittaessa pitopaikka olisi varustettava sellaisilla rakenteilla, laitteilla tai välineillä, joiden avulla eläimet voidaan tarkastaa ja hoitaa asianmukaisesti. Eläinten hoitoon ja tarkastamiseen tarvittavista tiloista säädettäisiin tarkemmin ehdotuksen 39 §:ssä.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin eläimen säilytyksestä kuljetuslaatikossa, häkissä tai muussa vastaavassa pienikokoisessa säilytystilassa samaan tapaan kuin eläinsuojeluasetuksen 22 §:ssä. Eläintä saisi pitää sen kuljetukseen tarkoitettussa laatikossa tai häkissä taikka muussa vastaavassa pienikokoisessa säilytystilassa vain, jos eläimen kuljettaminen, sairaus tai muu tilapäinen ja hyväksyttävä syy sitä edellyttää. Tällaisenkin säilytystilan tulisi täyttää eläimen pitopaikalle 33—36 §:ssä ehdotetut vaatimukset. Kuljetuslaatikossa tai muussa vastaavassa pienikokoisessa tilassa pidettävän eläimen mahdollisuudet toteuttaa olennaisia käyttäytymistarpeitaan ja fysiologisia tarpeitaan ovat kovin rajatut eikä eläimellä ole juurikaan mahdollisuuksia vaikuttaa ympäristöönsä tai tehdä sitä koskevia valintoja. Tämä saattaa aiheuttaa eläimelle henkistä stressiä ja turhautumista. Fyysisiä haasteita voi aiheutua esimerkiksi siitä, että eläin ei voi vaihtaa paikkaa ruumiinlämpönsä säätämiseksi.

Eläimen säilyttäminen pienikokoisessa säilytystilassa olisi sallittua vain tilapäisestä ja hyväksyttävästä syystä. Syyn tulisi aina olla sekä tilapäinen että hyväksyttävä. Hyväksyttävänä syynä voitaisiin pitää tarvetta rajoittaa eläimen liikkumista kuljetuksen, sairauden tai muun eläimen hyvinvoinnin kannalta tarpeellisen syyn takia. Muuna tarpeellisenä syynä voitaisiin pitää esimerkiksi eläimen pitoa häkissä tai kuljetuslaatikossa sillä aikaa, kun eläimen pysyvää pitoa paikkaa puhdistetaan tai kun eläintä esimerkiksi totutetaan kuljetuslaatikossa olemiseen. Tällaisena syynä voitaisiin pitää myös eläinten säilyttäminen kuljetuslaatikossa tai -häkissä tilapäisesti esimerkiksi näyttelyn, kilpailun, harjoituksen tai matkan aikana, kunhan eläimen liikunnantarpeen ja muiden tarpeiden tyydyttämisestä huolehditaan. Vieraassa ympäristössä ja esimerkiksi vilkkaissa yleisötapahtumissa eläimelle tuttu kuljetuslaatikko tai -häkki voi toimia eläimen hyvinvoinnin kannalta tarpeellisenä suojapaikkana. Hyväksyttävää ei kuitenkaan olisi kuljetuslaatikoissa tai -häkeissä olevien eläinten esittely yleisölle esimerkiksi eläinnäyttelyn yhteydessä. Hyväksyttävänä syynä ei lähtökohtaisesti pidettäisi esimerkiksi omaisuuden suojelemista eläimen aiheuttamilta tuhoilta omistajan työpäivien aikana tai eläimen opettamista sisäsiistiksi. Hyväksyttävänä syynä ei pidettäisi muitakaan sellaisia tilanteita, joissa kuljetuslaatikossa tai -häkissä pitoa ei voida perustella eläimen hyvinvoinnilla ja eläimen pito on lähtökohtaisesti järjestettävissä muilla, eläimen liikkumisvapautta vähemmän rajoittavilla tavoilla.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä pitopaikan koosta, materiaaleista, rakenteista ja muista ominaisuuksista.

34 §. Pitopaikan turvallisuus. Pykälässä säädettäisiin eläimen pitopaikan yleisestä turvallisuudesta. Pitopaikan turvallisuudesta säädetään eläinsuojelulain 4 §:ssä ja eläinsuojeluasetuksen 1 §:ssä. Pykälän 1 momentin mukaan eläimen pitopaikan materiaalien, rakenteiden ja muiden ominaisuuksien tulisi olla sellaisia, että eläimen vahingoittumisen ja sairastumisen vaara, eläimen karkaamisvaara ja pitopaikan palovaara on mahdollisimman vähäinen. Pitopaikassa olevat terävät kulmat, rikkinaiset pinnat, epäsopivat rakenteet, myrkylliset pintamateriaalit, liukkaat lattiat tai ulkotarhan jäinen pinta sekä esimerkiksi vialliset sähkölaitteet saattavat aiheuttaa eläimen loukkaantumisen. Vahingoittumisen vaaraa olisi arvioitava suhteessa pitopaikassa pidettäviin eläimiin. Vastasyntyneitä, heikkoja tai sairaita eläimiä ei välttämättä voida pitää turvallisesti esimerkiksi jyrkällä ja kivikkoisella laiturilla, kun taas terveille eläimille sama laidun saattaa hyvinkin soveltua ilman, että eläinten turvallisuus tästä vaarantuu. Pitopaikkaa valittaessa, suunniteltaessa, rakennettaessa ja huollettaessa tulisi pyrkiä varmistamaan se, ettei eläin pääse karkaamaan pitopaikastaan ja että pitopaikka on mahdollisimman paloturvallinen.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä pitopaikan turvallisuuteen vaikuttavista seikoista, kuten materiaaleista, rakenteista ja muista ominaisuuksista. Tarkempia säännöksiä on tarkoitus antaa esimerkiksi pitopaikkojen turvallisista lattia- ja seinämateriaaleista sekä ulkotarhojen aitauksesta.

35 §. Pitopaikan olosuhteet. Pykälässä säädettäisiin pitopaikan olosuhteista. Voimassa olevassa lainsäädännössä pitopaikan olosuhteista säädetään eläinsuojelulain 4 §:ssä ja eläinsuojeluasetuksen 2 §:ssä. Pykälän 1 momentin säännöksellä pantaisiin täytäntöön tuotantoeläindirektiivin liitteen 10 kohta ja liitteen 12 kohdan vaatimus ulkona pidettävien eläinten suojaamiselta sääolosuhteilta.

Pykälän 1 momentin mukaan pitopaikan lämpötilan, ilman- tai vedenlaadun ja muiden ympäristöolosuhteiden olisi oltava siellä pidettävälle eläimelle sopivia. Ympäristöolosuhteilla tarkoitettaisiin esimerkiksi pitopaikan lämpötilaa, kosteutta ja pitopaikasta riippuen joko ilmanlaatua ja ilman vaihtuvuutta tai vedenlaatua ja veden virtausta. Sopivat ympäristöolosuhteet

eivät vaaranna eläimen hyvinvointia. Eläinten pitopaikan olosuhdevaatimukset voivat vaihdella suuresti jopa samaan eläinryhmään kuuluvien eläinlajien kesken. Esimerkiksi trooppisen ilmaston matelijan ympäristöolosuhdevaatimukset poikkeavat suuresti kuivan aavikon matelijan olosuhdevaatimuksista. Myös eläinten sopeutumiskyky erilaisiin ympäristöolosuhteisiin vaihtelee: esimerkiksi kaloille pienikin muutos veden lämpötilassa, happamuudessa tai mikrobiologisessa laadussa saattaa aiheuttaa hyvinvointiongelmia, kun taas monet maanisäkkäät saattavat vaikeuksitta sopeutua elämään hyvinkin vaihtelevissa ympäristöolosuhteissa. Vaatimukset pitopaikan ympäristöolosuhteille vaihtelevat myös eläimen iän, kunnon ja fysiologisen tilan mukaan. Vastasyntyneellä eläimellä on aikuista suurempi lämmöntarve. Myös sairaan eläimen asianmukainen hoito saattaa edellyttää esimerkiksi lisälämmön järjestämistä sairaskarsinaan tai muuhun vastaavaan tilaan.

Pykälän 1 momentissa tarkennettaisiin edellä mainittua olosuhdevaatimusta säätämällä ulkona pidettävien eläinten suojaamisesta epäsuotuisilta sääoloilta. Ehdotuksen mukaan ulkona pidettävällä eläimellä tulisi olla riittävä suoja epäsuotuisia sääoloja vastaan tai eläin olisi voitava tarvittaessa ottaa sisätiloihin. Säännöstä sovellettaisiin kaikkiin ulkona sijaitseviin eläinten pitopaikkoihin. Ulkona oleva säänsuoja voisi olla joko rakennettu suoja tai sellainen maastonmuodostuma tai kasvillisuuden muodostama suoja, joka antaa eläimelle kulloinkin tarvittavan suojan sääolosuhteilta. Kesällä tarvittava suoja voi tarkoittaa esimerkiksi suojaa polttavalta aurinkolta, kun taas talviaikaan suojaa voidaan tarvita esimerkiksi tuulelta, sateelta tai pakkaselta. Säänsuojan riittävyyttä arvioitaessa tulisi ottaa huomioon muun muassa pidettävän eläimen laji, rotu, ikä, kunto, karvapeite, fysiologinen tila, pitopaikan maantieteellinen sijainti ja vallitsevat sääolosuhteet. Säänsuojassa tulisi myös olla riittävästi tilaa, jotta kaikki pitopaikassa pidettävät eläimet voisivat halutessaan hakeutua suojaan samaan aikaan. Sisätilaan ottamisella tarkoitettaisiin eläimen siirtämistä talliin, navettaan, asuntoon tai muuhun vastaavaan rakennukseen, jossa eläimelle voidaan tarjota sille sopivat ympäristöolosuhteet. Eläinsuojeluasetuksessa tuotantoeläinten ulkokasvatuksesta säädetään 5-7 §:ssä. Nyt ehdotetussa säännöksessä velvollisuus sääolosuhteilta suojaamiseen koskisi kaikkia ulkona pidettäviä eläimiä, ei vain tuotantoeläimiä. Eläinsuojeluasetuksen 5 §:n mukaan ulkona saa ympärivuotisesti kasvattaa vain tuotantoeläinlajeja ja -rotuja, jotka soveltuvat ulkokasvatukseen. Vastaavaa säännöstä ei ole tarpeen sisällyttää uuteen lakiin, sillä ehdotettu säännös edellyttäisi eläinten pitoa vain sellaisissa pitopaikoissa, joiden ympäristöolosuhteet sopivat siellä pidettäville eläimille. Eläinsuojeluasetuksen 6 §:n vaatimukset ulkotarhan turvallisuudesta sisältyisivät ehdotuksen 34 §:ään ja eläinten hoitoon ja tarkastamiseen tarvittavista tiloista säädettäisiin ehdotuksen 39 §:ssä.

Pykälän 2 momentin mukaan pitopaikassa ei saisi esiintyä jatkuvaa eläintä häiritsevää tai sille haittaa aiheuttavaa melua. Vastaava säännös sisältyy eläinsuojeluasetuksen 2 §:ään. Melutasoa arvioitaessa olisi otettava huomioon se, että eläinten kuuloaisti on yleensä ihmisen kuuloaistia herkempi. Eläimille saattaa aiheutua häiriötä myös esimerkiksi sellaisista korkeataajuisista äänistä, joita ihminen ei kykene lainkaan havaitsemaan. Eläinten pitopaikassa jatkuvaa melua voivat aiheuttaa esimerkiksi ilmastointi- ja lämmityslaitteet. Eläimelle haittaa voi aiheuttaa myös muu kuin jatkuva melu, jos melu on kovaa, usein toistuvaa tai taajuudeltaan erityisen häiritsevää. Tällaista melua voi syntyä esimerkiksi eläinten ruokintatilanteissa tai pitopaikan puhdistuksen yhteydessä.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin pitopaikan valaistuksesta. Sen mukaan pitopaikan valaistuksen tulisi olla sellainen, että se on sopiva eläinten fysiologisten tarpeiden ja olennaisten käyttäytymistarpeiden tyydyttämiseen ja että eläin voidaan tarkastaa ja hoitaa asianmukaisesti. Vastaava säännös sisältyy eläinsuojeluasetuksen 2 §:ään. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön tuotantoeläindirektiivin liitteen 3 ja 11 kohdat. Valo on tärkeä tekijä useille eläinten fysiologisille toiminnoille, kuten kiimakierrolle, karvapeitteen kehitykselle ja kasvulle. Päivänvalolla

on tärkeä merkitys myös vuorokausirytmille. Esimerkiksi siipikarjan kasvatuksessa eläinten aktiivisuutta ja tuotantoa säädellään usein valo-ohjelmilla, eikä eläimillä ole aina saatavilla päivänvaloa. Fysiologisten tarpeiden lisäksi pitopaikan valaistuksen olisi oltava sopiva eläimen olennaisten käyttäytymistarpeiden tyydyttämiseen. Valaistuksen tulisi olla riittävä myös eläinten asianmukaista tarkastamista ja hoitamista varten.

Pykälän 4 momentin mukaan sellaisessa koneellisessa ilmanvaihtojärjestelmässä, jonka toiminnasta eläinten hyvinvointi on riippuvainen, olisi oltava hälytysjärjestelmä. Hälytysjärjestelmän olisi annettava hälytys laitteiston toimintahäiriön sattuessa. Hälytysjärjestelmän toimivuus olisi testattava säännöllisesti. Säännös vastaisi tuotantoeläindirektiivin liitteen 13 kohdan toisen alakohdan säännöksiä koneellisen ilmanvaihtojärjestelmän hälytysjärjestelmästä. Voimassa olevassa eläinsuojelulainsäädännössä vastaava säännös on sisällytetty sikojen, nautojen, broilereiden, kalkkunoiden, ankkujen ja hanhien sekä hevosten suojelusta annettuihin valtioneuvoston asetuksiin. Tarkoituksenmukaista olisi kuitenkin säätää vaatimuksesta laissa, jolloin varmistetaan tuotantoeläindirektiivin vaatimuksen täytäntöönpano kaikkien tuotantoeläinten osalta. Käytännössä säännöksessä tarkoitettuja koneellisia ilmanvaihtojärjestelmiä on käytössä etenkin sika- ja siipikarjatiljoilla.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä pitopaikan olosuhteista sekä siitä, miten ulkona pidettäviä eläimiä tulisi suojata epäsuotuisia sääoloja vastaan. Asetustasolla voitaisiin säätää esimerkiksi ulkona pidettävien eläinten säänsuojalle asetettavista vaatimuksista.

36 §. Pitopaikan puhtaana- ja kunnossapito. Pykälässä säädettäisiin eläimen pitopaikan puhtaana- ja kunnossapidosta. Eläinsuojeluasetuksen 4 §:ssä edellytetään, että eläimen pitopaikka pidetään puhtaana. Ehdotetun pykälän 1 momentin mukaan säännöstä tarkennettaisiin siten, että eläimen pitopaikka olisi pidettävä riittävän puhtaana, jotta eläimen hyvinvointi ei vaarantuisi. Esimerkiksi ulosteen tai virtsan likaama pitopaikka saattaa altistaa eläimet muun muassa tarttuville taudeille, ihotulehduksille tai hengitystiesairauksille. Ulosteen ja virtsan aiheuttamia hyvinvointiriskejä voidaan kuitenkin käytännössä vähentää esimerkiksi pitopaikan kuivituksella ja ilmastoinnilla. Ruokintalaitteisiin jäänyt pilaantunut rehujäte voi myös aiheuttaa eläinten sairastumista. Myös monet tarttavat eläintaudit leviävät likaisten pitopaikkojen kautta eläimestä toiseen.

Pitopaikan riittävän puhtauden arvioinnissa tulisi ottaa huomioon pitopaikassa pidettävien eläinten laji, ikä ja terveydentila. Esimerkiksi sairaiden, synnyttävien tai vastasyntyneiden eläinten pitopaikkojen puhtaudesta tulisi huolehtia erityisen huolellisesti eläinten hyvinvoinnin turvaamiseksi. Myös muut ominaisuudet, kuten eläimen pitkä turkki tai rakenteelliset ominaisuudet, voivat asettaa lisävaatimuksia pitopaikan puhtaudelle.

Pykälän 2 momentin mukaan eläinten hyvinvointia vaarantavat viat olisi korjattava välittömästi. Ellei korjaaminen ole mahdollista, olisi ryhdyttävä muihin tarpeellisiin toimenpiteisiin eläinten hyvinvoinnin turvaamiseksi vikojen korjaamiseen saakka. Säännös vastaisi eläinsuojeluasetuksen 4 §:ssä säädettyä vaatimusta. Pykälällä pantaisiin täytäntöön tuotantoeläindirektiivin liitteen 13 kohdan ensimmäinen alakohta, jossa säädetään vastaavat vaatimukset eläinten terveydelle ja hyvinvoinnille välttämättömien automaattisten tai mekaanisten laitteiden osalta. Direktiivin liitteen 9 kohdassa säädetään eläinsuojien ja niissä olevien eläinten kiinnittämiseen tarkoitettujen varusteiden kunnossapidosta siten, että niissä ei ole teräviä kulmia tai ulkoneimia, jotka voisivat aiheuttaa eläimelle vamman.

Etenkin automaattisten ilmastointi- ja juottolaitteistojen toimintahäiriöiden aikana tiloissa pidettävien eläinten hyvinvointi voi vaarantua nopeastikin. Jos laitteistoa ei saada pikaisesti kor-

jattua, on ryhdyttävä muihin toimiin eläinten hyvinvoinnin turvaamiseksi. Toimintahäiriöiden varalta käytettävissä voi olla laitteiston toiminnan korvaava tekninen varajärjestelmä. Toisaalta esimerkiksi tilojen ilmanvaihto saatetaan häiriötilanteessa voida turvata ovia ja ikkunoita avaamalla ja eläinten juotto järjestää esimerkiksi sangoista juottamalla. Äärimmäisessä tilanteessa voidaan joutua eläinten hätälopetukseen, jos laitteistoa ei saada korjattua, eikä eläinten hyvinvointia voida tiloissa muilla keinoin turvata tai eläimiä siirtää muualle laitteen toimintahäiriön ajaksi.

Edellä mainittujen teknisten laitteiden vikojen lisäksi eläinten hyvinvointia vaarantavilla vioilla tarkoitettaisiin myös esimerkiksi eläinsuojan tai muun pitopaikan rakenteiden kulumista tai rikkoutumista siten, että siitä aiheutuu vaara eläinten loukkaantumisesta tai sairastumisesta tai että eläimet sen seurauksena pääsevät karkaamaan.

37 §. Pysyvän pitopaikan yleiset vaatimukset. Pykälässä säädettäisiin eläimen pysyvän pitopaikan tiloille, rakenteille ja varusteille asetettavista vaatimuksista. Pykälän 1 momentin mukaan eläimen pysyvän pitopaikan olisi oltava riittävän tilava sekä muutoinkin rakenteiltaan ja varusteiltaan sopiva eläimen fysiologisten tarpeiden sekä niiden olennaisten käyttäytymistarpeiden tyydyttämiseen, jotka liittyvät liikkumiseen, lepoon, kehonhuoltoon, syömiseen, ravinnon etsintään ja muuhun vastaavaan toimintaan sekä sosiaalisiin suhteisiin. Eläimen elinympäristöllä on keskeinen merkitys eläimen hyvinvoinnille, ja eläin viettää yleensä suurimman osan ajastaan pysyvässä pitopaikassaan. Pysyvän pitopaikan olisi oltava ominaisuuksiltaan sellainen, että eläimellä on mahdollisuus tyydyttää fysiologisia tarpeitaan sekä 20 §:ssä tarkoitettuja olennaisia käyttäytymistarpeitaan siltä osin, kuin eläin ei kykene näitä tarpeita tyydyttämään pysyvän pitopaikan ulkopuolella. Esimerkiksi koiran liikunnantarpeen tyydyttämisestä huolehditaan usein siten, että koira ulkoilutetaan myös pysyvän pitopaikan ulkopuolella. Toisaalta monet eläimet viettävät kaiken aikansa pysyvässä pitopaikassaan, jolloin niillä olisi oltava käytettävissään riittävästi tilaa liikunnantarpeen tyydyttämiseen. Tilan tulisi olla myös riittävän monipuolinen siten, että eläin voi liikkua pitopaikassa lajityypillisellä tavalla. Tarvittaessa eläimellä tulisi olla pitopaikassaan esimerkiksi tasoja, orsia tai muita rakenteita, joita eläin voi käyttää hyväkseen tilassa liikkuessaan. Pitopaikan rakenteiden ja varustelun tulisi osaltaan mahdollistaa 20 §:n 1 momentissa tarkoitettujen olennaisten käyttäytymistarpeiden toteuttaminen. Esimerkiksi sikojen pysyvän pitopaikan olisi oltava sellainen, että sioilla olisi mahdollisuus toteuttaa lajille tyypillistä tutkimiskäyttäytymistä, kuten tonkimista. Sikojen pitopaikassa tulisikin olla mahdollista antaa eläimille sopivaa tonkimismateriaalia tämän käyttäytymistarpeen tyydyttämiseksi. Tietyillä eläinlajeilla, kuten esimerkiksi kanilla ja ketulla, ympäristön tarkkailu saattaa edellyttää sopivien tähytyspaikkojen varaamista eläinten käyttöön. Pysyvän pitopaikan tulisi olla sopiva myös eläimen fysiologisten tarpeiden tyydyttämiseen.

Pykälän 2 momentissa kiellettäisiin eläimen jatkuva paikalleen kytkeminen sekä eläimen liikkumisen jatkuva rajoittaminen eläimen kääntymisen estävillä rakenteilla. Jatkuvalle kytkemisellä tarkoitettaisiin eläimen pitoa kytkettynä siten, että eläin on kytketty suurimman osaa vuorokaudesta. Säännös olisi uusi. Säännöksessä jatkuvalla paikallaan kytkettynä pitämisellä tarkoitettaisiin esimerkiksi nautojen pitoa parsinavetoissa siten, että naudat on kytketty parteen sekä hevosten pitoa tallissa siten, että hevoset on kytketty pilttuuseen karsinassa pidon sijaan. Paikalleen kytkemisellä ei tarkoitettaisi esimerkiksi koiran kytkemistä juoksulankaan, jolloin sillä on ympäri kääntymisen lisäksi mahdollisuus muutoinkin liikkua laajahkolla alueella. Eläimen kääntymisen estävillä rakenteilla tarkoitettaisiin esimerkiksi emakoiden ja ensikoiden pitoa tiineytys- ja porsitushäkeissä. Varsinaiseen liikkumiseen liittyvien olennaisten käyttäytymistarpeiden lisäksi myös muiden käyttäytymistarpeiden tyydyttäminen vaikeutuu, jos eläimen liikkumisvapautta rajoitetaan voimakkaasti. Edellä mainituissa pitomuodoissa eläin pysyy liikkumaan lähinnä vain makuulle ja siitä ylös sekä liikkumaan vain hieman eteen tai taak-

se. Käytännössä eläimellä ei tällöin ole tarvittavaa liikkumavapautta esimerkiksi kehonhuoltoon tai sosiaalisiin suhteisiin liittyvien käyttäytymistarpeiden tyydyttämiseen.

Ehdotetun lain 119 §:ssä säädettäisiin siirtymäajoista, joiden kuluessa eräistä tässä pykälässä tarkoitetuista pitomuodoista luovuttaisiin. Tuotannollisista ja taloudellisista syistä eläinten jatkuva kytkettynä pitäminen tai eläimen kääntymisen estävät rakenteet on kuitenkin tarpeen edelleen sallia eräissä tuotantoeläinten pitomuodoissa. Näitä pitomuotoja koskevista poikkeussäännöksistä säädettäisiin 38 §:ssä.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin ryhmässä pidettävien eläinten pysyvän pitopaikan vaatimuksista. Sen mukaan ryhmässä pidettävän eläimen olisi voitava tarvittaessa väistää toista eläintä. Säännös olisi uusi. Käytännössä tämä edellyttäisi riittävän tilan varaamista eläinten käyttöön. Tilaa voidaan yleensä myös jakaa tai sinne voidaan muuten järjestää eläimille sopivia piiloutumispaikkoja. Eläinten sosiaalisten käyttäytymistarpeiden tyydyttämisestä ja eläinten ryhmissä pidosta säädettäisiin 20 §:n 3 momentissa. Momentissa säädettäisiin myös siitä, että ryhmässä pidettävien eläinten pitopaikassa eläinten ruokinta- ja juottolaitteet olisi suunniteltava, rakennettava ja sijoitettava siten, että eläinten välisestä kilpailusta aiheutuvat haitat olisivat mahdollisimman pienet. Vastaavia säännöksiä on voimassa olevassa lainsäädännössä sisällytetty useisiin eläinlajikohtaisiin valtioneuvoston asetuksiin. Säännöksen tarkoituksena olisi varmistaa kaikkien ryhmässä pidettävien eläinten riittävä ravinnon- ja vedensaanti. Säännöksellä pantaisiin täytäntöön tuotantoeläindirektiivin liitteen kohta 17.

Pykälän 4 momentin mukaan jokaisella pysyvässä eläinten pitopaikassa pidettävällä eläimellä olisi oltava käytettävissään sopiva lepopaikka. Eläinsuojeluasetuksen 3 §:n 1 momentin mukaan eläimellä on oltava eläinsuojassa käytettävissä sopiva makuupaikka. Ehdotuksen 20 §:n 4 momentin mukaan eläimillä olisi oltava mahdollisuus riittävään lepoon. Lepopaikalle asetettavat vaatimukset vaihtelisivat eläinlajeittain. Nisäkkäillä sopiva lepopaikka tarkoittaa yleensä kuivaa, pehmeää, vedotonta ja rauhallista paikkaa, jossa eläin saa levätä rauhassa. Linnuilla sopiva lepopaikka saattaa puolestaan tarkoittaa sopivan muotoista ja oikealle korkeudelle asetettua ortta.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä pysyvän pitopaikan koolle, rakenteille, varusteille ja laitteille asetettavista vaatimuksista.

38 §. *Poikkeukset pysyvän pitopaikan vaatimuksiin.* Pykälässä säädettäisiin eräistä poikkeuksista 37 §:n 2 momentissa ehdotettuun säännökseen, jonka mukaan eläintä ei saa pysyvässä pitopaikassa pitää jatkuvasti paikalleen kytkettynä eikä sen liikkumista saa rajoittaa eläimen kääntymisen estävillä rakenteilla. Poikkeukset ovat tarpeen tuotannollisista ja taloudellisista syistä.

Ehdotetun pykälän 1 momentin 1 kohdan mukaan sallittua olisi emakon tai ensikon pitäminen tiineytyshäkissä enintään kahdeksan päivän ajan siemennyksen yhteydessä. Tiineytyshäkkien käyttö helpottaa emakoiden siemennystä sikalassa. Tiineytyshäkkien käyttö enintään kahdeksan päivän ajan tiineytyksen yhteydessä mahdollistaa sen, että emakko voidaan siirtää tiineytyshäkkiin samalla kun porsaas vieroitetaan. Emakko tulee kiimaan normaalisti 4–6 päivää vieroituksesta, jonka jälkeen se keinosiemennetään kahtena tai kolmena peräkkäisenä päivänä. Tämän jälkeen emakko siirretään ryhmäkarsinaan. Tiineytyshäkin käyttöön liittyy riski varhaisluomiseen, kun siat siirretään tiineytyshäkistä ryhmäkarsinaan. Ryhmään yhdistämiseen liittyy sioilla aggressiivista käyttäytymistä kuten tappeluita parin ensimmäisen päivän ajan yhdistämisen jälkeen. Kun sosiaaliseen arvojärjestykseen liittyvät yhteenotot loppuvat, ryhmä rauhoittuu. Tiinehtymisen kannalta olisi varmintä yhdistää emakot tai ensikot jo ennen siemennystä, jolloin varhaistiineyteen ei kohdistuisi yhteenottojen aiheuttamia riskejä tiiney-

den keskeytymiseen. Emakoiden ja ensikoiden pidempiaikaiseen tiineytshäkissä pitoon sovellettavasta siirtymäajasta säädettäisiin 119 §:ssä. Pykälän 1 momentin 2 kohdan mukaan emakoiden ja ensikoiden pito porsitushäkissä olisi myös sallittua. Emakoiden ja ensikoiden porsitushäkissä pidosta säädetään tarkemmin sikojen suojelusta annetussa valtioneuvoston asetuksessa. Pykälän 1 momentin 3 kohdan mukaan maidontuotantoa varten pidettävien lehmien ja hiehojen jatkuva paikoilleen kytkeminen olisi jatkossakin sallittua. Muiden nautojen pysyvään paikoilleen kytkemiseen sovellettavasta siirtymäajasta säädettäisiin ehdotuksen 119 §:ssä. Vasikoiden osalta pysyvä kytkeminen on kielletty jo voimassa olevassa lainsäädännössä.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin lehmän ja hiehon sekä emakon ja ensikon määritelmistä. Määritelmät vastaisivat nautojen suojelusta ja sikojen suojelusta annettuihin valtioneuvoston asetuksiin kirjattuja määritelmiä.

Valtioneuvoston asetuksella annettaisiin tarkemmat säännökset nautojen kytkemiselle sekä emakoiden ja ensikoiden tiineytys- ja porsitushäkissä pidolle. Valtioneuvoston asetuksella on tarkoitus jatkossakin säätää muun muassa kytkettyjen lypsylehmien ja hiehojen jaloitteluvaatimuksesta sekä emakoiden ja ensikoiden porsitushäkissä pitoon liittyvistä aikarajoituksista. Nautojen suojelusta annettua valtioneuvoston asetusta on tarkoitus muuttaa siten, että kytkettynä pidettävien lypsylehmien ja –hiehojen laidunnus- tai jaloitteluvaatimusta pidennettäisiin nykyisestä 60 päivästä 90 päivään.

39 §. Eläinten hoitoon ja tarkastamiseen tarvittavat tilat. Pykälän 1 momentin mukaan pysyvässä pitopaikassa tai sen yhteydessä olisi oltava eläinten tarkastamisen kannalta välttämättömät tilat ja välineet sekä tarvittaessa tilat sairaiden ja vahingoittuneiden eläinten hoitoa ja eristämistä varten. Säännös olisi uusi, ja se täydentäisi ehdotuksen 22 §:n säännöksiä eläinten hyvinvoinnin ja pitopaikan tarkastamisesta sekä 23 §:n säännöksiä sairaan tai vahingoittuneen eläimen sijoittamisesta asianmukaiseen tilaan erilleen muista eläimistä.

Asianmukaisten tilojen ja välineiden avulla eläinten tarkastaminen ja hoitaminen helpottuu. Niillä on suuri merkitys myös eläimiä hoitavien ja tarkastavien henkilöiden työturvallisuuden kannalta. Eläinten tarkastamisessa ja sairaiden tai vahingoittuneiden eläinten hoidossa voidaan yleensä hyödyntää samoja tiloja ja kiinnipitovälineitä.

Käytännössä yksittäisen ryhmässä pidettävän eläimen lähempi tarkastaminen edellyttää usein eläimen erilleen ottamista ja sen liikkumisen rajoittamista tarkastuksen aikana. Esimerkiksi laiturilla pidettävien nautojen tai lampaiden yksilöllinen tarkastaminen edellyttää yleensä eläinten tai eläimen siirtoa pienempään aitaukseen tai karsinaan. Toisaalta laiturilla pidettävän hevosen lähempään tarkastamiseen saattaa riittää hevosen kiinnipito esimerkiksi riimun avulla, jolloin erillistä aitausta tai karsinaa ei tarkastamiseen tarvita.

Ehdotetun lain 23 §:n mukaan sairas tai vahingoittunut eläin olisi tarvittaessa sijoitettava asianmukaiseen tilaan erilleen muista eläimistä. Pidettävästä eläinlajista ja eläintenpitomuodosta riippuen pysyvässä pitopaikassa tai sen yhteydessä olisi oltava tarvittavat tilat velvoitteen toteuttamista varten. Esimerkiksi sikaloissa ja navetoissa on yleensä käytössä erillisiä sairaskarsinoita tähän tarkoitukseen. Toisaalta esimerkiksi broilerikasvattamossa sairastiloja ei käytännössä tarvita, koska yksittäiset sairastuneet ja vahingoittuneet eläimet yleensä lopetetaan hoidon sijaan.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä eläinten hoitoon ja tarkastamiseen tarvittavista tiloista ja niiden varustelusta. Voimassa olevassa lainsäädännössä ase-

tustasolla säädetään muun muassa sikojen pitopaikoissa edellytettävien sairaskarsinoiden vähimmäismäärästä.

6 luku Eläinten luovutus

40 §. *Eläimen luovutuksen yhteydessä annettavat tiedot.* Pykälässä säädettäisiin eläimen luovuttajan tiedonantovelvollisuudesta. Eläinsuojelulain 14 §:n 1 momentin mukaan eläimen luovuttajan on ilmoitettava vastaanottajalle eläimen sairaudesta tai vahingoittumisesta. Säännöstä ehdotetaan laajennettavaksi siten, että sairauden tai vahingoittumisen lisäksi eläimen vastaanottajalle olisi ilmoitettava myös tarvittavat tiedot eläimen hoidosta, pitopaikasta ja muista eläimen hyvinvoinnin kannalta oleellisista seikoista eläimen luovutuksen yhteydessä. Säännöksen tarkoituksena on ennalta ehkäistä tiedonpuutteesta johtuvia virheitä eläimen hoidossa ja varmistaa, että vastaanottaja on tietoinen eläinyksilön tarvitsemasta hoidosta. Tiedonpuutteesta johtuvat virheet eläimen hoidossa ovat yleisiä ja ne aiheuttavat eläimille tarpeetonta kärsimystä. Osaltaan säännöksellä pyritään myös ennaltaehkäisemään eläinten hankintaa heräteostoksina ja siten edistämään eläinten vastuullista hankintaa ja pitämistä.

Luovuttajan olisi annettava vastaanottajalle tietoa eläinlajin hoitoon liittyvistä yleisistä vaatimuksista, kuten eläimen hoidosta ja pitopaikasta, sekä sellaisista kyseiseen yksilöön liittyvistä erityispiirteistä, jotka vaikuttavat eläimen hoitoon ja hyvinvointiin. Tiedonantovelvollisuus olisi sitä laajempi, mitä vähemmän tietoa ja kokemusta vastaanottajalla olisi kyseisen eläinlajin tai -rodun hoidosta ennestään. Ammattimaisen eläinten pitäjän luovuttaessa eläimen samaa lajia pitävälle toiselle ammattimaiselle eläinten pitäjälle luovuttaja voi olettaa, että vastaanottaja on tietoinen eläinlajin yleisistä hoito-ohjeista. Jos ostajalla taas ei ole aiempaa kokemusta kyseisen eläinlajin hoidosta, tulisi tälle antaa myös perustietoa eläinlajin hoidosta ja ominaisuuksista. Vastaavalla tavalla olisi arvioitava myös sitä, kuinka laajasti vastaanottajalle olisi annettava esimerkiksi eläimen rotuun liittyviä erityisiä tietoja. Luovutettavaan eläinyksilöön liittyvistä erityispiirteistä, kuten eläimen poikkeuksellisesta luonteesta, käyttäytymishäiriöistä tai –ongelmista sekä perimästä, tulisi informoida eläimen vastaanottajaa, jos tiedolla on merkitystä eläimen asianmukaisen hoidon järjestämiseksi. Erityisen tärkeää olisi, että hoitoa vaativasta eläimen sairaudesta tai vahingoittumisesta ilmoitetaan eläimen vastaanottajalle, jotta tämä pystyisi huolehtimaan eläimen asianmukaisesta hoidosta.

Säännös täydentäisi kauppalaissa (355/1987) ja kuluttajansuojalaissa (38/1978) säädettyä tiedonantovelvollisuutta silloin, kun kaupan kohteena on eläin. Säännös tulisi kuitenkin sovellettavaksi myös muissa eläimen luovutustilanteissa, kuten vastikkeettomissa luovutuksissa tai luovutuksissa, joissa yksityishenkilöt ovat sopineet muusta kuin kauppalaissa säännösten noudattamisesta. Ehdotettu tiedonantovelvollisuus koskisi myös tilanteita, joissa vastuu eläimen hoidosta siirrettäisiin toiselle henkilölle vain tilapäisesti esimerkiksi eläimen vuokraamisen tai tilapäisen hoidon yhteydessä. Tällöinkin tiedonantovelvollisuuden laajuutta tulisi arvioida sen mukaan, millaista tietoa vastaanottaja tarvitsee huolehtiakseen eläimen hyvinvoinnista asianmukaisesti tilapäisen luovutuksen aikana. Hoitoa vaativasta eläimen sairaudesta tai vammasta tulisi pääsääntöisesti aina kertoa eläimen vastaanottajalle.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä eläimen luovutuksen yhteydessä annettavista tiedoista ja tavasta, jolla tiedot annetaan. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin säätää esimerkiksi ammattimaisten seura- ja harrastuseläinkauppioiden velvollisuudesta antaa kirjalliset hoito-ohjeet eläimen myynnin yhteydessä. Tiedonantovelvollisuuden tarve on korostunut seura- ja harrastuseläimiä myyvissä eläinkaupoissa, joissa ihmiset saatta-

vat olla alttiita tekemään heräteostoksia. Hoito-ohjeissa voitaisiin edellyttää kerrottavan esimerkiksi eläinlajin ruokinnasta, käyttäytymistarpeiden tyydyttämisestä, pitopaikan olosuhteista sekä odotettavasta eliniästä.

41 §. Eläinten luovutukseen liittyvät rajoitukset. Pykälässä säädettäisiin eläinten luovutukseen liittyvistä rajoituksista. Pykälän tarkoituksena olisi selkeyttää eläinten myyntiä ja muuta luovutusta koskevia säännöksiä sekä ennaltaehkäistä eläinten hankkimista ilman riittävää harkintaa.

Pykälän 1 momentin mukaan selkärankaisten ja pääjalkaisten eläinten myynnissä pitäminen toreilla, markkinoilla sekä muissa kuin eläinten esittelyyn tarkoitetuissa yleisötapahtumissa kiellettäisiin. Selkärankaisten ja pääjalkaisten eläinten liikkuva kauppa olisi myös kiellettyä. Eläinten liikkuvan kaupan kiellosta säädetään eläinsuojelulain 27 §:ssä. Liikkuvalla kaupalla tarkoitetaan eläinten kauppaa niitä mukana kuljettaen. Uutta olisi kiellon laajentaminen koskemaan myös toreilla ja markkinoilla sekä muissa kuin eläinten esittelyyn tarkoitetuissa yleisötapahtumissa harjoitettavaa kauppaa. Uutta olisi myös säännöksen soveltaminen selkärankaisten eläinten lisäksi pääjalkaisiin eläimiin. Tieteellisen näytön mukaan pääjalkaiset eläimet kokevat kipua ja kärsimystä. Sen lisäksi niillä on todettu olevan vastaavaa psyykkistä toimintaa kuin selkärankaisilla eläimillä. Pääjalkaisten eläimiä on siten perusteltua suojella hyvinvoinnille aiheutuvilta haitoilta samaan tapaan kuin selkärankaisiakin eläimiä. Eläinten myynti yleisillä toreilla, markkinoilla tai muissa vastaavissa yleisötapahtumissa ei ole ollut tapana Suomessa, vaan eläimet hankitaan yleensä suoraan kasvattajilta tai esimerkiksi eläinkaupoista. Eläinten liikkuvaa kauppaa esiintyi ennen sen kieltämistä lähinnä tuotantoeläinten kaupitteluna maataloille. Monissa muissa Euroopan maissa etenkin seura- ja harrastuseläinten myynti markkinoilla, toreilla ja muissa julkisissa paikoissa on yleistä. Tätä myyntikanavaa käytetään erityisesti epämääräisissä olosuhteissa tuotettujen koiran- ja kissanpentujen markkinoinnissa.

Eläinten myyntiin toreilla, markkinoilla ja muissa vastaavissa yleisötapahtumissa liittyy vastaavia ongelmia kuin julkisilla paikoilla tai ovelta ovelle tapahtuvaan liikkuvaan kauppaan yleensä liitetään. Näissä eläinkaupan muodoissa eläinten myynti kohdistuu lähtökohtaisesti rajaamattomaan ostajajoukkoon, joka ei välttämättä ole lainkaan valmistautunut eläimen hankkimiseen. Eläimestä huolehtiminen edellyttää perehtymistä eläimen hoitoon, ja usein se edellyttää myös muita ennakkovalmisteluja, kuten pitopaikan valmistelua ja välineiden ja tarvikkeiden hankintaa. Toreilla, markkinoilla ja ovelta ovelle tapahtuvassa myynnissä houkutus eläimen ostamiseen ilman riittävää harkintaa kasvaa, etenkin kun myynnissä olevat eläimet ovat yleensä poikasia, jotka vetoavat kansalaisten tunteisiin. Toimintaan liittyy myös muita eläinsuojelullisia ongelmia. Myytävät eläimet joutuvat usein kestävästi toistuvaa kuljetusta ja sopeutumaan alati muuttuviin olosuhteisiin ja ympäristöön. Eläimet ovat usein poikasia tai nuoria yksilöitä, jotka ovat erityisen herkkiä ympäristön aiheuttamalle häiriölle ja taudinaiheuttajille.

Kielto ei estäisi eläinten myyntiä esimerkiksi eläinnäyttelyiden tai muiden vastaavien eläinten esittelyyn tarkoitettujen tapahtumien yhteydessä, joissa ostajaehdokkailla voidaan lähtökohtaisesti olettaa olevan enemmän tietoa ja perehtyneisyyttä hankittavista eläimistä. Kielto ei liioin estäisi sellaista toimintaa, jossa eläimiä myyvä henkilö ottaa vastaan tilauksia ostettavista eläimistä ja toimittaa ne tilauksen mukaisesti ostajalle.

Pykälän 2 momentissa kiellettäisiin koirien, kissojen, frettien ja isojen papukaijoiden myynti eläinkaupoissa sekä myytävien eläinten pito näyteikkunoissa. Voimassa olevassa lainsäädännössä eläinkaupassa myytävien eläinlajien kirjoa ei ole rajoitettu. Suomessa koiria ja kissoja ei ole ollut tapana myydä eläinkaupoissa, vaan yleensä ne hankitaan suoraan kasvattajilta tai esimerkiksi eläinsuojeluyhdistykseltä. Frettien ja isojen papukaijoiden myynti eläinkaupoissa

on nykyään harvinaista. Näiden aktiivisten, pitkäikäisten ja paljon tilaa vaativien eläinlajien pitämistä eläinkauppaolosuhteissa on pidetty yleisesti vaikeana toteuttaa. Suurten tilavaatimusten lisäksi koirien, kissojen, frettien ja isojen papukaijoiden poikasten totuttaminen hoitoon, ihmisiin ja tulevaan elinympäristöönsä on erityisen tärkeää jo poikasvaiheessa. Riittämätön sosiaalistaminen johtaa helposti käytösongelmiin ja pitovaikeuksiin eläimen kasvaessa aikuiseksi. Käytöshäiriöstä kärsivät petoeläimet ja isot papukaijat saattavat aiheuttaa merkittäviä omaisuusvahinkoja ja olla jopa vaarallisia pitäjälleen ja ympäristölleen. Käytösongelmat saattavat helposti johtaa eläimen hylkäämiseen, uuden kodin etsimiseen tai eläimen lopettamiseen. Säännös ei estäisi koirien, kissojen, frettien tai isojen papukaijoiden välitystoimintaa siten, että eläinkauppias tilaa eläimen kasvattajalta tai eläintukusta suoraan eläimen ostajalle. Koirien ja kissojen myynti eläinkaupoissa on kielletty myös esimerkiksi Ruotsin ja Norjan lainsäädännössä. Norjassa myös frettien myynti eläinkaupoissa on kielletty. Poikasten sosiaalistaminen ja riittävä mahdollisuus toteuttaa olennaisia käyttäytymistarpeitaan on tärkeää turvata myös muille eläinkaupassa perinteisesti myytävillä lajeilla, kuten kaniineille ja jyrtsijille. Näiden eläinten pitovaatimuksia eläinkaupoissa on tarkoitus tarkentaa asetustasolla.

Myytävien eläinten näyteikkunoissa pitämisen voidaan myös ajatella lisäävän harkitsematonta eläinten hankintaa. Elävä eläin herättää huomiota ohikulkijoissa samaan tapaan kuin markkinoilla tai torilla myytävä eläin, mikä saattaa johtaa eläimen hankintaan heräteostoksena. Eläimen näyteikkunassa pitäminen ei liioin edistä eläinten kunnioitusta itseisarvoisina olentoina, vaan ennemminkin asettaa eläimen somisteen asemaan. Suomessa eläviä eläimiä ei perinteisesti ole pidetty näyteikkunoissa. Eläinten pito näyteikkunoissa on kielletty esimerkiksi Tanskassa ja Norjassa. Kiellettyä olisi nimenomaan eläimen pitopaikan sijoittaminen näyteikkunaan, esimerkiksi liikkeessä vapaasti liikkuvan eläimen pääsyä näyteikkunaan ei tarvitsisi estää.

Pykälän 3 momentissa kiellettäisiin eläinten luovuttaminen arpajais- tai kilpailuvoitoina vastaavalla tavalla kuin eläinsuojelulain 18 §:ssä. Eläinsuojelulain mukaan aluehallintovirasto voi erityisestä syystä myöntää poikkeuksia kiellosta. Ehdotuksessa poikkeusmahdollisuus poistettaisiin. Eläimen hankkimisen tulisi aina perustua harkintaan. Sattuman kautta eläimen omistajaksi joutuva voi olla kykenemätön ja sopimaton huolehtimaan eläimestä. Ennen eläimen hankintaa on yleensä myös tarpeen tehdä valmisteluja, kuten hankkia tarvittavat tilat, ravinto ja varusteet eläimelle sekä varautua eläimen hoitamiseen.

Eläinten hyvinvoinnin lisäksi kieltoa voidaan perustella myös lakiluonnoksen yleisiin periaatteisiin kirjatulla säännöksillä. Eläin arpajais- tai kilpailuvoittona ei välttämättä edistä eläinten kunnioittamista itseisarvoisina olentoina. Sen sijaan se luo yleisölle helposti mielikuvan siitä, että eläimen hankkiminen ilman harkintaa on hyväksyttävää ja että vastuu eläimen hyvinvoinnista voidaan lähtökohtaisesti antaa kenelle tahansa arpajaisiin tai kilpailuun osallistuvalla.

Pykälän 4 momentissa kiellettäisiin eläimen pysyvä luovuttaminen alle 16-vuotiaalle ilman huoltajan suostumusta. Säännös olisi uusi ja sen tarkoituksena olisi estää tilanteet, joissa lapsi hankkii eläimen ilman huoltajan suostumusta.

Eurooppalaisen lemmikkieläinsopimuksen 6 artiklassa kielletään eläinten myynti alle 16-vuotiaalle ilman holhoojan lupaa. Suomi on tehnyt artiklaan aikoinaan varauksen, joka ehdotetaan poistettavaksi. Eläimen hankintaan liittyy aina myös vastuu ja velvollisuus eläimestä huolehtimiseen. Eläimen pitäjällä tulisi myös olla riittävät tiedot ja taidot eläinlajista ennen sen hankkimista. Alle 16-vuotiaalla ei välttämättä ole edellytyksiä täyttää näitä eläintenpidolle asetettuja velvoitteita. Alaikäisellä ei liioin välttämättä ole määrättävänä sellaisia taloudellisia resursseja, että hän kykenisi huolehtimaan esimerkiksi eläimen äkillisestä sairastumisesta aiheutuvista hoitokustannuksista. Tämän vuoksi ehdotetaan, että eläimen pysyvään luovutuk-

seen alle 16-vuotiaalle tarvittaisiin aina huoltajan suostumus. Säännöstä sovellettaisiin pysyvään luovutukseen eli tilanteisiin, joissa eläimen omistajuus siirretään vastaanottajalle esimerkiksi kaupan tai lahjoituksen kautta. On huomattava, että myös holhoustoimesta annetusta laista (442/1999) voi johtua eläimen omistamiseen liittyviä rajoituksia.

7 luku Eläinkilpailut ja -näyttelyt

42 §. *Yleiset periaatteet eläinkilpailussa ja -näyttelyssä.* Suomessa järjestetään vuosittain tuhansia eläinkilpailuja ja eläinnäyttelyjä. Meillä kilpaillaan esimerkiksi hevosilla, koirilla, poroilla ja kyyhkyillä. Eläinnäyttelyissä lajien kirjo on valtava. Näyttelyjä järjestetään niin seuraaja harrastuseläimille kuin tuotantoeläimillekin. Kilpailut ja näyttelyt ovat enimmäkseen harrastustoimintaa, mutta joillekin ne ja niihin liittyvä toiminta, kuten eläinten kasvatus- ja valmennustoiminta, voivat olla tulonlähde ja jopa elinkeino.

Eläinsuojelulain 16—17 §:ssä säädetään eläinkilpailuista ja eläinkilpailujen valvomisesta. Säännökset koskevat kilpailuja, joissa eläin voi joutua alttiiksi kivulle, tuskalle tai kohtuuttomalle rasitukselle. Tällaiseen kilpailutilaisuuteen on kutsuttava eläinlääkäri valvomaan, että eläinsuojelulakia ja sen nojalla annettuja säännöksiä ja määräyksiä noudatetaan. Lain 16 §:n 4 momentin mukaan se, mitä kyseisessä pykälässä ja 17 §:ssä säädetään kilpailuista ja niiden valvomisesta, koskee myös tilaisuuksia, joissa eläimen jalostuksellista arvoa, käyttöarvoa tai muuta ominaisuutta testataan siten, että siitä voi aiheutua eläimelle kipua, tuskaa tai kohtuutonta rasitusta. Voimassa olevassa laissa ei sen sijaan säädetä erikseen muista kilpailuista tai eläinnäyttelyistä.

Kaikenlaiseen toimintaan eläinten kanssa voi yleensä liittyä jonkinlainen riski eläinten hyvinvoinnille aiheutuvalta haitalta. Riskin suuruus ja todennäköisyys vaihtelevat kuitenkin toiminnan luonteen mukaan. Myös eläinkilpailuihin ja eläinnäyttelyihin voi liittyä jonkinlainen riski eläinten hyvinvoinnille aiheutuvalta haitalta. Tämä riski voi olla esimerkiksi kilpailussa vaadittavan fyysisen suorituksen tai ylipäänsä kilpailuasetelman vuoksi normaalia suurempi verrattuna eläimen pitämiseen yleensä. Eläinten kilpailuttaminen ja näytteillä pitäminen ovat kuitenkin lähtökohtaisesti hyväksytyjä yhteiskunnassamme. Harrastusmuotona niillä voi olla monenlaisia positiivisia vaikutuksia niin eläimille kuin ihmisillekin. Lisäksi eläinkilpailut ja -näyttelyt palvelevat eläinjalostusta. Tarkoituksena ei ole puuttua tällaisten nykyisin sallittujen eläinkilpailujen ja muiden tilaisuuksien, joissa eläimen jalostuksellista arvoa, käyttöarvoa tai muuta ominaisuutta testataan, sekä eläinnäyttelyiden hyväksyttävyyteen.

Eläimiä on tarpeen suojella niiden hyvinvoinnille aiheutuvalta haitalta eläinkilpailussa ja -näyttelyssä. Eläinten hyvinvointiin kilpailussa ja näyttelyssä vaikuttavat paitsi kilpailuttajan ja näytteille asettajan toimenpiteet kyseisissä tilaisuuksissa myös kilpailun ja näyttelyn järjestäjän toimenpiteet. Eläimen kilpailuttaja ja näytteille asettaja vastaavat siitä, miten he eläintä kilpailussa ja näyttelyssä kohtelevat. Lisäksi eläimen tulisi olla asianmukaisessa kunnossa tällaista tilaisuutta varten, joten toimenpiteet ennen kilpailua ja näyttelyä ovat myös merkityksellisiä. Kilpailun ja näyttelyn järjestäjän toimenpiteet taas vaikuttavat siihen, ovatko kilpailu- tai näyttelyolosuhteet turvallisia eläimille. Kilpailu- ja näyttelytoiminnan erityispiirteiden vuoksi yleiset säännökset esimerkiksi eläinten kohtelusta eivät ole riittäviä, minkä vuoksi kilpailuista ja näyttelyistä olisi tarpeen säätää erikseen.

Ehdotetussa pykälässä säädettäisiin yleisistä periaatteista eläinkilpailussa ja -näyttelyssä. Pykälän 1 momentin mukaan eläinkilpailu ja -näyttely eivät saisi tarpeettomasti vaarantaa eläinten hyvinvointia. Sellaista eläinkilpailua tai -näyttelyä, joka tarpeettomasti vaarantaa eläinten hyvinvointia, ei saisi siis järjestää. Kilpailujen ja näyttelyiden tulisi olla turvallisia eläimille.

Se, mitä pidetään tarpeettomana vaarana eläinten hyvinvoinnille, voi vaihdella eri aikoina esimerkiksi yhteiskunnallisten arvostusten mukaan.

Eläinkilpailu tai eläinnäyttely vaarantaisi tarpeettomasti eläinten hyvinvointia ainakin silloin, kun toiminnassa vahingoitettaisiin tarkoituksellisesti eläimiä. Tarkoituksellisesta vahingoittamisesta olisi kyse esimerkiksi silloin, kun eläinten annettaisiin tapella keskenään. Eläintappelut eivät olisi hyväksyttäviä. Eläinten hyvinvoinnille aiheutuva vaara olisi tarpeetonta myös silloin, kun vaara voidaan helposti poistaa tai kun sitä voidaan riittävästi vähentää. Hyväksyttävää ei olisi esimerkiksi sellaisen luolakoirien taipumuskokeen järjestäminen, jossa ei yritettäisikään estää koekoiran ja kohde-eläimen välistä kontaktia, vaan yksi eläin voisi helposti vahingoittaa toista puremalla tai kynsimällä. Arvioitaessa, aiheuttaako eläinkilpailu tai -näyttely tarpeetonta vaaraa eläinten hyvinvoinnille, olisi pohdittava eläinten hyvinvoinnille aiheutuvia riskejä. Riskin suuruuteen vaikuttavat sekä vaaran aiheuttamien seurausten vakavuus että niiden todennäköisyys. Mitä vakavammasta ja todennäköisemmästä vaarasta on kyse, sitä todennäköisemmin eläinkilpailun tai eläinnäyttelyn järjestäminen olisi kiellettyä. Säännöksen tarkoituksena ei olisi estää sellaisen eläinkilpailun tai -näyttelyn järjestämistä, johon liittyy tavanomainen ja hyväksyttävä riski eläimen hyvinvoinnille aiheutuvasta haitasta.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin kielletystä eläinten suorituskykyyn tai käyttäytymiseen vaikuttamisesta. Sen mukaan eläimelle ei saisi antaa sellaista lääkettä, muuta vastaavaa ainetta tai käyttää sellaista menetelmää, jonka tarkoituksena on vaikuttaa keinotekoisesti eläimen suorituskykyyn tai käyttäytymiseen eläinkilpailussa tai -näyttelyssä. Eläinsuojelulain 9 §:ssä kielletään eläimen suorituskyvyn keinotekoinen kohottaminen, alentaminen tai ylläpitäminen lääkkeillä taikka muilla vastaavilla aineilla tai valmisteilla. Eläinsuojelulakiin verrattuna kielltoa selkeytettäisiin siten, että sitä sovellettaisiin vain eläinkilpailuihin ja -näyttelyihin osallistuviin ja niissä käytettäviin eläimiin. Keinotekoisesti suorituskykyyn vaikuttamisen lisäksi myös keinotekoinen vaikuttaminen eläimen käyttäytymiseen olisi kiellettyä. Uutta olisi myös menetelmien lisääminen säännökseen suorituskykyyn vaikuttavina keinoina lääkkeiden ja muiden vastaavien aineiden lisäksi. Suorituskykyyn vaikuttamisella tarkoitettaisiin sekä suorituskyvyn parantamista että sen alentamista samaan tapaan kuin voimassa olevassakin säännöksessä.

Ehdotetun pykälän tarkoituksena olisi suojella kilpailuihin ja näyttelyihin osallistuvia ja niissä käytettäviä eläimiä sellaiselta toiminnalta, jonka tarkoituksena on keinotekoinen eläimen suorituskykyyn tai käyttäytymiseen vaikuttaminen. Keinotekoinen suorituskykyyn vaikuttaminen olisi kiellettyä kilpailuissa ja näyttelyissä siitä riippumatta, onko sillä vaikutusta eläimen hyvinvointiin. On huomattava, että kilpailujen ja näyttelyiden ulkopuolellakin eläimen suorituskykyyn vaikuttaminen lääkkein on kiellettyä. Lääkkeiden käytöstä ja luovutuksesta eläinlääkinnässä annetun maa- ja metsätalousministeriön asetuksen (17/14) liitteen 2 kohdassa 3 kielletään lääkkeiden käyttö eläimen suorituskyvyn keinotekoiseen kohottamiseen, alentamiseen tai ylläpitämiseen. Ehdotetun lain 17 §:n 1 momentissa puolestaan säädettäisiin yleisesti aineiden antamisesta eläimelle. Sen mukaan eläimelle ei saisi antaa aineita, jotka ovat vaarallisia eläimen hyvinvoinnille, ellei kyse ole eläimen eläinlääketieteellisestä hoidosta, lopetuksesta tai muualla lainsäädännössä erikseen sallitusta käsittelystä.

Eläimen suorituskykyyn vaikuttavat monet tekijät, kuten eläimen terveys, fyysinen kunto, ikä ja eläimen osaamistaso. Suorituskykyyn voidaan vaikuttaa monin luonnollisin keinoin, kuten harjoittamalla eläimen fyysistä kuntoa ja osaamista sekä huolehtimalla muutoin eläimen yleisestä hyvinvoinnista. Säännöksellä ei ole tarkoitus rajoittaa näitä eläimen normaaliin hoitoon ja harjoittamiseen liittyviä käytäntöjä. Säännös ei näin ollen estäisi esimerkiksi eläimen ruokavalion täydentämistä vitamiinien ja mineraalien kaltaisilla ravintolisillä tai vaikkapa eläimen lihashuoltoon liittyviä normaaleja hoitotoimenpiteitä. Keinotekoisuudella tarkoitettaisiin

nimenomaan sellaisten lääkkeiden, muiden aineiden tai toimenpiteiden käyttöä, jotka eivät kuulu eläimen normaaliin hoito- ja harjoituskäytäntöön.

Suorituskykyyn voidaan vaikuttaa keinotekoisesti antamalla eläimelle esimerkiksi vireystilaa kohottavia piristeitä tai lihasmassaa kasvattavia anabolisia steroideja tai toisaalta antamalla eläimelle esimerkiksi rauhoittavaa ainetta siten, että tarkoituksena on eläimen fyysisen suorituskyvyn alentaminen ennen kilpailusuoritusta. Monia eläinten suorituskykyyn vaikuttavia lääkkeitä käytetään kuitenkin yleisesti myös eläinten lääketieteellisessä hoidossa. Arvioitaessa sitä, onko eläimen lääkitsemisessä kyse säännöksessä tarkoitettua suorituskykyyn vaikuttamisesta vai ei, olisikin tarkasteltava lääkitsemisen tarkoitusta kussakin tilanteessa. Jos eläimellä on sellainen sairaus tai vamma, jonka asianmukaiseksi hoitamiseksi sitä on lääkittävä kyseisellä lääkkeellä, kyseessä ei lähtökohtaisesti ole tarkoituksellinen eläimen suorituskykyyn vaikuttaminen. Toisaalta jos lääkitystä annetaan esimerkiksi enemmän, kuin mitä eläimen sairauden tai vamman hoitaminen edellyttää ja tällä on vaikutusta eläimen suorituskykyyn, kyseessä voi olla säännöksessä tarkoitettu tarkoituksellinen suorituskykyyn vaikuttaminen. Samoin jos eläin kilpailusuorituksesta selviytyäkseen tarvitsee joko lääkitystä ylipäättään tai enemmän lääkitystä kuin normaalitilanteessa, voidaan katsoa, että lääkityksen tarkoituksena on eläimen suorituskyvyn kohottaminen kilpailuun osallistumista varten.

Kilpailuun, näyttelyyn tai vastaavaan tapahtumaan tai esitykseen osallistuvien eläinten tulisi olla sillä tavoin terveitä, että osallistuminen ei aiheuta vaaraa niiden hyvinvoinnille. Sairaana tai vammautuneen eläimen osalta on otettava huomioon lakiehdotuksen 23 §, jossa säädetään sairaana tai vahingoittuneen eläimen asianmukaisesta hoidosta sekä 13 §, jossa kielletään eläimen liiallinen rasittaminen.

Eläimen suorituskykyyn voidaan vaikuttaa lääkkeiden ja muiden vastaavien aineiden lisäksi myös erilaisin keinotekoisin menetelmin. Tällaisia menetelmiä ovat esimerkiksi verensiirtojen käyttö veren koostumuksen muuttamiseksi (ns. veridoping) sekä jotkut kirurgiset tai muut invasiiviset toimenpiteet, kuten raajojen hermokatkaisut tai kemialliset menetelmät, joilla pyritään vaikuttamaan esimerkiksi raajojen tuntoaistimukseen. Säännöksen tarkoituksena ei ole kuitenkaan estää normaaliin eläimen hoitokäytäntöön kuuluvia toimenpiteitä, kuten ennaltaehkäisevästi ja lihasten huoltamiseksi annettua fysioterapiaa, akupunktiota ynnä muuta vastaavaa hoitoa. Toimenpiteet, joiden tarkoituksena on tehdä eläimestä lisääntymiskyvytön, kuten eläimen kastratio ja sterilisaatio, eivät liioin olisi pykälässä tarkoitettuja kiellettyjä menetelmiä.

Eläinsuojelulain 9 §:ssä säädetyn kiellon suojelun kohteena ovat olleet ennen kaikkea fyysisiin kilpailusuorituksiin joutuvat eläimet. Epäselvää on kuitenkin ollut, missä määrin suorituskyvyn käsitteen on tarkoitus sisältää muita kuin eläimen fyysisiä ominaisuuksia. Eläimen kilpailusuoritukseen vaikuttaa sen fyysisen suorituskyvyn lisäksi aina myös eläimen henkinen suorituskyky. Voidaankin ajatella, että suorituskyvyllä tarkoitetaan sekä fyysistä että henkistä suorituskykyä. Kuitenkin esimerkiksi koiranäyttelyyn osallistuvat eläimet arvostellaan niiden ulkonäön ja luonteen perusteella, eivätkä ne yleensä joudu tekemään fyysisesti tai henkisesti raskaita suorituksia kilpailuun osallistuakseen. Myös näiden eläinten kilpailumenestykseen voidaan kuitenkin yrittää vaikuttaa esimerkiksi muuttamalla eläimen käyttäytymistä rauhoittavien aineiden avulla. Tällaista keinotekoisista käyttäytymiseen vaikuttamista voidaan tuskin pitää sen hyväksyttävämpänä kuin esimerkiksi piristeiden antamista ravihevoselle sen suorituskyvyn nostamiseksi. Tilanteen selkiyttämiseksi pykälään ehdotetaan lisättäväksi kieltä vaikuttaa keinotekoisesti paitsi eläimen suorituskykyyn, myös sen käyttäytymiseen. Eläimen käyttäytymiseen vaikuttamisena ei kuitenkaan pidettäisi esimerkiksi kemiallista kastratiota tai muita hormonaalisia hoitoja, joiden tarkoituksena on estää eläimen kiima tai lisääntyminen.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin asetuksenantovaltuudesta. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä sellaisista 1 momentissa tarkoitetuista kilpailuista ja näyttelyistä, jotka tarpeettomasti vaarantavat eläinten hyvinvointia ja joiden järjestäminen on kielletty. Säännös olisi tarpeen sen vuoksi, että eläinkilpailu tai eläinnäyttely voi olla luonteeltaan sellainen, että se aiheuttaa kaikissa olosuhteissa tarpeetonta vaaraa eläinten hyvinvoinnille. Tällainen kilpailu tai näyttely voitaisiin säätää kielletyksi. Eläinsuojelulain 16 §:n 3 momentissa on vastaavantyyppinen säännös. Tämän säännöksen mukaan maa- ja metsätalousministeriö voi kieltää pitämästä sellaisia eläinkilpailuja tai muita vastaavia tilaisuuksia, joissa eläimille voi aiheutua tarpeetonta kipua, tuskaa tai kohtuutonta rasitusta.

43 §. Eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestäjän pätevyys. Pykälässä säädettäisiin eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestäjän pätevydestä. Järjestäjällä olisi 1 momentin mukaan oltava eläinten hyvinvoinnin turvaamisen kannalta riittävät tiedot ja taidot kilpailun ja näyttelyn järjestämiseksi. Järjestäjänä voisi toimia luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö. Säännöksen tarkoituksena olisi korostaa sitä, että kilpailun tai näyttelyn järjestäminen vaatii osaamista. Eläinkilpailun tai eläinnäyttelyn järjestäjän olisi tunnettava ne riskit, joita sen järjestämä kilpailu tai näyttely eläinten hyvinvoinnille mahdollisesti aiheuttaa. Tämä edellyttää tietoa muun muassa kilpailutettavasta tai näytteille asetettavasta eläinlajista sekä kilpailujen osalta kilpailulajista. Lisäksi järjestäjän olisi tunnettava ehdotetussa laissa ja sen nojalla säädetyt eläinkilpailuja ja -näyttelyjä koskevat vaatimukset. Tiedon lisäksi järjestäjällä tulisi olla taitoa kilpailun tai näyttelyn järjestämiseksi. Käytännössä järjestäjä voisi hankkia tarvitsemansa osaamisen käytännön kokemuksen kautta, kouluttautumalla esimerkiksi erilaisilla kursseilla tai hankkimalla tarvitsemansa tiedot ja taidot muilta järjestäjiltä. Järjestäjä valitsee yleensä esimerkiksi kilpailupaikan ja huolehtii mahdollisen kilpailuradan rakentamisesta. Kilpailun järjestäjä on siten se taho, jolla on mahdollisuus vaikuttaa kilpailupaikan ja -radan turvallisuuteen.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin asetuksenantovaltuudesta. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestäjän pätevydestä.

44 §. Eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestäminen. Pykälässä säädettäisiin eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestämisestä. Säännökset koskisivat kaikkia eläinkilpailuja ja -näyttelyjä, ja ne olisivat pääsääntöisesti uusia. Säännösten tarkoituksena olisi korostaa kilpailun ja näyttelyn järjestäjän vastuuta.

Eläinkilpailussa ja -näyttelyssä voi aiheutua monista eri syistä vaaraa eläinten hyvinvoinnille. Vaaraa voi aiheutua kilpailun tai näyttelyn järjestäjän vaikutuspiirissä olevista tekijöistä tai tekijöistä, joihin järjestäjä ei voi vaikuttaa. Järjestäjä voi esimerkiksi vaikuttaa kilpailu- ja näyttelypaikan valintaan sekä kilpailuradan vaativuuteen. Sääolosuhteisiin järjestäjä ei sen sijaan voi vaikuttaa. Jälkimmäisessäkin tapauksessa kilpailun tai näyttelyn järjestäjä voi usein kuitenkin ennakoita vaaratekijöitä. Tämän vuoksi pykälän 1 momentissa ehdotetaan säädettäväksi, että eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestämisessä olisi otettava huomioon toimintaan liittyvä ennakoitavissa oleva vaara eläinten hyvinvoinnille. Kilpailuun osallistuvien tai näytteillä pidettävien eläinten lisäksi huomiota tulisi kiinnittää myös kilpailussa mahdollisesti käytettävien kohde-eläinten, kuten paimennuskokeissa käytettävien lampaiden, hyvinvointiin. Osa vaaratekijöistä on ennakoitavissa hyvissä ajoin jo kilpailua tai näyttelyä suunniteltaessa, osa taas vasta kilpailu- tai näyttelypaikalla. Kaikkia vaaratekijöitä ei kuitenkaan voida huolellisellakaan varautumisella ennakoita.

Kun eläinkilpailu ja -näyttely eivät saa ehdotetun lain 42 §:n mukaan tarpeettomasti vaarantaa eläinten hyvinvointia, järjestäjälle ehdotetaan säädettäväksi toimimisvelvollisuus vaaratilanteessa. Jos vaaratekijä eläinten hyvinvoinnille on olemassa, järjestäjän olisi pykälän 1 momentin mukaan toteutettava tarvittavat toimenpiteet vaaran poistamiseksi tai, jos vaaran poistami-

nen ei olisi mahdollista, sen vähentämiseksi. Jos esimerkiksi kilpailu- tai näyttelyalusta olisi sään tai muun syyn vuoksi liian liukas tai kova aiheuttaen loukkaantumisvaaraa eläimille, järjestäjän olisi ryhdyttävä toimenpiteisiin liukkauden tai alustan kovuuden poistamiseksi. Jos liukkaita tai kovuutta ei voitaisi kokonaan poistaa, järjestäjän olisi ryhdyttävä toimenpiteisiin, joilla näiden aiheuttamaa vaaraa eläinten hyvinvoinnille vähennetään. On selvää, ettei esimerkiksi maasto-olosuhteissa ole aina mahdollista poistaa kokonaan kaikkia vaaratekijöitä. Tällaisessa tilanteessa järjestäjän tehtävänä olisi arvioida, aiheutuuko eläinten hyvinvoinnille tarpeetonta vaaraa vai onko vaara vielä hyväksyttävissä rajoissa. Harkinnassa tulisi ottaa huomioon, mitä normaalissa kunnossa olevalta terveeltä ja riittävät taidot omaavalta eläimeltä voitaisiin odottaa. Huomiota olisi kuitenkin kiinnitettävä myös eläimen turvallisuuteen tilanteessa, jossa se epäonnistuu suorituksessaan, kun epäonnistumista voidaan ennakoida. Mikäli eläinten hyvinvoinnille aiheutuisi tarpeetonta vaaraa, vaikka vaaraa olisi pyritty vähentämäänkin, kilpailua tai näyttelyä ei saisi järjestää tai se tulisi keskeyttää.

Eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestäjän vastuu ei poistaisi eläimen omistajan tai haltijan taikka muun henkilön, joka kilpailuttaa tai näyttelyttää eläintä, vastuuta. Tällaisen henkilön olisi huomioitava muun muassa ehdotetun lain eläinten kohtelua koskevat säännökset. Hänellä olisi myös tietoa eläimen kyvyistä ja terveydentilasta sekä kilpailukunnosta. Tällaista tietoa ei yleensä ole eläinkilpailun tai -näyttelyn järjestäjällä.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin tilanteesta, jossa vaaran kohteena olisivat kaikki eläinkilpailun tai eläinnäyttelyn eläimet tai ainakin useat niistä. Vaaraa aiheuttaisivat nimenomaan sellaiset tekijät, joihin kilpailun tai näyttelyn järjestäjällä olisi velvollisuus puuttua. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä vaaratekijöistä ja tarvittavista toimenpiteistä niiden poistamiseksi tai vähentämiseksi.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin tilanteesta, jossa yksittäisen eläimen hyvinvointi olisi vaarassa. Jos eläinkilpailun tai -näyttelyn järjestäjällä olisi perusteltua aiheuttaa epäillä, että yksittäistä eläintä kohdeltaisiin tai käytettäisiin tämän lain vastaisesti, järjestäjällä olisi velvollisuus ryhtyä toimenpiteisiin asiassa. Järjestäjän olisi kiellettävä säännösten vastainen kohtelu ja tarvittaessa kiellettävä eläimen kilpailuttajaa tai näytteille asettajaa käyttämästä eläintä kilpailussa tai näyttelyssä. Jos eläintä esimerkiksi kohdeltaisiin liian kovakouraisesti kilpailu- tai näyttelypaikalla, järjestäjällä olisi velvollisuus puuttua tilanteeseen kieltämällä moimen kohtelu. Jos taas eläimen kilpailuttaja yrittäisi kilpailuttaa esimerkiksi ontuvaa eläintä, järjestäjän olisi kiellettävä tällaisen eläimen käyttäminen kilpailussa. Jos eläimen kilpailuttaja tai näytteille asettaja ei noudattaisi eläimen käyttämisestä annettua kieltoa, eläimen osallistuminen kilpailuun tai näyttelyyn olisi estettävä keskeyttämällä kilpailu tai näyttely. Poliisilla olisi velvollisuus antaa tarvittaessa virka-apua kilpailun tai näyttelyn järjestäjälle. Tällainen velvollisuus poliisilla on jo tänä päivänä laissa säädettyjen eläinkilpailujen osalta.

45 §. Ilmoituksenvarainen eläinkilpailujen järjestäminen. Eläinsuojelulain 39 §:n 2 momentin mukaan laissa säädetyillä eläinsuojeluviranomaisilla ja eläinsuojeluvalvojalla on oikeus suorittaa ilman epäilyä tarkastus muun muassa eläinkilpailuissa sekä lain 16 §:n 4 momentissa tarkoitetuissa tilaisuuksissa. Laissa ei kuitenkaan säädetä eläinkilpailun tai lain 16 §:n 4 momentin tarkoittaman tilaisuuden järjestäjän ilmoitusvelvollisuudesta. Viranomaisilla ja eläinsuojeluvalvojilla ei siten aina välttämättä ole tietoa, missä, milloin ja kenen toimesta sekä millaisia kilpailuja tai edellä mainittuja tilaisuuksia järjestetään. Tätä voidaan pitää puutteena, eikä sitä kokonaan poista se, että joistakin kilpailuista on saatavilla tietoa internetistä. Muusta toiminnasta, jota voidaan tänä päivänä valvoa ilman epäilyä tehtävin tarkastuksin, eläinsuojeluviranomaisella on tietoa.

Ehdotuksen mukaan paitsi eläinkilpailuja myös eläinnäyttelyjä voitaisiin valvoa ilman epäilyä. Kilpailujen ja näyttelyiden sekä niiden järjestäjien suuren lukumäärän vuoksi ei kuitenkaan olisi tarkoituksenmukaista, että kaikki ne tahot, jotka tällaisia tilaisuuksia järjestävät, olisivat ilmoitusvelvollisia toiminnastaan. Laaja ilmoitusvelvollisuus rasittaisi paitsi tilaisuuksia järjestäviä tahoja myös viranomaisia. Ilmoitusvelvollisuutta ei olisi myöskään eläinten hyvinvoinnin näkökulmasta tarpeen ulottaa koskemaan kaikkia eläinkilpailujen ja -näyttelyjen järjestäjiä. Tämän vuoksi pykälän 1 momentissa ehdotetaan, että ilmoitusvelvollisuus koskisi sellaisten eläinkilpailujen järjestämistä, joissa eläin voisi joutua alttiiksi kohtuuttomalle rasitukselle tai muulle kivulle taikka kärsimykselle. Tällaisten eläinkilpailujen järjestäjä olisi ilmoitusvelvollinen toiminnastaan, ei kustakin kilpailusta erikseen. Jos järjestäjä kuitenkin järjestäisi vain yhden tällaisen kilpailun, ilmoitusvelvollisuus koskisi sitä silloinkin.

Ilmoitusvelvollisuus koskisi siis sellaisten eläinkilpailujen järjestämistä, joissa eläin voisi joutua alttiiksi kohtuuttomalle rasitukselle tai muulle kivulle taikka kärsimykselle. Kielellisistä eroavaisuuksista huolimatta säännöksen soveltamisalaa ei olisi tarkoitus muuttaa eläinsuojelulain 16 §:n 1 momentin tarkoittamista eläinkilpailuista. Ilmoitusvelvollisuuden piiriin kuuluisi esimerkiksi sellaisen eläinkilpailun järjestäminen, jossa eläin voi joutua alttiiksi kohtuuttomalle rasitukselle pitkäkestoisen fyysisen suorituksen vuoksi. Tällaisesta olisi kysymys esimerkiksi pitkäkestoisessa koirien valjakkoajossa tai hevosten matkaratsastuksessa. Myös lyhytkestoisempi suoritus voisi altistaa eläimen kohtuuttomalle rasitukselle tai muulle kivulle taikka kärsimykselle, jos suoritus vaatii äärimmäistä fyysistä ponnistusta. Esimerkiksi taakanvetokilpailussa koira voi loukkaantua vetäessään itseään monin verroin painavampaa taakanvetokärryä. Ilmoitusvelvollisuuden piiriin kuuluisi myös esimerkiksi vinttikoirien ratajuoksukilpailujen ja hevosten ravikilpailujen järjestäminen. Tällaisissa kilpailuissa eläimet voivat joutua paitsi alttiiksi kohtuuttomalle rasitukselle myös loukkaantumiselle, kun ne juoksevat vauhdikkaasti kylki kyljessä rajatulla rata-alueella. Kilpailu, jossa suoritus olisi paitsi fyysisesti rasittava myös teknisesti vaativa, voisi myös kuulua säännöksen soveltamisalan piiriin. Vinttikoirien maastajuoksukilpailussa fyysisen suorituksen lisäksi ennakoimattomasti maastossa mutkitteleva rata maasto-olosuhteineen lisää koiran loukkaantumisriskiä. Sama koskee esimerkiksi esteratsastusta ja koirien agility-kilpailua, kun esteet radalla aiheuttavat lisävaatimuksia eläimen suorituskyvylle. Esteitä lukuun ottamatta muutoin tasaisella ja pitävällä alustalla pidettävä esteratsastus- tai agility-kilpailu voidaan kuitenkin rakentaa vaativuustasoltaan hyvin erilaiseksi, mikä olisi perusteltua ottaa huomioon arvioitaessa, kuuluuko kilpailun järjestäminen ilmoitusvelvollisuuden piiriin vai ei. Tällöin esimerkiksi kilpailun arvokilpailuluonteella voisi olla merkitystä, jos arvokilpailu tarkoittaisi muihin kilpailuihin nähden vaativampaa rataa.

Jos eläinkilpailussa käytetään kilpailevan eläimen lisäksi kohde-eläintä, myös kilpailun vaikutusta kohde-eläimen hyvinvointiin olisi arvioitava. Ilmoitusvelvollisuuden piiriin kuuluisi sellaistenkin eläinkilpailujen järjestäminen, jossa kohde-eläin voisi joutua alttiiksi kohtuuttomalle rasitukselle tai muulle kivulle taikka kärsimykselle, vaikka kilpaileva eläin ei voisikaan. Esimerkiksi luolakoirien taipumuskokeessa on mahdollista, että koira ja kettu joutuvat kontaktiin keskenään. Ne voivat purra tai kynsiä toisiaan. Kumpikin eläin voi myös kokea esimerkiksi pelkoa koetilanteessa, etenkin useamman kerran päivän aikana koetilanteeseen joutuva kettu. Kilpailevalle eläimelle ja kohde-eläimelle mahdollisesti aiheutuvien vaikutusten vuoksi olisi perusteltua edellyttää ilmoitusta tällaisten kilpailujen järjestämisestä.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin tarkemmin ilmoituksen tekemisestä. Ehdotuksen mukaan eläinkilpailun järjestäjän olisi tehtävä toiminnastaan kirjallinen ilmoitus sille maakunnalle, jonka toimialueella kilpailuja aiotaan järjestää. Järjestäjä voisi tehdä ilmoituksen itse tai ilmoituksen voisi tehdä sen puolesta esimerkiksi yhdistys, johon kilpailun järjestäjä kuuluu. Eläinkilpailuja järjestävät paikalliset yhdistykset kuuluvat monissa tapauksissa valtakunnalliseen la-

jia harrastavaan yhdistykseen, joka esimerkiksi julkaisee kilpailukalenteria. Ilmoitusmenettelyn yksinkertaistamiseksi olisi siis perusteltua sallia, että kilpailun järjestäjä voisi valtuuttaa esimerkiksi lajiliiton tekemään ilmoituksen sen puolesta. Ilmoitus voisi säännöksen mukaan olla määräaikainen tai toistaiseksi voimassa oleva. Jos eläinkilpailun järjestäjällä on tarkoitus järjestää esimerkiksi vain yksi tai muutama ilmoituksenvarainen eläinkilpailu, ilmoitus on perusteltua tehdä määräaikaisena. Jos tällaisten kilpailujen järjestäminen on jatkuvaa toimintaa, ilmoitus kannattaa tehdä toistaiseksi voimassa olevana. Ilmoitus olisi tehtävä viimeistään 30 vuorokautta ennen toiminnan aloittamista ja viipymättä toiminnan loppuessa, jos ilmoitus on tehty toistaiseksi voimassa olevana, tai toiminnan oleellisesti muuttuessa.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin lisäedellytyksestä ilmoituksenvaraisen eläinkilpailun järjestämiselle. Ilmoituksenvaraisen eläinkilpailun järjestäminen edellyttäisi, että järjestäjä nimeää kuhunkin kilpailuun kilpailueläinlääkäriin. Kilpailueläinlääkäriin olisi oltava läsnä kilpailutilaisuudessa, ja hänen nimeämisestään mahdollisesti aiheutuvista kustannuksista vastaisi kilpailun järjestäjä. Säännös vastaisi osin eläinsuojelulain 16 §:n 1 momenttia ja sen tarkoituksena olisi turvata eläinten hyvinvointia kilpailussa. Tämäntyyppisten eläinkilpailujen valvonta ehdotetaan jatkossa järjestettäväksi omavalvontana, ja eläinlääkäriin nimeämisen tarkoituksena olisi vahvistaa kilpailun järjestäjän omavalvontaa. Selvyyden vuoksi ehdotetaan säädettäväksi kilpailueläinlääkäriin velvollisuudesta olla läsnä kilpailutilaisuudessa. Läsnäolovelvollisuudesta on käytännössä ollut jonkin verran epäselvyyttä, mutta kilpailueläinlääkäriin tehtävät huomioon ottaen läsnäolo olisi edelleen välttämätöntä.

46 §. *Ilmoituksenvaraisen eläinkilpailun järjestämistä koskevan ilmoituksen sisältö.* Pykälässä säädettäisiin 45 §:ssä tarkoitetun ilmoituksen sisällöstä. Ilmoitus voitaisiin tehdä joko määräaikaisesti tai toistaiseksi voimassa olevana. Siihen tulisi sisällyttää tiedot järjestäjästä, toiminnan aloittamisajankohdasta ja toiminnan maantieteellisestä sijoittumisesta. Sen lisäksi ilmoitukseen tulisi liittää selvitys siitä, millaisia eläinkilpailuja ilmoitus koskee, mille eläinlajeille niitä järjestetään sekä arvio vuosittain järjestettävien kilpailujen lukumäärästä. Ilmoituksessa tulisi esittää selvitys myös järjestäjän pätevydestä eläinkilpailujen järjestämiseen. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin tarvittaessa antaa tarkempia säännöksiä ilmoituksesta ja siihen liitettävistä selvityksistä.

47 §. *Kilpailueläinlääkäriin tehtävät ja pätevyys.* Kilpailujen järjestäjän on eläinsuojelulain 16 §:n nojalla kutsuttava omalla kustannuksellaan kilpailutilaisuuteen eläinlääkäri valvomaan eläinsuojelulain ja sen nojalla annettujen säännösten ja määräysten noudattamista, jos eläin voi kilpailuissa joutua alttiiksi kivulle, tuskalle tai kohtuuttomalle rasitukselle. Tarvittaessa eläinlääkäriin määrää kilpailutilaisuuteen aluehallintovirasto kilpailujen järjestäjän kustannuksella. Kilpailuja valvova eläinlääkäri voi siis olla ja usein onkin yksityinen eläinlääkäriammattin harjoittaja. Eläinlääkäriin asemaa kilpailujen valvojana ei ole eläinsuojelulain säätämisen tai muuttamisenkaan yhteydessä arvioitu nykyisen perustuslain ja nimenomaan sen 124 §:n valossa.

Ehdotetussa pykälässä säädettäisiin kilpailueläinlääkäriin tehtävistä ja pätevydestä. Kilpailueläinlääkäriin tehtävänä olisi pykälän 1 momentin mukaan avustaa eläinkilpailun järjestäjää huolehtimaan siitä, ettei kilpailu vaaranna eläinten hyvinvointia. Tässä tehtävässään kilpailueläinlääkäri voisi antaa eläinten hyvinvointiin liittyvää neuvontaa eläimen kilpailuttajalle ja kilpailun järjestäjälle. Jos kilpailueläinlääkäri havaitsisi, että eläinkilpailu vaarantaa eläimen hyvinvointia, hänen olisi viipymättä ilmoitettava havainnostaan kilpailun järjestäjälle. Ilmoitusvelvollisuus koskisi myös kilpailueläinlääkäriin tietoon tulleita loukkaantumisia kilpailussa.

Säännös tarkoittaisi muutosta eläinlääkäriin tehtäviin kilpailussa. Eläinlääkäri valvoo tänä päivänä eläinsuojelulainsäädännön noudattamista kilpailussa lain 16 §:n 1 momentin nojalla.

Eläinlääkärin on lain 17 §:n nojalla kiellettävä eläimen käyttäminen kilpailuissa, jos hänellä on perusteltua aihetta epäillä, että eläintä käytetään eläinsuojelulain tai sen nojalla annettujen säännösten tai määräysten vastaisesti. Jos eläimen omistaja tai haltija ei noudata eläinlääkärin antamaa kieltoa, kilpailujen järjestäjä on velvollinen estämään eläimen osallistumisen kilpailuihin. Tässä tarkoituksessa kilpailujen järjestäjä voi keskeyttää kilpailut tai ottaa eläimen haltuunsa kilpailujen ajaksi. Poliisin on tarvittaessa annettava virka-apua kilpailujen järjestäjälle.

Ehdotuksen mukaan kilpailueläinlääkäri ainoastaan avustaisi eläinkilpailun järjestäjää huolehtimaan siitä, ettei kilpailu vaaranna eläinten hyvinvointia. Kilpailueläinlääkäri ei olisi ulkopuolisena tahona valvomassa lainsäädännön noudattamista kilpailussa, vaan osana järjestäjän omavalvontaa. Kilpailueläinlääkärin koulutus huomioon ottaen avustamistehtävä voisi sisältää esimerkiksi kilpailuun käytettävien eläinten kilpailukuntoisuuden, kuten ontumattomuuden, tarkastamisen ja tarkkailemisen. Myös eläinten asianmukaisen kohtelun seuraaminen olisi luonteva tehtävä kilpailueläinlääkärille. Lisäksi kilpailueläinlääkäri voisi tarkkailla kilpailuolosuhteita. Kilpailueläinlääkäri voisi ainoastaan antaa eläinten hyvinvointiin liittyvää neuvontaa eläimen kilpailuttajalle ja kilpailun järjestäjälle. Hän ei voisi kieltää kilpailuttajaa käyttämästä eläintä kilpailussa taikka järjestäjää aloittamasta tai jatkamasta kilpailua. Harkintavalta asiassa olisi yksin kilpailun järjestäjällä, mutta järjestäjän olisi tässä harkinnassaan otettava huomioon ehdotuksen 44 §:ssä hänelle säädetyt velvollisuudet. Jos kilpailueläinlääkäri havaitsisi, että eläinkilpailu vaarantaa eläimen hyvinvointia, hänen olisi viipymättä ilmoitettava havainnostaan kilpailun järjestäjälle. Ilmoittaminen olisi tarpeen, jotta järjestäjä voisi ryhtyä tarvittaessa toimenpiteisiin asiassa. Ilmoitusvelvollisuus koskisi myös kilpailueläinlääkärin tietoon tulleita loukkaantumisia kilpailussa. Loukkaantumisista ilmoittaminen olisi tärkeää, jotta kilpailujen järjestäjä voisi täyttää ehdotuksen 48 §:ssä tarkoitetun kirjaamisvelvollisuutensa.

Kilpailueläinlääkärin tehtävien muuttaminen nykyisestä olisi perusteltua. Ei ole syytä epäillä, että eläinlääkärin asiantuntemusta esimerkiksi eläimen kilpailukuntoisuutta koskevassa asiassa ja hänen antamia neuvoja ei huomioitaisi kilpailussa. Esityksessä on myös haluttu korostaa ja lisätä kilpailun järjestäjän vastuuta monin eri tavoin. Kilpailuja järjestää usein lajia harrastava yhdistys, jossa aktiiviset harrastajat tuntevat lajin hyvin. Eläinkilpailujen valvontaa ehdotetaan lisäksi parannettavaksi siten, että valvontaviranomaisten tulisi jatkossa suunnitella ja tarkastaa vuosittain eläinkilpailuja. Näiden syiden vuoksi sellaisten eläinkilpailujen, joissa eläin voi joutua alttiiksi kohtuuttomalle rasitukselle tai muulle kivulle taikka kärsimykselle, valvonta olisi perusteltua järjestää omavalvonnan varaan kilpailueläinlääkärin nimeämisen ollessa yksi omavalvonnan osa.

Pykälän 2 momentin mukaan kilpailueläinlääkärin tehtävänä olisi lisäksi antaa tarvittaessa ensiavun luonteista hoitoa kilpailussa käytettäville eläimille, jollei hoitoa ole muutoin saatavilla kilpailupaikalla. Kilpailun järjestäjän olisi huolehdittava siitä, että hoidon antamiseksi on asianmukainen paikka sekä tarvittavat välineet eläimen siirtämiseksi ensiapupaikkaan. Kilpailueläinlääkärillä olisi oikeus periä korvaus hoidon antamisesta eläimen kilpailuttajalta. Säännös olisi uusi.

Järjestettäessä eläinkilpailu, jossa eläin voi joutua alttiiksi kohtuuttomalle rasitukselle tai muulle kivulle taikka kärsimykselle, eläimelle tulisi olla eläinsuojelullisista syistä tarjolla ensiavun luonteista hoitoa kilpailupaikalla. Kilpailueläinlääkäri olisi koulutuksensa vuoksi pätevä tällaista hoitoa antamaan. Eläinkilpailuja valvovat eläinlääkärit antavat usein jo tänä päivänä ensiapua esimerkiksi kilpailussa loukkaantuneille eläimille. Ensiavun luonteisena hoitona voitaisiin pitää esimerkiksi haavan ompelemista ja kivunlievitystä sekä loukkaantuneen eläimen valmistelua jatkohoitoon kuljettamista varten. Myös eläimen lopettaminen voisi tulla kyseeseen, mikäli eläin olisi esimerkiksi loukkaantunut niin vakavasti, että sen hengissä pitäminen olisi julmaa sitä kohtaan. Eläinlääkärinammatin harjoittajan ammattieettisiin velvollisuuksiin

siin kuuluu eläinlääkäriammattin harjoittamisesta annetun lain 13 §:n nojalla muun muassa eläinten kärsimysten lievittäminen. Lisäksi jokaisella eläinlääkäriammattin harjoittajalla on myös ennalta arvaamattomissa tilanteissa velvollisuus antaa lain 14 §:n nojalla eläinsuojelullisista syistä välttämätöntä apua. Esimerkiksi eläimen loukkaantuminen pykälän 1 momentin tarkoittamissa kilpailuissa ei ole aina täysin ennalta arvaamatonta ottaen huomioon kilpailun luonne, minkä vuoksi selvyuden vuoksi olisi perusteltua säätää ensiavun luonteisen hoidon antamisesta.

Kilpailueläinlääkäriin velvollisuudesta antaa ensiavun luonteista hoitoa kilpailuissa käytettävälle eläimelle säädettäisiin poikkeus. Hoitoa ei tarvitsisi antaa, jos sitä olisi muutoin saatavilla kilpailupaikalla. Velvollisuutta ei olisi, jos kilpailupaikalla sijaitsee eläinklinikka, joka on auki kilpailujen ajan, tai jos ensiapua on muulla tavoin saatavilla kilpailupaikalla. Vaikka kilpailueläinlääkäriin nimeämisestä mahdollisesti aiheutuvista kustannuksista vastaisi ehdotetun 45 §:n nojalla kilpailun järjestäjä, selvyuden vuoksi ehdotetaan säädettäväksi, että kilpailueläinlääkäriillä olisi oikeus periä korvaus ensiavun luonteisen hoidon antamisesta eläimen kilpailuttajalta. Tällaisen hoidon antamisesta aiheutuvat kustannukset eivät siis lähtökohtaisesti sisältyisi nimeämisestä mahdollisesti aiheutuviin kustannuksiin.

Pykälän 3 momentin mukaan, jos kilpailueläinlääkäri havaitsee, että eläinkilpailu tarpeettomasti vaarantaa eläimen hyvinvointia eikä kilpailun järjestäjä ryhdy sille 44 §:n 1 tai 2 momentissa säädettyihin toimenpiteisiin, hänen olisi ilmoitettava asiasta viipymättä maakunnalle tai poliisille. Ilmoitusvelvollisuuden tarkoituksena olisi saattaa kilpailueläinlääkäriin havaitsema, kilpailun järjestäjään liittyvä epäkohta toimivaltaisen valvontaviranomaisen tietoon, jotta tämä voisi ryhtyä tarvittaessa toimenpiteisiin asiassa. Kilpailueläinlääkäri olisi velvollinen ilmoittamaan viipymättä maakunnalle tai poliisille myös kilpailussa käytettävästä eläimestä, jos eläinten hyvinvointiin liittyvät syyt niin edellyttävät. Kilpailueläinlääkäriin tulisi tehdä ilmoitus esimerkiksi kilpailussa havaitusta eläimestä, jonka voidaan epäillä kärsineen hoidon puutteesta tai muusta hyvinvointimääräysten vastaisesta toiminnasta. Kyse voisi olla paitsi kilpailuvasta eläimestä myös kilpailussa käytettävästä kohde-eläimestä. Eläinlääkäriammattin harjoittamisesta annetun lain 12 §:n 2 momentin mukaan eläinsuojelullisten syiden niin edellyttäessä eläinlääkäriammattin harjoittaja on velvollinen salassapitosäännösten estämättä ilmoittamaan viipymättä hoitamastaan tapauksesta tai hoidon yhteydessä eläintenpitopaikassa tekemistään havainnoista eläinsuojeluviranomaiselle ja antamaan tapauksen selvittämiseksi tarpeelliset tiedot. Selvyuden vuoksi olisi kuitenkin perusteltua ottaa säännös kilpailueläinlääkäriin ilmoitusvelvollisuudesta myös nyt ehdotettavaan lakiin. Pykälässä säädettäisiin lisäksi kilpailueläinlääkäriin velvollisuudesta antaa tapauksen selvittämiseksi tarpeelliset tiedot. Ilmoitusvelvollisuus koskisi myös tietoja, joista eläinlääkäriillä on eläinlääkäriammattin harjoittamisesta annetun lain 16 §:n nojalla salassapitovelvollisuus.

Se, mitä ehdotetussa pykälässä säädettäisiin kilpailueläinlääkäriin tehtävistä ja velvollisuuksista, koskisi ainoastaan 45 §:n 1 momentin tarkoittamaan eläinkilpailuun nimettyä eläinlääkäriä. Jos muunlaisen eläinkilpailun tai eläinnäyttelyn järjestäjä kutsuisi eläinlääkäriin kilpailuun tai näyttelyyn, ehdotetussa pykälässä säädetyt tehtävät ja velvollisuudet eivät koskisi tätä eläinlääkäriä.

Pykälän 4 momentissa ehdotetaan säädettäväksi kilpailueläinlääkäriin pätevyydestä. Sen mukaan kilpailueläinlääkäriin tulisi olla eläinlääkäriammattin harjoittamisesta annetun lain 3 — 5 §:ssä tarkoitettu laillistettu eläinlääkäri tai 8 §:ssä tarkoitettu eläinlääkäri. Lain 7 §:ssä tarkoitettu eläinlääketieteen opiskelija voisi toimia kilpailueläinlääkäriin sijaisena. Säännös olisi uusi.

Käytännössä on ollut jonkin verran epäselvyyttä, onko esimerkiksi eläinlääkäriammattin harjoittamisesta annetun lain 7 §:n tarkoittamalla eläinlääketieteen opiskelijalla oikeutta toimia kilpailueläinlääkäriin tehtävissä. Opiskelijalla on oikeus kyseisessä pykälässä säädetyin edellytyksin harjoittaa väliaikaisesti eläinlääkäriammattia laillistetun tai lain 8 §:ssä tarkoitetun eläinlääkäriin sijaisena. Sijaisena toimiminen tarkoittaa, ettei opiskelijalla ole oikeutta harjoittaa itsenäisesti eläinlääkäriammattia. Hän ei myöskään saa käyttää eläinlääkäriin nimeä. Ottaen huomioon, mitä kilpailueläinlääkäriin tehtävistä ehdotetaan säädettäväksi, olisi perusteltua, että myös lain 7 §:n tarkoittama eläinlääketieteen opiskelija voisi toimia kilpailueläinlääkäriin tehtävissä. Tämä olisi perusteltua senkin vuoksi, että eläinlääkäriin saatavuudessa kilpailuihin on toisinaan ollut ongelmia. Eläinlääketieteen opiskelija voisi toimia ainoastaan kilpailueläinlääkäriin sijaisena. Eläinlääkäriin toimiessa toistuvasti jonkun kilpailun eläinlääkäriä häntä sijaistava eläinlääketieteen opiskelija voisi sijaistaa eläinlääkäriä myös kilpailueläinlääkäriin tehtävissä. Opiskelijalla tulisi olla mahdollisuus saada työnohjausta myös tässä tehtävissä, kuten muissakin eläinlääkäriin sijaistustehtävissä.

48 §. *Ilmoituksenvaraisen eläinkilpailun järjestäjän kirjaamisvelvollisuus.* Ilmoituksenvaraisen eläinkilpailun järjestäjän olisi pidettävä kirjaa eläinten hyvinvointiin vaikuttavista olosuhteista ja tapahtumista kilpailussa. Kirjaamisvelvollisuus olisi olennainen osa eläinkilpailun järjestäjän omavalvontaa, ja se koskisi kutakin kilpailua erikseen. Sen tarkoituksena olisi edesauttaa huomion kiinnittämistä eläinten hyvinvoinnin kannalta keskeisiin asioihin eläinkilpailuja järjestettäessä. Jos esimerkiksi kävisi ilmi, että jossakin kilpailussa on loukkaantunut eläimiä, järjestäjän tulisi selvittää, mistä loukkaantumiset ovat johtuneet, ja ryhtyä tarvittaessa toimenpiteisiin estääkseen eläinten hyvinvoinnin vaarantuminen jatkossa. Kirjaamisvelvollisuudella olisi tärkeä merkitys myös viranomaisvalvonnassa. Ehdotetun lain 79 §:n nojalla valvontaviranomaisella olisi oikeus saada nähtäväkseen eläinkilpailuista pidettävä asiakirja. Viranomaisella voisi tarvittaessa ryhtyä toimenpiteisiin, mikäli kävisi ilmi, ettei järjestäjä ole noudattanut ehdotetussa laissa sille säädettyjä velvoitteita.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä kirjaamisvelvollisuudesta. Tarkoituksena olisi, että kirjaa pidettäisiin ainakin sääolosuhteista, jos kilpailu järjestetään ulkona, sekä muista kilpailusuoritukseen vaikuttavista ulkoisista tekijöistä, kuten kilpailualueen materiaalista. Lisäksi tarkoituksena olisi kirjata tapahtumista ainakin kilpailun järjestäjän tietoon tulleet loukkaantumiset sekä mahdolliset kuolemantapaukset, doping-näytteiden otto sekä ehdotuksen 44 §:n 2 momentin mukaiset tapahtumat. Lisäksi asiakirjassa olisi tarpeen mainita, kuka kilpailussa on toiminut kilpailueläinlääkäriin ja eläinlääkäriin ehdotetun 47 §:n 1 momentin tarkoittamat havainnot ja tiedot. Kirjaamisessa olisi huomioitava paitsi kilpailevat eläimet myös kilpailussa apuna käytettävät kohde-eläimet. Kirjaamisasiakirjaa olisi säilytettävä vähintään vuoden ajan eläinkilpailun järjestämisestä.

8 luku Luvan- ja ilmoituksenvarainen eläinten pito

49 §. *Eläintarha, pysyvä ja kiertävä eläinnäyttely sekä sirkus.* Pykälässä säädettäisiin eläintarhaa, pysyvää ja kiertävää eläinnäyttelyä sekä sirkusta koskevista yleisistä vaatimuksista. Pykälän 1 momentin mukaan toiminnan harjoittaminen edellyttäisi nykyiseen tapaan lupaa. Luvan myöntäisi maakunta. Eläintarhadirektiivin 4 artiklan 2 kohdan mukaisena lähtökohtana on eläintarhojen osalta luvanvaraisuus. Myös pysyvissä eläinnäyttelyissä pidetään yleisölle näytteillä luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvia eläimiä. Luvanvaraisuutta voidaan pitää myös toiminnanharjoittajien edun mukaisena sen vuoksi, että lupamenettelyn kautta toimintaa koskevat vaatimukset tulevat hyväksytyiksi luvan myöntämisen yhteydessä, eikä mahdollisiin suuriin kustannuksiin vaativiin korjaustoimenpiteisiin jouduta, kuten ehkä siinä tapauksessa, että toiminta voitaisiin käynnistää ilman viranomaisen hyväksyntää.

Sirkuksille ja kiertäville eläinnäyttelyille on puolestaan lähtökohtaisesti tyypillistä se, että toiminnan kohteena olevia eläimiä joudutaan kuljettamaan paikkakunnalta toiselle. Kuljetuksessa eläimet joutuvat kestämään muuttuvia olosuhteita ja tavanomaista vaikeammin säänneltävää lähiympäristöä. Luvanvaraisuus on tämän vuoksi perusteltua säilyttää nykyisellään myös näiden toimintojen osalta. Vain lupamenettelyllä voidaan varmistaa tehokkaasti toiminnan eläinten hyvinvointiin liittyvien edellytysten täytyminen.

Uutena vaatimuksena pykälän 2 momentissa säädettäisiin eläintarhoissa ja pysyvissä eläinnäyttelyissä pidettävien luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvien eläinten esityskäytöstä. Näiden eläinten käyttö rajattaisiin vain sellaisiin esityksiin, joissa eläimet esittävät yleisölle eläinten hoitoon liittyviä opetettuja taitoja. Eläintarhaeläimille saatetaan opettaa eläinten hoitoa helpottavia taitoja, kuten siirtymistä käskystä aitauksen osasta toiseen, paikoillaan odottamista tai esimerkiksi lääkitsemiseen tai eläimen terveydentilan tarkastamiseen liittyviä taitoja. Tällaisten taitojen opettaminen eläintarhaeläimille vähentää tarvetta esimerkiksi eläimiin kohdistuviin pakkotoimenpiteisiin ja parantaa siten eläinten hyvinvointia. Joidenkin taitojen opettaminen voi olla tarpeen virikkeiden tai liikunnan tarjoamiseksi eläimelle. Tällainen taito voi olla esimerkiksi petolinnulle opetettu taito palata tiettyyn paikkaan sen jälkeen, kun lintu on päästetty häkistä vapaaksi lentämään. Taitoja voidaan esitellä yleisölle esimerkiksi eläinten ruokintanäytöksen yhteydessä. Sen sijaan sirkustempujen tai vastaavien, yksinomaan yleisön viihdyttämiseksi opettettujen taitojen esittäminen olisi jatkossa kiellettyä. Luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvien eläinten käyttöä tällaisissa esityksissä ei pidetä tarpeellisenä eikä se sellaisenaan edistä näiden eläinten kunnioitusta luonnonvaraisten eläinlajien edustajina. Luonnonvaraisten eläinlajien käyttöä sirkuksissa rajoitettaisiin ehdotuksen 8 §:ssä ja siihen liittyvässä liitteessä 1.

Eläintarhadirektiivin 3 artiklan mukaan eläintarhat pitävät eläimensä oloissa, jotka pyrkivät täyttämään kunkin lajin biologiset ja suojeluun liittyvät vaatimukset, tarjoamalla muun muassa lajikohtaisesti varustettuja aitauksia sekä eläimille korkeatasoisen hoidon huolellisesti laaditun ohjelman pohjalta, johon kuuluu eläinlääkinnällinen ennaltaehkäisevä ja sairauksien hoito sekä ruokinta. Eläinsuojelulaissa on varsin niukat erityisvaatimukset eläintarhoille ja pysyville eläinnäyttelyille. Sen sijaan maa- ja metsätalousministeriön asetuksella (236/2003) toiminnalle on asetettu eläinten pitopaikkojen ja hoidon lisäksi myös yleisiä osin eläintarhadirektiiviin perustuvia vaatimuksia. Eräitä näistä vaatimuksista nostettaisiin nyt ministeriön asetuksesta ehdotettuun pykälään, jotta varmistettaisiin asiaa koskeva riittävä perussäätely lain tasolla. Pykälän 3 momentin mukaan eläintarhassa tai pysyvässä eläinnäyttelyssä pidettävän luonnonvaraiseen eläinlajiin kuuluvan eläimen pitopaikan tulisi vastata mahdollisimman hyvin eläinlajin luonnollista elinympäristöä. Luonnollisen elinympäristönsä kaltaisessa pitopaikassa eläimelle on yleensä parhaat mahdollisuudet toteuttaa lajityypillisiä käyttäytymistarpeitaan. Eläintarhassa ja pysyvässä eläinnäyttelyssä tulisi myös huolehtia suunnitelmallisesti eläinten ennaltaehkäisevästä terveydenhuollosta, sairauksien hoidosta ja eläinten ruokinnasta. Asiasisällöltään vastaavat vaatimukset sisältyvät edellä mainittuun maa- ja metsätalousministeriön asetukseen.

Tarkempia säännöksiä 2 momentissa tarkoitetuista kielletyistä esityksistä ja 3 momentissa tarkoitetuista pitopaikoista voitaisiin antaa valtioneuvoston asetuksella.

50 §. Eläintarhan eräät tehtävät. Pykälä vastaisi asialliselta sisällöltään eläinsuojelulain 20 §:n 3 momenttia. Eläintarhadirektiivi asettaa eläintarhoille varsinaisten eläinsuojelullisten vaatimusten lisäksi luonnonvaraisen eläimistön suojeluun ja biologisen monimuotoisuuden säilymiseen liittyviä tehtäviä. Näitä tehtäviä ei ole tarkoituksenmukaista ulottaa koskemaan muita kuin eläintarhadirektiivin tavoitteen saavuttamiseksi tarpeellisia toimijoita. Tällaisia olisivat nykyiseen tapaan vain määritelmäsäännöksen mukaiset eläintarhat.

Eläintarhojen on yleisön valistuksen lisäksi osallistuttava aktiivisesti eläinlajien suojelutoimintaan. Käytännössä eläintarha toteuttaa velvollisuutensa osallistumalla yhteen tai useampaan 1 momentissa lueteltuun toimintaan. Eläinlajien suojelua edistävän tutkimuksella voidaan tavalla tai toisella edistää luonnossa elävien eläinlajien suojelua. Eläinlajien suojeluun liittyvää koulutusta voidaan antaa esimerkiksi eläintarhan henkilökunnalle, alan opiskelijoille tai lajiensuojeluun liittyvää vapaaehtoistyötä tekeville. Lajien suojeluun liittyvien tietojen vaihto eri toimijoiden välillä on tärkeää tehokkaiden suojelutoimien suunnittelemiseksi. Joissain tapauksissa myös eläinten kasvattaminen vankeudessa on tarpeen lajin luonnonkantojen vahvistamiseksi.

Ehdotetun 2 momentin mukaan asetuksella voitaisiin nykyiseen tapaan antaa tarkempia säännöksiä eläintarhoille asetettavien tehtävien sisällöstä. Eläintarhadirektiivissä näitä tehtäviä ei määritellä tarkemmin, mutta komission julkaisemassa direktiivin täytäntöönpanoa koskevassa hyvän käytännön oppaassa (EU Zoos Directive Good Practice Document, 2015) eläintarhan tehtäviä on pyritty selkeyttämään. Muun muassa tämän vuoksi olisi tarkoituksenmukaista, että näitä tehtäviä voitaisiin tarvittaessa täsmentää asetuksella. Voimassa olevaan säännökseen verrattuna asetuksenantajana olisi kuitenkin maa- ja metsätalousministeriön sijasta valtioneuvosto.

51 §. *Eläintarhaa, pysyvää ja kiertävää eläinnäyttelyä sekä sirkusta koskevan luvan hakeminen.* Pykälä sisältäisi säännökset toimivaltaisista lupaviranomaisista. Säännös vastaa sisällöltään eläinsuojelulain 20 §:n 2 momenttia ja 20 a §:n 2 momenttia. Uutena olisi pysyvänä laitoksena toimivan sirkuksen lupahakemuksen käsittelevä toimivaltainen lupaviranomainen. Jos sirkus toimisi yksinomaan pysyvänä laitoksena, lupa olisi haettava siltä maakunnalta, jonka toimialueella sirkus sijaitsee.

52 §. *Eläintarhaa, pysyvää ja kiertävää eläinnäyttelyä sekä sirkusta koskeva lupahakemus.* Pykälä vastaa pääasiallisesti eläinsuojelulain 20 b §:ää. Säännöstä täsmennettäisiin vaatimuksella kirjallisesta lupahakemuksesta. Lisäksi hakemusta koskevista vaatimuksista täsmennettäisiin luvan hakijan yksilöintiä sekä suunniteltua toimintaa koskevia yleistietoja. Hakemuksesta tulisi luvan hakijaa koskevien tietojen kuten nimen, osoitteen ja kotipaikan lisäksi käydä ilmi suunnitellun toiminnan yleistä järjestämistä koskevat tiedot. Tällaisia olisivat tiedot esimerkiksi siitä, minkälaisista toimintaa, missä ja minkälaisissa tiloissa on tarkoitus harjoittaa. Keskeisiä tietoja olisivat nykyiseen tapaan ennen kaikkea toiminnan kohteena olevat eläinlajit ja eläinmäärät sekä selvitys eläinten pitopaikoista ja hoidosta ja hoitajien pätevytydestä. Pitopaikkoja koskevan selvityksen tulisi sisältää lähinnä tietoja lain 3 luvussa tarkoitetuista seikoista. Tällöin tulisi ottaa huomioon myös toiminnan harjoittamiselle ehdotetun valtuutuksen mukaisessa valtioneuvoston asetuksessa säädettävät vaatimukset. Lisäksi hakemuksessa tulisi selvittää eläinten hoidolle ehdotetussa 4 luvussa asetettavien vaatimusten toteuttaminen pääpiirteissään, lupakäsittelyn kannalta olennaisilta osilta.

Eläintarhaa ja pysyvää eläinnäyttelyä koskevasta lupahakemuksesta tulisi lisäksi käydä ilmi 49 §:ssä tarkoitettujen vaatimusten täyttyminen. Ehdotetussa 50 §:ssä asetettaisiin eläintarhoille luonnonvaraisen eläimistön suojeluun ja biologisen monimuotoisuuden säilyttämiseen liittyviä tehtäviä nykyiseen tapaan. Eläintarhalupaa koskevasta lupahakemuksesta tulisi käydä ilmi se tehtävä, johon laitos tulisi valintansa mukaan osallistumaan. Laitoksen ilmoittama tehtävä kirjattaisiin nykyiseen tapaan eläintarhaluvan ehtoihin.

Sirkusta koskevaan lupahakemukseen tulisi liittää selvitys niistä ohjelmanumeroista, joihin eläimet osallistuvat ja yksityiskohtainen kuvaus niistä taidoista, joita eläinten on tarkoitus esittää näytöksessä. Sirkusta koskevan luvan arvioiminen edellyttää, että lupaviranomaisella on tiedossa ne temput, joita eläimet suorittavat tai joiden suorittamisessa käytetään eläimiä. Vain

siten voidaan välttyä luvan myöntämisestä sellaisiin toimintoihin, jotka eivät ole eläinten hyvinvoinnin kannalta hyväksyttäviä. Tällaisena toimintona voidaan mainita esimerkiksi ratsastaminen sellaisen eläimen selässä, joka ei siihen sovellu. Voimassa olevaan lakiin verrattuna eläinten tekemiä temppuja koskevan selvityksen sijaan taidoista tulisi esittää yksityiskohtainen kuvaus. Vaatimuksen tiukentamisella ei olisi välttämättä vaikutuksia nykyisiin käytäntöihin, mutta se korostaisi asian merkitystä eläinten hyvinvoinnin arvioimisen kannalta ja mahdollistaisi tarvittaessa myös nykyistä yksityiskohtaisempien tietojen vaatimisen.

Ehdotettu pykälä olisi lupahakemusta koskeva perussäännös. Tarkempia säännöksiä lupahakemuksesta ja siihen liitettävistä selvityksistä voitaisiin ehdotetun 4 momentin mukaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

53 §. Eläintarhaa, pysyvää ja kiertävää eläinnäyttelyä sekä sirkusta koskevan luvan myöntäminen. Luvan myöntämistä arvioitaisiin sillä perusteella, täyttääkö suunniteltu toiminta sen järjestämiselle, eläinten pitopaikoille ja hoidolle ehdotetussa laissa ja sen nojalla asetettavat vaatimukset. Nämä vaatimukset voivat olla eri eläinlajien kohdalla hyvin yksityiskohtaisia. Vaatimukset olisivat samoja kuin lupahakemuksessa edellytettäisiin selvitettäväksi. Eläinten pitopaikkojen ja hoidon asianmukaisuutta voidaan pitää hyväksyttävänä toiminnan aloittamisen lähtökohtana eläintarhoissa ja eläinnäyttelyissä. Normaalisissa eläinten hyvinvoinnin valvonnassa valvottaisiin paitsi näiden vaatimusten toteutumista, myös eläinten muulle pidolle, esimerkiksi kohtelulle, asetettavien vaatimusten toteutumista. Sirkuksissa eläimet osallistuvat esityksiin ja tekevät niille opetettuja temppuja. Tämän vuoksi jo sirkuslupaa myönnettäessä jouduttaisiin tältä osin ottamaan huomioon myös eläinten kohtelu.

Eläintarhaluvan myöntämisen edellytyksenä olisi lisäksi laitoksen osallistuminen ehdotetun lain 50 §:ssä tarkoitettuun tehtävään. Sirkusluvan edellytyksenä olisi lisäksi eläinten kohtelua koskevien vaatimusten täytyminen. Lupaviranomainen arvioisi eläinten käyttämistä esityksiin lain 12—13 §:ssä tai niiden nojalla eläinten kohtelusta säädetyn perusteella.

Lupa eläintarhan, pysyvän tai kiertävän eläinnäyttelyn sekä sirkuksen pitämiseen myönnetään, jos toiminta täyttää laissa ja sen nojalla asetettavat eläinten pitopaikkoja, hoitoa ja kohtelua koskevat vaatimukset ja jos eläinten pitäjällä on 30 §:n mukainen pätevyys. Lupaannu voitaisiin nykyiseen tapaan liittää eläinsuojelun kannalta välttämättömiä ehtoja. Lähtökohtana olisi tois- taiseksi voimassa olevan luvan myöntäminen. Kiertävää sirkusta ja kiertävää eläinnäyttelyä koskeva lupa voitaisiin myöntää myös määräaikaisena, jos siihen olisi eläinten hyvinvoinnin turvaamisesta johtuva välttämätön syy. Tällainen syy voisi olla esimerkiksi kolmansista mais- ta epäsäännöllisesti Suomessa vierailevat toimijat, jolloin toiminnan eläinsuojelullisen hyväk- syttävyyden valvonta saattaisi edellyttää luvan määräaikaisuutta.

54 §. Toiminnan tarkastaminen ja valvonta. Eläintarhadirektiivin 4 artiklan 4 kohdan mukaan, ennen kuin eläintarhalupa voidaan myöntää, hylätä tai sen voimassaoloaikaa pidentää tai sen sisältöä merkittävästi muuttaa, viranomaisen on suoritettava tarkastus sen toteamiseksi, täyty- vätkö lupavaatimukset tai ehdotetut lupavaatimukset. Direktiivin tarkoittama tarkastusvelvol- lisuus on eläinsuojelulain 20 b §:ssä ulotettu koskemaan myös muita luvanvaraisia toimintoja. Tarkastuksen ulkopuolelle ei ole perusteltua rajata eläinnäyttelyitä tai sirkuksia, koska lupaa joudutaan arvioimaan eläinten hyvinvoinnin kannalta samojen perusteiden mukaisesti. Käy- tännössä tilanne on pääsääntöisesti sellainen, että lupa toiminnan harjoittamiseen myönnetään asiakirjojen perusteella. Näin ollen esimerkiksi eläintarhaa koskeva lupa myönnetään muun muassa tiloja koskevien rakennuspiirustusten ja muiden esitettyjen selvitysten perusteella. Lu- van saatuaan toiminnanharjoittaja ryhtyy rakentamaan luvassa hyväksytyjä tiloja ja järjestä- mään muita toiminnan edellytyksiä. Edellä todetusta johtuen esimerkiksi eläintarhan tarkasta- minen ennen luvan myöntämistä ei ole mahdollista. Tarkastus olisi suoritettava ennen toimin-

nan aloittamista. Näin varmistetaan se, että aloitettava toiminta täyttää luvassa asetetut vaatimukset. Lisäksi tarkastukset tulisi tehdä ennen luvan sisältöä merkittävästi muuttavan tai luvan voimassaoloaikaa koskevan asian ratkaisemista. Luvan peruuttamisesta ja siihen liittyvistä tarkastusmenettelyistä säädettäisiin ehdotetussa 100 §:ssä.

Säännökseen sisältyisi myös nykyisenlainen, eläintarhadirektiivin 4 artiklan 3 kohdan mukainen vaatimus toiminnan valvomisesta säännöllisin tarkastuksin.

55 §. *Toiminnanharjoittajan eräät ilmoitukset ja toiminnassa tapahtuvat muutokset.* Pykälä olisi uusi. Siinä säädettäisiin menettelyistä, joita noudatettaisiin, kun toiminnassa tapahtuu muutoksia, joita ei ole voitu ottaa huomioon alkuperäistä lupaa myönnettäessä. Toiminnanharjoittajan tulisi ilmoittaa maakunnalle sellaisista suunnitelluista toiminnassa tapahtuvista muutoksista, joilla voi olla merkitystä arvioitaessa, ovatko luvan saamisen edellytykset edelleen olemassa. Muutokset, joita ilmoitusvelvollisuus koskisi, olisivat käytännössä niitä tietoja, joita lupahakemuksessa on esitettävä.

Maakunta arvioisi ilmoituksen perusteella, täytyvätkö luvan myöntämistä koskevat vaatimukset edelleen, ja ilmoittaisi siitä luvan haltijalle. Jos maakunta arvioisi, ettei lupaa tarvitsisi hakea erikseen, se tekisi muutoksia koskevista tiedoista merkinnän lupaa koskeviin tietoihin ja ilmoittaisi asiasta luvan haltijalle. Jos muutos olisi maakunnan arvion mukaan sellainen, että lupaa tai sen täydentämistä olisi haettava uudelleen, maakunta ilmoittaisi myös tästä luvan haltijalle. Lupaa tai sen täydentämistä olisi haettava uudelleen, jos eläinlajeja lisätään tai eläinmäärää kasvatetaan merkittävästi tai toimintaa muutetaan muutoin tavalla, jolla voi olla vaikutusta eläinten hyvinvointiin. Sirkuslupan osalta kysymys voisi olla paitsi uudesta sirkuksessa esiintyvistä eläinlajeista myös uusista tempuista, joita eläimet suorittaisivat. Ehdotetulla menettelyllä joustavoitettaisiin ja kevennettäisiin lupaa koskevia menettelyjä. Kiertävän eläinnäyttelyn ja kiertävän sirkuksen kiertuepaikoista ja aikatauluista olisi ilmoitettava luvan myöntäneelle maakunnalle vuosittain, vähintään 30 vuorokautta ennen kiertueelle lähtemistä. Ilmoitusvelvollisuus olisi tarpeen toiminnan tehokkaan valvonnan mahdollistamiseksi. Toiminnanharjoittajan tulisi tehdä ilmoitus myös toiminnan lopettamisesta.

Tarkempia säännöksiä ilmoituksen sisällöstä ja siihen liitettävistä selvityksestä voitaisiin tarvittaessa antaa valtioneuvoston asetuksella.

56 §. *Kotieläinpihasta tehtävä ilmoitus.* Pykälässä säädettäisiin kotieläinpihan pitäjän ilmoitusvelvollisuudesta. Kotieläinpiha määriteltäisiin 5 §:ssä. Voimassa olevan lain mukaan kotieläinpihat ovat pysyviä eläinnäyttelyitä ja tarvitsevat luvan toimintaansa. Toiminnan luvanvaraisuudesta ehdotetaan luovuttavan. Kotieläinpihan määritelmän mukaan kotieläinpihana pidettäisiin vain sellaista pysyvää laitosta, jossa pidetään yleisölle näytteillä yksinomaan niitä nisäkäs- ja lintulajeja, joita voidaan 8 §:n 2 momentin mukaan pitää tuotantoeläiminä, sekä koira ja kissoja. Näiden eläinlajien pitoon tai näytteillä pitoon normaalissa pitopaikassaan ei liity sellaisia erityisiä riskejä eläinten hyvinvoinnille, jotka edellyttäisivät toiminnan luvanvaraisuutta. Ehdotetun pykälän mukaan kotieläinpihan pitäjän olisi, sen lisäksi mitä eläintunnistussjärjestelmästä annetussa laissa (328/2010) säädetään eläinten pitämisenistä ja pitopaikasta ilmoittamisesta ja tallettamisesta, ilmoitettava eläintenpitäjä- ja pitopaikkarekisteriin tallettavaksi tiedot eläinten pitäjän pätevydestä sekä selvitys siitä, kuinka eläinten hoito on tarkoitus järjestää. Eläinten hyvinvoinnin valvontaviranomaiset saisivat tätä kautta tiedon toiminnasta. Ehdotetun lain 77 §:n mukaan kotieläinpihatoimintaan voitaisiin myös edelleen kohdistaa tarkastuksia ilman epäilyä hyvinvointimääräysten rikkomisesta.

57 §. *Luonnonvaraisten eläinlajien tarhauksesta tehtävä ilmoitus.* Pykälässä säädettäisiin luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvien eläinten tarhausta harjoittavan eläinten pitäjän ilmoi-

tusvelvollisuudesta. Tarhattavien luonnonvaraisten eläinten pitäjän ilmoitusvelvollisuudesta säädetään voimassa olevassa lainsäädännössä sekä eläinsuojelulain 21 ja 23 §:ssä että eläintunnistusjärjestelmästä annetussa laissa ja sen nojalla annetuissa maa- ja metsätalousministeriön asetuksissa. Pällekkäisten ilmoitusvelvollisuuksien karsimiseksi ehdotetaan, että eläinsuojelulaissa säädetystä ilmoitusvelvollisuudesta luovutaan ja eläinten hyvinvoinnin turvaamisen kannalta tarvittavat lisätiedot toimitetaan pitopaikkailmoituksen yhteydessä pitopaikkarekisteriin talletettavaksi. Riistanhoidollista tarhausta harjoittavan eläinten pitäjän olisi lisäksi ilmoitettava, mihin metsästyslain 3 §:ssä tarkoitettuun riistanhoidolliseen tarkoitukseen eläimiä pidetään. Metsästyslain mukaan riistanhoidolla tarkoitetaan toimintaa, jonka tarkoituksena on riistaeläinkantoja säätelämällä, riistaeläinten elinolosuhteet turvaamalla tai niitä parantamalla taikka muulla tavalla lisätä, säilyttää tai parantaa riistaeläinkantaa ja eri eläinkantojen välistä tasapainoa. Pitopaikkarekisterissä olevat tiedot ovat myös eläinten hyvinvoinnin valvontaviranomaisten käytettävissä.

58 §. Broilerikasvattamot. Pykälässä säädettäisiin broilerikasvattamoita koskevista vaatimuksista pääosin vastaavalla tavalla kuin eläinsuojelulain 26 c §:ssä. Ehdotetulla pykälällä pannaan täytäntöön broileridirektiivin liitteen I 11 kohta, liitteen II 1 kohdan 1—3 alakohdat ja 2 kohta, liitteen III kohta 1.1 sekä liitteen V 1 ja 2 kohta.

Pykälän 1 momenttiin lisättäisiin uutena broilerin määritelmä. Broilerilla tarkoitettaisiin lihan tuotantoa varten pidettävää tuotantopolven lintua, joka kuuluu *Gallus gallus*-lajiin.

Ehdotetun pykälän 1 momentin mukaan broilereiden omistajan tai pitäjän on sen lisäksi, mitä säädetään eläintunnistusjärjestelmäläissa eläinten pitopaikan ilmoittamisesta, ilmoitettava pitopaikkarekisteriin talletettavaksi tiedot kasvattamon rakennusten kasvatusosastoista, joissa broileriparvia kasvatetaan. Tällöin kasvattamon valvonta voidaan tehdä kasvatusosastoittain, mikä on edellytyksenä sille, että broilereiden hyvinvoinnin arviointia voidaan kohdentaa broileriparviin ja niihin tiloihin, joissa kyseiset parvet on kasvatettu. Eläintunnistusjärjestelmäläissa eläinten pitopaikka on määritelty vähintään rakennukseksi. Kasvatusosastolla tarkoitetaan broilerikasvattamon rakennusta tai sen osaa, jossa voidaan kasvattaa kerralla yhtä broileriparvea, joka käyttää yhteistä pehkualuetta sekä yhteisiä ruokinta- ja juomalaitteita.

Ehdotetun pykälän 2 momentin mukaan broilereiden omistajan tai pitäjän on pidettävä eläintunnistusjärjestelmälain 21 §:ssä tarkoitettua luetteloa kasvatusosastoittain. Luettelon pitää sisältää tiedot muun muassa tuotujen broilereiden lukumäärästä ja niiden käytettävissä oleva alueen pinta-alasta, broilereiden rodusta tai hybridistä, jos se on tiedossa, ja parveen jäävien broilereiden lukumäärästä myytävien tai teurastettavien broilereiden poistamisen jälkeen.

Pykälän 2 momentin 3 kohtaan lisättäisiin uutena vaatimus kuolleena löydettyjen broilereiden lukumäärän lisäämisestä luetteloon. Säännös on vastaava kuin nykyisen lain 26 a §:n 1 momentissa ja lakiehdotuksen 32 §:n 1 momentissa. Säännös esitetään selkeyden ja ymmärrettävyyden vuoksi tässä uudelleen, koska luetteloa on pidettävä kaikkien kuolleiden eläinten lukumäärästä riippumatta siitä, onko eläin lopetettu tai löydetty kuolleena.

Ehdotetun pykälän 3 momentin mukaan broilereiden omistajan tai pitäjän on laadittava kuvaus kasvattamon tuotantojärjestelmästä, kun broilereiden kasvatusihteys on yli 33 elopainokiloa neliometrillä. Kuvauksen pitää sisältää asiakirjat, joissa on yksityiskohtaiset tiedot tuotantojärjestelmästä. Erityisesti asiakirjojen pitää sisältää tekniset tiedot kasvattamon kasvatusosastoista ja niiden laitteista. Tällaisia tietoja ovat muun muassa rakennuksen pohjapiirros, broilereiden käytettävissä oleva pinta-ala, tiedot ilmanvaihto- ja lämmitysjärjestelmästä, ruokinta- ja juomalaitteet sekä niiden sijainti, hälytysjärjestelmät ja niiden varajärjestelmät. Tuotantojärjestelmän kuvaus on esitettävä pyynnöstä maakunnalle ja se on pidettävä ajan tasalla.

Kasvattamossa käytettävästä kasvatustiheydestä ja siihen tehdystä muutoksesta sekä tuotantojärjestelmää koskevista keskeisistä tiedoista on ilmoitettava maakunnalle viimeistään 15 päivää ennen ensimmäisen parven sijoittamista kasvatusosastoon. Ilmoitukseen on liitettävä keskeiset tiedot tuotantojärjestelmästä.

Lisäksi ehdotetun pykälän 3 momentissa edellytetään, että broilereiden omistaja tai pitäjä ilmoittaa viipymättä broilerikasvattamoon, laitteisiin tai menettelyihin tehdyistä oleellisista muutoksista, jos ne voivat vaikuttaa broilereiden hyvinvointiin. Tällainen muutos voi olla esimerkiksi ilmastointilaitteiston vaihtaminen erityyppiseksi.

Ehdotetun pykälän 4 momentissa säädetään broileridirektiivin liitteen V mukaisesti korkeimmalle sallitulle kasvatustiheydelle asetettavat erityisvaatimukset. Erityisvaatimusten täyttyessä kyseisessä kasvatusosastossa voidaan käyttää kasvatustiheyttä, joka on enintään 42 elopainokiloa neliometriä kohti. Edellytyksenä korkeimmalle kasvatustiheydelle on, että kasvattamoon tehdyissä eläinten hyvinvoinnin valvonnan tarkastuksissa ei viimeisen kahden vuoden aikana ole todettu eläinten hyvinvointimääräysten vastaista menettelyä, kasvattamossa on käytettävä hyvän käytännön oppaita ja kuolleisuus kasvatusosastossa on alle määrätyn raja-arvon. Kuolleisuus lasketaan seitsemän perättäisen parven keskiarvona.

Broilereiden kuolleisuutta arvioitaessa on otettava huomioon broilereiden omistajasta tai pitäjistä riippumattomat tai poikkeukselliset syyt, joiden vuoksi broilereiden kuolleisuus lisääntyi kasvatuskauden aikana. Tällaisia syitä voivat olla esimerkiksi toimitettujen untuvikoiden laatu, käytetyn kaupallisen rehun laatu, broilerin jalosteesta johtuva kohonnut kuolleisuus sekä ennalta arvaamatta syntynyt juomalaitteiston toimintahäiriö.

Lisäksi broilereiden omistaja tai pitäjä voi esittää ne toimenpiteet, joihin hän on jo ryhtynyt broilereiden kasvatusaikana kohonneen kuolleisuuden havaittuaan. Tällaisia toimenpiteitä voivat olla esimerkiksi tehdyt laitteiden korjaukset, yhteydenotot terveydenhuoltoeläinlääkäriin ja tältä saatujen ohjeiden noudattaminen, broilereille mahdollisesti tehtyjen ruumiinavausten tulokset sekä annetut lääkitykset.

Ehdotetun pykälän 5 momentin mukaan broilereiden omistajan tai pitäjän on toimitettava teurastamolle tiedot parven pitopaikasta, parvesta ja parven kuolleisuudesta parven kasvatusaikaisen hyvinvoinnin arvioimiseksi. Näitä ovat muun muassa tiedot broilerikasvattamon osastosta, jossa broilerit on kasvatettu, päiväkohtaisesta kuolleisuudesta, broilereiden rodusta tai hybridistä sekä laskelma kumulatiivisesta päiväkohtaisesta kuolleisuudesta.

Ehdotetun pykälän 6 momentin mukaan valtioneuvoston asetuksella annetaan tarkemmat säännökset, jotka koskevat broilerikasvattamon tuotantojärjestelmän kuvausta, tuotantojärjestelmää koskevia keskeisiä tietoja, broilereiden kasvatustiheyttä koskevia vaatimuksia, hyvän käytännön opasta, broilereiden kuolleisuudessa huomioon otettavia seikkoja sekä teurastamoon lähetettäviä parvea koskevia tietoja.

59 §. *Ammattimainen tai muutoin laajassa mitassa tapahtuva seura- ja harrastuseläinten pito.* Ehdotetun pykälän mukaan ammattimainen tai muutoin laajassa mitassa tapahtuva seura- ja harrastuseläinten pito olisi jatkossakin ilmoituksenvaraista toimintaa. Ammattimaisten hevoseläinten pitäjien ilmoitusvelvollisuus sovitettaisiin yhteen eläintunnistulainsäädännössä säädetyn pitopaikkailmoituksen kanssa siten, että vältetään päällekkäisten ilmoitusten tekeminen. Niistä toiminnoista ja eläinlajeista, joita ilmoitusvelvollisuus koskisi, säädettäisiin nykyisen asetuksen sijaan ehdotetun lain liitteessä 2.

Ilmoitusvelvollisuudella olisi tarkoitus varmistaa valvontaa varten, että viranomaisilla on tieto harjoitettavasta ammattimaisesta tai laajamittaisesta toiminnasta, johon saattaa liittyä eläinten hyvinvointia vaarantavia tekijöitä. Toiminnanharjoittajan tulisi viimeistään 30 vuorokautta ennen toiminnan aloittamista tai lopettamista taikka toiminnan oleellisesti muuttuessa tehdä siitä kirjallinen ilmoitus sille maakunnalle, jonka toimialueella toimintaa harjoitetaan. Hevoseläinten pitäjien ilmoitusvelvollisuudesta säädetään maa- ja metsätalousministeriön asetuksessa hevosten tunnistamisesta (222/2017). Ammattimaisesti tai muutoin laajassa mitassa hevoseläimiä pitävän tulisi liittää asetuksen 3 §:ssä tarkoitettuun pitopaikkailmoitukseen tiedot myös eläinten pitäjän tai pitäjien pätevyydestä sekä selvitys eläinten hoidon järjestämisestä.

Siitä, mitä on pidettävä ammattimaisena tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvana seura- ja harrastuseläinten pitona, säädettäisiin ehdotuksen liitteessä 2. Eläinsuojeluasetuksen 26 §:ään verrattuna määrittelyä selkeytettäisiin siten, että ammattimaiselle tai laajamittaiselle kaupantavalle tai välittämiseksi sekä laajamittaiselle eläintenpidolle säädettäisiin toiminnassa käytettävien eläinten lukumääriin perustuvat selkeät rajat. Pienikokoisten seura- ja harrastuseläinten osalta rajaus perustuisi toiminnassa säännöllisesti käytettävien häkkien, terraarioiden tai akvaarioiden lukumääriin.

Tarkempia säännöksiä ammattimaisesta tai muutoin laajamittaisesta eläintenpidosta voitaisiin antaa valtioneuvoston asetuksella.

60 §. *Avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten hoitolatoiminnan harjoittaminen.* Pykälä olisi uusi. Luonnonvaraisten eläinten hoitolatoimintaa harjoittava toimija kuuluisi myös ilmoitusvelvollisuuden piiriin. Ehdotetun lain 28 ja 29 §:ssä täsmennettäisiin nykyiseen verrattuna tilanteita ja edellytyksiä, jotka koskevat luonnonvaraisen eläimen tilapäistä hoitoa ja hoidon jälkeisiä menettelyjä. Tähän liittyen säädettäisiin myös eläinten hoitopaikkoja koskevista vaatimuksista. Luonnonvaraisten eläinten hoitoa harjoittavan olisi viimeistään 30 vuorokautta ennen toiminnan aloittamista tai lopettamista tai toiminnan oleellisesti muuttuessa tehtävä siitä kirjallinen ilmoitus sille maakunnalle, jonka toimialueella toimintaa harjoitetaan.

Säännöksen avulla pyritään varmistumaan siitä, että luonnonvaraisten eläinten pidempiaikainen hoito olisi osaavissa käsissä ja alan toimijat olisivat viranomaisten tiedossa. Tämä mahdollistaisi myös toiminnan nykyistä tehokkaamman valvonnan. Käytännössä luonnonvaraisten eläinten pidempiaikaista hoitoa antavat nykyisin muutamat eläintarhat, eläinhoitolat, yhdistykset ja asiaan perehtyneet yksityishenkilöt.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten pidempiaikaisesta hoidosta. Avuttomassa tilassa olevan luonnonvaraisen eläimen hoitoon ottamisen lähtökohtana ja tavoitteena tulisi aina olla eläimen palauttaminen takaisin luontoon. Niitä seikkoja, jotka olisi otettava huomioon eläimen hoitoon ottamista harkittaessa, on käsitelty aiemmin 7 §:n 3 momentin yhteydessä. Jos hoitoon ottamiseen päädytään, sen kesto tulisi rajoittaa lyhyimpään mahdolliseen. Muuhun kuin luontoon palauttamiseen tähtäävä väliaikainen hoito tulisi lähtökohtaisesti rajoittaa vain niihin eläinyksilöihin, jotka voidaan hoidon jälkeen sijoittaa eläintarhaan.

Ennen eläimen pidempiaikaiseen hallussapitoon ryhtymistä olisi selvitettävä, tarvitaanko eläimen hallussapitoon luonnonsuojelulain tai metsästyslain mukainen poikkeuslupa. Myös vieraslajien hallussapitoon liittyvät rajoitukset tulisi ottaa huomioon. Jos eläintä ei voida sille vammaan, sairauden tai muun avuttomuuteen johtaneen syyn takia annetun hoidon päättyessä palauttaa luontoon tai sijoittaa eläintarhaan, se tulisi lopettaa. Eläintarhoilla on käytännössä rajoitetut mahdollisuudet ottaa uusia eläimiä hoitoonsa. Eläintarhaan voidaan pysyvästi sijoittaa vain sellainen eläinyksilö, joka sopeutuu eläintarhaolosuhteisiin ja jolle voidaan turvata eläin-

tarhassa hyvät olosuhteet. Eläimen pysyvä sijoittaminen eläintarhaan saattaa myös edellyttää luonnonsuojelulain tai metsästyslain mukaista poikkeuslupaa.

61 §. Ilmoituksenvaraista toimintaa koskevien ilmoitusten sisältö. Pykälässä säädettäisiin niistä tiedoista, joita ilmoituksenvaraista eläintenpitoa harjoittavan tulisi ilmoittaa maakunnalle. Ilmoituksesta tulisi toiminnanharjoittajaa koskevien tietojen, kuten nimen, osoitteen ja kotipaikkaa koskevien tietojen lisäksi käydä ilmi suunnitellun toiminnan järjestämistä koskevat tiedot. Tällaisia olisivat tiedot esimerkiksi siitä, minkälaista toimintaa, missä ja minkälaisissa tiloissa on tarkoitus harjoittaa. Ilmoituksen tulisi sisältää myös tiedot toiminnan kohteena olevista eläinlajeista ja eläinmääristä, selvitys eläinten pitopaikoista, selvitys eläinten pitäjän pätevyydestä ja selvitys siitä, kuinka eläinten hoito on tarkoitus järjestää. Tiedot olisivat sisällöltään vastaavanlaisia kuin eläinsuojelulain 24 §:ssä tarkoitettut tiedot.

Tarkempia säännöksiä ilmoituksista ja niihin liitettävistä selvityksistä voitaisiin nykyiseen tapaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

62 §. Luettelon pitäminen. Pykälässä säädettäisiin luettelon pitoa koskevasta velvollisuudesta, joka koskisi nykyiseen tapaan luvan- tai ilmoituksenvaraista eläintenpitoa harjoittavaa toimijaa. Säännös vastaisi myös sisällöltään pääosin nykyisen lain 26 §:ssä säädettyä. Pykälään liittäisiin maininta siitä, että luettelo voidaan pitää paperisella lomakkeella tai sähköisessä muodossa. Lisäksi säännöstä täsmennettäisiin luettelon säilyttämistä koskevalla ajalla. Luettelo olisi säilytettävä kolme vuotta sen vuoden päättymisestä, jolloin luetteloon viimeksi kirjattiin eläintä koskeva merkintä. Sääntely vastaisi tältä osin eläintunnistusjärjestelmästä annetun lain 21 §:n mukaista sääntelyä. Pykälään sisältyisi myös nykyiseen tapaan asetuksenantovaltuus. Valtuus osoitettaisiin kuitenkin maa- ja metsätalousministeriön sijaan valtioneuvostolle.

9 luku Eläinten lopetus

63 §. Lopetusta koskevat yleiset vaatimukset. Ehdotettu pykälä sisältäisi keskeisiä eläinten lopetuksessa noudatettavia periaatteita. Pykälä olisi eläinten lopetusta koskeva perussäännös. Pykälä vastaa sisällöltään eläinsuojelulain 32 §:ää.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin veloitteesta lopettaa eläin mahdollisimman nopeasti ja kivuttomasti kyseiselle eläinlajille soveltuvalla lopetusmenetelmällä ja lopetustekniikalla. Jos eläin lopetetaan kyseiselle eläinlajille soveltuvalla teurastustekniikalla, 64 §:n 1 momenttia vastaavasti eläin on aina tainnutettava ennen verenlaskun aloittamista. Tällainen lopetus voi tulla kyseeseen, kun omistaja lopettaa siipikarjaa esimerkiksi koiran ruuaksi.

Pykälän 2 momentissa asetettaisiin vaatimuksia eläimen lopettavalle henkilölle. Sen varmistamiseksi, että lopetus tapahtuisi 1 momentissa tarkoitettulla tavalla, eläimen lopettavalla henkilöllä tulee olla riittävät tiedot kyseisen eläinlajin lopetusmenetelmästä ja lopetustekniikasta ja riittävä taito toimenpiteen suorittamiseksi.

Pykälän 3 momentin mukaan eläimen lopettavan henkilön on varmistettava, että eläin on kuollut ennen kuin muihin toimenpiteisiin saadaan ryhtyä.

Pykälän 4 momentissa kiellettäisiin eläimen lopetus metsästyksellisin keinoin. Kielto ei kuitenkaan koskisi poronhoitajaa, joka lopettaa poron metsästyksellisin keinoin ampumalla. Hoidossa olevan eläimen lopetus olisi sallittua metsästyksellisin keinoin ampumalla, jos lopetus olisi tehtävä välttämättömästä ja hyväksyttävästä syystä. Lisäksi eläimen saa aina lopettaa ampumalla eläintä asianmukaisella tavalla suoraan aivoihin. Kiellolla halutaan estää eläimen lopetus viihdetarkoituksessa, jossa eläimen tarpeeton kärsimys on selkeästi todennäköistä verrat-

tuna tavanomaiseen lopetukseen, jossa lopetusmenetelmä on paremmin tekijän hallinnassa. Kiellettyä lopetusta olisi esimerkiksi eläimen lopetus tuotantotarhassa metsästyksellisin keinoin ampumalla, jousella tai ansalla. Myöskään poroja ei saisi metsästää poronhoitajaa koskevaa poikkeusta lukuun ottamatta.

Pykälän 5 momentin mukaan eläinten lopetus viihdetarkoituksessa kiellettäisiin. Säännös olisi uusi ja se liittyisi lain tarkoitukseen lisätä eläinten kunnioitusta itseisarvoisina olentoina. Kiellettyjä olisivat sellaiset esitykset tai kilpailut, joissa eläimen lopetuksen tarkoituksena olisi nimenomaan viihteen tai kulttuurikokemuksen luominen yleisölle. Tällaista toimintaa olisi esimerkiksi kilpaileminen siitä, kuka lopettaa eniten eläimiä tietyn ajan kuluessa tai sellainen viihde- tai kulttuuriesitys, jossa eläimen lopetus tapahtuu viihdyttämistarkoituksessa. Kielto ei estäisi esimerkiksi opetustoiminnan yhteydessä tapahtuvaa eläinten lopetusta eikä liioin esimerkiksi normaalin teurastuksen dokumentointia. Eläinten lopetusta metsästyksen tai kalastuksen yhteydessä ei pidettäisi säännöksessä kiellettyinä viihdetarkoituksessa tapahtuvana eläinten lopettamisena. Näin ollen myös esimerkiksi kalastuskilpailut olisivat edelleen sallittuja. Samoin metsästyskoirakokeet ja metsästyskoirien koulutus olisivat edelleen sallittua toimintaa.

Pykälän 6 momentti sisältää valtuutussäännöksen, jonka mukaan valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkemmat säännökset eläinten lopetuksessa käytettävistä lopetusmenetelmistä ja lopetustekniikoista. Valtioneuvoston asetuksella säädettäisiin muun muassa seura- ja harrastuseläinten lopetusmenetelmistä. Lisäksi pykälä sisältää valtuutussäännöksen, jonka mukaan valtioneuvoston asetuksella voitaisiin tarvittaessa antaa tarkempia säännöksiä eläinten lopetuksen suorittavien henkilöiden pätevyydestä. Metsästyksen osalta noudatettaisiin kuitenkin, mitä siitä erikseen säädetään.

64 §. Eläinten teurastus. Pykälässä säädettäisiin keskeisistä periaatteista lopetettaessa eläin, joka on tarkoitettu ihmisravinnoksi. Tällaiset eläimet ovat tuotantoeläimiä. Tällöin eläimen lopetus olisi eläimen teurastusta. Termi vastaa lopetusasetuksessa noudatettua terminologiaa. Ehdotettu pykälä olisi teurastusta koskeva perussäännös. Pykälä ei koskisi luonnonvaraisia eläimiä.

Pykälän 1 momentissa kiellettäisiin verenlaskun aloittaminen ennen kuin eläin on asianmukaisesti tainnutettu tai lopetettu kyseisen eläinlajin tainnutukseen tai lopetukseen soveltuvalla menetelmällä. Nykyisen lain 33 b §:ssä sallitaan uskonnollisista syistä noudatettava erityinen teurastustapa, jossa verenlasku aloitetaan tainnuttamisen kanssa samanaikaisesti. Jatkossa teurastettava eläin olisi aina tainnutettava ennen verenlaskun aloittamista. Nykyinen tieteellinen tutkimusnäyttö tukee selkeästi verenlaskua edeltävää tainnutusta, jotta voidaan välttää parhaalla mahdollisella tavalla teurastukseen liittyvää eläimen kokemaa kipua ja kärsimystä. Vastavasti olisi kiellettyä eläinsuojelulain 33 §:n mukainen eläimen omistajan suorittama siipikarjaan kuuluvan linnun teurastus katkaisemalla linnun kaula terävällä aseella. Lisäksi eläimelle ei saisi suorittaa muita teurastukseen liittyviä toimenpiteitä ennen kuin se on kuollut. Vastavaan sisältöinen säännös sisältyy eläinsuojelulain 33 §:ään.

Pykälän 2 momentti sisältäisi valtuutussäännöksen antaa valtioneuvoston asetuksella tarkempia säännöksiä eläinten teurastuksesta. Valtuussäännös perustuu lopetusasetuksen 26 artiklan 2 kohdan a alakohtaan, jonka mukaan jäsenvaltiot voivat antaa lopetusasetusta tiukempia kansallisia säännöksiä eläinten lopetuksesta ja siihen liittyvistä toimista teurastamon ulkopuolella. Vastavaan sisältöinen säännös sisältyy eläinsuojelulain 33 §:ään.

65 §. *Lopetusasetuksen soveltaminen eläinten lopetukseen ja teurastukseen.* Pykälän 1 momentti sisältäisi viittauksen lopetusasetuksen 1 artiklaan, jossa säädetään asetuksen soveltamisalasta. Pykälän sisältö olisi vastaava kuin eläinsuojelulain 33 a §.

Kalojen osalta lopetusasetuksesta sovelletaan vain sen 3 artiklan 1 kohdan vaatimuksia. Mainitun säännöksen mukaan eläimiä tulee varjella vältettävissä olevalta kivulta, tuskalta ja kärsimykseltä lopetuksen ja siihen liittyvien toimien aikana. Lopetusasetuksen 26 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan jäsenvaltiot voivat antaa kansallisia sääntöjä, joiden tarkoituksena on varmistaa lopetusasetuksen säännöksiä laajempi suojele tarhatun riistan, porot mukaan lukien, teurastamisessa ja siihen liittyvissä toimissa. Ehdotetun 2 momentin valtuutussäännöksen mukaan valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa lopetusasetusta täydentäviä säännöksiä, jotka koskevat kalojen lopetusta ja teurastusta sekä porojen ja tarhatun riistan teurastusta. Asetuksella voitaisiin antaa esimerkiksi lopetusasetuksen 17 artiklan 6 kohdassa tarkoitettuja karjajyksikön muuntokertoimet, joita lopetusasetuksessa ei säännellä näiden eläinlajien osalta.

66 §. *Eläinten lopetukseen liittyvästä toiminnasta ilmoittaminen.* Pykälässä säädettäisiin eläinten lopetuksista tehtävistä ilmoituksista. Pykälän sisältö vastaa eläinsuojelulain 33 §:ää toimivaltaista viranomaista lukuun ottamatta.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin eläinten lopetuksia tekevien toiminnanharjoittajien velvollisuudesta ilmoittaa toiminnastaan riittävän aikaisin ennen toiminnan aloittamista maakunnalle. Velvollisuus koskisi myös eläimen omistajaa tai haltijaa, joka lopettaa suuria eläinmääriä kerralla säännöllisesti. Ilmoitus on tehtävä myös toiminnan lopettamisesta tai jos se oleellisesti muuttuu. Ilmoitusvelvollisuus ei koske tavanomaista eläinten pitopaikassa tarvittaessa tehtävää sairaiden ja huonokuntoisten eläinten lopetusta. Ilmoitus olisi tehtävä siihen maakuntaan, jonka alueella toiminta pääasiassa tapahtuu. Säännös annettaisiin lopetusasetuksen 26 artiklan 2 kohdan a alakohdan perusteella, joka mahdollistaa lopetusasetusta tiukempien kansallisten säännösten antamisen eläinten lopetuksista teurastamon ulkopuolella. Velvoite koskisi kuitenkin muitakin kuin lopetusasetuksen soveltamisalaan kuuluvien eläinten lopetusta.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin lopetusasetuksen 7 artiklan 3 kohdan mukaisesta turkistarha-alan ilmoitusvelvollisuudesta. Ilmoitus eläinten lopetuksista olisi tehtävä maakunnalle etukäteen ennen lopetusten aloittamista.

Tarkempia säännöksiä ilmoitusten tekemisestä voitaisiin antaa 3 momentin mukaan valtioneuvoston asetuksella. Asetuksella voitaisiin esimerkiksi säätää siitä, kuinka kauan ennen lopetuksen aloittamista ilmoitus tulee tehdä ja mitä ilmoituksen tulee sisältää.

67 §. *Eläinten joukkolopetus.* Pykälässä säädettäisiin joukkolopetukseen liittyvistä toimista ja eri viranomaisten tehtävistä. Pykälän sisältö vastaa eläinsuojelulain 33 d §:ää. Ehdotetun pykälän 1 momentissa viitattaisiin lopetusasetuksen 18 artiklaan niistä eläinten joukkolopetusta koskevista erityisvaatimuksista, jotka koskevat asetuksen soveltamisalaan kuuluvia eläimiä.

Ehdotetun pykälän 2—4 momentissa säädettäisiin eri viranomaisten lopetusasetuksen mukaisista tehtävistä eläinten joukkolopetuksessa.

Pykälän 5 momenttiin sisältyisi asetuksenantovaltuus. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin tarvittaessa selkeyttää eri viranomaisten 2 momentissa tarkoitettuja tehtäviä. Asetuksella voitaisiin myös säätää eläinten joukkolopetuksessa noudatettavista menettelyistä.

68 §. *Eläimen lopetus hätätapauksessa.* Pykälässä säädettäisiin mahdollisuudesta poiketa 63 §:ssä tarkoitetuista lopetusmenetelmistä, kun eläin on lopetettava hätätilanteessa. Eläimen

lopettaminen olisi kuitenkin aina tehtävä niin, että eläimelle ei aiheuteta poikkeustilanteesta huolimatta tarpeetonta kärsimystä. Tuotantoeläinten hätälopetuksesta säädetään myös lopetusasetuksen 19 artiklassa. Pykälän sisältö vastaa eläinsuojelulain 33 e §:ää.

69 §. *Lopetusasetuksessa edellytetyn koulutuksen järjestäjä.* Pykälässä säädettäisiin lopetusasetuksessa edellytetyn koulutuksen järjestäjästä, joka voi antaa lopetusasetuksen mukaisen kelpoisuuden edellyttämää koulutusta. Pykälän sisältö vastaa eläinsuojelulain 33 f §:ää.

10 luku Viranomaiset ja niiden tehtävät

70 §. *Maa- ja metsätalousministeriö.* Pykälän mukaan eläinten hyvinvoinnista annetun lain täytäntöönpanon ohjaus sekä noudattamisen valvonta kuuluisivat eläinsuojelulain tapaan maa- ja metsätalousministeriölle. Ministeriön toimivalta koskisi myös tällä lailla täytäntöön pantavien Euroopan unionin säädösten täytäntöönpanoa ja noudattamista.

71 §. *Ruokavirasto.* Elintarviketurvallisuusviraston, 1.1.2019 lukien Ruokaviraston, tehtävistä säädetään eläinsuojelulain 34 a §:ssä. Tehtäviin ehdotetaan joitain täsmennyksiä ja muutoksia.

Ruokaviraston tehtävänä olisi keskushallinnon viranomaisena pykälän 1 momentin mukaan suunnitella, ohjata ja kehittää valtakunnallisesti eläinten hyvinvoinnin valvontaa sekä valvoa eläinten hyvinvointimääräysten noudattamista. Lisäksi viraston tehtävänä olisi suorittaa sille laissa osoitetut muut tehtävät, joista säädettäisiin osin ehdotetun pykälän 2 ja 3 momentissa, osin muissa lain säännöksissä.

Pykälän 2 momentin 1 kohdan mukaan Ruokavirasto toimisi nykyiseen tapaan lopetusasetuksen 13 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuna viranomaisena, jonka tehtävänä on arvioida hyvän toimintatavan oppaat, ja 4 kohdassa tarkoitettuna viranomaisena, joka voi kehittää ja julkaista hyvän toimintatavan oppaita.

Eläinsuojelulain 34 a §:n 2 momentin mukaan Ruokavirasto on lopetusasetuksen 22 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettu viranomainen, joka voi vaatia muutoksia liikkumisen rajoittamiseen ja tainnutukseen käytettävien välineiden käyttöohjeisiin. Virallista valvontaa koskevaa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) 2017/625 ryhdytään soveltamaan joulukuussa 2019. Asetuksella kumotaan muun muassa lopetusasetuksen 22 artikla. Oikeustilan säilyttämiseksi nykyisellään viitattaisiin virallista valvontaa koskevan asetuksen 138 artiklaan toimissa, jotka koskevat eläinten liikkumisen rajoittamiseen ja tainnutukseen käytettävien välineiden käyttöohjeita. Ruokavirasto olisi näin ollen 2 momentin 2 kohdan mukaisesti nykyiseen tapaan toimivaltainen viranomainen näitä koskevissa kysymyksissä.

Ehdotetun 2 momentin 3 kohdan mukaan virasto valitsisi nykyiseen tapaan otannalla tilat EU:n eläinten hyvinvointia koskevien säädösten edellyttämään säännölliseen valvontaan. Ehdotetun 2 momentin 4 kohdan mukaan virasto vastaisi nykyiseen tapaan eläinten hyvinvoinnin valvontaan liittyvästä tilastoinnista ja raportoinnista.

Ehdotetun 2 momentin 5 kohdassa säädettäisiin ulkomailla hankitun ammattipätevyuden tunnustamisesta niissä tapauksissa, joissa oikeus tehdä eläimille 15 §:ssä tarkoitettuja toimenpiteitä tai toimia 30 §:ssä tarkoitettuna eläinten pitäjänä tai hoitajana on rajattu ammattipätevyuden tunnustamisesta annetun lain (1384/2015) soveltamisalaan kuuluvan säännellyn ammatin harjoittajille.

Eläinsuojelulain 29 §:ssä säädetään kelpoisuudesta eläinten keinolliseen lisäämiseen. Näiden vaatimusten perusteella keinosiementäjän ammattia pidetään säänneltyä ammattina. Lain

30 §:ssä säädetään eläinten keinollista lisäämistä koskevan ulkomailla hankitun ammattipätevyyden tunnustamisesta. Lain 5 a §:ssä säädetään eläinten hoitajan pätevyysvaatimuksista. Jatkossa myös eläinten keinollista lisäämistä koskevista tarkemmista kelpoisuusvaatimuksista säädettäisiin valtioneuvoston asetuksella. Myös eläinten hoitajan pätevyydestä voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä valtioneuvoston asetuksella. Laissa on edelleen tarpeen säätää ulkomailla hankitun ammattipätevyyden tunnustamisesta vastaavasta toimivaltaisesta viranomaisesta.

Ehdotetun lain 16 §:n 3 momentin mukaan valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä myös muiden eläimille toimenpiteitä tekevien henkilöiden koulutus- tai osaamisvaatimuksista, joten ammattipätevyyden tunnustamisesta vastaavasta viranomaisesta on syytä säätää myös näiden osalta. Ammattipätevyyden tunnustamisesta säädettäessä on pyritty varmistumaan siitä, että tunnustamisesta vastaavaksi viranomaiseksi säädetään tiettyä ammattia koskevassa erityislainsäädännössä se ammatin sääntelystä vastaavan hallinnonalan viranomainen, jolla on riittävä asiantuntemus ammattitoiminnan sisällöstä. Tämän vuoksi keinollista lisäämistä koskevan ulkomailla hankitun ammattipätevyyden tunnustaminen on jo nykyisinkin säädetty Ruokaviraston tehtäväksi. Ehdotuksessa tehtävää ehdotetaan laajennettavan siten, että virasto vastaisi myös mahdollisten muiden toimenpiteiden tekijöiden ammattipätevyyksien tunnustamisesta. Pykälän 2 momentin 5 kohta koskisi myös ulkomailla hankitun eläinten pitäjän tai muun hoitajan ammattipätevyyden tunnustamismenettelyä. Eläinsuojelulain 26 b §:ssä säädetään broilereiden pitäjän pätevyydestä ja Ruokaviraston toimivallasta päättää ulkomailla hankitun broilereiden pitäjän ammattipätevyyden tunnustamisesta. Ehdotuksen mukaan myös 26 b §:n mukaisista broilereiden pitäjien pätevyysvaatimuksista säädettäisiin jatkossa tarkemmin valtioneuvoston asetuksella. Ruokaviraston toimivalta laajennettaisiin ehdotetussa säännöksessä koskemaan myös muiden ulkomailla pätevyytensä hankkineiden eläinten pitäjien tai hoitajien ammattipätevyyden tunnustamista. Tämä olisi tarpeen sen varalta, että tulevaisuudessa säädettäisiin myös muita vaatimuksia näiden henkilöiden pätevyydelle.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin eläinten hyvinvoinnin valvonnasta elintarvikelaissa (23/2006) tarkoitetuissa teurastamoissa, riistan käsittelylaitoksissa ja niiden yhteydessä olevissa laitoksissa. Kyseisissä paikoissa elintarvikevalvonnasta huolehtii elintarvikelain 30 §:n 1 momentin 2 kohdan nojalla Ruokavirasto. Eläintautilain 84 §:n 3 momentin nojalla myös eläintautien vastustaminen kuuluu Ruokavirastolle. Eläinsuojeluvalvonta elintarvikelain nojalla hyväksytyissä teurastamoissa ja poroteurastamoissa sen sijaan säädetään eläinsuojelulain 37 §:n 1 momentissa tarkastuseläinlääkärille ja lihantarkastajalle. Nämä ovat Ruokaviraston palveluksessa. Tehtävä olisikin perusteltua säätää elintarvike- ja eläintautilain tapaan suoraan Ruokavirastolle. Säännökseen ehdotetaan muutoinkin tarkennuksia. Ruokavirasto ei vastaisi eläinten hyvinvoinnin valvonnasta teurastamoissa ja laitoksissa, jos se sopisi maakunnan kanssa siitä, että maakunta huolehtii valvonnasta. Eläinlääkintähuoltolain (765/2009) 15 §:n 2 momentin mukaan kunta voi hoitaa valtion tehtäväksi elintarvikelaissa tai sen nojalla säädetyn lihantarkastuksen ja siihen liittyvän valvonnan, jos kunta on tehnyt siitä Elintarviketurvallisuusviraston kanssa sopimuksen. Tarkoituksena on, että erikseen annettavaan elintarvikelain kokonaisuudistusta koskevaan hallituksen esitykseen sisällytettäisiin vastaavatyypinen säännös, jonka mukaan elintarvikevalvonta teurastamoissa ja niiden yhteydessä olevissa laitoksissa voitaisiin Ruokaviraston ja maakunnan välisellä sopimuksella siirtää maakunnan tehtäväksi. Nyt ehdotettu säännös on tarpeen, jotta molemmat valvonnat voitaisiin tarvittaessa hoitaa mahdollisimman tarkoituksenmukaisesti ja tehokkaasti. Tämä vähentäisi myös hallinnollista taakkaa.

Momentissa ehdotetaan lisäksi säädettäväksi, että Ruokavirasto on valvomiensa teurastamojen ja laitosten alueella maakunnan lisäksi lopetusasetuksen 21 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu väliaikaisia kelpoisuustodistuksia antava viranomainen. Eläinsuojelulain 37 §:n 2 momentissa

tehtävä säädetään tarkastuseläinlääkärille. Kun valvontatehtävä ehdotetaan siirrettäväksi tarkastuseläinlääkäriltä Ruokavirastolle, myös toimivalta antaa väliaikaisia kelpoisuustodistuksia on perusteltua siirtää virastolle.

72 §. Maakunta. Pykälässä säädettäisiin maakunnan tehtävistä. Maakuntauudistusta koskevien linjausten mukaisesti maakunnalle siirrettäisiin eläinsuojelulain 35 §:n mukaan aluehallintovirastolle nykyisin kuuluvia tehtäviä. Myös lain 36 §:n mukaisista paikallisista viranomaisista kunnaneläinlääkärin ja kunnan terveydensuojeluvalvontaa hoitavan viranhaltijan tehtävät siirrettäisiin maakunnalle. Nyt käsiteltävänä olevassa ehdotuksessa ehdotetaan lisäksi joitain tarkennuksia näihin tehtäviin.

Maakunnan tehtävänä olisi pykälän 1 momentin mukaan suunnitella eläinten hyvinvoinnin valvonnan järjestämistä sekä ohjata ja valvoa eläinten hyvinvointimääräysten noudattamista toimialueellaan. Lisäksi maakunnan tehtävänä olisi suorittaa sille laissa osoitetut muut tehtävät, joista säädettäisiin osin ehdotetun pykälän 2—5 momentissa, osin muissa lain säännöksissä.

Pykälän 2 momentin 1 kohdan mukaan maakunta toimisi lopetusasetuksen 21 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna kelpoisuustodistuksia antavana viranomaisena sekä mainitun artiklan 5 kohdassa tarkoitettuna väliaikaisia kelpoisuustodistuksia antavana viranomaisena. Vastaavan sisältöinen sääntely sisältyy eläinsuojelulain 35 §:n 2 momenttiin. Ehdotetun 2 momentin 2 kohdan mukaan maakunnan tehtävänä olisi myös toimia virallista valvontaa koskevan asetuksen 138 artiklassa tarkoitettuna toimivaltaisena viranomaisena toimissa, jotka koskevat lopetusasetuksen mukaisia kelpoisuustodistuksia. Maakunta voisi mainittua artiklaa soveltaen peruuttaa määräajaksi tai kokonaan lopetusasetuksen mukaisen kelpoisuustodistuksen. Vastaava sääntely sisältyy eläinsuojelulain 35 §:n 3 momenttiin, jonka mukaan aluehallintovirasto on lopetusasetuksen 22 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu viranomaisena, joka voi peruuttaa määräajaksi tai kokonaan lopetusasetuksen mukaisen kelpoisuustodistuksen. Koska lopetusasetuksen 22 artikla kumotaan virallista valvontaa koskevalla asetuksella, otettaisiin säännökseen lopetusasetuksen kelpoisuustodistusten osalta viittaus virallista valvontaa koskevan asetuksen 138 artiklaan oikeustilan säilyttämiseksi nykyisellään.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin, että maakunta vastaisi myös eläinten hyvinvoinnin valvonnasta niissä teurastamoissa, riistan käsittelylaitoksissa ja niiden yhteydessä olevissa laitoksissa, joiden valvonta on Ruokaviraston kanssa tehdyllä sopimuksella siirretty maakunnan tehtäväksi. Elintarvikelaissa tarkoitetuissa poroteurastamoissa ja niiden yhteydessä olevissa laitoksissa suoritettavat eläinten hyvinvoinnin valvontaan liittyvät tehtävät hoitaisi koko maan alueella Lapin maakunta. Nykyisin vastaavat aluehallintoviraston tehtävät on aluehallintovirastoista annetun valtioneuvoston asetuksen (906/2009) 13 §:n 1 momentin 2 kohdan nojalla keskitetty Lapin aluehallintovirastoon.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin, että eläinten hyvinvoinnin valvonnasta maakunnassa vastaisi maakunnan hallintosäännön mukaan määräytyvä viranhaltija, jonka tulee olla eläinlääkäri. Lisäksi maakunnalla tulee olla eläinten hyvinvoinnin valvontaa varten riittävä määrä eläinlääkäreitä ja muuta valvonnan kannalta pätevää ja ammattitaitoista henkilöstöä. Selvyden vuoksi säädettäisiin myös, että maakunnan nimeämä virkasuhteessa oleva eläinlääkäri suorittaa ne tehtävät, jotka ehdotetulla lailla täytäntöön pantavien Euroopan unionin säädösten mukaan kuuluvat virkaeläinlääkärille. Vastaava sääntely sisältyisi myös maakuntauudistuksen toimeenpanon johdosta jo ehdotettuihin muutoksiin eläinten kuljetuksesta annettuun lakiin ja eläintautilakiin (HE 14/2018 vp). Käytännössä maakunnalla voi olla palveluksessaan eri koulutustaustan omaavia eläinten hyvinvoinnin valvontaa tekeviä virkamiehiä. Euroopan unionin säädös saattaa kuitenkin edellyttää, että tietyt tehtävät tekee nimenomaisesti virkaeläinlääkäri.

Lisäksi eläinlääkäriammatin harjoittamisesta annettu laki edellyttää eläinlääkäriin pätevyyttä henkilöstöltä, joka suorittaa eläinlääketieteellistä päätöksentekoa, kuten eläinten terveydentilan ja sairauksien toteamista.

Käytännössä eläinten hyvinvoinnin valvonnassa tulee usein eteen tilanteita, joissa tarvitaan eläinlääketieteellistä asiantuntemusta ja eläinlääkäriin pätevyyttä. Osa valvonnasta voidaan kuitenkin suorittaa myös ilman eläinlääkäriin koulutusta. Valvonnassa tulee käyttää eläinlääkäriin pätevyyden omaavia viranhaltijoita niihin tehtäviin, joissa tehtävän luonne sitä edellyttää. Muihin tehtäviin, kuten esimerkiksi kaupungeissa parityöskentelynä tehtäviin seura- ja harrastuseläinten pidon tarkastuksiin tai ammattimaisen seura- ja harrastuseläinten pidon tarkastuksiin, voitaisiin tarvittaessa käyttää myös muun koulutustaustan omaavia viranhaltijoita. Muulla kuin eläinlääkäriin pätevyyden omaavalla eläinten hyvinvoinnin valvontaa suorittavalla viranhaltijalla tulisi kuitenkin aina olla mahdollisuus saada apua valvontaan maakunnan palveluksessa olevalta eläinlääkäriltä. Valvonnan tehokkuuden varmistamiseksi olisikin tarpeen säätää siitä, että maakunnalla tulee olla eläinten hyvinvoinnin valvontaa varten riittävä määrä eläinlääkäreitä ja muuta valvonnan kannalta pätevää ja ammattitaitoista henkilöstöä. Mahdollistamalla eri ammattiryhmien osallistuminen valvontatehtävien hoitoon valvontaa voidaan tehostaa nykyisestä. Esimerkiksi seura- ja harrastuseläinten ammattimaisen pidon sekä muun luvan- ja ilmoituksenvaraisen toiminnan säännönmukaista valvontaa jää vuosittain tekemättä valvontaresurssien puutteen takia. Virallista valvontaa koskevassa asetuksessa edellytetään toimivaltaisten viranomaisten henkilöstöltä soveltuvaa pätevyyttä ja kokemusta, ja asetuksen liitteessä II säädetään virallista valvontaa suorittavan henkilöstön koulutuksen aihealueista.

Pykälän 5 momentissa maakunta velvoitettaisiin järjestämään eläinten hyvinvoinnin valvontaan liittyvien kiireellisten tehtävien hoitaminen myös virka-ajan ulkopuolella. Päivystysvelvollisuus olisi tarpeen, jotta tehtävien hoito saataisiin turvattua kaikkina vuorokaudenaikoina. Tällä hetkellä kunnilla on velvollisuus järjestää eläinlääkintähuollon tehtävistä virka-ajan ulkopuolella vain kiireellisen eläinlääkäriavun antaminen. Kuntien ja jatkossa maakuntien on kuitenkin mahdollista hankkia eläinlääkäripalvelut yksityisiltä palveluntuottajilta, joilla ei ole toimivaltaa julkisen vallan käyttöön. Päivystävä virkasuhteessa oleva kunnaneläinlääkäri on voinut tarvittaessa hoitaa myös kiireellisiä eläinten terveyden ja hyvinvoinnin valvontaan liittyviä viranomaistehtäviä, esimerkiksi kärsivien eläinten lopettamista tai kiireellisen hoidon järjestämistä eläinsuojeluyksistä, mutta tämäntyypinen toiminta ei voi olla vapaaehtoisuuden varassa. Maakuntien harkintaan jäisi se, järjestävätkö ne tehtävien hoidon yksin vai yhteistoiminnassa muiden maakuntien kanssa. Koska myös eläintätilakiin ja eläinten kuljetuksesta annettuun lakiin on ehdotettu lisättäväksi päivystyksen järjestämiseen velvoittava säännös (HE 14/2018 vp), olisi nämä päivystykset käytännössä tarkoituksenmukaista järjestää yhtenä kokonaisuutena. Näin menetellen toiminta olisi kustannustehokasta ja tarpeeton päällekkäisyys tehtävien hoitamisessa voitaisiin välttää.

Pykälän 6 momentti sisältäisi asetuksenantovaltuuden. Sen mukaan valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä eläinten hyvinvoinnin valvontaa suorittavien viranhaltijoiden pätevyysvaatimuksista ja henkilöstön riittävästä määrästä. Asetuksenantovaltuus olisi tarpeen, jotta eläinten hyvinvoinnin valvonnassa voitaisiin tarvittaessa varmistaa valvontaa tekevien viranhaltijoiden riittävä pätevyys ja valvonnan asianmukaiseksi hoitamiseksi riittävä valvontaviranomaisten määrä.

73 §. Poliisi. Eläinsuojelulain 36 §:n mukaisina paikallisina viranomaisina toimivat kunnaneläinlääkäri, kunnan terveydensuojeluvalvontaa hoitava viranhaltija ja poliisi. Maakuntauudistuksen myötä kunnaneläinlääkäriin ja kunnan terveydensuojeluvalvontaa hoitavan viranhaltijan tehtävät siirretään maakunnalle. Tämän vuoksi poliisin tehtävistä säädettäisiin omassa pykä-

lässään. Poliisin tehtävät tai asema valvontaviranomaisena eivät muuttuisi nykyisestä. Poliisin toimivalta rajoittuisi sen toimialueeseen.

74 §. Rajaeläinlääkäri. Rajaeläinlääkärin tehtävistä säädetään eläinsuojelulain 37 §:n 3 momentissa. Samassa pykälässä säädetään myös tarkastuseläinlääkärin tehtävistä. Kun tarkastuseläinlääkärin tehtävät ehdotetaan siirrettäviksi Ruokaviraston tehtäviksi, rajaeläinlääkärin tehtävistä säädettäisiin omassa pykälässään. Rajaeläinlääkärin tehtävät tai asema valvontaviranomaisena eivät muuttuisi nykyisestä. Rajaeläinlääkäri olisi nykyiseen tapaan toimivaltainen rajanylityspaikan, maastapoistumispaikan ja eläinlääkinnällisen rajatarkastusaseman alueella.

11 luku Valvonta ja tietojen julkisuus

75 §. Valvonnan yleiset periaatteet. Ehdotettu pykälä valvonnan yleisistä periaatteista olisi uusi. Säännös koskisi kaikkia valvontaviranomaisia. Pykälän 1 momentin mukaan valvonta olisi järjestettävä niin, että se on laadukasta ja tehokasta. Hyvin ja huolellisesti järjestetty valvonta on laadukasta. Valvonnan tehokkuus liittyy muun muassa siihen, että lainsäädännön noudattamatta jättämiseen puututaan viipymättä ja suhteellisuusperiaate huomioiden riittävin keinoin. Suhteellisuusperiaate edellyttää hallintolain 6 §:n mukaan, että viranomaisen toimet ovat oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden. Valvonnan tehokkuus edellyttää myös huomion kiinnittämistä valvonnan riskiperusteisuuteen. Valvonnan riskiperusteisuus tarkoittaisi valvonnan kohdentamista toiminnan eläinten hyvinvoinnille aiheuttamien riskien perusteella. Huomiota olisi kiinnitettävä esimerkiksi toiminnan laajuuteen ja luonteeseen. Myös sillä, onko toimintaa tarkastettu aiemmin, tulisi olla merkitystä. Jos toimintaa on tarkastettu aiemmin, merkitystä olisi paitsi sillä, kuinka pitkä aika aiemmasta tarkastuksesta on kulunut, myös sillä, mitkä ovat olleet aiemman tarkastuksen tulokset. Ruokaviraston ja maakunnan valvontasuunnitelmasta säädettäisiin ehdotetussa 76 §:ssä.

Valvontaviranomaisilla olisi myös velvollisuus neuvoin pyrkiä edistämään eläinten hyvinvointia. Eläinsuojelulain 40 §:ssä säädetään neuvojen antamisesta. Pykälän mukaan tarkastuksen suorittajan on eläimen omistajalle tai haltijalle annettavien neuvoin pyrittävä edistämään eläimen hyvinvointia ja vaikuttamaan siihen, että tarkastuksessa ilmenneet lievät eläinsuojelliset epäkohdat korjataan. Tarkastuseläinlääkärin on annettava neuvot teurastamon tai teurastuspaikan alueella sille, joka on vastuussa epäkohtien syntymisestä. Viranomaisen neuvontavelvollisuudesta säädetään lisäksi hallintolain 8 §:ssä. Viranomaisen on toimivaltansa rajoissa annettava asiakkailleen tarpeen mukaan hallintoasian hoitamiseen liittyvää neuvontaa sekä vastattava asiointia koskeviin kysymyksiin ja tiedusteluihin. Neuvonta on maksutonta. Hallintolain mukainen neuvonta koskee ensisijaisesti menettelyllisiä kysymyksiä, mutta voi käytännössä ulottua myös sisällöllisiin kysymyksiin, kun on kyse vaikkapa viranomaisen ratkaisukäytännöistä tai vakiintuneesta oikeuskäytännöstä. Neuvontaa annettaessa on kiinnitettävä huomiota siihen, ettei viranomaisen ryhdy asiassa neuvottavan asiamieheksi tai avustajaksi.

Vaikka neuvonnasta säädetään hallintolaissa, neuvojen antamisesta olisi perusteltua säätää erikseen ehdotetussa laissa. Lain tarkoituksena olisi sen 1 §:n mukaan paitsi suojella eläimiä parhaalla mahdollisella tavalla eläinten hyvinvoinnille aiheutuvalta haitalta myös edistää eläinten hyvinvointia. Lisäksi lain tarkoituksena olisi lisätä eläimen kunnioitusta ja hyvää kohtelua. Eläinten hyvinvointiin voidaan vaikuttaa monin eri tavoin. Eläimen omistajan tai pitäjän velvollisuutena olisi huolehtia siitä, että hänellä on riittävästi tietoa ja taitoa pitää, hoitaa ja käsitellä eläintä ehdotetun lain mukaisesti ja ottaa tarvittaessa selvää, miten tämä tapahtuu. Valvontaviranomaisen roolia eläinten hyvinvoinnin edistämässä olisi kuitenkin syytä korostaa niin, että sille säädettäisiin velvollisuus pyrkiä neuvoin edistämään eläinten hyvinvointia.

Neuvonta voisi tapahtua paitsi eläimen omistajan tai pitäjän aloitteesta hänen kysyessään neuvoa myös viranomaisen aloitteesta. Neuvontavelvollisuuden avulla olisi ennen kaikkea tarkoitus pyrkiä ennalta ehkäisemään mahdollisia eläinsuojeluongelmia ja edistämään eläinten hyvinvointia tilanteessa, jossa lainsäädäntöä ei ole vielä rikottu mutta jossa voidaan arvioida eläinten hyvinvoinnin vaarantuvan tulevaisuudessa, mikäli tilanne jatkuu ennallaan. Neuvonta voisi sisältää paitsi lainsäädännön vaatimusten selvittämistä eläimen omistajalle tai pitäjälle myös esimerkiksi eläintenpitoon liittyvien hyvien käytäntöjen selvittämistä taikka sen kertomista, mistä tällaista tietoa on saatavilla. Tietoa voidaan antaa esimerkiksi eläimen ruokinnasta ja muusta hoidosta taikka liikunnasta tai vaikkapa eläimen käyttäytymisestä ja kouluttamisesta. Neuvontaan ei kuuluisi eläinten pitäjän asiamiehenä toimiminen. Neuvoja annettaessa olisi aina riittävän selvästi ilmaistava, että kyse on luonteeltaan ei-sitovista neuvoista eläinten hyvinvoinnin edistämiseksi.

Eläinsuojelulain 40 §:stä poiketen neuvontaa ei säädettäisi annettavaksi lievien eläinsuojelullisten epäkohtien korjaamiseksi. Näitä tilanteita varten säädettäisiin ehdotetun lain 12 luvussa kehotuksen antamisesta ja hallinnollisten pakkokeinojen käyttämisestä.

Pykälän 2 momentissa olisi viittaussäännös, jonka mukaan eläinten hyvinvoinnin valvonnan järjestämisestä säädetään lisäksi eläinten hyvinvoinnin valvontaa koskevassa Euroopan unionin lainsäädännössä. Valvonnan yleisistä periaatteista säädetään esimerkiksi virallista valvontaa koskevan asetuksen 9 artiklassa (virallista valvontaa koskevat yleiset säännöt). Virallista valvontaa koskeva asetus koskee ainoastaan tuotantoeläinten hyvinvoinnin valvontaa. Lisäksi on huomattava, että hallintolain 6 §:ssä säädetyt hallinnon oikeusperiaatteet soveltuvat myös eläinten hyvinvoinnin valvontaan. Tarkastustoiminnassa erityistä merkitystä on etenkin tarkoitussidonnaisuuden periaatteella sekä suhteellisuusperiaatteella.

76 §. *Viranomaisten velvollisuus suunnitella eläinten hyvinvoinnin valvontaa.* Pykälä olisi eläinten hyvinvointia koskevassa laissa uusi. Eläinlääkintähuoltolain 8—10 §:ssä on säädetty viranomaisten velvollisuudesta suunnitella muun muassa eläinten hyvinvoinnin valvontaa. Eläinlääkintähuoltolaki muutettaisiin maakuntauudistuksen yhteydessä laiksi eläinlääkäripalveluista. Lakia sovellettaisiin maakunnallisten eläinlääkäripalvelujen suunnitteluun ja järjestämiseen sekä maakunnallisten ja muiden eläinlääkäripalvelujen valvontaan. Tämän vuoksi viranomaisten suunnittelovelvollisuutta koskeva sääntely on tarpeen sisällyttää kyseistä toimintaa muutoin koskevaan aineelliseen lainsäädäntöön. Sääntelyyn lisättäisiin väljyyttä ja joustavuutta suunnitelmien sisällön ja tarkistamisen osalta poistamalla muun muassa maininta valvontasuunnitelman tarkistamisesta kolmen vuoden välein. Valvontasuunnitelmasta säädetään myös virallista valvontaa koskevan asetuksen 109—111 artikloissa. Maakunnan tulisi ottaa alueellisessa suunnitelmassa huomioon valtakunnallinen suunnitelma.

77 §. *Tarkastus- ja näytteenotto-oikeus.* Ehdotetun pykälän 1 momentissa säädettäisiin eläinsuojelulain 39 §:n 1 momentin tapaan epäilyyn perustuvan tarkastuksen tekemisestä. Valvontaviranomaisella olisi oikeus tehdä tarkastus, jos on aihetta epäillä, että eläintä pidetään tai kohdellaan eläinten hyvinvointimääräysten vastaisesti. Selvyyden vuoksi säännökseen ehdotetaan lisättäväksi eläimen pitäminen. Eläintenpito sisältää eläimen hoitamisen. Sen sijaan eläimen käyttämisestä säättäminen ei olisi tarpeen, koska eläimen kohtelemisen kattaisi myös nämä tilanteet. Ehdotetun lain 5 §:ssä määriteltäisiin, mitä valvontaviranomaisilla ja eläinten hyvinvointimääräyksillä tarkoitetaan.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin ilman epäilyä tehtävästä tarkastuksesta. Säännös vastaisi sisällöltään pitkälti eläinsuojelulain 39 §:n 2 momenttia. Ilman epäilyä voitaisiin edelleen tarkastaa ilmoituksen- ja luvanvaraista toimintaa. Tällaiseen toimintaan saattaa toiminnan taloudellisesta luonteesta tai muusta syystä liittyä normaalia suurempi riski eläimen hyvinvoinnille

aiheutuvasta haitasta. Tarkastusoikeus ilman epäilyä on kuitenkin eläinsuojelulain mukaista ilmoituksen- ja luvanvaraista toimintaa laajempi. Tarkastusoikeus kohdistuu myös eläinkilpailuihin sekä esityksiin ja näytöksiin, joissa eläimiä on mukana.

Ehdotetussa laissakin ehdotetaan säädettäväksi, että myös eläinkilpailuja ja eläinnäyttelyjä voitaisiin tarkastaa ilman epäilyä. Lisäksi ilman epäilyä tarkastus voitaisiin edelleen tehdä kaikissa eläintiloissa teurastamon tai poroteurastamon alueella. Tarkastustoimivalta olisi näissä tilanteissa Ruokavirastolla tai maakunnalla.

Ehdotetun 2 momentin 13 kohta olisi uusi. Selvyyden vuoksi ehdotetaan säädettäväksi, että tarkastus voidaan tehdä ilman epäilyä myös silloin, kun toiminnanharjoittaja pyytää tarkastuksen tekemistä. Esimerkiksi broileridirektiivin liitteen V 1 kohdan mukaan eräänä edellytyksenä kasvatusihteyden nostamiselle yli 39 elopainokilon neliometriä kohti on, että broilerikasvattamon eläinten hyvinvointia koskevista tarkastuksista ei ole todettu säännösten vastaista toimintaa viimeisen kahden vuoden aikana. Jos broilerikasvattamossa ei ole tehty tarkastusta viimeisen kahden vuoden aikana, vähintään yksi tarkastus on tehtävä ennen kuin kasvatusihteyttä voidaan nostaa. Tällainen tarkastus tehdään siis toiminnanharjoittajan aloitteesta. Virallista valvontaa koskevan asetuksen 9 artiklassa säädetään myös menettelyistä silloin, kun virallinen valvonta tapahtuu pyynnöstä.

Uutena ehdotetaan 2 momentin 14 kohdassa säädettäväksi, että valvontaviranomaisella olisi oikeus tehdä tarkastus rikoslain 17 luvun 23 §:n nojalla määrätyn eläintenpitokiellon noudattamisen valvomiseksi. Eläintenpitokiellon noudattamista valvotaan tänä päivänä normaalin eläinsuojeluvalvonnan yhteydessä. Kiellon valvonnasta on kuitenkin toisinaan ollut epäselvyyttä. Jos henkilön eläintenpito tarkastetaan eläinsuojelulain 39 §:n 1 momentin nojalla epäilyn perusteella tai 2 momentin nojalla ilman epäilyä taikka lain 48 §:n nojalla Ruokaviraston tai aluehallintoviraston määräyksestä, eläinsuojeluviranomaisen tulisi aina tarkastaa eläintenpitokieltorekisteristä annetun lain (21/2011) nojalla pidettävästä rekisteristä, ettei henkilöllä ole voimassa olevaa eläintenpitokieltoa. Epäselvää kuitenkin on, onko viranomaisella oikeutta tehdä tarkastus pelkän eläintenpitokiellon rikkomisepäilyn vuoksi, ellei samalla ole aihetta epäillä, että eläintä hoidetaan, kohdellaan tai käytetään säädösten tai määräysten vastaisesti. Säännöstä on tältä osin syytä selvittää. Lisäksi on syytä säätää valvontaviranomaisen oikeudesta valvoa eläintenpitokiellon noudattamista myös ilman epäilyä. Tarkastuksen tekemistä sekä epäilyn perusteella että ilman epäilyä voidaan perustella paitsi eläinten hyvinvoinnin myös rikosoikeudellisen järjestelmän uskottavuuden näkökulmasta. Eläintenpitokiellon rikkominen ehdotetaan edelleen rangaistavaksi eläinsuojelurikkomuksena.

Pykälän 3 momentissa ehdotetaan säädettäväksi Ruokaviraston määräyksestä tehtävästä tarkastuksesta. Ruokavirasto voisi antaa kyseisen määräyksen maakunnalle, jonka tehtävänä olisi varsinaisista tarkastuksista huolehtiminen. Pykälä vastaisi osin eläinsuojelulain 48 §:n 1 momenttia, mutta selvitysten ja tutkimusten sijaan ehdotetaan säädettäväksi tarkastuksesta. Tällaisessa toiminnassa on tosiasiallisesti kysymys tarkastuksesta. Eri perusteiden tehtävistä tarkastuksista olisi selvyiden vuoksi perusteltua säätää yhdessä ja samassa pykälässä. Tämän vuoksi säännös Ruokaviraston määräykseen perustuvasta tarkastuksesta ehdotetaan siirrettäväksi epäilyyn perustuvaa ja ilman epäilyä tehtävää tarkastusta koskevaan pykälään. Eläinsuojelulain nojalla selvitykset ja tutkimukset voidaan määrätä suoritettavaksi sellaisissa eläintenpitoyksiköissä, joissa pidetään eläimiä elinkeinonharjoittamisen tarkoituksessa, sekä teurastamoissa ja poroteurastamoissa. Säännös ehdotetaan poistettavaksi, eikä ehdotetussa pykälässä rajoitettaisi sitä, minkälaista toimintaa voitaisiin tarkastaa määräyksen nojalla. Muutos olisi tarpeen sen vuoksi, että alueellisesti tai valtakunnallisesti voisi olla tarvetta tarkastaa laajemmin muidenkin kuin elinkeinonharjoittamisen tarkoituksessa pidettäviä eläimiä. Uusia eläinlajeja ja eläinten pitomuotoja tulee jatkuvasti lisää. Viranomaisilla voisi olla tarvetta tarkastaa esimer-

kiksi sellaisen eläinlajin, jota pidetään yleensä tuotantoeläimenä, pitämisen säännöstenmukaisuutta, kun eläintä pidetäänkin seura- ja harrastuseläimenä ja mahdollisesti erilaisissa olosuhteissa kuin normaalisti. Sama koskee vaikkapa ulkona pidettäviä harrastuskoirien olosuhteiden tarkastamista. Maakunta voisi päättää vastaavista tarkastuksista myös omassa valvonnassaan, ilman Ruokaviraston määräystäkin.

Pykälän 4 momentissa ehdotetaan säädettäväksi tarkastuksen tekijän oikeuksista. Pykälä vastaisi osin eläinsuojelulain 39 §:n 3 momenttia ja 48 §:n 2 momenttia. Eläinsuojelulaissa lain 39 §:n mukaisen tarkastuksen suorittajan ja 48 §:n mukaisen selvityksen tai tutkimuksen suorittajan oikeuksista ei säädetä kaikilta osin samalla tavoin. Esityksessä ehdotetaan, että tarkastuksen tekijän oikeudet koskisivat niin epäilyn perusteella kuin ilman epäilyäkin tehtäviä tarkastuksia sekä 3 momentissa tarkoitettuja tarkastuksia. Pykälässä säädettäisiin tarkastuksen tekijän oikeudesta päästä tiloihin, joita tarkastuksen tekeminen edellyttää, ja oikeudesta ottaa maksutta valvontaa varten tarvittavia näytteitä. Tarkastuksen tekijällä olisi oikeus tarkastaa eläin, eläimen pitopaikka ja muut eläintenpitoon liittyvät tilat, eläintä varten tarkoitettu ravinto, juotava, varusteet ja välineet sekä eläintenpitoon liittyvät tiedot ja asiakirjat sekä muut valvonnan kannalta merkitykselliset seikat.

Pykälän 5 momentissa säädettäisiin pysyväisluonteiseen asumiseen käytettävässä tilassa tehtävän tarkastuksen edellytyksistä. Asunto tai muu vastaava, pysyväisluonteiseen asumiseen käytettävä tila kuuluu perustuslaissa suojatun kotirauhan piiriin. Kielellisistä eroavaisuuksista huolimatta säännös vastaisi pitkälti eläinsuojelulain 39 §:n 4 momenttia. Säännöstä kuitenkin täsmennettäisiin niillä aineellisilla edellytyksillä, joita tarkastus edellyttäisi. Kotirauhan piirin sijaan ehdotetaan nykykäytännön mukaisesti säädettäväksi pysyväisluonteiseen asumiseen käytettävästä tilasta. Mainitussa tilassa tarkastuksen saisi ehdotuksen mukaan tehdä ja näytteen ottaa vain, jos se on välttämätöntä tarkastuksen kohteena olevien seikkojen selvittämiseksi ja on aihetta epäillä, että eläinten kohtelua, hoitoa tai pitopaikkaa koskevia hyvinvointimääräyksiä on rikottu tai rikotaan laissa rangaistavaksi säädetyllä tavalla. Tarkastuksen saisi tehdä vain viranomaisen. Tarkastuksessa voitaisiin kuitenkin käyttää valvontaviranomaisen apuna 81 §:ssä tarkoitettua asiantuntijaa tai avustajaa.

78 §. Teurastamojen kameravalvonta. Pykälässä säädettäisiin teurastamojen kameravalvonnasta. Säännös olisi uusi. Teurastamossa eläimet ovat pääsääntöisesti niille tuntemattomassa ympäristössä tuntemattomien ihmisten käsiteltävänä ja käsittelyyn liittyy eläimen kannalta erilaisia pakkotoimenpiteitä, kuten kiinnipittoa ja liikkumaan ajamista. Tämä altistaa eläimet niiden hyvinvointia selkeästi heikentäville tilanteille eri tavalla kuin niiden tavanomaisessa pitopaikassa. Vaikka Ruokaviraston palveluksessa oleva tarkastuseläinlääkäri valvoo eläinten hyvinvointimääräysten noudattamista teurastamossa, valvontaa on mahdollista oleellisesti tehostaa ottamalla lisäksi käyttöön kameravalvonta, jolla voitaisiin seurata eläinten hyvinvoinnin kannalta kriittisiä teurastamon tiloja ja toimia. Tarkastuseläinlääkäri ei ole jatkuvasti läsnä, kun eläimiä käsitellään teurastamossa. Esimerkiksi ilta- ja yöaikaan useimmissa teurastamoissa ei nykyään ole tarkastuseläinlääkäreitä paikalla, jolloin kuitenkin yleisesti tuodaan eläimiä teurastamon navettaan. Toisaalta pienemmissä teurastamoissa ei myöskään varsinaisen teurastuksen aikana ole yleensä tarkastuseläinlääkäreitä paikalla. Kameravalvonta olisi kustannustehokas tapa parantaa teurastamoiden eläinten hyvinvoinnin valvontaa nykytilanteeseen verrattuna, jossa valvonnassa on selkeitä aukkoja. Ehdotetun 1 momentin mukaan kameroita voitaisiin sijoittaa paikkoihin, jossa eläimiä puretaan kuormasta, säilytetään, käsitellään, siirretään, tainnutetaan tai jossa verenlasku tapahtuu. Teknisestä valvonnasta säädetään myös yksityisyyden suojasta työelämässä annetussa laissa (759/2004). Nyt ehdotettu eläinten hyvinvointia koskeva kameravalvonta tapahtuisi kuitenkin viranomaistoimin.

Pykälän 2 momentin mukaan Ruokavirasto huolehtisi kustannuksellaan kameroiden asentamisesta ja ylläpidosta sekä toimivaltaisena valvontaviranomaisena seuraisi tallenteita ja vastaisi siitä, että tallenteet hävitetään määräajan kuluttua. Teurastamo olisi velvollinen hyväksymään kameroiden asentamisen ja kameravalvonnan, jos Ruokavirasto sitä vaatii. Tallennettu kuva ja ääni ovat henkilötietoja, jos yksityishenkilö on niistä tunnistettavissa. Jos kameranvalvontajärjestelmä tallentaa tunnistettavaa kuvaa tai ääntä, kyse on henkilötietojen automaattisesta käsittelystä, johon sovelletaan tietosuoja-asetusta ja ehdotettua tietosuojalakia (/). Tallentavan kameravalvonnan harjoittaja käsittelee henkilötietoja kamerajärjestelmän avulla ja olisi henkilötietojen käsittelyä koskevan lainsäädännön tarkoittama rekisterinpitäjä. Tietosuoja-asetusta ja sen sallimaa kansallista liikkumavaraa käsitellään jaksossa 3.2 (Keskeiset ehdotukset) kohdassa ”Rekisterit ja henkilötietojen käsittely”. Sen varmistamiseksi, että henkilöstöllä olisi tieto suoritettavasta valvonnasta, edellyttäisiin, että asiasta tiedotetaan tehokkaasti ja kameroiden läheisyyteen sijoitettaisiin asiasta kertovia kylttejä.

Mitä 1 ja 2 momentissa säädetään teurastamosta ja Ruokavirastosta, sovellettaisiin myös maakuntaan ja maakunnan valvonnassa olevaan teurastamoon sekä poroteurastamoon ja Lapin maakuntaan. Maakunta huolehtisi teurastamojen valvonnasta, jos tehtävän siirrosta on sovittu Ruokaviraston kanssa. Ehdotetun lain 72 §:n 3 momentin mukaan eläinten hyvinvoinnin valvonta poroteurastamoissa keskitettäisiin Lapin maakunnalle.

Selvyyden vuoksi 4 momenttiin otettaisiin maininta tahoista, joille tallennettua materiaalia voitaisiin näyttää tai luovuttaa. Lopetusasetuksen 17 artiklassa tarkoitettulla teurastamossa eläinten hyvinvoinnista vastaavalla henkilöllä olisi oikeus tehtäviensä hoitamiseksi saada nähtäväkseen kameratallenteet. Tallenne tulisi myös luonnollisesti voida luovuttaa poliisille esitutkintaa varten. Jotta toiminnassa todettuja puutteita voitaisiin jatkossa vähentää, tallenteita tulisi voida käyttää myös teurastamon henkilöstön kouluttamiseen.

79 §. Tiedonsaantioikeus. Eläinsuojelulaissa ei säädetä valvontaviranomaisen tiedonsaantioikeudesta. Viranomaisen oikeus saada salassapitosäännösten estämättä tietoa ja asiakirjoja on kuitenkin tärkeä osa valvonnan suorittamista, minkä vuoksi siitä ehdotetaan otettavaksi säännös lakiin. Tiedonsaantioikeus rajoitettaisiin koskemaan valvonnan kannalta välttämättömiä tietoja ja asiakirjoja. Tällaisena tietona voitaisiin pitää esimerkiksi tietoa mahdollisesta rehutilauksesta, jos eläimet ovat laihoja eikä pitopaikassa ole rehua ja on syytä epäillä, etteivät eläimet saa tulevaisuudessakaan riittävästi ravintoa. Teurastamoilta ja muilta toimijoilta, jotka suorittavat omavalvontana kameravalvontaa, valvontaviranomaisella olisi oikeus saada esimerkiksi kameravalvonnan tallenteet. Valvontaviranomaisella olisi oikeus saada tietoa ja asiakirjoja eläimen pitäjältä, omistajalta ja muulta sellaiselta taholta, jota tässä laissa tai Euroopan unionin lainsäädännössä säädetetyt velvoitteet koskevat. Muuna tahona voisi tulla kyseeseen esimerkiksi eläimiä lopettava henkilö. Lisäksi tiedonsaantioikeus koskisi valtion, maakunnan ja kunnan viranomaisilta saatavaa tietoa. Pykälässä tarkoitettu tiedonsaantioikeus koskisi myös esimerkiksi sellaisia valvontaa varten välttämättömiä tietoja, jotka liike- tai ammattitoimintaa taikka yksityisen taloudellista asemaa tai terveydentilaa koskevinä tietoina olisivat muutoin salassa pidettäviä.

80 §. Läsnäolo-oikeus. Eläinsuojelulain 48 §:n 4 momentissa säädetään Ruokavirastolle oikeus olla läsnä kyseisessä pykälässä tarkoitettuja selvityksiä ja tutkimuksia suorittaessa ja seurata niiden suorittamista. Esityksessä Ruokaviraston läsnäolo-oikeutta ehdotetaan laajennettavaksi koskemaan kaikenlaisia tarkastuksia. Läsnäolo-oikeus koskisi voimassa olevasta laista poiketen myös epäilyn perusteella sekä ilman epäilyä tehtäviä tarkastuksia. Tämä olisi perusteltua, koska virasto ehdotetun lain 71 §:n nojalla keskushallinnon viranomaisena suunnittelisi, ohjaisi ja kehittäisi eläinten hyvinvoinnin valvontaa ja valvoisi eläinten hyvinvointimääräysten noudattamista. Kielellisestä muutoksesta huolimatta läsnäolo-oikeuden sisältöä ei ehdo-

teta muutettavaksi. Oikeus olla läsnä tarkastuksia tehtäessä sisältäisi luonnollisesti oikeuden seurata tarkastusten tekemistä, minkä vuoksi tästä ei olisi tarpeen säätää erikseen. Selvyden vuoksi tarkastusten lisäksi ehdotetaan kuitenkin säädettäväksi läsnäolosta valvontaa tehtäessä. Läsnäolo-oikeus kattaisi myös esimerkiksi sellaiset tilanteet, joissa viranomaisen antama päätös pannaan varsinaisen tarkastuksen tekemisen jälkeen myöhemmin täytäntöön.

Uutena ehdotetaan säädettäväksi valvontaviranomaisen ohjauksessa olevan opiskelijan, joka suorittaa viranomaistoimintaan perehdyttävää harjoittelua, oikeudesta olla läsnä valvontaa ja tarkastuksia tehtäessä. Vastaava läsnäolo-oikeutta koskeva säännös sisältyy myös elintarvikelain 49 §:ään. Tällainen harjoittelu on tarpeen, jotta opiskelijat voisivat jo opiskeluaikanaan perehtyä eläinten hyvinvoinnin valvontaan. Esimerkiksi eläinlääketieteen opiskelijat suorittavat jo tänä päivänä tällaisia harjoitteluja osana opiskelujaan. Opiskelijoiden oikeudesta olla läsnä valvontaa ja tarkastuksia tehtäessä ei kuitenkaan säädetä voimassa olevassa eläinsuojelulaissa, mitä voidaan pitää puutteena.

Valvontaa ja tarkastusta tehtäessä voi tulla ilmi salassa pidettäviä tietoja. Tällainen tieto voi koskea esimerkiksi yksityisen tai yhteisön taloudellista asemaa tai yksityisen henkilökohtaisia oloja. Vaikka läsnäoloon oikeutettu opiskelija ainoastaan seuraa valvonnan ja tarkastuksen tekemistä, hän voi saada tahtomattaankin tietoonsa salassa pidettävää tietoa. Viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 23 §:ssä säädetään muun muassa opiskelijan vaitiolovelvollisuudesta ja tietojen hyväksikäyttökiellosta. Valvontaviranomaisen olisi joka tapauksessa asianmukaista tehdä opiskelijalle vielä selkoa tämän oikeuksista ja velvollisuuksista ennen kuin tarkastukseen ryhdytään.

81 §. *Asiantuntijan ja avustajan käyttäminen.* Pykälässä säädettäisiin valvontaviranomaisen oikeudesta käyttää ulkopuolista asiantuntijaa ja avustajaa valvontaa ja tarkastusta tehtäessä.

Ehdotetun pykälän 1 momentin mukaan valvontaviranomainen voisi valvontaa ja tarkastusta tehdessään käyttää apunaan viranomaiskoneiston ulkopuolista henkilöä. Tällainen henkilö voisi antaa tarkastuksessa asiantuntija-apua tai tehdä tarkastukseen liittyviä avustavia tehtäviä, mutta hänellä ei olisi itsenäistä tarkastustoimivaltaa. Säätelyllä lisättäisiin valvontaviranomaisen käytettävissä olevaa osaamista.

Asiantuntija-apu voisi olla tarpeen esimerkiksi silloin, kun tarkastetaan sellaisen eläinlajin pitämistä, jonka osalta viranomaisella itsellään ei ole riittäväksi katsottavaa asiantuntemusta. Viranomainen voisi paitsi pyytää asiassa lausuntoa asiantuntijalta myös ottaa tämän mukaan tarkastukselle, jos valvontatehtävän suorittaminen sitä edellyttäisi. Esimerkiksi seura- ja harrastuseläiminä pidettävien eläinlajien kirjo on kasvanut, eikä viranomaisella voi olla kaikkien eläinlajien pidosta riittävästi asiantuntemusta. Asiantuntija-avun saaminen valvonnassa onkin valvonnan laadun turvaamisen kannalta välttämätöntä. Tarkastukseen liittyvät avustavat tehtävät olisivat sen sijaan luonteeltaan tarkastukseen liittyviä käytännön tehtäviä. Tällaisia tehtäviä olisivat esimerkiksi eläinten kiinni ottaminen tai niiden lopettaminen. Tämänäköinen tosiasiallinen toiminta on tarkoituksenmukaista siirtää tarvittaessa viranomaiskoneiston ulkopuolelle. Valvontaviranomaiset käyttävät jossakin määrin jo tänäkin päivänä ulkopuolisia henkilöitä tämänäköisissä tehtävissä. Valvontaa tekevillä virkamiehillä ei esimerkiksi aina ole edes välineitä tai aineita eläimen kiinni ottamiseen tai asianmukaiseen lopettamiseen. Mahdollisuus käyttää asiantuntijoita ja avustajia vaikuttaa myös valvonnan tehokkuuteen. Asiantuntijan ja avustajan käyttämiselle olisi aina oltava asiallinen peruste. Tällaisena perusteena ei pidettäisi viranomaisen valvontatehtävän turvaamista.

Asiantuntija ja avustaja suorittaisivat tehtävänsä lähtökohtaisesti valvontaviranomaisen läsnä ollessa. Käytännössä voi kuitenkin esiintyä tilanteita, jolloin ainakin osa avustamistehtävistä

suoritettaisiin varsinaisen tarkastuksen jälkeen niin, että avustaja on yksin paikalla. Näin voisi olla esimerkiksi silloin, kun ihmisarkoja eläimiä on paljon ja niitä joudutaan ottamaan kiinni useana eri ajankohtana. Kotirauhan suojan kannalta säännökseen otettaisiin selvyuden vuoksi vielä maininta siitä, että silloin, kun on kyse pysyväisluonteiseen asumiseen käytettävästä tilasta, asiantuntija tai avustaja eivät voisi kuitenkaan mennä tällaiseen tilaan yksinään, vaan ainoastaan valvontaviranomaisen kanssa. He eivät voisi myöskään olla tällaisessa tilassa ilman valvontaviranomaisen läsnäoloa.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin asiantuntijan ja avustajan pätevydestä. Henkilöllä tulisi olla tehtävän luonteeseen nähden riittävä pätevyys. Vaadittava pätevyys riippuisi suoritettavasta tehtävästä. Pätevyyttä arvioitaessa voitaisiin kiinnittää huomiota koulutukseen ja käytännön kokemukseen. Asiantuntijalla pätevyys koskisi useimmiten eläinlajeja tai sen pitomuotoa, mutta tilanteesta riippuen se voisi olla muutakin, tehtävän luonteeseen nähden riittävä pätevyys. Jos kyse olisi esimerkiksi eläinten kiinni ottamisesta, avustajana toimivalla henkilöllä tulisi olla tietoa ja taitoa kyseisen eläinlajin käsittelemisestä. Avustajan pätevyys voidaan tarvittaessa useimmiten varmistaa perehdyttämällä henkilö tehtävään ja valvomalla riittävästi tehtävän suorittamista.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin asiantuntijan ja avustajan oikeudesta saada salassa pidettävää tietoa. Tehtävän asianmukainen suorittaminen saattaa joissain tapauksissa edellyttää tietoja, jotka kuuluisivat muutoin salassapidettäviin. Nämä tiedot antaisi tarvittaessa valvontaviranomainen, jonka oikeudesta tietoihin säädettäisiin 79 §:ssä. Viranomaisen tulisi aina arvioida huolella, millaiset tiedot ovat asiantuntijan tai avustajan tehtävän suorittamiseksi välttämättömiä tietoja.

Asiantuntijaan ja avustajaan sovellettaisiin hallinnon yleislakeja eli hallintolakia, kielilakia (423/2003), saamen kielilakia (1086/2003), sähköisestä asioinnista viranomaistoiminnassa annettua lakia (13/2003) ja julkisuuslakia (621/1999) suoraan niiden soveltamisalaa koskevien säännösten nojalla. Näin ollen esimerkiksi salassapitoa koskevat velvoitteet tulisivat julkisuuslaista. Tarpeen olisi kuitenkin säätää rikosoikeudellisesta virkavastuusta ja vahingonkorvausvastuusta. Niitä koskevat maininnat sisältyisivät 4 momenttiin. Käytännössä olisi myös asianmukaista, että valvontaviranomainen tekisi asiantuntijalle ja avustajalle selkoa heidän oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan ennen kuin heitä käytetään tehtäviinsä.

82 §. Tarkastusmenettely ja asianosaisen kuuleminen. Eläinsuojelulain 49 §:ssä säädetään tarkastusten, selvitysten ja tutkimusten suorittamisesta. Pykälän mukaan eläinsuojelulaissa mainitut tarkastukset, selvitykset ja tutkimukset on pyrittävä suorittamaan niin, ettei niistä aiheudu tarpeetonta haittaa eläimille, eläintenpitoyksikön omistajalle tai haltijalle taikka eläintenpitoyksikön toiminnalle. Eläinsuojelulaissa ei sen sijaan säädetä esimerkiksi tarkastuksesta ilmoittamisesta eikä asianosaisen oikeuksista tarkastuksessa eikä tarkastuskertomuksen laatimisesta.

Tarkastuksessa noudatettavasta menettelystä säädetään hallintolain 39 §:ssä. Pykälän soveltavuudesta eläinsuojelulain nojalla tehtäviin tarkastuksiin sekä selvityksiin ja tutkimuksiin on kuitenkin ollut käytännössä epäselvyyttä. Hallintolain esitöiden mukaan 39 § koskee sellaista viranomaisen toimivaltaan kuuluvaa tarkastusta, jonka suorittaminen on tarpeen tietyn hallintoasian selvittämiseksi tai päätöksen edellytysten toteuttamiseksi. Pykälän soveltamisalaa eivät sen sijaan kuulu viranomaisen toimivaltaan kuuluvat valvontatyypiset tarkastukset (HE 72/2002 vp).

Selvyuden vuoksi ehdotetaan säädettäväksi, että tarkastuksessa noudatetaan hallintolain 39 §:ää. Asiasta säätämistä on edellyttänyt myös perustuslakivaliokunta (esimerkiksi PeVL 5/2010 vp). Valvontatyypisessä tarkastuksessa on kyse sen selvittämisestä, noudatetaanko

eläintenpidossa tai muussa eläimiin kohdistuvassa toiminnassa eläinten hyvinvointimääräyksiä.

Hallintolain 39 §:n 1 momentin mukaan viranomaisen on ilmoitettava toimivaltaansa kuuluvan tarkastuksen aloittamisajankohdasta asianosaiselle, jota asia välittömästi koskee, jollei ilmoittaminen vaaranna tarkastuksen tarkoituksen toteutumista. Asianosaisella on oikeus olla läsnä tarkastuksessa sekä esittää mielipiteensä ja kysymyksiä tarkastukseen liittyvistä seikoista. Hallintolain lähtökohtana on siis tarkastuksesta ennalta ilmoittaminen. Tarkastus voidaan kuitenkin tehdä yllätyksellisesti, jos ennalta ilmoittaminen vaarantaa tarkastuksen tarkoituksen toteutumisen. Eläinten hyvinvoinnin valvonnassa yllätystarkastusta voidaan yleensä pitää perusteltuna niin, ettei tarkastuksesta ilmoiteta ainakaan kovin aikaisin etukäteen. Tällöinkin tarkastuksen kohteelle tai hänen edustajalleen tulisi kuitenkin ennen tarkastuksen aloittamista varata kohtuullisessa ajassa mahdollisuus olla läsnä tarkastuksessa. Kohtuullista aikaa harkittaessa olisi kiinnitettävä huomiota kunkin tapauksen olosuhteisiin. Merkitystä olisi paitsi asianosaisen tai hänen edustajansa tosiasiallisella mahdollisuudella saapua paikan päälle myös sillä, mikä on viranomaisen kannalta kohtuullista ottaen huomioon viranomaisen muut työtehtävät. Lisäksi huomiota olisi kiinnitettävä siihen, kuinka kiireellisestä asiasta on eläinten hyvinvoinnin näkökulmasta katsottuna kyse. Tässä harkinnassa vaikuttavat esimerkiksi avun tarpeessa olevasta eläimestä ilmoituksen tehneeltä henkilöltä eläinten tilasta saadut tiedot.

Asianosaisen oikeusturvasta on huolehdittava tehtäessä tarkastus ennalta ilmoittaen tai ennalta ilmoittamatta noudattamalla hallintolain 39 §:n menettelysäännöksiä. Hallintolain 39 §:ssä säädetään tarkastuksen tekijän velvollisuudesta kertoa tarkastuksen kuluessa asianosaiselle tarkastuksen tavoitteista, sen suorittamisesta ja jatkotoimenpiteistä, mikäli mahdollista. Lisäksi säädetään velvollisuudesta suorittaa tarkastus aiheuttamatta tarkastuksen kohteelle tai sen haltijalle kohtuutonta haittaa. Tarkastajan on hallintolain 39 §:n nojalla viipymättä laadittava tarkastuksesta kirjallinen tarkastuskertomus, josta tulee käydä ilmi tarkastuksen kulku ja tarkastajan tekemät keskeiset havainnot. Tarkastuskertomus on annettava tiedoksi tarkastuksessa läsnäoloon oikeutetulle asianosaiselle.

Ehdotettu säännös tarkastusmenettelystä soveltuisi lähtökohtaisesti kaikkiin ehdotetun lain nojalla tehtäviin tarkastuksiin. Tarkastusmenettelystä säädetään kuitenkin myös virallista valvontaa koskevassa asetuksessa. Esimerkiksi 9 artiklan 4 kohdan mukaan virallinen valvonta on suoritettava ilman ennakoilmoitusta, paitsi jos tällainen ilmoitus on tarpeen ja asianmukaisesti perusteltu virallisen valvonnan suorittamista varten. Jos virallinen valvonta suoritetaan toimijan pyynnöstä, toimivaltainen viranomainen voi päättää, annetaanko siitä ennakoilmoitus vai ei. Virallinen valvonta, josta annetaan ennakoilmoitus, ei estä sellaisen virallisen valvonnan suorittamista, josta ei anneta ennakoilmoitusta. Kun on kyse virallista valvontaa koskevan asetuksen soveltamisalaan kuuluvasta tarkastuksesta, tarkastuksessa sovelletaan ensisijaisesti asetusta. Siltä osin kuin asetuksessa ei säädetä tarkastusmenettelystä, asetuksen soveltamisalaan kuuluvassa eläinten hyvinvoinnin tarkastuksessa sovelletaan jo tänäkin päivänä hallintolain 39 §:n menettelysäännöstä.

Eläinsuojelulain 45 §:ssä säädetään kuulemisesta. Säännöksen mukaan ennen 42 ja 43 §:ssä tarkoitettujen päätösten tekemistä eläimen omistajalle tai haltijalle on varattava tilaisuus tulla kuulluksi. Ennen 44 §:ssä tarkoitettuihin toimenpiteisiin ryhtymistä eläimen omistajalle tai haltijalle on varattava tilaisuus tulla kuulluksi vain, jos nämä ovat viipymättä tavoitettavissa. Päätöksestä on ilmoitettava eläimen omistajalle tai haltijalle. Pykälän 2 momenttiin ehdotetaan otettavaksi asianosaisen kuulemisesta viittaus hallintolain 34 §:ään. Lisäksi momentissa säädetäisiin nykyiseen tapaan eläinten hyvinvoinnin valvonnan osalta niistä toimenpiteistä, joita voitaisiin tarvittaessa suorittaa ilman kuulemista. Eläinten hyvinvoinnin turvaaminen voi edellyttää kiireellisiä toimenpiteitä, joita ei voida viivästyttää kuulemisvelvoitteella, jos asianosai-

nen ei ole viipymättä tavoitettavissa. Hallintolain säännöstä täsmällisempi säännös on eläinten hyvinvoinnin valvonnassa tarpeen selkeyden vuoksi.

83 §. *Kansainvälisten viranomaisten tarkastus- ja tiedonsaantioikeus.* Pykälässä säädettäisiin kansainvälisten viranomaisten tarkastajien oikeudesta päästä tiloihin, joihin pääsyä tarkastuksen tekeminen edellyttää, sekä saada valvonnan suorittamiseksi välttämättömiä tietoja ja asiakirjoja. Säännös vastaisi tarkastusoikeuden osalta eläinsuojelulain 48 §:n 3 momenttia. Selvyyden vuoksi ehdotetaan säädettäväksi myös tiedonsaantioikeudesta. Kansainvälisten viranomaisten tarkastajilla olisi oikeus saada valvonnan suorittamiseksi välttämättömiä tietoja ja asiakirjoja. Tiedonsaantioikeus koskisi myös salassa pidettäviä tietoa ja asiakirjoja. Valvontaviranomaisen tulisi tarvittaessa toimia yhteistyössä kansainvälisten viranomaisten tarkastajien kanssa.

84 §. *Eläinten pitäjän velvollisuus avustaa viranomaista.* Eläinsuojelulain 48 §:n 2 momentin mukaan eläintenpitoyksikön omistajalla ja haltijalla sekä teurastamon tai teurastuspaikan omistajalla tai haltijalla on velvollisuus avustaa selvityksen tai tutkimuksen suorittajaa. Lain 39 §:n mukaisten tarkastusten osalta tällaisesta velvollisuudesta ei säädetä.

Pykälässä ehdotetaan säädettäväksi eläimen pitäjän velvollisuudesta avustaa viranomaista tarkastuksessa ja näytteen ottamisessa. Avustamisvelvollisuuden kannalta ei olisi merkitystä sillä, millä perusteella tarkastus tehdään. Velvollisuus koskisi paitsi määräyksen perusteella suoritettavaa säännönmukaista tarkastusta myös epäilyyn perustuvaa ja ilman epäilyä tehtävää tarkastusta. Avustamisvelvollisuudesta säädetään myös virallista valvontaa koskevassa asetuksessa ja eläintautilain 93 §:ssä. Asetuksen 15 artiklan 2 kohdan mukaan toimijoiden on virallisen valvonnan ja muiden virallisten toimien aikana avustettava toimivaltaisten viranomaisten henkilöstöä tämän tehtävien suorittamisessa ja toimittava yhteistyössä sen kanssa. Ehdotetussa 39 §:ssä säädettäisiin pysyvässä pitopaikassa ja sen yhteydessä eläinten tarkastamiseen vaadittavista tiloista ja välineistä. Pysyvässä pitopaikassa tai sen yhteydessä tulisi olla eläinten tarkastamisen kannalta välttämättömät tilat ja välineet sekä tarvittaessa tilat sairaiden tai vahingoittuneiden eläinten hoitoa tai eristämistä varten.

85 §. *Broilereiden hyvinvoinnin arviointi.* Pykälä vastaisi eläinsuojelulain 41 a §:ää, jolla on pantu täytäntöön broileridirektiivin 3 artiklan 1 kohdan b alakohta ja liite III lukuun ottamatta kohtaa 1.1. Pykälän 1 momentissa tarkastuseläinlääkäriin sijaan säädettäisiin kuitenkin ehdotetun lain 71 §:n 3 momentista johtuen Ruokavirastosta ja 72 §:n 3 momentista johtuen maa-kunnasta.

Pykälän 2 momentin mukaan parven pito-olosuhteiden tai muiden vastaavien tekijöiden vaikutuksesta broilereiden hyvinvointiin tehtäisiin arvio parven kuolleisuuden ja parvelle lihantarkastuksen yhteydessä tehdyn jalkapohjatulehdusarvioinnin perusteella. Nämä broilereiden hyvinvointia kuvaavat tekijät toimivat broilereiden hyvinvoinnin indikaattoreina, jotka kuvaavat kasvatusolosuhteiden vaikutusta broilereihin. Kuolleisuuteen ja jalkapohjatulehdusten esiintymiseen voivat vaikuttaa kuitenkin myös broilereiden omistajasta tai pitäjästä riippumattomat tai poikkeukselliset syyt. Tällaisia syitä voivat olla esimerkiksi toimitettujen untuvikoiden laatu, käytetyn kaupallisen rehun laatu, broilerirodusta tai -hybridistä johtuva kohonnut kuolleisuus tai odottamatta syntynyt juoma- ja ruokintalaitteiden sekä ilmanvaihtolaitteiden toimintahäiriö. Untuvikoiden laatuongelmat voivat johtua esimerkiksi ruskuaispussin tulehduksesta sekä niin sanotusta non-starter-syndroomasta, jotka molemmat ovat hautomoperäisiä. Broilerirotuun tai -hybridiin liittyy akuutin sydänkuoleman ja jalkojen kasvuhäiriöiden aiheuttamia ongelmia, jotka lisäävät kuolleisuutta ja toisaalta lintujen lopetustarvetta eläinsuojelullisista syistä.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin Ruokaviraston ja maakunnan ilmoitusvelvollisuudesta. Ruokaviraston olisi ilmoitettava broilereiden omistajalle tai pitäjälle sekä maakunnalle, jos broilereiden hyvinvointiarvioinnin tulokset viittaavat siihen, että parven hyvinvointi on heikentynyt pito-olosuhteiden vuoksi. Maakunnan olisi vastaavasti ilmoitettava asiasta eläimen omistajalle tai pitäjälle valvomiensa teurastamojen osalta. Jos broilereita toimitetaan teurastettavaksi toisen maakunnan alueelta ilmoitus tulisi tehdä myös tälle maakunnalle. Eläinten omistajan tai pitäjän ja maakunnan olisi ryhdyttävä asianmukaisiin toimenpiteisiin broilereiden hyvinvoinnin turvaamiseksi, kuten broileridirektiivin liitteen III 3 kohta edellyttää. Ruokaviraston olisi lisäksi broilereiden hyvinvointia kuvaavista tekijöistä riippumatta ilmoitettava maakunnalle, jos tarkastusten yhteydessä herää ehdotetun lain 77 §:n 1 momentin mukainen epäily eläinten hyvinvointimääräysten rikkomisesta. Vastaava ilmoitus maakunnan tulisi tarvittaessa tehdä sille maakunnalle, jonka alueella eläinten pitopaikka sijaitsee.

Pykälän 4 momentissa ehdotetaan säädettäväksi asetuksenantovaltuudesta nykyiseen tapaan. Valtioneuvoston asetuksella annettaisiin tarkemmat säännökset broilereiden hyvinvointia kuvaavista tekijöistä ja niiden vaikutuksesta broilereiden kasvatustiheyteen sekä broilereiden hyvinvoinnin arvioimisesta ja 3 momentissa tarkoitetusta ilmoituksesta.

86 §. *Valvontaviranomaisen ilmoitus- ja tiedonantovelvollisuus.* Pykälässä ehdotetaan säädettäväksi valvontaviranomaisen ilmoitus- ja tiedonantovelvollisuudesta. Säännös koskisi ehdotetun lain tarkoittaman valvontaviranomaisen ilmoitus- ja tiedonantovelvollisuutta toiselle lain tarkoittamalle valvontaviranomaiselle.

Pykälän 1 momentin mukaan, jos eläimen pitäjä muuttaa valvontaviranomaisen toimialueelta toiselle eläinten hyvinvoinnin valvontaa koskevan asian vireillä ollessa, valvontaviranomaisen olisi salassapitosäännösten estämättä viipymättä ilmoitettava muutosta uuden toimialueen valvontaviranomaiselle ja annettava tälle valvonnan edellyttämät välttämättömät tiedot. Ilmoituksen perusteella uuden toimialueen valvontaviranomaisten tulisi ryhtyä tarvittaviin toimenpiteisiin eläinten hyvinvoinnin varmistamiseksi. Säännös olisi uusi, ja sen perusteella valvontaviranomaiset voisivat puuttua nykyistä tehokkaammin esimerkiksi tilanteeseen, jossa lemmikkieläimiään kaltoin kohdellut henkilö muuttaa eläimineen paikkakunnalta toiselle.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin Ruokaviraston ilmoitusvelvollisuudesta maakunnalle. Viraston olisi, jos se epäilee eläinten hyvinvointimääräyksiä rikotun tai rikottavan teuraseläimiä toimittavassa eläintenpitoyksikössä, ilmoitettava asiasta salassapitosäännösten estämättä sille maakunnalle, jonka toimialueella eläintenpitoyksikkö sijaitsee ja annettava tälle valvontaa varten välttämättömät tiedot. Säännös vastaisi eläinsuojelulain 41 §:n 2 momentissa säädettyä, mutta tarkastuseläinlääkärin sijaan säädettäisiin Ruokavirastosta. Vastaava ilmoitus tulisi teurastamoita valvovan maakunnan tehdä toisella maakunnalle, jos eläinten pitopaikka toisen maakunnan alueella.

Pykälän 3 momentti olisi uusi. Valvontaviranomaisten oikeudesta käyttää ja päivittää valvontaa varten pidettäviä rekistereitä säädettäisiin ehdotetussa 110 §:ssä. Lisäksi muulla valvontaviranomaisella olisi pyydettyä velvollisuus ilmoittaa Ruokavirastolle tarkastuksia, valvontatoimenpiteitä, valvontahenkilöstöä, maksuja ja valvontaa koskevia muita tietoja ehdotetun lain mukaisen valvonnan seurantaan ja suunnittelua varten. Tiedot olisi toimitettava Ruokaviraston määräämällä tavalla, ja ne voitaisiin toimittaa myös teknisen käyttöyhteyden avulla.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin asetuksenantovaltuudesta. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä valvontaviranomaisten ilmoitusvelvollisuuden sisällöstä.

87 §. *Eräiden viranomaisten ja muiden tahojen ilmoitusvelvollisuus.* Pykälässä säädettäisiin eräiden viranomaisten ja muiden tahojen ilmoitusvelvollisuudesta tilanteessa, jossa he havaitsevat avun tarpeessa olevan eläimen tai eläimiä. Säännös olisi uusi.

Käytännössä on esiintynyt tilanteita, joissa esimerkiksi lastensuojelun asiakaskäynnillä perheessä havaitaan olevan avun tarpeessa oleva eläin. Viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 24 §:n 1 momentin 25 kohdan nojalla salassa pidettäviä viranomaisen asiakirjoja ovat, jollei erikseen toisin säädetä, muun muassa asiakirjat, jotka sisältävät tietoja sosiaalihuollon asiakkaasta tai sosiaalihuollon palvelusta. Lain 23 §:n nojalla viranomaisen palveluksessa olevalla on tällaisesta tiedosta vaitiolovelvollisuus myös, vaikka tietoa ei olisi merkitty asiakirjaan. Taustalla on perustuslain 10 §:n 1 momentissa säädetty yksityiselämän suoja. Jos viranomaisen palveluksessa oleva ilmoittaisi lastensuojelun asiakaskäynnillään tekemästä havainnosta valvontaviranomaiselle, hän tulisi paljastaneeksi salassa pidettävän tiedon sosiaalihuollon asiakkuudesta. Eläinsuojelulain 14 §:ssä säädetään sairaan, vahingoittuneen tai muutoin avuttomassa tilassa olevan kotieläimen tai muun ihmisen hoidossa olevan eläimen auttamisesta. Auttamisvelvollisuuden voi täyttää ilmoittamalla eläimestä paitsi sen omistajalle tai hoitajalle myös laissa säädetylle eläinsuojeluviranomaiselle. Vastaava säännös sisältyisi myös ehdotetun lain 7 §:ään. Auttamisvelvollisuus koskee kaikkia kansalaisia. Kaikkia kansalaisia koskeva ilmoitusvelvollisuus ei kuitenkaan oikeuta laissa säädetyin salassapito- ja vaitiolovelvollisuuden rikkomiseen.

Perustuslakivaliokunta on todennut, että velvollisuus pyrkiä parhaalla mahdollisella tavalla välttämään eläinten kipua, tuskaa ja kärsimystä on epäilemättä yhteiskunnallisesti hyväksyttävä ja erittäin painava peruste rajoittaa tieteen vapautta, elinkeinovapautta ja omaisuuden suojaa koe-eläintoiminnassa (PeVL 2/2013 vp). Valiokunta on lisäksi todennut, että perusteella on liittynyt myös perustuslain 20 §:n ympäristövastuusäännökseen, vaikka eläinten hyvinvoinnin edistämiseksi on kysymys ennemminkin eettisestä kestävästä periaatteesta kuin suoranaisesti perusoikeuksien turvaamisesta.

Nyky-yhteiskunnassa ei voi olla hyväksyttävää, että apua tarvitsevalle eläimelle ei saada hankittua apua sen vuoksi, ettei viranomainen voi salassapitosäännösten vuoksi kertoa eläinten hyvinvointia valvovalle viranomaiselle tällaisesta eläimestä. Ehdotetussa laissa kielletään aiheuttamasta eläimille tarpeetonta kipua tai kärsimystä. Eläimiä myös pyritään suojelemaan parhaalla mahdollisella tavalla niiden hyvinvoinnille aiheutuvalta haitalta. Tällaiset perusteet on nähtävä riittävän painaviksi rajoittamaan yksityiselämän suojaa. Eläinten hyvinvointia valvovalla viranomaisella on vaitiolovelvollisuus salassa pidettävästä tiedosta.

Ehdotettu pykälä olisi pääosin vastaavatyypinen kuin lastensuojelulain (417/2007) 25 §:ssä säädetty ilmoitusvelvollisuus. Ehdotetun pykälän 1 momentin johdantokappaleen mukaan valvontaviranomaiselle tulisi tehdä ilmoitus, jos toimija on tehtävässään saanut tietää avun tarpeessa olevasta eläimestä.

Ilmoitusvelvollisuus liittyisi tehtävän hoitamisessa saatuihin tietoihin riippumatta siitä, onko henkilö esimerkiksi virka- tai työsuhteessa taikka itsenäinen ammatinharjoittaja. Lisäksi ilmoitusvelvollisuus koskisi luottamustointa hoitavia. Säännöksessä tarkoitettut henkilöt voisivat tehdä ilmoituksen heitä mahdollisesti koskevien salassapitosäännösten estämättä. Selvyyden vuoksi asia ehdotetaan nimenomaisesti mainittavaksi säännöksessä. Pykälän 2 momentin mukaan myös muu kuin 1 momentissa mainittu henkilö voisi tehdä ilmoituksen, mutta hänellä ei olisi siihen velvollisuutta. Ehdotetun 2 momentin perusteella ilmoituksen voisi tehdä myös esimerkiksi sellainen eläinten kanssa työskentelevä henkilö, jolla ei olisi pykälän 1 momentin perusteella velvollisuutta ilmoituksen tekemiseen. Myös tässä tapauksessa ilmoituksessa voitaisiin antaa välttämättömiä tietoja salassapitosäännösten estämättä.

Ilmoitus tehtäisiin toimivaltaiselle valvontaviranomaiselle, jonka tehtävänä olisi saamiensa tietojen perusteella arvioida, millaisiin ja kuinka kiireellisiin toimenpiteisiin asiassa on tarpeen ryhtyä. Saamiensa tietojen perusteella muun valvontaviranomaisen tulisi muun muassa arvioida, onko tarkastuskäynnille syytä ottaa välittömästi myös poliisiviranomainen.

Ilmoituksen tekemisen taustalla voi olla hyvin erilaisia seikkoja. Ilmoituksen syynä voi olla esimerkiksi eläimen hoidon laiminlyönti, epäasianmukainen pitopaikka, eläimen heitteillejätöt, pahoinpitely tai niiden epäily. Eläimen hyvinvoinnin turvaamisen kannalta ilmoituksen tekemisen kynnyksen ei tulisi olla liian korkea. Ilmoituksen kohteena olevalla on pääsääntöisesti oikeus saada tieto häntä koskevan ilmoituksen tekijän henkilöllisyydestä. Ilmoittajan henkilöllisyyttä koskeva tieto voidaan jättää antamatta asianosaiselle, jos viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 11 §:ssä mainitut edellytykset täyttyvät. Kyseisen säännöksen 2 momentin 1 kohdan mukaan asianosaisella ei ole oikeutta saada tietoa muun muassa, jos tiedon antaminen olisi vastoin erittäin tärkeää yleistä etua. Eläinten samoin kuin muidenkin heikompien hyvinvoinnin turvaamista voidaan pitää sivistysvaltiossa erittäin tärkeänä yleisenä etuna. Ilmoittajan henkilöllisyyden ilmoittaminen saattaisi usein aiheuttaa sen, että ilmoitusta ei tehtäisi, vaikka siihen olisi selvästi aihetta.

Pykälän 3 momentin mukaan sen estämättä mitä 1 momentissa säädetään, on voimassa mitä rikkiin tai muuhun sielunhoitoon liittyvästä salassapitovelvollisuudesta erikseen säädetään tai määrätään. Evankelis-luterilaista kirkkoa koskevan kirkkolain (1054/1993) rippisalaisuutta koskevan 5 luvun 2 §:n mukaan yksityisessä ripissä tai muuten sielunhoidossa papille uskottua asiaa ei saa ilmaista, eikä myöskään sitä henkilöä, joka papille on uskoutunut. Vastaavia periaatteita sisältyy myös muita uskonnollisia yhdyskuntia koskeviin säännöksiin tai sääntöihin.

Pykälän 4 momentti sisältäisi eläinlääkärimmatin harjoittajan ilmoitusvelvollisuudesta viitauksen eläinlääkärimmatin harjoittamisesta annetun lain 12 §:n 2 momenttiin. Mainitun säännöksen mukaan eläinsuojelullisten syiden niin edellyttäessä eläinlääkärimmatin harjoittaja on velvollinen salassapitosäännösten estämättä ilmoittamaan viipymättä hoitamastaan tapauksesta tai hoidon yhteydessä eläintenpitopaikassa tekemistään havainnoista eläinsuojeluviranomaiselle ja antamaan tapauksen selvittämiseksi tarpeelliset tiedot.

88 §. *Salassa pidettävien tietojen luovuttaminen.* Pykälä vastaisi pääosin eläinsuojelulain 62 §:ää. Siinä viitattaisiin eläinsuojelulain tapaan viranomaisten toiminnan julkisuudesta annettuun lakiin sekä uutena virallista valvontaa koskevan asetuksen 8 artiklaan. Julkisuuslaissa säädetään oikeudesta saada tieto viranomaisten julkisista asiakirjoista sekä viranomaisena toimivan vaitiolovelvollisuudesta, asiakirjojen salassapidosta ja muista tietojen saantia koskevista yleisten tai yksityisten etujen suojaamiseksi välttämättömistä rajoituksista. Lain 29 §:n 1 momentin 1 kohdan mukaan viranomaisen voi antaa toiselle viranomaiselle tiedon salassa pidettävästä asiakirjasta muun muassa silloin, jos tiedon antamisesta tai oikeudesta tiedon saamiseen on laissa erikseen nimenomaisesti säädetty.

Virallista valvontaa koskevan asetuksen 8 artiklassa säädetään viranomaistoiminnan luottamuksellisuusvelvoitteista. Toimivaltaisten viranomaisten on varmistettava, että tietoja, jotka saadaan suorittaessa viralliseen valvontaan ja muihin virallisiin toimiin kuuluvia tehtäviä ja jotka kansallisen tai unionin lainsäädännön mukaan kuuluvat luonteensa puolesta salassapitovelvollisuuden piiriin, ei paljasteta kolmansille osapuolille, jollei salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvien tietojen julkistaminen ole välttämätöntä erittäin tärkeän yleisen edun vuoksi.

Ehdotetun pykälän mukaan salassapitovelvollisuuden estämättä voitaisiin eläinten hyvinvointimääräysten noudattamista valvottaessa tai valvontaan liittyvää tehtävää suorittaessa saatuja tietoja yksityisen tai yhteisön taloudellisesta asemasta, liikesalaisuudesta sekä yksityisen hen-

kilökohtaisista oloista luovuttaa nykyiseen tapaan pykälässä mainituille viranomaisille. Säännöstä kuitenkin täsmennettäisiin siten, että tietojen tulisi olla välttämättömiä näiden tehtävien suorittamiseksi. Pykälän 3 kohta olisi lisäksi uusi. Säännöksen tarkoituksena olisi joustavoittaa viranomaisten välistä tietojen vaihtoa ja siten osaltaan edistää harmaan talouden torjumiseksi tehtävää viranomaisyhteistyötä. Tietojen luovuttaminen verohallinnolle voi olla tarpeen erityisesti laittomien lemmikkieläintuntien ja pentutehtailun valvomiseksi ja hallitsemiseksi.

Tietoja voitaisiin luovuttaa valvontaviranomaisille ehdotetun lain mukaisia tehtäviä varten, syyttäjä-, poliisi- ja tulliviranomaisille rikoksen selvittämiseksi, verohallinnolle sen laissa säädettyjen tehtävien hoitamiseksi sekä ulkomaisille toimielimille ja tarkastajille, jos Euroopan unionin lainsäädännössä tai muussa Suomea sitovassa kansainvälisessä velvoitteessa niin edellytetään. Lisäksi tietoja voitaisiin luovuttaa viranomaisen apuna eläinten hyvinvointivalvonnassa käytettävälle asiantuntijalle tai avustajalle, jos heidän tehtävänsä sitä edellyttäisi.

89 §. Virka-apu. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin poliisin ja pelastusviranomaisen virka-apusta. Poliisilla on eläinsuojelulain 50 §:n 1 momentin mukaan pykälässä tarkemmin säädettyin edellytyksin velvollisuus antaa virka-apua valvontaviranomaisille sekä eläinsuojeluvalvojalle. Viittaus poliisilain virka-apua koskevaan säännökseen olisi kuitenkin viranomaisten osalta riittävää. Säännöksen sisältö vastaisi käytännössä nykyistä sääntelyä valvontaviranomaisten oikeudesta virka-apuun. Virka-avun antamisen edellytyksenä on poliisilain mukaan, että viranomaista estetään suorittamasta virkatehtäviään. Valvontaviranomaisen lisäksi avustajalla voisi olla tarve saada virka-apua poliisilta sellaisessa tilanteessa, jossa avustamistehtäviä suoritettaisiin varsinaisen tarkastuksen jälkeen niin, että avustaja on yksin paikalla ilman valvontaviranomaista. Eläimiä voidaan esimerkiksi joutua ottamaan kiinni laitumelta useana eri ajankohtana. Tämän vuoksi 1 momenttiin otettaisiin säännös avustajan oikeudesta virka-apuun, jos tätä estettäisiin suorittamasta tehtävänsä ja esteen poistamisen edellyttäisi poliisin toimivaltuuksien käyttämistä. Valvontaviranomainen ei joutuisi näin ollen saapumaan tarpeettomasti paikalle, jos avustaja vain pyrkisi suorittamaan aiemman tarkastuksen perusteella päätettyjä toimenpiteitä. Poliisi voisi tarvittaessa olla valvontaviranomaiseen yhteydessä sen varmistamiseksi, että avustajan toimenpiteet perustuvat viranomaisen päätökseen.

Uutena ehdotetaan selvyuden vuoksi viitattavaksi myös pelastuslain 50 §:ään pelastusviranomaisen antamasta virka-apusta. Pelastuslain 50 §:n mukaan pelastusviranomainen voi antaa toimialaansa soveltuvaa virka-apua viranomaisen ja laitoksen laissa säädetyn tehtävän suorittamiseksi. Pelastusviranomaisen virka-apu voisi olla tarpeen tilanteessa, jossa tarvitaan pelastusviranomaisella olevaa erityisvälineistöä tai erityistä osaamista. Lisäksi pelastusviranomaisen apua voitaisiin tarvita myös kuolleiden eläinten keräilyssä. Pelastuslaissa tarkoitettu virka-apu annetaan lähtökohtaisesti korvausta vastaan. Korvauksen perusteena ovat virka-apusta pelastusviranomaiselle aiheutuneet todelliset lisäkustannukset. Tällaisia kustannuksia olisivat esimerkiksi henkilöstön palkkaukseen, suojavarusteiden hankintaan sekä muihin varuste- ja kalustohankintoihin liittyvät viranomaisen omiin lakisääteisiin tehtäviin nähden ylimääräiset kustannukset.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin Tullin velvollisuudesta antaa virka-apua rajaeläinlääkärille. Säännös vastaisi eläinsuojelulain säännöstä, mutta siihen ehdotetaan kielellisiä tarkennuksia. Tarkoituksena ei olisi muuttaa säännöksen soveltamisalaa.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin maakunnan velvollisuudesta antaa virka-apua poliisilaitokselle. Virka-apua olisi eläinsuojelulain tapaan annettava eläimeen kohdistuvan menettämisseuraamuksen täytäntöönpanossa. Uutena ehdotetaan säädettäväksi velvollisuudesta antaa virka-apua eläimeen kohdistuvan takavarikon täytäntöönpanossa. Maakunnan valvontaviran-

omaisen, esimerkiksi virkaeläinlääkärin, apua voidaan tarvita myös takavarikkotilanteessa esimerkiksi eläimen terveydentilan arvioimiseksi tai eläimen lopettamiseksi.

90 §. Ilmoitusvelvollisuus poliisille. Eläinsuojelulain 63 §:ssä säädetään valvontaviranomaisen velvollisuudesta tehdä viipymättä ilmoitus poliisille, jos on syytä epäillä, että eläinsuojelulakia tai sen nojalla annettuja säännöksiä tai määräyksiä taikka lopetusasetusta on rikottu. Viranomaiselle ei ole säädetty harkintavaltaa ilmoituksen tekemisen suhteen, mikäli epäilykynnys ylittyy. Ilmoitusvelvollisuuden taustalla on tarve saattaa lain rikkomista koskeva epäily esitutkintaviranomaisen tietoon.

Esityksessä ehdotetaan, että ilmoitusvelvollisuus poliisille on edelleen lain lähtökohtana. Ilmoitus voitaisiin kuitenkin jättää tekemättä niissä tilanteissa, joissa on kyse ainoastaan rikkomustyyppisestä teosta tai laiminlyönnistä eli ehdotetun 114 §:n tarkoittamasta eläinsuojelurikkomuksesta. Tällöinkin edellytettäisiin, että tekoa tai laiminlyöntiä voidaan kokonaisuutena arvioiden pitää vähäisenä eikä kyseessä ole niskoittelu viranomaisen kieltoja ja määräyksiä vastaan. Säännöksen nojalla ei siis voitaisi jättää automaattisesti ilmoittamatta kaikkia rikkomustyyppisiä tekoja tai laiminlyöntejä, joissa ei ole kyse niskoittelusta viranomaisen kieltoja tai määräyksiä vastaan. Viranomaisen tulisi aina kussakin tapauksessa harkita, voidaanko rikkomusepäilyä pitää kokonaisuutena arvioiden vähäisenä. Tällaisesta vähäisestä rikkomuksesta voisi olla esimerkiksi kyse, kun laissa säädetty ilmoitus on tietämättömyyttä jäänyt tekemättä tai lupa hakematta, mutta eläintenpito on muutoin eläinten hyvinvointimääräysten mukaista. Jos valvontaviranomainen on jo antanut eläimen pitäjälle tai omistajalle taikka muulle, jota asia koskee, kiellon tai määräyksen, jota ei ole noudatettu, ilmoitus poliisille olisi aina tehtävä.

12 luku Hallinnolliset pakkokeinot

91 §. Viranomaisen toimet eläinten hyvinvointimääräysten vastaisen menettelyn johdosta. Pykälässä säädettäisiin eräistä viranomaisen toimista ja velvollisuuksista todetun eläinten hyvinvointimääräysten vastaisen menettelyn johdosta. Säännös olisi uusi.

Pykälän 1 momentin mukaan, jos eläinten hyvinvointimääräyksiä ei ole noudatettu, valvontaviranomaisen olisi ryhdyttävä viipymättä tarvittaviin toimenpiteisiin sen varmistamiseksi, että toimija ryhtyy niitä noudattamaan. Viranomaisella on toki jo hallintolain 23 §:n nojalla velvollisuus käsitellä hallintoasia ilman aiheetonta viivytyksiä, mutta ehdotetun säännöksen tarkoituksena olisi korostaa viranomaisen toimimisvelvollisuutta eläinten hyvinvoinnin valvonnassa. Käytännössä viranomainen joutuu usein asettamaan tehtäviään tärkeysjärjestykseen, mutta eläinten hyvinvoinnin valvonta on lähtökohtaisesti aina luonteeltaan kiireellistä.

Jos valvontaviranomaisen havaitsema rikkomus on vähäinen ja viranomainen harkitsee kehotuksen olevan riittävä toimenpide tilanteen korjaamiseksi, viranomainen voisi pykälän 2 momentin mukaan kehottaa eläinten hyvinvointimääräystä rikkovaa välittömästi tai asian laatuun nähden riittävässä määräajassa täyttämään velvollisuutensa. Eläinsuojelulaissa ei ole säännöstä kehotuksen antamisesta. Kehotuksen antaminen on hallintolain 6 §:ssä säädetyn suhteellisuusperiaatteen nojalla mahdollista ilman nimenomaista lain säännöstäkin. Ehdotetun pykälän 4 momentissa säädettäisiin kuitenkin valvontaviranomaisen velvollisuudesta valvoa kehotuksenkin noudattamista. Kehotuksen noudattaminenkin olisi tarvittaessa varmistettava uusintatarkastuksin, jos sen noudattamisesta ei voida muulla tavoin varmistua. Luoteeltaan ei sitovalla kehotuksella olisi näin ollen oikeusvaikutuksia, minkä vuoksi siitä olisi tarpeen säätää laissa.

Edellytyksenä kehotuksen antamiselle olisi, että havaittu rikkomus on vähäinen. Vähäisyyttä arvioitaessa olisi kiinnitettävä huomiota muun muassa siihen, onko rikkomuksella välittömiä

vaikutuksia eläinten hyvinvointiin ja, jos on, millaisia vaikutuksia. Lisäksi edellytettäisiin, että kehotusta voidaan pitää riittävänä toimenpiteenä tilanteen korjaamiseksi. Kehotus olisi käyttökelpoinen toimenpide esimerkiksi silloin, kun laissa säädetty ilmoitus on jäänyt tekemättä tai lupa hakematta ja voidaan olettaa, että valvonnan kohde tekee ilmoituksen tai hakee lupaa kehotuksen saatuaan. Kehotus voisi olla riittävä toimenpide myös esimerkiksi silloin, kun eläimen hoitoa on laiminlyöty vähäisessä määrin ja kyse on ennemminkin valvonnan kohteen tietämättömyydestä kuin piittaamattomuudesta eläinten hyvinvointia kohtaan ja kehotuksen turvin voidaan saada pikainen ja pysyvä parannus tilanteeseen. Mikäli havaittu rikkomus on vähäistä suurempi tai rikkomuksen ollessa vähäinenkin, mutta valvottavalla ei ole aikomustaan noudattaa hänelle annettavaa kehotusta, viranomaisen olisi kehotuksen sijaan ryhdyttävä toimenpiteisiin hallintopakkoasian vireille saattamiseksi ja mahdollisten hallinnollisten pakkokeinojen käyttämiseen.

Eläinten hyvinvointimääräyksiä vastaan rikkovaa voitaisiin ehdotuksen mukaan kehottaa täyttämään velvollisuutensa välittömästi tai asian laatuun nähden riittävässä määräajassa. Harkintaan riittävästä määräajasta vaikuttavat muun muassa eläinsuojelulliset syyt ja se, mikä olisi se kohtuullinen aika, jona kehotusta voitaisiin edellyttää noudatettavan. Kehotus voitaisiin antaa paitsi kirjallisesti tarkastuskertomuksessa myös suullisesti esimerkiksi tarkastuksella, kun rikkomus on korjattavissa heti. Suullisestikin annettu kehotus olisi kirjattava tarkastuskertomukseen. Jos kehotusta ei noudateta, viranomaisen on suhteellisuusperiaatteen mukaisesti siirryttävä käyttämään asianosaista sitovaa hallinnollista pakkokeinoa tilanteen saattamiseksi lainmukaiseksi.

Pykälän 3 momentissa ehdotetaan säädettäväksi valvontaviranomaisen toimenpiteistä hallintopakkoasiassa. Viranomaisen toimenpiteistä hallintopakkoasiassa säädettäisiin ehdotetussa luvussa. Viranomaisten toimista säädetään myös virallista valvontaa koskevan asetuksen 138 artiklassa (Todettuun säännösten noudattamatta jättämiseen liittyvät toimet). Nämä tulevat ensisijaisesti sovellettaviksi tuotantoeläinten hyvinvointiin liittyvissä toimissa.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin valvontaviranomaisen velvollisuudesta valvoa, että kehotusta ja hallintopakkoasiassa annettua päätöstä noudatetaan. Kehotuksen ja päätöksen noudattaminen on varmistettava uusintatarkastuksin, jos noudattamista ei voida muulla tavoin varmistaa. Eläinsuojelulain soveltamisessa on voitu todeta, että epäkohtiin ei ole aina puututtu riittävän tehokkaalla tavalla, vaan lainvastainen eläintenpito on voinut olla pitkänkin aikaa pelkässä seurannassa. Valvonnan tehokkuus edellyttää sen varmistamista, että annettuja kehotuksia ja hallintopäätöksiä noudatetaan. Jos näin ei ole, valvontaviranomaisen on ryhdyttävä viipymättä uusiin, tehostettuihin toimiin. Se kuuluu viranomaisten virkavelvollisuuksiin.

92 §. Määräys. Pykälässä säädettäisiin määräyksen antamisesta silloin, kun eläinten hyvinvointimääräyksiä ei noudateta. Viranomaisen on tällöin ryhdyttävä tarvittaviin toimenpiteisiin sen varmistamiseksi, että epäkohdat korjataan. Epäkohtana voi olla esimerkiksi eläimen pitopaikan likaisuus ja epähygieenisuus tai vaikkapa pitopaikan vaarallisuus. Määräystä voivat edellyttää myös esimerkiksi eläinten tilavaatimuksiin tai pitopaikan kunnossapitoon liittyvät laiminlyönnit. Määräys voi olla tarpeen myös silloin, kun on laiminlyöty eläimen ruokintaa, juottoa tai muuta hoitoa. Eläimen pitäjä tai omistaja on myös voinut laiminlyödä eläinten hyvinvointimääräyksissä asetetun ilmoitusvelvollisuuden tai velvollisuuden hakea lupaa toiminnalleen. Tällaisenkin velvollisuuden laiminlyöminen voi edellyttää määräyksen antamista.

Määräys annettaisiin sille, joka rikkoo eläinten hyvinvointimääräystä. Säännöksen nojalla voidaan puuttua paitsi eläimen pitäjän, myös sen omistajan toimintaan. Eläimen pitäjänä voi tulla kyseeseen vaikkapa sijoituskoiran haltija tai hoitohevosia hallussaan pitävä henkilö. Samaten esimerkiksi ehdotetun 66 §:n mukaista eläinten lopetustoimintaa harjoittavaa toimijaa voidaan

eläimen lopetushetkellä pitää eläinten pitäjänä. Sama koskee henkilöä, joka on ehdotetun 28 §:n 1 momentin vastaisesti ottanut elätettäväkseen luonnonvaraisen eläimen. Jos eläimen omistaja ja pitäjä ovat eri henkilöitä, määräystä annettaessa on pohdittava, kuuluuko velvollisuuden noudattaminen eläimen omistajan vai pitäjän vastuulle. Lisäksi pykälän nojalla voidaan puuttua myös esimerkiksi maakunnan toimintaan, jos se on laiminlyönyt 26 §:ssä säädetyn velvollisuuden huolehtia löytöeläinten talteenottoaajan järjestämisestä.

Pykälä vastaisi pitkälti eläinsuojelulain 42 §:ssä määräyksestä säädettyä. Valvontaviranomainen voi määrätä sen, joka rikkoo eläinten hyvinvointimääräystä, täyttämään velvollisuutensa välittömästi tai asian laatuun nähden riittävässä määräajassa. Voimassa olevassa 42 §:ssä säädetään ainoastaan asian laatuun nähden riittävästä määräajasta. Joissakin tapauksissa eläinsuojelliset syyt kuitenkin edellyttävät, että määräykselle ei aseteta erityistä määräaika, vaan velvollisuus määrätään täyttämään välittömästi. Käytännössä jo tänä päivänä annetaan tämän sisältöisiä määräyksiä. Asian laatuun nähden riittävän määräajan pituutta harkittaessa olisi kiinnitettävä huomiota puutteen vakavuuteen ja siihen, mitä se eläinten hyvinvoinnille merkitsee, sekä puutteen korjaamiseen kohtuudella vaadittavaan aikaan. Valvontaviranomaisen olisi määräajan kuluttua varmistettava, että annettua määräystä on noudatettu. Myös välittömästi noudatettavan määräyksen noudattaminen on varmistettava.

Määräyksen antaminen olisi lievin valvontaviranomaisen käytössä olevista hallinnollisista pakkokeinoista. Sitä käytettäisiin silloin, kun hyvinvointimääräysten noudattamiseen liittyvää puutetta ei saataisi poistettua valvonnan yhteydessä annetuilla kehotuksilla tai kun kehotuksen antamista ei laiminlyönnin toistuvuuden tai muun syyn vuoksi voida pitää riittävänä. Viranomaisen toimien on hallintolain 6 §:n nojalla oltava oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden. Tämän suhteellisuusperiaatteen mukaan viranomaisen toimen on oltava asianmukainen, tarpeellinen ja oikein mitoitettu sen tavoitteen kannalta, johon kysymyksessä olevalla toimella pyritään. Suhteellisuusperiaate edellyttää käytännössä, että viranomainen mitoitaa toimintansa alimmalle sellaiselle tasolle, jolla saadaan aikaan tarvittava vaikutus. Suhteellisuusperiaatteen merkitys korostuu tapauksissa, joissa viranomainen joutuu harkitsemaan hallinnon asiakkaan kannalta epäedullisia oikeudellisia seuraamuksia. Jos kehotusta ei voida alun perinkään pitää riittävänä esimerkiksi sen vuoksi, että on oletettavaa, ettei toimija korjaa puutetta kehotuksen nojalla, asiassa on syytä antaa heti määräys. Sama koskee tilannetta, jossa kehotusta ei voitaisi pitää eläinten hyvinvoinnin turvaamisen kannalta riittävänä toimenpiteenä.

93 §. *Määräys korjaavista toimenpiteistä ja kasvatustiheyden alentamisesta broilereiden tuotannossa.* Pykälä koskisi broilereiden pidossa todettujen epäkohtien korjaamista. Se vastaisi sisällöltään eläinsuojelulain 42 §:n 3 momenttia, jolla on pantu täytäntöön broileridirektiivin liitteen III 3 kohta. Aluehallintoviraston sijaan määräyksen antaisi kuitenkin maakunta.

Maakunta voisi määrätä eläinten pitäjän tekemään broilereiden hyvinvoinnin kannalta tarpeelliset korjaavat toimenpiteet, jos broilereiden hyvinvointia kuvaavat tekijät osoittavat hyvinvoinnin heikentyneen kasvatusaikana. Ennen määräyksen antamista eläinten pitäjälle tai omistajalle on varattava hallintolain nojalla tilaisuus tulla kuulluksi. Eläinten pitäjä tai omistaja voi antaa selvityksen toimenpiteistä, joiden avulla hän korjaa kyseisen osaston olosuhteita broilereiden hyvinvoinnin parantamiseksi. Hän voi selvityksessään myös esittää ne hänestä riippumattomat tai poikkeukselliset syyt, joiden vuoksi broilereiden hyvinvointi heikentyi kasvatuskauden aikana. Tällaisia syitä voivat olla esimerkiksi toimitettujen untuvikoiden laatu, käytetyn kaupallisen rehun laatu, broilerin rodusta tai -hybridistä johtuva kohonnut kuolleisuus sekä ennalta arvaamatta syntynyt juomalaitteiston toimintahäiriö. Lisäksi eläinten pitäjä tai omistaja voi esittää ne toimenpiteet, joihin hän on jo ryhtynyt broilereiden kasvatusaikana ongelman havaittuaan. Tällaisia toimenpiteitä voivat olla esimerkiksi tehdyt laitteiden korjaukset, yhtey-

denotot terveydenhuoltoeläinlääkäriin ja tältä saatujen ohjeiden noudattaminen, broilereille mahdollisesti tehtyjen ruumiinvausten tulokset sekä annetut lääkitykset.

Jos broilereiden hyvinvointia kuvaavat tekijät osoittavat broilereiden hyvinvoinnin heikentyneen toisiaan välittömästi seuraavissa kolmessa parvessa vähintään kahdesti, maakunta voi tarvittaessa määrätä, että kyseisessä osastossa käytettyä broilereiden kasvatustiheyttä on alennettava pito-olosuhteiden hallinnan helpottamiseksi. Kasvatustiheyden alentaminen helpottaa esimerkiksi kasvattamon ilmanvaihdon sekä pehkun laadun hallintaa, mikä edesauttaa broilereiden hyvinvointia vähentämällä niiden todennäköisyyttä sairastua olosuhdetekijöistä riippuviin sairauksiin kuten iho- ja hengityselinsairauksiin. Kasvatustiheys voitaisiin myös määrätä alennettavaksi, kun eläinten pitäjän tai omistajan laiminlyönti kohdistuu muutoin broilereiden hyvinvointiin. Eläinten hyvinvointimääräysten rikkomista olisi esimerkiksi suurimman kasvatustiheyden käyttäminen ilman, että edellytykset kasvatustiheyden nostamiselle täyttyvät. Jos broilereiden kasvatustiheys on määrätty alennettavaksi ja pitopaikasta toimitetaan broilereita Ruokaviraston valvomaan teurastamoon, määräyksestä olisi ilmoitettava Ruokavirastolle. Ilmoitus on tarpeen, jotta virasto voisi jatkossa valvoa teurastamoon saapuvia broileriparvia tarvittaessa tehostetusti. Vastaavasti ilmoitus tulisi tehdä sille maakunnalle joka valvoo teurastamoa, jos määräyksen eläimen omistajalle tai pitäjälle on antanut muu maakunta.

94 §. Kielto. Pykälässä säädettäisiin valvontaviranomaisen määräämästä kiellosta. Kiellon kohteena olevien henkilöiden piiri olisi sama kuin 92 §:n mukaista määrääystä annettaessa. Kielto voitaisiin siten antaa paitsi eläimen pitäjälle tai omistajalle myös esimerkiksi henkilölle, joka kohtelee luonnonvaraista eläintä hyvinvointimääräysten vastaisesti. Pykälän 1 momentti vastaisi eläinsuojelulain 42 §:ssä kiellosta säädettyä.

Valvontaviranomainen voisi pykälän 1 momentin nojalla kieltää sitä, joka rikkoo eläinten hyvinvointimääräyksiä, jatkamasta tai toistamasta määräysten vastaista menettelyä tai toimintaa. Esimerkiksi 24 §:ssä kiellettäisiin eläimen syöttäminen pakolla. Jos valvontaviranomainen havaitsee, että eläintä syötetään ehdotetun säännöksen vastaisesti pakolla, viranomaisen tulisi ryhtyä toimenpiteisiin ja kieltää toiminta. Hallintopäätöksen antaminen on edellytys sille, että päätöstä voitaisiin tehostaa 102 §:ssä tarkoitetulla tavalla uhkasakolla tai muilla uhkasakkolakiin perustuvilla toimilla.

Pykälän 1 momentin nojalla voitaisiin kieltää myös sellainen toiminta, joka aiheuttaa tai jonka voidaan perustellusta syystä epäillä aiheuttavan vaaraa eläinten hyvinvoinnille. Tällaisessa tilanteessa eläimen pitäjän tai omistajan olisi ryhdyttävä toimenpiteisiin vaaran poistamiseksi. Esimerkiksi eläimen pitopaikka voi olla vaarallinen vaikkapa pitopaikan katon romahdusvaaran vuoksi. Määräyksen antamista tai kehotusta ei voitaisi tällaisessa tilanteessa pitää lähtökohtaisesti riittävänä toimenpiteenä, minkä vuoksi viranomaisen tulisi kieltää pitopaikan käyttäminen eläinten hyvinvoinnille aiheuttuvan vaaran vuoksi.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin väliaikaisesta kiellosta. Säännös olisi uusi. Kielto voitaisiin määrätä väliaikaisena asian selvittämisen tai epäkohdan korjaamisen ajaksi. Jos väliaikainen kielto määrättäisiin asian selvittämisen ajaksi, se olisi voimassa, kunnes valvontaviranomainen antaa asiassa lopullisen ratkaisunsa. Viranomaisen olisi huolehdittava siitä, että lopullista ratkaisua varten tarvittavat selvitykset tehdään viipymättä. Asian käsittelemiseen ilman aiheutonta viivytystä velvoittaa toki jo hallintolain 23 §:n 1 momentin yleissäännöskin. Jos kielto määrättäisiin epäkohdan korjaamisen ajaksi, kielto olisi voimassa, kunnes epäkohta on korjattu. Tällöin olisi huolehdittava siitä, että viranomainen saa tiedon epäkohdan korjaamisesta ja voi varmistaa sen. Pitopaikan vaarallisuutta koskevassa esimerkissä kielto voitaisiin määrätä siksi aikaa, kunnes romahdusvaarassa oleva katto on saatu korjattua, jos eläintenpitoa aiotaan jatkaa kyseisessä pitopaikassa.

95 §. Toiminnan keskeyttäminen. Jos on ilmeistä, että eläimillä harjoitettavasta toiminnasta aiheutuu välitöntä vaaraa eläinten hyvinvoinnille eikä vaaraa voitaisi kiellolla tai muulla tavoin estää, valvontaviranomaisella olisi oikeus keskeyttää toiminta välittömästi. Toiminnan keskeyttäminen voi olla kieltoa selkeämpi ja nopeampi menettely eräissä tapauksissa. Esimerkiksi eläinkilpailuissa vallitsevat sääolosuhteet tai kilpailumaasto voivat olla sellaisia, että toimintaa ei voida pitää eläinsuojelullisesti hyväksyttävänä. Pääsääntöisesti 94 §:ssä tarkoitettulla kiellolla voidaan puuttua tilanteisiin, joissa eläinten hyvinvointi on akuutisti vaarantunut. Kuitenkin sen varmistamiseksi, että valvontaviranomaisella olisi käytettävissään kaikkiin ja tällä hetkellä vielä ehkä ennakoimattomiinkin tilanteisiin soveltuvia välineitä, toiminnan keskeyttämistä koskevan säännöksen ottamista lakiin voidaan pitää perusteltuna.

Toiminnan keskeyttämistä koskeva päätös olisi voimassa määräajan tai toistaiseksi, kunnes valvontaviranomainen antaisi asiassa lopullisen ratkaisunsa. Viranomaisen olisi huolehdittava siitä, että lopullista ratkaisua varten tarvittavat selvitykset tehdään viipymättä.

Toiminnan keskeyttämistä edellyttävä tilanne voi olla varsin äkillinen, kuten edellä esitetään. Jos toiminnassa on kyse luvan- tai ilmoituksenvaraisesta toiminnasta ja toiminnan keskeyttäisi muu valvontaviranomainen kuin maakunta, keskeyttämisestä olisi ilmoitettava viipymättä maakunnalle.

96 §. Kiireellisen hoidon hankkiminen. Pykälässä säädettäisiin kiireellisen hoidon hankkimisesta. Säännös vastaisi suurelta osin eläinsuojelulain kiireellisiä toimenpiteitä koskevaa 44 §:ää.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin valvontaviranomaisen oikeudesta ryhtyä välittömiin toimenpiteisiin eläinten hyvinvoinnin turvaamiseksi. Eläimelle voitaisiin hankkia ravintoa, juotavaa tai eläimen tarvitsemää muuta hoitoa. Eläin voitaisiin myös ottaa haltuun ja toimittaa muualle saamaan hoitoa. Kielellisistä eroavaisuuksista huolimatta toimenpiteet vastaisivat asialliselta sisällöltään eläinsuojelulaissa säädettyä. Rehun hankkimisen sijaan säädettäisiin kuitenkin ravinnon tai juotavan hankkimisesta. Lisäksi säädettäisiin yleisesti eläimen tarvitsemasta muusta hoidosta. Tällaista hoitoa voisi olla esimerkiksi eläimen kiireelliseen lääkitsemiseen tarvittavien lääkkeiden hankkiminen eläimelle. Toimenpiteen valinnassa olisi huomioitava suhteellisuusperiaate.

Kiireellisen hoidon hankkimisen edellytyksenä olisi, että toimenpide on välttämätön eläimen hyvinvoinnin turvaamiseksi eikä hyvinvointia voida turvata riittävän varmasti muulla tavoin. Vaikka ehdotetun säännöksen sanamuoto eroaa eläinsuojelulaissa säädetyistä, tarkoituksena ei olisi muuttaa säännöksen soveltamisalaa. Kiireitoimenpiteeseen ryhtyminen edellyttäisi aina, että eläimen tai eläinten hyvinvointi on vaarassa ja ettei hyvinvointia voida turvata riittävän varmasti eläimen pitäjälle tai omistajalle, joka rikkoo eläinten hyvinvointimääräyksiä, annettavalla määräyksellä tai kiellolla. Tilanne vaatisi siis viranomaisen ryhtymistä itse toimenpiteisiin eläimen hyvinvoinnin turvaamiseksi.

Kiireitoimenpiteeseen ryhtyminen olisi tarpeen esimerkiksi silloin, kun eläin kärsii hoidon puutteesta ja kun eläimen terveydentila huomioon ottaen toimenpiteisiin olisi ryhdyttävä heti eläimen hengen tai terveyden turvaamiseksi, hyvinvoinnin varmistamiseksi tai kärsimyksen estämiseksi. Jos eläin kärsii esimerkiksi veden puutteesta, viranomaisen olisi harkittava, antaako eläimen pitäjälle tai omistajalle määräyksen huolehtia eläimen riittävästä vedensaannista vai ryhtyykö itse kiireitoimenpiteeseen veden hankkimiseksi. Harkinnassa olisi kiinnitettävä huomiota muun muassa siihen, kuinka kiireellistä toimenpidettä eläimen hyvinvoinnin turvaaminen edellyttää. Vedensaannista huolehtimista koskeva määräys voitaisiin antaa niin, että määräystä on noudatettava välittömästi. Jos määräystä ei voitaisi noudattaa välittömästi esi-

merkiksi sen vuoksi, että eläimen pitäjä tai omistaja ei ole paikalla, tai olisi oletettavaa, ettei annettua määräystä muusta syystä noudatettaisi, viranomaisen olisi ryhdyttävä itse kiiretoimenpiteeseen vedensaannin turvaamiseksi.

Kiiretoimenpiteeseen ryhtyminen ei aina edellyttäisi, että eläin kärsii jo esimerkiksi hoidon puutteesta. Toimenpiteeseen olisi ryhdyttävä myös, vaikka eläimen hyvinvointi ei olisi vielä vaarantunut, jos on ilmeistä, että se vaarantuu eikä hyvinvointia voida turvata riittävän varmasti muulla tavoin. Hyvinvointi voisi vaarantua esimerkiksi sen vuoksi, eläimen pitäjä on tavoittamattomissa tai muusta syystä kykenemätön huolehtimaan eläimen hyvinvoinnista. Kyse voisi olla esimerkiksi tilanteesta, jossa eläimen pitäjä tai omistaja ei ole kykeneväinen huolehtimaan eläimestä tai eläimistä vaikkapa sen vuoksi, että hänet on toimitettu sairaalaan tai pidätetty rikoksesta epäiltynä. Lähtökohtaisesti eläimen pitäjällä tai omistajalla on velvollisuus itse järjestää eläimensä hoito myös tällaisessa tilanteessa, mutta jos hän ei näin toimi tai voi toimia, viranomaisen olisi tarvittaessa ryhdyttävä kiiretoimenpiteeseen. Eläimen pitäjällä tai omistajalla voi olla myös vakavia elämänhallintaan liittyviä ongelmia, minkä vuoksi hän ei kykene huolehtimaan eläimestään asianmukaisella tavalla.

Kiiretoimenpide olisi voimassa määräajan tai toistaiseksi, kunnes valvontaviranomainen antaisi asiassa lopullisen ratkaisunsa. Viranomaisen olisi huolehdittava siitä, että lopullista ratkaisua varten tarvittavat selvitykset tehdään viipymättä. Eläimen pitäjän tai omistajan velvollisuutena olisi ehdotetun 109 §:n mukaan maksaa toimenpiteestä aiheutuvat kustannukset. Kustannukset eivät saisi nousta viranomaisen viivyttylön vuoksi. Tästä syystä myös ehdotetaan, että valvontaviranomaisen olisi aina ilmoitettava kiiretoimenpiteestä viipymättä maakunnalle. Maakunta voisi ehdotetun lain 109 §:n 1 momentin mukaan suorittaa kiiretoimenpiteestä aiheutuvat kustannukset niin sanottuna välirahoituksena esimerkiksi eläinhoitolalle, josta eläimelle on hankittua hoitoa. Maakunta perisi kustannukset eläimen pitäjältä tai omistajalta. Ilmoitusvelvollisuuden avulla pyrittäisiin välttämään sellaiset eläinsuojelulain soveltamisessa esiintyneet tilanteet, joissa asiaa ei saateta riittävän nopeasti loppuun kiiretoimenpiteeseen ryhtymisen jälkeen. Maakunnan tehtävänä olisi siis seurata, että asia saatetaan viipymättä loppuun kiiretoimenpiteeseen ryhtymisen jälkeen.

97 §. Eläimen myyminen, muu luovuttaminen ja lopettaminen. Pykälässä säädettäisiin toimenpiteistä, joihin valvontaviranomainen voisi ryhtyä, kun eläimen hyvinvoinnille aiheutetaan vakavaa tai olennaista ja toistuvaa vaaraa eivätkä muut toimenpiteet olisi tarkoituksenmukaisia tai kohtuudella mahdollisia. Pykälä vastaisi osin eläinsuojelulain kiireellisiä toimenpiteitä koskevaa 44 §:ää.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin eläimen myymisestä, muusta luovuttamisesta ja lopettamisesta. Eläinsuojelulaissa säädetään eläimen lopettamisesta tai toimittamisesta teurastettavaksi taikka myymisestä huutokaupalla tai käyvästä hinnasta muuten. Ehdotetussa laissa ei olisi tarpeen säätää eläimen toimittamisesta teurastettavaksi, koska eläimen lopettaminen pitää lopetusasetuksen mukaan sisällään myös teuraaksi toimittamisen. Eläimen myymisen osalta olisi riittävää, että säädettäisiin vain myymisestä määrittelemättä sitä, miten myyminen tulisi suorittaa. Tänä päivänä ei ole välttämättä tarkoituksenmukaista järjestää eläimen myymistä huutokaupalla.

Pykälässä tarkoitettuja toimenpiteitä harkittaessa olisi kiinnitettävä huomiota siihen, että toimenpiteen kohteena oleva eläin on edelleen sen omistajan omaisuutta. Eläimen omistusoikeus ei siirry viranomaiselle tai eläinhoitolalle sillä perusteella, että viranomainen hankkii eläimelle 96 §:n nojalla kiireellisenä toimenpiteenä hoitoa muualta toimittamalla eläin esimerkiksi eläinhoitolaan. Viranomaisen toimivaltuuksista on tämän vuoksi tarpeen ottaa lakiin selkeä

säännös. Jos eläin myydään, viranomaisen olisi pyrittävä saamaan myymisestä eläimen käyvän arvon mukainen hinta.

Eläimen myyminen, muu luovuttaminen tai lopettaminen olisi ehdotuksen mukaan mahdollista silloin, kun eläintä ei voitaisi jättää pitäjälleen tai omistajalleen taikka, jos eläimelle on hankittu hoitoa muualta, eläintä ei voitaisi palauttaa pitäjälleen tai omistajalleen. Eläimen myyminen, muu luovuttaminen tai lopettaminen ei edellyttäisi, että asiassa olisi ensin ryhdytty kiireellisen hoidon hankkimiseen. Käytännössä joissakin tilanteissa jouduttaisiin kuitenkin ensin ryhtymään kiiretoimenpiteeseen esimerkiksi sen selvittämiseksi, voidaanko eläin jättää pitäjälleen tai omistajalleen.

Eläimen myymisen, muun luovuttamisen tai lopettamisen edellytyksenä olisi pykälän 2 momentin mukaan, että eläimen pitäjän tai omistajan teko tai laiminlyönti aiheuttaisi vakavaa tai olennaista ja toistuvaa vaaraa eläimen hyvinvoinnille eivätkä muut toimenpiteet olisi tarkoituksenmukaisia tai kohtuudella mahdollisia. Ehdotetun lain sanamuoto eroaisi eläinsuojelulain 44 §:ssä säädetyistä, mutta tarkoituksena ei olisi muuttaa säännöksen soveltamisalaa.

Eläimen hyvinvoinnille aiheutetulla vakavalla tai olennaisella ja toistuvalla vaaralla tarkoitettaisiin ensisijaisesti eläimen kohteluun, hoitotoimenpiteisiin tai pitoon liittyviä epäkohtia. Epäkohta voisi siten liittyä esimerkiksi eläimen liian kovakouraiseen käsittelyyn, ravinnon- tai juotavan puutteeseen taikka asianmukaisen hoidon antamatta tai hankkimatta jättämiseen sairastuneelle tai vahingoittuneelle eläimelle, pitopaikan liialliseen kylmyyteen tai vaikkapa eläimen karkaamisvaarasta huolehtimatta jättämiseen. Vaara eläinten hyvinvoinnille olisi vakava paitsi silloin, kun epäkohta uhkaa eläimen henkeä, myös esimerkiksi silloin, kun epäkohta aiheuttaa eläimelle pitkäaikaista tai jatkuvaa kipua tai kärsimystä tai uhkaa sellaista aiheuttaa. Tällainen vaara ei olisi luonteeltaan vähäinen. Olennaisella vaaralla tarkoitettaisiin vakavaa vaaraa vähäisempää vaaraa, mutta toistuessaan tällainenkin vaara eläinten hyvinvoinnille oikeuttaisi ryhtymään pykälän 1 momentissa säädettyihin toimenpiteisiin, jos myös muut pykälässä säädetyt edellytykset täyttyisivät. Tänä päivänä on ongelmana, että viranomaiset antavat liiaksi määräyksiä sellaisissakin tilanteissa, joissa aiemmin annettua määräystä ei ole noudatettu tai on noudatettu vain hetkellisesti ja joissa eläinsuojelulliset syyt edellyttäisivät eläinsuojelulain 44 §:n mukaisiin toimenpiteisiin ryhtymistä. Tilannetta ei voida pitää eläinten hyvinvoinnin kannalta tyydyttävänä, minkä vuoksi säännöstä pyrittäisiin tältä osin selkeyttämään. Säännös edellyttäisi kuitenkin tällöin aina vähintään olennaista vaaraa eläinten hyvinvoinnille. Pelkkä vähäinen vaara ei toistuessaan riittäisi säännöksen soveltamiseen.

Pykälän 1 momentissa tarkoitettuihin toimenpiteisiin ryhtyminen edellyttäisi lisäksi aina, ettei muu ehdotetun lain mukainen toimenpide olisi tarkoituksenmukainen tai kohtuudella mahdollinen. Esimerkiksi määräyksen antaminen ei olisi tarkoituksenmukaista silloin, kun eläimen pitäjä tai omistaja ilmoittaa, ettei hän aio noudattaa määräystä, ja kun esimerkiksi uhkasakon asettamista määräyksen tehosteeksi ei voida pitää tehokkaana toimenpiteenä eläimen pitäjän tai omistajan varattomuuden vuoksi. Tällöinkin viranomaisen joutuu harkitsemaan, olisiko jokin muu toimenpide kuin määräyksen antaminen uhkasakkoineen tarkoituksenmukainen tai kohtuudella mahdollinen ennen ryhtymistä ehdotetun pykälän mukaiseen toimenpiteeseen. Lisäksi eläimen hyvinvoinnille aiheutuvan vaaran tulisi olla vakava tai olennainen ja toistuva. Jos olisi kyse tilanteesta, jossa eläimelle olisi esimerkiksi hankittu kiireellistä hoitoa toimittamalla se eläinhoitolaan ja viranomaisen harkitsisi, voidaanko eläin palauttaa pitäjälleen tai omistajalleen vai onko se perusteltua myydä, eläimen palauttaminen ei olisi tarkoituksenmukaista, jos pitäjällä tai omistajalla ei ole edellytyksiä huolehtia eläimestä. Kohtuussyyt voisivat perustella eläinten myymistä, muuta luovuttamista tai lopettamista esimerkiksi kiireellisen hoidon hankkimisen sijaan silloin, kun hoidon hankkiminen ei ole eläinten suuren lukumäärän vuoksi kohtuudella mahdollista.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin eläimen lopettamisesta. Säännöksen soveltaminen siinä mainituissa tapauksissa olisi eläimen hyvinvoinnin kannalta eläimelle armeliain ratkaisu. Pykälän mukaan eläimen lopettaminen viipymättä olisi viranomaisen velvollisuus silloin, kun eläimen käyttäytymisessä, elintoiminnoissa tai ulkoisessa olemuksessa esiintyisi oireita tai muutoksia, joiden perusteella eläimen voitaisiin päätellä kokevan voimakasta kipua tai kärsimystä, ja eläimen hengissä pitäminen olisi julmaa sitä kohtaan.

98 §. Haltuunotto ja hävittäminen. Pykälässä säädettäisiin valvontaviranomaisten toimivallasta sellaisten eläinten sekä välineiden ja laitteiden osalta, jotka olisivat ehdotetun lain nojalla kiellettyjä.

Ehdotetun lain 8 §:n 1 momentissa määriteltäisiin edellytykset, joiden täytyessä eläintä voitaisiin pitää tuotantoeläimenä, seura- ja harrastuseläimenä, sirkuseläimenä tai kiertävässä eläinnäyttelyssä. Säännöksen mukaan vain sellaisia eläimiä ja eläinlajeja voitaisiin pitää, joiden pito voidaan saatavilla olevan tieteellisen näytön ja käytännön kokemuksen perusteella järjestää eläinten hyvinvoinnin turvaavalla tavalla. Pidettäväksi sallitut eläinlajit listattaisiin, jotta eläinten pitoon liittyvät hyvinvointivaatimukset kunkin eläinlajin kohdalla voitaisiin arvioida etukäteen. Jos valvonnassa tai muuten havaittaisiin, että eläintä jota ei ole sallittua pitää, kuitenkin pidettäisiin, valvontaviranomaisen tulisi ryhtyä tarvittaviin toimenpiteisiin sen varmistamiseksi, että lainsäädäntöä noudatetaan. Jos muita keinoja ei olisi käytettävissä, valvontaviranomaisella olisi oikeus ottaa eläin haltuun ja lopettaa se tai määrätä eläin lopetettavaksi. Eläin voitaisiin lisäksi sijoittaa eläintarhaan ja luonnonvarainen eläin palauttaa luontoon, jos eläimen tila sen sallisi.

Pykälän 2 momentti sisältäisi haitallisten vieraslajien osalta viittauksen EU:n asianomaiseen asetukseen ja muuhun vieraslajeista aiheutuvien riskien hallinnasta annettuun lainsäädäntöön. Haitallisten vieraslajien osalta noudatettaisiin mitä niitä koskevassa lainsäädännössä säädetään.

Pykälän 3 momentti koskisi 18 §:ssä tarkoitettuja kiellettyjä välineitä ja laitteita, jotka aiheuttavat eläimille tarpeetonta kipua, kärsimystä tai vahingon vaaraa. Valvontaviranomaisella olisi oikeus ottaa haltuun ja määrätä kielletty väline tai laite käsiteltäväksi hyväksymällään tavalla uudelleen, hävitettäväksi, poistettavaksi markkinoilta tai palautettavaksi siihen maahan, josta se on tuotu Suomeen. Päätökseen voitaisiin liittää määräyksiä täytäntöönpanossa noudatettavasta menettelystä. Eläinten hyvinvoinnin tehokas turvaaminen edellyttää, että laite tai väline, joka on säädetty kielletyksi sen vaarallisuuden johdosta, voidaan ottaa viranomaisen haltuun. Eläinten hyvinvoinnin tehokas turvaaminen edellyttää myös, että viranomaisen voi määrätä toimenpiteistä, joiden perusteella eläimille välineestä tai laitteesta aiheutuva vaara voidaan jatkossa tehokkaasti välttää.

99 §. Takavarikko. Pykälä sisältäisi eläinsuojelulain 47 §:ään sisältyvän kaltaisen viittauksen pakkokeinolakiin. Mainitun lain nojalla esitutkintaviranomainen voi takavarikoida omaisuutta muun muassa silloin, jos on syytä olettaa, että se voi olla todisteena rikosasiassa tai että tuomioistuimien julistaa sen menetetyksi. Takavarikoitu eläin saataisiin nykyiseen tapaan heti lopetettua, myydä tai muutoin luovuttaa, jos sen rahallinen arvo on vähäinen tai jos sen hoidon järjestäminen ei ole mahdollista tai tarkoituksenmukaista.

100 §. Eläintarhaa, sirkusta ja eläinnäyttelyä koskevan luvan peruuttaminen ja muuttaminen. Eläinsuojelulain 20 b §:ssä säädetään nyt ehdotetussa pykälässä tarkoitettua luvan peruuttamisesta. Lupa voidaan peruuttaa ja laitos tai sen osa sulkea, jos toiminnanharjoittaja olennaisella tavalla rikkoo laissa tai sen nojalla asetettavia eläinsuojeluvaatimuksia tai lupaehtoja taikka jos toiminta ei enää täytä luvan myöntämisen edellytyksiä ja toiminnanharjoittaja ei

korjaa epäkohtia valvontaviranomaisen asettamassa kohtuullisessa määräajassa. Lupa voidaan kuitenkin peruuttaa ja laitos tai sen osa sulkea välittömästi, jos eläinten hyvinvoinnin turvaaminen sitä välttämättä edellyttää. Ehdotettu säännös olisi asiallisesti nykyistä vastaava, ja siinä otettaisiin myös huomioon eläintarhadirektiivissä asetetut vaatimukset, joita on tarpeen noudattaa myös vastaavassa eläintenpidossa.

101 §. Ilmoitusta edellyttävän eläintenpidon ja toiminnan kieltäminen. Pykälä koskisi ilmoitukseen perustuvan eläintenpidon kieltämistä. Kyseessä on eläintenpito, johon voi toiminnan luonteeseen liittyen sisältyä eläinten hyvinvointia vaarantavia elementtejä. Esityksessä ei kuitenkaan ehdoteta, että tällainen eläintenpito säädettäisiin lupaa edellyttäväksi. Kaikissa tapauksissa on kuitenkin tarpeen säätää valvontaviranomaisen toimivallasta puuttua toimintaa koskeviin epäkohtiin. Äärimmillään tulee voida kieltää eläinten hyvinvointimääräysten vastainen eläintenpito, kuten pykälän 1 momentissa nyt ehdotetaan.

Eläinsuojelulain 25 §:n mukaan aluehallintovirasto voi ilmoituksenvaraista toimintaa koskevan ilmoituksen tarkastettuaan antaa toiminnan harjoittajalle eläinsuojelullisten haittojen ehkäisemiseksi tarpeellisia määräyksiä. Jos toiminta ei täytä laissa määrättyjä vaatimuksia eikä toiminnanharjoittaja annetussa määräajassa korjaa toiminnassa olevia puutteita, aluehallintovirasto voi myös kieltää toiminnan harjoittamisen. Ehdotettu säännös vastaisi asialliselta sisällöltään pääosin eläinsuojelulain 25 §:ää. Määräyksiä antamiseen sovellettaisiin kuitenkin ehdotetun lain 92 ja 94 §:n säännöksiä määräysten ja kieltojen antamisesta.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin toiminnanharjoittajan velvollisuudesta silloin, kun ilmoitusta edellyttävä toiminta kielletäisiin kokonaan tai osaksi. Tarvittaessa toiminnanharjoittajan tulisi myydä tai muutoin luovuttaa kielletyissä toiminnassa käytetyt omat eläimensä. Ilmoitusta edellyttävään eläinten pitoon kuuluu monenlaista toimintaa, esimerkiksi muiden omistamien eläinten hoitolatoimintaa. Hoitolan tulisi luonnollisesti luovuttaa tällaiset eläimet niiden omistajalle tai tämän osoittamaan uuteen hoitopaikkaan. Säännöksissä tarkoitettu toiminta on moninaista ja eläinten hyvinvointimääräyksiä voidaan rikkoa monella eri tavalla. Tuotantoeläimiä voidaan esimerkiksi pitää tuotantotarkoituksessa ja esitellä samalla yleisölle kotieläinpihana. Eläinten hyvinvointimääräysten rikkomisesta voisi seurata esimerkiksi se, että toiminnanharjoittajaa kielletäisiin pitämästä eläimiä näytteillä kotieläinpihassa. Keskeistä olisi se, että eläinten hyvinvoinnille ei aiheutuisi haittaa toiminnan kieltämisestä ja kielto toteutettaisiin muutoin sen tarkoitusta vastaavalla ja tehokkaalla tavalla. Maakunta voisi näin ollen hyväksyä tilanteeseen sopivia välttämättömiä toimenpiteitä tilanteen korjaamiseksi niin, eläimille aiheutuva haitta vältettäisiin ja kieltoa muutoin noudatettaisiin.

102 §. Uhkasakko, teettämisuuhka tai keskeyttämisuuhka. Pykälässä säädettäisiin valvontaviranomaisen oikeudesta tehostaa määräämäänsä velvoitetta uhkasakolla tai teettämistäikka keskeyttämisuuhalla. Keskeyttämisuuhkaa koskeva sääntely olisi uusi. Mainituista toimista säädetään uhkasakkolaissa, johon 2 momentissa viitattaisiin.

103 §. Ruokaviraston päätös hallinnollisten pakkokeinojen käytöstä. Ehdotetussa pykälässä säädettäisiin Ruokaviraston niin sanotusta otto-oikeudesta. Pykälän 1 momentin mukaan Ruokavirasto voisi päättää hallinnollisten pakkokeinojen käytöstä, jos niiden vaikutusalueena on yhtä maakuntaa laajempi alue. Säännöksen tarkoituksena olisi, että päätökset voitaisiin tehdä keskitetysti sen sijaan, että useammat maakunnat joutuisivat tekemään samaa toimijaa koskevia päätöksiä, jos toimijan toiminta tapahtuu yhtä useamman maakunnan alueella.

Ruokavirasto voisi tietyissä tapauksissa päättää hallinnollisten pakkokeinojen käyttämisestä yhdenkin maakunnan alueella. Tarkoituksena ei kuitenkaan ole, että maakunta näin voisi esimerkiksi vähäisten resurssien vuoksi siirtää tehtäviään Ruokaviraston hoidettavaksi. Kyseessä

olisi erittäin poikkeuksellinen menettely, johon Ruokavirasto voisi ryhtyä, jos virasto katsoo, että olisi perusteltua syytä pitää maakunnan toimia riittämättöminä eläinten hyvinvoinnin turvaamiseksi. Tällainen tilanne voisi olla esimerkiksi se, että maakunta ei ryhtyisi toimenpiteisiin, vaikka hallinnollisten pakkokeinojen käyttöön olisi ilmeinen ja yleisesti arvioiden selvä tarve. Tilanne saattaisi muodostua ongelmalliseksi, jos Ruokaviraston toimenpiteille ei olisi säädetty täsmällisiä edellytyksiä.

Ruokaviraston otto-oikeudesta on säädetty vastaavan tyyppisesti muun muassa elintarvikelain 64 §:ssä ja maataloustuotteiden markkinajärjestelyistä annetun lain (999/2012) 86 d §:ssä.

Jotta maakunnat saisivat tiedon siitä, että virasto ryhtyisi asiassa toimenpiteisiin, Ruokaviraston on 2 momentin mukaan viipymättä ilmoitettava asiasta asianomaisille maakunnille.

13 luku Muutoksenhaku ja päätöksen täytäntöönpano

104 §. Muutoksenhaku. Pykälä koski muutoksenhakua valvontaviranomaisen päätökseen. Muutoksenhakua koskevat keskeiset periaatteet on jo toteutettu oikeusministeriön toimesta annetun hallituksen esityksen (HE 230/2014 vp) mukaisesti eräiden hallintoasioiden muutoksenhakusääntösten tarkistamisesta annetussa lainsäädännössä. Eläinsuojelulain muutoksenhakua koskevaa sääntelyä ei muutettu tuolloin, koska lain kokonaisuudistus oli vireillä.

Pykälän 1 momentissa lueteltaihin asiat, joissa on asian laadun ja oikeusturvan kannalta tarpeen, että hallintopäätökseen haetaan muutosta valittamalla suoraan hallinto-oikeuteen. Tällaisia asioita olisivat esimerkiksi eläintarhaa, sirkusta tai eläinnäyttelyä koskevat asiat, hallinnollisten pakkokeinojen täytäntöönpanoa ja merkittäviä hallinnollisia seuraamuksia koskevat asiat. Näissä asia selvitetään perusteellisesti jo ensi vaiheen hallintomenettelyssä ja on tärkeää saada asia viipymättä tuomioistuimen käsiteltäväksi. Valitusoikeus koski myös Euroopan unionin lainsäädännön perusteella tehtävää päätöstä. Esimerkiksi virallista valvontaa koskeva asetus on sellaisenaan sovellettavaa lainsäädäntöä. Sen 138 artiklassa säädetään valvontaviranomaisen toimista, jotka koskevat todettua sääntösten noudattamatta jättämistä.

Pykälän 2 momentti koski oikaisuvaatimuksen käyttöä. Hallintolakiin sisältyvät yleissääntökset siitä, kenellä on oikeus vaatia oikaisua ja siitä, että oikaisua vaaditaan siltä viranomaiselta, joka on tehnyt päätöksen. Esimerkiksi ehdotetun 10 §:n mukaan eläinlajilistasta voitaisiin hakemuksesta poiketa tietyin edellytyksin. Kielteiseen päätökseen haettaisiin ensi vaiheessa oikaisua asian käsitelleeltä Ruokavirastolta.

Pykälän 3 momentin mukaan hallinto-oikeuden päätökseen saisi hakea muutosta valittamalla vain, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. Oikeusturvan takeiden kannalta voidaan pitää riittävänä korkeimpaan hallinto-oikeuteen pääsyä valitusluvan perusteella. Valitusluvan myöntämisestä säädetään hallintolainkäyttölain 13 §:n 2 momentissa. Tapauskohtaista tarvetta saada asia ylimmän tuomioistuimen käsiteltäväksi turvaa se, että korkeimman hallinto-oikeuden on myönnettävä valituslupa, jos siihen on jokin mainitun säännöksen mukainen peruste. Ehdotettu sääntely vastaisi muutoksenhakua koskevan sääntelyn viimeaikaista kehittämistä, joka on tapahtunut eduskunnan perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella.

Pykälän 4 momentin mukaan valvontaviranomaisen eräisiin väliaikaisiin päätöksiin ei saisi hakea erikseen muutosta. Tällaisia väliaikaisia hallinnollisia pakkokeinoja voitaisiin käyttää vain lyhyen aikaa, tilanteen tarkemmaksi selvittämiseksi. Valvontaviranomaisen olisi huolehdittava siitä, että lopullista ratkaisua varten tarvittavat selvitykset tehdään viipymättä. Tuomio-

istuinlaitosta ei ole syytä kuormittaa tarpeettomasti sillä, että väliaikaisista päätöksistä voitaisiin valittaa erikseen.

Pykälän 5 momentti sisältäisi eläinsuojelulain 51 §:n 2 momentin kaltaisen säännöksen valituksen kiireellisestä käsittelystä. Säännöstä kuitenkin täsmettäisiin siten, että kiireellisyysvaatimus koskisi vain päätöksiä, joissa on kysymys eläinten hyvinvoinnista.

105 §. *Muutoksenhaku maksuja koskevaan päätökseen.* Valtiolle perittävää maksua koskevas- ta muutoksenhausta säädetään valtion maksuperustelaisissa. Ehdotettu 1 momentti sisältäisi tätä koskevan viittauksen.

Muutosta maakunnallisia maksuja koskevaan päätökseen saisi hakea siten kuin maakuntalain 17 luvussa säädetään. Pykälän 2 momentissa viitattaisiin tähän lakiin.

106 §. *Päätöksen täytäntöönpano.* Eläinsuojelulain 52 §:ssä säädetään eläinten hyvinvointia koskevien hallintopäätösten täytäntöönpanosta. Säännöksen mukaan päätöksessä voidaan määrätä, että päätöstä on muutoksenhausta huolimatta noudatettava, jollei valitusviranomainen toisin määrää.

Päätöksen täytäntöönpanokelpoisuus edellyttää pääsääntöisesti sen lainvoimaisuutta. Päätös on lähtökohtaisesti lainvoimainen, kun valitusaika on kulunut umpeen eikä päätöksestä ole valitettu tai kun päätöksestä on valitettu, mutta asiassa on annettu ratkaisu, johon ei voi enää hakea muutosta säännönmukaisin muutoksenhakukeinoin.

Eläinten hyvinvointiin liittyvä asia on usein luonteeltaan sellainen, ettei siinä voida odottaa valitusajan kulumista umpeen tai mahdollista koko valitusprosessin läpi käymistä. Voimassa olevaan säännökseen tehtäisiin täsmennys, jonka mukaan valvontaviranomainen olisi velvollinen määräämään päätöksen täytäntöönpanosta kaikissa sellaisissa tilanteissa, joissa täytäntöönpanoa ei voida eläinten hyvinvoinnin turvaamiseen liittyvän syyn vuoksi lykätä. Säännös koskisi luonnollisesti myös Euroopan unionin lainsäädäntöön perustuvaa vastaavaa päätöstä.

14 luku Maksut ja palkkiot

107 §. *Perittävät maksut.* Voimassa olevasta eläinsuojelulaista puuttuvat säännökset, jotka koskevat viranomaisten suoritteista perittäviä maksuja.

Pykälän 1 momenttiin ehdotetaan otettavaksi viittaus suoritteisiin sovellettavaan valtion maksuperustelakiin valtion suoritteiden osalta.

Pykälän 2 momentti koskisi maakunnan suoritteita. Aluehallintovirastoista annetun lain (896/2009) 22 §:n nojalla on annettu valtioneuvoston asetus aluehallintovirastojen maksuista vuonna 2018 (997/2017). Julkisoikeudellisina suoritteina, joista asetuksen mukaan peritään kiinteähintainen maksu, on asetuksessa mainittu eläinnäyttelylupa (sirkus, eläintarha, pysyvä ja kiertävä eläinnäyttely), vapautus nautojen jaloittelua koskevasta vaatimuksesta ja eläinten suojelusta lopetuksen yhteydessä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1099/2009 mukainen kelpoisuustodistus tai väliaikainen kelpoisuustodistus. Maakunnat perisivät ehdotetun pykälän mukaan hyväksymänsä taksan mukaisen maksun hakemuksesta annetuista päätöksistä. Maakuntauudistuksen yhteydessä aluehallintovirastojen tehtävät siirtyvät maakunnille.

Pykälän 3 momentin mukaan valvontaviranomainen voisi periä toimijalta maksun myös sen johdosta, että toimijan toiminta ei ole täyttänyt sille asetettuja vaatimuksia, ja tämän johdosta joudutaan tekemään kehotuksen, määräyksen tai kiellon antamisen jälkeinen uusintatarkastus.

Yksinomaan yhteiskunnan varoja ei ole tarkoituksenmukaista käyttää sen toistuvaan varmistamiseen, että toiminnassa noudatetaan eläinten hyvinvointimääräyksiä. Vastaavia periaatteita sisältyy myös virallista valvontaa koskevaan asetukseen, jonka II osaston VI luvussa säädetään maksuista.

108 §. *Asiantuntijoille ja avustajille maksettavat palkkiot ja korvaukset.* Ehdotetun lain 81 §:n mukaan valvontaviranomainen voisi käyttää valvontaa ja tarkastusta tehdessään apunaan viranomaiskoneiston ulkopuolista henkilöä. Valvontaviranomainen maksaisi tällaisessa tapauksessa saamastaan avusta palkkion ja matkakustannusten korvauksen käyttämälleen asiantuntijalle tai avustajalle.

109 §. *Hallinnollisista pakkokeinoista ja löytöeläinten talteenotosta aiheutuvat kustannukset.* Eläinsuojelulain 58 §:n mukaan eläimen omistajan tai haltijan on suoritettava eläinten hyvinvoinnin turvaamiseksi tarkoitetuista toimenpiteistä aiheutuvat kustannukset. Jos eläin on myyty tai toimitettu teurastettavaksi tai eläimestä on saatu muuta tuloa, kustannukset on vähennettävä eläimen kauppahinnasta tai eläimestä saadusta muusta tulosta ja jäännös annettava eläimen omistajalle tai haltijalle. Pykälän 1 momentissa ehdotettu sääntely vastaisi asiallisesti nykyistä sääntelyä. Sääntelyä kuitenkin selkeytettäisiin ja täsmennettäisiin. Toimenpiteistä aiheutuvat kustannukset voidaan nykyisin erityisistä syistä maksaa etukäteen valtion talousarviossa eläinlääkintähuoltoon varatuista määrärahoista. Eläimen omistaja tai haltija on kuitenkin aina vastuussa kustannusten lopullisesta suorittamisesta. Kustannukset voitaisiin nykyiseen tapaan maksaa jo etukäteen ja väliaikaisesti yhteiskunnan varoista. Ehdotetun säännöksen tarkoittamissa toimenpiteissä osapuolina voivat olla valvontaviranomainen ja ulkopuolinen toimija, 96 §:n 1 momentin tarkoittamassa hoidon hankkimisessa muualta esimerkiksi koirahoitola tai hevostalli. Hoidon hankkimisessa eläimelle voi olla välttämätöntä, että toimijalle maksettaisiin hoidosta aiheutuvia kustannuksia jo etukäteen. Eläimen omistaja tai pitäjä olisi kuitenkin aina velvollinen korvaamaan toimenpiteistä aiheutuvat kustannukset maakunnalle.

Pykälän 1 momentissa ja 26 §:n 4 momentissa tarkoitetut löytöeläimen talteenotosta, hoidosta ja lopettamisesta aiheutuneet kustannukset olisivat nykyiseen tapaan suoraan ulosottokelpoisia. Perimiseen sovellettaisiin verojen ja maksujen täytäntöönpanosta annettua lakia (706/2007). Jos kustannuksia ei saataisi perittyä, ne jäisivät maakunnan vahingoksi. Tästä otettaisiin säännös 2 momenttiin.

15 luku Rekisterit

110 §. *Rekistereiden pitäminen.* Eläinten hyvinvoinnin varmistamiseen liittyvät viranomaisrekisterit ovat osa maaseutuelinkeinohallinnon tietojärjestelmää, johon sisältyvät myös eläinten tunnistamiseen ja jäljitettävyyteen sekä eläinten terveyden, elintarvike- ja elintarviketurvallisuuden ja kasvinterveyden varmistamiseen liittyvät rekisterit samoin kuin maatilojen omistajuuteen ja hallintaan sekä maataloustukien maksuun ja valvontaan liittyvät rekisterit. Tietojärjestelmän rakenteesta, sisällöstä ja käyttötarkoituksesta, tietojärjestelmään sisältyvien rekistereiden pitämisestä, rekisteritietojen luovuttamisesta sekä rekisteritietojen säilyttämisajasta ja poistamisesta tietojärjestelmästä säädetään maaseutuelinkeinohallinnon tietojärjestelmästä annetussa laissa (284/2008), jäljempänä tietojärjestelmälaki. Lakia sovelletaan paitsi tietojärjestelmään sisältyviin rekistereihin myös maatalous-, elintarvike- ja maaseutuelinkeinohallinnossa laadittuihin asiakirjoihin, jos asiakirjoissa olevat tiedot kuuluvat maa- ja metsätalousministeriön toimialaan. Laki on maaseutuelinkeinohallinnon yleislakina toissijainen suhteessa erityislakeihin eli sen säännöksiä ei sovelleta siltä osin kuin ne poikkeavat muun lain säännöksistä. Rekistereiden tietosisältöä koskevat lain säännökset ovat myös siinä määrin yleisluonteisia, että perustuslain henkilötietojen käsittelylle asettamien vaatimusten täyttyminen edellyttää useiden rekistereiden osalta lain säännöksiä täydentävää erityislakia. Esimerkiksi eläinten tunnistami-

seen ja jäljitettävyyteen liittyvistä rekistereistä säädetään eläintunnistusjärjestelmästä annetussa laissa.

Eläinten hyvinvoinnin varmistamiseksi pidetään rekistereitä esimerkiksi eläintarha- tai eläinnäyttelyluvan saaneista toimijoista ja toimipaikoista. Rekistereitä pidetään lisäksi eräistä toimijoille annettuja hallintopäätöksiä koskevista valvontatiedoista. Tällä hetkellä mainittujen rekistereiden tietosisällöstä ei ole eläinsuojelulaissa laintasoisia säännöksiä. Ehdotuksen mukaan rekistereitä koskevat säännökset otettaisiin lain 15 lukuun. Rekisterisäännökset kytkettäisiin tietojärjestelmälakiin säätämällä, että 15 luvussa tarkoitetut rekisterit ovat osa maaseutuelinkeinohallinnon tietojärjestelmää ja että niihin sovelletaan tietojärjestelmälakia.

Nyt ehdotetut rekisterit olisivat siis osa tietojärjestelmälaissa tarkoitettua tietojärjestelmää. Tietojärjestelmästä annettua lakia on ehdotettu muutettavaksi hallituksen esityksellä (HE 26/2018 vp). Tietojen ja asiakirjojen julkisuuteen, niiden luovuttamiseen ja luovuttamisesta perittäviin maksuihin sovellettaisiin 2 §:n mukaan viranomaisten toiminnan julkisuudesta annettua lakia ja henkilötietojen käsittelyyn tietosuoja-asetusta ja ehdotettua tietosuojalakia (/). Henkilötietojen käsittelyyn ei kuitenkaan sovellettaisi, mitä mainitun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädetään. Tietojärjestelmän käyttötarkoituksesta säädetään tietojärjestelmälain 3 §:ssä ja tietojen poistamisesta lain 12 §:ssä. Nyt ehdotetut rekisteriä sekä sen tietosisältöä koskevat säännökset täydentäisivät tietojärjestelmälain säännöksiä. Sääntely vastaisi muutoin jo mainittuun hallituksen esitykseen eduskunnalle laeiksi maa- ja metsätalousministeriön hallinnonalan eräiden henkilötietojen käsittelyä koskevien säännösten muuttamisesta (HE 26/2018 vp) sisältynyttä maa- ja metsätalousministeriön hallinnonalaan koskevien rekistereiden mukaista sääntelyä.

Tietojärjestelmälain mukaan tietojärjestelmään sisältyviä rekistereitä pitävät Ruokavirasto ja Luonnonvarakeskus maa- ja metsätalousministeriön ohjauksessa. Virastot vastaavat talletettujen tietojen oikeellisuudesta kukin oman toimialansa osalta. Lisäksi maa- ja metsätalousministeriöllä, Maanmittauslaitoksella ja maakunnilla on oikeus käyttää ja päivittää tietoja säädettyjen tehtäviensä edellyttämässä laajuudessa.

Ehdotetussa pykälässä säädettäisiin, että rekistereitä pitäisivät Ruokavirasto ja maakunnat yhdessä. Eläinkilpailujen järjestämistä koskevaa rekisteriä pitäisivät kuitenkin maakunnat. Tietosuoja-asetuksen 26 artiklassa säädetään yhteisrekisterinpitäjistä. Artiklan 1 kohdan mukaan, jos vähintään kaksi rekisterinpitäjää määrittää yhdessä käsittelyn tarkoitukset ja keinot, ne ovat yhteisrekisterinpitäjiä. Ne määrittelevät keskinäisellä järjestelyllä läpinäkyvällä tavalla kunkin vastuualueen asetuksessa vahvistettujen velvoitteiden noudattamiseksi.

Muut valvontaviranomaiset kuitenkin käyttäisivät ja olisivat velvollisia päivittämään rekisteritietoja laissa säädettyjen tehtäviensä edellyttämässä laajuudessa. Vastuu rekisterimerkinnän tekemisestä olisi lähtökohtaisesti sillä viranomaisella, joka päättäisi rekisteriin merkittävästä toimenpiteestä kuten esimerkiksi luvasta tai kiellosta. Tietosuoja-asetuksen 82 artiklassa säädetään rekisterinpitäjän ja henkilötietojen käsittelijän vastuusta ja rekisteröidyn oikeudesta korvaukseen. Jos henkilölle aiheutuu asetuksen rikkomisesta aineellista tai aineetonta vahinkoa, hänellä on oikeus saada rekisterinpitäjältä tai henkilötietojen käsittelijältä korvaus aiheutuneesta vahingosta. Kunkin tietojenkäsittelyyn osallistunut rekisterinpitäjä on vastuussa vahingosta, joka on aiheutunut käsittelystä, jolla on rikottu yleistä tietosuoja-asetusta. Henkilötietojen käsittelijä on vastuussa käsittelystä aiheutuneesta vahingosta vain, jos se ei ole noudattanut nimenomaisesti henkilötietojen käsittelijöille osoitettuja asetuksen velvoitteita tai jos se on toiminut rekisterinpitäjän lainmukaisen ohjeistuksen ulkopuolella tai sen vastaisesti.

111 §. *Luvan- ja ilmoituksenvaraista toimintaa koskevat rekisterit.* Tietosuoja-asetuksen 5 artiklassa säädetään henkilötietojen käsittelyä koskevista yleisistä periaatteista. Niitä ovat esimerkiksi käyttötarkoitussidonnaisuus, tietojen minimointi ja täsmällisyys. Asetuksen 6 artiklassa säädetään henkilötietojen käsittelyn lainmukaisuudesta. Asetuksen 6 artiklan 1 kohdassa luetellaan ne edellytykset, joiden tulee täytyä, jotta henkilötietojen käsittely olisi lainmukaista. Henkilötietojen käsittely on lainmukaista esimerkiksi silloin, kun se liittyy rekisterinpitäjän lakisääteiseen velvoitteeseen (6 artiklan 1 kohta c alakohta), yleistä etua koskevan tehtävän suorittamiseen (6 artikla 1 kohta e alakohta) ja rekisterinpitäjän julkisen vallan käyttöön (6 artikla 1 kohta e alakohta). Tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 3 kohdassa säädetään kansallisesta liikkumavarasta eli siitä, milloin on mahdollista säätää tarkemmin henkilötietojen käsittelyn oikeusperusteesta. Rekistereihin merkittävät tiedot olisivat yleisen tietosuoja-asetuksen sallimia, toiminnan valvontaa varten välttämättömiä tietoja.

Pykälän 1 momentin mukaan rekisteriä pidettäisiin ehdotetun lain nojalla luvan saaneista eläintarhoista, pysyvistä ja kiertävistä eläinnäyttelyistä sekä sirkuksista. Lisäksi rekisteriä pidettäisiin luonnonvaraisten eläinlajien tarhauksesta, ammattimaisesta tai laajamittaisesta seura- ja harrastuseläinten pidosta, loukkaantuneiden luonnonvaraisten eläinten hoidosta sekä ilmoituksenvaraisesta eläinten lopetustoiminnasta ja eläinkilpailujen järjestämisestä. Rekisteriä pidettäisiin toiminnan valvontaa varten.

Pykälän 2 momentissa lueteltaisiin rekistereihin merkittävät tiedot. Näitä olisivat tietojärjestelmälain 4 §:n 3 momentissa tarkoitettujen tunnistetietojen ja pito- tai toimipaikkaa koskevien tietojen lisäksi muun muassa tiedot siitä, mitä toimintaa lupa tai ilmoitus koskee, selvitys toimijan pätevyydestä, toiminnan kohteena olevat eläinlajit ja eläinten lukumäärä, lopetustoiminnan osalta eläinten lukumäärästä riittää arvio vuosittaisesta lukumäärästä. Lisäksi rekisteriin merkittäisiin selvitys eläinten pitopaikasta ja eläinten hoidon järjestämisestä, kun on kyse eläintarhasta, pysyvästä ja kiertävästä eläinnäyttelystä, sirkuksesta, luonnonvaraisten eläinlajien tarhauksesta, ammattimaisesta tai laajamittaisesta seura- ja harrastuseläinten pidosta tai loukkaantuneiden luonnonvaraisten eläinten hoidosta. Eläintarhojen osalta merkittäisiin myös tiedot siitä biologisen monimuotoisuuden turvaamiseen tähtäävästä tehtävästä, johon laitos tulee osallistumaan. Eläinten lopetustoimintaa harjoittavasta toimijasta rekisteriin merkittäisiin selvitys käytettävistä lopetusmenetelmistä. Myös mahdolliset lupaehdot samoin kuin toiminnan aloittamista tai lopettamista koskevat tiedot tai toimintaa koskevat oleelliset muutokset olisivat rekisteröitäviä tietoja.

Pykälän 3 momentissa lueteltaisiin ne tiedot, joita rekisteröitäisiin eläinkilpailujen järjestämisestä. Eläinkilpailuja koskevat aineelliset säännökset sisältyisivät ehdotettuun 7 lukuun. Rekisteriin merkittävät tiedot olisivat vastaavantyyppisiä kuin ehdotetussa 2 momentissa, mutta säännöksessä otettaisiin lisäksi huomioon eläinkilpailujen järjestämistä koskevat erityiset vaatimukset.

Pykälän 4 momentin valtuussäännöksen mukaan rekisteritietojen merkitsemisessä noudatettava menettelystä voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä maa- ja metsätalousministeriön asetuksella.

112 §. *Eläinten hyvinvoinnin valvontaa varten rekisteröitävät tiedot.* Ehdotettu pykälä sisältäisi ne välttämättömät rekisteröitävät tiedot, joita tarvitaan eläinten hyvinvoinnin valvontaa ja sen suunnittelua, ohjausta ja kehittämistä varten. Tietojärjestelmälain 4 §:n 3 momentissa tarkoitettujen tunnistetietojen lisäksi voitaisiin rekisteröidä tähän kohdistuneet tarkastukset ja näytteenotot, tarkastuksen kohteena oleva toiminta ja eläinlajit sekä eläinten lukumäärä, tarkastuksessa tehdyt havainnot ja näytteistä tehtyjen tutkimusten tulokset. Lisäksi voitaisiin rekisteröidä toimijaan kohdistuneet kehotukset ja hallinnolliset pakkokeinot, jotka on annettu

ehdotetun 12 luvun nojalla. Samoin tiedot ehdotetun 118 §:n 1 momentin tai 120 §:n 1 ja 2 momentin nojalla hallussa pidetystä eläimestä ja 10 §:ssä tarkoitetut eläinlajilistasta poikkeamista koskevat luvat olisi valvonnan kannalta tarpeen merkitä rekisteriin. Euroopan unionin lainsäädännön noudattamisen valvomiseksi rekisteriin merkittäisiin myös lopetusasetuksen nojalla annetut kelpoisuustodistukset ja väliaikaiset kelpoisuustodistukset. Pykälän 1 momentin 9 kohta olisi luonteeltaan yleisempi. Valvonnassa voi osoittautua tarpeelliseksi merkitä rekisteriin muitakin tietoja kuin niitä, jotka on nimenomaisesti mainittu. Tällaisten tietojen tulisi kuitenkin olla valvonnan kannalta välttämättömiä eivätkä ne saisi sisältää tietosuojasetuksen 9 tai 10 artiklassa tarkoitettuja tietoja. Säännöksen tarkoituksena olisi varmistaa, että myös muut mahdolliset, nyt ennakoimattomat eläinten hyvinvointimääräysten noudattamisen valvonnan kannalta välttämättömät tiedot voitaisiin tarvittaessa rekisteröidä. Tietosuojasetuksen 9 artikla koskee erityisten henkilötietoryhmien käsittelyä ja 10 artikla rikostuomioihin ja rikkomuksiin liittyvien henkilötietojen käsittelyä.

Maa- ja metsätalousministeriön asetuksella voitaisiin pykälän 2 momentin mukaan antaa tarkempia säännöksiä rekisteritietojen merkitsemisessä noudatettavasta menettelystä.

16 luku Rangaistussäännökset

113 §. Rikoslain rangaistussäännökset. Pykälässä säädettäisiin eläinsuojelulain 53 §:n tapaan rangaistuksia koskevasta viittaussäännöksestä rikoslakiin. Pykälän mukaan rangaistus eläinsuojelurikoksesta säädetään rikoslain 17 luvun 14, 14 a ja 15 §:ssä. Rikoslain 17 luvun 14 §:ssä säädetään eläinsuojelurikoksesta, 14 a §:ssä törkeästä eläinsuojelurikoksesta ja 15 §:ssä lievästä eläinsuojelurikoksesta.

114 §. Eläinsuojelurikkomus. Eläinsuojelulain 54 §:ssä säädetään eläinsuojelurikkomuksesta. Rangaistuksena tuomitaan sakkoa ja sen tuomitseminen edellyttää toimijassa tahallisuutta tai huolimattomuutta. Eläinsuojelurikkomuksesta tuomitaan, jollei teko ole rikoslain 17 luvun 14, 14 a tai 15 §:n nojalla rangaistava tai siitä muualla säädetä ankarampaa rangaistusta.

Eläinsuojelurikkomusta koskevat säännökset on porrastettu suhteessa rikoslain säännöksiin siten, että rikoslain säännöksen soveltuminen edellyttää eläimen julmaa kohtelua tai eläimelle aiheutettua tarpeetonta kärsimystä, kipua tai tuskaa, kun taas rikkomussäännöksen soveltaminen ei tätä kaikissa tapauksissa edellytä. Rangaistavuus rikoslain perusteella edellyttää lisäksi tahallisuutta tai törkeää huolimattomuutta. Rikkomussäännös on toissijainen suhteessa rikoslain säännökseen.

Pykälän otsikkona olisi edelleen eläinsuojelurikkomus, joka kuvaa hyvin säännöksen sisältöä ja on jo vakiintunut käytäntöön. Myös syyksiluettavuuden alinta astetta eli huolimattomuutta voidaan edelleen pitää perusteltuna eläinsuojelurikkomuksen yhteydessä eläinten hyvinvoinnin turvaamiseen liittyvistä painavista syistä johtuen sellaisissa tapauksissa, joissa teolla tai laiminlyönnillä voidaan suoraan vaarantaa eläimen hyvinvointi. Ehdotetun lain eräinä keskeisinä tavoitteina ovat eläinten hyvinvoinnin tilan parantaminen ja valvonnan ja viranomaisten keinojen lisääminen epäkohtiin puuttumisessa.

Pykälään sisältyvillä kriminalisoinneilla pyrittäisiin lain säännösten noudattamisen kautta eläinten hyvinvointia ja kunnioitusta lisäävään vaikutukseen. Säännökseen sisältyisi jonkin verran uusia kriminalisointeja. Ne johtuisivat osin ehdotettuun lakiin sisällytettävistä uusista toiminnoista kuten esimerkiksi eläinkilpailuista ja luonnonvaraisten eläinten hoitolatoiminnasta. Näitä koskevien ilmoitusvelvollisuuksien ja eräille muille uusille toiminnoille asetettävien vaatimusten rikkomisia tai laiminlyöntejä käsiteltäisiin kriminalisointien osalta vastaavalla tavalla kuin jo tällä hetkellä kriminalisoituja muita vastaavan tyyppisten säännösten rikkomuk-

sia tai vaatimusten laiminlyöntejä. Tällaisilla teoilla ei ole lähtökohtaisesti suoranaista vaikutusta eläinten hyvinvointiin. Eläimillä harjoitettavan toiminnan sääntelyn taustalla on kuitenkin painava ja hyväksyttävä yhteiskunnallinen peruste, eläinten hyvinvoinnin turvaaminen. Tämän tavoitteen toteutuminen edellyttää muun muassa sitä, että eräät eläimillä harjoitettavat toiminnot ja toimijat ovat valvontaviranomaisten tiedossa. Ennaltaehkäisevyyden vuoksi lupien hakemisen laiminlyönti samoin kuin eräiden ilmoitusvelvollisuuksien laiminlyönti on perusteltua säätää nykyiseen tapaan rangaistavaksi teoksi. Koska teoilla tai laiminlyönneillä ei olisi suoraa vaikutusta eläinten hyvinvointiin, teot olisivat kuitenkin rangaistavia vain tahallisenä tai törkeänä huolimattomuudesta tehtyinä. Ehdotetussa laissa lisättäisiin valvontaviranomaisten hallinnollisia keinoja puuttua säännösten vastaiseen menettelyyn, minkä vuoksi syyksiluettavuuden astetta voitaisiin nostaa nykyisestä.

Myös sukupuoliyhteys eläimen kanssa ehdotetaan kriminalisoitavaksi. Vaikka mainittu teko voi tulla rangaistavaksi myös jo rikoslaissa säädetyn eläimelle aiheutetun kivun tai kärsimyksen rangaistavuuden perusteella, ennaltaehkäisevän vaikutuksen vuoksi on tarpeen, että nyt 14 §:n nojalla kielletyksi ehdotettu teko on sellaisenaan rangaistavaa, vaikka rikoslaissa säädetty rangaistavuuden edellytykset eivät täytyisikään. Sukupuoliyhteys eläimen kanssa olisi rangaistavaa vain tahallisenä tekona.

Kriminalisointien kokonaismäärä lisääntyisi jonkin verran. Tämä johtuisi paljolti siitä, että ehdotetussa säännöksessä avattaisiin voimassa olevaan säännökseen sisältyviä pelkkiä viittauksia esimerkiksi eläinsuojelulain 3—6 §:ään. Mainitut perussäännökset ja niiden nojalla annetut asetukset sisältävät nykyisin keskeisen osan eläintenpitoon liittyviin yleisiin periaatteisiin, eläinten pitopaikkaan sekä eläinten hoitoon ja kohteluun liittyvästä sääntelystä. Sääntely on näiltä osin ollut nykyisäännöksessä varsin avointa.

Lopetusasetuksen 23 artiklassa velvoitetaan jäsenvaltioita säätämään asetuksen säännösten rikkomista koskevista seuraamuksista, joiden on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Lopetusasetuksen vaatimuksia sovelletaan sellaisenaan asetuksen soveltamisalaan kuuluvassa toiminnassa. Pykälässä ei ehdoteta uusia lopetusasetuksen rikkomista koskevia kriminalisointeja. Säännöksestä sen sijaan poistettaisiin nykyisen pykälän 2 momentin 9 kohta, joka koskee lopetusasetuksen 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tietojen toimittamista. Tiedot liittyvät lähinnä teurastamojen hyväksymiseen ja kuuluvat elintarvikelain alaan. Voimassa olevaan säännökseen sisältyvät seuraamukset on notifioitu komissiolle, joka on pitänyt seuraamuksia riittävinä asetuksen 23 artiklan kannalta.

Ehdotettu pykälä vastaisi rakenteeltaan pitkälti voimassa olevaa säännöstä. Sen 1 momentti sisältäisi kriminalisointeja, joissa teolla tai laiminlyönneillä voidaan aiheuttaa eläimelle kipua tai kärsimystä. Tällaisten tekojen rangaistavuus on edelleen perusteltua. Eläinten hyvinvointi on entistä tärkeämpi arvo yhteiskunnassamme. Eläimille kipua tai kärsimystä aiheuttavia tekoja voidaan pitää varsin moitittavina. Ennalta ehkäisevän vaikutuksen kautta kriminalisoinnilla pyritään varmistamaan eläinten hyvinvointia. Kriminalisoinnille on siis olemassa painava yhteiskunnallinen tarve. Pykälän 2 momenttiin sisältyisi nykyiseen tapaan pääosin laiminlyöntejä, joilla ei olisi suoranaista vaikutusta eläimeen. Myös laiminlyöntirikkomuksia koskevat säännökset ovat luonteeltaan ennaltaehkäiseviä. Vaikka tiettyihin laiminlyöntitapauksiin voidaan puuttua esimerkiksi myös ehdotetun 92 §:n nojalla annettavalla määräyksellä, kriminalisointia voidaan pitää juuri ennaltaehkäisevän vaikutuksen kannalta välttämättömänä. Moitittava teko voi myös olla sellainen, että sitä ei voida enää korjata. Varsinkin toistuvissa rikkomustapauksissa sakkorangaistus voi olla ainoa tapa puuttua moitittavaan toimintaan. Tällaisia ovat tyypillisesti esimerkiksi laiminlyönnit usein kertaluonteissa toiminnoissa, kuten ehdotetun 1 momentin 1—7, 9 ja 10 sekä 12—15 kohdissa tarkoitetuissa ja vastaavasti 2 momentin 1—3, 10, 11 ja 19 kohdissa tarkoitetuissa tapauksista. Tällöin rangaistus on viimesijai-

nen keino puuttua moitittavaan tekoon. Toiminnassa voi myös myöhemmin paljastua eläinten hyvinvointiin liittyviä sellaisia puutteita, joihin olisi voitu puuttua tehokkaasti aiemmin, jos toimija olisi ollut tiedossa. Tällaisia ovat esimerkiksi ehdotetun 2 momentin 15 kohdassa tarkoitettujen luvan hakemisen tai 16, 17, 18 tai 20 kohdissa tarkoitettujen ilmoitusten tekemisen laiminlyönti. Näitä koskevien aineellisten säännösten perimmäisenä tarkoituksena on saada toimija viranomaisen tietoon, jotta toimintaa voitaisiin valvoa asianmukaisesti. Myös tällöin korostuu kriminalisoinnin ennaltaehkäisevä vaikutus.

Pykälän 5 momentti olisi puolestaan kokonaan uusi. Kysymys olisi tapauskohtaisesta teon vakavuuden arvioinnista. Eläinsuojelurikkomuksesta voitaisiin jättää syyte nostamatta tai rangaistus määräämättä, jos teon johdosta annetusta muusta viranomaisen päätöksestä aiheutuneita taloudellisia seurauksia olisi pidettävä tekijälle teon vakavuuteen nähden riittävinä taikka jos tekijä rikkoisi uhkasakolla tehostettua kieltoa.

Sekä nykyistä että ehdotettua eläinsuojelurikkomusta koskevaa sääntelyä on pidettävä painavan yhteiskunnallisen tarpeen vaatimana. Tekojen tai laiminlyöntien kriminalisointi vaikuttaa ennaltaehkäisevästi eläinten hyvinvointiin liittyvissä haitallisissa ja hyvinvointia vaarantavissa toimissa. Säännökset ovat myös suhteellisuusperiaatteen mukaisia. Nyt ehdotettu eläinsuojelurikkomusta koskeva pykälä sisältäisi myös rikosoikeudellisen laillisuusperiaatteen vaatimalla tavalla nykyiseen säännökseen verrattuna asialliset luonnehdinnat rangaistaviksi tarkoitetuista teoista sekä voimassaolevaa säännöstä täsmällisemmät viittaukset niihin säännöksiin, joiden vastaiset teot olisivat rangaistavia.

Pykälän 1 momenttiin sisältyisi 15 kohtaa. Sen 1 kohdassa säädettäisiin rangaistavaksi eläimen hylkääminen. Hylkäämisen kielto on eräs keskeisimpiä lain säännöksiä. Koska hoidossa oleva eläin on ihmisestä riippuvainen, eläimen hylkääminen aiheuttaa hyvin pian sen hyvinvoinnin vaarantumisen. Vastaava säännös sisältyy myös voimassaolevan säännöksen 1 kohtaan. Voimassa olevassa säännöksessä kuitenkin vain viitataan lain 5 §:ään, johon kielto on sisältynyt.

Pykälän 1 momentin 2 kohta koskisi sairaan ja vahingoittuneen eläimen auttamisvelvollisuuden laiminlyöntiä. Vastaava menettely on kriminalisoitu voimassa olevan säännöksen 3 kohdassa viittaamalla lain 14 §:ään. Ehdotettu säännös samoin kuin jäljempänä perusteltavat säännökset olisivat nykyisiä säännöksiä täsmällisempiä ja tarkkarajaisempia.

Pykälän 1 momentin 3 kohta koskisi eläimen kovakouraista tai muutoin kiellettyä käsittelyä. Voimassa olevassa säännöksessä rangaistavuus on toteutettu viittaamalla sen 1 kohdassa lain 6 §:ään. Kohtelusta on lisäksi nykyisin säädetty yksityiskohtaisemmin eläinsuojeluasetuksen 4 luvussa. Ehdotetussa säännöksessä viitattaisiin nykyiseen tapaan myös eräisiin lopetusasetuksen keskeisiin säännöksiin. Lopetusasetuksen 3 artiklassa säädetään lopetusta ja siihen liittyviä toimenpiteitä koskevista yleisistä vaatimuksista, 4 artiklassa tainnutusmenetelmistä, 15 artiklassa eläinten käsittelystä ja liikkumisen rajoittamisesta teurastamossa ja liitteessä III eläinten hyvinvointia turvaavista teurastamojen toimintaa koskevista säännöistä.

Pykälän 1 momentin 4 kohdassa säädettäisiin nykyiseen tapaan rangaistavaksi laissa kielletyn toimenpiteen tekeminen. Vastaava kriminalisointi sisältyy voimassa olevan säännöksen 3 kohtaan, jossa viitataan kielletyn toimenpiteen osalta lain 7 §:ään.

Pykälän 1 momentin 5 kohta koskisi toimenpiteen tekemistä vailla riittävää osaamista ja kivunlievityksen käytön laiminlyöntiä. Voimassa olevassa säännöksessä rangaistavuus on toteutettu viittaamalla säännöksen 1 kohdassa lain 7 §:ään. Eläinsuojeluasetuksen 23 §:ssä on sää-

HE 154/2018 vp

detty tarkemmin eläimille suoritettavista toimenpiteistä ja siitä, milloin toimenpiteessä tulee käyttää anestesiaa tai kivunlievitystä.

Pykälän 2 momentin 6 kohta olisi osittain uusi, ja koskisi eläimen hyvinvoinnille vaarallisia aineita. Eläinsuojeluasetuksen 9 §:ssä kielletään tietävästi vaarallisen ruoan, juoman tai muun ravinnon antaminen eläimelle. Voimassa olevassa säännöksessä kriminalisointi on toteutettu viittaamalla 1 momentin 1 kohdassa lain 5 §:ään.

Pykälän 1 momentin 7 kohta koskisi kielletyn välineen tai laitteen käyttöä. Vastaavan sisältöinen viittaus sisältyy voimassa olevan säännöksen 2 kohtaan.

Pykälän 1 momentin 8 kohta koskisi ehdotetun lain 4 lukuun sisältyvien eläinten hoitovaatimusten laiminlyöntiä. Voimassa olevassa säännöksessä näitä koskeva kriminalisointi on toteutettu vain viittaamalla säännöksen 1 kohdassa lain 5 §:ään ja sen nojalla annettuihin säännöksiin. Varsinaiset aineelliset eläinten hoitoa koskevat säännökset ovatkin sisältyneet eläinsuojeluasetuksen 3 lukuun tai eläinlajikohtaisiin valtioneuvoston asetuksiin. Koska hoidossa oleva eläin on ihmisestä riippuvainen, eläimen hoitovaatimusten laiminlyönti vaarantaa pian eläinten hyvinvoinnin. Ehdotettu laki koskisi nykyiseen tapaan kaikkia eläimiä. Eläinlajien moninaisuudesta johtuen eläinten hoitoa koskevat vaatimukset tarkentuisivat nykyiseen tapaan vasta eläinlajikohtaisissa asetuksissa.

Pykälän 1 momentin 9 kohdan mukaan rangaistavaa olisi eläimen pakolla syöttäminen tai juottaminen. Eläinsuojelulain 11 §:ssä säädetään eläimen pakolla syöttämisestä. Voimassa olevassa säännöksessä pakolla syöttäminen on säädetty rangaistavaksi viittaamalla mainittuun 11 §:ään säännöksen 3 kohdassa.

Pykälän 1 momentin 10 kohdassa säädettäisiin eläinten jalostukseen käyttämistä tai jalostusmenetelmää koskevan kiellon rikkomisesta viittaamalla lain 26 §:n 2 ja 3 momentteihin nykyistä täsmällisemmin. Voimassa olevassa säännöksessä vastaava kriminalisointi on toteutettu viittaamalla säännöksen 1 kohdassa lain 8 §:ään. Jalostuksesta on nykyisin säädetty myös eläinsuojeluasetuksen 24 §:ssä.

Pykälän 1 momentin 11 kohta koskisi ehdotetun lain 5 lukuun sisältyvien eläimen pitopaikkaa koskevien vaatimusten laiminlyöntiä. Voimassa olevassa säännöksessä tätä koskeva kriminalisointi on toteutettu vain viittaamalla säännöksen 1 kohdassa lain 4 §:ään ja sen nojalla annettuihin säännöksiin. Varsinaiset aineelliset pitopaikkaa koskevat säännökset ovatkin sisältyneet eläinsuojeluasetuksen 1 lukuun tai eläinlajikohtaisiin valtioneuvoston asetuksiin. Koska hoidossa oleva eläin on ihmisestä riippuvainen, eläinten hyvinvointi voidaan vaarantaa pitopaikkaa koskevien vaatimusten laiminlyönnillä. Eläinlajien moninaisuudesta johtuen eläinten pitopaikkoja koskevat vaatimukset tarkentuisivat nykyiseen tapaan eläinlajikohtaisissa asetuksissa.

Pykälän 1 momentin 12 kohta koskisi eläimen suorituskykyyn tai käyttäytymiseen vaikuttamista koskevan kiellon rikkomista. Eläinsuojelulain 9 §:ssä säädetään eläimen suorituskykyyn vaikuttamisesta. Tätä koskevan kiellon rikkomista koskeva kriminalisointi on toteutettu viittaamalla säännöksen 3 kohdassa mainittuun pykälään.

Pykälän 1 momentin 13 kohta olisi uusi ja koskisi eläinlajikohtaisen kilpailun tai -näyttelyn järjestämistä 44 §:n 1 momentissa säädetyn kiellon vastaisesti. Eläinten hyvinvointi voidaan vaarantaa kertaluonteisesti järjestämällä kiellon vastainen kilpailu. Varsinkin toistuvien tapausten ehkäisemiseksi toimintaan tulisi voida puuttua myös rangaistuksella.

Pykälän 1 momentin 14 kohta koskee eläinten lopettamista koskevien vaatimusten laiminlyöntiä. Voimassa olevassa säännöksessä rangaistavuus on toteutettu viittaamalla sen 1 kohdassa lain 32 §:ään.

Pykälän 1 momentin 15 kohta koskee eläinten teurastusta koskevien vaatimusten laiminlyöntiä. Voimassa olevassa säännöksessä rangaistavuus on toteutettu vain viittaamalla sen 1 kohdassa lain 33 §:ään.

Pykälän 2 momenttiin sisältyisi 29 kohtaa. Sen 1 kohta olisi uusi. Ehdotetun lain 8 §:n 1 momentissa määriteltäisiin edellytykset, joiden täytyessä eläintä voitaisiin pitää tuotantoeläimenä, seura- ja harrastuseläimenä, sirkuseläimenä tai kiertävässä eläinnäyttelyssä. Säännöksen mukaan vain sellaisia eläimiä ja eläinlajeja voitaisiin pitää, joiden pito voidaan saatavilla olevan tieteellisen näytön ja käytännön kokemuksen perusteella järjestää eläinten hyvinvoinnin turvaavalla tavalla. Muita kuin seura- ja harrastuseläimiä koskeva luettelo sisältyisi ehdotetun lain liitteeseen 1. Valtioneuvoston asetuksella puolestaan säädettäisiin niistä eläimistä ja eläinlajeista, joita voitaisiin pitää seura- ja harrastuseläiminä.

Ehdotetussa 1 kohdassa kriminalisoidaisiin lain vastainen eläinten pitäminen. Hoidossa oleva eläin voitaisiin ehdotetun 98 §:n 1 momentin nojalla ottaa eräin edellytyksin haltuun ja lopettaa. Tämä olisi kuitenkin riittämätön toimenpide ennen kaikkea sellaisissa tapauksissa, joissa henkilö toistaisi menettelynsä. Etenkin tällöin toimintaan tulisi voida puuttua myös rangaistuksella.

Pykälän 2 momentin 2 kohta sisältäisi voimassa olevan säännöksen kaltaisen säännöksen alle viittatoista vuotta nuorempaan kohdistuvan valvontavelvollisuuden laiminlyönnistä. Voimassa olevassa säännöksessä kriminalisointi on toteutettu viittaamalla 2 momentin 3 kohdassa lain 64 §:ään.

Pykälän 2 momentin 3 kohta koskisi 15 §:n 3 momentissa tarkoitetun kiellon vastaista eläimen kilpailussa käyttämistä tai näytteillä pitämistä. Voimassa olevassa säännöksessä kriminalisointi on toteutettu viittaamalla 2 momentin 1 kohdassa lain 7 §:n 3 momentissa tarkoitettuun kieltoon.

Pykälän 2 momentin 4 kohta olisi uusi. Ehdotetussa 17 §:n 2 momentissa edellytettäisiin, että toimija varmistautuu siitä, että säännöksen tarkoittamat välineet, laitteet ja aineet täyttävät niille annetut vaatimukset. Säännöksen noudattamisen varmistamiseksi on välttämätöntä, että sen vastainen laiminlyönti on rangaistava teko. Velvollisuuden laiminlyönnillä voidaan vaarantaa eläinten hyvinvointi. Varsinkin toistuvien tapausten ehkäisemiseksi toimintaan tulisi voida puuttua myös rangaistuksella.

Pykälän 2 momentin 5 kohta vastaisi asiallisesti voimassa olevan säännöksen 2 momentin 1 kohtaa, jossa viitataan lain 12 §:ssä säädettyyn valmistus-, maahantuonti-, myynti- ja luovutuskieltoon.

Pykälän 2 momentin 6 kohta olisi uusi. Ehdotetun 25 §:n 4 momentissa velvoitettaisiin eläinten omistaja tai pitäjä huolehtimaan siitä, että hänen pitämänsä nisäkkäät eivät lisäänty hallitsemattomasti. Säännöksen tarkoituksena on muun muassa estää villien kissapopulaatioiden muodostuminen. Eläinten hallitsemattomasta lisääntymisestä seuraa usein esimerkiksi eläinten sisäsiirtoisuudesta johtuvia ongelmia. Eläinten hallitsematon lisääntyminen liittyy usein myös pentutehtailuun, jossa eläinten tehokkaalla lisääntymisellä pyritään maksimoimaan niistä saatava taloudellinen hyöty. Varsinkin toistuvien tapausten ehkäisemiseksi toimintaan tulisi voida puuttua myös rangaistuksella.

Pykälän 2 momentin 7 kohdassa kriminalisoitaisiin luonnonvaraisen eläimen elätettäväksi otamista koskevan kiellon rikkominen. Voimassa olevassa säännöksessä kriminalisointi on toteutettu sen 2 momentin 1 kohdassa viittaamalla lain 13 §:n 1 momenttiin.

Pykälän 2 momentin 8 kohta, joka koskee tuotantoeläimiä tarkoittavan kirjanpito vaatimuksen laiminlyöntiä, vastaisi sisällöltään voimassa olevan säännöksen 2 momentin 3 kohtaa, jossa viitataan lain 26 a §:ään. Kirjanpito on tärkeää eläinten hoidon arvioimisen kannalta. Se on tärkeä myös elintarviketurvallisuuden turvaamiseksi.

Pykälän 2 momentin 9 kohta koskisi eräiden luovutettavaa eläintä koskevien tietojen laiminlyöntiä. Vastaavatyypinen kriminalisointi sisältyy voimassa olevan säännöksen 2 momentin 3 kohtaan, jossa viitataan 14 §:ään. Voimassa oleva ilmoitusvelvollisuus koskee kuitenkin vain eläimen sairaudesta tai vahingoittumisesta ilmoittamista. Ehdotetun lain 40 §:ssä säädetty ilmoitusvelvollisuus olisi laajempi. Ennaltaehkäisevyyden vuoksi on tarpeen, että näiden velvollisuuksien rikkominen säädetään rangaistavaksi teoksi.

Pykälän 2 momentin 10 kohta olisi valtaosin uusi. Voimassa olevan säännöksen 2 momentin 1 kohdassa on kriminalisoitu eläimen luovuttaminen arpajais- tai kilpailuvoittona viittaamalla asiaa koskevaan 18 §:ssä säädettyyn kieltoon. Ehdotetun lain 41 §:ssä säädettyt rajoitukset olisivat laajempia. Ennaltaehkäisevyyden vuoksi on tarpeen, että myös muiden vastaavien rajoitusten rikkominen säädetään rangaistavaksi teoksi.

Pykälän 2 momentin 11 kohta olisi uusi. Ehdotetussa laissa säädettäisiin eläinkilpailuja ja -näyttelyitä koskevista vaatimuksista nykyistä laajemmin. Nyt ehdotettavaan rangaistussäännökseen otettaisiin tätä toimintaa koskevien vaatimusten rikkomista tai laiminlyöntiä koskevia kriminalisointeja vastaavalla tavalla kuin vastaavassa muussakin toiminnassa. Varsinkin toistuvien tapauksien ehkäisemiseksi toimintaan tulisi voida puuttua myös rangaistuksella.

Myös pykälän 2 momentin 12 kohta olisi uusi ja koskisi kilpailusta tehtävää ilmoitusta ja kilpailueläinlääkärin nimeämistä. Ehdotetun lain 45 §:n 2 momentin mukaan eläinkilpailun järjestäjän on tehtävä toiminnastaan kirjallinen ilmoitus maakunnalle. Mainitun säännöksen 3 momentin mukaan kilpailun järjestäjän tulee myös nimetä kuhunkin kilpailuun kilpailueläinlääkäri. Ilmoitus kilpailun järjestämisestä on valvonnan kannalta tärkeä. Kilpailueläinlääkärillä on keskeinen merkitys eläinten hyvinvoinnin turvaamisessa kilpailutapahtumassa. Ennaltaehkäisevyyden vuoksi on tarpeen, että näiden velvollisuuksien laiminlyönti säädetään rangaistavaksi teoksi.

Myös pykälän 2 momentin 13 kohta koskisi eläinkilpailuja ja olisi uusi. Ehdotetun lain 47 §:ssä säädettäisiin kilpailueläinlääkärin ja kilpailujen järjestäjän eräistä velvollisuuksista. Kilpailueläinlääkärin tehtävänä olisi avustaa eläinkilpailun järjestäjää huolehtimaan siitä, että kilpailu ei vaaranna eläinten hyvinvointia. Jos kilpailueläinlääkäri havaitsee, että eläinkilpailu vaarantaa eläimen hyvinvointia, hänen olisi viipymättä ilmoitettava havainnostaan kilpailun järjestäjälle. Kilpailueläinlääkärin olisi ilmoitettava järjestäjälle myös tietoonsa tulleet loukkaantumiset kilpailussa. Kilpailueläinlääkärin tehtävänä olisi lisäksi antaa tarvittaessa ensiavun luonteista hoitoa kilpailussa käytettäville eläimille, ellei hoitoa ole muutoin saatavilla kilpailupaikalla. Kilpailun järjestäjän olisi huolehdittava siitä, että hoidon antamiseksi on asianmukainen paikka sekä tarvittavat välineet eläimen siirtämiseksi ensiapupaikkaan. Jos kilpailueläinlääkäri epäilee tai havaitsee eläintä käytettävän tai kohdeltavan niin, että eläimen hyvinvointi tarpeettomasti vaarantuu, hänen olisi ilmoitettava asiasta viipymättä valvontaviranomaiselle.

Ehdotetussa 47 §:ssä säädettävien velvollisuuksien noudattamisella on keskeinen merkitys eläinten hyvinvoinnin turvaamiselle kilpailutapahtumassa. Ennaltaehkäisevyyden vuoksi on tarpeen, että näiden velvollisuuksien laiminlyönti säädetään rangaistavaksi teoksi.

Myös pykälän 2 momentin 14 kohta koskisi eläinkilpailuja ja olisi uusi. Ehdotetun lain 48 §:n 1 momentissa säädettäisiin ilmoituksenvaraisen eläinkilpailun järjestäjän velvollisuudesta pitää kirjaa eläinten hyvinvointiin vaikuttavista olosuhteista ja tapahtumista kilpailussa. Kirjaamisasiakirjaa olisi säilytettävä vähintään vuoden ajan eläinkilpailun järjestämisestä. Ennaltaehkäisevyyden vuoksi on tarpeen, että velvollisuuden laiminlyönti säädetään rangaistavaksi teoksi vastaavalla tavalla kuin muidenkin toimijoiden kirjanpitoon liittyvien velvoitteiden laiminlyönti.

Pykälän 2 momentin 15 kohta koskisi eläintarhaa, pysyvää ja kiertävää eläinnäyttelyä sekä sirkusta koskevan luvan hakemisen laiminlyöntiä. Sisällöltään vastaava säännös sisältyy voimassa olevan 2 momentin 3 kohtaan, jossa viitataan lain 20 ja 20 a §:ään. Toimintaan liittyy sellaisia riskejä eläinten hyvinvoinnille, jotka edellyttävät toiminnan luvanvaraisuutta ja säännöllistä valvontaa. Velvoite luvan hakemiseksi on tärkeää, jotta voidaan ennaltaehkäistä nähtävissä olevia hyvinvointihaittoja.

Pykälän 2 momentin 16 kohta koskisi ammattimaista tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvaa seura- ja harrastuseläinten pitoa. Ilmoituksen laiminlyönti on kriminalisoitu voimassa olevan säännöksen 2 momentin 3 kohdassa viittaamalla lain 24 §:ään. Toimintaan liittyy sellaisia riskejä eläinten hyvinvoinnille, jotka edellyttävät ilmoituksenvaraisuutta ja säännöllistä valvontaa. Ilmoituksen tekeminen on välttämätöntä, jotta voidaan ennaltaehkäistä nähtävissä olevia hyvinvointihaittoja.

Pykälän 2 momentin 17 kohta olisi uusi. Ehdotetussa laissa säädettäisiin uutena asiana luonnonvaraisten eläinten hoitolatoiminnasta. Ehdotetun 60 §:n 1 momentin mukaan tällaista ennen toiminnan aloittamista tehtävä siitä kirjallinen ilmoitus sille maakunnalle, jonka toimialueella toimintaa harjoitetaan. Ilmoituksen laiminlyönnin kriminalisointi noudattaisi periaatteita, jotka koskevat myös 16 kohdassa säädettäväksi ehdotettua kriminalisointia.

Pykälän 2 momentin 18 kohdassa säädettäisiin luvan- tai ilmoituksenvaraista toimintaa koskevan toiminnan kohteena olevia eläimiä koskevan luettelon pitämistä ja säilyttämistä. Säännös vastaisi sisällöltään voimassa olevan säännöksen 2 momentin 3 kohtaa, jossa viitataan lain 26 §:ään. Luettelon pitäminen ja säilyttäminen ovat edellytyksiä sille, että toimintaa voidaan valvoa asianmukaisesti. Ehdotettu kriminalisointi noudattelisi vastaavia periaatteita kuin muidenkin kirjanpitoa koskevien velvoitteiden laiminlyönti.

Pykälän 2 momentin 19 kohta olisi osittain uusi. Voimassa olevan säännöksen 1 momentin 1 kohdassa viitataan lain 6 §:ään, joka koskee eläinten kohtelua. Kriminalisointi koskee myös mainitun pykälän nojalla annettujen säännösten vastaista eläinten kohtelua. Eläimen lopettamista metsästyksellisin keinoin koskevan kiellon rikkomisen kriminalisointi johtuu tarkemmin eläinsuojeluasetuksen 14 §:n 7 kohdasta, jonka mukaan tarpeettoman kärsimyksen, kivun ja tuskan tuottamista on pääsääntöisesti poron tai muun kotieläimen taikka tuotantotarkoituksessa tarhatun eläimen tappaminen metsästyksellisin keinoin ampumalla. Eläimen viihdetarkoituksessa lopettamisen kieltä olisi uusi. Teon kertaluonteisuudesta johtuen rangaistus on käytännössä ainoa keino puuttua moitittavaan toimintaan. Ennaltaehkäisevyyden vuoksi on tarpeen, että myös tämän säännöksen rikkomisen säädetään rangaistavaksi teoksi.

Pykälän 2 momentin 20 kohta vastaisi sisällöltään voimassa olevan säännöksen 2 momentin 3 kohtaa, jossa viitataan ilmoitusvelvollisuutta koskevaan 33 c §:ään. Toimintaan liittyy sellai-

sia riskejä eläinten hyvinvoinnille, jotka edellyttävät ilmoituksenvaraisuutta ja säännöllistä valvontaa. Ilmoituksen tekeminen on välttämätöntä, jotta voidaan ennaltaehkäistä nähtävissä olevia hyvinvointihaittoja. Ehdotettu kriminalisointi noudattelisi vastaavia periaatteita kuin muidenkin vastaavien ilmoitusvelvollisuuksien laiminlyönti.

Pykälän 2 momentin 21 kohdan eläintenpitokiellon rikkomista koskeva sääntely vastaisi voimassa olevan säännöksen 2 momentin 2 kohtaa. Nykyisin teko on rangaistavaa myös huolimattomuudesta tehtynä. Rangaistussäännös on edelleen tarpeen ennaltaehkäisevyyden ja oikeusjärjestelmän uskottavuuden vuoksi.

Pykälän 2 momentin 22—29 kohta koskisivat nykyiseen tapaan lopetusasetuksen tehokkaan täytäntöönpanon edellyttämiä seuraamuksia.

Pykälän 2 momentin 22 kohta vastaisi voimassa olevan säännöksen 4 kohtaa muutoin, mutta säännöksestä poistettaisiin tarpeettomana viittaus 5 artiklan 2 kohtaan, joka koskee uskonnollisista syistä noudatettavaa teurastustapaa. Lakiesityksessä ehdotetaan, että eläin olisi aina tainnutettava ennen verenlaskua. Lopetusasetuksen 5 artikla 1 kohdassa säädetään toimijoiden velvollisuudesta muun muassa varmistua, että tainnutuksesta vastaavat henkilöt tai muu siihen nimetty henkilöstö tekee säännöllisiä tarkastuksia sen varmistamiseksi, että eläimet eivät tainnutusprosessin päättymisen ja kuoleman välisenä aikana osoita mitään merkkejä tajuissaan olemisesta tai tuntemiskyvystä.

Pykälän 2 momentin 23 kohta vastaisi voimassa olevan säännöksen 5 kohtaa. Lopetusasetuksen 6 artiklassa säädetään toimijoiden velvollisuudesta suunnitella etukäteen eläinten lopetus ja siihen liittyvät toimet ja velvollisuudesta suorittaa ne toimintaohjeiston mukaisesti. Toimijoiden on siis myös laadittava toimintaohjeisto ja sovellettava sitä sen varmistamiseksi, että lopetus ja siihen liittyvät toimet suoritetaan asianmukaisesti.

Pykälän 2 momentin 24 kohta vastaisi voimassa olevan säännöksen 6 kohtaa. Lopetusasetuksen 7 artiklan 3 kohdassa artiklassa edellytetään, että turkiseläinten lopetus on suoritettava sellaisen henkilön läsnäollessa ja välittömässä valvonnassa, jolla on asetuksessa tarkoitettu kelpoisuustodistus. Turkistarha-alan toimijoiden on myös ilmoitettava toimivaltaiselle viranomaiselle eläinten lopetuksesta etukäteen. Tämän ilmoituksen laiminlyönti kriminalisoitaisiin ehdotetussa kohdassa nykyiseen tapaan.

Pykälän 2 momentin 25 kohta vastaisi voimassa olevan säännöksen 7 kohtaa. Lopetusasetuksen 8 artiklassa säädetään siitä, että liikkumisen rajoittamista ja tainnutusta varten markkinoituja tai mainostettuja tuotteita saa myydä vain varustettuna asianmukaisin käyttöohjein niin, että varmistetaan eläinten hyvinvoinnin kannalta parhaat mahdolliset olosuhteet.

Pykälän 2 momentin 26 kohta vastaisi voimassa olevan säännöksen 8 kohtaa. Lopetusasetuksen 9 artiklassa edellytetään toimijoiden varmistavan, että erityisesti tätä tarkoitusta varten koulutetut henkilöt pitävät kunnossa ja tarkastavat kaikki eläinten liikkumisen rajoittamiseen ja tainnutukseen tarkoitetut välineet valmistajan ohjeiden mukaisesti. Lisäksi toimijoiden on pidettävä kirjaa kunnossapidosta. Kunnossapitotietoja on säilytettävä vähintään vuoden ajan, ja ne on esitettävä toimivaltaiselle viranomaiselle tämän pyynnöstä. Toimijoiden on myös muun muassa varmistettava, että tainnutuksen aikana teurastuspaikalla on välittömästi saatavilla asianmukaiset varavälineet, joita käytetään, jos ensin käytetyt tainnutusvälineet eivät toimi.

Pykälän 2 momentin 27 kohta vastaisi voimassa olevan säännöksen 10 kohtaa. Lopetusasetuksen 16 artiklan mukaan toimijoiden on määriteltävä ja pantava täytäntöön asianmukaiset val-

vontamenettelyt teurastamoissa. Valvontamenettelyissä on kuvattava tapa, jolla asetuksen 5 artiklassa tarkoitetut tarkastukset on suoritettava.

Pykälän 2 momentin 28 kohta vastaisi voimassa olevan säännöksen 11 kohtaa. Lopetusasetuksen 17 artiklan 1 kohdan mukaan toimijoiden on nimettävä jokaiseen teurastamoon eläinten hyvinvoinnista vastaava henkilö, joka avustaa niitä sen varmistamisessa, että kyseisessä teurastamossa noudatetaan lopetusasetuksessa vahvistettuja sääntöjä.

Pykälän 2 momentin 29 kohta vastaisi voimassa olevan säännöksen 12 kohtaa. Lopetusasetuksen 17 artiklan 5 kohdassa edellytetään, että eläinten hyvinvoinnista vastaava henkilö pitää kirjaa toimista, joita eläinten hyvinvoinnin parantamiseksi on toteutettu siinä teurastamossa, jossa hän suorittaa tehtäviään. Näitä tietoja on säilytettävä vähintään vuoden ajan.

Pykälän 3 momentti olisi uusi. Siinä ehdotetaan kriminalisoitavaksi sukupuoliyhteys eläimen kanssa. Ehdotetun lain 14 §:ssä kiellettäisiin sukupuoliyhteys eläimen kanssa. Kiellon rikkominen ehdotetaan säädettyväksi eläinsuojelurikkomuksena rangaistavaksi, vaikka teosta ei aiheutuisi eläimelle tarpeetonta kipua tai kärsimystä. Rangaistavuutta voidaan kuitenkin perustella teon eläimen fyysiselle ja/tai psyykkiselle hyvinvoinnille aiheutuvalla riskillä. Tämän tyyppisen toiminnan voidaan katsoa vaarantavan tarpeettomasti eläimen hyvinvoinnin ja olevan siten ehdotetun lain 6 §:n 1 momentin vastaista.

Ihmisen ollessa sukupuoliyhteydessä eläimen kanssa riski eläimen fyysisen ja/tai psyykkisen hyvinvoinnin vahingoittumisesta voi olla eri tilanteissa erilainen. Teko voitaisiin näin ollen säätää rangaistavaksi ainoastaan silloin, kun se aiheuttaa vaaraa tai on omiaan aiheuttamaan vaaraa eläimen hyvinvoinnille. Teko on kuitenkin perusteltua säätää sellaisenaan rangaistavaksi ottaen huomioon, että ehdotetun lain 6 §:n 1 momentin nojalla eläimiä on kohdeltava kunnioittaen. Sukupuoliyhteys eläimen kanssa olisi tämän velvoitteen kanssa ristiriidassa. Sukupuoliyhteyttä eläimen kanssa voidaan pitää eläimen arvoa alentavana. Ilmiötä kuitenkin esiintyy niin Suomessa kuin muuallakin maailmassa. Toiminta kohdistuu niin seura- ja harrastuseläimiin kuin tuotantoeläimiinkin. Ilmiön laajuutta on kuitenkin vaikea arvioida, koska tämäntyyppistä toimintaa harjoitetaan yleensä salassa eikä se siten useinkaan tule viranomaisten tietoon. Etenkin silloin, kun ihminen käyttää omaa eläintään seksuaalisten tarpeidensa tyydyttämiseen, toiminta on melko helppo pitää ulkopuolisilta salassa. Kiinnijäämisriski on pieni, eikä teon säätämällä rangaistavaksi voida välttämättä kovinkaan tehokkaasti vaikuttaa tämäntyyppiseen käyttäytymiseen. Kiinnijäämisriski kuitenkin kasvaa teon kohdistuessa toisen omistamaan eläimeen. Näin on etenkin silloin, kun toisen omistamaa eläintä käytetään hyväksi luvatta. Voidaan olettaa, että teon kohteena ovat tällöin yleensä tuotantoeläimet ja hevoset, joita pidetään asuinrakennuksesta erillisessä eläinsuojassa tai laitumella taikka tarhassa. Kiinnijäämisriskiä lisää se, jos eläimiä valvotaan aktiivisesti esimerkiksi tallentavilla valvontakameroilla. Valvontakameroiden käyttö eläinsuojissa on lisääntynyt viime vuosina.

Eläimen aseman parantaminen lainsäädännössä on johtanut ihmisen ja eläimen välisen seksuaalisen kanssakäymisen kieltämiseen ja rangaistavuuteen monissa maissa, kuten useissa Euroopan maissa. Ihmiset ovat kiinnostuneita eläinten kohtelusta, eikä eläimen käyttämistä ihmisen seksuaalisiin tarkoituksiin pidetä sellaisenaan yleisesti hyväksyttävänä. Monia seura- ja harrastuseläimiä pidetään perheenjäseninä, joita tulee kohdella niiden arvoa kunnioittavalla tavalla. Tuotantoeläintenkin kohteluun kiinnitetään entistä enemmän huomioita hyvää kohtelua niille vaatien. Lisäksi on huomattava, että tuotantoeläimiä käytetään esimerkiksi elintarvikkeiden tuotantoa varten. Tällaisten eläinten hyödyntämistä seksuaalisiin tarkoituksiin ei voida pitää hyväksyttävänä.

Poistettaessa eläimeen sekaantumista koskeva säännös rikoslaista 1970-luvulla huomiota kiinnitettiin muun muassa siihen, että kokemuksen mukaan rangaistussäännöksillä ei pystytä kovinkaan menestyksellisesti ohjaamaan sukupuolista käyttäytymistä ja ettei rikoslainsäädäntö ole tarkoituksenmukainen tapa sukupuolimoraalin ylläpitämiseksi. Tarkastelun painopiste oli nimenomaan ihmisessä, ei juurikaan eläinten hyvinvoinnissa. Tietomme eläimistä on lisääntynyt ja eläinten asema parantunut aiempaan verrattuna. Muutos ehdotetaan otettavaksi huomiioon jo lain tarkoitusta koskevassa 1 §:ssä.

Eläimen seksuaalinen hyväksikäyttö on perusteltua säätää sellaisenaan rangaistavaksi, kun on kyse kielletystä sukupuoliyhteydestä ihmisen ja eläimen välillä. Teon rangaistavuuden tarvetta ei poista se, että kiinnijäämisriski tämäntyyppisessä teossa voi vaihdella huomattavasti. Rangaistavuutta ei ole perusteltua käsitellä eri tavoin sen mukaan, onko kyseessä oma eläin vai toisen omistama eläin. Eläinten aktiivinen valvonta esimerkiksi tuotantoeläintiloilla ja hevos-talleilla lisää kiinnijäämisriskiä, kun tekijänä on ulkopuolinen henkilö. Tämän voidaan olettaa ainakin näissä tapauksissa ennaltaehkäisevän seksuaalista kanssakäymistä eläimen kanssa. Lisäksi näissä pitopaikoissa vierailee luvallisesti ulkopuolisia ihmisiä, jolloin omaa eläintään hyväksikäyttävän henkilön kiinnijäämisriski kasvaa verrattuna esimerkiksi asuintiloissa tapahtuvaan seksuaaliseen kanssakäymiseen nähden.

Ehdotetun lain 14 §:n vastaisesti toimivalle voidaan antaa lain 94 §:n mukainen kielto. Pelkkä kielto tekoon syyllistyneelle ei kuitenkaan ole aina riittävä keino puuttua tilanteeseen. Valvontaviranomaisen keinot ovat rajalliset, mikäli kieltoa ei noudateta. Myöskään ehdotetun lain 97 §:n tarkoittama toimenpide ei ole aina riittävä. Joissakin tapauksissa voi olla tarpeen, että henkilölle voidaan määrätä rikoslain 17 luvun 23 §:n nojalla eläintenpitokielto. Eläintenpitokiellon määrääminen edellyttää tuomiota vähintäänkin eläinsuojelurikkomuksesta. Edellytyksenä on tällöin, että henkilöä voidaan pitää soveltumattomana tai kykenemättömänä huolehti-maan eläinten hyvinvoinnista. Eläintenpitokielto voisi olla erityisen tarpeen esimerkiksi sellai-sessa tilanteessa, jossa henkilö toistuvasti hänelle määrätystä kiellosta huolimatta on sukupuoliyhteydessä eläimen kanssa. Lisäksi on huomattava, että kielto voidaan määrätä myös henki-lölle, joka jätetään rangaistukseen tuomitsematta rikoslain 3 luvun 4 §:n 2 momentin tai 6 lu-vun 12 §:n 4 tai 5 kohdan nojalla. Teko olisi rangaistava tahallisena.

Selvyyden vuoksi pykälän 4 momenttiin ehdotetaan otettavaksi säännös siitä, että mitä 1 tai 2 momentissa säädetään lain säännöksistä, koskee myös niiden nojalla annettuja tarkempia säännöksiä. Useisiin säännöksiin sisältyy valtuutus antaa valtioneuvoston asetuksella lain säännöksiä tarkempia säännöksiä. Myös nämä säännökset tulisi ottaa huomioon teon moitittavuutta arvioitaessa. Tätä tarkoittava sääntely on voimassa olevan säännöksen viittaustekniikal-la voitu osittain sisällyttää asianomaisiin rangaistussäännöksen kohtiin. Nyt ehdotettu sääntely olisi teon rangaistavuuden ulottuvuuden osalta vastaava kuin voimassa olevassa säännöksessä.

Ehdotettu 5 momentti olisi uusi. Ehdotetulla säännöksellä laajennettaisiin viranomaisten har-kintavaltaa arvioitaessa hallinnollisten toimien riittävyttä ja rikosoikeudellisten toimien tar-peellisuutta suhteessa arvioitavaan tekoon. Harkintavalta koskisi tuomioistuinten lisäksi syyt-täjäviranomaisia. Harkintavalta koskisi koko rangaistussäännöstä riippumatta siitä, onko uhka-sakko koskenut kaikkea tunnusmerkistön piiriin kuuluvaa menettelyä. Säännös mahdollistaisi hallinnollisten seurausten huomioon ottamisen yleisiä toimenpiteistä luopumista koskevia säännöksiä laajemmin. Säännöksessä olisi kysymys tapauskohtaisesta kohtuusarvioinnista.

115 §. Eläintenpitokielto. Pykälän 1 momentti sisältäisi nykyiseen tapaan viittauksen rikoslain 17 luvun 23 §:ään, jossa säädetään eläintenpitokiellon määräämisestä.

Pykälän 2 momenttiin sisältyisi nykyisenlainen säännös siitä, että tuomioistuin olisi velvollinen ilmoittamaan eläintenpitokieltoa koskevasta ratkaisusta Oikeusrekisterikeskukselle, joka ylläpitää rekisteriä eläintenpitokielloista. Myös muutoksenhakutuomioistuimen tulisi ilmoittaa rekisterinpitäjälle, jos se on kieltänyt eläintenpitokieltoa koskevan tuomion täytäntöönpanon.

116 §. Menettämisseuraamus. Pykälään sisältyisi nykyiseen tapaan viittaus rikoslain 17 luvun 23 a §:ään, jossa säädetään eläinsuojelurikokseen liittyvästä menettämisseuraamuksesta.

17 luku Voimaantulo ja siirtymäsäännökset

117 §. Voimaantulo. Pykälä sisältäisi lain tavanomaisen voimaantulosäännöksen. Ehdotetulla lailla kumottaisiin vuonna 1996 annettu eläinsuojelulaki.

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi myös eräisiin muihin lakeihin sisältyviä säännöksiä, joissa on viittauksia kumottuun lakiin. Lainsäädännössä on kuitenkin tällaisia viittauksia niin runsaasti, että tässä yhteydessä ei ole tarkoituksenmukaista tai mahdollista ryhtyä muuttamaan muita säädöksiä kuin sellaisia, joilla on kiinteämpi yhteys ehdotettuun lakiin. Laillisuusperiaate edellyttää esimerkiksi rikoslain muuttamista. Muilta osin nyt ehdotettuun pykälään otettaiisiin säännös, jonka mukaan viittauksen kumottuun lakiin katsottaisiin viittaukseksi ehdotettuun lakiin.

Kumotun lain nojalla on annettu lukuisia maa- ja metsätalousministeriön ja valtioneuvoston asetuksia, jotka sisältävät eri eläinlajien pitoa koskevia yksityiskohtaisia vaatimuksia. Myös ehdotetussa laissa on runsaasti asetuksenantovaltuuksia, joiden nojalla on tarkoitus huolehtia siitä, että lain säännöksiä voidaan vielä tämentää. Kaikkia tarvittavia asetuksia ei kuitenkaan ehditä antaa ennen kuin nyt ehdotettua lakia ryhdytään soveltamaan. Sen vuoksi on tarpeen, että kumotun lain nojalla annettuja säädöksiä voitaisiin soveltaa vielä, kunnes ne erikseen kumotaan. Tästä olisi maininta pykälän 3 momentissa.

118 §. Eräiden eläinyksilöiden hallussapito. Pykälässä säädettäisiin siirtymäsäännöksestä, jota sovellettaisiin lain voimaantullessa hallussa oleviin ehdotetun lain 8 §:n 2 momentissa tarkoitettuihin tuotantoeläiminä, sirkuseläiminä sekä kiertävissä eläinnäyttelyissä pidettäviin eläinyksilöihin. Omistaja tai pitäjä voisi pitää tällaisen eläimen hallussaan sen luonnolliseen kuolemaan saakka. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin säätää vastaavasta poikkeuksesta seura- ja harrastuseläimenä pidettävien eläinyksilöiden osalta. Eläimen omistajan tai pitäjän olisi tehtävä ilmoitus muun kuin liitteessä 1 tarkoitettun eläimen hallussapidosta maakunnalle kuuden kuukauden kuluessa tämän lain voimaantulosta. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä ilmoituksen sisällöstä ja tekemisestä.

119 §. Eläimen pitopaikkaa koskevat siirtymäsäännökset. Ehdotetun lain 37 §:ssä kiellettäisiin eräät eläimen liikkumista rajoittavat pitotavat eläimen pysyvässä pitopaikassa. Voimassa olevien säädösten mukaan tällainen eläintenpito on kuitenkin sallittua. Muun muassa sen varmistamiseksi, että nykyisille toimijoille ei aiheuteta ehdotetusta muutoksesta tarpeettomia kustannuksia, ehdotetaan säädettäväksi tietyistä siirtymäajoista. Siirtymäajat koskisivat navettaa, sikalaa ja hevostallia. Näitä koskevat säännökset olisivat ehdotetun pykälän 2—4 momentissa. Siirtymäaikoja sovellettaisiin ehdotetun lain voimaan tullessa toiminnassa oleviin navettoihin, sikaloihin ja talleihin. Lain voimaan tulon jälkeen peruskorjattavaan navettaan, sikalaan ja talliin tai näiden peruskorjattavaan osastoon sovellettaisiin 37 §:n 2 momenttia, kun peruskorjaus on valmistunut. Peruskorjauksella tarkoitettaisiin rakennuksen tai sen osan muuttamista tai korjaamista siten, että se vastaa uutta rakennusta tai tilaa. Peruskorjauksessa olennainen osuus rakennuksesta tai sen osasta uusitaan ja eläinten hyvinvoinnin tai työympäristön kannalta huonot kalusteet vaihdetaan uusiin, eläinten hyvinvoinnin ja työympäristön kannalta parempiin

kalusteisiin. Peruskorjausta ovat esimerkiksi karsina- ja lattiarakenteiden uusiminen sekä lantakourun mittojen muuttaminen. Peruskorjauksena ei sen sijaan pidetä tilojen yleiseen kunnossapitoon liittyviä muutoksia, kuten kuluneiden rutilöiden tai valaisinten vaihtamista. Lain voimaan tulon jälkeen rakennettavaan uuteen navettaan, sikalaan, talliin tai näiden uuteen osastoon sovellettaisiin 37 §:n 2 momenttia, kun uusi navetta, sikala, talli tai näiden uusi osasto on valmistunut.

Sikaloissa tiineytyshäkkien pitkäaikaisesta käytöstä luopuminen edellyttää muutoksen sikalarakennuksen rakenteisiin. Samaa eläinmäärää varten tarvitaan suurempi pinta-ala tai vaihtoehtoisesti samassa rakennuksessa on mahdollista pitää aiempaa vähemmän sikoja. Kustannusarvio rakenteiden investoinneista koko maassa on n. 8,8 miljoonaa euroa laskettuna n. 400 emakkotilalle, joilla on n. 250—300 emakkopaikkaa. Lisäkustannus investointeihin olisi tehdyn selvityksen mukaan tämän kokoisessa sikalassa n. 22 000 euroa. Investoinneista aiheutuvia kustannuksia olisi tarpeen jakaa siten, että ne jakautuvat riittävänä pitkälle siirtymäajalle. Siirtymäajaksi ehdotetaan 15 vuotta lain voimaan tulosta. Muiden nautojen kuin maidontuotantoa varten pidettävien lehmien ja hiehojen jatkuvasta kytkettynä pidosta luovuttaessa eläimille on järjestettävä karsinat parsipaikan sijaan. Tämä edellyttää rakenteellisia muutoksia navettaan sekä suurempaa pinta-alaa saman eläinmäärän pitämiseksi tai vaihtoehtoisesti eläinten määrää on vähennettävä. Myös hevosten jatkuvasta kytkettynä pidosta luopumisella on vastaavia vaikutuksia niissä yksittäisissä talleissa, joissa pilttuut ovat edelleen käytössä. Tallien ja navetoiden osalta muutokset kohdistuvat kuitenkin vain pieneen osaan talleista ja navetoista, joten riittäväksi siirtymäajaksi ehdotetaan viittä vuotta lain voimaan tulosta.

120 §. *Luonnonvaraisten eläinten hallussapitoa koskevat siirtymäsäännökset.* Pykälään otettaisiin tiettyjen luonnonvaraisten eläinten hallussapitoa koskevat siirtymäsäännökset. Säännösten tarkoituksena olisi estää kohtuuttomien tilanteiden syntyminen sellaisissa tapauksissa, joissa eläimen haltuunotossa noudatettu menettely on täyttänyt kumotun lain mukaiset vaatimukset.

Eläinsuojelulain 13 §:n 1 momentissa kielletään luonnonvaraisen nisäkkään tai linnun elätettäväksi ottaminen. Ehdotetun lain 28 §:n 1 momentissa kielto laajennettaisiin koskemaan kaikkia selkärangaisia eläimiä. Pykälän 1 momentin mukaan kumotun lain nojalla haltuun otetun eläinyksilön hallussapito olisi edelleen sallittua eläimen kuolemaan saakka. Edellytyksenä olisi lisäksi, että eläimen hallussapito ei ole kielletty esimerkiksi luonnonsuojelulain tai vieraslajeja koskevan lainsäädännön perusteella.

Eläinsuojelulain 13 §:n 2 momentin mukaan tilapäisesti annettavaa sairaanhoitoa tai muuta hyväksyttävää tilapäistä tarvetta varten hoitoon otettu eläin on sen tilan salliessa vapautettava, jos on oletettavissa, että se vaikeuksitta sopeutuu luonnonvaraiseen elämään. Jos eläintä ei voida vapauttaa eikä sen hoitoa voida järjestää, eläin on lopetettava. Ehdotetussa 60 §:n 2 momentissa tiukennettaisiin luonnonvaraisen eläimen hoitoa koskevia edellytyksiä. Eläimelle annettavan hoidon jälkeen eläin olisi vapautettava luontoon tai sijoitettava eläintarhaan. Jos näin ei voitaisi menetellä, eläin olisi lopetettava. Pykälän 2 momenttiin otettaisiin säännös, jonka mahdollistaisi ennen lain voimaantuloa tilapäisesti annettavaa sairaanhoitoa tai muuta hyväksyttävää tilapäistä tarvetta varten hoitoon otetun eläimen hallussapidon jatkamisen. Tällainen eläinyksilö saataisiin pitää hallussa sen kuolemaan saakka.

Eläinten pidon tulisi luonnollisesti täyttää ehdotetun lain mukaiset muut vaatimukset. Sen varmistamiseksi, että maakunnalla olisi tieto 1 ja 2 momentissa tarkoitetuista eläimistä, eläimen pitäjän tulisi ilmoittaa eläimen hallussapidosta kuuden kuukauden kuluessa lain voimaantulosta. Tämä olisi välttämätöntä sen valvomiseksi, että ehdotetussa laissa asetettavia vaatimuk-

muksia luonnonvaraisen eläimen hallussapidosta ei voitaisi kiertää. Ilmoitusvelvollisuus vastaisi ehdotetussa 8 §:n 3 momentissa säädettävää ilmoitusvelvollisuutta.

121 §. *Luvan- ja ilmoituksenvaraista eläintenpitoa koskevat siirtymäsäännökset.* Kumotun lain nojalla on myönnetty 49 §:n 1 momentissa tarkoitettuja eläintarha-, sirkus- ja pysyvää tai kiertävää eläinnäyttelyä koskeva lupia. Selvyyden vuoksi ehdotetaan säädettäväksi, että tällaiset luvat olisivat edelleen voimassa niitä koskevien lupaehtojen mukaisesti.

Ehdotetun 56 §:n mukaan kotieläinpihan tulisi tehdä eläintunnistusjärjestelmästä annetussa laissa (238/2010) tai sen nojalla säädettyä ilmoitusta täydentävä ilmoitus eläintenpitäjä- ja pitopaikkarekisteriin tallettavaksi. Täydentävä ilmoitus tulisi 57 §:n mukaan tehdä myös eräiden luonnonvaraisten eläinten riistanhoidollisesta tai tuotantotarkoituksessa tapahtuvasta tarhauksesta. Eläintunnistusjärjestelmästä annettu laki sisältää säännöksiä ja aikarajoja, joiden kuluessa toiminnan aloittamisesta tai sitä koskevista muutoksista on ilmoitettava. Ilmoitusaika on 30 vuorokautta. Selvyyden vuoksi ehdotetun säännöksen 2 ja 3 momenttiin otettaisiin säännökset kotieläinpihaa ja luonnonvaraisten eläinten tarhausta koskevan täydentävän ilmoituksen tekemisestä. Ilmoitus olisi tehtävä 30 vuorokauden kuluessa lain voimaantulosta. Kotieläinpiha on kumotun lain nojalla edellyttänyt pysyvää eläinnäyttelyä koskevaa lupaa. Vaikka luvanvaraisuus lakkaisi ehdotetun lain voimaan tullessa, toimijat ovat lähtökohtaisesti viranomaisten tiedossa.

Myös ehdotetun 59 §:n tarkoittamaa ammattimaista tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvaa seura- tai harrastuseläinten pitoa harjoittavan tulisi tarvittaessa tehdä toimintaa koskeva ilmoitus. Toimintaa koskeva määrittely muuttuu jonkin verran kumotun lain mukaisesta määrittelystä, mikä saattaa edellyttää ilmoitettujen tietojen päivittämistä.

Ehdotetun lain 60 §:ään sisältyisi uutena velvoitteena luonnonvaraisten eläinten hoitolaittoiminnan harjoittamista koskeva ilmoitusvelvollisuus. Kyseistä toimintaa harjoittavan toimijan tulisi tehdä mainittu ilmoitus maakunnalle kahden kuukauden kuluessa ehdotetun lain voimaantulosta.

1.2 Rikoslaki

17 luku. Rikoksista yleistä järjestystä vastaan

14 §. *Eläinsuojelurikos.* Rikoslain 17 luvun 14 §:ssä säädetään eläinsuojelurikoksesta. Säännöksen nojalla rangaistavaa on eläimen kohteleva julmasti tai tarpeetonta kärsimystä, kipua tai tuskaa aiheuttaen säännöksessä viitatuun lainsäädännön vastaisesti. Pykälän 1 kohdassa viitataan kumottavaksi ehdotettuun eläinsuojelulakiin. Viittaus muutettaisiin viittaukseksi ehdotettuun lakiin eläinten hyvinvoinnista. Ehdotettuun lakiin eläinten hyvinvoinnista sisältyisi myös uusia velvoitteita, jota ei ole nykyisessä eläinsuojelulaissa. Eläinsuojelurikoksena olisi jatkossa rangaistavaa myös lain uusien velvoitteiden vastainen eläimen kohteleva julmasti tai sille tarpeetonta kärsimystä tai kipua aiheuttaen.

Eläinten hyvinvoinnista annettavaksi ehdotetun lain 6 §:ssä säädettäisiin kiellosta aiheuttaa eläimille tarpeetonta kipua tai kärsimystä. Tuskan aiheuttamisesta eläimille ei olisi enää tarpeen säätää, koska se sisältyisi kärsimyksen aiheuttamiseen. Tämän vuoksi maininta tuskan aiheuttamisesta poistettaisiin myös eläinsuojelurikosta koskevasta säännöksestä.

23 §. *Eläintenpitokiello.* Rikoslain 17 luvun 23 §:ssä säädetään eläintenpitokiellosta. Voimassa olevan pykälän 1 momentin mukaan eläintenpitokiello voidaan määrätä muun muassa henkilölle, joka tuomitaan eläinsuojelulain 54 §:n 1 momentin nojalla eläinsuojelurikoksesta

ja jota voidaan pitää soveltumattomana tai kykenemättömänä huolehtimaan eläinten hyvinvoinnista. Viitatussa 54 §:n 1 momentissa luetellaan tekoja ja laiminlyöntejä, joilla voi olla suoranaista vaikutusta eläimen hyvinvointiin ja jotka ovat rangaistavia myös huolimattomuudesta tehtyinä. Eläintenpitokieltoa voidaan pitää tällaisissa tapauksissa edelleen lähtökohtaisesti perusteltuna eläinten hyvinvoinnin turvaamistoimenpiteenä.

Säännöksessä oleva viittaus eläinsuojelulain 54 §:n 1 momenttiin muutettaisiin viittaukseksi eläinten hyvinvoinnista annettavan lain 114 §:n 1 momenttiin. Ehdotettu 114 §:n 1 momentti sisältäisi nykyistä säännöstä vastaavalla tavalla sellaisia kriminalisointeja, jotka tarkoittaisivat eläinten hyvinvointiin suoraan ja haitallisesti vaikuttavien tekojen tekemistä tai hoito- tai muiden velvoitteiden laiminlyöntiä. Rikkomustyyppiset teot eivät aina ole sellaisia, että henkilöä voitaisiin niiden vuoksi pitää soveltumattomana tai kykenemättömänä huolehtimaan eläimistä. Eläintenpitokiellon määräämisen perusteisiin ei näissä tilanteissa ehdotettaisi asiallisia muutoksia nykytilaan nähden.

Lisäksi viitattaisiin ehdotetun eläinten hyvinvoinnista annettavan lain 114 §:n 2 momentin 6 kohtaan. Eläinten hallitsematonta lisääntymistä koskevan velvoitteen rikkomisesta voi aiheutua eläimille tarpeetonta kärsimystä ja muun muassa eläimen perimään liittyviä hyvinvointihaittoja. Eläinten hallitsematon lisääntyminen liittyy usein myös niin sanottuun pentutehtailuun, jossa eläinten tehokkaalla lisääntymisellä pyritään maksimoimaan niistä saatava taloudellinen hyöty. Eläinten hyvinvoinnin turvaamiseksi on tarpeen, että velvoitetta rikkovalle voitaisiin määrätä eläintenpitokielto. Ehdotetussa säännöksessä viitattaisiin myös 114 §:n 3 momenttiin. Sen mukaan henkilö, joka tahallaan rikkoo sukupuoliyhteyttä eläimen kanssa koskevaa kieltoa, voidaan tuomita eläinsuojelurikkomuksesta. Pelkkä rangaistus tekoon syylistyneelle ei kuitenkaan ole aina riittävä keino puuttua tilanteeseen. Joissakin tapauksissa voi olla tarpeen, että henkilölle määrätään eläintenpitokielto eläimen hyvinvoinnin turvaamiseksi. Eläintenpitokielto voisi olla erityisen tarpeen esimerkiksi sellaisessa tilanteessa, jossa henkilö toistuvasti hänelle määrätystä kiellosta huolimatta on sukupuoliyhteydessä eläimen kanssa.

1.3 Laki eläinten kuljetuksesta

3 §. *Suhde eräisiin säädöksiin.* Voimassa olevan säännöksen 1 momentissa viitataan kumottavaksi ehdotettuun eläinsuojelulakiin. Viittaus muutettaisiin viittaukseksi ehdotettuun lakiin eläinten hyvinvoinnista. Säännöksestä poistettaisiin sana ”käsittely” sillä ehdotetussa laissa käsittely olisi osa kohtelua. Samalla pykälän 2 momentissa oleva kumotun eläintautilain säädöskokoelmanumero muutettaisiin nykyisen eläintautilain mukaiseksi. Pykälään tehtäisiin myös säännösteknisiä korjauksia.

1.4 Metsästyslaki

1 §. *Lain soveltamisala.* Voimassa olevan säännöksen 3 momentissa viitataan kumottavaksi ehdotettuun eläinsuojelulakiin. Viittaus muutettaisiin viittaukseksi ehdotettuun lakiin eläinten hyvinvoinnista.

33 §. *Pyyntivälineet ja pyyntimenetelmät.* Säännöksen 4 momentissa viitataan kiellosta tuottaa eläimelle tarpeetonta kipua ja tuskaa eläinsuojelulain 3 §:ään ja eläinten lopettamisesta lain 32 §:ään. Viittaukset kohdistettaisiin eläinten hyvinvoinnista annettavaksi ehdotetun lain asianomaisiin pykäliin.

1.5 Laki tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta

4 §. *Suhde muuhun lainsäädäntöön.* Voimassa olevan säännöksen 1 momentissa viitataan kumottavaksi ehdotettuun eläinsuojelulakiin. Viittaus muutettaisiin viittaukseksi ehdotettuun lakiin eläinten hyvinvoinnista. Samalla säännöksestä poistettaisiin sana ”käsittely”, sillä ehdotetussa laissa käsittely olisi osa kohtelua.

1.6 Luonnonsuojelulaki

38 §. *Eläinlajien rauhoittaminen.* Voimassa olevan säännöksen 3 momentissa viitataan kumottavaksi ehdotettuun eläinsuojelulakiin ja eläintautilakiin. Viittaukset ovat liittyneet vierasperäisiin lajeihin, joiden sääntely on nykyisin järjestetty vieraslajeista aiheutuvien riskien hallinnasta annetulla lailla (1709/2015) ja asiaan aiemmin liittynyt luonnonsuojelulain 43 § on sen vuoksi kumottu. Viittaukset ehdotetaan poistettaviksi tarpeettomina.

41 §. *Avuttomassa tilassa tavattu rauhoitettu eläin.* Voimassa olevan säännöksessä viitataan kumottavaksi ehdotettuun eläinsuojelulakiin. Viittaus muutettaisiin viittaukseksi ehdotettuun lakiin eläinten hyvinvoinnista. Pykälään tehtäisiin myös säännösteknisiä korjauksia.

1.7 Laki eläinjalostustoiminnasta

2 §. *Suhde muuhun lainsäädäntöön.* Voimassa olevassa säännöksessä viitataan kumottavaksi ehdotettuun eläinsuojelulakiin. Viittaus muutettaisiin viittaukseksi ehdotettuun lakiin eläinten hyvinvoinnista.

2 Tarkemmat säännökset ja määräykset

Ehdotettuun lakiin eläinten hyvinvoinnista sisältyisi erittäin paljon asetuksenantovaltuuksia, kuten myös kumottavaan eläinsuojelulakiin on sisältynyt. Laki koskisi nykyiseen tapaan kaikkia eläimiä. Eräitä nyt asetustasolla olevia säännöksiä nostettaisiin lakitasolle, jotta saataisiin luotua riittävän kattava perussääntely. Lain säännöksiä tarkempien säännösten antaminen on kuitenkin edelleen välttämätöntä muun muassa sen vuoksi, että voitaisiin ottaa huomioon eri eläinlajien erityistarpeet ja eläintenpitoa tai eläimillä harjoitettavaa toimintaa koskevat erilaiset vaatimukset. Tarkoituksena onkin, että muun muassa keskeisten tuotantoeläinten pitoväestöstä annettaisiin nykyiseen tapaan tarkempia säännöksiä. Asetuksenantovaltuudet osoitettaisiin pääosin valtioneuvostolle seuraavasti.

Lain tultua voimaan annettaisiin valtioneuvoston asetukset, joihin sisältyisivät tarvittavat tarkemmat säännökset:

- 1) 8 §:n 2 momentissa tarkoitetuista pidettäväksi sallituista seura- ja harrastuseläimistä;
- 2) 15 §:n 2 momentin 5 kohdassa tarkoitetuista toimenpiteistä, jotka ovat tarpeen eläinten käsiteltävyyden parantamiseksi, ihmisten tai muiden eläinten terveyden tai turvallisuuden varmistamiseksi, eläimen jalostusarvon määrittämiseksi tai muun vastaavan eläinten pitoon liittyvän välttämättömän syyn takia;
- 3) 15 §:n 2 momentin 6 kohdassa tarkoitettuista eläinten keinosiemennyksestä ja muiden keinolliseen lisäämiseen liittyvistä toimenpiteistä;
- 4) 21 §:n 3 momentissa tarkoitetuista pysyvistä pitopaikoista, joissa sulan veden jatkuva saatavilla pito on kohtuuttoman vaikea järjestää eläinten pitomuodosta ja sääolosuhteista johtuvista syistä;

HE 154/2018 vp

5) 38 §:n 3 momentin nojalla nautojen kytkemisestä sekä emakoiden ja ensikoiden porsitushäkissä ja tiineytyshäkissä pidosta;

6) 58 §:n 6 momentissa tarkoitettua broilerikasvattamon tuotantojärjestelmän kuvauksesta, tuotantojärjestelmää koskevista keskeisistä tiedoista, broilereiden kasvatustiheyttä koskevista vaatimuksista, hyvän käytännön oppaasta, broilereiden kuolleisuudessa huomioon otettavista seikoista sekä teurastamoon toimitettavista parvea koskevista tiedoista;

7) 63 §:n 6 momentissa tarkoitettua eläinten lopetuksessa käytettävistä lopetusmenetelmistä ja lopetustekniikoista;

8) 85 §:n 4 momentissa tarkoitettua broilereiden hyvinvointia kuvaavista tekijöistä ja niiden vaikutuksesta broilereiden kasvatustiheyteen sekä broilereiden hyvinvoinnin arvioimisesta ja valvontaviranomaisen ilmoituksesta.

Lisäksi valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä:

1) 9 §:n 4 momentissa tarkoitettua eläinlajilistojen muuttamista koskevan hakemuksen sisällöstä ja hakemukseen liitettävistä selvityksistä sekä hakemuksen käsittelystä;

2) 10 §:n 3 momentissa tarkoitettua eläinlajilistasta poikkeamista koskevan hakemuksen sisällöstä ja hakemukseen liitettävistä selvityksistä sekä hakemuksen käsittelystä;

3) 12 §:n 3 momentissa tarkoitettua eläinten käsittelystä sekä käsittelyyn ja pito-olosuhteisiin totuttamisesta;

4) 13 §:n 5 momentissa tarkoitettua eläinten kielletystä kohtelusta;

5) 15 §:n 4 momentissa tarkoitettua eläimelle sallittujen toimenpiteiden tekemisessä ja eläinten keinosiemennyksessä käytettävistä menetelmistä;

6) 15 §:n 5 momentissa tarkoitettua eläimen ulkonäön muuttamiseen tähtäävistä ja muista kielletyistä toimenpiteistä;

7) 16 §:n 3 momentissa tarkoitettua toimenpiteiden tekijöiden koulutuksesta ja pätevyydestä sekä toimenpiteiden tekemisessä käytettävistä menetelmistä ja tarvittavasta kivunlievityksestä;

8) 17 §:n 3 momentissa tarkoitettua eri eläinlajien hoitoon, käsittelyyn ja lopetukseen tarkoitettuille välineille, laitteille ja aineille asetettavista vaatimuksista;

9) 20 §:n 5 momentissa tarkoitettua eläinten olennaisten käyttäytymistarpeiden tyydyttämisestä ja muista eläimen hyvinvoinnin turvaamiseksi tarvittavista hoitotoimista sekä eläinten ryhmässä pidosta;

10) 21 §:n 3 momentissa tarkoitettua hoidossa olevien eläinten ruokinnasta ja juotosta;

11) 22 §:n 4 momentissa tarkoitettua eläinten hyvinvoinnin ja pitopaikan tarkastamisesta;

12) 25 §:n 5 momentin nojalla siitä, millaisia eläimiä ei saa käyttää jalostukseen, kielletyistä jalostusmenetelmistä sekä siitä, millaisiin toimenpiteisiin eläimen omistajan tai pitäjän on ryhdyttävä pitämiensä eläinten hallitsemattoman lisääntymisen estämiseksi;

HE 154/2018 vp

- 13) 26 §:n 7 momentissa tarkoitettua löytöeläinten tilapäisen hoidon järjestämisestä ja löytöeläimiä koskevan tilaston laatimisesta;
- 14) 30 §:n 3 momentissa tarkoitettua eläinten pitäjien ja muiden eläinten hoitajien koulutuksesta ja pätevyydestä;
- 15) 31 §:n 3 momentin nojalla siitä, millaisiin toimenpiteisiin eläinten pitäjän on ryhdyttävä häiriötilanteisiin varautumiseksi;
- 16) 32 §:n 3 momentissa tarkoitettua kuolleiden eläinten lukumääriä koskevasta kirjanpidosta;
- 17) 33 §:n 4 momentin nojalla pitopaikan koosta, materiaaleista, rakenteista ja ominaisuuksista;
- 18) 34 §:n 2 momentissa tarkoitettua pitopaikan turvallisuuteen vaikuttavista materiaaleista, rakenteista ja muista ominaisuuksista;
- 19) 35 §:n 5 momentissa tarkoitetuista pitopaikan olosuhteista sekä ulkona pidettävien eläinten suojaamisesta epäsuotuisia sääoloja vastaan;
- 20) 37 §:n 5 momentin nojalla pitopaikan koolle, rakenteille, varusteille ja laitteille asetettavista vaatimuksista;
- 21) 39 §:n 2 momentissa tarkoitetuista eläinten tarkastamisen kannalta välttämättömistä tiloista ja välineistä ja sairaiden vahingoittuneiden eläinten hoitoa tai eristämistä varten tarvittavista tiloista;
- 22) 40 §:n 2 momentin nojalla eläimen luovutuksen yhteydessä annettavista tiedoista ja tavasta, jolla tiedot annetaan;
- 23) 42 §:n 3 momentin nojalla sellaisista kilpailuista ja näyttelyistä, jotka tarpeettomasti vaarantavat eläinten hyvinvointia ja joiden järjestäminen on kielletty;
- 24) 43 §:n 2 momentissa tarkoitettua eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestäjän pätevyydestä;
- 25) 44 §:n 3 momentissa tarkoitetuista eläinkilpailua ja -näyttelyä koskevista vaaratekijöistä ja tarvittavista toimenpiteistä niiden poistamiseksi tai vähentämiseksi;
- 26) 46 §:n 2 momentissa tarkoitettua ilmoituksenvaraista eläinkilpailun järjestämistä koskevasta ilmoituksesta ja siihen liitettävistä selvityksistä;
- 27) 48 §:n 2 momentissa tarkoitettua ilmoituksenvaraisen eläinkilpailun järjestäjän kirjaimisvelvollisuudesta;
- 28) 49 §:n 4 momentissa tarkoitetuista kielletyistä esityksistä ja luonnollista elinympäristöä vastaavista pitopaikoista eläintarhassa ja pysyvässä eläinnäyttelyssä;
- 29) 50 §:n 2 momentissa tarkoitettua eläintarhan luonnonvaraisen eläimistön suojelua ja biologisen monimuotoisuuden säilymistä edistävästä tehtävästä;

HE 154/2018 vp

30) 52 §:n 4 momentissa tarkoitettu eläintarhaa, pysyvää ja kiertävää eläinnäyttelyä sekä sirkusta koskevasta lupahakemuksesta ja siihen liitettävistä selvityksistä;

31) 55 §:n 4 momentissa tarkoitettu eläintarha- ja muussa luvanvaraisessa toiminnassa tapahtuvia muutoksista koskevan ilmoituksen sisällöstä ja siihen liitettävistä selvityksistä;

32) 61 §:n 2 momentissa tarkoitettu ilmoituksenvaraista toimintaa koskevista ilmoituksista ja niihin liitettävistä selvityksistä;

33) 62 §:n 3 momentissa tarkoitettu luvan- ja ilmoituksenvaraista toimintaa koskevasta eläinlajeja ja eläimiä koskevasta luettelon pitämisestä ja siihen merkittävistä tiedoista;

34) 63 §:n 6 momentissa tarkoitettu eläimen lopettavan henkilön pätevydestä;

35) 64 §:n 2 momentissa tarkoitettu eläinten teurastamisesta teurastamon ulkopuolella;

36) 65 §:n 2 momentissa tarkoitettu lopetusasetusta täydentävistä säännöksistä, jotka koskevat kalojen lopetusta ja teurastusta sekä porojen ja tarhatun riistan teurastusta;

37) 66 §:n 3 momentissa tarkoitettu maakunnalle lopetustoiminnan harjoittamisesta tehtävistä ilmoituksista;

38) 67 §:n 5 momentissa tarkoitettu eri viranomaisten tehtävistä joukkolopetuksessa sekä eläinten joukkolopetuksessa noudatettavista menettelyistä;

39) 72 §:n 6 momentissa tarkoitettu eläinten hyvinvoinnin valvontaa suorittavien viranhaltijoiden pätevyysvaatimuksista ja henkilöstön riittävästä määrästä;

40) 86 §:n 4 momentissa tarkoitettu valvontaviranomaisen ilmoitusvelvollisuuden sisällöstä toiselle valvontaviranomaiselle;

41) 118 §:n 1 momentissa tarkoitettu eläinyksilön hallussapitoa koskevasta poikkeuksesta;

42) 118 §:n 2 momentissa tarkoitettu eläimen hallussapitoa koskevan eläimen omistajan tai pitäjän ilmoituksen sisällöstä ja tekemisestä.

Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin myös 18 §:n 2 momentin nojalla säätää muistakin pykälässä tarkoitetuista välineistä ja laiteista, joihin sovellettaisiin pykälän säännöksiä.

Maa- ja metsätalousministeriön asetuksella voitaisiin antaa tarkempia säännöksiä 111 §:n 4 momentissa ja 112 §:n 2 momentissa tarkoitettu rekisteritietojen merkitsemisessä noudatettavasta menettelystä.

Esityksen liitteenä on luonnokset valtioneuvoston asetuksiksi ehdotetussa 21 §:n 3 momentissa tarkoitetuista tarkemmista säännöksistä, jotka koskevat mainitun säännöksen 2 momentin 5 kohdassa tarkoitettuja poikkeuksia jatkuvasti saatavilla olevan juomaveden vaatimukseen. Liitteenä oleviin asetuksiin sisältyy myös luonnos kytkettynä pidettävien lypsylehmien ja -hiehojen jaloitteluvaatimuksista.

3 Voimaantulo

Lait ehdotetaan tuleviksi voimaan 1 päivänä tammikuuta 2021, samanaikaisesti maakuntauudistuksen voimaantulon kanssa.

4 Suhde perustuslakiin ja säätämisjärjestys

Esityksen 1. lakiehdotuksessa on runsaasti säännöksiä, joilla on liityntä perustuslaissa suojattuihin perusoikeuksiin. Lakiehdotukseen sisältyisi myös paljon asetuksenantovaltuuksia, kuten jaksosta 1 käy ilmi.

Elinkeinovapaus

Ehdotetun lain 49 §:n 1 momentin mukaan viranomaislupaa edellyttäisi eläintarhaa, pysyvää ja kiertävää eläinnäyttelyä sekä sirkusta koskevan toiminnan harjoittaminen. Ilmoitusta toiminnan harjoittamisesta edellyttäisi 45 §:n 1 momentissa tarkoitettu eläinkilpailujen järjestäminen, 56 §:ssä tarkoitettu kotieläinpihatoiminnan harjoittaminen, 59 §:n 1 momentissa tarkoitettu ammattimainen tai muutoin laajassa mitassa tapahtuva seura- ja harrastuseläinten pito, 60 §:n 1 momentissa tarkoitettu luonnonvaraisten eläinten hoitolatoiminnan harjoittaminen sekä 66 §:n 1 momentissa tarkoitettu laajassa mitassa tapahtuva eläinten lopetustoiminta. Ehdotetun 111 §:n mukaan sekä luvan- että ilmoituksenvaraista toimintaa harjoittavat toimijat rekisteröitäisiin.

Eläintarhadirektiivi edellyttää luonnonvaraisia eläimiä koskevan toiminnan olevan pääsääntöisesti luvanvaraista. Direktiivin 2 artiklan mukaan eläintarhalla tarkoitetaan kaikkia pysyviä laitoksia, joissa luonnonvaraisten eläinlajien eläviä yksilöitä pidetään näytteillä yleisölle seitsemän tai sitä useamman päivän ajan vuodessa, lukuun ottamatta sirkuksia, lemmikkieläinkauppoja ja laitoksia, joille jäsenvaltiot myöntävät vapautuksen direktiivin vaatimuksista sillä perusteella, että ne eivät pidä huomattavaa määrää eläimiä tai lajeja näytteillä yleisölle ja että vapautus ei vaaranna direktiivin tavoitteita. Ehdotettuihin ilmoitusvelvollisuuksiin liittyvä sääntely olisi kaikilta osin unionin säädösten sallimaa.

Lakiin sisältyisi myös eräitä toimijoita koskevia kelpoisuusvaatimuksia. Ehdotettu 16 §:n 1 momentti koskisi eläimelle tehtävän toimenpiteen tekijän kelpoisuutta, 30 § eläinten pitäjien ja muiden hoitajien kelpoisuutta, 43 §:n 1 momentti eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestäjän pätevyyttä, 47 §:n 4 momentti kilpailueläinlääkärin pätevyyttä ja 63 §:n 2 momentti eläimiä lopettavan henkilön pätevyyttä.

Perustuslain 18 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus hankkia toimeentulonsa valitsemallaan työllä, ammatilla tai elinkeinolla. Perustuslakivaliokunta on kuitenkin katsonut, että elinkeinotoiminnan luvanvaraisuus on mahdollista erityisin perustein (PeVL 19/2002 vp). Elinkeinotoiminnan edellytyksenä olevan ilmoitusvelvollisuuden säätämistä on pidetty asiallisesti luvanvaraisuuteen rinnastettavana sääntelynä (PeVL 9/2005 vp, s. 2/I, PeVL 56/2002 vp, PeVL 45/2001 vp, s. 2/I). Myös toimijalle asetettavat kelpoisuusvaatimukset liittyvät perustuslain 18 §:n 1 momentin mukaisiin oikeuksiin työn ja ammatin valinnan vapaudesta, minkä vuoksi lakiin on otettava luonnehdintoja siitä, minkälaista kelpoisuutta asianomaisilta henkilöiltä edellytetään (PeVL 26/2001 vp ja PeVL 74/2002 vp).

Perustuslakivaliokunta on katsonut, että elinkeinovapauden rajoitusten tulee olla täsmällisiä ja tarkkarajaisia. Sen lisäksi rajoitusten olennaisen sisällön, kuten rajoitusten laajuuden ja edellytysten, tulee ilmetä laista. Valiokunta on myös pitänyt tärkeänä, että säännökset luvan edellytyksistä ja pysyvyydestä antavat riittävän ennustettavuuden viranomaistoiminnasta (PeVL 15/2008 vp, s. 2/II).

Ehdotetun lain 100 §:ssä säädettäisiin eläintarhaa, sirkusta ja eläinnäyttelyä koskevan luvan peruuttamisesta ja muuttamisesta. Luvan peruuttamisen edellytyksenä olisi rikkomuksen oleellisuusvaatimus ja se, että toiminnanharjoittaja ei ole korjannut epäkohtia asetetussa kohtuullisessa määräajassa. Luvan peruuttamisen ja laitoksen sulkemisen sijaan lupaa voitaisiin myös muuttaa ja sulkea vain laitoksen osa, jos se olisi eläinten hyvinvoinnin kannalta riittävää. Vastaavalla tavalla säädettäisiin 101 §:ssä myös ilmoitusta edellyttävän eläintenpidon tai toiminnan taikka sen osan kieltämisestä. Hallinnollisilla toimilla pyrittäisiin näin ollen puuttamaan harjoitettavaan toimintaan mahdollisimman vähän ja vain sen verran, mikä olisi eläinten hyvinvoinnin kannalta välttämätöntä.

Perustuslain 20 §:n mukaan vastuu luonnosta, sen monimuotoisuudesta ja ympäristöstä kuuluu kaikille. Säännös kattaa myös eläimet. Perustuslakivaliokunta on lausunnossaan (PeVL 2/2013 vp) todennut, että velvollisuus pyrkiä parhaalla mahdollisella tavalla välttämään eläinten kipua, tuskaa ja kärsimystä on epäilemättä yhteiskunnallisesti hyväksyttävä ja erittäin painava peruste rajoittaa tieteen vapautta, elinkeinovapautta ja omaisuuden suojaa koe-eläintoiminnassa. Valiokunta on lisäksi todennut, että perusteella on liityntä myös perustuslain 20 §:n ympäristövastuusäännökseen, vaikka eläinten hyvinvoinnin edistämiseksi on kysymys ennemminkin eettisestä kestävästä periaatteesta kuin suoranaisesti perusoikeuksien turvaamisesta.

Ehdotetussa laissa määriteltäisiin edellytykset, joiden täytyessä lupa myönnettäisiin. Lakiin sisältyisivät myös tarvittavat säännökset luvan peruuttamisesta sekä ilmoitusta edellyttävän toiminnan kieltämisestä. Säännökset olisivat tarkkarajaisia ja suhteellisuusperiaatteen mukaisia. Ehdotetuilla säännöksillä on edellä todetun mukainen hyväksyttävä peruste ja sääntely täyttää perusoikeuksien rajoituksia sisältäviltä säännöksiltä edellytettävät tarkkarajaisuuden ja täsmällisyyden sekä lailla säätämisen vaatimukset. Sääntely on sen oikeasuhtaisuuteen liittyvän vaatimuksen täyttymiseksi rakennettu myös siten, että luvan peruuttaminen, toiminnan kieltäminen ja muu vastaava hallinnollinen toimenpide voi tulla kyseeseen vain vakavimpien eläinten hyvinvointia vaarantavien tilanteiden osalta, jos tilanne on sellainen, että sitä ei saada lievemmin toimin korjattua. Eläinten hyvinvoinnin asianmukainen turvaaminen edellyttää myös joiltain toimijoilta määrätynlaista kelpoisuutta tai pätevyyttä.

Eläinsuojelulain 22 §:ssä säädetään asetuksenantovaltuudesta, jonka nojalla voidaan eläinsuojelullisista syistä kieltää eläinten tarhaaminen tuotannollisessa tarkoituksessa. Pykälän perustelujen mukaan säännöstä sovellettaisiin, jos eläinlajia tai -rotua ei voida nykyisen tiedon mukaan kohtuudella tarhata Suomessa eläinsuojelullisesti hyväksyttävällä tavalla. Suomen ilmastoloosuhteet saattaisivat esimerkiksi olla perusteena trooppisesta ilmanalasta peräisin olevien eläinlajien tarhaamisen kieltämiseen. Perustuslakivaliokunta on turkistarhausta koskevan kansalaisaloitteen käsittelyn yhteydessä ottanut kantaa eläinsuojelulain 22 §:ään (PeVL 18/2013 vp). Valiokunnan mukaan pykälä ei täytä perustuslain vaatimusta, jonka mukaan lailla on säädettävä yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista sekä asioista, jotka perustuslain mukaan muuten kuuluvat lain alaan. Lisäksi valiokunta kiinnitti huomiota siihen, että perustuslailla on suojattu jokaisen oikeus hankkia toimeentulonsa valitsemallaan työllä, ammatilla tai elinkeinolla. Lausunnossaan valiokunta piti selvänä sitä, että asetuksenantajaa ei voida ainaakaan näin väljästi valtuuttaa kieltämään eläinten tarhaamista tuotannollisessa tarkoituksessa, vaan tällaisen sääntelyn tulee perustua lakiin.

Omaisuudensuoja

Ehdotetun lain 8 §:n 1 momentissa määriteltäisiin edellytykset, joiden täytyessä eläintä voitaisiin pitää tuotantoeläimenä, seura- ja harrastuseläimenä, sirkuseläimenä tai kiertävässä eläinnäyttelyssä. Säännöksen mukaan vain sellaisia eläinlajeja voitaisiin pitää, joiden pito voi-

daan saatavilla olevan tieteellisen näytön ja käytännön kokemuksen perusteella järjestää eläinten hyvinvoinnin turvaavalla tavalla. Muita kuin seura- ja harrastuseläimiä koskeva luettelo sisältyisi ehdotetun lain liitteeseen 1. Valtioneuvoston asetuksella puolestaan säädettäisiin niistä eläinlajeista, joita voitaisiin pitää seura- ja harrastuseläiminä. Ehdotettu sääntely loukkaisi omaisuudensuojaa, jos toiminnanharjoittaja joutuisi luopumaan eläimestään, tai elinkeinon harjoittamisoikeutta, jos toimija joutuisi luopumaan elinkeinostaan. Tämän estämiseksi lain 118 §:ään otettaisiin säännös, jonka mukaan eläimen omistaja tai pitäjä saisi pitää eläimen hallussaan sen luonnolliseen kuolemaan saakka. Suomessa tällä hetkellä pidettävät kaikki tuotantoeläinlajit sisältyisivät liitteeseen 1, joten ehdotuksella ei myöskään käytännössä puututtaisi omaisuuden suojaan tai elinkeinon harjoittamisoikeuteen. Pidettäväksi sallittujen eläinlajien listaaminen on välttämätöntä, jotta eläinten pitoon liittyvät hyvinvointivaatimukset kunkin eläinlajin kohdalla voitaisiin arvioida etukäteen. Näin pidettäväksi ei otettaisi eläintä, jonka pidossa 8 §:n 1 momentissa tarkoitetut edellytykset eivät täytyisi. Tämä menettely vähentäisi eläinten tarpeetonta kärsimystä.

Ehdotetun lain mukaan valvontaviranomainen voisi puuttua omaisuuden käyttöön muun muassa 94 §:n 1 momentin nojalla kieltämällä eläinten hyvinvointimääräysten vastaisen eläinten pitämisen, hoitamisen ja kohtelun tai keskeyttämällä toiminnan 95 §:ssä säädettävällä tavalla taikka hankkimalla 96 §:n nojalla kiireellistä hoitoa eläimelle. Merkittävin puuttuminen omaisuuteen sisältyisi ehdotetun lain 97 §:ään. Sen mukaan valvontaviranomainen voisi myydä eläimen tai luovuttaa sen muutoin taikka lopettaa eläimen, jos eläintä ei voida jättää omistajalleen tai pitäjälleen. Samoin voitaisiin menetellä, jos eläimelle on 96 §:n nojalla hankittu hoitoa muualta, eikä eläintä voida palauttaa omistajalleen tai pitäjälleen. Valvontaviranomainen voisi ryhtyä mainittuihin toimenpiteisiin kuitenkin vain, jos eläimen omistajan tai pitäjän teko tai laiminlyönti aiheuttaa vakavaa tai olennaista ja toistuvaa vaaraa eläimen hyvinvoinnille eivätkä muut toimenpiteet ole tarkoituksenmukaisia tai kohtuudella mahdollisia. Lisäksi, jos eläimen käyttäytymisessä, elintoiminnoissa tai ulkoisessa olemuksessa esiintyisi oireita tai muutoksia, joiden perusteella eläimen voidaan päätellä kokevan voimakasta kipua tai kärsimystä, ja eläimen hengissä pitäminen on julmaa sitä kohtaan, valvontaviranomaisen olisi lopetettava eläin viipymättä.

Valvontaviranomaisella olisi myös oikeus 98 §:n nojalla ottaa haltuun ja lopettaa tai määrätä lopetettavaksi eläin, jota pidetään liitteen 1 tai 8 §:n 2 momentissa tarkoitetun valtioneuvoston asetuksen vastaisesti. Tämä menettely olisi kuitenkin mahdollista vain, jos tilanteeseen ei voitaisi saada korjausta omaisuudensuojaan vähemmän puuttuvalla keinolla, kuten 94 §:n nojalla annetulla kiellolla pitää eläintä. Lopettamisen sijaan eläin voitaisiin sijoittaa myös eläintarhaan. Luonnonvarainen eläin voitaisiin lisäksi palauttaa luontoon, jos eläimen tila sen sallii. Valvontaviranomaisella olisi oikeus myös ottaa haltuun ja määrätä 19 §:ssä tai sen nojalla kielletty väline tai laite käsiteltäväksi hyväksymällään tavalla uudelleen, hävitettäväksi, poistettavaksi markkinoilta tai palautettavaksi siihen maahan, josta se on tuotu Suomeen.

Omaisuudensuojaa koskevan perustuslain 15 §:n 1 momentin nojalla jokaisen omaisuus on turvattu. Perustuslakivaliokunta on tulkintakäytännössään kuitenkin todennut, ettei omaisuus ole perustuslain suojaama kaikkia käyttörajoituksia vastaan ja että omistajan oikeuksia voidaan rajoittaa lailla, joka täyttää perusoikeutta rajoittavalta lailta vaadittavat yleiset edellytykset (mm. PeVL 32/2010 vp, s. 4/I ja PeVL 8/1996 vp).

Lakiehdotukseen sisältyvät säännökset ovat välttämättömiä eläinten hyvinvoinnin turvaamiseksi. Kysymys on eläinten hyvinvoinnin vakavasta vaarantumisesta, vastoin lain säännöksiä pidettävistä eläimistä tai laitteista tai välineistä, jotka voivat vakavasti vaarantaa eläimen hyvinvoinnin. Ehdotettujen säännösten on katsottava olevan laajuudeltaan oikeassa suhteessa perusoikeuksien suojaamaan oikeushyvään ja rajoitusten taustalla olevaan tärkeään ja painavaan

HE 154/2018 vp

yhteiskunnallisen intressin, eläinten hyvinvoinnin painoarvoon. Säännökset ovat perustuslais-
sa edellytettävällä tavalla riittävän täsmällisiä ja tarkkarajaisia.

Yksityiselämän ja henkilötietojen suoja

Perustuslain 10 §:n 1 momentin mukaan jokaisen yksityiselämä on turvattu. Henkilötietojen
suojasta säädetään tarkemmin laissa.

Ehdotetun 78 §:n 1 momentin mukaan teurastamossa eläinten hyvinvointimääräysten valvon-
nassa voitaisiin käyttää apuna kameravalvontaa. Kamera voitaisiin valvontaa varten sijoittaa
tilaan, jossa eläimiä puretaan kuormasta, säilytetään, käsitellään, siirretään, tainnutetaan tai
jossa verenlasku tapahtuu. Pykälän 2 momentissa säädettäisiin tallenteen säilyttämisestä ja hä-
vittämisestä ja 4 momentissa tallenteiden käytöstä eräissä tapauksissa.

Kameravalvonnan toteuttamisella pyrittäisiin turvaamaan eläinten hyvinvointia teurastustoi-
minnassa, johon sen luonteesta johtuen sisältyy erityinen vaara epäkohtien syntymisestä.
Sääntelyn tausta muodostaa hyväksyttävän rajoitusperusteen, joka on painavan yhteiskunnalli-
sen tarpeen vaatima. Tavoitteena on valvontaviranomaiselle osoitettavalla teknisellä valvon-
nalla ehkäistä myös ennakolta eläinten kovakouraista tai muutoin epäasiallista käsittelyä. Jo
tällä hetkellä useat teurastamot suorittavat tiloissaan kameravalvontaa toiminnan omavalvon-
taan liittyvänä valvontana.

Perustuslakivaliokunta on yksityisyyden suojasta työelämässä ja eräiden siihen liittyvien laki-
en muuttamisesta annetusta hallituksen esityksestä (HE 162/2003 vp) antamassaan lausunnos-
sa (PeVL 10/2004 vp) arvioinut muun muassa kameravalvontaa. Valiokunta on todennut, että
kameravalvonta työnantajan tiloissa omaisuuden suojaamiseksi tai tuotantoprosessien asian-
mukaisen toiminnan valvomiseksi sekä turvallisuutta, omaisuutta tai tuotantoprosessia vaaran-
tavien tilanteiden ehkäisemiseksi tai selvittämiseksi ovat perusoikeusjärjestelmän kannalta hy-
väksyttäviä perusteita toteuttaa kameravalvontaa. Valvontamahdollisuus on lausunnon mu-
kaan rajattu tarkasti eikä kameravalvontaa saisi käyttää tietyn työntekijän tai työntekijäryhmän
tarkkailuun työpaikalla.

Myös nyt ehdotettuun sääntelyyn on olemassa yhteiskunnallisesti hyväksyttävät ja painavat
perusteet. Valvontamahdollisuus koskee vain eläinten käsittelyä koskevia tiloja. Valvonta
koskisi eläinten teurastamiseen liittyvien prosessien asianmukaisuutta. Koska kameravalvon-
nalla valvottaisiin eläinten kohtelua, tallenteista kävisi luonnollisesti ilmi tätä tarkoittava työn-
tekijöiden menettely. Kameravalvonta tapahtuisi tässä kuitenkin viranomaistoimin ja virkavas-
tuulla. Myös säännökset valvonnan avoimuudesta, jotka koskevat valvonnasta ilmoittamista
kameravalvontaa toteutettaessa, ovat sääntelyn oikeasuhtaisuuden näkökulmasta asianmukai-
set. Sääntely on riittävän tarkkarajaista ja täsmällistä. Henkilötietojen suojan kannalta tarpeel-
liset ja riittävät säännökset tallenteiden hävittämisestä sisältyisivät 78 §:n 2 momenttiin.

Ehdotetussa 79 §:ssä säädettäisiin valvontaviranomaisen oikeudesta saada tietoja valvonnan
suorittamiseksi, 86 ja 87 §:ssä eräistä viranomaisten ja muiden tahojen ilmoitus- ja tiedonan-
tovelvollisuuksista ja 88 §:ssä salassa pidettävien tietojen luovuttamisesta.

Perustuslakivaliokunta on arvioinut viranomaisten tietojen saamista ja luovuttamista salassapi-
tovelvollisuuden estämättä koskevaa sääntelyä perustuslain 10 §:n 1 momentissa säädetyn yk-
sityiselämän ja henkilötietojen suojan kannalta ja kiinnittänyt huomiota muun muassa siihen,
mihin ja ketä koskeviin tietoihin tiedonsaantioikeus ulottuu ja miten tiedonsaantioikeus sido-
taan tietojen välttämättömyyteen. Viranomaisten tietojensaantioikeus ja tietojenluovuttamis-
mahdollisuus ovat valiokunnan mukaan voineet liittyä jonkin tarkoituksen kannalta "tarpeelli-

siin tietoihin", jos tarkoitetut tietosisällöt on pyritty luettelemaan laissa tyhjentävästi. Jos taas tietosisältöjä ei ole samalla tavoin luetteloitu, sääntelyyn on pitänyt sisällyttää vaatimus "tietojen välttämättömyydestä" jonkin tarkoituksen kannalta (muun muassa PeVL 17/2016 vp, s. 2—3 ja siinä viitatu lausunnot).

Perustuslakivaliokunta on katsonut myös, että salassapitosäännösten edelle menevässä tietojensaantioikeudessa on viime kädessä kysymys siitä, että tietoihin oikeutettu viranomaisen omine tarpeineen syrjäyttää ne perusteet ja intressit, joita tiedot omaavaan viranomaiseen kohdistuvan salassapidon avulla suojataan. Valiokunnan mukaan mitä yleisluonteisempi tietojensaantiin oikeuttava sääntely on, sitä suurempi on vaara, että tällaiset intressit voivat syrjäytyä hyvin automaattisesti. Mitä täydellisemmin tietojensaantioikeus kytketään säännöksissä asiallisiin edellytyksiin, sitä todennäköisemmin yksittäistä tietojensaantipyyntöä joudutaan käytännössä perustelevaan. Myös tietojen luovuttajan on tällöin mahdollista arvioida pyyntöä luovuttamisen laillisten edellytysten kannalta. Tietojen luovuttaja voi lisäksi kieltäytymällä tosiasiallisesti tietojen antamisesta saada aikaan tilanteen, jossa tietojen luovuttamisvelvollisuus eli säännösten tulkinta saattaa tulla ulkopuolisen viranomaisen tutkittavaksi. Tämä mahdollisuus on tärkeä tiedonsaannin ja salassapito-intressin yhteensovittamiseksi (muun muassa PeVL 17/2016 vp).

Eläinten hyvinvoinnin asianmukainen valvonta edellyttää mahdollisuutta joidenkin muutoin salassa pidettävien tietojen käsittelyyn. Ehdotettuun sääntelyyn on yhteiskunnallisesti hyväksyttävät ja painavat perusteet. Sääntely on riittävän tarkkarajaista ja täsmällistä.

Ehdotetun lain 15 luvussa säädettäisiin rekistereistä. Ehdotetun lain nojalla kerättyjä tietoja sisältäviin rekistereihin talletettavat tiedot ovat pääosin muita kuin henkilötietoja, mutta joukossa voi myös olla henkilötietoja. Tietosisältönsä vuoksi rekistereitä tulee näin ollen käsitellä henkilörekistereinä.

Perustuslakivaliokunta on vakiintuneesti pitänyt henkilötietojen suojan kannalta tärkeinä sääntelykohteina ainakin rekisteröinnin tavoitetta, rekisteröitävien henkilötietojen sisältöä, niiden sallittuja käyttötarkoituksia mukaan lukien tietojen luovutettavuus sekä tietojen säilytysaikaa henkilörekistereissä ja rekisteröidyn oikeusturvaa (esim. PeVL 3/2009 vp). Lailla säätämisen vaatimus ulottuu myös mahdollisuuteen luovuttaa henkilötietoja teknisen käyttöyhteyden avulla. Lailla on säädettävä lisäksi mahdollisuudesta yhdistää rekisteritietoja (PeVL 17/2007 vp, s. 3 ja PeVL 30/2005 vp, s. 4). Henkilötietojen käsittelyä koskevan sääntelyn lain tasolla tulee lisäksi olla kattavaa, täsmällistä ja tarkkarajaista.

Viimeaikaisessa lausuntokäytännössään perustuslakivaliokunta on todennut, että henkilötietojen suojaan liittyviä sääntelyn kattavuuden sekä täsmällisyyden ja tarkkarajaisuuden vaatimuksia voidaan joiltain osin täyttää myös asianmukaisesti laaditulla yleisellä Euroopan unionin asetuksella tai kansalliseen oikeuteen sisältyvällä yleislailla (esim. PeVL 38/2016 vp, s. 4, PeVL 5/2017 vp, s. 9 ja PeVL 1/2018). Valiokunta on pitänyt tärkeänä, että siltä osin kuin Euroopan unionin lainsäädäntö edellyttää kansallista sääntelyä tai mahdollistaa sen, tätä kansallista liikkumavaraa käytettäessä otetaan huomioon perus- ja ihmisoikeuksista seuraavat vaatimukset (ks. PeVL 25/2005 vp ja PeVL 1/2018 vp). Valiokunta on tämän johdosta painottanut, että hallituksen esityksessä on erityisesti perusoikeuksien kannalta merkityksellisen sääntelyn osalta syytä tehdä selkoa kansallisen liikkumavaran alasta (PeVL 26/2017 vp, s. 42, PeVL 2/2017 vp, s. 2, PeVL 44/2016 vp, s. 4 ja PeVL 1/2018 vp, s. 3). Lisäksi valiokunta on todennut, että henkilötietojen suojan toteuttaminen tulisi jatkossa ensisijaisesti taata yleisen tietosuoja-asetuksen ja säädettävän kansallisen yleislain nojalla. Tähän liittyen tulisi välttää kansallisen erityislainsäädännön säätämistä sekä varata sellaisen säätäminen vain tilanteisiin, jois-

HE 154/2018 vp

sa se on yhtäältä sallittua tietosuoja-asetuksen kannalta ja toisaalta välttämätöntä henkilötietojen suojan toteuttamiseksi (PeVL 2/2018 vp s. 5).

Perustuslakivaliokunta on aikaisemmin arvioinut esimerkiksi arkaluonteisten tietojen käsittelyn sallimisen koskevan yksityiselämään kuuluvan henkilötietojen suojan ydintä (esim. PeVL 37/2013 vp, s. 2/I). Valiokunta on painottanut arkaluonteisten tietojen käsittelyn aiheuttamia uhkia. Valiokunta on kiinnittänyt erityistä huomiota siihen, että arkaluonteisten tietojen käsittely on syytä rajata täsmällisillä ja tarkkarajaisilla säännöksillä vain välttämättömään (ks. esim. PeVL 13/2017 vp, s. 5, PeVL 3/2017 vp, s. 5 ja PeVL 2/2018 vp. 6).

Tietosuoja-asetuksen soveltaminen on alkanut 25.5.2018. Asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan henkilötietojen käsittely on lainmukaista, jos käsittely on tarpeen rekisterinpitäjän lakisääteisen velvoitteen noudattamiseksi. Artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaan käsittely on lainmukaista, jos se on tarpeen yleistä etua koskevan tehtävän suorittamiseksi tai rekisterinpitäjälle kuuluvan julkisen vallan käyttämiseksi. Tietosuoja-asetusta ja kansallista liikkumavaraa on käsitelty jakson 3.2 (Keskeiset ehdotukset) kohdassa ”Rekisterit ja henkilötietojen käsittely”.

Tietosuoja-asetuksen soveltamisen alkamisen johdosta perustuslakivaliokunta on lausunnossaan (PeVL 14/2018 vp) tarkistanut aiempaa kantaansa henkilötietojen suojan kannalta tärkeistä sääntelykohteista. Valiokunnan mukaan tietosuoja-asetuksen yksityiskohtainen sääntely, jota tulkitaan ja sovelletaan EU:n perusoikeuskirjassa turvattujen oikeuksien mukaisesti, muodostaa yleensä riittävän säännöspohjan myös perustuslain 10 §:ssä turvattun yksityiselämän ja henkilötietojen suojan kannalta. Valiokunnan käsityksen mukaan tietosuoja-asetuksen sääntely vastaa asianmukaisesti tulkittuna ja sovellettuna myös Euroopan ihmisoikeussopimuksen mukaan määräytyvää henkilötietojen suojan tasoa. Näin ollen valiokunta on katsonut, että erityislainsäädäntöön ei ole tietosuoja-asetuksen soveltamisalalla enää valtiosääntöisistä syistä välttämätöntä sisällyttää kattavaa ja yksityiskohtaista sääntelyä henkilötietojen käsittelyä.

Eläinten hyvinvoinnin asianmukainen valvonta edellyttää valvonnan kannalta välttämättömien tietojen käsittelemistä. Ehdotettuun henkilötietojen käsittelyä koskevaan sääntelyyn on yhteiskunnallisesti hyväksyttävät ja painavat perusteet. Sääntely on riittävän tarkkarajaista ja täsmällistä. Sääntely täyttää henkilötietojen suojaa koskevat vaatimukset ja se toteutettaisiin yleisen tietosuoja-asetuksen kansalliselle lainsäädännölle salliman liikkumavaran puitteissa.

Tarkastustoimivalta ja kotirauha

Ehdotetun lain 77 §:ssä säädettäisiin eläimillä harjoitettavan toiminnan valvomiseksi tehtävistä tarkastuksista. Tarkastuksia voitaisiin tehdä joko epäilyyn perustuen tai eräissä tapauksissa myös ilman epäilyä. Ehdotetun 77 §:n 5 momentin mukaan laissa tarkoitettu tarkastus voitaisiin suorittaa pysyväisluonteiseen asumiseen käytettävässä tilassa, jos on aihetta epäillä eläimistä vastuussa olevan syyllistyneen laissa rangaistavaksi säädettyyn rikokseen.

Ehdotettu 81 § koskisi ulkopuolisen asiantuntijan ja avustajan käyttämistä tarkastuksessa ja 80 § viranomaistoimintaan perehdyttävän opiskelijan oikeutta olla läsnä tarkastusta suoritettaessa.

Perustuslain 10 §:n säännöksellä yksityiselämän suojasta turvataan jokaisen kotirauha. Lailla voidaan kuitenkin säätää perusoikeuksien turvaamiseksi ja rikosten selvittämiseksi välttämättömistä kotirauhan piiriin ulottuvista toimenpiteistä. Perustuslaissa ei määritellä kotirauhan ulottuvuutta. Säännöksen nykyinen muotoilu pohjautuu vuoden 1995 perusoikeusuudistukseen, jota koskevissa hallituksen esityksen perusteluissa (HE 309/1993 vp) viitataan aiemman hallitusmuodon vakiintuneeseen tulkintakäytäntöön. Esityksen mukaan suojan ydinalueena on perustuslakivaliokunnan omaksuman tulkinnan mukaisesti henkilön asunto (PeVL 19/1985 vp, PeVL 1/1986 vp, PeVL 3/1987 vp), vaikka suoja sinänsä ulottuu laivastalle. Kyse on kotirauhan käsitteestä niin sanotussa valtiosääntöoikeudellisessa merkityksessä. Tähän pohjautuu rajanveto sen suhteen, edellyttävätkö erilaisissa tiloissa ja paikoissa suoritettavat viranomaistarkastukset ja muut toimenpiteet perustuslain 10 §:n mukaisesti erityisen perusteltua syytä kuten rikosepäilyä vai ovatko ne myös laajemmin mahdollisia. Perustuslakivaliokunnan tulkintakäytännön myötä on vakiintunut, että perustuslailla suojatun kotirauhan piiriin kuuluviin paikkoihin viitataan eri laeissa käsitteellä pysyväisluonteiseen asumiseen käytettävät tilat. Säännös ei siten kata asuintiloista erillisiä eläinsuojia eikä eläinten ulkotarhoja tai muita vastaavia ulkotiloja.

Perustuslaissa suojattu kotirauhan piiri kattaa lähtökohtaisesti kaikenlaiset pysyväisluonteiseen asumiseen käytetyt tilat (PeVL 46/2001 vp). Perustuslakivaliokunta on katsonut kotirauhan piiriin ulottuvan toimen olevan hyväksyttävä "rikosten selvittämiseksi", jos toimi sidotaan siihen, että on olemassa konkreettinen ja yksilöity syy epäillä lakia rikotun tai rikottavan (esim. PeVL 37/2010 vp, s. 5, PeVL 32/2010 vp, s. 11). Perustuslakivaliokunta on lausunnoissaan (PeVL 46/2001 vp ja PeVL 48/2001 vp) edellyttänyt rikosepäilyjen olevan sellaisia, joissa tekoon liittyy vankeusuhka. Valiokunta on toisaalta pitänyt kotirauhan piiriin ulottuvaa tarkastusta julkisista varoista myönnettyjen tukien ja avustusten asianmukaisen käytön valvomiseksi hyväksyttävänä sellaisiakin rangaistavaksi säädettyjä rikkomuksia koskevien perusteltujen epäilyjen johdosta, joista voi enimmillään seurata sakkorangaistus (PeVL 69/2002 vp, s. 2—3). Tarkastusoikeus on tavallisella lailla voitu kytkeä myös rangaistusluonteisella maksulla sanktioituun käyttäytymiseen (PeVL 7/2004 vp, s. 2/II).

Perustuslakivaliokunta on lausuntokäytännössään (PeVL 46/2001 vp ja PeVL 48/2001 vp) edellyttänyt myös, että kotirauhan piiriin ulottuva tarkastus on välttämätön tarkastuksen kohteena olevien seikkojen selvittämiseksi ja että tarkastuksen suorittaa viranomainen. Perustuslakivaliokunta on kiinnittänyt huomiota myös esimerkiksi siihen, että sellaiset elinkeinonharjoittajan toimitilat, jotka sijaitsevat hänen asunnossaan, kuuluvat lähtökohtaisesti kotirauhan piiriin (PeVL 14/2013 vp). Toisaalta perustuslakivaliokunta on katsonut, että kotirauhan ydin ei vaarannu, jos tarkastus kohdistuu ammatinharjoittamiseen tarkoitettuihin tiloihin.

Perustuslakivaliokunta on eläinsuojelulain mukaista kotirauhan piiriin kuuluvaa tarkastusoikeutta koskevassa lausunnossaan (PeVL 8/2006 vp) hyväksynyt eläinsuojelulain 39 §:ssä säädetyn tarkastusoikeuden vaikka lain 54 §:n rangaistussäännöksessä rangaistuksena on vain sakkoa. Valiokunta on lausunnossaan ottanut huomioon sen, että jos teko katsotaan rikoslain 17 luvun 14 §:n mukaiseksi eläinsuojelurikokseksi, rangaistuksena voi olla vankeutta. Valiokunnan lausunnossa on todettu seuraavasti: ”Tarkoituksena on nyt sallia [4.] lakiehdotuksen 39 §:n 5 momentin mukaan tarkastus kotirauhan piirissä, jos on aihetta epäillä eläimen omistajan tai haltijan syyllistyvän eläinsuojelulain vastaiseen, rangaistavaksi säädettyyn menettelyyn. Eläinsuojelulain 54 §:n mukaan eläinsuojelulain vastaisesta eläinsuojelurikkomuksesta tuomitaan sakkorangaistukseen. Jos teko katsotaan rikoslain 17 luvun 14 §:n mukaiseksi eläinsuojelurikokseksi, on seuraamuksena vankeutta. Perustelujen mukaan käytännössä vasta paikan päällä voidaan todeta teon törkeysaste.”

Perustuslakivaliokunnan linjaama edellä mainitun lausunnon mukainen tarkastusoikeus on välttämätön seura- ja harrastuseläinten hyvinvoinnin turvaamisessa. Tarkastus olisi mahdollinen, jos olisi aihetta epäillä, että eläintä pidetään tai kohdellaan eläinten hyvinvointimääräysten vastaisesti. Tämä mahdollistaa myös puuttumisen kotona harjoitettavaan niin sanottuun pentutehtailuun, johon liittyy eläinten hyvinvointia ajatellen erityisen paljon ongelmia. Eläinsuojelulain tarkastusoikeutta koskevaa sääntelyä täsmennettäisiin ehdotetussa säännöksessä niin, että toimivalta koskisi vain epäiltyä eläinten kohtelua, hoitoa tai pitopaikkaa koskevien säännösten rangaistavaksi säädettyä rikkomista. Näiden vaatimusten rikkominen voi tulla rangaistavaksi myös eläinsuojelurikoksena. Tarkastusoikeus ei näin ollen koskisi seikkoja, joilla ei voi olla suoranaista vaikutusta eläinten hyvinvointiin. Tällaisia ovat esimerkiksi epäily vaadittavien asiakirjojen laatimisen tai säilyttämisen laiminlyönnistä. Tarkastusoikeus on säännöksessä sidottu myös välttämättömyyskriteeriin. Tarkastuksen saisi pysyväisluonteiseen asumiseen käytettävään tilaan tehdä vain viranomaisen. Sääntely täyttää perustuslain 10 §:n 3 momentissa asetetut ja perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännön mukaiset tarkastuksen edellytykset. Eläinten hyvinvoinnin turvaaminen on painava yhteiskunnallinen arvo, joka muodostaa hyväksyttävän perusteen rajoittaa kotirauhaa.

Perustuslain 124 §:n mukaan merkittävää julkisen vallan käyttöä sisältäviä tehtäviä voidaan antaa vain viranomaisille. Merkittävänä julkisen vallan käyttämisenä on pidettävä esimerkiksi itsenäiseen harkintaan perustuvaa oikeutta käyttää voimakeinoja tai puuttua muuten merkittäväällä tavalla yksilön perusoikeuksiin (HE 1/1998 vp, s. 179/II, PeVL 28/2001 vp, s. 5—6). Perustuslakivaliokunta on käytännössään katsonut, että kotirauhan piiriin kohdistuvat tarkastusvaltuudet merkitsevät oikeutta puuttua merkittäväällä tavalla perustuslaissa jokaiselle turvattuun kotirauhan suojaan eikä tällaista valtuutta voida näin ollen antaa yksityiselle tavallisella lailla (PeVL 40/2002 vp, s. 3/II ja PeVL 46/2001 vp, s. 3/II). Estettä ei ole sille, että säädetään viranomaiskoneiston ulkopuolelta nimetyn henkilön oikeudesta avustaa valvojaa kotirauhan piiriin ulottuvien toimenpiteiden suorittamisessa (Esim. PeVL 30/2010 vp, s. 10/I—II).

Ehdotetussa 81 §:ssä säädettäisiin ulkopuolisen asiantuntija ja avustajan käyttämisestä apuna tarkastusta tehtäessä. Ehdotettu sääntely täyttäisi ne edellytykset, joilla viranomaisen tehtäviä voidaan perustuslain 124 §:n mukaisesti siirtää muulle kuin viranomaiselle. Opiskelija rinnastuisi tarkastustoimintaa ajatellen asiantuntijaan ja avustajaan, joilla ei ole julkisen vallan käyttämistä tarkoittavia itsenäisiä tehtäviä ja joiden läsnäolo tarkastuksessa olisi muutoin sidottu viranomaisen läsnäoloon. Ulkopuolisen asiantuntijan ja avustajan asemaa käsitellään myös jäljempänä suhteessa perustuslain 124 §:ään (hallintotehtävän antaminen muulle kuin viranomaiselle).

Rikosoikeudellinen laillisuusperiaate

Ehdotetun lain 114 §:ssä säädettäisiin eläinsuojelurikkomuksesta. Myös esityksen 2. lakiehdotuksessa säädettäisiin nykyiseen tapaan eläinsuojelurikoksesta koskevasta rangaistuksesta. Viimeksi mainitussa lakiehdotuksessa muutettaisiin maininta eläinsuojelulaista nyt ehdotettavaksi laiksi. Nimikkeen muuttamisella ei olisi vaikutusta tekojen tai laiminlyöntien rangaistavuuden alaan.

Perustuslakivaliokunnan mukaan rikoslainsäädännön käyttöön liittyviä yleisiä vaatimuksia ovat rikoksen laissa säätämisen vaatimus, painava yhteiskunnallinen tarve ja perusoikeusjärjestelmän kannalta hyväksyttävä peruste rangaistavuudelle, vaatimus perusoikeuksien ydinalueen koskemattomuudesta, suhteellisuusvaatimus, oikeusturvavaatimus ja ihmisoikeuksien noudattamisen vaatimus (PeVM 25/1994 vp, PeVL 23/1997 vp).

HE 154/2018 vp

Lakivaliokunta (LaVL 9/2004 vp, LaVM 8/2004 vp, LaVM 15/2005 vp, LaVM 2/2006 vp) on puolestaan korostanut, että rikoslainsäädännölle tulee olla hyväksyttävä peruste ja painava yhteiskunnallinen tarve, minkä lisäksi sen tulee ottaa huomioon jo olemassa oleva sääntely ja vaihtoehtoiset keinot. Kriminalisoinnin tulee olla ennaltaehkäisevä sekä laillisuusperiaatteesta johtuen riittävän täsmällinen ja tarkkarajainen. Rikoslain kokonaisuudistuksen yhteydessä on myös yleisten kriminalisointiperiaatteiden mukaisesti katsottu, että rikosoikeutta tulee käyttää vain tärkeiksi katsottavien intressien suojaamiseksi.

Ehdotetun lain 114 §:n mukaan eläinsuojelurikkomuksesta voitaisiin tuomita sakkoon se, joka rikkoisi pykälässä yksilöityjä, eläinten hyvinvointia koskevia kieltoja, ehtoja, rajoituksia tai velvoitteita. Säännökset olisivat paljolti ennaltaehkäiseviä ja ne olisivat suhteellisuusperiaatteen mukaisia. Pykälään sisältyvillä kriminalisoinneilla pyrittäisiin lain säännösten noudattamisen kautta eläinten hyvinvointia ja kunnioitusta lisäävään vaikutukseen. Säännökset korvaisivat eläinsuojelulain vastaaventyypiset rangaistussäännökset. Eläinsuojelurikkomusta koskeva säännös sisältäisi rikosoikeudellisen laillisuusperiaatteen vaatimalla tavalla asialliset luonnehdinnat rangaistaviksi tarkoitetuista teoista sekä täsmälliset viittaukset niihin säännöksiin, joiden vastaiset teot olisivat rangaistavia.

Oikeusturva

Ehdotetun lain 104 §:n mukaan valvontaviranomaisen päätökseen haetaan muutosta siten kuin hallintolainkäyttölaisissa säädetään. Tiettyihin päätöksiin olisi kuitenkin haettava ensin oikaisua hallintolain mukaisessa järjestyksessä. Hallintolainkäyttölain mukaan oikeus hakea muutosta kuuluu sille, johon päätös on kohdistettu tai jonka oikeuteen, velvollisuuteen tai etuun päätös välittömästi vaikuttaa. Muutoksenhaku koskevat keskeiset periaatteet on pääosin toteutettu oikeusministeriön toimesta annetun hallituksen esityksen (HE 230/2014 vp) mukaisesti eräiden hallintoasioiden muutoksenhakusäännösten tarkistamisesta annetussa lainsäädännössä. Nyt ehdotettu säännös noudattelisi mainitussa esityksessä omaksuttuja periaatteita. Lisäksi valitusoikeutta rajoitettaisiin perustuslakivaliokunnan linjausten mukaisesti niin, että muutoksenhaku korkeimpaan hallinto-oikeuteen edellyttäisi aina muutoksenhakulupaa.

Ehdotetun pykälän 3 momentin mukaan hallinto-oikeuden päätökseen saisi hakea muutosta vain, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. Pykälän 4 momentin mukaan lain 94 §:n 2 momentissa, 95 §:n 2 momentissa tai 96 §:n 2 momentissa tarkoitettuun väliaikaiseen päätökseen ei saisi hakea erikseen muutosta valittamalla.

Perustuslain 21 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivytystä lain mukaan toimivaltaisessa tuomioistuimessa tai muussa viranomaisessa sekä oikeus saada oikeuksiaan ja velvollisuuksiaan koskeva päätös tuomioistuimen tai muun riippumattoman lainkäyttöelimen käsiteltäväksi.

Perustuslakivaliokunta on vuonna 2012 tarkistanut aiempaa kantaansa valituslupajärjestelmän poikkeuksellisuudesta. Valituslupajärjestelmään ja sen laajentamiseen ei valiokunnan mukaan enää ole perusteita suhtautua lähtökohtaisen pidättyvästi. Hallinto-oikeudellista muutoksenhakujärjestelmää on valiokunnan mukaan syytä arvioida kokonaisuutena, josta valitusmahdollisuus korkeimpaan hallinto-oikeuteen muodostaa yhden osan (PeVL 32/2012 vp). Valiokunta on niin ikään todennut, etteivät asian laatu tai merkittävyys välttämättä edellytä pääsyä korkeimpaan hallinto-oikeuteen ilman valituslupaa kaikissa sellaisissakaan asiaryhmissä, joihin valitusvaiheessa useimmiten liittyy vaativia oikeuskysymyksiä tai jotka ovat yleensä asianosaisen tai yhteiskunnan kannalta erityisen merkittäviä tai laaja-alaisia (PeVL 55/2014 vp).

HE 154/2018 vp

Perustuslakivaliokunta on pitänyt tärkeänä, että oikaisuvaatimusjärjestelmän ja valituslupajärjestelmän johdonmukaista kehittämistä ja laajentamista jatketaan (PeVL 55/2014 vp). Valiokunta on kiinnittänyt huomiota siihen, että valituslupajärjestelmän käyttöalan laajentaminen mahdollistaa korkeimman hallinto-oikeuden keskittymisen nykyistä paremmin vaativiin oikeuskysymyksiin ja oikeuskäytännön yhtenäisyyden turvaamiseen.

Ehdotettu sääntely valitusluvasta vastaisi muutoksenhakua koskevan sääntelyn viimeaikaista kehittämistä, joka on tapahtunut eduskunnan perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella (esim. PeVL 29/2017 vp).

Perustuslaki ei sen esityöt huomioon ottaen (HE 309/1993 vp, s. 74/II) estä säätämästä vähäisiä poikkeuksia muutoksenhakuoikeuteen, kunhan poikkeukset eivät muuta oikeuden asemaa pääsääntönä eivätkä yksittäistapauksessa vaaranna yksilön oikeusturvaa (mm. PeVL 5/2006 vp, s. 7/II, PeVL 48/2006 vp, s. 5). Muutoksenhakukielto valvontaviranomaisen väliaikaiseen päätökseen on perusteltu, kun otetaan huomioon väliaikaisen päätöksen lyhyt voimassaoloaika. Kielto ei muodostu ongelmalliseksi perustuslain 21 §:n kannalta, sillä toimijalla on oikeus hakea muutosta asiasta annettavaan lopulliseen päätökseen.

Ehdotettu muutoksenhakua koskeva sääntely täyttäisi perustuslain 21 §:ssä asetetut vaatimukset perustuslakivaliokunnan linjausten mukaisesti.

Hallintotehtävän antaminen muulle kuin viranomaiselle

Ehdotetun 26 §:n maakunnan tehtävänä olisi löytöeläinten tilapäisen hoidon järjestäminen. Tämä velvoite vastaa eläinsuojelulain 15 §:ssä kunnalle säädettyä velvoitetta. Velvoitetta laajennettaisiin ja täsmennettäisiin siten, että tehtäviin kuuluisi eläinten hoidon lisäksi niiden kuljetus, sairaalle tai vahingoittuneelle eläimelle annettava ensiapu ja muu sen tarvitsema kohdullinen hoito sairauden tai vamman hoitamiseksi. Lisäksi talteenottoaika olisi velvollinen pyrkimään eläimen pitäjän tai omistajan selvittämiseen. Ehdotetun 27 §:n mukaan maakunta voisi järjestää toiminnan myös hankkimalla sen 59 §:n vaatimukset täyttävältä palveluntuottajalta. Käytännössä kunnat ovat jo nykyäänkin hankkineet palvelun koira- tai kissahoitolalta tai muulta vastaavalta toimijalta. Irrallaan tavattu eläin on ainakin periaatteessa aina jonkun omaisuutta. Tämän vuoksi toiminnan järjestämisellä on liityntä myös perustuslain 15 §:ssä turvattuun omaisuudensuojaan.

Perustuslain 124 §:n mukaan julkinen hallintotehtävä voidaan antaa muulle kuin viranomaiselle vain lailla tai lain nojalla, jos se on tarpeen tehtävän tarkoituksenmukaiseksi hoitamiseksi eikä vaaranna perusoikeuksia, oikeusturvaa tai muita hyvän hallinnon vaatimuksia. Merkittävää julkisen vallan käyttöä sisältäviä tehtäviä voidaan kuitenkin antaa vain viranomaiselle. Perustuslakivaliokunnan tulkintakäytännön mukaan julkisen hallintotehtävän antaminen muulle kuin viranomaiselle edellyttää, että laissa määritellään ainakin yleisluonteisesti tehtävän hoitajalta edellytetty pätevyys tai kelpoisuus (muun muassa PeVL 28/2001 vp ja 48/2001 vp). Julkista hallintotehtävää hoitavan henkilön tulee toimia virkavastuulla (PeVL 48/2001 vp). Hyvän hallinnon vaatimusten täyttymisen edellyttää hallinnon yleislakien soveltamista myös silloin, kun julkista valtaa käyttää muu kuin viranomainen. Perustuslakivaliokunnan mukaan viittausta hallinnon yleislakeihin ei ole kuitenkaan enää nykyisin perustuslain 124 §:n takia välttämätöntä sisällyttää julkisen vallan siirtoa koskeviin säännöksiin (PeVL 43/2010 vp, s. 3).

Ehdotetun 27 §:n mukaan ulkopuoliselle palveluntuottajalle voitaisiin osoittaa eläinten hoitoon ja kuljetukseen liittyviä tehtäviä, joita ei voida pitää merkittävänä julkisen vallan käyttämisenä. Kysessä on lähtökohtaisesti löytötavaran talteenottoon verrattavasta toiminnasta, jonka eräänä tarkoituksena on omaisuuden suojaaminen ja sen turvaaminen oikealle omistajal-

leen. Tarkoituksenmukaisuusarvioinnissa tulee ottaa huomioon se, että talteenottotoiminnan järjestäminen maakunnan toimin voisi vaatia lisää henkilöresursseja maakuntaan. Samoin toiminnan järjestäminen maakunnan toimin vaatisi siihen tarvittavien tilojen hankkimista. Maakuntien alueella toimii toisaalta lukuisasti ehdotetun lain 59 §:ssä tarkoitettuja toimijoita, jotka harjoittavat ammattimaista tai laajamittaista seura- ja harrastuseläinten pitoa muutoinkin. Maakunnat voisivat halutessaan hankkia palvelut mahdollisesti kustannustehokkaammin ja tarkoituksenmukaisemmin tällaiselta toimijalta. Tämä vastaisi myös nykyistä käytäntöä. Ehdotettu sääntely täyttäisi ne edellytykset, joilla viranomaisen tehtäviä voidaan perustuslain 124 §:n mukaisesti siirtää muulle kuin viranomaiselle. Ulkopuolista palveluntuottajaa koskeva sääntely olisi täsmällistä ja tarkkarajaista. Löytöeläimiä koskeva sääntely kokonaisuudessaan täyttäisi myös perustuslain 15 §:ssä asetettavat vaatimukset.

Ehdotetun 81 §:n tarkoittamat viranomaiskoneiston ulkopuoliset henkilöt voisivat antaa asiantuntija-apua tai tehdä tarkastukseen liittyviä avustavia tehtäviä. Heillä ei olisi itsenäistä tarkastustoimivaltaa tai valtaa tehdä toimijaa koskevia hallintopäätöksiä. Asiantuntijalla ja avustajalla tulisi olla tehtävän luonteeseen nähden riittävä pätevyys ja heihin sovellettaisiin rikosoikeudellista virkavastuuta koskevia säännöksiä. Asiantuntijaan ja avustajaan sovellettaisiin myös hallinnon yleislakeja. Perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännön mukaan näihin lakeihin ei ole kuitenkaan tarvetta enää nykyään viitata erikseen.

Asiantuntijan ja avustajan käyttämisessä on perustuslain kannalta kysymys tosiasiallisesta toiminnasta. Perusoikeuksien, oikeusturvan ja hyvän hallinnon vaatimusten turvaamisesta tällaisessa toiminnassa on katsottu voitavan huolehtia sääntelyn yleisen tarkkuuden ja muun asianmukaisuuden sekä myös asianomaisten henkilöiden sopivuuden ja pätevyyden avulla (PeVL 41/2016 vp, PeVL 20/2002 vp, PeVL 28/2001 vp ja PeVL 24/2001 vp). Tarkoituksenmukaisuusarvioinnissa huomiota tulee perustuslain esitöiden mukaan kiinnittää hallinnon tehokkuuden ja muiden hallinnon sisäisiksi luonnehdittavien tarpeiden ohella myös yksityisten henkilöiden ja yhteisöjen tarpeisiin (HE 1/1998 vp, s. 179/II). Valiokunta on käytännössään katsonut, että tarkastus voi esimerkiksi valvonnan kohteina oleviin seikkoihin liittyvien ammatillisten ja teknisten erityispiirteiden vuoksi olla joissakin tilanteissa tarkoituksenmukaista suorittaa viranomaisen siihen valtuuttaman asiantuntijan toimesta (ks. esim. PeVL 40/2002 vp, s. 3/I). Valiokunnan mukaan tarpeellisuusvaatimus voi täytyä myös esimerkiksi silloin, kun tarkastuksen tekeminen edellyttää osaamista tai resursseja, joita viranomaisella ei ole (PeVL 29/2013 vp, s. 2/I).

Varsinkin juuri kotirauhan piirissä pidetään eläimiä, joiden pidon asianmukaisuuden arvioimiseen voidaan tarvita asiantuntijaa (esimerkiksi jotkut eksoottiset eläinlajit) tai joiden kiinniottamiseen voidaan tarvita avustajaa (esimerkiksi hallitsemattomat eläinpopulaatiot myös asumiseen käytettävissä tiloissa). Kysymys on siten valvonnan laadusta ja tehokkuudesta. Tarkoituksenmukaisuusarvioinnissa tulee asiantuntijan osalta ottaa huomioon se, että varsinkin seura- ja harrastuseläinten kirjo on varsin laaja. Valvontaviranomaisella itsellään ei voi käytännössä olla tietoja tai osaamista kaikkien eläinlajien pidosta. Tehtäviin saattaa siten liittyä sellaisia arviointia, joita valvontaviranomaiset eivät koulutuksena ja työkokemuksensa puolesta kykene suorittamaan asianmukaisesti, ja joihin vaaditaan hyvin kapea-alaista erityisosaamista. Varsinaisen hallintopäätöksen tekisi aina viranomainen.

Ehdotetun säännöksen mukaan asiantuntijalle ei siirrettäisi merkittävää julkisen vallan käyttöä sisältäviä tehtäviä, vaikka asiantuntijan tosiasiallinen vaikutus tilanteen arvioinnissa saattaisikin olla merkittävä. Asiantuntijalla tai avustajalla ei olisi tarkastustoimivaltaa. Ehdotettu sääntely täyttäisi ne edellytykset, joilla viranomaisen tehtäviä voidaan perustuslain 124 §:n mukaisesti siirtää muulle kuin viranomaiselle. Asiantuntijan ja avustajan asemaa on käsitelty myös edellä jaksossa tarkastustoimivalta ja kotirauha.

Uskonnonvapaus ja vaatimus eläimen tainnuttamisesta ennen verenlaskua

Ehdotetun 64 §:n mukaan eläin on asianmukaisesti tainnutettava tai lopetettava siihen soveltuvalle menetelmällä ennen verenlaskun aloittamista. Ehdotettu säännös poikkeaa voimassa olevasta 33 b §:stä, jossa säädetään niin sanotusta uskonnollisista syistä noudatettavasta erityisestä teurastustavasta. Mainitun säännöksen mukaan uskonnollisista syistä noudatettava teurastustapa, jossa verenlasku aloitetaan samanaikaisesti eläimen tainnuttamisen kanssa, on sallittua. Nyt ehdotettu sääntely voidaan nähdä uskonnonvapauden rajoittamisena.

Perustuslain 11 §:n mukaan jokaisella on uskonnon ja omantunnon vapaus. Perustuslain 11 §:n 2 momentissa lueteltuihin uskonnonvapauden tärkeimpiin ilmenemismuotoihin kuuluu oikeus tunnustaa ja harjoittaa uskontoa. Uskonnon tunnustamisen ja harjoittamisen vapautteen mainitaan säännöksen esitöissä sisältyvän kunkin uskonnollisen yhteisön mahdollisuus päättää omista uskonnollisista menoistaan (HE 309/1993 vp s. 55/II, PeVM 10/2002 vp s. 2-3). Perustuslakivaliokunta ei ole toistaiseksi ottanut kantaa siihen, miten uskonnollisista syistä tapahtuvaan teurastukseen tulisi suhtautua uskonnonvapauden kannalta. Uskonnonvapautteen liittyy kiinteästi perustuslain 6 §:n 2 momentin sisältämä uskontoon tai vakaumukseen perustuvan syrjinnän kieltö (HE 309/1993 vp, PeVL 7/2005 vp, PeVL 28/2004 vp). Syrjinnän kiellosta seuraa muun ohella julkisen vallan käyttöön kohdistuva velvoite kohdella tasapuolisesti kaikkia uskonnollisia yhdyskuntia ja maailmankatsomuksellisia suuntauksia. Uskonnonvapautta, kuten muitakin perusoikeuksia, voidaan rajoittaa perusoikeuksien rajoittamista koskevien yleisten oppien mukaisesti. Perustuslakivaliokunnan linjausten mukaan perusoikeuksia voidaan rajoittaa vain hyväksyttävästä syystä ja painavan yhteiskunnallisen tarpeen niin vaatiessa. Rajoituksen on lisäksi oltava oikeasuhtainen haluttuun päämäärään nähden. Perusoikeuksien rajoituksesta on aina säädettävä lailla ja säännöksen on oltava täsmällinen ja tarkkarajainen. Rajoitukset eivät saa koskea perusoikeuden ydinaluetta. Uskonnon ja omantunnon vapauden perustuslainturva ei mainitun perustuslain säännöksen perustelujen mukaan muun muassa estä lailla antamasta yhteiskunnassa yleisesti hyväksytyjen moraalisten ja eettisten arvojen mukaisia järjestysluonteisia säännöksiä, jotka eri uskonnollisten suuntausten tulee ottaa huomioon uskonnollisissa tai niitä vastaavissa menoissaan.

Suomi on myös sitoutunut noudattamaan Euroopan ihmisoikeussopimusta (SopS 63/1999), jonka 9 artiklassa on sovittu ajatuksen-, omantunnon- ja uskonnonvapaudesta. Artiklan 1 kohdan mukaan jokaisella on oikeus ajatuksen-, omantunnon- ja uskonnonvapauteen. Tämä oikeus sisältää vapauden vaihtaa uskontoa tai uskoa ja vapauden tunnustaa uskontoaan tai uskoaan joko yksin tai yhdessä muiden kanssa julkisesti tai yksityisesti jumalanpalveluksissa, opettamalla, hartaudenharjoituksissa ja uskonnollisin menoin. Artiklan 2 kohdassa on sovittu uskonnonvapauden rajoittamisesta. Sen mukaan henkilön vapaudelle tunnustaa uskontoaan tai uskoaan voidaan asettaa vain sellaisia rajoituksia, joista on säädetty laissa ja jotka ovat välttämättömiä demokraattisessa yhteiskunnassa yleisen turvallisuuden vuoksi, yleisen järjestyksen, terveyden tai moraalien suojaamiseksi, tai muiden henkilöiden oikeuksien ja vapauksien turvaamiseksi. Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on oikeuskäytännössään antanut sopimusvaltioille melko laajan harkinnanvallan uskonnonvapautta koskevissa asioissa. Näin on toimittu etenkin silloin, kun asiassa ei ole muodostunut yhtenäistä eurooppalaista toimintatapaa. Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on ratkaisussaan Cha'are Shalom Ve Tsedek v. Ranska (27417/95, 27.6.2000) ottanut kantaa sopimuksen 9 artiklan soveltamisesta uskonnollisista syistä tapahtuvan teurastuksen rajoittamiseen. Tapauksessa Ranskan valtio oli estänyt ääriortodoksista juutalaisyhteisöä harjoittamasta tietynlaista uskonnollisista syistä tehtävää teurastusta. Tuomioistuimen mukaan tapauksessa ei kuitenkaan ollut kyse uskonnonvapauden rajoituksesta, koska uskonnollinen yhteisö pystyi hankkimaan tarvitsemaansa erityisellä tavalla teurastettua lihaa ulkomailta.

HE 154/2018 vp

Muun muassa ilman tainnutusta tapahtuvaan teurastamiseen liittyviä eläinten hyvinvointiongelmia ja eräiden Pohjoismaiden suhtatumista tainnuttamatta teurastamiseen sekä Euroopan elintarvikeviraston (EFSA) tieteellisen komitean suositusta on selostettu hallituksen esityksen jakson 2.3 (Nykytilan arviointi) kohdassa ”Eläinten lopetus”. Eläinten hyvinvointi on hyväksyttävä ja painava yhteiskunnallinen arvo, joka vaarantuu tainnuttamatta teurastettaessa. Ehdotettu säännös on välttämätön eläinten hyvinvoinnin turvaamiseksi niitä teurastettaessa, ja se täyttää myös täsmällisyyden ja tarkkarajaisuuden vaatimukset.

Asetuksenantovaltuudet ja lainsäädäntövallan siirtäminen

Lakiehdotukseen 1 sisältyy lukuisia valtuutussäännöksiä antaa pääosin valtioneuvoston asetuksella tarkempia säännöksiä useista lakiin sisältyvistä säännöksistä tai säätää asiasta tarkemmin asetuksella, kuten edellä jaksosta 1 (Tarkemmat säännökset ja määräykset) käy ilmi.

Perustuslain 80 §:n 1 momentin mukaan valtioneuvosto voi antaa asetuksia perustuslaissa tai muussa laissa säädetyn valtuuden nojalla. Lailla on kuitenkin säädettävä yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista sekä asioista, jotka perustuslain mukaan muuten kuuluvat lain alaan. Valtuutuksen säätämiseen laissa on perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännössä kohdistettu vaatimuksia sääntelyn täsmällisyydestä ja tarkkuudesta (PeVL 19/2002 vp, PeVL 40/2002 vp). Laista tulee käydä selvästi ilmi, mistä on tarkoitus säätää asetuksella.

Lakiin ehdotetut säännökset täyttävät perustuslain 80 §:ssä asetetut vaatimukset.

Lakiehdotusten säätämisyjärjestys

Edellä esitettyyn viitaten hallitus katsoo, että lakiehdotukset voidaan käsitellä tavallisen lain säätämisyjärjestyksessä. Esityksen 1. lakiehdotukseen liittyvien lukuisten perusoikeusnäkökohtien vuoksi esitys on kuitenkin syytä saattaa perustuslakivaliokunnan arvioitavaksi.

Edellä esitetyn perusteella annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Laki

eläinten hyvinvoinnista

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset

1 §

Lain tarkoitus

Tämän lain tarkoituksena on edistää eläinten hyvinvointia ja suojella eläimiä parhaalla mahdollisella tavalla niiden hyvinvoinnille aiheutuvalta haitalta.

Lain tarkoituksena on myös lisätä eläinten kunnioitusta ja hyvää kohtelua.

2 §

Soveltamisala

Tätä lakia sovelletaan kaikkiin eläimiin.

3 §

Euroopan unionin lainsäädäntö

Tässä laissa säädetään seuraavien eläinten hyvinvointia koskevien Euroopan unionin säädösten ja niiden nojalla annettujen säädösten täytäntöönpanosta siltä osin kuin niiden täytäntöönpanosta ei säädetä muussa laissa:

1) eläinten suojelusta lopetuksen yhteydessä annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1099/2009, jäljempänä *lopetusasetus*;

2) eläinten suojelusta kuljetuksen ja siihen liittyvien toimenpiteiden aikana sekä direktiivien 64/432/ETY ja 93/119/EY ja asetuksen (EY) N:o 1255/97 muuttamisesta annettu neuvoston asetus (EY) I/2005, jäljempänä *kuljetusasetus*;

3) virallisesta valvonnasta ja muista virallisista toimista, jotka suoritetaan elintarvike- ja rehulainsäädännön ja eläinten terveyttä ja hyvinvointia, kasvien terveyttä ja kasvinsuojeluaineita koskevien sääntöjen soveltamisen varmistamiseksi, sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EY) N:o 999/2001, (EY) N:o 396/2005, (EY) N:o 1069/2009, (EY) N:o 1107/2009, (EU) N:o 1151/2012, (EU) N:o 652/2014, (EU) 2016/429 ja (EU) 2016/2031, neuvoston asetusten (EY) N:o 1/2005 ja (EY) N:o 1099/2009 ja neuvoston direktiivien 98/58/EY, 1999/74/EY, 2007/43/EY, 2008/119/EY ja 2008/120/EY muuttamisesta ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EY) N:o 854/2004 ja (EY) N:o 882/2004, neuvoston direktiivien 89/608/ETY, 89/662/ETY, 90/425/ETY, 91/496/ETY, 96/23/EY, 96/93/EY ja 97/78/EY ja neuvoston päätöksen 92/438/ETY kumoamisesta annettu Euroopan parlamentin ja neuvos-

HE 154/2018 vp

ton asetus (EU) 2017/625 (virallista valvontaa koskeva asetus), jäljempänä *virallista valvontaa koskeva asetus*.

Lisäksi laissa säädetään seuraavien Euroopan unionin säädösten täytäntöönpanosta sekä Suomea tai Euroopan unionia sitovien sopimusten täytäntöönpanosta siltä osin kuin niiden täytäntöönpanosta ei säädetä muussa laissa:

- 1) tuotantoeläinten suojelusta annettu neuvoston direktiivi 98/58/EY, jäljempänä *tuotantoeläindirektiivi*;
- 2) sikojen suojelun vähimmäisvaatimuksista annettu neuvoston direktiivi 2008/120/EY;
- 3) luonnonvaraisten eläinten pitämisestä eläintarhassa annettu neuvoston direktiivi 1999/22/EY, jäljempänä *eläintarhadirektiivi*;
- 4) munivien kanojen suojelun vähimmäisvaatimuksista annettu neuvoston direktiivi 1999/74/EY;
- 5) lihantuotantoa varten pidettävien kanojen suojelua koskevista vähimmäisvaatimuksista annettu neuvoston direktiivi 2007/43/EY, jäljempänä *broileridirektiivi*;
- 6) vasikoiden suojelun vähimmäisvaatimuksista annettu neuvoston direktiivi 2008/119/EY;
- 7) tieteellisiin tarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/63/EU;
- 8) tuotantoeläinten suojelua koskeva eurooppalainen yleissopimus (SopS 47/1992);
- 9) teuraseläinten suojelua koskeva eurooppalainen yleissopimus (SopS 48/1992); sekä
- 10) lemmikkieläinten suojelua koskeva eurooppalainen yleissopimus (SopS 49/1992).

4 §

Suhde muuhun lainsäädäntöön

Eläinten kuljetuksesta säädetään kuljetusasetuksessa sekä eläinten kuljetuksesta annetussa laissa (1429/2006). Tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta säädetään tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annetussa laissa (497/2013).

Metsästyksen, kalastuksen, luonnonsuojelun, eläinten lääkitsemisen, eläintautien vastustamisen, eläinten tunnistamisen, eläinjalostustoiminnan ja geenitekniiikan osalta noudatetaan lisäksi, mitä niistä erikseen säädetään.

5 §

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

- 1) *eläinlajilistalla* 8 §:n 2 momentissa tarkoitettuja luetteloita eläimistä ja eläinlajeista;
- 2) *eläimen pitäjällä* luonnollista tai oikeushenkilöä, joka on vastuussa eläimestä tai huolehtii siitä pysyvästi tai tilapäisesti;
- 3) *eläimen omistajalla* luonnollista tai oikeushenkilöä, joka omistaa eläimen;
- 4) *valvontaviranomaisella* maakuntaa, poliisia ja rajaeläinlääkäriä sekä Ruokavirastoa elintarvikelaissa (23/2006) tarkoitetuissa teurastamoissa, riistan käsittelylaitoksissa ja niiden yhteydessä olevien laitosten osalta;
- 5) *luonnonvaraisella eläimellä* sellaista luonnonvaraiseen eläinlajiin kuuluvaa luonnossa elävää eläintä, joka on luonnossa syntynyt tai joka on kasvatettu luontoon päästettäväksi; ei kuitenkaan eläintä, joka on karannut ihmisen hoidosta ja joka on erotettavissa luonnossa syntyneistä eläimistä;
- 6) *eläinten hyvinvointimääräyksillä* tätä lakia, sen nojalla annettuja säännöksiä ja määräyksiä sekä Euroopan unionin suoraan sovellettavaa eläinten hyvinvointia koskevaa lainsäädäntöä;

7) *tuotantoeläimellä* elintarvikkeiden, villan, nahan tai turkisten tuotantoa varten taikka muussa tuotantotarkoituksessa kasvatettavaa tai pidettävää eläintä, ei kuitenkaan luonnonvaraista eläintä, kilpailuissa, näyttelyissä taikka kulttuuri- tai urheilutapahtumissa tai vastaavissa toiminnoissa käytettävää eläintä, eikä tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävää eläintä;

8) *ammattimaisena tai muutoin laajamittaisena eläintenpitoa* 49 ja 56—60 §:ssä tarkoitettua luvan- tai ilmoituksenvaraista toimintaa, sellaista tuotantoeläinten pitoa, johon eläinten pittäjä olisi oikeutettu saamaan kotieläintalouden maataloustukea sekä muuta vastaavaa elinkeinoimintana pidettävää tuotantoeläinten pitoa;

9) *pitopaikalla* pysyvää ja tilapäistä karsinaa, häkkiä, allasta, aitausta, asuntoa, navettaa, talia ja näiden yhdistelmää sekä muuta vastaavaa rajattua tilaa, jossa eläintä pidetään;

10) *eläinkilpailulla* tilaisuutta, joka järjestetään eläinten tai eläinten ja ihmisten asettamiseksi paremmuusjärjestykseen suorituksensa perusteella tai eläinten ominaisuuksien, taipumusten tai taitojen arvioimiseksi; eläinkilpailuna ei kuitenkaan pidetä pääsääntöisesti eläinten ulkomuotoon perustuvaa arviointia varten järjestettävää tilaisuutta;

11) *eläinnäyttelyllä* tilaisuutta, tapahtumaa, esitystä tai näyttöstä, joka järjestetään eläinten tai niiden taitojen tai taipumusten esittelemiseksi yleisölle tai jonka pääsääntöisenä tarkoituksena on eläimen ulkomuodon arvioiminen;

12) *eläintarhalla* pysyvää laitosta, jossa pidetään yleisölle näytteillä pääasiassa luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvia eläimiä;

13) *pysyvällä eläinnäyttelyllä* pysyvää laitosta, jossa pidetään yleisölle näytteillä yksinomaan tai pääasiassa muita kuin luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvia eläimiä tai jossa näytteillä pidettävä luonnonvaraisten eläinten tai eläinlajien määrä on vähäinen, ei kuitenkaan kotieläinpihaa;

14) *kotieläinpihalla* sellaista pysyvää laitosta, jossa pidetään yleisölle näytteillä yksinomaan sellaisia nisäkäs- ja lintulajeja, joita voidaan 8 §:n 2 momentin mukaan pitää tuotantoeläimenä, sekä koiria (*Canis familiaris*) ja kissoja (*Felis silvestris catus*);

15) *kiertävällä eläinnäyttelyllä* kiertävää laitosta, jossa pidetään yleisölle näytteillä eläimiä;

16) *sirkuksella* kiertävää tai pysyvää laitosta, jossa eläimet esittävät yleisölle niille opettuja taitoja toistuvasti.

2 luku

Yleiset periaatteet ja vastuu eläimistä

6 §

Yleiset periaatteet

Eläimiä on kohdeltava hyvin ja niitä kunnioittaen. Eläimille ei saa aiheuttaa tarpeetonta kipua tai kärsimystä eikä niiden hyvinvointia saa tarpeettomasti vaarantaa.

Hoidossa olevaa eläintä ei saa jättää hoidotta eikä hylätä.

7 §

Sairaana ja vahingoittuneen eläimen auttaminen

Sairasta, vahingoittunutta tai muutoin avuttomassa tilassa olevaa kotieläintä tai muuta ihmisen hoidossa olevaa eläintä on joko itse autettava tai ilmoitettava eläimestä sen omistajalle tai pitäjälle taikka valvontaviranomaiselle.

Jos 1 momentissa mainittujen henkilöiden tavoittaminen on kohtuuttoman vaikeaa ja jos eläin on sellaisessa tilassa, että sen hengissä pitäminen on julmaa sitä kohtaan, eläin saadaan lopettaa. Tästä on viipymättä tehtävä 1 momentissa tarkoitettu ilmoitus.

Sairasta, vahingoittunutta tai muutoin avuttomassa tilassa olevaa luonnonvaraista eläintä on autettava. Jos eläin on sellaisessa tilassa, että sen hengissä pitäminen on julmaa sitä kohtaan, eläin on lopetettava tai on huolehdittava siitä, että se lopetetaan. Maakunnan on huolehdittava maakunnan järjestämälle eläinlääkärin vastaanotolle tuotujen sairaiden tai vahingoittuneiden luonnonvaraisten eläinten lopettamisesta.

8 §

Eläinlajien ja eläinten pitoa koskevat rajoitukset

Tuotantoeläimenä, seura- ja harrastuseläimenä, sirkuseläimenä ja kiertävässä eläinnäyttelyssä voidaan pitää vain sellaisia eläimiä ja eläinlajeja, joiden pito voidaan saatavilla olevan tieteellisen tiedon ja käytännön kokemuksen perusteella järjestää niin, että:

1) eläimillä on mahdollisuus toteuttaa liikkumiseen, lepoon, kehon huoltoon, ravinnon etsintään ja muuhun vastaavaan toimintaan sekä sosiaalisiin suhteisiin liittyviä olennaisia käyttäytymistarpeitaan;

2) eläinten fysiologiset tarpeet voidaan tyydyttää;

3) eläimille voidaan järjestää asianmukaiset pitopaikat; ja

4) eläinten sairastuessa tai vahingoituessa niille voidaan antaa asianmukaista hoitoa.

Eläinlajit, joita voidaan pitää tuotantoeläiminä, sirkuseläiminä tai kiertävissä eläinnäyttelyissä, on lueteltu liitteessä 1. Valtioneuvoston asetuksella säädetään niistä eläimistä ja eläinlajeista, joita voidaan pitää seura- ja harrastuseläiminä.

Haitallisten vieraslajien hallussapidosta säädetään haitallisten vieraslajien tuonnin ja leviämisen ennalta ehkäisemisestä ja hallinnasta annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 1143/2014, jäljempänä *vieraslajiasetus*, sekä vieraslajeista aiheutuvien riskien hallinnasta annetussa laissa (1709/2015).

9 §

Eläinlajilistojen muuttaminen

Eläinlajilistoihin voidaan lisätä tai niistä voidaan poistaa eläinlaji sen pidosta kulloinkin saatavilla olevaan tieteelliseen tietoon tai käytännön kokemukseen perustuen.

Ruokavirasto voi tehdä maa- ja metsätalousministeriölle ehdotuksia eläinlajilistojen muuttamiseksi omasta aloitteestaan tai sille tehtyjen hakemusten perusteella.

Luonnonvarakeskus antaa riippumatonta tieteellistä asiantuntija-apua eläinlajilistojen ajantasaisuuden arvioinnissa.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä 2 momentissa tarkoitettun hakemuksen sisällöstä ja hakemukseen liitettävistä selvityksistä sekä hakemuksen käsittelystä.

10 §

Eläinlajilistasta poikkeaminen

Ruokavirasto voi yksittäistapauksessa myöntää hakemuksesta luvan pitää muuta kuin eläinlajilistaan kuuluvaa eläintä tai eläimiä. Lupa voidaan myöntää, jos eläimen tai eläinten pito voidaan saatavilla olevan tieteellisen tiedon ja käytännön kokemuksen perusteella järjestää 8 §:n 1 momentissa tarkoitetulla tavalla.

Luonnonvarakeskus antaa riippumatonta tieteellistä asiantuntija-apua sen arvioimisessa, täyttyvätkö 1 momentissa tarkoitettun luvan myöntämisen perusteet.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä hakemuksen sisällöstä ja hakemukseen liitettävistä selvityksistä sekä hakemuksen käsittelystä.

HE 154/2018 vp

11 §

Vastuu eläinten hyvinvoinnista eräissä tapauksissa

Kuuttatoista vuotta nuorempi lapsi ei voi olla yksin vastuussa eläimen hyvinvoinnista. Lapsen vanhemmilla tai muilla huoltajilla taikka muilla henkilöillä, joilla on valvonnassaan viittätoista vuotta nuorempi lapsi, on velvollisuus huolehtia siitä, ettei lapsi kohtelee eläimiä 13 §:n vastaisesti.

3 luku

Eläinten kohtelu

12 §

Kohtelun yleiset vaatimukset

Eläintä on kohdeltava rauhallisesti. Eläimen käsittelyssä ja koulutuksessa on pyrittävä käyttämään hyväksi sen lajityypillistä käyttäytymistä.

Eläin on totutettava käsittelyyn ja pito-olosuhteisiin, jos se on pidettävän eläinlajin ja eläinten pitomuodon kannalta tarkoituksenmukaista. Jos eläin ei ole totunut käsittelyyn, tämä on otettava huomioon eläintä käsiteltäessä.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eläinten käsittelystä sekä käsittelyyn ja pito-olosuhteisiin totuttamisesta.

13 §

Kielletty kohtelu

Eläintä ei saa käsitellä tai kouluttaa kovakouraisesti tai muuten sillä tavalla, että sille aiheutetaan tarpeetonta kipua tai kärsimystä. Eläintä ei saa sitoa tarpeetonta kipua tai kärsimystä tuottavalla.

Eläintä ei saa rasittaa liikaa eikä pitää kohtuuttoman ankarassa kurissa. Eläimen koulutuksessa ja käytössä on otettava huomioon eläimen osaamistaso ja suorituskyky. Eläintä ei saa pakottaa yrittämään luonnollisten kykyjensä tai voimiensa ylittämistä.

Eläintä ei saa tarpeettomasti vahingoittaa. Eläimen tarpeettomana vahingoittamisena ei pidetä koiran tai muun eläimen käyttämistä viranomaistoiminnassa eläimen käyttötarkoitukseen liittyvissä tehtävissä, joihin tehtävän luonteen vuoksi liittyy vaara eläimen vahingoittumisesta.

Eläintä ei saa värjätä sen ulkonäön muuttamiseksi.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä siitä, mitä on pidettävä eläinten kiellettyä kohteluna.

14 §

Sukupuoliyhteys eläimen kanssa

Ihminen ei saa olla sukupuoliyhteydessä eläimen kanssa. Sukupuoliyhteydellä tarkoitetaan tässä laissa ihmisen sukupuolielimellä tehtävää taikka eläimen sukupuolielimeen tai peräaukkoon kohdistuvaa tunkeutumista eläimen kehoon taikka eläimen sukupuolielimen ottamista ihmiskehoon.

HE 154/2018 vp

Mitä 1 momentissa säädetään, ei kuitenkaan estä toimenpidettä, joka on tarpeen eläinlääkinnällisestä tai jalostuksellisesta syystä taikka muusta vastaavasta hyväksyttävästä syystä.

15 §

Eläimille tehtävät toimenpiteet

Leikkaus tai muu kipua tai kärsimystä aiheuttava toimenpide saadaan tehdä eläimelle vain, jos se on eläimen hyvinvoinnin kannalta perusteltua.

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, sallittua on kuitenkin:

- 1) eläimen merkitseminen lyhytaikaista ja vähäistä kipua aiheuttavalla menetelmällä;
- 2) muussa lainsäädännössä edellytettävien veri- ja kudoksetäytteiden ottaminen eläimestä;
- 3) naudan ja vuohen sarvenaiheen tuhoaminen ja sarvien poistaminen;
- 4) eläimen kastratio ja sterilaatio;

5) sellainen leikkaus ja muu kipua tai kärsimystä aiheuttava toimenpide, joka on tarpeen eläinten käsiteltävyyden parantamiseksi, ihmisten tai muiden eläinten terveyden tai turvallisuuden varmistamiseksi, eläimen jalostusarvon määrittämiseksi tai muun vastaavan eläinten pitoon liittyvän välttämättömän syyn takia; sekä

6) eläinten keinosiemennys ja muiden keinolliseen lisäämiseen liittyvien toimenpiteiden tekeminen.

Eläintä, jolle on tehty sellainen leikkaus tai muu kipua tai kärsimystä aiheuttava toimenpide, jonka tarkoituksena on eläimen ulkonäön muuttaminen, ei saa käyttää kilpailuissa tai pitää näytteillä.

Valtioneuvoston asetuksella annetaan tarkemmat säännökset 2 momentin 5 kohdassa tarkoitetuista toimenpiteistä sekä 6 kohdassa tarkoitettua eläinten keinosiemennyksestä ja keinolliseen lisäämiseen liittyvistä toimenpiteistä. Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä 2 momentissa tarkoitettujen toimenpiteiden tekemisessä ja eläinten keinosiemennyksessä käytettävistä menetelmistä.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eläimen ulkonäön muuttamiseen tähtäävistä ja muista kielletyistä toimenpiteistä.

16 §

Toimenpiteiden tekijä ja kivunlievityksen käyttö

Edellä 15 §:ssä sallitun leikkauksen tai muun kipua aiheuttavan toimenpiteen saa tehdä vain eläinlääkäriammattin harjoittaja tai muu sellainen henkilö, jolla on tarvittava koulutus tai riittävä muu osaaminen toimenpiteen tekemiseksi.

Kivuliaiden toimenpiteiden yhteydessä on käytettävä kivunlievitystä, jollei toimenpiteestä aiheutuva kipu ole lievää ja hetkellistä tai jos toimenpide ei siedä viivytystä.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä toimenpiteiden tekijöiden koulutuksesta ja pätevydestä sekä toimenpiteiden tekemisessä käytettävistä menetelmistä ja tarvittavasta kivunlievityksestä.

17 §

Välineet, laitteet ja aineet

Eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitettujen välineiden, laitteiden ja aineiden tulee olla tarkoitukseensa sopivia, eivätkä ne saa aiheuttaa eläimelle tarpeetonta kipua, kärsimystä tai vahingon vaaraa. Eläimille ei saa antaa aineita, jotka ovat vaarallisia eläinten hyvinvoinnille, ell-

HE 154/2018 vp

ei kyse ole eläimen eläinlääketieteellisestä hoidosta, lopetuksesta tai muualla lainsäädännössä erikseen sallitusta käsittelystä.

Sen, joka valmistaa, tuo maahan, vie maasta, kuljettaa Suomen kautta, pitää kaupan, tarjoaa, myy tai muutoin luovuttaa tai välittää eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitettuja välineitä, laitteita ja aineita, on olosuhteiden vaatiman huolellisuuden ja ammattitaidon edellyttämällä tavalla varmistauduttava siitä, että välineet, laitteet ja aineet täyttävät tässä laissa ja sen nojalla annetut vaatimukset.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eri eläinlajien hoitoon, käsittelyyn ja lopetukseen tarkoitetuille välineille, laitteille ja aineille asetettavista vaatimuksista.

18 §

Kielletyt välineet ja laitteet

Seuraavia eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitettuja välineitä ja laitteita ei saa markkinoida, tuoda maahan, valmistaa, myydä, luovuttaa, käyttää eikä pitää hallussa:

1) piikkipanta, piikkikuolaimet ja piikkikannukset sekä muut vastaavat eläimelle kipua aiheuttavat ohjaus- ja hallintavälineet;

2) sähköpannat ja muut eläimeen kiinnitettävät ja eläimelle sähköiskun antavat laitteet, ei kuitenkaan eläinlääketieteellisessä tai eläimen fysikaalisessa hoidossa käytettävät laitteet;

3) sähköistetty parsivahti.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan säätää myös muista sellaisista eläimille tarpeetonta kipua, kärsimystä tai vahingon vaaraa aiheuttavista välineistä ja laitteista, joihin sovelletaan I momenttia.

19 §

Kiellettyjen välineiden ja laitteiden keräily

Mitä 18 §:ssä säädetään, ei koske historiallisesti tai taiteellisesti arvokkaiden välineiden ja laitteiden markkinointia, maahantuontia, valmistusta, luovutusta ja hallussapitoa.

Esinettä pidetään historiallisesti arvokkaana, jos sillä on liittymäkohtia huomattavaan henkilöön, tapahtumaan, paikkaan tai aikakauteen taikka jos sillä ikänsä, harvinaisuutensa, tyyppillisen edustavuutensa tai muun niihin verrattavan synn vuoksi on historiallista taikka kansantieteellistä merkitystä. Taiteellisesti arvokkaana esinettä pidetään, jos se muotoilunsa, pintakäsittelynsä tai koristelunsa vuoksi edustaa tiettyä tyylikautta tai muutoin on taiteellisenä kokonaisuutena merkittävä.

4 luku

Eläinten hoito

20 §

Hoidon yleiset vaatimukset

Eläimiä on hoidettava siten, että niillä on mahdollisuus toteuttaa liikkumiseen, lepoon, keuhonhuoltoon, syömiseen, ravinnon etsintään ja muuhun vastaavaan toimintaan sekä sosiaalisiin suhteisiin liittyviä olennaisia käyttäytymistarpeitaan.

Hoidossa olevan eläimen yleisestä hyvinvoinnista, puhtaudesta ja muusta sen tarvitsemasta keuhonhoidosta on huolehdittava. Eläimen hoidossa on huolehdittava myös asianmukaisista toimista sairauksien ja eläinten vahingoittumisen ennalta ehkäisemiseksi.

Jos eläimiä pidetään ryhmässä, ryhmän kokoonpanossa on otettava huomioon eläinten sosiaaliset suhteet, ikä, sukupuoli ja koko. Jos eläimet suhtautuvat vihamielisesti toisiinsa tai voivat muuten vahingoittaa toisiaan, ne on pidettävä erillään toisistaan tai niillä on oltava mahdollisuus paeta ja piiloutua muilta eläimiltä. Eläinryhmiä yhdistettäessä ja tuotaessa uusia eläimiä ryhmään on erityistä huomiota kiinnitettävä sosiaalisten suhteiden uudelleenmuodostumisesta mahdollisesti aiheutuviin ongelmiin.

Hoidossa olevan eläimen liikunnantarpeen tyydyttämisestä on huolehdittava. Eläimellä on oltava mahdollisuus riittävään lepoon.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eläinten olennaisten käyttäytymistarpeiden tyydyttämisestä ja muista eläimen hyvinvoinnin turvaamiseksi tarvittavista hoitotoimista sekä eläinten ryhmässä pidosta.

21 §

Ruokinta ja juotto

Hoidossa olevien eläinten ruokinnassa ja juotossa on otettava huomioon eläimen fysiologiset tarpeet ja varmistettava, että eläin saa sopivassa määrin hyvälaatuaista ravintoa ja vettä tai muuta juotavaa. Ravinnon ja juotavan koostumuksen ja tarjoamistavan on vastattava eläimen fysiologisia tarpeita ja olennaisia käyttäytymistarpeita.

Nisäkkäiden ja lintujen pysyvässä pitopaikassa on oltava jatkuvasti vettä eläimen saatavilla. Jatkuvasti saatavilla olevaa vettä ei kuitenkaan edellytetä:

- 1) vastasyntyneelle tai -kuoriutuneelle eläimelle;
- 2) eläimelle, jonka vedensaantia on eläinlääketieteellisestä syystä rajoitettava;
- 3) laajoilla alueilla luonnonmukaisissa olosuhteissa tarhattaviin, luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluviin eläimiin;
- 4) silloin, kun poikkeukselliset ja vaikeat sääolosuhteet estävät sulan veden jatkuvan saatavilla pidon;
- 5) sellaisissa eläinten pysyvissä pitopaikoissa, joissa sulan veden jatkuva saatavilla pito on kohtuuttoman vaikea järjestää eläinten pitomuodosta ja sääolosuhteista johtuvista syistä.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä hoidossa olevien eläinten ruokinnasta ja juotosta. Valtioneuvoston asetuksella annetaan tarkempia säännöksiä niistä 2 momentin 5 kohdassa tarkoitetuista pysyvistä pitopaikoista, joissa sulan veden jatkuva saatavilla pito on kohtuuttoman vaikea järjestää eläinten pitomuodosta ja sääolosuhteista johtuvista syistä.

22 §

Eläinten hyvinvoinnin ja pitopaikan tarkastaminen

Hoidossa olevan eläimen hyvinvointi, pitopaikka ja siihen liittyvät sellaiset laitteet, joista eläinten hyvinvointi riippuu, on tarkastettava riittävän usein. Riittävää tarkastustiheyttä arvioitaessa on otettava huomioon eläintenpitomuoto, eläinlaji, eläimen fysiologinen tila sekä olosuhteet eläinten pitopaikassa ja elinympäristössä.

Jos hoidossa oleva eläin on ihmisen välittömässä valvonnassa tai tavoitettavissa, eläimen hyvinvointi ja pitopaikka laitteineen on tarkastettava vähintään kerran päivässä ja tarvittaessa useamminkin. Päivittäinen tarkastusvelvollisuus ei kuitenkaan koske:

- 1) laajoilla alueilla luonnonmukaisissa olosuhteissa tarhattaviin, luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvia eläimiä;
- 2) vaikeasti tavoitettavilla laitumilla kesäaikaan pidettäviä eläimiä;
- 3) viljelykaloja, joiden päivittäinen tarkastaminen on mahdotonta vaikeiden sääolojen, jääpeitteen tai käytettävän kasvatusmenetelmän vuoksi.

HE 154/2018 vp

Eläinten tarkastuksessa on kiinnitettävä erityistä huomiota synnytystä odottaviin, synnyttäviin, juuri synnyttäneisiin, vastasyntyneisiin, sairaisiin, heikkokuntoisiin ja vahingoittuneisiin eläimiin.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eläinten hyvinvoinnin ja pitopaikan tarkastamisesta.

23 §

Sairas tai vahingoittunut eläin

Jos hoidossa olevan eläimen sairastuu tai vahingoittuu:

- 1) sille on viipymättä annettava tai hankittava asianmukaista hoitoa;
- 2) sille on annettava riittävä mahdollisuus lepoon;
- 3) se on tarvittaessa sijoitettava asianmukaiseen tilaan erilleen muista eläimistä;
- 4) sille on tarvittaessa hankittava eläinlääketieteellistä hoitoa.

Sairaana tai vahingoittuneena eläimen hoidossa tulee pyrkiä turvaamaan eläimen toimintakyky ja elämänlaatu. Eläin on lopetettava, jos sairauden tai vamman laatu sitä edellyttää.

24 §

Pakkosyötön ja -juoton kieltö

Eläintä ei saa syöttää eikä juottaa pakolla, ellei se ole tarpeen eläinlääketieteellisestä syystä.

25 §

Eläinjalostus

Eläinjalostuksella tulee pyrkiä elinvoimaisten, toimintakykyisten ja terveiden eläinten tuottamiseen.

Eläintä ei saa käyttää jalostukseen, jos:

- 1) käytettävä jalostusyhdistelmä aiheuttaa todennäköisesti jälkeläiselle sellaisia sairauksia tai muita ominaisuuksia, joista aiheutuu merkittävää haittaa tämän hyvinvoinnille;
- 2) se ei perinnöllisen ominaisuuden tai sairauden vuoksi kykene lisääntymään luonnollisella tavalla; tai
- 3) lisääntymisestä aiheutuu todennäköisesti merkittävää haittaa sen hyvinvoinnille.

Sellaisia jalostusmenetelmiä, joista voi aiheutua merkittävää haittaa eläimen hyvinvoinnille, ei saa käyttää.

Eläinten omistajan tai pitäjän tulee estää pitämiensä nisäkkäiden hallitsematon lisääntyminen.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä siitä, millaisia eläimiä ei saa käyttää jalostukseen, kielletyistä jalostusmenetelmistä sekä toimenpiteistä nisäkkäiden hallitsemattoman lisääntymisen estämiseksi.

26 §

Löytöeläimet

Maakunnalla tulee olla sen alueella irrallaan tavattujen ja kiinni otettujen koirien ja kissojen sekä muiden pienikokoisten seura- ja harrastuseläinten (*löytöeläimet*) tilapäisen hoidon järjestämistä varten talteenottoaika. Maakunnan on huolehdittava myös kiinni otettujen eläinten kuljetuksen järjestämisestä löytöeläinten talteenottoaikaan.

Talteenottoaikassa on tarkastettava, onko löytöeläimellä tunnistusmerkintä tai muu tunniste ja ryhdyttävä kohtuullisiin toimiin talteenotosta ilmoittamiseksi eläimen omistajalle tai muulle pitäjälle. Jos eläimen omistaja tai pitäjä ei ole tiedossa, ilmoitus eläimen talteenotosta ja tunto-merkeistä on julkaistava talteenottoajan internetsivuilla ja tarvittaessa muulla sopivalla tavalla. Sairaalle tai vahingoittuneelle eläimelle on järjestettävä viipymättä sen tarvitsema ensiapu ja muu kohtuullinen hoito sairauden tai vamman hoitamiseksi.

Löytöeläintä on säilytettävä vähintään 10 päivän ajan siitä, kun eläimen omistajalle tai pitäjälle on ilmoitettu eläimen talteenotosta tai kun talteenotosta on julkaistu 2 momentissa tarkoitettu ilmoitus. Tämän jälkeen maakunnalla on oikeus myydä, luovuttaa tai lopettaa eläin. Jos eläin on myyty ja myynnistä saatava tulo on suurempi kuin eläimen hoidosta aiheutuneet kustannukset, maakunnan on säilytettävä yli jääviä varoja eläimen omistajan lukuun kolmen kuukauden ajan eläimen toimittamisesta talteenottoaikaan, minkä jälkeen varat siirtyvät maakunnan omaisuudeksi.

Maakunnalla on oikeus periä eläimen omistajalta tai pitäjältä korvaus eläimen talteenotosta, hoidosta ja mahdollisesta lopettamisesta aiheutuneista tarpeellisista ja kohtuullisista kustannuksista.

Jos poliisille on tehty metsästyslain (615/1993) 55 §:ssä tarkoitettu ilmoitus koiran talteenotosta, poliisiin tulee ilmoittaa talteenotosta löytöeläinten talteenottoaikaan.

Maakunnan on laadittava ja julkaistava tilasto toimialueensa löytöeläimistä vuosittain.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä löytöeläinten tilapäisen hoidon järjestämisestä ja löytöeläimiä koskevan tilaston laatimisesta.

27 §

Ulkopuolinen palveluntuottaja löytöeläinten tilapäisen hoidon järjestämisessä

Maakunta voi hankkia 26 §:n 1 ja 2 momentissa tarkoitetun palvelun ulkopuoliselta palveluntuottajalta. Edellytyksenä on, että palveluntuottaja täyttää 59 §:ssä säädetyt vaatimukset. Lisäksi palveluntuottajalla on oltava nimetty vastuuhenkilö, joka on velvollinen huolehtimaan, että talteenottoaika pidetään sitä koskevien vaatimusten mukaisesti. Vastuuhenkilön on oltava täysi-ikäinen ja luotettava henkilö, joka ei ole konkurssissa ja jonka toimintakykyä ei ole rajoitettu.

Talteenottoaikalla on, sen mukaan kuin asiasta sovitaan maakunnan kanssa, oikeus periä eläimen pitäjältä tai omistajalta 26 §:n 4 momentissa tarkoitettu korvaus. Korvauksen tilittämistä maakunnalle tai sen säilyttämisestä tai muusta käyttämisestä on sovittava palvelun hankintaa koskevassa sopimuksessa.

Edellä 1 momentissa tarkoitettuun vastuuhenkilöön sovelletaan rikosoikeudellista virkavastuuta koskevia säännöksiä hänen suorittaessaan löytöeläinten talteenottoa koskevia toimenpiteitä. Vahingonkorvausvastuusta säädetään vahingonkorvauslaissa (412/1974).

28 §

Luonnonvaraisen eläimen elätettäväksi ottaminen

Luonnonvaraista selkärankaista eläintä ei saa ottaa elätettäväksi.

Edellä 1 momentissa tarkoitettu kielto ei koske eläimen pyytämistä ja hallussapitoa, jos siihen on luonnonsuojelulain (1096/1996) 48 tai 49 §:ssä, metsästyslain 40 § tai 41 §:ssä taikka kalastuslain (379/2015) 47 §:ssä tarkoitettu lupa. Jollei muussa laissa toisin säädetä, kiellosta voidaan lisäksi poiketa, jos kyseessä on eläimen pyydystämisen ja hallussapito:

- 1) eläintarhassa pidettäväksi;
- 2) kalanviljely-, istutus- tai koulutustarkoituksiin taikka muihin vastaaviin kalastuslaissa tarkoitettuihin kalataloudellisiin tarkoituksiin;

- 3) tieteellisiin tutkimustarkoituksiin; taikka
- 4) avuttomassa tilassa olevalle eläimelle annettavaa hoitoa varten.

29 §

Avuttomassa tilassa olevan luonnonvaraisen eläimen hoito

Loukkaantunut tai muutoin avuttomassa tilassa oleva luonnonvarainen eläin voidaan ottaa lyhytaikaisesti haltuun sille annettavaa ensiapua tai hoitoon toimittamista varten. Ensiavun jälkeen eläin on sen tilan salliessa vapautettava takaisin luontoon tai toimitettava hoitoon 60 §:ssä tarkoitettuun hoitopaikkaan. Jos eläintä ei voida vapauttaa eikä sen hoitoa voida järjestää, se on lopetettava.

30 §

Eläinten hoitajien pätevyys ja riittävyys

Eläimen pitäjällä ja muulla hoitajalla on oltava riittävä osaaminen sen asianmukaiseksi hoitamiseksi.

Ammattimaisesti tai muutoin laajassa mitassa eläimiä pitävällä on oltava soveltuva koulutus tai muilla keinoin saavutettu riittävä pätevyys tehtäviensä hoitamiseen. Eläinten pitäjän on huolehdittava, että eläimiä on hoitamassa riittävä määrä päteviä eläinten hoitajia. Eläinten pitäjän on annettava ohjeita ja opastusta palveluksessaan oleville, eläinten hoitoon ja käsittelyyn osallistuville henkilöille eläinten asianmukaisesta hoitamisesta.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä 1 ja 2 momentissa tarkoitettujen eläinten pitäjien ja muiden eläinten hoitajien koulutuksesta ja pätevyydestä sekä 2 momentissa tarkoitettujen eläinten hoitajien riittävästä määrästä.

31 §

Ammattimaisesti tai muutoin laajassa mitassa eläimiä pitävän velvollisuus varautua häiriötilanteisiin

Ammattimaisesti tai muutoin laajassa mitassa eläimiä pitävän on varauduttava tulipaloihin, sähkökatkoksiin ja muihin vastaaviin eläinten hyvinvointia uhkaaviin häiriötilanteisiin.

Jos eläinten hoito tai ympäristötekijöiden säätely tai valvonta riippuu sähköisistä tai mekaanisista laitteista, pysyvässä pitopaikassa on oltava mahdollisuus pitää yllä eläinten hyvinvoinnin kannalta välttämättömät toiminnot myös laitteiden toimintahäiriöiden aikana.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä siitä, millaisiin toimenpiteisiin eläinten pitäjän on ryhdyttävä häiriötilanteisiin varautumiseksi.

32 §

Tuotantoeläimiä koskeva kirjanpito

Tuotantoeläinten omistajan tai pitäjän on pidettävä kirjaa tuotantoeläimille annetusta lääkinnällisestä hoidosta ja kuolleiden eläinten lukumääristä.

Kirjanpitoa elintarviketuotantoa varten pidettävien tuotantoeläinten lääkinnällisestä hoidosta on säilytettävä vähintään viisi vuotta sekä kuolleiden eläinten lukumääristä ja muuta kuin elintarviketuotantoa varten pidettävien tuotantoeläinten lääkinnällisestä hoidosta vähintään kolme vuotta sen vuoden päättymisestä, jolloin kirjanpitoon viimeksi kirjattiin eläintä koskeva merkintä.

HE 154/2018 vp

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä kuolleiden eläinten lukumääriä koskevasta kirjanpidosta.

5 luku

Eläinten pitopaikka

33 §

Pitopaikan yleiset vaatimukset

Eläimen on voitava pitopaikassaan seistä ja levätä luonnollisessa asennossa sekä vaihtaa asentoaan vaikeuksitta. Samassa pitopaikassa pidettävillä eläimillä on oltava mahdollisuus yhtäaikaiseen lepoon.

Pitopaikassa on voitava ylläpitää eläimen hyvinvoinnin kannalta riittävää puhtautta ja hygieniää. Pitopaikassa oleva eläin on voitava tarkastaa ja hoitaa vaikeuksitta.

Eläintä saadaan pitää sen kuljetukseen tarkoitettussa laatikossa tai häkissä taikka muussa vastaavassa pienikokoisessa säilytystilassa vain, jos eläimen kuljettaminen, sairaus tai muu tilapäinen ja hyväksyttävä syy sitä edellyttää.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä pitopaikan koosta, materiaaleista, rakenteista ja muista ominaisuuksista.

34 §

Pitopaikan turvallisuus

Eläimen pitopaikan on oltava materiaaleiltaan, rakenteiltaan ja muilta ominaisuuksiltaan sellainen, että eläimen vahingoittumisen ja sairastumisen vaara, karkaamisvaara ja pitopaikan palovaara on mahdollisimman vähäinen.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eläimen pitopaikan turvallisuuden vaikuttavista materiaaleista, rakenteista ja muista ominaisuuksista.

35 §

Pitopaikan olosuhteet

Pitopaikan lämpötilan, ilman- tai vedenlaadun ja muiden ympäristöolosuhteiden on oltava siellä pidettäville eläimelle sopivia. Ulkona pidettävällä eläimellä on oltava riittävä suoja epäsuotuisia sääoloja vastaan tai eläin on voitava tarvittaessa ottaa sisätilaan.

Pitopaikassa ei saa esiintyä jatkuvaa eläintä häiritsevää tai sille haittaa aiheuttavaa melua.

Pitopaikan valaistuksen tulee olla sellainen, että se on sopiva eläimen fysiologisten tarpeiden ja olennaisten käyttäytymistarpeiden tyydyttämiseen ja että eläin voidaan tarkastaa ja sitä voidaan hoitaa asianmukaisesti.

Jos eläinten hyvinvointi on riippuvainen koneellisesta ilmanvaihtojärjestelmästä, laitteistossa on oltava hälytysjärjestelmä, joka antaa hälytyksen toimintahäiriön sattuessa. Hälytysjärjestelmän toimivuus on testattava säännöllisesti.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä pitopaikan olosuhteista sekä ulkona pidettävien eläinten suojaamisesta epäsuotuisia sääoloja vastaan.

36 §

Pitopaikan puhtaana- ja kunnossapito

Eläimen pitopaikka on pidettävä riittävän puhtaana, jotta eläimen hyvinvointi ei vaarannu. Pitopaikassa havaitut eläimen hyvinvointia vaarantavat viat on korjattava välittömästi ja, jollei se ole mahdollista, ryhdyttävä muihin tarpeellisiin toimiin eläimen hyvinvoinnin turvaamiseksi vikojen korjaamiseen saakka.

37 §

Pysyvän pitopaikan yleiset vaatimukset

Eläimen pysyvän pitopaikan on oltava riittävän tilava sekä muutoinkin rakenteiltaan ja varusteiltaan sopiva eläimen fysiologisten tarpeiden sekä niiden olennaisten käyttäytymistarpeiden tyydyttämiseen, jotka liittyvät liikkumiseen, lepoon, kehonhuoltoon, syömiseen, ravinnon etsintään ja muuhun vastaavaan toimintaan sekä sosiaalisiin suhteisiin.

Eläintä ei saa pitää jatkuvasti paikalleen kytkettynä eikä sen liikkumista saa jatkuvasti rajoittaa eläimen kääntymisen estävillä rakenteilla.

Ryhmässä pidettävän eläimen on voitava väistää toista eläintä. Pitopaikan ruokinta- ja juotolaitteet on suunniteltava, rakennettava ja sijoitettava siten, että eläinten välisestä kilpailusta aiheutuu mahdollisimman vähän haittaa eläinten hyvinvoinnille.

Eläimellä on oltava käytettävissä sopiva lepopaikka.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä pysyvän pitopaikan koolle, rakenteille, varusteille ja laitteille asetettavista vaatimuksista.

38 §

Poikkeukset pysyvän pitopaikan vaatimuksiin

Sen estämättä, mitä 37 §:n 2 momentissa säädetään:

1) emakon tai ensikon saa pitää tiineytshäkissä enintään kahdeksan päivää siemennyksen yhteydessä;

2) emakon ja ensikon saa pitää porsitushäkissä;

3) maidontuotantoa varten pidettävän lehmän ja hiehon saa kytkeä jatkuvasti paikoilleen.

Lehmällä tarkoitetaan poikinutta naaraspuolista nautaa. *Hieholla* tarkoitetaan vähintään kahdeksan kuukauden ikäistä poikimatonta naaraspuolista nautaa. *Ensikolla* tarkoitetaan sukukypsää naarassikaa astutuksesta tai siemennyksestä ensimmäiseen porsimiseen. *Emakolla* tarkoitetaan naarassikaa ensimmäisen porsimisen yhteydessä ja sen jälkeen.

Valtioneuvoston asetuksella annetaan tarkemmat säännökset nautojen kytkemisestä sekä emakoiden ja ensikoiden porsitushäkissä ja tiineytshäkissä pidosta.

39 §

Eläinten hoitoon ja tarkastamiseen tarvittavat tilat

Pysyvässä pitopaikassa tai sen yhteydessä on oltava eläinten tarkastamisen kannalta välttämättömät tilat ja välineet sekä tarvittaessa tilat sairaiden ja vahingoittuneiden eläinten hoitoa ja eristämistä varten.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä 1 momentissa tarkoitetuista tiloista ja niiden varustelusta.

6 luku

Eläinten luovutus

40 §

Eläimen luovutuksen yhteydessä annettavat tiedot

Sen, joka myy tai muutoin luovuttaa eläimen tilapäisesti tai pysyvästi, on annettava eläimen luovutuksen yhteydessä vastaanottajalle tarvittavat tiedot eläimen hoidosta, pitopaikasta ja muista hyvinvoinnin kannalta oleellisista seikoista. Jos eläin on sairas tai vahingoittunut, myös siitä on ilmoitettava.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eläimen luovutuksen yhteydessä annettavista tiedoista ja tavasta, jolla tiedot annetaan.

41 §

Eläinten luovutukseen liittyvät rajoitukset

Selkärankaisia ja pääjalkaisia eläimiä ei saa pitää myynnissä torilla, markkinoilla eikä muussa kuin eläinten esittelyyn tarkoitettussa yleisötapahtumassa. Edellä tarkoitettuja eläimiä ei saa myöskään myydä liikkuvassa kaupassa.

Myytävää eläintä ei saa pitää näyteikkunassa. Koiria, kissoja, frettejä sekä aroja, harmaapukajvoja ja amatsoneja ja muita isoja papukaijalajeja ei saa myydä eläinkaupoissa.

Eläintä ei saa luovuttaa arpajais- tai kilpailuvoittona.

Eläintä ei saa pysyvästi luovuttaa alle 16-vuotiaalle ilman huoltajan suostumusta.

7 luku

Eläinkilpailut ja -näyttelyt

42 §

Yleiset periaatteet eläinkilpailussa ja -näyttelyssä

Eläinkilpailu ja -näyttely eivät saa tarpeettomasti vaarantaa eläinten hyvinvointia.

Eläimelle ei saa antaa sellaista lääkettä tai muuta vastaavaa ainetta taikka käyttää sellaista menetelmää, jonka tarkoituksena on vaikuttaa keinotekoisesti eläimen suorituskykyyn tai käyttäytymiseen eläinkilpailussa tai -näyttelyssä.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä sellaisista 1 momentissa tarkoitetuista kilpailuista ja näyttelyistä, jotka tarpeettomasti vaarantavat eläinten hyvinvointia ja joiden järjestäminen on mainitun momentin nojalla kielletty.

43 §

Eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestäjän pätevyys

Eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestäjällä on oltava eläinten hyvinvoinnin turvaamisen kannalta riittävät tiedot ja taidot kilpailun ja näyttelyn järjestämiseksi. Järjestäjänä voi toimia luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö.

HE 154/2018 vp

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestäjän pätevydestä.

44 §

Eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestäminen

Eläinkilpailun ja -näyttelyn järjestämisessä on otettava huomioon toimintaan liittyvä ennakoitavissa oleva vaara eläinten hyvinvoinnille. Järjestäjän on toteutettava tarvittavat toimenpiteet vaaran poistamiseksi tai, jos vaaran poistaminen ei ole mahdollista, sen vähentämiseksi. Jos kilpailu tai näyttely kuitenkin edelleen tarpeettomasti vaarantaa eläinten hyvinvointia, kilpailua tai näyttelyä ei saa järjestää tai se tulee keskeyttää.

Jos eläinkilpailun tai -näyttelyn järjestäjällä on perusteltua aihetta epäillä, että yksittäistä eläintä kohdellaan tai käytetään tämän lain vastaisesti, järjestäjän on kiellettävä säännösten vastainen kohtelu ja tarvittaessa kiellettävä eläimen kilpailuttajaa tai näytteille asettajaa käyttämästä eläintä kilpailussa tai näyttelyssä. Jos eläimen kilpailuttaja tai näytteille asettaja ei noudata eläimen käyttämisestä annettua kieltoa, eläimen osallistuminen kilpailuun tai näyttelyyn on estettävä keskeyttämällä kilpailu. Poliisin on annettava tarvittaessa virka-apua kilpailun tai näyttelyn järjestäjälle.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä 1 momentissa tarkoitetuista vaaratekijöistä ja tarvittavista toimenpiteistä niiden poistamiseksi tai vähentämiseksi.

45 §

Ilmoituksenvarainen eläinkilpailujen järjestäminen

Sellisestä eläinkilpailutoiminnasta, jossa eläin voi joutua alttiiksi kohtuuttomalle rasitukselle, kivulle tai kärsimykselle, tulee tehdä kirjallinen ilmoitus. Ilmoitusvelvollisuus koskee yhdenkin tällaisen eläinkilpailun järjestämistä.

Eläinkilpailun järjestäjän on tehtävä 1 momentissa tarkoitettu ilmoitus sille maakunnalle, jonka toimialueella kilpailuja aiotaan järjestää. Ilmoitus voi olla määräaikainen tai toistaiseksi voimassa oleva. Ilmoitus on tehtävä viimeistään 30 vuorokautta ennen toiminnan aloittamista ja viipymättä toiminnan loppuessa, jos ilmoitus on tehty toistaiseksi voimassa olevana, tai toiminnan oleellisesti muuttuessa.

Edellytyksenä ilmoituksenvaraisen eläinkilpailun järjestämiselle on lisäksi, että kilpailun järjestäjä nimeää kuhunkin kilpailuun kilpailueläinlääkäriin. Kilpailueläinlääkäriin on oltava läsnä kilpailutilaisuudessa. Kilpailueläinlääkäriin nimeämisestä mahdollisesti aiheutuvista kustannuksista vastaa kilpailun järjestäjä.

46 §

Ilmoituksenvaraisen eläinkilpailun järjestämistä koskevan ilmoituksen sisältö

Edellä 45 §:n 1 momentissa tarkoitettusta ilmoituksesta tulee käydä ilmi:

- 1) tiedot kilpailun järjestäjästä;
- 2) tieto siitä, onko kyse määräaikaisesta vai toistaiseksi voimassa olevasta ilmoituksesta;
- 3) toiminnan aloittamisajankohta;
- 4) minkä maakunnan tai maakuntien alueella toimintaa harjoitetaan;
- 5) minkälaisia eläinkilpailuja järjestetään ja mille eläinlajeille;
- 6) arvio järjestettävien eläinkilpailujen vuosittaisesta lukumäärästä;
- 7) eläinkilpailujen järjestäjän pätevyys.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ilmoituksesta ja siihen liitettävistä selvityksistä.

47 §

Kilpailueläinlääkärin tehtävät ja pätevyys

Kilpailueläinlääkärin tehtävänä on avustaa eläinkilpailun järjestäjää huolehtimaan siitä, ettei kilpailu vaaranna eläinten hyvinvointia. Tässä tehtävässään kilpailueläinlääkäri voi antaa eläinten hyvinvointiin liittyvää neuvontaa eläimen kilpailuttajalle ja kilpailun järjestäjälle. Jos kilpailueläinlääkäri havaitsee, että eläinkilpailu vaarantaa eläimen hyvinvointia, hänen on viipymättä ilmoitettava havainnostaan kilpailun järjestäjälle. Kilpailueläinlääkärin on ilmoitettava järjestäjälle myös tietoonsa tulleet loukkaantumiset kilpailussa.

Kilpailueläinlääkärin tehtävänä on lisäksi antaa tarvittaessa ensiavun luonteista hoitoa kilpailussa käytettäville eläimille, jollei hoitoa ole muutoin saatavilla kilpailupaikalla. Kilpailun järjestäjän on huolehdittava siitä, että hoidon antamiseksi on asianmukainen paikka sekä tarvittavat välineet eläimen siirtämiseksi ensiapupaikkaan. Kilpailueläinlääkärillä on oikeus periä antamastaan hoidosta palkkio ja korvaus kustannuksista eläimen kilpailuttajalta.

Jos kilpailueläinlääkäri havaitsee, että eläinkilpailu tarpeettomasti vaarantaa eläimen hyvinvointia eikä kilpailun järjestäjä ryhdy sille 44 §:n 1 tai 2 momentissa säädettyihin toimenpiteisiin, hänen on ilmoitettava asiasta viipymättä maakunnalle tai poliisille. Eläinten hyvinvointiin liittyvien syiden niin edellyttäessä kilpailueläinlääkäri on velvollinen ilmoittamaan viipymättä maakunnalle tai poliisille myös kilpailussa käytetävästä eläimestä. Kilpailueläinlääkäri on velvollinen antamaan tapauksen selvittämiseksi tarpeelliset tiedot. Ilmoitusvelvollisuus koskee myös tietoja, joista eläinlääkärillä on eläinlääkärinammatin harjoittamisesta annetun lain (29/2000) 16 §:n nojalla salassapitovelvollisuus.

Kilpailueläinlääkärin tulee olla eläinlääkärinammatin harjoittamisesta annetun lain 3—5 §:ssä tarkoitettu laillistettu eläinlääkäri tai 8 §:ssä tarkoitettu eläinlääkäri. Mainitun lain 7 §:ssä tarkoitettu eläinlääketieteen opiskelija voi toimia kilpailueläinlääkärin sijaisena.

48 §

Ilmoituksenvaraisen eläinkilpailujen järjestäjän kirjaamisvelvollisuus

Ilmoituksenvaraisen eläinkilpailun järjestäjän on pidettävä kirjaa eläinten hyvinvointiin vaikuttavista olosuhteista ja tapahtumista kilpailussa. Kirjaamisasiakirjaa on säilytettävä vähintään vuoden eläinkilpailun järjestämisestä.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä kirjaamisvelvollisuudesta.

8 luku

Luvan- ja ilmoituksenvarainen eläinten pito

49 §

Eläintarha, pysyvä ja kiertävä eläinnäyttely sekä sirkus

Eläimiä saadaan pitää eläintarhassa, pysyvässä tai kiertävässä eläinnäyttelyssä tai käyttää sirkuksessa vain maakunnan luvalla.

Eläintarhassa tai pysyvässä eläinnäyttelyssä pidettäviä luonnonvaraisiin eläinlajeihin kuuluvia eläimiä ei saa käyttää esityksissä, joissa eläimet esittävät yleisölle muita kuin eläimen hoitoon liittyviä opetettuja taitoja.

Eläintarhassa tai pysyvässä eläinnäyttelyssä pidettävän luonnonvaraiseen eläinlajiin kuuluvan eläimen pitopaikan tulee vastata mahdollisimman hyvin eläinlajin luonnollista elinympäristöä. Eläintarhassa ja pysyvässä eläinnäyttelyssä tulee huolehtia suunnitelmallisesti eläinten ennaltaehkäisevästä terveydenhuollosta, sairauksien hoidosta ja eläinten ruokinnasta.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä 2 momentissa tarkoitetuista kielletyistä esityksistä ja 3 momentissa tarkoitetuista pitopaikoista.

50 §

Eläintarhan eräät tehtävät

Eläintarhan tulee osaltaan edistää luonnonvaraisen eläimistön suojelua ja biologisen monimuotoisuuden säilymistä. Tässä tarkoituksessa eläintarhan tulee antaa yleisölle tietoa näytteillä pidettävistä lajeista ja niiden luonnollisista elinolosuhteista. Eläintarhan tulee lisäksi osallistua:

- 1) eläinlajien suojelua edistävään tutkimukseen;
- 2) eläinlajien suojelutaitoihin liittyvään koulutukseen;
- 3) lajien suojeluun liittyvään tietojen vaihtoon; tai
- 4) milloin se on tarkoituksenmukaista, eläinlajien vankeudessa kasvattamiseen, kannan uudelleen istuttamiseen tai lajien luontoon palauttamiseen.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eläintarhan 1 momentissa tarkoitetuista tehtävistä.

51 §

Eläintarhaa, pysyvää ja kiertävää eläinnäyttelyä sekä sirkusta koskevan luvan hakeminen

Lupa eläintarhan ja pysyvän eläinnäyttelyn pitämiseen on haettava siltä maakunnalta, jonka toimialueella eläintarha tai pysyvä eläinnäyttely sijaitsee.

Lupa sirkuksen ja kiertävän eläinnäyttelyn pitämiseen on haettava siltä maakunnalta, jonka toimialueella on sirkuksen tai kiertävän eläinnäyttelyn omistajan kotipaikka. Jos sirkus on pysyvä laitos, lupa on kuitenkin haettava siltä maakunnalta, jonka toimialueella sirkus sijaitsee.

Lupa ulkomaisen sirkuksen ja kiertävän eläinnäyttelyn pitämiseen on haettava siltä maakunnalta, jonka toimialueen kautta ulkomainen sirkus tai kiertävä eläinnäyttely tulee maahan.

52 §

Eläintarhaa, pysyvää ja kiertävää eläinnäyttelyä sekä sirkusta koskeva lupahakemus

Edellä 51 §:ssä tarkoitettua lupaa on haettava kirjallisesti. Lupahakemuksesta tulee toiminnanharjoittajan yksilöintiä varten tarvittavien tietojen ja suunniteltua toimintaa koskevien leistikäytöjen lisäksi käydä ilmi:

- 1) toiminnan kohteena olevat eläinlajit ja eläinmäärät;
- 2) selvitys eläinten pitopaikoista;
- 3) selvitys eläinten pitäjän tai pitäjien pätevydestä; ja
- 4) selvitys siitä, kuinka eläinten hoito on tarkoitettu järjestää.

Sen lisäksi, mitä 1 momentissa säädetään, eläintarhaa koskevasta lupahakemuksesta tulee käydä ilmi se 50 §:n 1 momentin 1—4 kohdassa tarkoitettu tehtävä, johon laitos tulee osallistumaan.

Sirkusta koskevaan lupahakemukseen tulee liittää selvitys ohjelmanumeroista, joihin eläimet osallistuvat ja yksityiskohtainen kuvaus niistä taidoista, joita eläinten on tarkoitus esittää näyttöksessä.

HE 154/2018 vp

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä lupahakemuksesta ja siihen liitettävistä selvityksistä.

53 §

Eläintarhaa, pysyvää ja kiertävää eläinnäyttelyä sekä sirkusta koskevan luvan myöntäminen

Lupa eläintarhan, pysyvän ja kiertävän eläinnäyttelyn sekä sirkuksen pitämiseen myönnetään, jos:

- 1) eläinten pitopaikat täyttävät 5 luvun mukaiset vaatimukset;
- 2) eläinten hoito täyttää 4 luvun mukaiset vaatimukset;
- 3) eläinten pitäjällä on 30 §:n mukainen pätevyys.

Sen lisäksi, mitä 1 momentissa säädetään, eläintarhaluvan ja pysyvää eläinnäyttelyä koskevan luvan myöntämisen edellytyksenä on 49 §:n 3 momentin mukaisten vaatimusten täyttyminen. Eläintarhaluvan myöntämisen edellytyksenä on lisäksi 50 §:n mukaisten vaatimusten täyttyminen.

Sirkusluvan myöntämisen edellytyksenä on, että ohjelmanumeroissa on otettu huomioon 12 ja 13 §:n mukaiset eläinten kohtelua koskevat vaatimukset.

Lupaan voidaan liittää eläinten hyvinvoinnin kannalta välttämättömiä ehtoja. Kiertävää sirkusta ja kiertävää eläinnäyttelyä koskeva lupa voidaan myöntää myös määräaikaisena, jos siihen on eläinten hyvinvoinnin turvaamisesta johtuva välttämätön syy.

54 §

Toiminnan tarkastaminen ja valvonta

Maakunnan on tarkastettava eläintarha, pysyvä ja kiertävä eläinnäyttely sekä sirkus ennen toiminnan aloittamista ja luvan sisältöä merkittävästi muuttavan tai luvan voimassaoloaikaa koskevan asian ratkaisemista.

Maakunnan on valvottava toimintaa säännöllisin tarkastuksin.

55 §

Toiminnanharjoittajan eräät ilmoitukset ja toiminnassa tapahtuvat muutokset

Toiminnanharjoittajan on ilmoitettava viipymättä kirjallisesti luvan myöntäneelle maakunnalle sellaisista suunnitelluista toiminnassa tapahtuvista muutoksista, joilla voi olla merkitystä arvioitaessa, ovatko luvan saamisen edellytykset edelleen olemassa. Maakunta arvioi ilmoituksen perusteella, täytyvätkö luvan myöntämistä koskevat vaatimukset edelleen ja ilmoittaa siitä luvan haltijalle.

Lupaa tai sen täydentämistä on haettava uudelleen, jos eläinlajeja lisätään tai eläinmäärää kasvatetaan merkittävästi tai toimintaa muutetaan muutoin tavalla, jolla voi olla vaikutusta eläinten hyvinvointiin.

Kiertävän eläinnäyttelyn ja kiertävän sirkuksen kiertuepaikoista ja aikatauluista on ilmoitettava luvan myöntäneelle maakunnalle vuosittain, vähintään 30 vuorokautta ennen kiertueelle lähtemistä.

Toiminnan lopettamisesta on ilmoitettava viipymättä luvan myöntäneelle maakunnalle.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ilmoituksen sisällöstä ja siihen liitettävistä selvityksistä.

56 §

Kotieläinpihasta tehtävä ilmoitus

Sen lisäksi, mitä eläintunnistusjärjestelmästä annetussa laissa (238/2010) säädetään eläinten pitämisestä ja pitopaikasta ilmoittamisesta sekä tietojen tallettamisesta, kotieläinpihan pitäjän on ilmoitettava eläintenpitäjä- ja pitopaikkarekisteriin talletettavaksi tiedot eläinten pitäjän pätevydestä sekä selvitys siitä, kuinka eläinten hoito on tarkoitus järjestää.

57 §

Luonnonvaraisten eläinlajien tarhauksesta tehtävä ilmoitus

Sen lisäksi, mitä eläintunnistusjärjestelmästä annetussa laissa säädetään eläinten pitämisestä ja pitopaikasta ilmoittamisesta sekä tietojen tallettamisesta, riistanhoidollista tarhausta varten pidettävien eläinten pitäjän sekä tuotantoeläiminä pidettävien kuusipeurojen, biisonien, villisikojen, strutsien, viiriäisten, helmikanojen, fasaanien, peltopyyden ja heinäorsien pitäjän on ilmoitettava eläintenpitäjä- ja pitopaikkarekisteriin talletettavaksi tiedot eläinten pitäjän pätevydestä sekä selvitys siitä, kuinka eläinten hoito on tarkoitus järjestää. Riistanhoidollista tarhausta harjoittavan eläinten pitäjän on lisäksi ilmoitettava, mihin metsästyslain 3 §:ssä tarkoitettuun riistanhoidolliseen tarkoitukseen eläimiä pidetään.

58 §

Broilerikasvattamot

Sen lisäksi, mitä eläintunnistusjärjestelmästä annetussa laissa säädetään eläinten pitopaikasta ilmoittamisesta ja tietojen tallettamisesta, broilereiden omistajan tai pitäjän on ilmoitettava pitopaikkarekisteriin talletettavaksi tiedot kasvattamon rakennusten niistä kasvatusosastoista, joissa broileriparvia kasvatetaan. Broilerilla tarkoitetaan lihantuotantoa varten pidettävää tuotantopolven lintua, joka kuuluu Gallus gallus-lajiin.

Eläintunnistusjärjestelmästä annetun lain 21 §:ssä tarkoitettua luetteloa on pidettävä kasvatusosastoina, ja siitä tulee käydä ilmi:

- 1) tuotujen broilereiden lukumäärä ja niiden käytettävissä oleva alue;
- 2) broilereiden rotu tai hybridi, jos se on tiedossa;
- 3) lopetettujen broilereiden lukumäärä sekä kuolleina löydettyjen broilereiden lukumäärä ja kuolinsyyt, jos ne ovat tiedossa; sekä
- 4) parveen jäävien broilereiden lukumäärä myytävien tai teurastettavien broilereiden poistamisen jälkeen.

Jos broilereiden kasvatustiheys on yli 33 elopainokiloa neliometriä kohti, broilereiden omistajan tai pitäjän on laadittava broilerikasvattamon tuotantojärjestelmästä kirjallinen kuvaus, johon on sisällytettävä tekniset tiedot rakennuksista ja niiden laitteista. Kuvaus on pidettävä ajan tasalla. Kasvattamossa käytettävästä kasvatustiheydestä tai siihen tehtävästä muutoksesta ja tuotantojärjestelmää koskevista keskeisistä tiedoista on ilmoitettava maakunnalle viimeistään 15 päivää ennen ensimmäisen parven sijoittamista rakennukseen. Tuotantojärjestelmään tehdyistä muutoksista, jotka voivat vaikuttaa broilereiden hyvinvointiin, on ilmoitettava viipymättä maakunnalle.

Edellytyksenä kasvatustiheyden nostamiselle yli 39 elopainokilon neliometriä kohti enintään 42 elopainokiloon neliometriä kohti on, että broilerikasvattamon tarkastuksissa ei ole todettu hyvinvointimääräysten vastaista toimintaa viimeisen kahden vuoden aikana, broilereiden omistaja tai pitäjä käyttää hyvän käytännön opasta ja broilereiden kuolleisuus on riittävän al-

hainen. Jos broilerikasvattamossa ei ole tehty tarkastusta viimeisen kahden vuoden aikana, vähintään yksi tarkastus on tehtävä ennen kuin kasvatustiheyttä voidaan nostaa.

Broilereiden omistajan tai pitäjän on toimitettava teurastamoon tarvittavat tiedot parven pitopaikasta ja parvesta lähettäessään broilereita teurastettaviksi.

Valtioneuvoston asetuksella annetaan tarkemmat säännökset broilerikasvattamon tuotantojärjestelmän kuvauksesta, tuotantojärjestelmää koskevista keskeisistä tiedoista, broilereiden kasvatustiheyttä koskevista vaatimuksista, hyvän käytännön oppaasta, broilereiden kuolleisuudessa huomioon otettavista seikoista sekä teurastamoon toimitettavista parvea koskevista tiedoista.

59 §

Ammattimainen tai muutoin laajassa mitassa tapahtuva seura- ja harrastuseläinten pito

Ammattimaista tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvaa koirien, kissojen ja muiden seura- ja harrastuseläinten pitoa harjoittavan on viimeistään 30 vuorokautta ennen toiminnan aloittamista tai lopettamista taikka toiminnan oleellisesti muuttuessa tehtävä siitä kirjallinen ilmoitus sille maakunnalle, jonka toimialueella toimintaa harjoitetaan.

Mitä 1 momentissa säädetään, ei sovelleta hevoseläimiä pitäviin. Hevoseläinten pitäjien ilmoitusvelvollisuudessa noudatetaan eläintunnistusjärjestelmästä annettua lakia. Sen lisäksi ammattimaisesti tai muutoin laajassa mitassa hevoseläimiä pitävän on ilmoitettava eläintenpitäjä- ja pitopaikkarekisteriin talletettavaksi tiedot eläinten pitäjän pätevyydestä sekä selvitys siitä, kuinka eläinten hoito on tarkoitettu järjestää.

Siitä, mitä on pidettävä ammattimaisena tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvana seura- ja harrastuseläinten pitona, säädetään liitteessä 2.

60 §

Avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten hoitolatoiminnan harjoittaminen

Avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten hoitoa harjoittavan on viimeistään 30 vuorokautta ennen toiminnan aloittamista tai lopettamista tai toiminnan oleellisesti muuttuessa tehtävä siitä kirjallinen ilmoitus sille maakunnalle, jonka toimialueella toimintaa harjoitetaan.

Ennen hoitopaikkaan toimitetun luonnonvaraisen eläimen pidempiaikaiseen hoitoon ryhtymistä on selvítettävä, tarvitaanko eläimen hallussapitoon luonnonsuojelulain tai metsästyslain mukainen poikkeuslupa. Vieraslajien hallussapidosta säädetään vieraslajeista aiheutuvien riskin hallinnasta annetussa laissa. Hoitopaikkaan toimitettu luonnonvarainen eläin on vapautettava sen tilan salliessa takaisin luontoon. Jos eläintä ei sille vammaan, sairauden tai muun syyn takia annetun hoidon päätyttyä voida vapauttaa, eikä sitä voida sijoittaa pysyvästi eläintarhaan, se on lopetettava.

61 §

Ilmoituksenvaraista toimintaa koskevien ilmoitusten sisältö

Edellä 59 §:n 1 momentissa ja 60 §:n 1 momentissa tarkoitettua ilmoituksesta tulee toiminnanharjoittajan yksilöintiä varten tarvittavien tietojen ja suunniteltua toimintaa koskevien yleistietojen lisäksi käydä ilmi:

- 1) toiminnan kohteena olevat eläinlajit ja eläinmäärät;
- 2) selvitys eläinten pitopaikoista,
- 3) selvitys eläinten pitäjän tai pitäjien pätevyydestä; ja

HE 154/2018 vp

4) selvitys siitä, kuinka eläinten hoito on tarkoitettu järjestää.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ilmoituksista ja niihin liitettävistä selvityksistä.

62 §

Luettelon pitäminen

Toiminnanharjoittajan on pidettävä luetteloa 49, 56, 57, 59 ja 60 §:ssä tarkoitettujen toiminnan kohteena olevista eläinlajeista ja eläimistä.

Luetteloa on pidettävä ajan tasalla joko paperisella lomakkeella tai sähköisessä muodossa siten, että se voidaan tarvittaessa esittää valvontaviranomaiselle. Luetteloa on säilytettävä kolme vuotta sen vuoden päättymisestä, jolloin luetteloon viimeksi kirjattiin eläintä koskeva merkintä.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä luettelon pitämisestä ja siihen merkittävistä tiedoista.

9 luku

Eläinten lopetus

63 §

Lopetusta koskevat yleiset vaatimukset

Eläin on lopetettava mahdollisimman nopeasti ja kivuttomasti sen lopetukseen soveltuvalla menetelmällä ja tekniikalla.

Eläimen saa lopettaa vain se, jolla on riittävät tiedot kyseisen eläinlajin lopetusmenetelmästä ja lopetustekniikasta sekä riittävä taito toimenpiteen suorittamiseksi.

Eläimen lopettavan henkilön on varmistettava, että eläin on kuollut ennen kuin sen hävittämiseen tai muihin toimenpiteisiin ryhdytään.

Poroa tai hoidossa olevaa eläintä ei saa lopettaa metsästyksellisin keinoin. Poronhoitaja saa kuitenkin lopettaa poron metsästyksellisin keinoin ampumalla. Lisäksi hoidossa olevan eläimen saa lopettaa metsästyksellisin keinoin ampumalla, jos siihen on välttämätön ja hyväksyttävä syy.

Eläintä ei saa lopettaa viihdetarkoituksessa.

Valtioneuvoston asetuksella annetaan tarkemmat säännökset eläinten lopetuksessa käytettävistä lopetusmenetelmistä ja lopetustekniikoista. Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eläimen lopettavan henkilön pätevyydestä.

64 §

Eläinten teurastus

Eläin on asianmukaisesti tainnutettava tai lopetettava siihen soveltuvalla menetelmällä ennen verenlaskun aloittamista. Eläimelle ei saa suorittaa muita teurastukseen liittyviä toimenpiteitä ennen kuin se on kuollut. Teurastuksella tarkoitetaan ihmisravinnoksi tarkoitettujen muun kuin luonnonvaraisen eläimen lopetusta.

HE 154/2018 vp

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eläinten teurastuksesta muualla kuin teurastamossa.

65 §

Lopetusasetuksen soveltaminen eläinten lopetukseen ja teurastukseen

Lopetusasetuksen soveltamisesta elintarvikkeiden, villan, nahan, turkisten tai muiden tuotteiden tuotantoa varten kasvatettujen tai pidettyjen eläinten lopetukseen, teurastukseen ja joukkolopetukseen sekä näihin liittyviin toimiin säädetään lopetusasetuksen 1 artiklassa.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa lopetusasetusta täydentäviä säännöksiä, jotka koskevat:

- 1) kalojen lopetusta ja teurastusta;
- 2) porojen ja tarhatun riistan teurastusta.

66 §

Eläinten lopetukseen liittyvästä toiminnasta ilmoittaminen

Toiminnanharjoittajan, joka harjoittaa eläinten lopetustoimintaa, tai eläinten omistajan tai pitäjän, joka lopettaa suuria määriä eläimiä kerralla säännöllisesti, on hyvissä ajoin ennen toiminnan aloittamista tai lopettamista taikka toiminnan oleellisesti muuttuessa tehtävä siitä kirjallinen ilmoitus sille maakunnalle, jonka toimialueella toimintaa pääasiallisesti harjoitetaan. Ilmoitusvelvollisuus ei koske teurastustoimintaa.

Lopetusasetuksen 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu ilmoitus turkiseläinten lopetuksesta on tehtävä sille maakunnalle, jonka toimialueella toimintaa pääasiallisesti harjoitetaan.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä 1 ja 2 momentissa tarkoitetuista ilmoituksista.

67 §

Eläinten joukkolopetus

Lopetusasetuksen 18 artiklassa säädetään asetuksen soveltamisalaan kuuluvien eläinten joukkolopetusta koskevista erityisvaatimuksista.

Ruokavirasto, maakunta ja rajaeläinlääkäri ovat lopetusasetuksen 18 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja toimintasuunnitelman laativia viranomaisia ja 2 kohdassa tarkoitettuja toimintasuunnitelman toteutumista ja eläinten hyvinvointia varmistavia viranomaisia.

Ruokavirasto ja maakunta ovat lopetusasetuksen 18 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja viranomaisia, jotka voivat myöntää poikkeuksia lopetusasetuksen säännöksistä.

Ruokavirasto on lopetusasetuksen 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu viranomainen, joka toimittaa komissiolle kertomuksen edeltävän vuoden joukkolopetustoimenpiteistä ja asettaa sen internetin kautta julkisesti saataville.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eri viranomaisten tehtävistä joukkolopetuksessa sekä eläinten joukkolopetuksessa noudatettavista menettelyistä.

68 §

Eläimen lopetus hätätapauksessa

Hätätapauksessa, eläimen kärsimyksen pitkittymisen estämiseksi ja jos 63 §:n 1 momentissa tarkoitettuja lopetusmenetelmiä ei ole mahdollista käyttää tai jos eläintä ei saada kiinni, se

voidaan lopettaa myös muulla tavalla, kuitenkin niin, ettei eläimelle aiheuteta tarpeetonta kärsimystä.

69 §

Lopetusasetuksessa edellytetyn koulutuksen järjestäjä

Lopetusasetuksen mukaisen kelpoisuuden edellyttämää koulutusta voi antaa koulutuksen järjestäjä, jolla on ammatillisesta koulutuksesta annetussa laissa tarkoitettu opetus- ja kulttuuriministeriön myöntämä tutkintojen ja koulutuksen järjestämislupa sellaiseen tutkintoon, joka sisältää lopetusasetuksessa edellytetyn kelpoisuustodistuksen mukaisen osaamisen.

10 luku

Viranomaiset ja niiden tehtävät

70 §

Maa- ja metsätalousministeriö

Maa- ja metsätalousministeriö ohjaa tämän lain sekä tällä lailla täytäntöön pantavien Euroopan unionin säädösten täytäntöönpanoa sekä valvoo niiden noudattamista.

71 §

Ruokavirasto

Ruokavirasto suunnittelee, ohjaa ja kehittää valtakunnallisesti eläinten hyvinvoinnin valvontaa sekä valvoo eläinten hyvinvointimääräysten noudattamista.

Sen lisäksi, mitä muualla tässä laissa säädetään Ruokaviraston tehtävistä, virasto:

1) toimii lopetusasetuksen 13 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuna viranomaisena, jonka tehtävänä on arvioida hyvän toimintatavan oppaat, ja 4 kohdassa tarkoitettuna viranomaisena, joka voi kehittää ja julkaista hyvän toimintatavan oppaita;

2) on virallista valvontaa koskevan asetuksen 138 artiklassa tarkoitettu toimivaltainen viranomainen toimissa, jotka koskevat lopetusasetuksen mukaisia liikkumisen rajoittamiseen ja tainnutukseen käytettävien välineiden käyttöohjeita;

3) valitsee otannalla tilat Euroopan unionin eläinten hyvinvointia koskevien säädösten edellyttämään säännölliseen valvontaan;

4) vastaa eläinten hyvinvoinnin valvontaan liittyvästä tilastoinnista ja raportoinnista;

5) päättää ammattipätevyyskriteerit ja tunnustamisesta annetun lain (1384/2015) soveltamisalaan kuuluvissa tapauksissa ulkomailla hankitun ammattipätevyyskriteerit tuottamasta oikeudesta tehdä tämän lain 15 §:ssä sallittuja leikkauksia, muita kipua aiheuttavia toimenpiteitä, eläinten keinosiemennystä, muita keinolliseen lisäämiseen liittyvien toimenpiteitä Suomessa sekä mainitun lain soveltamisalaan kuuluvissa tapauksissa ulkomailla hankitun ammattipätevyyskriteerit tuottamasta oikeudesta toimia 30 §:ssä tarkoitettuna eläinten pitäjänä tai muuna hoitajana Suomessa.

Ruokavirasto vastaa eläinten hyvinvoinnin valvonnasta elintarvikelaissa tarkoitetuissa teurastamoissa, riistan käsittelylaitoksissa ja niiden yhteydessä olevissa laitoksissa. Valvontavas-

HE 154/2018 vp

tuu voidaan siirtää maakunnalle, jos Ruokavirasto ja maakunta siitä sopivat. Ruokavirasto on valvomiensa teurastamojen ja laitosten alueella maakunnan lisäksi lopetusasetuksen 21 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu väliaikaisia kelpoisuustodistuksia antava viranomainen.

72 §

Maakunta

Maakunta suunnittelee ja kehittää eläinten hyvinvoinnin valvonnan järjestämisestä sekä ohjaa ja valvoo eläinten hyvinvointimääräysten noudattamista toimialueellaan.

Sen lisäksi, mitä muualla tässä laissa säädetään maakunnan tehtävistä, maakunta:

1) toimii lopetusasetuksen 21 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna kelpoisuustodistuksia antavana viranomaisena sekä 5 kohdassa tarkoitettuna väliaikaisia kelpoisuustodistuksia antavana viranomaisena;

2) on virallista valvontaa koskevan asetuksen 138 artiklassa tarkoitettu toimivaltainen viranomainen toimissa, jotka koskevat lopetusasetuksen mukaisia kelpoisuustodistuksia.

Maakunta vastaa eläinten hyvinvoinnin valvonnasta niissä teurastamoissa, riistan käsittelylaitoksissa ja niiden yhteydessä olevissa laitoksissa, joiden valvonta on 71 §:n 3 momentissa tarkoitettulla tavalla siirretty maakunnan tehtäväksi. Elintarvikelaissa tarkoitetuissa poroteurastamoissa ja niiden yhteydessä olevissa laitoksissa eläinten hyvinvoinnin valvontaan liittyvistä tehtävistä huolehtii koko maan alueella Lapin maakunta.

Eläinten hyvinvoinnin valvonnasta maakunnassa vastaa maakunnan hallintosäännön mukaan määräytyvä viranhaltija, jonka tulee olla eläinlääkäri. Maakunnalla tulee olla eläinten hyvinvoinnin valvontaa varten riittävä määrä eläinlääkäreitä ja muuta valvonnan kannalta pätevää ja ammattitaitoista henkilöstöä. Maakunnan nimeämä virkasuhteessa oleva eläinlääkäri suorittaa ne tehtävät, jotka tällä lailla täytäntöön pantavien Euroopan unionin säädösten mukaan kuuluvat virkaeläinlääkärille.

Maakunnan on järjestettävä eläinten hyvinvoinnin valvontaan liittyvien kiireellisten tehtävien hoitaminen myös virka-ajan ulkopuolella.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä eläinten hyvinvoinnin valvontaa suorittavien viranhaltijoiden pätevyysvaatimuksista ja henkilöstön riittävästä määrästä.

73 §

Poliisi

Poliisi valvoo eläinten hyvinvointimääräysten noudattamista toimialueellaan.

74 §

Rajaeläinlääkäri

Rajaeläinlääkäri valvoo eläinten hyvinvointimääräysten noudattamista rajanylityspaikan, maastapoistumispaikan ja eläinlääkinnällisen rajatarkastusaseman alueella.

11 luku

Valvonta ja tietojen julkisuus

75 §

Valvonnan yleiset periaatteet

Valvontaviranomaisen on järjestettävä eläinten hyvinvointimääräysten noudattamisen valvonta niin, että se on laadukasta ja tehokasta. Valvontaviranomaisilla on velvollisuus neuvoin pyrkiä edistämään eläinten hyvinvointia.

Eläinten hyvinvoinnin valvonnan järjestämisestä säädetään tämän lain lisäksi eläinten hyvinvoinnin valvontaa koskevassa Euroopan unionin lainsäädännössä.

76 §

Viranomaisten velvollisuus suunnitella eläinten hyvinvoinnin valvontaa

Ruokaviraston on laadittava valtakunnallinen suunnitelma eläinten hyvinvoinnin valvonnasta. Suunnitelma on osa virallista valvontaa koskevan asetuksen mukaista kansallista valvontasuunnitelmaa.

Maakunnan on laadittava alueellinen suunnitelma eläinten hyvinvoinnin valvonnan järjestämisestä toimialueellaan. Alueellisessa suunnitelmassa on otettava huomioon valtakunnallinen suunnitelma.

77 §

Tarkastus- ja näytteenotto-oikeus

Valvontaviranomaisella on oikeus tehdä tarkastus, jos on aihetta epäillä, että eläintä pidetään tai kohdellaan eläinten hyvinvointimääräysten vastaisesti.

Ilman epäilyäkin valvontaviranomaisella on oikeus tehdä tarkastus:

- 1) eläintarhassa;
- 2) pysyvässä eläinnäyttelyssä;
- 3) sirkuksessa;
- 4) kiertävässä eläinnäyttelyssä;
- 5) eläinkilpailussa;
- 6) eläinnäyttelyssä ja siellä, missä eläimiä muutoin pidetään näytteillä yleisölle, käytetään esityksissä tai näytöksissä;
- 7) siellä missä luonnonvaraisia eläimiä tarhataan riistanhoidollisessa tai tuotannollisessa tarkoituksessa;
- 8) siellä, missä seura- ja harrastuseläimiä pidetään 59 §:ssä tarkoitetulla tavalla ammattimaisesti tai muutoin laajassa mitassa;
- 9) siellä, missä luonnonvaraisia eläimiä hoidetaan 60 §:ssä tarkoitetulla tavalla;
- 10) siellä, missä harjoitetaan 66 §:ssä tarkoitettua eläinten lopetukseen liittyvää toimintaa;
- 11) rajanylityspaikalla, maastapoistumispaikalla ja eläinlääkinnällisen rajatarkastusaseman alueella;
- 12) kaikissa eläintiloissa teurastamoissa, riistan käsittelylaitoksissa ja niiden yhteydessä olevissa laitoksissa sekä poroteurastamoissa ja niiden yhteydessä olevissa laitoksissa;
- 13) toiminnanharjoittajan pyynnöstä;
- 14) rikoslain (39/1889) 17 luvun 23 §:n nojalla määrätyn eläintenpitokiellon noudattamisen valvomiseksi.

Ruokavirasto voi määrätä maakunnan tekemään tarkastuksen tai tarkastuksia eläinten hyvinvointimääräysten noudattamisen valvomiseksi taikka Suomea sitovan kansainvälisen sopimuksen velvoitteiden täyttämiseksi tai Euroopan unionin lainsäädännön niin edellyttäessä. Maakunta voi päättää vastaavista tarkastuksista myös omassa valvonnassaan.

Tarkastuksen tekijällä on oikeus päästä tiloihin, joita tarkastuksen tekeminen edellyttää, ja ottaa maksutta valvontaa varten tarvittavia näytteitä. Hänellä on oikeus tarkastaa eläin, eläimen pitopaikka ja muut eläintenpitoon liittyvät tilat, eläintä varten tarkoitettu ravinto, juotava,

varusteet ja välineet sekä eläintenpitoon liittyvät tiedot ja asiakirjat sekä muut valvonnan kannalta merkitykselliset seikat.

Pysyväisluonteiseen asumiseen käytettävässä tilassa tarkastuksen saa tehdä ja näytteen ottaa vain, jos se on välttämätöntä tarkastuksen kohteena olevien seikkojen selvittämiseksi ja on aihetta epäillä, että eläinten kohtelua, hoitoa tai pitopaikkaa koskevia hyvinvointimääräyksiä on rikottu tai rikotaan laissa rangaistavaksi säädetyllä tavalla. Tarkastuksen saa tehdä vain viranomainen.

78 §

Teurastamojen kameravalvonta

Teurastamossa eläinten hyvinvointimääräysten noudattamisen valvonnassa Ruokavirasto voi käyttää apuna tallentavaa kameravalvontaa. Kamera voidaan valvontaa varten sijoittaa tilaan, jossa eläimiä puretaan kuormasta, säilytetään, käsitellään, siirretään, tainnutetaan tai jossa verenlasku tapahtuu.

Ruokavirasto huolehtii kameroiden asentamisesta, ylläpidosta ja tallenteiden läpikäynnistä sekä niiden hävittämisestä. Kameran tallennetta saadaan säilyttää kahden kuukauden ajan kuvauspäivästä, minkä jälkeen tallenne on hävitettävä viipymättä, jollei sitä tarvita esitutkintaa varten. Kameravalvonnan aloittamisesta on tiedotettava teurastamon henkilöstölle ja valvonnasta on ilmoitettava kameroiden läheisyyteen kiinnitettävillä kylteillä.

Jos teurastamo on maakunnan valvonnassa, 1 ja 2 momentissa tarkoitettu toimivaltainen viranomainen on maakunta ja poroteurastamossa Lapin maakunta.

Lopetusasetuksen 17 artiklassa tarkoitetulla eläinten hyvinvoinnista vastaavalla henkilöllä on oikeus tehtäviensä hoitamiseksi saada nähtäväkseen kameratallenteet. Tallenne voidaan myös luovuttaa poliisille esitutkintaa varten ja tallenteita voidaan käyttää teurastamon henkilökunnan kouluttamiseen.

79 §

Tiedonsaantioikeus

Valvontaviranomaisella on oikeus saada salassapitosäännösten estämättä valvonnan suorittamiseksi välttämättömät tiedot ja asiakirjat eläinten omistajalta ja pitäjältä sekä muulta, jota tässä laissa tai Euroopan unionin lainsäädännössä säädettyt velvoitteet koskevat. Tiedonsaantioikeus koskee myös valtion, maakunnan ja kunnan viranomaisilta saatavaa tietoa.

80 §

Läsnäolo-oikeus

Ruokavirastolla on oikeus olla läsnä valvontaa ja tarkastuksia tehtäessä. Sama oikeus on valvontaviranomaisen ohjauksessa olevalla opiskelijalla, joka suorittaa viranomaistoimintaan perehdyttävää harjoittelua.

81 §

Asiantuntijan ja avustajan käyttäminen

Valvontaviranomainen voi valvontaa ja tarkastusta tehdessään käyttää apunaan ulkopuolista asiantuntijaa tai avustajaa. Tällainen henkilö voi antaa asiantuntija-apua tai tehdä tarkastukseen liittyviä avustavia tehtäviä, mutta hänellä ei ole itsenäistä tarkastustoimivaltaa. Asiantun-

tija ja avustaja voivat mennä pysyväisluonteiseen asumiseen käytettävään tilaan vain valvontaviranomaisen kanssa.

Asiantuntijalla ja avustajalla on oltava kyseessä olevaan eläinlajiin ja sen pitomuotoon tai tehtävän muuhun luonteeseen nähden riittävä pätevyys.

Asiantuntijalla ja avustajalla on oikeus salassapitosäännösten estämättä saada tehtävänsä suorittamista varten välttämättömät tiedot käyttöönsä.

Ulkopuoliseen asiantuntijaan ja avustajaan sovelletaan rikosoikeudellista virkavastuuta koskevia säännöksiä heidän suorittaessaan tässä pykälässä tarkoitettuja tehtäviä. Vahingonkorvausvastuusta säädetään vahingonkorvauslaissa.

82 §

Tarkastusmenettely ja asianosaisen kuuleminen

Tarkastuksessa noudatetaan hallintolain (434/2003) 39 §:ää. Jos tarkastukseen sovelletaan virallista valvontaa koskevaa asetusta, noudatetaan kuitenkin ensisijaisesti sitä.

Asianosaisen kuulemisesta säädetään hallintolain 34 §:ssä. Ennen 94 §:n 2 momentissa, 95 §:n 1 momentissa, 96 §:n 1 momentissa tai 97 §:n 3 momentissa tarkoitettuihin toimenpiteisiin ryhtymistä eläimen pitäjälle tai omistajalle on varattava tilaisuus tulla kuulluksi vain, jos nämä ovat viipymättä tavoitettavissa. Päätöksestä on ilmoitettava eläimen pitäjälle tai omistajalle.

83 §

Kansainvälisten viranomaisten tarkastus- ja tiedonsaantioikeus

Mitä tässä laissa säädetään valvontaviranomaisen oikeudesta päästä tiloihin, joita tarkastuksen tekeminen edellyttää, sekä saada salassapitosäännösten estämättä valvonnan suorittamiseksi välttämättömiä tietoja ja asiakirjoja, koskee myös Euroopan unionin lainsäädännössä tai Suomea sitovassa kansainvälisessä sopimuksessa tarkoitettuja tarkastajia silloin, kun kyseinen Suomea sitova kansainvälinen velvoite tätä edellyttää. Valvontaviranomaisen on tarvittaessa toimittava yhteistyössä kansainvälisten viranomaisten tarkastajien kanssa.

84 §

Eläinten pitäjän velvollisuus avustaa viranomaista

Eläinten pitäjä on velvollinen avustamaan viranomaista tämän lain tai Euroopan unionin lainsäädännön nojalla tehtävässä tarkastuksessa ja näytteen ottamisessa.

85 §

Broilereiden hyvinvoinnin arviointi

Ruokaviraston ja maakunnan on valvomiensa teurastamojen osalta huolehdittava siitä, että teurastamoon saapuneet broilereita koskevat tiedot sekä kuolleina teurastamolle saapuneiden broilereiden lukumäärä kirjataan teurastamossa.

Broilereiden pito-olosuhteiden tai muiden vastaavien tekijöiden vaikutus broilereiden hyvinvointiin arvioidaan parven kuolleisuuden ja parvelle lihantarkastuksen yhteydessä tehdyn jalkapohjatulehdusarvioinnin perusteella (*broilereiden hyvinvointia kuvaavat tekijät*).

Jos broilereiden hyvinvointiarvio osoittaa broilereiden hyvinvoinnin heikentyneen kasvatusaikana, valvontaviranomaisen on ilmoitettava siitä broilereiden omistajalle tai pitäjälle sekä

sille maakunnalle, jonka toimialueella eläintenpitoyksikkö sijaitsee. Näiden on ryhdyttävä tilanteen korjaamiseksi asianmukaisiin toimenpiteisiin.

Valtioneuvoston asetuksella annetaan tarkemmat säännökset broilereiden hyvinvointia kuvaavista tekijöistä ja niiden vaikutuksesta broilereiden kasvatustiheyteen sekä broilereiden hyvinvoinnin arvioimisesta ja 3 momentissa tarkoitettusta ilmoituksesta.

86 §

Valvontaviranomaisen ilmoitus- ja tiedonantovelvollisuus

Jos eläinten pitäjä muuttaa valvontaviranomaisen toimialueelta toiselle eläinten hyvinvoinnin valvontaa koskevan asian vireillä ollessa, valvontaviranomaisen on salassapitosäännösten estämättä viipymättä ilmoitettava muutosta uuden toimialueen valvontaviranomaiselle ja annettava tälle valvontaa varten välttämättömät tiedot.

Ruokaviraston on, jos se epäilee eläinten hyvinvointimääräyksiä rikotun tai rikottavan teuraseläimiä toimittavassa eläintenpitoyksikössä, salassapitosäännösten estämättä ilmoitettava asiasta sille maakunnalle, jonka toimialueella eläintenpitoyksikkö sijaitsee ja annettava maakunnalle valvontaa varten välttämättömät tiedot. Maakunnan on tehtävä vastaava ilmoitus ja annettava vastaavat tiedot toiselle maakunnalle, jos eläintenpitoyksikkö sijaitsee toisen maakunnan alueella.

Valvontaviranomaisten velvollisuudesta päivittää ja oikeudesta käyttää valvontarekisteriä säädetään 110 §:ssä. Lisäksi muilla valvontaviranomaisilla on pyydettyessä velvollisuus ilmoittaa Ruokavirastolle tarkastuksia, valvontatoimenpiteitä, valvontahenkilöstöä, maksuja ja valvontaa koskevia muita tietoja tämän lain mukaisen valvonnan seurantaan ja suunnittelua varten. Tiedot on toimitettava Ruokaviraston määräämällä tavalla, ja ne voidaan toimittaa myös teknisen käyttöyhteyden avulla.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ilmoitusvelvollisuuden sisällöstä.

87 §

Eräiden viranomaisten ja muiden tahojen ilmoitusvelvollisuus

Seuraavien tahojen palveluksessa tai luottamustoimessa taikka vastaavissa tehtävissä toimikansiantosuhteessa tai itsenäisenä ammatinharjoittajana toimiva on velvollinen salassapitosäännösten estämättä viipymättä ilmoittamaan toimivaltaiselle valvontaviranomaiselle, jos hän on tehtävässään saanut tietää avun tarpeessa olevasta eläimestä, ja ilmoittamaan viranomaiselle asian arvioimiseksi ja selvittämiseksi välttämättömät tiedot:

- 1) lomituspalvelu ja sijaisapu;
- 2) keinosiementäjä;
- 3) sosiaali- ja terveydenhuolto ja näiden palvelujen tuottaja;
- 4) terveydenhuollon ammattihenkilö;
- 5) Häätäkeskusyksikkö;
- 6) palo- ja pelastustoimi;
- 7) Tulli;
- 8) Rajavartiolaitos;
- 9) ulosottoviranomainen;
- 10) seurakunta ja muu uskonnollinen yhdyskunta.

Myös muu kuin 1 momentissa tarkoitettu henkilö voi tehdä vastaavan ilmoituksen häntä mahdollisesti koskevien salassapitosäännösten estämättä.

Sen estämättä, mitä 1 ja 2 momentissa säädetään, rippiin tai muuhun sielunhoitoon liittyvää salassapitovelvollisuutta on kuitenkin noudatettava.

HE 154/2018 vp

Eläinlääkäriammattin harjoittajan ilmoitusvelvollisuudesta säädetään eläinlääkäriammattin harjoittamisesta annetun lain 12 §:n 2 momentissa.

88 §

Salassa pidettävien tietojen luovuttaminen

Valvonnassa saatuja tietoja koskevasta salassapitovelvollisuudesta säädetään viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa (621/1999) sekä virallista valvontaa koskevan asetuksen 8 artiklassa. Salassapitovelvollisuuden estämättä voidaan eläinten hyvinvointimääräysten noudattamista valvottaessa tai valvontaan liittyvää tehtävää suoritettaessa saatuja välttämättömiä tietoja yksityisen tai yhteisön taloudellisesta asemasta, liikesalaisuudesta sekä yksityisen henkilökohtaisista oloista luovuttaa:

1) valvontaviranomaiselle sekä tämän lain 81 §:ssä tarkoitettulle ulkopuoliselle asiantuntijalle ja avustajalle tämän lain mukaisia tehtäviä varten;

2) syyttäjä-, poliisi- ja tulliviranomaisille pakkokeinolain (806/2011) 8 luvun 2 §:ssä tarkoitettujen rikoksen selvittämiseksi;

3) verohallinnolle sen laissa säädettyjen tehtävien hoitamiseksi;

4) ulkomaiselle toimielimelle ja tarkastajalle, jos Euroopan unionin lainsäädännössä tai Suomea sitovassa kansainvälisessä veloitteessa niin edellytetään.

89 §

Virka-apu

Poliisin velvollisuudesta antaa virka-apua muille valvontaviranomaiselle säädetään poliisilain (872/2011) 9 luvun 1 §:ssä. Poliisin on annettava virka-apua 81 §:ssä tarkoitettulle avustajalle, jos tätä estetään suorittamasta tehtävänsä ja esteen poistaminen edellyttää poliisin toimivaltuuksien käyttämistä. Pelastusviranomaisen antamasta virka-avusta säädetään pelastuslain (379/2011) 50 §:ssä.

Tulli on velvollinen antamaan virka-apua rajaeläinlääkärille eläinten hyvinvointimääräysten noudattamisen valvonnassa.

Maakunta on velvollinen antamaan virka-apua poliisilaitokselle eläimeen kohdistuvan takavarikon sekä menettämisseuraamuksen täytäntöönpanossa.

90 §

Ilmoitusvelvollisuus poliisille

Jos on syytä epäillä, että eläinten hyvinvointimääräyksiä on rikottu, valvontaviranomaisen on viipymättä tehtävä asiasta ilmoitus poliisille esitutkintaa varten. Ilmoitus voidaan jättää kuitenkin tekemättä rikkomuksesta, jota on kokonaisuudessaan pidettävä vähäisenä, eikä kyseessä ole niskoittelu viranomaisen kieltoja tai määräyksiä vastaan.

12 luku

Hallinnolliset pakkokeinot

91 §

Viranomaisen toimet eläinten hyvinvointimääräysten vastaisen menettelyn johdosta

Jos eläinten hyvinvointimääräyksiä ei ole noudatettu, valvontaviranomaisen on ryhdyttävä viipymättä tarvittaviin toimenpiteisiin sen varmistamiseksi, että niitä noudatetaan.

Jos havaittu rikkomus on vähäinen, viranomainen voi kehottaa eläinten hyvinvointimääräyksiä rikkovaa välittömästi tai asian laatuun nähden riittävässä määräajassa täyttämään velvollisuutensa, jos viranomainen harkitsee kehotuksen olevan riittävä toimenpide tilanteen korjaamiseksi. Muussa tapauksessa valvontaviranomaisen on ryhdyttävä toimenpiteisiin hallintopakkoasian vireille saattamiseksi.

Sen lisäksi, mitä tässä luvussa säädetään, valvontaviranomaisen toimenpiteistä hallintopakkoasiassa säädetään virallista valvontaa koskevan asetuksen 138 artiklassa.

Valvontaviranomaisen on valvottava, että kehotusta ja hallintopakkoasiassa annettua päätöstä noudatetaan.

92 §

Määräys

Valvontaviranomainen voi määrätä sen, joka rikkoo eläinten hyvinvointimääräyksiä, välittömästi tai asian laatuun nähden riittävässä määräajassa täyttämään velvollisuutensa.

93 §

Määräys korjaavista toimenpiteistä ja kasvatustiheyden alentamisesta broilereiden tuotannossa

Jos broilereiden hyvinvointia kuvaavat tekijät osoittavat broilereiden hyvinvoinnin heikentyneen kasvatusaikana, maakunta voi sen lisäksi, mitä muualla tässä luvussa säädetään, määrätä broilereiden omistajan tai pitäjän tekemään broilereiden pitopaikassa broilereiden hyvinvoinnin kannalta tarvittavat korjaavat toimenpiteet. Jos mainitut tekijät osoittavat broilereiden hyvinvoinnin heikentyneen kasvatusaikana toisiaan välittömästi seuraavassa kolmessa parvessa vähintään kahdesti tai jos broilereiden omistajan tai pitäjän todetaan rikkoneen eläinten hyvinvointimääräyksiä, maakunta voi määrätä broilereiden kasvatustiheyden alennettavaksi. Jos broilereiden kasvatustiheyttä on määrätty alennettavaksi ja pitopaikasta toimitetaan broilereita Ruokaviraston valvomaan teurastamoon, määräyksestä on ilmoitettava virastolle. Ilmoitus on tarvittaessa tehtävä myös sille maakunnalle, jonka valvomaan teurastamoon pitopaikasta toimitetaan eläimiä teurastettavaksi.

94 §

Kielto

Valvontaviranomainen voi kieltää sitä, joka rikkoo eläinten hyvinvointimääräyksiä, jatkamasta tai toistamasta määräysten vastaista menettelyä tai toimintaa.

Valvontaviranomainen voi määrätä 1 momentissa tarkoitetun kiellon väliaikaisena asian selvittämisen tai epäkohdan korjaamisen ajaksi, jos se on välttämätöntä eläinten hyvinvoinnin turvaamiseksi. Asian selvittämiseksi annettava väliaikainen kielto on voimassa, kunnes valvontaviranomainen antaa asiassa lopullisen ratkaisunsa. Valvontaviranomaisen on huolehdittava siitä, että lopullista ratkaisua varten tarvittavat selvitykset tehdään viipymättä.

95 §

Toiminnan keskeyttäminen

Jos on ilmeistä, että eläinten pidosta tai kohtelusta aiheutuu välitöntä vaaraa eläinten hyvinvoinnille eikä vaaraa voida kiellolla tai muulla tavoin estää, valvontaviranomaisella on oikeus heti keskeyttää toiminta. Toiminta voidaan keskeyttää vain siltä osin kuin se on välttämätöntä vaaran torjumiseksi.

Toiminnan keskeyttämistä koskeva päätös on voimassa määräajan tai toistaiseksi, kunnes valvontaviranomainen antaa asiassa lopullisen ratkaisunsa. Valvontaviranomaisen on huolehdittava siitä, että lopullista ratkaisua varten tarvittavat selvitykset tehdään viipymättä.

Jos toiminnassa on kyse luvan- tai ilmoituksenvaraisesta toiminnasta ja toiminnan keskeyttää muu valvontaviranomainen kuin maakunta, keskeyttämisestä on ilmoitettava viipymättä maakunnalle.

96 §

Kiireellisen hoidon hankkiminen

Valvontaviranomainen voi ryhtyä välittömiin toimenpiteisiin ja hankkia eläimelle ravintoa, juotavaa tai eläimen tarvitsemaa muuta hoitoa, jos se on välttämätöntä eläimen hyvinvoinnin turvaamiseksi eikä hyvinvointia voida turvata riittävän varmasti muulla tavoin. Eläin voidaan tässä tarkoituksessa myös ottaa haltuun ja toimittaa muualle saamaan hoitoa. Jos toimenpiteeseen ryhtyy muu valvontaviranomainen kuin maakunta, toimenpiteestä on ilmoitettava viipymättä maakunnalle.

Valvontaviranomaisen päätös on voimassa määräajan tai toistaiseksi, kunnes valvontaviranomainen antaa asiassa lopullisen ratkaisunsa. Valvontaviranomaisen on huolehdittava siitä, että lopullista ratkaisua varten tarvittavat selvitykset tehdään viipymättä.

97 §

Eläimen myyminen, muu luovuttaminen ja lopettaminen

Valvontaviranomainen voi päättää myydä eläimen käyvästä hinnasta tai, jos eläimen rahallinen arvo on vähäinen, luovuttaa sen muutoin taikka lopettaa eläimen, jos eläintä ei voida jättää pitäjälleen tai omistajalleen. Samoin voidaan menetellä, jos eläimelle on 96 §:n nojalla hankittu hoitoa muualta, eikä eläintä voida palauttaa pitäjälleen tai omistajalleen.

Valvontaviranomainen voi ryhtyä 1 momentissa tarkoitettuihin toimenpiteisiin vain, jos eläimen pitäjän tai omistajan teko tai laiminlyönti aiheuttaa vakavaa tai olennaista ja toistuvaa vaaraa eläimen hyvinvoinnille eivätkä muut toimenpiteet ole tarkoituksenmukaisia tai kohtuudella mahdollisia.

Jos eläimen käyttäytymisessä, elintoiminnoissa tai ulkoisessa olemuksessa esiintyy oireita tai muutoksia, joiden perusteella eläimen voidaan päätellä kokevan voimakasta kipua tai kärsimystä, ja eläimen hengissä pitäminen on julmaa sitä kohtaan, eläin on lopetettava viipymättä.

98 §

Haltuunotto ja hävittäminen

Jos eläintä pidetään liitteen 1 tai 8 §:n 2 momentissa tarkoitettun valtioneuvoston asetuksen vastaisesti eikä tilannetta voida korjata 94 §:ssä tarkoitettulla kiellolla tai muulla tavoin, valvontaviranomaisella on oikeus ottaa haltuun ja lopettaa tai määrätä lopetettavaksi eläin. Lopettamisen sijaan eläin voidaan sijoittaa myös eläintarhaan. Luonnonvarainen eläin voidaan lisäksi palauttaa luontoon, jos eläimen tila sen sallii.

HE 154/2018 vp

Haitallisten vieraslajien osalta noudatetaan, mitä niistä vieraslajiasetuksessa ja vieraslajeista aiheutuvien riskien hallinnasta annetussa laissa säädetään.

Valvontaviranomaisella on oikeus ottaa haltuun ja määrätä 18 §:ssä kielletty väline ja laite käsiteltäväksi hyväksymällään tavalla uudelleen, hävitettäväksi, poistettavaksi markkinoilta tai palautettavaksi siihen maahan, josta se on tuotu Suomeen. Päätökseen voidaan liittää määräyksiä täytäntöönpanossa noudatettavasta menettelystä.

99 §

Takavarikko

Eläimen sekä 18 §:ssä tarkoitetun välineen ja laitteen takavarikossa noudatetaan pakkokeinolakia. Sen estämättä, mitä pakkokeinolain 7 luvun 13 §:ssä säädetään takavarikon kohteen säilyttämisestä, takavarikoitu eläin saadaan heti lopettaa, myydä tai muutoin luovuttaa, jos sen rahallinen arvo on vähäinen tai jos sen hoidon järjestäminen ei ole mahdollista tai tarkoituksenmukaista.

100 §

Eläintarhaa, sirkusta ja eläinnäyttelyä koskevan luvan peruuttaminen ja muuttaminen

Maakunta voi peruuttaa 49 §:n 1 momentissa tarkoitetun luvan ja sulkea laitoksen, jos luvan myöntämisen edellytykset eivät enää täyty tai jos toiminnanharjoittaja rikkoo olennaisella tavalla eläinten hyvinvointimääräyksiä. Luvan peruuttamisen ja laitoksen sulkemisen sijaan lupaa voidaan muuttaa ja laitoksen osa sulkea, jos se on eläinten hyvinvoinnin turvaamisen kannalta riittävää. Luvan peruuttamisen tai muuttamisen ja laitoksen tai sen osan sulkemisen edellytyksenä on lisäksi, ettei toiminnanharjoittaja ole viranomaisen asettamassa kohtuullisessa määräajassa korjannut epäkohtia. Maakunnan on tarkastettava laitos ennen luvan peruuttamista tai sen muuttamista.

101 §

Ilmoitusta edellyttävän eläintenpidon ja toiminnan kieltäminen

Maakunta voi kieltää 45 §:ssä tarkoitetun eläinkilpailujen järjestämisen, 56 §:ssä tarkoitetun kotieläinpihan pitämisen, 59 §:ssä tarkoitetun seura- ja harrastuseläinten pidon, 60 §:ssä tarkoitetun avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten hoitolatoiminnan harjoittamisen ja 66 §:ssä tarkoitetun eläinten lopetukseen liittyvän toiminnan kokonaan tai osaksi, jos toiminnanharjoittaja rikkoo olennaisella tavalla eläinten hyvinvointimääräyksiä. Edellytyksenä toiminnan kieltämiselle on lisäksi, ettei toiminnanharjoittaja ole maakunnan asettamassa kohtuullisessa määräajassa korjannut epäkohtia. Toiminta voidaan kieltää, vaikka toimintaa koskeva ilmoitusvelvollisuus olisi lyöty laimin.

Jos maakunta kieltää 1 momentissa tarkoitetun toiminnan tai sen osan, toiminnanharjoittajan on toteutettava tarvittavat toimenpiteet kiellon noudattamiseksi. Tarvittaessa toiminnanharjoittajan on myytävä tai muutoin luovutettava kielletyssä toiminnassa käytetyt omistamansa eläimet, luovutettava hallussaan olevat muut eläimet niiden omistajille taikka toteutettava muut maakunnan hyväksymät välttämättömät toimenpiteet tilanteen korjaamiseksi niin, että eläinten hyvinvoinnille ei aiheudu haittaa.

102 §

Uhkasakko, teettämisuhrin ja keskeyttämisuhrin

HE 154/2018 vp

Valvontaviranomainen voi tehostaa tämän luvun nojalla määräämäänsä velvoitetta uhkasakolla tai uhalla, että tekemättä jätetty toimenpide teetetään laiminlyöjän kustannuksella tai toiminta keskeytetään.

Uhkasakosta, teettämisuhasta ja keskeyttämisuhasta säädetään uhkasakkolaissa (1113/1990).

103 §

Ruokaviraston päätös hallinnollisten pakkokeinojen käytöstä

Ruokavirasto voi päättää yhtä maakuntaa laajempaa aluetta koskevien hallinnollisten pakkokeinojen käyttämisestä. Ruokavirasto voi päättää hallinnollisten pakkokeinojen käyttämisestä yhdenkin maakunnan alueella, jos se perustellusta syystä arvioi maakunnan toimet riittämättömiksi eläinten hyvinvoinnin turvaamiseksi.

Jos Ruokavirasto ryhtyy 1 momentissa tarkoitettuihin toimenpiteisiin, viraston on viipymättä ilmoitettava siitä asianomaisille maakunnille.

13 luku

Muutoksenhaku ja päätöksen täytäntöönpano

104 §

Muutoksenhaku

Tämän lain 53 §:ssä tarkoitetun luvan ja lopetusasetuksessa tarkoitetun kelpoisuustodistuksen myöntämistä koskevaan, 92—98, 100 ja 101 §:ssä tarkoitettuun sekä Euroopan unionin lainsäädännön nojalla annettuun päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään.

Muuhun päätökseen saa vaatia oikaisua siten kuin hallintolaissa säädetään. Oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään.

Hallinto-oikeuden päätökseen 1 ja 2 momentissa tarkoitetussa asiassa saa hakea muutosta valittamalla vain, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan.

Valvontaviranomaisen määräämään 94 §:n 2 momentissa tarkoitettuun asian selvittämiseksi annettuun väliaikaiseen kieltoon, 95 §:n 1 momentissa tarkoitettuun asian selvittämiseksi annettuun väliaikaiseen toiminnan keskeyttämiseen tai 96 §:n 1 momentissa tarkoitettuun kiireellisen hoidon hankkimista koskevaan väliaikaiseen päätökseen ei saa kuitenkaan hakea muutosta erikseen.

Valitus tämän lain ja tällä lailla täytäntöön pantavan Euroopan unionin säädöksen nojalla tehdystä päätöksestä, joka koskee eläinten hyvinvointia, on käsiteltävä kiireellisenä.

105 §

Muutoksenhaku maksuja koskevaan päätökseen

Valtiolle perittävää maksua koskevasta muutoksenhausta säädetään valtion maksuperustelain (150/1992) 11 b §:ssä.

HE 154/2018 vp

Muutosta maakunnallisia maksuja koskevaan päätökseen saa hakea siten kuin maakuntalain (/) 17 luvussa säädetään.

106 §

Päätöksen täytäntöönpano

Tämän lain tai tällä lailla täytäntöön pantavan Euroopan unionin säädöksen nojalla tehtävässä päätöksessä on määrättävä, että päätöstä on muutoksenhausta huolimatta noudatettava, jos täytäntöönpanoa ei voida eläinten hyvinvoinnin turvaamiseen liittyvän syyn vuoksi lykätä, jollei valitusviranomainen toisin määrää.

14 luku

Maksut ja palkkiot

107 §

Perittävät maksut

Tämän lain mukaisista valtion viranomaisten suoritteista peritään valtiolle maksuja valtion maksuperustelaissa säädettyjen perusteiden mukaan.

Maakunta perii toimijalta hyväksymänsä taksan mukaisen maksun hakemuksesta tehdystä päätöksestä.

Valvontaviranomainen voi periä maksun myös 91 §:n 4 momentissa tarkoitetun tarkastuksen tekemisestä. Maksuista säädetään lisäksi virallista valvontaa koskevan asetuksen II osaston VI luvussa.

108 §

Asiantuntijoille ja avustajille maksettavat palkkiot ja korvaukset

Valvontaviranomainen maksaa käyttämälleen asiantuntijalle ja avustajalle tämän lain mukaisista tehtävistä palkkion ja korvauksen matkakustannuksista.

109 §

Hallinnollisista pakkokeinoista ja löytöeläinten talteenotosta aiheutuvat kustannukset

Eläinten omistajan tai pitäjän on maksettava 96 §:n 1 momentin, 97 §:n 1 ja 3 momentin sekä 98 §:n 1 ja 3 momentin mukaisista toimenpiteistä aiheutuvat kustannukset. Jos eläin on myyty tai toimitettu teurastettavaksi tai jos eläimestä on saatu muuta tuloa, kustannukset on vähennettävä eläimen kauppahinnasta tai eläimestä saadusta muusta tulosta ja jäännös on annettava eläinten omistajalle tai pitäjälle. Maakunta voi maksaa toimenpiteistä aiheutuvat kustannukset väliaikaisesti.

HE 154/2018 vp

Edellä 1 momentissa ja 26 §:n 4 momentissa tarkoitetut kustannukset ovat suoraan ulosotto-kelpoisia. Niiden perimisestä säädetään verojen ja maksujen täytäntöönpanosta annetussa laissa (706/2007). Jollei kustannuksia saada perityksi, ne jäävät maakunnan vahingoksi.

15 luku

Rekisterit

110 §

Rekistereiden pitäminen

Tässä luvussa säädettyjen rekistereiden pitäjinä ovat luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 2016/679 (yleinen tietosuojasetus), jäljempänä *tietosuojasetus*, 26 artiklassa tarkoitetulla tavalla Ruokavirasto ja maakunnat yhdessä. Eläinkilpailujen järjestämistä koskevaa rekisteriä pitää kuitenkin maakunta. Muilla tässä laissa tarkoitetuilla valvontaviranomaisilla on oikeus käyttää ja velvollisuus päivittää rekisteritietoja säädettyjen tehtäviensä edellyttämässä laajuudessa. Kukin valvontaviranomainen vastaa rekisteriin tallettamiensa tietojen virheettömyydestä ja tallettamisen ja käytön laillisuudesta omien tehtäviensä hoidossa.

Tässä luvussa säädetty rekisterit ovat osa maaseutuelinkeinohallinnon tietojärjestelmästä annetussa laissa (284/2008), jäljempänä *tietojärjestelmälaki*, tarkoitettua maaseutuelinkeinohallinnon tietojärjestelmää. Tässä luvussa säädettyihin rekistereihin ja asiakirjoihin sovelletaan mainittua lakia, jollei tässä luvussa toisin säädetä.

111 §

Luvan- ja ilmoituksenvaraista toimintaa koskevat rekisterit

Rekisteriä pidetään tämän lain nojalla luvan saaneista eläintarhoista, pysyvistä ja kiertävistä eläinnäyttelyistä sekä sirkuksista. Lisäksi rekisteriä pidetään kotieläinpihoista, luonnonvaraisten eläinlajien tarhauksesta, ammattimaisesta tai laajamittaisesta seura- ja harrastuseläinten pidosta, loukkaantuneiden luonnonvaraisten eläinten hoidosta sekä ilmoituksenvaraisesta eläinten lopetustoiminnasta ja eläinkilpailujen järjestämisestä. Rekistereitä pidetään valvontaa varten.

Muihin 1 momentissa tarkoitettuihin rekistereihin kuin eläinkilpailujen järjestämistä koskevaan rekisteriin talletetaan seuraavat tiedot:

- 1) tietojärjestelmälain 4 §:n 3 momentissa tarkoitetut tunnistetiedot;
- 2) mitä toimintaa lupa tai ilmoitus koskee;
- 3) selvitys toimijan pätevyydestä;
- 4) toiminnan kohteena olevat eläinlajit ja eläinten lukumäärä; lopetustoiminnan osalta eläinten lukumäärästä riittää arvio vuosittaisesta lukumäärästä;
- 5) selvitys pitopaikasta ja eläinten hoidon järjestämisestä, jos kyse on eläintarhasta, pysyvistä ja kiertävästä eläinnäyttelystä, sirkuksesta, luonnonvaraisten eläinlajien tarhauksesta, ammattimaisesta tai laajamittaisesta seura- ja harrastuseläinten pidosta tai loukkaantuneiden luonnonvaraisten eläinten hoidosta;
- 6) eläintarhojen osalta selvitys siitä 50 §:ssä tarkoitetusta tehtävästä, johon laitos tulee osallistumaan;
- 7) selvitys käytettävistä lopetusmenetelmistä, jos kyse on eläinten lopetustoiminnasta.
- 8) mahdolliset lupaehdot ja ilmoituksenvaraista toimintaa koskevat määräykset;

9) toiminnan aiottu aloittamisajankohta ja toiminnan lopettaminen sekä luvan peruuttaminen ja ilmoituksenvaraisen toiminnan kieltäminen;

10) oleelliset muutokset toiminnassa.

Eläinkilpailujen järjestämistä koskevaan rekisteriin talletetaan seuraavat tiedot:

- 1) tietojärjestelmälain 4 §:n 3 momentissa tarkoitettut tunnistetiedot;
- 2) mitä toimintaa ilmoitus koskee;
- 3) tieto siitä, onko kyse määräaikaisesta vai toistaiseksi voimassa olevasta ilmoituksesta;
- 4) toiminnan aiottu aloittamisajankohta ja toiminnan lopettaminen;
- 5) minkälaisia eläinkilpailuja järjestetään ja mille eläinlajeille;
- 6) minkä maakunnan tai maakuntien alueella toimintaa harjoitetaan;
- 7) arvio järjestettävien eläinkilpailujen vuosittaisesta lukumäärästä;
- 8) selvitys eläinkilpailujen järjestäjän pätevyydestä.

Maa- ja metsätalousministeriön asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä rekisteritietojen merkitsemisessä noudatettavasta menettelystä.

112 §

Eläinten hyvinvoinnin valvontaa varten rekisteröitävät tiedot

Sen lisäksi, mitä muualla tässä luvussa säädetään, eläinten hyvinvoinnin valvontaa ja sen suunnittelua, ohjausta ja kehittämistä varten voidaan rekisteröidä:

- 1) tietojärjestelmälain 4 §:n 3 momentissa tarkoitettut tunnistetiedot;
- 2) tehdyt tarkastukset ja näytteenotot;
- 3) tarkastuksen kohteena oleva toiminta ja eläinlajit sekä eläinten lukumäärä;
- 4) tarkastuksessa tehdyt havainnot;
- 5) näytteistä tehtyjen tutkimusten tulokset;
- 6) kehotukset ja hallinnolliset pakkokeinot, jotka on annettu 12 luvun nojalla;
- 7) tiedot 118 §:n 1 momentin tai 120 §:n 1 ja 2 momentin nojalla hallussa pidetystä eläimestä sekä poikkeusluvut, jotka on annettu 10 §:n nojalla;
- 8) lopetusasetuksen 21 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla annetut kelpoisuustodistukset ja 5 kohdan nojalla annetut väliaikaiset kelpoisuustodistukset;
- 9) muut sellaiset 1—8 kohdassa tarkoitettuja tietoja vastaavat eläinten hyvinvointimääräysten mukaiset valvonnan kannalta välttämättömät tiedot, jotka eivät sisällä tietosuoja-asetuksen 9 tai 10 artiklassa tarkoitettuja tietoja.

Maa- ja metsätalousministeriön asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä rekisteritietojen merkitsemisessä noudatettavasta menettelystä.

16 luku

Rangaistussäännökset

113 §

Rikoslain rangaistussäännökset

Rangaistus eläinsuojelurikoksesta säädetään rikoslain 17 luvun 14, 14 a ja 15 §:ssä.

114 §

Eläinsuojelurikkomus

Joka tahallaan tai huolimattomuudesta

- 1) 6 §:n 2 momentissa säädetyn kiellon vastaisesti hylkää hoidossa olevan eläimen,
- 2) laiminlyö 7 §:ssä säädetyn sairaan ja vahingoittuneen eläimen auttamisvelvollisuuden tai sitä koskevan ilmoitus- tai lopetusvelvollisuuden,
- 3) kohtelee eläintä kovakouraisesti tai muutoin 13 §:n 1—3 momentissa kielletyksi säädetyllä tavalla taikka lopetusasetuksen 3, 4 tai 15 artiklan taikka liitteen III vastaisesti,
- 4) tekee eläimelle 15 §:n 1 tai 3 momentissa säädetyn kielletyn toimenpiteen,
- 5) tekee eläimelle 16 §:n 1 momentissa tarkoitetun toimenpiteen ilman tarvittavaa koulutusta tai riittävää muuta osaamista tai laiminlyö 16 §:n 2 momentissa säädetyn kivunlievityksen käytön,
- 6) vastoin 17 §:n 1 momentissa säädettyä kieltoa antaa eläimelle ainetta, joka on vaarallista eläimen hyvinvoinnille,
- 7) käyttää 18 §:n 1 momentissa tarkoitettua tai 2 momentin nojalla kiellettyä välinettä tai laitetta,
- 8) laiminlyö eläimen hoidossa 20 §:ssä säädetyn hoidon yleisen vaatimuksen, 21 §:ssä säädetyn ruokintaa tai juottoa koskevan vaatimuksen, 22 §:ssä säädetyn eläinten hyvinvoinnin ja pitopaikan tarkastamista koskevan vaatimuksen taikka 23 §:ssä säädetyn sairasta tai vahingoittunutta eläintä koskevan velvollisuuden,
- 9) rikkoo 24 §:ssä säädettyä kieltoa syöttää tai juottaa eläintä pakolla,
- 10) rikkoo 25 §:n 2 tai 3 momentissa säädettyä eläimen jalostukseen käyttämistä tai jalostusmenetelmää koskevaa kieltoa,
- 11) laiminlyö eläimen pitopaikkaa koskevan 33 §:ssä säädetyn yleisen vaatimuksen, 34 §:ssä säädetyn turvallisuutta koskevan vaatimuksen, 35 §:ssä säädetyn olosuhteita koskevan vaatimuksen, 36 §:ssä säädetyn puhtaana- ja kunnossapitoa koskevan vaatimuksen tai 37 §:ssä säädetyn pysyvän pitopaikan yleisen vaatimuksen,
- 12) rikkoo 42 §:n 2 momentissa säädettyä kieltoa, joka koskee eläimen suorituskykyyn tai käyttäytymiseen vaikuttamista lääkkeen, muun vastaavan aineen tai menetelmän avulla,
- 13) 44 §:n 1 momentissa säädetyn kiellon vastaisesti järjestää eläinkilpailun tai -näyttelyn vaikka eläinten hyvinvointi vaarantuu, tai laiminlyö sen keskeyttämistä koskevan vaatimuksen,
- 14) rikkoo 63 §:n 1 momentissa säädettyä velvollisuutta eläimen lopettamisesta mahdollisimman nopeasti ja kivottomasti ja lopetukseen soveltuvalla menetelmällä ja tekniikalla, lopettaa eläimen 2 momentissa säädetyn vastaisesti vailla riittäviä tietoja tai taitoja tai laiminlyö 3 momentissa säädetyn velvollisuuden varmistua eläimen kuolemasta ennen sen hävittämiseen tai muihin toimenpiteisiin ryhtymistä,
- 15) laiminlyö eläintä teurastettaessa 64 §:n 1 momentin vastaisesti eläimen tainnuttamisen tai lopettamisen ennen verenlaskun aloittamista tai rikkoo kieltoa ryhtyä eläimen suhteen muihin toimenpiteisiin ennen kuin se on kuollut,
on tuomittava, jollei teko ole rikoslain 17 luvun 14, 14 a tai 15 §:n nojalla rangaistava tai siitä muualla laissa säädetä ankarampaa rangaistusta, *eläinsuojelurikkomuksesta* sakkoon.
Eläinsuojelurikkomuksesta tuomitaan myös se, joka tahallaan tai törkeästä huolimattomuudesta
 - 1) 8 §:n 2 momentin vastaisesti pitää tuotantoeläimenä, sirkuseläimenä tai kiertävässä eläinnäyttelyssä taikka seura- tai harrastuseläimenä eläintä, jota ei ole mainittu liitteessä 1 tai mainituissa momentissa tarkoitetussa valtioneuvoston asetuksessa,
 - 2) laiminlyö 11 §:n 2 momentissa säädetyn alle viittätoista vuotta nuorempaa lasta koskevan valvontavelvollisuuden,
 - 3) rikkoo 15 §:n 3 momentissa säädettyä kieltoa, joka koskee eläimen käyttämistä kilpailussa tai pitämistä näytteillä,
 - 4) laiminlyö 17 §:n 2 momentissa säädetyn velvollisuuden varmistua siitä, että eläinten hoitoon ja käsittelyyn tarkoitetut välineet, laitteet ja aineet täyttävät niille asetetut vaatimukset,

- 5) 18 §:n 1 momentissa säädetyn kiellon vastaisesti markkinoi, tuo maahan, valmistaa, myy tai muutoin luovuttaa tai pitää hallussaan mainitussa momentissa tarkoitettua kiellettyä välinettä tai laitetta,
- 6) laiminlyö 25 §:n 4 momentissa säädetyn velvollisuuden estää pitämiensä nisäkkäiden hallitsematon lisääntyminen,
- 7) rikkoo 28 §:n 1 momentissa säädettyä luonnonvaraisen eläimen elätettäväksi ottamista koskevaa kieltoa,
- 8) laiminlyö 32 §:n 1 momentissa säädetyn kirjanpitovelvollisuuden tuotantoeläimille annettusta lääkinnällisestä hoidosta tai kuolleiden eläinten lukumääristä taikka kirjanpidon 2 momentin mukaisen säilyttämisen,
- 9) laiminlyö 40 §:n 1 momentissa säädettyjen tietojen antamisen eläimen luovutuksen yhteydessä,
- 10) rikkoo 41 §:ssä säädettyä eläinten luovutusta koskevaa kieltoa,
- 11) laiminlyö 44 §:n 2 momentissa tarkoitettut toimenpiteet eläimen hyvinvoinnin turvaamiseksi,
- 12) laiminlyö 45 §:n 2 momentissa säädetyn eläinkilpailujen järjestämistä koskevan ilmoituksen tekemisen tai 3 momentissa säädetyn velvollisuuden kilpailueläinlääkäriin nimeämistä eläinkilpailuun,
- 13) laiminlyö 47 §:n 1 momentissa säädetyn eläimen hyvinvointia koskevan ilmoituksen, 2 momentissa säädetyn ensiapupaikan tai tarvittavien välineiden varaamisen taikka 3 momentissa säädetyn eläimen hyvinvoinnin vaarantumista koskevan ilmoituksen tekemisen,
- 14) laiminlyö 48 §:n 1 momentissa säädetyn eläinkilpailuja koskevan kirjaamisvelvollisuuden tai kirjaamisasiakirjan säilyttämisvelvollisuuden,
- 15) laiminlyö 49 §:n 1 momentissa säädetyn eläintarhaa, pysyvää tai kiertävää eläinnäyttelyä tai sirkusta koskevan luvan hakemisen,
- 16) laiminlyö 59 §:n 1 momentissa säädetyn ammattimaista tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvaa seura- tai harrastuseläinten pitoa koskevan ilmoituksen toiminnan aloittamisesta,
- 17) laiminlyö 60 §:n 1 momentissa säädetyn avuttomassa tilassa olevien luonnonvaraisten eläinten hoitolatoimintaa koskevan, toiminnan aloittamista tarkoittavan ilmoituksen tekemisen,
- 18) laiminlyö 62 §:n 1 momentissa säädetyn eläimiä koskevan luettelon pitämisen tai 2 momentissa tarkoitettun luettelon säilyttämisvelvollisuuden,
- 19) rikkoo 63 §:n 4 momentissa säädettyä kieltoa hoidossa olevan eläimen tai poron lopettamisesta metsästyksellisin keinoin tai 5 momentissa säädettyä kieltoa lopettaa eläin viihdetaroituksessa,
- 20) laiminlyö 66 §:n 1 tai 2 momentissa tarkoitettun eläinten lopetukseen liittyvää toimintaa koskevan ilmoituksen,
- 21) rikkoo eläintenpitokieltoa tai toimii toisen välikätenä eläintenpitokiellon kiertämiseksi,
- 22) laiminlyö lopetusasetuksen 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitettun tainnuttamista koskevan tarkastusvelvollisuuden,
- 23) laiminlyö lopetusasetuksen 6 artiklassa tarkoitettun toimintaohjeiston laatimisen,
- 24) laiminlyö lopetusasetuksen 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitettun turkiseläinten lopetusta koskevan ilmoituksen tai lopettaa turkiseläimen ilman mainitussa kohdassa tarkoitettun henkilön läsnäoloa ja välitöntä valvontaa,
- 25) myy lopetusasetuksen 8 artiklan vastaisesti eläimen liikkumisen rajoittamiseen tai tainnutukseen käytettävää välinettä ilman asianmukaista käyttöohjetta,
- 26) laiminlyö lopetusasetuksen 9 artiklassa tarkoitettun eläimen liikkumisen rajoittamiseen ja tainnutukseen tarkoitettuja välineitä koskevan velvollisuuden,
- 27) laiminlyö lopetusasetuksen 16 artiklassa tarkoitettun valvontamenettelyn,
- 28) laiminlyö lopetusasetuksen 17 artiklan 1 kohdassa tarkoitettun eläinten hyvinvoinnista vastaavan henkilön nimeämisen teurastamoon taikka

HE 154/2018 vp

29) laiminlyö lopetusasetuksen 17 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun kirjanpidon toimista eläinten hyvinvoinnin parantamiseksi.

Eläinsuojelurikkomuksesta tuomitaan myös se, joka tahallaan rikkoo 14 §:n 1 momentissa säädettyä kieltoa olla sukupuoliyhteydessä eläimen kanssa.

Mitä 1 tai 2 momentissa säädetään lain säännöksistä, koskee myös niiden nojalla annettuja tarkempia säännöksiä.

Eläinsuojelurikkomuksesta voidaan jättää syyte nostamatta tai rangaistus määräämättä, jos teon johdosta annetusta muusta viranomaisen päätöksestä aiheutuneita taloudellisia seurauksia on pidettävä tekijälle teon vakavuuteen nähden riittävinä taikka jos tekijä rikkoo tämän lain nojalla määrättyä uhkasakolla tehostettua kieltoa.

115 §

Eläintenpitokielto

Eläintenpitokiellosta säädetään rikoslain 17 luvun 23 §:ssä.

Jos henkilölle on määrätty eläintenpitokielto, tai muutoksenhakutuomioistuin kieltää henkilölle määrätyn kiellon täytäntöönpanon, tuomioistuimen on ilmoitettava ratkaisusta Oikeusrekisterikeskukselle. Tuomioistuimen velvollisuudesta tehdä ilmoitus merkitsemällä ratkaisusta tieto oikeushallinnon valtakunnallisen tietojärjestelmän ratkais- ja päätösilmoitusjärjestelmään tai toimittamalla tiedot Oikeusrekisterikeskukselle voidaan säätää oikeusministeriön asetuksella. Merkinnän tekemiseen ja tietojen toimittamiseen sovelletaan, mitä oikeushallinnon valtakunnallisesta tietojärjestelmästä annettua lakia (372/2010).

116 §

Menettämisseuraamus

Eläinsuojelurikokseen liittyvästä menettämisseuraamuksesta säädetään rikoslain 17 luvun 23 a §:ssä.

17 luku

Voimaantulo ja siirtymäsäännökset

117 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

Tällä lailla kumotaan eläinsuojelulaki (247/1996), jäljempänä *kumottu laki*.

Muulla lainsäädännössä oleva viittaus kumottuun lakiin katsotaan viittaukseksi tähän lakiin.

Kumotun lain nojalla annetut valtioneuvoston ja maa- ja metsätalousministeriön asetukset jäävät voimaan.

118 §

Eräiden eläinyksilöiden hallussapito

Mitä 8 §:n 2 momentissa säädetään, ei sovelleta niihin tuotantoeläimenä, sirkuseläimenä tai kiertävässä eläinnäyttelyssä pidettäviin eläinyksilöihin, jotka on saatu haltuun ennen lain voimaantuloa. Eläimen omistaja tai pitäjä voi pitää tällaisen eläimen hallussaan sen luonnolliseen kuolemaan saakka. Valtioneuvoston asetuksella voidaan säätää vastaavasta poikkeuksesta seura- ja harrastuseläimenä pidettävien eläinyksilöiden osalta. Eläimen omistajan tai pitäjän on tehtävä ilmoitus muun kuin liitteessä 1 tarkoitetun eläimen hallussapidosta maakunnalle kuuden kuukauden kuluessa tämän lain voimaantulosta. Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ilmoituksen sisällöstä ja tekemisestä.

119 §

Eläimen pitopaikkaa koskevat siirtymäsäännökset

Tämän lain voimaan tullessa toiminnassa olevaan navettaan sovelletaan muiden nautojen kuin maidontuotantoa varten pidettävien lehmien ja hiehojen osalta 37 §:n 2 momenttia 1 päivästä tammikuuta 2026. Vasikoiden osalta 37 §:n 2 momenttia sovelletaan tämän lain tullessa voimaan. *Vasikalla* tarkoitetaan alle kuuden kuukauden ikäistä nautaa sukupuolesta riippumatta. Tämän lain voimaan tulon jälkeen peruskorjattavaan navettaan tai sen osastoon ja rakennettavaan uuteen navettaan tai sen osastoon sovelletaan muiden nautojen kuin maidontuotantoa varten pidettävien lehmien ja hiehojen sekä vasikoiden osalta 37 §:n 2 momenttia, kun peruskorjaus tai uusi navetta taikka osasto on valmistunut.

Tämän lain voimaan tullessa toiminnassa olevaan sikalaan sovelletaan emakoiden ja ensikoiden tiineytyshäkissä pidon osalta 37 §:n 2 momenttia 1 päivästä tammikuuta 2036. Tämän lain voimaan tulon jälkeen peruskorjattavaan sikalaan tai sen osastoon ja rakennettavaan uuteen sikalaan tai sen osastoon sovelletaan emakoiden ja ensikoiden tiineytyshäkissä pidon osalta 37 §:n 2 momenttia, kun peruskorjaus tai uusi sikala taikka osasto on valmistunut.

Tämän lain voimaan tullessa toiminnassa olevaan talliin sovelletaan 37 §:n 2 momenttia 1 päivästä tammikuuta 2026. Tämän lain voimaan tulon jälkeen peruskorjattavaan talliin tai sen osastoon ja rakennettavaan uuteen talliin tai sen osastoon sovelletaan 37 §:n 2 momenttia, kun peruskorjaus tai uusi talli taikka osasto on valmistunut.

120 §

Luonnonvaraisten eläinten hallussapitoa koskevat siirtymäsäännökset

Sen estämättä, mitä 28 §:n 1 momentissa säädetään luonnonvaraisen selkärankaisen eläimen elätettäväksi ottamisesta, saadaan luonnonvarainen eläin, joka on ennen tämän lain voimaantuloa otettu elätettäväksi kumotun lain 13 §:n 1 momentissa sallitulla tavalla, pitää hallussa eläimen kuolemaan asti. Hallussapidon edellytyksenä on lisäksi, että eläimen hallussapitoa ei ole kielletty tai rajoitettu muun lain nojalla.

Sen estämättä, mitä 29 §:ssä tai 60 §:n 2 momentissa säädetään luonnonvaraisen eläimen lopettamisesta, saadaan kumotun lain 13:n 2 momentin nojalla haltuun otettu luonnonvarainen eläin, jota ei voida vapauttaa luontoon tai sijoittaa eläintarhaan, pitää hallussa eläimen kuolemaan asti.

Eläimen pitäjän on ilmoitettava 1 tai 2 momentissa tarkoitetun eläimen hallussapidosta maakunnalle kuuden kuukauden kuluessa tämän lain voimaantulosta.

121 §

Luvan- ja ilmoituksenvaraista toimintaa koskevat siirtymäsäännökset

HE 154/2018 vp

Kumotun lain nojalla myönnetty eläintarha-, sirkus- ja pysyvää tai kiertävää eläinnäyttelyä koskeva lupa on edelleen voimassa sitä koskevien päätösten mukaisesti.

Kotieläinpihan, jolla ei ole kumotun lain nojalla myönnettyä eläinnäyttelylupaa, tulee tehdä 56 §:ssä tarkoitettu ilmoitus eläintenpitäjä- ja pitopaikkarekisteriin 30 vuorokauden kuluessa tämän lain voimaantulosta.

Luonnonvaraisten eläinten tarhauksesta, josta ei ole tehty ilmoitusta kumotun lain nojalla, tulee tehdä 57 §:ssä tarkoitettu ilmoitus eläintenpitäjä- ja pitopaikkarekisteriin 30 vuorokauden kuluessa tämän lain voimaantulosta.

Ammattimaista tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvaa seura- tai harrastuseläinten pitoa harjoittavan toimijan, joka ei ole tehnyt toimintaa koskevaa ilmoitusta kumotun lain nojalla, on tehtävä 59 §:ssä tarkoitettu ilmoitus maakunnalle kahden kuukauden kuluessa tämän lain voimaantulosta.

Luonnonvaraisten eläinten hoitolatoiminnan harjoittajan tulee tehdä 60 §:ssä tarkoitettu ilmoitus maakunnalle kahden kuukauden kuluessa tämän lain voimaantulosta.

Tuotantoeläimenä voidaan pitää seuraavia nisäkäs- ja lintulajeja:

Nisäkkäät

- 1) nauta (*Bos taurus*)
- 2) sika ja villisika (*Sus scrofa*)
- 3) kesylammas ja mufloni (*Ovis aries*)
- 4) vuohi (*Capra hircus*)
- 5) hevonen (*Equus caballus*) ja aasi (*Equus asinus*) sekä hevosen ja aasin risteymät
- 6) laama (*Lama glama*)
- 7) alpakka (*Vicugna pacos*)
- 8) kaniini (*Oryctolagus cuniculus*)
- 9) minkki (*Mustela vison*)
- 10) hilleri (*Mustela putorius*)
- 11) soopeli (*Martes zibellina*)
- 12) kettu (*Vulpes vulpes*) ja naali (*Vulpes lagopus*) sekä näiden risteymät
- 13) supikoira (*Nyctereutes procyonoides*)
- 14) rotta (*Rattus norvegicus*)
- 15) kesyhiiri (*Mus musculus*)
- 16) marsu (*Cavia porcellus*)
- 17) kultahamsteri (*Mesocricetus auratus*)
- 18) gerbiili (*Meriones unguiculatus*)
- 19) poro (*Rangifer tarandus tarandus*)
- 20) kuusipeura (*Dama dama*)
- 21) biisoni (*Bison bison*)

Linnut

- 1) kana (*Gallus gallus*)
- 2) kalkkuna (*Meleagris gallopavo*)
- 3) hanhi (*Anser anser*)
- 4) ankka ja heinäSORSA (*Anas platyrhynchos*)
- 5) strutsi (*Struthio camelus*)
- 6) emu (*Dromaius novaehollandiae*)
- 7) viiriäinen (*Coturnix coturnix*)
- 8) helmikana (*Numida meleagris*)
- 9) peltopyy (*Perdix perdix*)
- 10) fasaani (*Phasianus colchicus*)

Tuotantoeläimenä voidaan lisäksi pitää muita kuin nisäkkäisiin tai lintuihin kuuluvia eläinlajeja.

2. Sirkuksissa ja kiertävissä eläinnäyttelyissä voidaan pitää seuraavia eläinlajeja:

- 1) kesymuodot seuraavista:
koira (*Canis familiaris*), kissa (*Felis silvestris catus*), vuohi (*Capra hircus*), sika (*Sus scrofa*), hevonen (*Equus caballus*), aasi (*Equus asinus*) sekä hevosen ja aasin risteymät
- 2) rotta (*Rattus norvegicus*)
- 3) kesyhiiri (*Mus musculus*)
- 4) marsu (*Cavia porcellus*)
- 5) kaniini (*Oryctolagus cuniculus*)
- 6) kultahamsteri (*Mesocricetus auratus*)
- 7) gerbiili (*Meriones unguiculatus*)
- 8) kana (*Gallus gallus*)

- 9) kalkkuna (*Meleagris gallopavo*)
- 10) hanhi (*Anser anser*)
- 11) ankka (*Anas platyrhynchos*)
- 12) kesykyyhky (*Columba livia domestica*)
- 13) papukaijat (*Psittacidae*)
- 14) selkärangattomat eläimet

Liite 2

- Ammattimaista tai muutoin laajassa mitassa tapahtuvaa seura- ja harrastuseläintenpitoa on:
1. sellainen seura- ja harrastuseläinten säännöllinen kaupanpito tai välittäminen, jonka harjoittaja
 - a) myy kissoja, koiria, frettejä tai kaniineja vähintään neljästä itse kasvatetusta pentueesta vuodessa;
 - b) myy tai välittää vähintään 10 muuta kuin itse kasvattamaansa kissaa, koira, frettia tai kaniinia vuodessa;
 - c) myy vähintään kuusi itse kasvattamaansa hevosta tai muuta itse kasvattamaansa hevoseläintä vuodessa; tai
 - d) harjoittaa vastaavaa toimintaa pienikokoisilla seura- ja harrastuseläinlajeilla, kun eläinten käytössä on säännöllisesti vähintään 10 häkkiä, terraariota tai akvaariota;
 2. seura- ja harrastuseläinten laajamittainen pito, jonka harjoittaja
 - a) pitää vähintään kymmentä yli 12 kuukauden ikäistä koira, kissaa tai frettia;
 - b) pitää vähintään kymmentä yli 12 kuukauden ikäistä hevoseläintä;
 - c) pitää vähintään 20 yli 12 kuukauden ikäistä kaniinia; tai
 - d) pitää pienikokoisia seura- ja harrastuseläinlajeja siten, että eläinten käytössä on säännöllisesti vähintään 30 häkkiä, terraariota tai akvaariota;
 3. koirien tai kissojen hoitoon, säilytykseen tai koulutukseen ottaminen, jos samanaikaisesti ja säännöllisesti pidetään vähintään kuutta koira tai kissaa;
 4. kun ravi- tai ratsuhevosia tai muita hevoseläimiä eläimiä vuokrataan, otetaan säilytettäväksi tai hoidettaviksi, valmennettaviksi tai koulutettaviksi tai kun annetaan opetusta mainittujen eläinten käytössä ja käsittelyssä, jos samanaikaisesti ja säännöllisesti pidetään yhteensä vähintään kuutta eläintä; sekä
 5. muu vastaava ammattimainen tai laajamittainen seura- ja harrastuseläinten pito.

2.

Laki

rikoslain 17 luvun 14 ja 23 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan rikoslain (39/1889) 17 luvun 14 § ja 23 §:n 1 momentti, sellaisina kuin ne ovat,
14 § laissa 585/2013 ja 23 §:n 1 momentti laissa 14/2011, seuraavasti:

17 luku

Rikoksista yleistä järjestystä vastaan

14 §

Eläinsuojelurikos

Joka tahallaan tai törkeästä huolimattomuudesta pahoinpitelemällä, liiallisesti rasittamalla, jättämällä tarpeellista hoitoa tai ravintoa vaille tai muuten

- 1) eläinten hyvinvoinnista annetun lain (/) tai sen nojalla annetun säännöksen,
- 2) eläinten kuljetuksesta annetun lain (1429/2006) tai sen nojalla annetun säännöksen,
- 3) eläinten suojelusta kuljetuksen ja siihen liittyvien toimenpiteiden aikana sekä direktiivien 64/432/ETY ja 93/119/EY ja asetuksen (EY) N:o 1255/97 muuttamisesta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2005 liitteen I taikka
- 4) eläinten suojelusta lopetuksen yhteydessä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1099/2009

vastaisesti kohtelee eläintä julmasti tai tarpeetonta kärsimystä tai kipua aiheuttaen, on tuomittava *eläinsuojelurikoksesta* sakkoon tai vankeuteen enintään kahdeksi vuodeksi.

23 §

Eläintenpitokielto

Joka tuomitaan törkeästä eläinsuojelurikoksesta on samalla tuomioistuimessa määrättävä eläintenpitokieltoon. Tuomioistuin voi kuitenkin jättää kiellon määräämättä, jos siihen on erityisen painavia syitä. Joka tuomitaan eläinsuojelurikoksesta tai lievästä eläinsuojelurikoksesta, voidaan samalla määrätä eläintenpitokieltoon. Eläintenpitokielto voidaan määrätä myös henkilölle, joka tuomitaan eläinten hyvinvoinnista annetun lain 114 §:n 1 momentin, 2 momentin 6 kohdan tai 3 momentin nojalla eläinsuojelurikkomuksesta tai eläinten kuljetuksesta annetun lain 39 §:n nojalla eläinkuljetusrikkomuksesta ja jota voidaan pitää soveltumattomana tai kykenemättömänä huolehtimaan eläinten hyvinvoinnista. Eläintenpitokielto voidaan määrätä myös henkilölle, joka jätetään rangaistukseen tuomitsematta tämän lain 3 luvun 4 §:n 2 momentin tai 6 luvun 12 §:n 4 tai 5 kohdan nojalla. Eläintenpitokielto määrätään syyttäjän vaatimuksesta.

Tämä laki tulee voimaan päivänä _____ kuuta 20 ____.

3.

Laki

eläinten kuljetuksesta annetun lain 3 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan eläinten kuljetuksesta annetun lain (1429/2006) 3 § seuraavasti:

3 §

Suhde eräisiin säädöksiin

Sen lisäksi, mitä tässä laissa säädetään, kuljetettavien eläinten hoidosta ja kohtelusta säädetään eläinten hyvinvoinnista annetussa laissa (/).

Eläinten kuljetuksessa noudatettavista toimenpiteistä eläintautien leviämisen estämiseksi säädetään eläintautilaissa (441/2013).

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

4.

Laki

metsästyslain 1 ja 33 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan metsästyslain (615/1993) 1 §:n 3 momentti ja 33 §:n 4 momentti, sellaisina kuin ne ovat, 1 §:n 3 momentti laissa 206/2013 ja 33 §:n 4 momentti laissa 422/2016, seuraavasti:

1 §

Lain soveltamisala

Sen lisäksi, mitä tässä laissa säädetään, eläinten hoidosta ja kohtelusta säädetään eläinten hyvinvoinnista annetussa laissa (/) ja luonnonsuojelulaissa.

33 §

Pyyntivälineet ja pyyntimenetelmät

Kiellosta aiheuttaa eläimelle tarpeetonta kipua tai kärsimystä säädetään eläinten hyvinvoinnista annetun lain 6 §:ssä. Eläimen kielletystä kohtelusta säädetään mainitun lain 13 §:ssä ja eläinten lopetuksesta 63 §:ssä.

Tämä laki tulee voimaan päivänä _____ kuuta 20 _____.

5.

Laki

tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annetun lain 4 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annetun lain (497/2013) 4 §:n 1 momentti seuraavasti:

4 §

Suhde muuhun lainsäädäntöön

Jollei tässä laissa toisin säädetä, tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten pidossa, hoidossa ja kohtelussa noudatetaan eläinten hyvinvoinnista annettua lakia (/).

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä _____
kuuta 20 _____ .

6.

Laki

luonnonsuojelulain 38 ja 41 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan luonnonsuojelulain (1096/1996) 38 §:n 3 momentti ja 41 § seuraavasti:

38 §

Eläinlajien rauhoittaminen

Metsästyslain 5 §:ssä tarkoitettujen eläinlajien rauhoittamisesta säädetään mainitussa laissa.

41 §

Avuttomassa tilassa tavattu rauhoitettu eläin

Sairaana, vahingoittuneena tai muutoin avuttomassa tilassa tavattua rauhoitettua eläintä on pyrittävä auttamaan. Eläin voidaan ottaa haltuun hoitoon kuljettamista tai tilapäistä hoitoa varten. Muutoin noudatetaan eläinten hyvinvoinnista annettua lakia (/)._

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä _____ kuuta 20 ____ .

7.

Laki

eläinjalostustoiminnasta annetun lain 2 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan eläinjalostustoiminnasta annetun lain (319/2014) 2 § seuraavasti:

2 §

Suhde muuhun lainsäädäntöön

Jos eläinten hyvinvoinnista annetussa laissa (/), eläintautilaissa (441/2013) tai eläintun-
nistusjärjestelmästä annetussa laissa (238/2010) on tästä laista poikkeavia säännöksiä, niitä
sovelletaan tämän lain asemasta.

Tämä laki tulee voimaan päivänä _____
kuuta 20 _____.

Helsingissä 27 päivänä syyskuuta 2018

Pääministeri

Juha Sipilä

Maa- ja metsätalousministeri Jari Leppä

2.

Laki**rikoslain 17 luvun 14 ja 23 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan rikoslain (39/1889) 17 luvun 14 § ja 23 §:n 1 momentti, sellaisina kuin ne ovat,
14 § laissa 585/2013 ja 23 §:n 1 momentti laissa 14/2011, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

17 luku

17 luku

Rikoksista yleistä järjestystä vastaan**Rikoksista yleistä järjestystä vastaan**

14 §

14 §

*Eläinsuojelurikos**Eläinsuojelurikos*

Joka tahallaan tai törkeästi huolimattomuudesta pahoinpitelemällä, liiallisesti rasittamalla, jättämällä tarpeellista hoitoa tai ravintoa vaille tai muuten

1) eläinsuojelulain (247/1996) tai sen nojalla annetun säännöksen,

2) eläinten kuljetuksesta annetun lain (1429/2006) tai sen nojalla annetun säännöksen,

3) eläinten suojelusta kuljetuksen ja siihen liittyvien toimenpiteiden aikana sekä direktiivien 64/432/ETY ja 93/119/EY ja asetuksen (EY) N:o 1255/97 muuttamisesta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2005 liitteen I taikka

4) eläinten suojelusta lopetuksen yhteydessä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1099/2009 vastaisesti kohtelee eläintä julmasti tai tarpeetonta kärsimystä, kipua *tai tuskaa* aiheuttaen, on tuomittava *eläinsuojelurikoksesta* sakkoon tai vankeuteen enintään kahdeksi vuodeksi.

Joka tahallaan tai törkeästi huolimattomuudesta pahoinpitelemällä, liiallisesti rasittamalla, jättämällä tarpeellista hoitoa tai ravintoa vaille tai muuten

1) eläinten hyvinvoinnista annetun lain (/) tai sen nojalla annetun säännöksen,

2) eläinten kuljetuksesta annetun lain (1429/2006) tai sen nojalla annetun säännöksen,

3) eläinten suojelusta kuljetuksen ja siihen liittyvien toimenpiteiden aikana sekä direktiivien 64/432/ETY ja 93/119/EY ja asetuksen (EY) N:o 1255/97 muuttamisesta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2005 liitteen I taikka

4) eläinten suojelusta lopetuksen yhteydessä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1099/2009

vastaisesti kohtelee eläintä julmasti tai tarpeetonta kärsimystä tai kipua aiheuttaen, on tuomittava *eläinsuojelurikoksesta* sakkoon tai vankeuteen enintään kahdeksi vuodeksi.

Voimassa oleva laki

Ehdotus

23 §

23 §

*Eläintenpitokielto**Eläintenpitokielto*

Joka tuomitaan törkeästä eläinsuojelurikoksesta on samalla tuomioistuimessa määrättävä eläintenpitokieltoon. Tuomioistuin voi kuitenkin jättää kiellon määräämättä, jos siihen on erityisen painavia syitä. Joka tuomitaan eläinsuojelurikoksesta tai lievästä eläinsuojelurikoksesta, voidaan samalla määrätä eläintenpitokieltoon. Eläintenpitokielto voidaan määrätä myös henkilölle, joka tuomitaan eläinsuojelulain 54 §:n 1 momentin nojalla eläinsuojelurikkomuksesta tai eläinten kuljetuksesta annetun lain 39 §:n nojalla eläinkuljetusrikkomuksesta ja jota voidaan pitää soveltumattomana tai kykenemättömänä huolehtimaan eläinten hyvinvoinnista. Eläintenpitokielto voidaan määrätä myös henkilölle, joka jätetään rangaistukseen tuomitsematta 3 luvun 4 §:n 2 momentin tai 6 luvun 12 §:n 4 tai 5 kohdan nojalla. Eläintenpitokielto määrätään syyttäjän vaatimuksesta.

Joka tuomitaan törkeästä eläinsuojelurikoksesta on samalla tuomioistuimessa määrättävä eläintenpitokieltoon. Tuomioistuin voi kuitenkin jättää kiellon määräämättä, jos siihen on erityisen painavia syitä. Joka tuomitaan eläinsuojelurikoksesta tai lievästä eläinsuojelurikoksesta, voidaan samalla määrätä eläintenpitokieltoon. *Eläintenpitokielto voidaan määrätä myös henkilölle, joka tuomitaan eläinten hyvinvoinnista annetun lain 114 §:n 1 momentin, 2 momentin 6 kohdan tai 3 momentin nojalla eläinsuojelurikkomuksesta tai eläinten kuljetuksesta annetun lain 39 §:n nojalla eläinkuljetusrikkomuksesta ja jota voidaan pitää soveltumattomana tai kykenemättömänä huolehtimaan eläinten hyvinvoinnista. Eläintenpitokielto voidaan määrätä myös henkilölle, joka jätetään rangaistukseen tuomitsematta tämän lain 3 luvun 4 §:n 2 momentin tai 6 luvun 12 §:n 4 tai 5 kohdan nojalla. Eläintenpitokielto määrätään syyttäjän vaatimuksesta.*

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta
20 .

3.

Laki

eläinten kuljetuksesta annetun lain 3 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan eläinten kuljetuksesta annetun lain (1429/2006) 3 § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

3 §

3 §

Suhde eräisiin säädöksiin

Suhde eräisiin säädöksiin

Sen lisäksi, mitä tässä laissa säädetään, kuljetettavien eläinten hoidossa, kohtelussa ja käsittelyssä on noudatettava, mitä eläinsoojelulaissa (247/1996) tai sen nojalla säädetään.

Eläintautilaissa (55/1980) tai sen nojalla säädetään tai yksittäistapauksessa määrätään, mitä eläinten kuljetuksessa on noudatettava eläintautien leviämisen estämiseksi.

Sen lisäksi, mitä tässä laissa säädetään, kuljetettavien eläinten hoidosta ja kohtelusta säädetään eläinten hyvinvoinnista annetussa laissa (/).

Eläinten kuljetuksessa noudatettavista toimenpiteistä eläintautien leviämisen estämiseksi säädetään eläintautilaissa (441/2013).

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

4.

Laki

metsästyslain 1 ja 33 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan metsästyslain (615/1993) 1 §:n 3 momentti ja 33 §:n 4 momentti, sellaisina kuin ne ovat, 1 §:n 3 momentti laissa 206/2013 ja 33 §:n 4 momentti laissa 422/2016, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

1 §

1 §

Lain soveltamisala

Lain soveltamisala

Sen lisäksi, mitä tässä laissa säädetään, on noudatettava, mitä luonnonsuojelulaissa ja eläinsuojelulaissa (247/1996) säädetään.

Sen lisäksi, mitä tässä laissa säädetään, eläinten hoidosta ja kohtelusta säädetään *eläinten hyvinvoinnista annetussa laissa (/)* ja luonnonsuojelulaissa.

33 §

33 §

Pyyntivälineet ja pyyntimenetelmät

Pyyntivälineet ja pyyntimenetelmät

Kiellosta tuottaa eläimelle tarpeetonta kipua ja tuskaa säädetään eläinsuojelulain 3 §:ssä ja eläinten lopettamisesta mainitun lain 32 §:ssä.

Kiellosta aiheuttaa eläimelle tarpeetonta kipua tai *kärsimystä* säädetään *eläinten hyvinvoinnista annetun lain 6 §:ssä*. *Eläimen kielletystä kohtelusta säädetään mainitun lain 13 §:ssä* ja eläinten lopetuksesta 63 §:ssä.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

5.

Laki

tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annetun lain 4 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annetun lain (497/2013) 4 §:n 1 momentti seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

4 §

4 §

Suhde muuhun lainsäädäntöön

Suhde muuhun lainsäädäntöön

Jollei tässä laissa tai sen nojalla toisin säädetä tai tämän lain nojalla annetusta luvasta muuta johdu, tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten pidossa, hoidossa, kohtelussa ja käsittelyssä noudatetaan, mitä eläinsuojelulaissa (247/1996) tai sen nojalla säädetään.

Jollei tässä laissa toisin säädetä, tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten pidossa, hoidossa ja kohtelussa noudatetaan *eläinten hyvinvoinnista annettua lakia* (/).

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä kuuta
20 .

6.

Laki

luonnonsuojelulain 38 ja 41 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan luonnonsuojelulain (1096/1996) 38 §:n 3 momentti ja 41 § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

38 §

38 §

Eläinlajien rauhoittaminen

Eläinlajien rauhoittaminen

Metsästyslain 5 §:ssä tarkoitettujen eläinlajien rauhoittamisesta säädetään metsästyslaissa. *Vierasperäiseen nisäkäs- ja lintulajiin kuuluvien yksilöiden maahantuonnista ja luontoon päästämisestä säädetään metsästyslaissa, eläintautilaissa (55/80) ja eläinsuojelulaissa (247/96).*

Metsästyslain 5 §:ssä tarkoitettujen eläinlajien rauhoittamisesta säädetään mainitussa laissa.

41 §

41 §

Avuttomassa tilassa tavattu rauhoitettu eläin

Avuttomassa tilassa tavattu rauhoitettu eläin

Sairaana, vahingoittuneena tai muutoin avuttomassa tilassa tavattua rauhoitettua eläintä on pyrittävä auttamaan. Eläin voidaan ottaa haltuun hoitoon kuljettamista ja tilapäistä hoitoa varten. Muutoin on noudatettava, mitä eläinsuojelulaissa säädetään.

Sairaana, vahingoittuneena tai muutoin avuttomassa tilassa tavattua rauhoitettua eläintä on pyrittävä auttamaan. Eläin voidaan ottaa haltuun hoitoon kuljettamista tai tilapäistä hoitoa varten. Muutoin noudatetaan *eläinten hyvinvoinnista annettua lakia* (/).

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä kuuta 20 .

7.

Laki

eläinjalostustoiminnasta annetun lain 2 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan eläinjalostustoiminnasta annetun lain (319/2014) 2 § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

2 §

2 §

Suhde muuhun lainsäädäntöön

Suhde muuhun lainsäädäntöön

Jos eläinsuojelulaissa (247/1996), eläintautilaissa (441/2013) tai eläintunnistusjärjestelmästä annetussa laissa (238/2010) on tästä laista poikkeavia säännöksiä, niitä sovelletaan tämän lain asemasta.

Jos *eläinten hyvinvoinnista annetussa laissa* (/), eläintautilaissa (441/2013) tai eläintunnistusjärjestelmästä annetussa laissa (238/2010) on tästä laista poikkeavia säännöksiä, niitä sovelletaan tämän lain asemasta.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta
20 .

Valtioneuvoston asetus

nautojen suojelusta annetun valtioneuvoston asetuksen 13 ja 17 §:n muuttamisesta

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti
muutetaan nautojen suojelusta annetun valtioneuvoston asetuksen (592/2010) 13 ja 17 § seuraavasti:

13 §

Naudan juotto ja ruokinta

Naudalle annettavan rehun on oltava ravintoainekoostumukseltaan sille sopivaa.

Naudan pysyvässä pitopaikassa on oltava jatkuvasti vettä eläimen saatavilla. Jatkuvasti saatavilla olevaa vettä ei kuitenkaan edellytetä silloin, kun vesi sääolosuhteiden takia jäätyy sellaisissa vasikoiden siirrettävissä ulkokarsinoissa, joissa vasikalla on käytössään vain kevytrakenteinen säänsuoja. Vasikalle on tällöin tarjottava vettä vähintään kolme kertaa päivässä.

Sairaan tai vahingoittuneen vasikan saatavilla on oltava jatkuvasti puhdasta vettä. Kuumalla säällä kaikkien vasikoiden saatavilla on oltava jatkuvasti puhdasta vettä. Nautojen juomastiit ja juottolaitteet on pidettävä puhtaina. Virtsa ja ulosteet eivät saa liata rehua tai juomavettä.

Vasikka on ruokittava vähintään kaksi kertaa päivässä. Vasikan rehussa on oltava riittävästi rautaa siten, että vasikan veren keskimääräinen hemoglobiinipitoisuus on vähintään 4,5 millimoolia litrassa verta. Vasikan on saatava kahden viikon iästä alkaen päivittäin korsirehua. Korsirehun määrää on lisättävä siten, että kahdeksan viikon ikäiselle vasikalle annetaan vähintään 50 grammaa ja 20 viikon ikäiselle vasikalle vähintään 250 grammaa korsirehua päivittäin.

17 §

Laiduntaminen ja jaloittelu

Lypsylehmät ja pääasiassa maidontuotantoa varten kasvatettavat hiehot, jotka pidetään kytettyinä, tulee päästää vähintään 90 päivänä laitumelle tai muuhun tarkoituksenmukaiseen jaloittelutilaan ajanjaksona, joka alkaa 1 päivänä tammikuuta ja päättyy 31 päivänä joulukuuta. Jaloittelutilan pinta-alan on oltava vähintään 6 neliometriä siellä pidettävää nautaa kohden. Pinta-alan on oltava kuitenkin aina vähintään 50 neliometriä.

Maakunta voi myöntää vapautuksen 1 momentista tarkoitettusta laitumelle tai jaloittelutilaan pääsyä koskevasta vaatimuksesta, jos tuotantotilalla ei ole käytettävissään sopivaa laidunta tai jos muuta jaloitteluun soveltuvaa tilaa ei ole mahdollista kohtuudella järjestää taikka jos vaatimuksen noudattaminen on kohtuutonta liikenteeseen, maastoon tai etäisyyteen liittyvistä

HE 154/2018 vp

syistä. Vapautus myönnetään enintään viideksi vuodeksi kerrallaan ja enintään 31.12.2035 saakka. Vapautus peruutetaan, jos sen myöntämisen edellytykset lakkaavat.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2021. Asetuksen 17 §:n 1 momentti tulee kuitenkin voimaan 1 päivänä tammikuuta 2022.

Valtioneuvoston asetus

koirien, kissojen ja muiden pienikokoisten seura- ja harrastuseläinten suojelusta annetun valtioneuvoston asetuksen 7 §:n muuttamisesta

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti
muutetaan koirien, kissojen ja muiden pienikokoisten seura- ja harrastuseläinten suojelusta annetun valtioneuvoston asetuksen (674/2010) 7 § seuraavasti:

7 §

Juotto ja ruokinta

Eläimelle annettavan ruuan on oltava ravitsevaa ja tasapainotettua sekä tarvittaessa kivennäisillä ja vitamiineilla täydennettyä. Ruokinnassa on kiinnitettävä erityistä huomiota eläimen lajinomaisiin ravintovaatimuksiin ja ravinnon koostumukseen.

Nisäkkäiden ja lintujen pysyvissä pitopaikassa on oltava jatkuvasti vettä eläimen saatavilla. Jatkuvasti saatavilla olevaa vettä ei kuitenkaan edellytetä ammattimaisilla rekikoiratarhoilla pidettävien koirien pysyvissä pitopaikoissa silloin, kun vesi sääolosuhteiden takia jäätyy. Koiralle on tällöin tarjottava vettä vähintään kolme kertaa päivässä. Imettävillä nartuilla ja vieroittamattomilla koiranpennuilla on kuitenkin aina oltava vettä saatavilla pysyvissä pitopaikassaan.

Eläimen ruokintaan ja juottamiseen tarkoitetut astiat, laitteet ja välineet on pidettävä puhtaina. Virtsa ja ulosteet eivät saa pilata ruokaa eivätkä juomavettä.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2021.

Valtioneuvoston asetus

turkiseläinten suojelusta annetun valtioneuvoston asetuksen 11 §:n muuttamisesta

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti
muutetaan turkiseläinten suojelusta annetun valtioneuvoston asetuksen (1084/2011) 11 § seuraavasti:

11 §

Juotto ja ruokinta

Turkiseläimille annettavan rehun on oltava ravitsevaa ja tasapainotettua sekä tarvittaessa ki-
vennäisillä täydennettyä. Eläinten saatavilla on oltava päivittäin riittävästi puhdasta vettä.

Turkiseläimen pysyvässä pitopaikassa on oltava jatkuvasti vettä eläimen saatavilla. Jatku-
vasti saatavilla olevaa vettä ei kuitenkaan edellytetä samana vuonna syntyneiden vieroitettujen
pentujen eikä siitoksesta poistettujen eläinten pysyvässä pitopaikassa silloin, kun vesi sää-
olosuhteiden takia jäätyy. Näille eläimille on tällöin tarjottava sulaa vettä vähintään kolme
kertaa päivässä.

Eläinten juoma-astiat ja juottolaitteet on pidettävä puhtaina. Virtsa ja ulosteet eivät saa liata
rehua tai juomavettä.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2021.

Tämän asetuksen voimaan tullessa toiminnassa olevaan turkistarhaan sovelletaan siitokseen
käytettävien eläinten osalta 11 §:n 2 momenttia 1 päivästä tammikuuta 2030.

Tämän asetuksen voimaantulon jälkeen peruskorjattavaan turkistarhaan tai sen osaan ja ra-
kennettavaan uuteen turkistarhaan tai sen osaan sovelletaan siitokseen käytettävien eläinten
osalta 11 §:n 2 momentissa tarkoitettua jatkuvan veden vaatimusta, kun peruskorjaus tai uusi
turkistarha taikka sen osa on valmistunut.